

ELTELT EGY ESZTENDŐ.
ÉS AZ ELVARRATLAN SZÁLAK
MEGMOZDULTAK...

„Az szabad igazán, aki tudja, hogy feladatai vannak az életben,
ezeknek elvégzését felvállalja és legjobb tudása szerint véghezviszi.
De az útról maga dönt! A lépéseiről maga dönt! És a szíve szerint él.”

A király élet és halál határán, végtelen álomba zárva fekszik valahol.
Egyetlen út van, ahol még segítséget kérhet:
álmában.

És egyetlen ember van, akit elér:
Lelle!

Vigo és Lelle ismét útra kel, mint ahogy erre a lelkük mélyén
mindig is számítottak. Elindulnak, hogy megtalálják Duirt,
akinek hét éve veszett nyoma. Útjukat fények és árnyékok kísérik,
a segítség pedig a legváratlanabb alakokat ölti fel.

Vezetőjük ezúttal a titkokat rejtő, árnyékokkal
mozgó jазig homályvadász, Regő.

S miközben egyre mélyebbre hatolnak a Föld Körében,
sejteni kezdik, hogy sorsuk mind jobban összefonódik
a tűz-népnek, a jазigoknak sorsával.

A Rózsaláng folytatását, az ötrészes meseregény
második kötetét tartja kezében az Olvasó.

3200 Ft

A sebzült király

Munkácsi Gabriella

Munkácsi Gabriella

A sebzült király

Munkácsi Gabriella

A sebesült király

Borítófestmény és illusztrációk:

Szendrei Tibor

szendreiart.com

Magánkiadás

© Munkácsi Gabriella

www.munkacsigabriella.ewk.hu

© Minden jog fenntartva

*Sárának és Rékának,
gyönyörű lányaimnak,
akik nagyon szeretik a meséket
és a sárkányokat!*

Prológu

Kékes pára gomolygott a fák között, betakaróztak vele a lombok, az ösvény, a rövid fúvel benőtt domb. Hajnalodott. A fény lassan utat tört magának, de a formák még elmosódottan imbolyogtak, a színek még pihentek. Rhianna összehúzta magán ezüstvillanású köpenyét, s a pirkadat hűvösét elűzendő, fürgén, kecsesen lépdelt az ösvényen. A domb lábánál egy pillanatra megtorpant, felnézett és alig hallhatóan sóhajtott. A szívét körülölelő szorongás, amely elfogta itt minden alkalommal, immár hét éve nem tágitott tőle. De ha a rossz emlék nem volt hajlandó távozni, úgy nem hátrált meg ő sem – összeszorította a száját és elindult fölfelé. Csendes, magányos út volt ez, minden hónapban újra és újra, makacsul, a reményt soha fel nem adva... Az asszony útja, aki az emlék életben tartásával várta vissza a férfit. A királynő megállt a Sorskerék kövei között, mélyen beszívta a hűvös, tiszta levegőt, elmerült a természet lassan életre kelő hangjaiban és visszaidézte a hét évvel korábbi búcsút. Itt történt... Pirkadatkor... Rhianna lehunyta a szemét, amikor Kartal arca jelent meg előtte. Az is itt történt... A bánattól megviselt arcú öreg táltos, akinek a lehető legrosszabb hírt kellett hoznia – a halál hírét. A királynő arcán két könnycsepp gördült alá, ahogy mindezt átélte. Önkínzás volt, mégis tudta, hogy a belé nyilalló fájdalom nélkül már rég megdermedt volna a szíve. De most valami megzavarta... Érzékenysége, figyelme a bánat legmélyén sem hagyta cserben. Megérezte, meghallotta a változást. Az ébredező természet elnémult, mélységes lett a csend. Hideg fuvallat ébredt a fák között, s száguldott fel a dombra, körbeölelve a magas, karcsú alakot. Rhianna azonban a *sűrűsödésre* figyelt... Tömény, idegen erő gyülekezett az erdőben, s bár Kapunak nyoma sem volt, megérezte az *átjárót*. Energiája jeges hidegként futott végig a testén, s a királynő lassan megfordult, pontosan tudva, honnan várhatja a *jövevényt*. Várakozás és a szomorúság előzte meg jöttét, olyan erő, amely túl van az életen. Az érkező nem veszélyt görgetett maga előtt, Rhianna szívét mégis jeges rémület szorította össze – attól rettegett, hogy azt az egyetlen, drága, várva várt arcot kell majd látnia. Még lélegezni is elfelejtett, ahogy a fák aljában sűrűsödő párából kibontakozó köpenyes, csuklya takarta alakot figyelte. Nem volt hús-vér alak, lebbenő köpenyén áttetszett a mögötte álló fák körvonala, s amikor megindult, nem lépdelt, hanem suhant a föld fölött. De nem volt teljesen szellemalak sem – mozdulatainak ereje, tartása volt. S bár az arca még mindig nem látszott, a királynő hátrált néhány lépést. A szeretett férfi *halálát* talán el tudta volna viselni, de a tudat, hogy a közeledő a Megrekedők közé tartozik, akik nem jutottak tovább a határon, akiknek a Mezsgyén kellett várakozniuk, mert nem haltak meg *teljesen*, de élni sem élhetnek – ez egyszerűen elviselhetetlen volt számára! A jelenés ekkorra felért a domb tetejére, néhány lépésnyire Rhiannától megállt és lassan felemelte a fejét. A körülötte kavargó hideg szélből hátrébb csúszott a csuklyája... Rhianna lassú, mély lélegzetet vett, enyhített dermedt tartásán és kihúzta magát. Egy valaha élt asszony állt előtte, aki nem volt elf, de nem volt teljesen ember sem. Jazig volt... Magas alakját

körülölelte a köpeny, kibomlott, hófehér haja lobogott a szélben. Arca vékony volt, pergamenszínű bőre ráfeszült a csontjaira, mélyen ragyogó szeme a körülötte gomolygó pára szürkés-kékjével illett össze.

- Ki vagy te? – kérdezte Rhianna, mert méltósága a legváratlanabb helyzetben sem hagyta cserben.

- Hírnök vagyok és vezető – a jelenés hangja szélként lebbent, halk volt, de tiszta. – Átkísérem a véreimet a Mezsgyén, ha eljön az idejük.

- Jazig vagy...

- Valaha az voltam. Most családom és utódaim őrizője vagyok. Az egyikük útra készen áll, de mert megadatott számára, általam üzen annak, akit a legjobban szeret.

Elhallgatott, várt.

- Duir? – kérdezte nagyon csendesen Rhianna.

A jelenés elfordította a fejét, a távolba révedt, hangtalan szavak üzenetét figyelte.

- Közeledik a Mezsgyéhez. De nem akar rálépni...

- Duir! – Rhiannából kiáltásként szakadt ki a név, ahogy megtalálta hangja erejét. – Él?!

- Haldoklik – nézett rá a Megrekedő, s a szemében szomorúság csillant. – És nincs sok ideje, bármilyen kivételes is az ereje, a szerelme és az elszántsága.

- De miért csak most?! Hét éve...

- Nem találhatott utat hozzád! Elzárták... Ezért két hírnököt próbál küldeni, tudata utolsó erejével, kicselezve a zárlatot. Én vagyok az egyik.

- Hol van?! Mondd meg, hol keressem!

- A másik hírnök már látta. Ha nem engedi el a fonalat, megtalálja... Ha nem engedi el... És ha nagyon siet... - a jelenés váratlanul hátrálni, távolodni kezdett, vissza a fák felé.

- Várj! Állj meg! – szaladt utána Rhianna. – Ki az, aki látta?! Hol...

De nem tudta folytatni. A jelenés éppolyan gyorsan felszívódott, ahogy megjelent, s a pára is oszladozni kezdett távozása után. Rhianna megtorpant, kapkodva lélegzett, kezét hevesen dobogó szívére szorította. Duir él! Él! Meg kell találnia! S ahogy ott állt, s a látóhatár fölé emelkedő nap fénye végigömlött a tájon, úgy ébredt rá ő is a megoldásra – és nem volt miért csodálkoznia. Azonnal tudnia kellett volna. Igen, a másik hírnök! Aki már látta...

- Lelle... - mondta halkan.

Sápadt arcát a remény halvány mosolya derítette fel. Magához tért, életre kelt, s ahogy szaladni kezdett, a régi tűz égett a szemében. Tudta, hogy azonnal beszélnie kell Kartallal!

Álmok, jelek és döntések

Úgy siklott a fényalagútban, mint akit sebes szárnyak hajtanak előre. Szerette ezt az érzést, annak ellenére, hogy erősen emlékeztette egy Kapu sodrására. S ugyan miért ne emlékeztette volna? Hiszen az álomba merülés is átlépés a világok határán. De a Kapuval ellentétben ezt ő irányította... Tudta, mit akar látni, hová készül, s a várakozás izgalma most is örömmel töltötte el. Mindjárt célhoz ér és akkor tudni fogja, hogy Vigo... A lökés olyan váratlanul érte, hogy majdnem kiesett az álomból. Egy pillanatra megfordult a fejében a lehetőség, hogy Vigo észlelte a közeledését és várja a felbukkanását. A következő lökés azonban annyira más erőről árulkodott, hogy ha nem próbálta volna kilökní a fényalagútból, meg is nyugodott volna. A harmadik lökés azonban már nem csak próbálkozás volt... Úgy taszította mellbe, hogy kirepült a saját maga irányította sodrásból, s mint a forgószelel a pihét, átdobta egy másikba. Arra sem volt ideje, hogy megijedjen, vagy megdöbbenjen az erő nagyságától, már meg is érkezett. Nekiesett a sziklafolyosó falának, de mert álmodott, nem eshetett baja. Lassan felállt, s mialatt körülnézett, komolyan átgondolta a lehetőségeit. Kiszállhatna most azonnal, elég, ha a tudatát visszaviszi a testébe és felébred. Ez lenne a leggyorsabb és a legkézenfekvőbb megoldás. És az álmokközlekedés legfontosabb szabálya is: ha támadás ér, azonnal gyere vissza és ébredj fel! De vajon támadás volt? S mi a helyzet az álmok elsőnél is elsőbb tapasztalatával, amelyre még Riona tanította meg: hogy a legfontosabb dolgok mindig váratlanul történnek. Egyrészeről ott volt az óvatosság – vagy a szabály, ha úgy tetszik –, a másik oldalon pedig... igen, a szív szava. A megérzés, hogy ide kellett jönnie! Akkor pedig marad és megnézi, hová került. És legfőképpen: miért?! Elindult a folyosón, abba az irányba, amerre a halkan sziszegő levegő is áramlott. Néhány lépés után azonban elszorult a szíve, s mintha nehéz súlyok gördültek volna a vállára. Megismerte a folyosót... Járt már itt, az ébrenlét világában számolva alig egy esztendeje... S mert azok közé tartozott, akik tisztán képesek felismerni a sors hívó szavát, tudta, ha tovább megy, vállalnia kell a végzet által rárótt feladatot. Mert hogy feladat vár rá, abban biztos volt. S amikor néhány mély lélegzet után megnyugodott a szíve, már azt is tudta, nincs miért csodálkoznia ezen. A felelősség magjait már egy éve elvetette... és a lelke mélyén mindig is számított egy újabb találkozásra. Felsőhajtott és továbbindult. A fenyegetést árasztó, összeszűkülő, hideg folyosóról a tágas terembe jutott. Ott volt minden, ugyanúgy, mint első ittjártakor. A falakat hét kárpit borította, s mindegyiknek a közepén ugyanaz a motívum: két, egymás felé forduló, magasra ágaskodó arany oroszlán, a szívükönél egy-egy nyolcszirmú rózsával. Ott volt az alacsony, hosszú emelvény, vörös drapériával borítva. Ott volt a kutya. S ott volt a férfi is – ezúttal azonban nem feküdt. Az egyik kárpit alatt állt, háttal a belépőnek. Magas, daliás alakját sötét köpeny borította, tartása nyugodt volt, méltóságteljes, s amikor megérezte az érkező jelenlétét, lassan megfordult és közelebb sétált. Lelle majdnem felkiáltott, amikor meglátta az arcát. Mert most látta az arcát! Finom gondráncoktól hálózott, magas, tiszta homlokát, egyenes szemöldökét, szép vonalú orrát, telt száját, a hosszúkás arcot keretező rövid szakállt. És a szemét... Ezt az átható tekintetű, fájdalomában is ragyogó, hatalmas erőt sugárzó, füstkékszempárt.

- Uram... - szólalt meg a lány bizonytalanul.

A férfi elmosolyodott, s bár ezt csak a szemével tette, Lelle szíve hatalmasat dobbant. Várta a választ, bármit, csak szólaljon meg – de Duir, Rhianna királynő férje néma maradt. Lelle közelebb akart lépni, valamiféle megmagyarázhatatlan erő hajtotta a férfi felé, de két lépés után egy vakító szikrázás és egy láthatatlan fal állta az útját. El voltak zárva egymástól! De miért? Óvakodott attól, hogy még egyszer nekimenjen. A kezével tapogatta ki a láthatatlan burok ívét, határát, de ujjainak finom érintése nyomán még így is ezüstös szikrák pattogtak fel. Rést keresett, bár a lelke mélyén tudta, hogy nem fog találni. Kutakodását a férfi váratlan mozdulata szakította félbe. Hátradobta a köpenyét, s Lelle tisztán látta vérfoltos ruháját, az anyag szakadásaiban megbújó sebeket. S bár harcos ugyan nem volt, de gyógyító igen, így rögtön felismerte, hogy ilyen sérüléseket csak fegyver okozhat. Duir a mellkasán keresztülívelő vágásra, majd a burok falára tette a kezét, s Lelle megértette, hogy a zárlat megakadályozza a gyógyulást.

- Mit tegyek? – kérdezte, mert valamiért úgy érezte, a férfi hallja őt.

Ekkor a király a szívére fektette a tenyerét, s mikor elemelte, vékony, ezüstös kötél hevert a markában, melynek egyik vége eltűnt a férfi bőre alatt. A szívéből fakadt... Lelle torka elszorult, ahogy a halvány fényű, lassan pulzáló fonalat nézte. Felpillantott, s Duir tiszta tekintetét, szomorú mosolyát látva tudta, hogy nincs sok idejük. A király haldoklik.

- De hát hol vagy?! Hol keressetek?! – kiáltotta kétségbeesetten. – Elmegyek érted, de kell, hogy segíts!

Mielőtt azonban Duir válaszolhatott volna, az álom hirtelen változni kezdett. Valaki belenyúlt! Lelle nem ijedt meg – tanult és tapasztalt már ilyet, még ha mesterei soha nem küldtek rá sötét energiát. Ébernek és gyorsnak kell lennie! S amint akaratát megérzései uralma alá hajlította, már látta is a változást. Duir mögött, a burokból halvány derengés ébredt. Nem volt sem körvonala, sem formája, finom volt, mint a reggeli pára, de elképesztő erejét nem tudta elrejteni Lelle elől. Gyorsan úszva mozgott ide-oda a burokból, mintha behatolót keresett volna. Duir nem mozdult és nem fordította el a tekintetét – Lelle nézte mereven. S ekkor a lány alig érezhető, alig hallható érintést érzett a fejében.

- Nem találhat rád! – súgta egy susogásnál is halkabb hang.

Lelle a férfire kapta a szemét, s az elsápadó arcot nézve megértette, hogy mekkora erőfeszítést igényelt a sebesülttől a burok pillanatnyi áttörése.

- Engem keres? – súgta a lány Duirnak és vigyázott, hogy még véletlenül se érjen a láthatatlan falhoz. – Akkor nem maradhatok...

De a folytatást beléfojtotta a férfi heves mozdulata, s a lány mögé meredő tekintete. Ekkor már Lelle is megérezte... Megpördült és elhűlve nézte a barlangterem falából előtüremkedő sötét gomolygást. Egy pillanat alatt taszította félre a lányt és vágódott Duir felé. A burok megremegett a támadástól, de kitartott. A király hátratántorodott, a finom pára előrelendült és nekifeszült a feketénél is sötétebb gomolygásnak. S míg azok ketten egymással birkóztak, a térdre roskadó, halottfehér férfi és a földön heverő lány még egyszer összenézett. Duir még mindig a markában tartotta életének ezüsthonalát és tudta, mi az egyetlen lehetősége. Előrelendült, nekiesett a buroknak, s míg a szikraeső fénye betöltötte a termet, összeszedte minden tartalékát és a fonal szabad végét emberfeletti erővel áttolta a zárlaton! Lellenek egy pillanat sem kellett – elkapta és magához szorította az élet kötelét. Remegés rázta meg a termet, s a két idegen erő eleresztve egymást, egyszerre fordult a lány felé.

Lelle tudta, hogy baj van. Hogy nagy baj van! Felpattant, rohanni kezdett a folyosó felé, miközben tudatát megpróbálta visszaröpíteni a testébe. De a két gomolygás egy pillanat alatt vette körbe és állta útját. S bár álmában még sosem küzdött, most erősen megszorította Duir kötelét és felkészült a harcra. S ekkor a padlóból, Lelle talpa alól, mint villámgyors kígyók, ezüsthények robbantak elő, körülfogták és felemelték a lányt, majd a gondolatnál is sebesebben röpíteni kezdték kifelé. Lelle számára Duir végtelenül fáradt arca és az őt hiába kergető üldözők képe volt az utolsó, amit még tisztán látott. Mert a megmentője hatalmasat taszított rajta, s ő visszazuhan a testébe.

Rugóként pattant fel fektéből, s bár már visszatért az anyagi világ keretei közé, még percekig nem tudta, hol is van valójában. Tenyerének fájdalmas lüktetése térítette végleg magához. Duir! A kötél! Lepillantotta a kezére, de hiába szorította, ezüsthonal helyett csupán körmeinek véres váját látta a tenyerében. Hol a kötél? Próbált váltani tekintetének fókuszán, de ehhez még túl kimerült volt – az álmom sok erejét felemésztette. Mielőtt kétségbe eshetett volna, egy vörös bundás kis mókusz ugrott az ölébe. Shaun jelenléte, a belőle sugárzó szeretet ereje képessé tette Lellét, hogy fegyelmezze örülten kavargó gondolatait és mélyeket lélegzett. S amikor a ritmusos, nyugodt levegővétel lecsendesítette a fülében zubogó vért, kioldotta gyomrának görcsét és legyőzte a félelmet, megérezte valamit. Valami újat... Odabent, a testében.

- Mi ez? – nézett kérdően Shaunra.

- Kövesd végig, keresd meg a forrását! – hangzott a válasz.

Lelle nem kérte magát, összpontosított – s amikor megtalálta, az öröm forró vérhulláma árasztotta el. Ott volt, a szíve alatt... Egy másik szív, lassú, gyenge, de élő dobogása!

- Duir!

- Össze vagytok kötve! S amíg a király él, tudni fogsz róla...

- És a fonalat követve megtalálom, ha a világok végére, vagy a föld alá is kell mennem érte!

- Beszélned kell Kartallal!

- És Olavval! De mindenekelőtt Vigoval!

Ha még nem késett el... Felpillantott, körbenézett és végre érzékelné kezdte a környezetét. Már világosodott, s mert a szobája keleti fekvésű volt, a napsugarak aranyos csíkjai ragyogtak a falakon. Sebesen kibújt az ágyból, s amíg magára kapkodta a ruháit, átgondolta az álmait. A mostanit és az egy évvel korábbit is. S mert gyorsan vágott az esze és immár éberek voltak az ösztönei, tudta, hogy elérkezett a második feladat ideje. Meg kell keresni Duirt – és be kellett látnia, hogy erre a lelke mélyén mindig is számított.

Bő egy év telt el azóta, hogy megérkeztek a Hét Kör Világába, s nem csak az első küldetésük, de az eltelt idő is változtatott rajtuk. Lelle sokat nőtt, de nyúlánksága ellenére is látszott, hogy nem lesz középtermetűnél magasabb. Hajának barnavörös színe bronzossá mélyült, hangja végképp elveszítette kislányos csengését. Arca keskenyebb lett, járomcsontja erősebb, szája teltebb. Csupán

égkék szeme maradt ugyanolyan: tiszta, erős, bizakodó. Olav házában – a saját otthonában! – élt, de az Ősfa döntése után sok tennivaló várt rá. Álomőrök és gyógyítók tanították, s ő szivacsként szívta magába azt, ami érdekelte. S ez számára elég is lett volna... Ám Vigo erőteljes fellépésének köszönhetően Olav, és az őket gyakran meglátogató Kartal elengedhetetlennek tartották a fegyverhasználat gyakorlását. Mert egy Őrzőnek minden helyzetre fel kell készülnie! Így hát Lelle kénytelen volt gyakorolni a kardforgatást, de mert az Őrzők kardmesterei túl sokat tudtak és túl sokat követeltek, s mert Vigo gyakran járt el otthonról, végül Lendas vállalta el, hogy segít, amikor elfoglaltságai lehetővé teszik. Ez persze nem tetszett Vigonak! Mégis kénytelen volt tudomásul venni, mint ahogy kénytelen volt szembesülni Lelle örömeivel, ahogy az elfet várta. Ha Lendas távol volt, békesség uralkodott a házban, de amikor megérkezett, Vigot rendszerint már nem találta otthon. Távozása feszültséget hagyott maga után, melyet nemhogy egy elf vagy egy érzékeny lány, de még egy sündisznó is megérezett volna! Nem beszéltek erről a dologról, még Olav sem hozta szóba, akinek szemét semmi sem kerülte el, de várható volt, hogy a bujkáló feszültség előbb-utóbb ki fog robbanni. S amikor Lelle lesimította a ruháját és kiszaladt az ajtón, még nem sejtette, hogy éppen ez lesz az a nap.

Halkan próbált leosonni az itt-ott nyikorgó lépcsőkön, hogy ne ébressze fel Olavot, majd megállt az egyik forduló ablakánál és kinézett. Úgy volt, ahogy sejtette... Vigo ott gyakorolt a ház mögött kialakított kis tisztáson, gyorsan mozgó pengéje ezüstösen villant a reggeli nap fényében. Lelle az ablakkeretnek dőlt, s hosszú percekig csak figyelte – megfedkezve az álomról, küldetésről, minden másról. Vigonak alig néhány napja volt a születésnapja, de idősebbnek és érettebbnek látszott valós, tizenhét événél. Ő is sokat nőtt, Lelle alig ért az álláig. A mindennapos, több órás gyakorlások, a széllovasok kötelékében végrehajtott feladatok, a hosszú lovaglások, erdőjárások keményebbé, vállasabbá tették az alakját. Tarkóján összefogott, barna hajával, éber szürke szemével, merész vonású arcával, szívesen viselt sötét ruháiban, s a világmegmentő hírrel, amely akarata ellenére a nyomában járt – nos, nem meglepő, hogy Vigo meglehetősen népszerűségnek örvendett az Őrzők Városában, a gyengébb nem körében is. S Lelle legnagyobb bánatára, a széllovasok környékén valahogy mindig felbukkantak ilyenek – valakinek a lánya, unokahúga, testvére... S ha Vigo az aranyzóke, nemesen szép Lendastól tartott, úgy Lellének is kijutott az aggodalomból. Mert bár hivatalosan, Olav gyermekeiként ők tulajdonképpen testvérek voltak, soha egyikőjük sem gondolt így a másikra. De most, a reggeli napsütésben, a szinte táncos könnyedséggel és mégis nagy erővel mozgó Vigot nézve a lányban nem volt semmi békétlenség. S nem volt Vigóban sem, aki egyik pillanatról a másikra még látványosabb gyakorlatba kezdett – nagy távolságból is mindig megérezte Lelle jelenlétének finom energiáit, anélkül, hogy látnia kellett volna. Tudta, hogy ott áll az ablakban, tudta, hogy őt nézi – és el akarta kápráztatni. Lelle önfeledt nézelődésének és Vigo bemutatójának az ablak előtt elsuhanó árny vetett véget – Jósziel érkezett az erdő felől és ereszkedett le a kis tisztást ölelő alacsony kerítésre. Lelle ellépett az ablaktól, lefutott a lépcsőn, s mire a ház oldalához ért, Vigo

is befejezte a gyakorlását. Felpillantott, amikor közeledni érezte a lányt, megengedett magának egy mosolyt – amely azonnal eltűnt, mihelyt meglátta Lelle arcát.

- Mi történt? – kérdezte és abbahagyta kardjának tisztogatását.

- Álmodtam. Duirról!

- Rhianna férjéről?

- Igen, Rhianna férjéről! Duirról, az eltűnt királyról. Nem róla akartam álmodni, hanem... - hirtelen elharapta a mondatot, majd gyorsan váltott. – Magához hívott. Nem tudom, hogyan volt rá képes, de átvitt a saját álmába. Ehhez elképesztő erő kell! S neki már nincs sok...

- Lelle, lassabban! – vágott közbe Vigo. – És előről, ha lehet.

Így hát Lelle, eleget téve a kérdésnek, felidézte egy évvel korábbi álmát és részletesen elmesélte a mostanit. Nem hagyott ki semmit, sem a két támadóját, sem a megmentőjét, sem a szíve alatt dobogó másik szívet.

- Veled van? – kérdezte Vigo rövid hallgatás után.

Arca már Duir állapota hallatán elkomorult, s mire Lelle a támadókhoz ért, megfeszült minden vonása.

- És életveszélyben voltál – tette hozzá halkabban, inkább csak magának.

- Végül kijutottam.

- De nem a magad erejéből!

- Mint ahogy nem a magam jószántából mentem oda! Fogalmam sincs, miért engem rántott át! Miért nem a feleségét, vagy Kartalt...

- Mert te már egyszer eljutottál hozzá – jelentette ki higgadtan Vigo. – S ha az álmok összeérnek, mint ahogy ezt annyiszor hangoztattad, akkor te voltál az egyetlen lehetősége! A kérdés az, hogy mit kezdesz vele.

- Hogyhogy mit kezdek vele?! Megyek és megkeresem!

- S úgy gondolod, neked kell menned?

- Vigo! – Lelle érezte, hogy egyre ingerültebb lesz. – Azt hiszed, nem lennék rá képes? Igenis, úgy gondolom, hogy nekem kell mennem! Te nem?

- Nem, nem úgy gondolom – mondta kerekén Vigo, majd Lelle elhúlt arcát nézve elmosolyodott és hozzátette. – Nem neked. Hanem nekünk.

Lelle arca felragyogott.

- Tudtam, hogy számíthatok rád! – kiáltotta, majd rendezte az arcvonásait és komolyan folytatta.

- Nincs sok időnk. Azonnal beszélnünk kell Olavval és utána át kell mennünk Kartalhoz.

- Igazad van – bólintott Vigo és újra a kardjának szentelte a figyelmét. – Szólj Olavnak és értesítsd Kartalt.

- Egyedül? De Vigo, én úgy gondoltam, hogy együtt...

- Ma nem lehet. Indulnom kell a gyakorlótérre.

- A gyakorlótérre?! Hiszen majd' minden nap ott vagy! Ezegyszer hagyd ki; Duir ügye sokkal fontosabb!

- Nem hagyhatom ki – Vigonak esze ágában sem volt, hogy felemelje a fejét és a lányra nézzon. – Megígértem...

Lelle összevonta a szemöldökét. Igen, tudta, hogy Vigo félelmetesen komolyan veszi az ígéreteit, de mindig is tudott különbséget tenni a fontos és még fontosabb dolgok között. A gyakorlótér és Duir közötti választásból semmiképpen sem az előbbi került volna ki győztesen. Hacsak... Lelle nem volt ostoba. Vigonak találkozója van valakivel, s ha emiatt nem néz a szemébe, az csak egyet jelenthet... Egy lányt! Lelle összeszorította a száját, úgy érezte, a szíve a torkába ugrik és ott dörömböl. Számíthatott volna rá, de mindig azt remélte... A mindenségit! Megdühödött, s ha a szívében nem is, a hangján azért uralkodni tudott.

- Bizonyára fontos találkozó lehet, a világért sem akarlak feltartani. De mert az ügy sürgető, szólok Lendasnak. Ő bizonyára elkísér Kartalhoz.

Azzal sarkon fordult és visszasietett a házba. S mert eszében sem volt visszanézni, nem láthatta azt az indulatos mozdulatot, amellyel a magában szitkozódó Vigo befejezte a fegyver tisztítását – s amelytől a kezében lévő bőrdarab kétfelé szakadt a kard élén.

Lelle végül mégsem ment be Olavhoz – fortyogott benne a düh, s tudta, így képtelen lesz beszélni az álmáról. Shaunnal a vállán sétálni indult, azt remélte, a fák közelsége most is segíteni fog rajta. Szerette a ház körüli napfényes, széljárta, ligetes erdőséget; ismert minden ösvényt, búvóhelyet, kis tisztást a környéken. Ha elkalandoztak a gondolatai, akkor sem kellett attól tartania, hogy eltéved. Márpedig most egészen máshol járt az esze... Ezért történhetett, hogy a hangos durranással kísért fényvillanástól hátraugrott ijedtében. Néhány lépésnyire, egy kis tisztásról jött a hang. Lellének volt annyi lélekjelenléte, hogy beugrott az egyik közelebbi vastag fa mögé, s ösztöneit kiélesítve figyelt.

- Átokverte védelem! Majdnem lepörkölte a hajam! Erről persze elfelejtett szólni... - zsörtölődött valaki.

Ez egy nő! S bár a hang kellemesnek tűnt, Lellének esze ágában sem volt előjönni. Nagyon is érezte a tisztáson hömpölygő erőt és ez óvatosságra intette. Kilesett a fa mögül. Egy magas, vékony nőalak toporgott a fűvön, mélyzöld köpenye körülölelte, eltakarva ruháját, esetleges fegyvereit. Egészen világos, fehérszőke haját kibontva viselte, s szinte áttetszően fehér volt a keze is, amellyel a köpenyét rendezgette. Hirtelen megállt egy mozdulat közepén, felemelte a fejét és Lelle rejtekhelye felé fordította az arcát. Különös arc volt... Világos, sápadt bőre ráfeszült a csontjaira, de ezek a csontok finom vonalúak, szépen íveltek voltak. A szeme színében mintha a víztükrön csillanó kékes fény játszott volna. Kicsi orrával, apró szájával messze állt egy igazi szépségtől, mégis lenyűgöző volt, s Lelle tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni az arcát.

- Nyugodtan előjöhetsz. Itt egyedül nekem van félnivalóm. Már ha észrevesznek... - szólalt meg, immár vidámabb hangon.

- Kapun jöttél... - lépett elő Lelle.

- Persze, hogy Kapun jöttem! Egy ilyen útra!

- De ez nem az Őrzők Kapuja volt – mondta erőteljesebb hangon a lány és elindult az asszony felé.

Ahogy közeledett, észrevette, hogy a váratlan idegen idősebb, mint elsőre gondolta. Egészen halvány szarkalábak övezték csillogó szemét, s ahogy elmosolyodott, apró nevető-barázdák jelentek meg a szája sarkában.

- Épp ezért nem szeretném, ha észrevennének. Végül is engedély nélkül érkeztem.

- Én észrevettelek.

- Nem is lehet másképp, hiszen hozzád jöttem.

- Nem hiszem, hogy ismerjük egymást – állt meg az asszony előtt a meglepett Lelle.

- Nos, az ismeretségünk valóban rövid keletű. Hajnalban köttetett, abban a barátságtalan sziklateremben. Bátor lány vagy, de az a kettő, a fényes meg a sötét gomolygás kis híján elkapott.

- Ott voltál?! Az álmomban?

- Nem csak ott voltam, de ki is dobtalak belőle – nevetett elégedetten az asszony és hátrarázta a haját. – Csak nem gondolod, hogy védelem nélkül hagyunk egy olyan helyen?!

- Te mentettél meg? – Lelle próbálta megfékezni száguldozó gondolatait. – De hát ki vagy te? És honnan tudtad? És kik azok, akik nem hagynak védelem nélkül?

A nő elkomolyodott.

- Olyan valaki vagyok, akinek nagyon fontos, hogy Duir életben maradjon. A sebesült királynak meg kell gyógyulnia, hogy legyen esélyünk a visszatérésére. Te képes vagy arra Lelle, hogy megtedd, amit mi nem tudunk – képes vagy eljutni Duirhoz. Nem tudom, mi köt hozzá, mert teljesen összegabalyodtak a fonalak, s az én szemem sem igazodik ki a sorsnak ezen a szövedékén. De a király utat talált hozzád... s ez nekünk elég.

- Mit akarsz... mit akartok tőlem?! – vetette fel a fejét Lelle. – És még egyszer kérdem, ki vagy te?!

- Ha a nevemet akarod tudni, elárulhatom. Norwenának hívnak. Hogy honnan jöttem, arról nem kell tudnod. Hogy mit akarok...? Már mondtam. Azt akarom, hogy a király életben maradjon! Azt akarom, hogy megtaláld!

- Ehhez nem kell a te akaratod! Magam döntök róla!

- Tudom – bólintott Norwena és csendesebb lett a hangja. – Tudom, hogy a döntést nem lehet sem kicsikarni, sem siettetni. Tudom, hogy a helyes döntésnél nem az idő a legfontosabb tényező, sokkal inkább a dolgok pontos átlátása. Általában így van... Most azonban nem. Versenyt futsz az idővel Lelle... S versenyt futnak azok is, akik támogatnak és elkísérnek. Duir haldoklik, gondolom, erre magadtól is rájöttél. S az egyetlen szál, amely a királyt az élethez köti, te tartod magadnál. Ott van a szívedhez kötve... Vigyáznod kell rá! Táplálni, ha tudod és bírod! És megtalálni, minél hamarabb! Ez a feladatod.

- Mennyi időm van? – kérdezte halkán Lelle.

- Ha álmaidban ráhangolódsz Duir gondolataira, ha képes vagy őt a saját erődből az ezüstoffonálón keresztül táplálni... Nos, akkor is csak néhány heted van. Három. Esetleg négy...

- Az nagyon kevés!

- Igen, az nagyon kevés – bólintott az asszony. – Ám egy éve sem volt több időd. S mint akkor, most sem csak egy élet a tét. S bár Duir életétől talán nem az egész világ sorsa függ, de az én és a népem világa biztosan.

- Ki vagy te? – kérdezte újra Lelle.

- Duir elmondja – hirtelen megfordult és néhány lépésre eltávolodott.

Majd megállt, még egyszer visszanézett.

- És még valamit! Bár a fonalat te őrzöd, a királyhoz vezető utat a fiú szíve mutatja!

- Vigo?

Norwena válasz helyett csak elmosolyodott, majd gyors mozdulatot tett a kezével és egy pillanattal később belépett a váratlanul felragyogó Kapuba. Lelle a szeme elé kapta a kezét, s mikor a vakító villanást követően újra látni kezdett, már egyedül volt. Hátrarázta a haját és próbálta összerendezni, mi is történik vele. És vajon vele történik vagy Duirral? Mi ez a sok mozgás a sebesült király körül? Eljutott hozzá ő is, ott várakozott Norwena, nem is beszélve a derengő pára és a sötét gomolygás mögé bújó alakokról! Kik lehetnek? Az egyik őrzi a férfit – de még hogy őrzi! – a másik el akarja pusztítani... Ki itt a barát és ki az ellenség? De hogy ki a legfőbb ellenség, azon nem kellett gondolkodnia – az *idővel* való versenyfutás kellemesebb körülmények között is nehéz lett volna, hát még így! Lelle nem tétozott tovább – megfordult és visszaszaladt a házba. Ha Vigo kardozással akarja tölteni az időt, tegye azt! Ő pedig megteszi, amit tennie kell: beszél Olavval. Tudta jól, hogy öreg barátja ilyentájt már a tágas ebédlőben szokott üldögélni, ezért habozás nélkül oda tartott. Az ajtóban azonban megtorpant. Olav nem volt egyedül. Az elfordított, magas támlájú széktől csupán a kinyújtott, hosszú lábakat és a meglehetősen kopott csizmákat lehetett látni, de Lellének ez is elég volt.

- Holló! – kiáltott fel örömmel.

A férfi előrehajolt ültében, arcát széles mosoly derítette fel.

- Reméltem, hogy örülni fogsz nekem!

- Három hónapja nem láttunk! – sétált be a lány és megállt Olav mellett.

- S még egy ideig nem is láttál volna, ha váratlan dolog nem történik – jegyezte meg a szélfúttá hajú, magas Őrző, s bár a szája szélén még látszódott a mosoly, sötét szeme komoly volt. – Kartal küldött. Beszélnem kell veletek. Vigo?

- Vigo? – Lelle elfintorodott. – Már elment.

- Elég korán – szólalt meg Olav. – Tudod Holló, az elmúlt hónapokban Vigo egyre sűrűbben járkal az Őrzők Városába. Ugyancsak kihasználja azt a kis Kaput, amelyet Kartal nyitott a Tanács engedélyével a házam és a Város között.

- A túl sok gyakorlatozás sem egészséges. – vélte Holló.

- Nem csak gyakorlatozással tölti az idejét...

Holló gyorsan megértette, s a szeme sarkából Lellét figyelve válaszolt.

- Igen, hallottam róla, hogy többször is látták az Aranyhordóban. A fogadósnak csinos lányai vannak... Különösen a középsőt dicsérik.

Lelle szeme felszikrázott.

- Ó igen, a szép Vilja – somolygott Olav. – Vigoval lehet egyidős... De azért nem unatkozunk az én fogadott fiam gyarapodó távollétei alatt sem. Lendas gyakori vendégünk, s rád Lelle, azt hiszem, különösen jó hatással van.

Lelle arca vérvörösre gyúlt, hirtelen elfordult, ellépett és a fal mellé tolt asztalon kezdte pakolászni a tányérokat. Olav és Holló szeme értőn összevillant a háta mögött.

- Miért akar Kartal beszélni velünk? – kérdezte a lány, de még mindig nem fordult meg.

- Rhianna kérte meg rá.

Lelle keze megállt a levegőben.

- Duir? – kérdezte halkan.

- Honnan tudod? – döbbent meg Holló.

Olav is meglepetten kapta fel a fejét. Lelle lassan megfordult, s bár az arca még mindig lángolt, a hangja komoly volt.

- Álmodtam vele. Ma hajnalban. Éppen azért jöttem, hogy Olavnak elmondjam.

- Akkor még várj vele – kérte néhány pillanatnyi hallgatás után Holló – Kartal hamarosan maga is itt lesz. És Vigora is szükségünk van... Rá mindenképpen.

- Elmegyek érte – mondta Lelle. – Azt állította, a gyakorlótérre megy, s ilyenkor Lendas is ott szokott lenni. Szólok mindkettejüknek.

- Siess. Szorít az idő – Holló arca megkeményedett.

- Igen. Igen, tudom.

Az állandó átjáróként működő, kicsiny Kapu a pincében kapott helyet. Kartal keze munkáját dicsérte – gyors volt, viszonylag tágas és legfőképpen biztonságos. Rózsaláng megmentése elég indokot szolgáltatott ahhoz, hogy az Őrzők Tanácsa beleegyezzen a létrehozásába. Lelle csupán néhány percig suhant az aranyló, melengető fényű sodrásban és már meg is érkezett az egyébként háromnapos járőföldre lévő városba. Egyenesen a gyakorlótérhez sietett. A kőfallal és gyorsan burjánzó cserjékkel körülvett tágas terület a Csillaghegy lábainál kapott helyet, s bármely Őrző számára nyitva állt. Lelle gyorsan ráakadt Lendasra – a magas, karcsú, aranyszőke elfet már messziről észrevette. Viszont Vigo ismerős alakját nem látta sehol! Tehát mégsem ide jött... Lelle

érezte, ahogy az indulat végighullámszik benne, de most képes volt féken tartani és gyors léptekkel Lendashoz sietett. Az elf már érkezésekor észrevette a lányt, és sokat látó szeme elől a haragját sem sikerült elrejtene. Türelmet kért kimerült gyakorlótársától és Lelle elé ment. Az Őrzők megszokott, sötét gyakorlóruháját viselte, ragyogó fényű haját összefogta a tarkóján, s bár kemény küzdelem állt mögötte, ez csak a társán látszott, rajta nem. Megállt Lelle előtt, s mert jócskán magasabb volt, fejét kissé előre hajtva, mosolyogva nézett a lányra.

- Hozzám jöttél vagy Vigot keresed? – kérdezte egyszerűen.

Lelle arcát könnyű pír futotta el, mert a kérdés nyomán eszébe jutottak Olav szavai...

- Vigoért jöttem – mondta gyorsan.

- Itt volt, igaz, csak rövid ideig. Az Aranyhordóba ment... – kezdte, majd amikor meglátta Lelle szemének villanását, csillapítóan hozzátette. – Az egész csapatával együtt. Történt valami, Lelle?

- Álmodtam...

- Álmodó vagy Lelle, amit te látsz, annak súlya van.

- Hát ennek van súlya! – mosolyodott el a lány; Lendas most is, mint mindig, jó hatással volt felborzolt hangulatára. – Holló már nálunk van, Kartal is hamarosan megérkezik. Üzenet jött Rhiannától.

- Én is kaptam üzenetet a királynőtől! Hazahívott... – Lendas összehúzta a szemét. – A Boszorkánymester...? Nem, látom rajtad, hogy valami más.

Kutatva nézte Lellét, s mert ha úgy akarta, mélyre látott, észrevette a lány szíve körüli különös izzást. És megismerte...

- Duir? – kérdezte halkán, döbbsen. – Él?

S amikor Lelle bólintott, önkéntelenül is megragadta a lány vállát. Lelle felnyúlt, megszorította az elf kezét.

- Most már értem – mondta halkán Lendas.

- Nagyon kevés az időnk... A királynőnek tudnia kell, talán ezért is hívott haza. Nekem pedig ugyanezt kell tennem Vigoval.

- Elkísérjelek?

Lelle csak egy pillanatra játszott el a gondolattal, majd megrázta a fejét és elhúzta a kezét.

- Azt hiszem, jobb, ha csak én megyek.

- Értem – Lendas elengedte a lányt, hátrébb lépett. – Vigyázz magadra Lelle. Valami azt súgja, hamarosan találkozunk – Rhianna királynőnél.

Az Aranyhordó a város legnagyobb és legjobb fogadója volt – Lelle ennek ellenére még sosem járt itt. A fából és kőből épült, kiugró ablakfülkékkel gazdagon tűzdelt épület uralta a kis utcát. Lelle

biztos volt abban, hogy a fogadóban jól ismerik Vigot, így amikor elszántan belépett a tágas, több részre osztott helyiségbe, a pultnál érdeklődött. Az erőteljes, lassan már pocakosodó fogadós valaha szintén Őrző volt, amíg egy komoly sérülés más útra nem kényszerítette. Mégsem tűnt elégedetlennek – az Aranyhordó kárpótolta az elvesztett kalandokért. Nyugodt mozdulattal irányította Lellét hátra, a fogadó tóra néző része felé. S bár még csak délelőttre járt az idő, az épületben sokan jártak-keltek, így a lány Őrzőket, faoszlopokat kerülgetve haladt csak előre. Talán ennek volt köszönhető, hogy ő meglátta a hosszú asztal körül ülő társaságot, de azok még nem vették észre őt. Lelle megtorpant, ahogy megpillantotta az asztal közepe táján ülő Vigot. Érezte, hogy kihűl a keze, hogy valamiféle furcsa fásultság lesz úrrá a bensőjében. Vigo sötét gyakorlóruhát viselt, a botját a székének támasztotta, s ahogy hátradőlve hallgatta a beszélőket, egyszerre tűnt nyugodtnak és ébernek. Lelle minden nap látta őt, de most úgy érezte, talán nem is ismeri annyira, mint hitte. Olyan magabiztosnak tűnt... Idősebbnek. És kibontotta a haját. Lelle nem is emlékezett rá, mikor látta így utoljára – és sajnálta, hogy nem látja gyakrabban. De nem ettől húlt ki a keze, nem ez tette fásulttá. Vigo mellett egy lány ült. Egy lány, aki bizonyosan nem volt tagja a széllovasok csapatának, s aki olyan közel helyezkedett Vigohoz, hogy tulajdonképpen hozzásimult. Egészen sötét haját hátrarázta az arcából, szénparázs szeme fényesen ragyogott – leginkább a mellette ülő ifjú széllovasra. Lelle önkéntelen mozdulattal kisimított az arcából néhány kóbor, vörösbarna tincset, s szinte sajnálta egyszerű öltözkését, fonatba szorított haját. Nem kellett találgatnia, hogy ki lehet az a lány – Holló már a tudtára adta. Vett egy nagy levegőt, emlékeztette magát, miért is van itt és elindult az asztal felé. Jöttét mégsem az éberen körbe-körbepillantó Vilja vette észre. Vigo érezte meg a furcsán ismerős bizsergést, mintha falevelek simították volna végig az arcát. Márpedig ezt egyetlen ember közelsége váltotta csak ki belőle. Ültében kihúzta magát, s odakapta a szemét, ahonnan a lány közelgett. Amint összeakadt a pillantásuk, Lelle újra megtorpant. Vilja vette észre először, hogy valami történt, érezte Vigo megfeszülését, követte a tekintete irányát, s amikor meglátta Lellét, megrándult a szája, ráncba szaladt a homloka. Vigo hirtelen mozdulattal hátrarúgta a székét, megkerülte az asztalt és Lelléhez lépett – ekkor már az egész társaság őket figyelte.

- Kerestelek a gyakorlótéren – kezdte gyorsan a lány, mielőtt Vigo megszólalhatott volna. – Azért jöttem, hogy hazahívjalak.

- Ezért jöttél utánam? – a Lellére szegeződő szürke szempárban megvillant valami.

Mielőtt Lelle válaszolhatott volna, csengő, gunyoros hangon közbeszólt a sötét hajú lány.

- Most már ellenőrizni fognak Vigo? Ha nem lenne a testvéred, megesküdnék, hogy leskelődik utánad.

- Nincs rá szükségem, hogy leskelődjek! – vetette fel a fejét Lelle, s a szemében indulat lobbant.

- Pedig nagyon haragszol! Rám haragszol vagy Vigora?

- Vilja, elég! – Vigo is a lányra nézett, szürke szeme kezdett elsötétülni.

- Mi a baj? – fintorodott el Vilja. – A vak is látja, hogy egyszerűen féltékeny!

- Féltékeny vagy? – Vigo újra Lelle felé fordult, s a tekintetében ismét megvillant valami.

- Nem vagyok féltékeny! De bevallom, dühít, hogy a butaság és a hízélgés ennyire tetszik neked!

Vilja dühösen szisszent egyet, Vigo szája sarkában halvány mosoly derengett fel.

- Lelle... - kezdte volna, de a lány nem hagyta.

- S mielőtt még több ostobaságot kellene hallanom, elmondom, Olav és Holló kért, hogy hívjalak haza. Ez az egyetlen oka, hogy utánad jöttem.

- Holló? – Vigo elkomolyodott.

- Igen, Holló. Talán ez elég indok arra, hogy félbehagyd az ígéreted teljesítését. Odakint megvárlak.

Azzal sarkon fordult és kiviharzott a fogadóból. Az illatos, meleg, nyári levegő valamennyire megnyugtatta, de amikor Vigo csatlakozott hozzá, még mindig képtelen volt bármiféle kedvességre.

- Voltam a gyakorlótéren – jegyezte meg a fiú, ahogy a Kapu felé igyekeztek.

- Tudom. Lendas mondta.

- Mi történt Lelle? – Vigo megfogta a lány vállát, megállította és maga felé fordította.

- Rhianna küldött üzenetet. És ha még emlékszel rá, nekem is volt egy különleges álmom. Emellett egy furcsa találkozásom is.

- Hol? Kivel?

- Hát nem egy fogadóban és nem egy hozzám simuló szépséggel.

- Te tényleg féltékeny vagy.

- Az tetszene a hiúságnak, igaz? Menjünk, majd otthon mindent elmondok.

Olav kényelmes, barátságos dolgozószobájában ültek. Holló a kandalló mellett, ahol ezúttal nem égett a tűz. Olav kedvenc bőrfoteljében, oldalán a szálas, gondterheltségében is higgadt Kartal. Lelle a kis kanapén vackolódott el, maga alá húzott lábakkal. S bár bőven volt mellette hely, Vigonak nem akarózott letelepedni – a súlyos, faragott asztal szélének dőlt, karjait összefonta a mellkasa előtt. Kartal világos ruhája ragyogni látszott a barnás, patinás, öreg szobában, s ahogy beszélni kezdett, úgy tűnt, hogy erőteljes alakja betölti az egész helyiséget. Elmesélte, milyen jelet kapott Rhianna, s röviden felidézte, hogyan indult el és veszett nyoma hét évvel korábban Duirnak.

- A jelenés úgy fejezte be, hogy az találhatja meg, aki már látta. Ha nem engedi el a fonalat... - nézett mondandója végén Kartal Lellére.

- A fonal nálam van. Itt – a lány a szívére fektette a kezét. – Duir nekem adta, s nem fogom elengedni. De az utat mégsem én találom meg.

Ezzel elmesélte az álmát, s meg sem lepődött, hogy a támadók hallatán mindenki nyugtalanul mocorogni kezdett. Mindenki, kivéve Kartalt. Az ő arcáról mindössze egyszer tűnt el a higgadt

éberség – amikor Lelle belekezdett Norwenával történt találkozásába. De az a pillanatnyi változás, a szemében csillanó öröm éppen elég volt Vigonak. Eddig kétszer látott ilyet Kartal arcán – először, amikor Jószeel megérkezett, másodszor pedig Hidegpusztán, a sötét ruhás jazigok vezetője láttán -, s most a harmadikat is megjegyezte magának.

- Norwena szerint az a dolgom, hogy érezzem, figyeljem Duirt, erősítsem, ha tudom, de megtalálni nem én fogom. Az utat Vigo szíve mutatja majd – fejezte be Lelle.

- Én nem kapcsolódom Duirhoz – hárította el Vigo, mert zavarba hozta Lelle égbék szemének éles pillantása.

- Talán csak nem tudsz még róla – vetette ellen a lány.

Vigo Kartalra nézett.

- Úgy tűnik, elérkezett a második utunk.

- Igen, elérkezett az ideje – bólintott Kartal. – Rhianna hivatalosan segítséget kért, s a választás rájuk esett.

- S mi esküt tettünk, hogy az Ósfa által ránk rótt feladatot teljesítjük. Lellét úgysem tarthatnátok vissza – mosolyodott el Vigo. – Én pedig nem engedem el egyedül. Erről felesleges tovább beszélnünk, tudod, hogy vállaljuk. Elmegyünk a királyért. S bár állítólag nekem kéne tudnom, hová, jelenleg fogalmam sincs, merre keressük, honnan induljunk.

- Én azt hiszem, onnan kell indulnunk, ahonnan Duir – szólalt meg Lelle. – Rhianna királynőtől.

- Pontosan így gondolom én is – értett egyet az öreg táltos. – Az első út Rhiannához vezet, s ennek több oka is van.

- Eszerint a királynő tud valamit, amin elindulhatunk – jegyezte meg Vigo.

- Ha már az elindulásnál tartunk... – moccant meg Olav. – Először azt kéne eldöntenünk, ki vegyen részt ebben a küldetésben Lelle és Vigo mellett. Én magam...

- Nem – vágott közbe Kartal. – Túl sok mindent vállaltál magadra odaát, s bár már nem látszik, még viseled a terheit. Ehhez még nem lenne elég erőd, öreg barátom. Eljöhet a nap, igen... azt hiszem, eljön majd a nap, amikor te is kardot foghatsz két gyermeked mellett, de erre még várnod kell. Másoknak kell megtalálnia, merre ment Duir. Mert ezt nem árulta el senkinek.

- Keresett valamit, igaz? – hajolt előre Vigo. – Mi volt az? Talán ez lehet a kutatás alapja...

- Csak sorban – emelte fel a kezét Kartal. – Olav felvetése az első. Erre a feladatra nem könnyű csapatot toborozni... A nyomokat hét éve borítja a feledés, s akit keresünk, nem tud hírt adni magáról. Csupán álomban.

- Ez az én dolgom – szólalt meg a lány.

- Ez a legfontosabb dolgod, de nem az egyetlen. Ha a látogatód igazat mondott, s nem volt vele más szándéka, akkor az útra Vigo bukkanhat rá.

- Milyen más szándéka gondolsz? – kérdezte Vigo.

- Kelepcét is lehet így állítani – mondta egyszerűen a táltos. – A Boszorkánymester hívei nem feledkeztek meg rólatok.

- Ő nem tűnt annak – vetette ellen a lány. – Nagy ereje volt, de nem sötét. És megmentett.

- Ennél jobb csali nem is kéne – szólalt meg Holló. – Máris van miért bíznod benne. Óvatosabbnak kell lenned, Lelle. A hamisság vonzó köntösben is meg tud jelenni, s az erejét is képes álcázni.

- Én akkor is jobban tartok a két gomolygástól – felelte Lelle.

- Ezt okosan teszed – értett egyet Kartal. – S mert álomalakjuk nagy valószínűséggel hús-vér lényeket rejt, számíthatsz rá, hogy ők sem maradnak tétlenek. Észrevettek... És keresni fognak. Hacsak már is nem kutatják a nyomodat.

- Álomban? – Vigo nyugtalanul moccant.

- Álomban is, az ébrenlét világában is. Ott fognak várakozni Duir körül, készen arra, hogy lecsapjanak. S úgy hiszem, ezt elsősorban neked kell megakadályoznod, fiam.

- Az ébrenlét világában harcoltam már, de álomban nem.

- Szerintem lesz rá módod, hogy kipróbáld. De nem egyedül. Hollóval beszéltünk már arról, ki kísérhetne el benneteket. Először Lendasra gondoltunk. Őt azonban Rhianna királynő várja haza, s hogy mit akar rábízni, azt egyelőre még nekem sem árulta el. Holló és én pedig máshol mérjük össze erőnket a sötétséggel... A Boszorkánymester megüresedett helye többek képzeletét megmozgatta, s nekünk addig kell kivágnunk ezeket a hajtásokat, amíg nem erősödnek meg.

- Így hát vezetőt választasz számunkra... – Vigo szeme megvillant.

- Pontosan ezt teszem – mosolyodott el Kartal.

- Ki az? – kérdezte kíváncsian Lelle.

- Egy férfi, Rózsaláng népéből. Egy férfi, aki hosszú évek óta járja a körök világait. Sikerült értesítenünk, s ő kész meghallgatni minket Rhianna királynő palotájában.

- Tehát egy jazig – Vigo elkomolyodott. – Egy kóborló...

- A hagyományok tudója, a múlt ismerője. S még ennél is több... Manapság nehezen hiszik el, hogy a hozzá hasonló, sok földet bejárt, kopott ruhájú férfi bölcs is lehet. És merész. Merészebb, mint hinnéd. Olyan vakmerő, mint te, Vigo és ugyanannyira határozott.

- Hogy hívják? – kérdezte Lelle.

- A neve Regő.

- Regő... – Lelle elgondolkodott, majd finoman elmosolyodott. – Ugye nem csak egy egyszerű kóborló?

Kartal halkán nevetett.

- Ne olvasd a fejemre, hogy mértékkel szeretem átadni a tudnivalókat! Regő homályvadász. Azok közé, a többnyire magányosan járó lelkek közé tartozik, akik felkutatják és megállítják bizonyos lények további mesterkedését.

- Úgy érted, egy fejevadász? – vont össze a szemöldökét Vigo.

- Regő megválogatja, kinek a nyomába ered. Nem a pénzszerzés hajtja, hanem az igazság. S hogy tisztában légy az erejével, elárulom, átjutott már a Feketelápon is, amikor arra volt dolga.

- Ő volt az?! – kiáltott fel Lelle. – Regéc beszélt egy emberről, akinek sikerült, de a nevét nem árulta el.

- Az épeszű barát... Értem – Vigo arca is megenyhült. – S gondolom, az sem véletlen, hogy egy jazig vezető jutott eszetekbe. Azt mondtad, Duir egy jazig úr. Lehetséges, hogy a jazigok ne keresték volna?

- Keresték, kerestették és kutatják ma is, bár a céljuk különböző. És nem nyíltan teszik.

- A jazigok megosztottságára gondolsz? – kérdezte Lelle.

- Igen. Mind a két fél reménykedik abban, hogy megtalálják.

- S ha mi találjuk meg... – szólalt meg Vigo lassan. – Ezzel a küldetéssel belekeveredünk a jazigok belháborújába, igaz?

- Igen – felelte egyszerűen, komolyan az öreg táltos. – Elkerülhetetlen lesz. Ezt az árat vállalni kell azért, hogy Duirt megmentünk.

- Akkor kérlek, mondd el, kicsoda valójában Duir.

- Három emberöltővel ezelőtt végleg lehunyta a szemét az utolsó, mindenki által elismert jazig király. Volt két öccse, akik korán meghaltak, s végül a fiát is elvesztette, egy leány maradt utána. A két öccsének azonban volt egy-egy élő fia. Az egyikőjük már felnőtt férfi, a másik egy jóval fiatalabb fiú. Kezdetben úgy tűnt, egyetértés lesz az unokatestvérek között, s az idősebbiket választják meg királynak. Ám a fiatalabb, akit korábban nem vonzott az uralkodás lehetősége, hirtelen megváltozott – magának követelte a koronát. Arra hivatkozott, hogy az ő apja volt az idősebb testvére az elhunyt királynak. S mert a támogatottsága így sem volt elegendő, törbe csalta vetélytársát, aki hamarosan bele is halt a sebeibe. Az ország kettészakadt. Egy részük elfogadta az ifjút, a másik részük azonban az ország hegyesebb vidékeire húzódott, s a meggyilkolt herceg családja mellett fogott fegyvert. Őket nevezik lázadóknak. Ez csaknem hetven éve volt... Azóta tart a harc. S azóta nincs törvényes, mindenki által elfogadott királya a jazigoknak.

- És Duir? – kérdezte Vigo, bár sejtette a választ.

- A lázadók egyik vezetője volt, amikor megérkezett Rhianna királynő udvarába.

- Sejtettem – bólintott, majd hirtelen eszébe jutott valami. – S akik a segítségünkre siettek, egy éve, Hidegpusztán? A lovasok vezetője, aki megmentette az életemet?

- Ők is a lázadók közé tartoznak – hangzott az egyenes válasz.

- És Regő? – kérdezte halkán Lelle. – Ő melyik oldalon áll?

- Nem esett volna rá a választás, ha Duir halálát akarná.

- Világos helyzet – villant meg Vigo szeme. – A lázadók célja kéz a kézben jár Rhianna céljával. És a miénkkel... Számítsunk arra, hogy a Lellét támadó gomolygások mellett a jazigok egy része is utunkba állhat?

- A lehetősége megvan, de ettől mégsem tartok komolyabban. Még a lázadó jazigok sem tudnak Rhianna jeléről és Lelle álmáról.

- Ha keresni kezdünk, kérdezősködni is fogunk – szólalt meg Lelle. – Előbb-utóbb kiderül, kinek a nyomát kutatjuk.

- Éppen ezért kezdjük átgondoltan a keresést. Feltételezem, hogy Duir az útja során nemigen kötötte idegenek orrára, hogy ő jazig. Ha előttünk is titkolta, merre tart, a távozása után még kevésbé adta ki magát. Éppen ezért megyünk először a királynőhöz. Az ő ereje, emlékei, tudása és az én varázslatom elég lesz ahhoz, hogy találjunk egy nyomot. Erre van szükségünk: egyetlen nyomra! Egy használható nyomra... És ott vár ránk Regő... - Kartal felállt. - Mivel szorít az idő, holnap reggel Rhianna királynőhöz kísérlek benneteket.

- Úgy legyen – húzta ki magát Vigo is. - Vágjunk bele!

Lelle kilépett az éjszakába és mélyen beszívta a tiszta, hűvös levegőt – pontosan erre volt szüksége! Ezen az egy napon annyi minden történt egyszerre, hogy a csomagolás után úgy érezte, képtelen a négy fal között maradni. A fák közelségét, az éjszaka csendességét akarta érezni. Elindult a kiugró sziklaperem felé, amely az itt töltött idő alatt kedvenc kilátóhelye lett. Már Shaun sem volt vele – a mókus Jószei társaságában sötétedés előtt elindult a saját útjára. Majd csak Rhiannánál találkozni... Lassan lépkedett, gondolatai az esti beszélgetés körül jártak – amikor mindössze hármasban ültek a kandalló mellett. Kartalban és Hollóban volt annyi tapintat, hogy módot adjon Olavnak az elbúcsúzásra. S az öreg lovag most sem hazudtolta meg önmagát; csendes, bölcs, higgadt szavai erőt és segítséget jelentettek. Lelle máris könnyebbnek érezte a szívét. Kiért a fák közül és megtorpant. A sziklaperem nem volt üres... Bár a sötét, csillagokkal teleszórt égbolt alatt szinte csak az árnyát látta az ott álló, magas alaknak, de a tartásáról bárhol és bármikor megismerte volna. Vigo már azelőtt megérezte a lány közeledtét, hogy kilépett volna a lombok takarásából.

- Te sem bírtad a kőfalak mögött? – kérdezte csendesen, anélkül, hogy megfordult vagy akárcsak megmozdult volna.

- Odabent nem elég tágas a fejem fölött az ég – lépett Vigo mellé Lelle. - Nem látok messze, s így a gondolataim is csak körbe-körbe forognak a fejemben.

- Igen, nekünk tér kell... És szabadság.

- Neked még inkább, mint nekem – mosolyodott el a lány. - Gyakorlatozhatsz, amennyit csak akarsz, járhatsz-kelhatsz a széllovasok kötelékében, de nem ez az igazi világod.

- Mindig is túl jól ismertél. Nem, nem ez az én igazi világom – hangjában keserűség érződött.

- Azt nem tudtam, hogy *ennyire* nehezen viseled.

Vigo a lányra nézett, s ahogy megmozdult, ingének kivágásában megvillant valami.

- Az önuralmam elég sokat fejlődött az elmúlt évben – jegyezte meg nem minden él nélkül. – Pedig másra sem vágytam, csak hogy Kartal vagy Holló oldalán járhassam a körök világát! Mostanra már nagyon mehetnékem támadt, s ha te és Rhianna nem kaptok jelet, kitaláltam volna valamit.

- És fel is készültél. Ott a nyakadban Csete amulettje...

- Mint ahogy a te ujjadon a csillaggyűrű és a köpenyeden az elf csat. Látom.

- A zsákomban pedig a tölgytérkép és a fioláim – nevetett halkan Lelle. – Azt hiszem, elég elszántak vagyunk mind a ketten.

- Emlékszel a szövetségünkre?

A lány meglepetten pillantott Vigora.

- Ez jár a fejedben? A múltad keresése...

- Mindig ez jár a fejemben – felnézett az égre. – Ott a csillagom! Elkísért ebbe a világba, s amíg Rózsalángot kerestük, fényesen világított a fejem felett. Miután letelepedtünk az Őrzők Körében, halványabb lett, bár el nem hagyott. De ma éjszaka... Nézd csak meg!

Lelle felszólítás nélkül is ezt tette. A lassan dagadó hold még a ház másik oldalán járt, így semmi sem homályosította el a vörösarany fénnel pulzáló, ragyogó csillagot. Szinte izzott felettük!

- Tudod, mi a neve? – kérdezte Vigo halkan. – Ez a Farkascsillag...

- Liurra gondolsz?

- Igen, őrá is. És a felhőfarkasokra, akiknek a teste az őseimet rejti. A győzelmünk óta nem jöttek el hozzám, még álmomban sem. Pedig vártam őket...

- De most felragyogott a vezérlőcsillag. Mi pedig holnap reggel útnak indulunk.

- S bár most nem egy fajzatszívű, valaha-volt yillel kell birokra kelnünk, tudom, érzem, hogy több vár ránk egy egyszerű mentőakciónál.

- Ez a mentőakció nem is lehet egyszerű, hiszen Duirról van szó – felelte Lelle és a szívére fektette a tenyerét. – És aztán felbukkant az az asszony. Először azt gondoltam, igen, felvillant bennem, hogy talán a tölgyemberek közé tartozik! Éppen olyan világos volt a haja... De talán most is a legegyszerűbb válasz a legjobb.

- A jazigok. Ki más akarhatná ennyire Duir visszatértét?! S ha így van, Kartal tévedett – a jazigok tudnak rólunk. Legalábbis az egyik oldaluk.

- Az az oldaluk, amelyik élve akarja látni Duirt! Norwena azt mondta...

- Azt mondta, igen. Hogy mi a teljes igazság, az más kérdés. Ám ha veled vannak a fák és engem nem hagy el a Háló, a végére járhatunk.

- Nem a fák és nem a Háló a lényeg, Vigo – nézett fel Lelle.

- Hanem az, hogy a látó és a *harcos* össze tudja-e adni újra az erejét – Vigo elmosolyodott. – A vezetőről pedig ismét Kartal gondoskodott. Igaz, most nem egy nagyszájú gyíksárkány vár minket Rhianna birodalmában.

- Kartal sosem választ rosszul. És sosem választ egyszerű megoldást. Percről percre kíváncsibb vagyok Regőre... és percről percre jobban tartok ettől a találkozástól. Vajon mihez kezd velünk egy halálhoz, sötétséghez szokott homályvadász? És ami még fontosabb: mihez kezdünk vele mi ketten?

Regő

A fényalagút aranyos ragyogása elmosódott körvonalként mutatta Kartal alakját – holott csupán egy lépésnyi idővel suhant előttük. Ők ketten összekapaszkodtak. Vigo magától értetődő természetességgel nyújtotta a kezét, mielőtt belépett volna a Kapuba, s Lelle habozás nélkül fogadta el. Érte már őket váratlan és kellemetlen meglepetés más sodrásokban, s ők semmiképpen sem akartak elszakadni egymástól. Hosszú út volt, körök távolságát ívelte át. S bár ezt a fényalagutat az öreg táltos nyitotta és tartotta meg zökkenőmentesnek, ők mégis megkönnyebbültek, amikor megéreztek a kijárat közeledtét. Vigo figyelmeztetően megszorította a lány kezét, Lelle erősebben ölelte magához a zsákját. Azt a viharvert, általvetős zsákot, melyet még Yenoban szereztek, mielőtt a Hét Kör Világának területére léptek volna, s amelynek a párja ott lógott Vigo vállán. Túlélte az első küldetésüket, így nem volt kérdéses, hogy ezt viszik magukkal a következőre is. Lendületes lépéssel hagyták maguk mögött az aranyos sodrást – hogy azután ott álljanak a reggeli napfényben, Rhianna birodalmának szívében, a Sorskerék kövei között. A járat vakító fényeinek köszönhetően Lelle számára kellett néhány pillanat, amíg szeme hozzászokott környezetéhez. Így Vigo volt az egyetlen, aki látta a királynő oldalán álló Lendas arcát. Az elf összekulcsolódó kezüket nézte – Vigo pedig nem sietett elengedni Lelle ujjait. Alig néhány lépésnyire, a Sorskerék szétszórt köveinek ívén kívül hárman vártak rájuk. Rhianna királynő hófehér, gyöngyházszínnel hímzett ruhát viselt, világos hajában aranyos fényeket csillantott a reggeli nap. Arca nyugodt volt, magas, karcsú, mozdulatlan alakjából méltóság sugárzott. Két oldalán, csupán fél lépésnyivel hátrébb két szálas, sápadtszőke elf hajnalszürke ruhában. Apa és fia – Aneron és Lendas. Talán csak néhány pillanatig tartott, hogy a várakozók és az érkezők némán figyelték egymást – ennek a néhány pillanatnak mégis súlya volt. Kartal nem sietett megmozdulni, még nem lépett ki a Sorskerék köreiből. Hagyta, hogy a reggeli szél belekapjon fehér köntösébe, ezüstös hajába, megvárta, míg a sötét ruhás Vigo és a mohás-kő színű, elf csattal ékesített köpenyébe burkolózó Lelle melléje lépnek. Hagyta érlelődni a csendet és a döntés véglegesedését. A mozdulatlanságot végül a két nő törte meg; egyszerre indultak egymás felé. Rhianna szemében tűz lobbant, ahogy kezeit nyújtotta a karcsú ember-lánynak, s Lelle arcát mosoly ragyogta be, mikor megszorította azokat.

- Láttad? – kérdezte halkán, szenvedélyesen a királynő.

- Újra ott jártam, s bár az álom véget ért, nem szakadtam el tőle.

Rhianna kutatva nézte a lány arcát, majd egy pillanattal később megértette, mire gondol. Észrevette a Lelle körüli ezüstös izzást.

- Duir ezüstoffonala... Ott van a szíved alatt! – éles pillantású, világos szemeiben megdöbbenés és tisztelet csillant, ahogy újra a lány arcába nézett. – Magadhoz kötötted az életét... S bár még nem érzed, de a te erőd táplálni kezdte az övét. Senki sem kérte, hogy ilyen terhet vegyél magadra!

- Én döntöttem így, úrnőm. És nem cipelem egyedül – Lelle hátrapillantott a válla fölött.

Rhianna a hozzájuk lépő Vigora nézett.

- Köszöntelek Sólyomfarkas! – a gyönyörű arcot végre mosoly derítette fel.

- Örülök, hogy újra itt lehetek, úrnőm – hajtott fejet Vigo.

- Sokat erősödtél, Sólyomfarkas – mondta lassan, tűnődve a királynő. - De a szemedben még mindig ugyanúgy ég a tűz!

- Vannak dolgok, amelyek nem változnak.

- Igen, ez igaz – Rhianna újra elmosolyodott. – Most is nagyon vágyasz arra, hogy elindulhass... S most is azért, hogy az én világomon segíts.

- Nem a világért – szólt közbe halkán Lelle. – Hanem érted, úrnőm. És Duiért.

A királynő válasz helyett megszorította a lány kezét, majd a mindeddig csendes Kartal felé fordult.

- Regő tegnap érkezett, Vihartépő. Nagy erő vibrál benne... hatalmas lendületet palástol hallgatag, zárt felszíne. Keveset kérdezett, még kevesebbet beszélt. Így én sem kérdeztem rá, miként döntött.

- Ha eljött, az az ő részéről máris döntés – felelte komolyan az öreg táltos. – Ne várankoztassuk meg.

Madárdallal, aranyló reggeli fényekkel telt meg az erdő, miközben a palota felé tartottak. Lelle most, hogy újra itt lehetett, érezte igazán, mennyire hiányzott neki az elf föld varázsa, illatai, levegője. Mintha a vér is gyorsabban áramlott volna az ereiben. Mintha a szíve alatti ezüstkötélnek is több erőt tudott volna adni. Hiába élt az Őrzők Körében, a lelke egy részének mindig is itt volt és mindig is itt lesz az otthona. A lelke fa-részének, amely napról-napra, évszokról-évszakra nagyobb helyet kért és kapott magának. A két hajnalszürke ruhás, aranyszőke elf jól látta a lány szemében gyúló különös tüzet, s felismerték azt. A csat, melyet Aneron adott egy évvel korábban, az ő elf családjuk vérével, emlékeivel, tudásával volt átítatva. S hogy Lelle azonnal képes volt ráhangolódni, újra csak azt bizonyította: a lány köztük is tartozik. Közrefogták Lellét, s halkán beszélgetve követték az előttük haladó három alakot – a királynőt, a táltost és az ifjú széllovast. Mire a palota teraszára léptek, a nap már a fák fölé emelkedett és ragyogó fényével elárasztotta a völgyet. Talán ebben a látványban gyönyörködött a korlátnál várakozó sötét ruhás alak – talán csak a gondolataiba mélyedt, de nem fordult meg azonnal. Lárait kissé szétvetve, háta mögött összekulcsolt kézzel állt ott, hosszú, sötét, kopottas kabátjába bele-belekapott a fürge reggeli szél. Kopottnak és feketének tűnt a kabát hasítékából elővillanó, oldalt fűzött nadrág és a lábszárközépig érő csizma is. Megmozdult, lassan megfordult, szemét végigjáratta az érkezőkön. Kopottas öltözeke egyiküket sem tudta megtéveszteni – a homályvadász olyan nem tanulható, véréből adódó méltóságot árasztott magából, amellyel azonnal helyére tette a dolgokat és az erőviszonyokat maga körül. Regő kibontva viselte vállig érő, sötét haját, a kósza szél bele-belekapott. Széles, erőteljes férfi volt, felvetett feje, tartása

büszke, mégsem szigorú. Szemében nyugalom, mozgásában lendület és erő, egy fegyverforgató harcos ereje. Homloka magas volt, arccsontja erős, orra egyenes és határozott ívű. Kemény, erőteljes arcát semmi nem tudta lágyítani. Sem hosszúkás metszésű kék szeme, sem az arra árnyékot vető dús szemöldök íve, sem szép vonalú, de inkább keskeny szája, sem rövid borostaszakáll.

- A két ifjú Őrző... - a hangja mély volt, különös dallammal teli. - Akiknek meg kell találniuk a királyt.

Volt abban valami furcsa, ahogy mondta. Lellének és Vigonak kellett egy-két pillanat, amíg rájöttek, miért. Regő hangjában nem volt gúny, nem volt fenntartás, de még kétely sem. Egyszerű, szilárd kijelentés volt. Vigo megérezte a férfiből áradó szándékot és furcsa, váratlan tisztelet ébredt benne. Összeakadt a pillantásuk, s mert a sorsát vállaló ember mindig felismeri a hasonzorút, velük is ez történt. Az egyik harcos azonnal megismerte a másikat. A tűz a tüzet - még úgy is, hogy csak az egyikük vállalta nyíltan lendülete erejét. Vigo megbiccentette a fejét, Regő viszonzta a mozdulatot, szája sarkában halvány mosoly derengett fel.

- Regécnek jutott a lehetőség, hogy ott legyen Hidegpusztán - szólalt meg váratlanul a férfi. - Szívesen végignézném volna azt, amit ő.

Vigo szeme értőn megvillant, elmosolyodott.

- Sokat tanultam Regéctől. S nem kétlem, így lett volna akkor is, ha te vagy az ő helyében.

Regő újra megbiccentette a fejét, mintegy köszönetképpen a szavakért, de ebben a mozdulatban már vidámság is volt. A férfi ezután Lellére nézett.

- Sokakkal találkoztam, akik látónak nevezték magukat. Legtöbbjük nem volt több szemfényvesztőnél vagy tévúton járó álmodozónál - mondta kereken. - Nagyon fiatal vagy. Talán túl fiatal is... kivéve, ha ezzel az adottsággal születél. Elvállik majd, hogy valóban a véredben van, vagy csak szerencséd volt. Ennek bizonyítása megér egy-két kísérletet.

- Azt hiszed, próbákat szabhatsz nekem?! - Lelle szeme felszikkasztott.

- Igen, megtehetem - a férfi nyugodt maradt. - Mert neked van szükséged rám, és nem fordítva!

Lelle felvetette a fejét és vett egy nagy levegőt. Nyugodt akart maradni, hogy visszavághasson.

- A te területed a homály, az enyém a látomások. S bár ez a kettő nem áll távol egymástól, nem kell attól tartanod, hogy beleártom magam a dolgaiba. A te világod a harc és a sötétség, s a valódi látók nem ezen a terepen mozognak.

- Valódi látónak tartod magad? Az önbizalmad dicséretes, a tapasztalatod azonban kevés az előttünk álló küzdelemhez.

- Egy homályvadász, aki mindenképpen küzdeni akar. Velem is - Lelle szomorkás mosollyal bólintott. - Ahelyett, hogy elfogadnád: látó vagyok. Nos, ha így akarod, legyen így! Tégy próbára. Küzdj meg velem. S egyszer majd áruld el, mit remélsz a győzelemtől. Áruld el, miután megtaláltuk Duirt.

- Nem a szerencsén múlt, hogy élve kijutottunk Hidegpusztáról – előzte meg Vigo a szóló készülő Regőt. – Lelle álmait, látomásait nélkül még bejutnunk sem sikerült volna. Arról sem tudnánk, hogy Duir él. Mindegy, mennyi szemfényvesztővel találkozta... Elég erő van benned ahhoz, hogy felismerj egy igazi látót!

Regő egy rövid ideig csak nézte kettőjüket, majd Kartalra emelte a szemét.

- Mindig tudtad, mit miért teszel, Vihartépő. Hosszú évekig képtelenek voltunk Duir nyomára bukkanni, pedig az ég látja, mennyi mindennel próbálkoztunk! Most pedig itt ez a két fiatal ember...

- Mindennek meg kell érnie, Regő – felelte komolyan az öreg táltos. – Az időnek is. Amíg sok út, sok lehetőség áll előttünk, addig hajlamosak vagyunk eltévedni. De az utak leszűkültek, már csak két választásunk maradt. Az egyik, hogy nem hiszünk Lelle álmainak és a királynő látomásának. A másik az indulás – azon a nyomon, amelyet ennek a két fiatal Őrzőnek kell megtalálnia. Rá fogsz ébredni, hogy őket vártuk. Rájuk vártunk... Erőnket most már a célra összpontosíthatjuk, mert a szétforgácsolódás veszélye elmúlt. A helyzet tiszta. Miként az is tisztán látszik, hogy szükségünk van egy vezetőre. Mi tudjuk, mit akarunk. Te állsz döntés előtt!

- Igen, a helyzet tiszta – bólintott a homályvadász, majd újra Lellére nézett. – Nálad van a remény utolsó darabja, leányzó. Bizonyítsd be, hogy látó vagy – találd meg Duirt! Én pedig veletek megyek, hogy segítségetekre legyek az erőmmel, a tudásommal, a tapasztalataimmal. S ha úgy hozza a sors, akár az életemmel is. Sokan vagyunk, akik ezt sem tartanánk túl nagy árnak Duirért.

Lelle önkéntelenül megborzongott Regő szavai hallatán és Norwena jutott az eszébe. *Olyan valaki vagyok, akinek nagyon fontos, hogy Duir életben maradjon.* – mondta az asszony.

- Megteszem, ami erőmből kitelik – felelte csendesen, de eltökélten a lány.

- Örülök, hogy mellettünk döntöttél – tette hozzá Vigo.

Rhianna megmozdult, s ezzel magára vonta a figyelmüket.

- A döntések megszülettek. Itt az ideje, hogy rájöjjünk, merre induljatok; s ehhez össze kell raknunk mindazt, amit tudunk. Kövessetek!

Megfordult és elindult felfelé, a palotába vezető lépcsősoron. Először a két elf, majd a Kartal mellé lépő Regő követte. Lelle megfogta Vigo karját, visszatartotta a társát, várt néhány pillanatot, míg a többiek eltávolodnak, s csak akkor szólalt meg.

- Norwena és Regő ugyanazt mondják és ugyanúgy! A szavaik kemények, erősek. Mindenre el vannak szánva... Vajon mi mindenre lennének képesek ezek a jazigok Duirért – és Duir ellen? Végül is kik és miért küzdenek itt egymással? Tulajdonképpen mibe keveredtünk Vigo?!

- Belekeveredtünk egy yill nép sorsába – Vigo a homályvadász után nézett, s kristálytisztá bizonyosság ébredt a szívében. – És vagy felvállaljuk ennek minden következményét vagy elsodor és összeroppant minket mindaz, amit Duir megtalálásával elindítunk. Mert valamit el fogunk indítani...

- Azt hiszem, a lelkem mélyén félek tőlük – mondta csendesen a lány, Regő hátán tartva a szemét.

Vigo Lellére kapta a pillantását.

- A jazigoknak több okuk van, hogy tartsanak tőled. Most még talán csak eszköz vagy a számukra - egy hasznos ember, aki Duirhoz vezeti őket. Rájönnek majd, mennyire alábecsültek!

- A Duirhoz vezető utat a te szíved mutatja majd, Vigo - emlékeztette a lány.

- Úgy hát mind a kettőnktől tarthatnak! Mert ha bele is sodródunk a jazigok sorsába, még nem jelenti, hogy tétlenül tesszük.

Lelle elmosolyodott.

- Azért legyünk óvatosak.

- Óvatosak és éberek - bólintott Vigo. - A mi homályvadászunk valóban nem egyszerű kóborló. Sokat tudhat Duirról... És bizonyára arról is, hogy mi vár ránk a király megtalálása után. Menjünk és lássuk, ki mennyit árul el a titkaiból.

Rhianna egy csendes belső udvarra vezette őket, amelyet minden oldalról a királynő belső szobáinak árkádja vett körül. A gyorsan emelkedő nap fénye végigömlött a selymes fűvön, a virágok tarka kavalkádján. Egy apró, halkán csobogó szökőkút kapott helyet a kert közepén, mellette álltak a finoman faragott, ezüst veretekkel díszített, alacsony székek. Ezeken foglaltak helyet.

- Ez a feladat, ez a küldetés nem az én látomásommal indult - fogott bele a mondandójába a királynő -, hanem Lelle tavaly látott álmával. Mégis én kezdeném, egyrészt, mert a rég halott asszony megjelenése sok mindent megmagyaráz. A legtöbben közületek már hallottak a Megrekedőkről...

- Egy Megrekedő? - Regő felkapta a fejét, tekintete megvillant. - Egy jazig, ha nem tévedek.

- Nem tévedsz. Egy olyan asszony, aki valaha régen abba a családba tartozott, amelyiknek ma Duir is a tagja. Halála után azonban nem távozott teljesen - elvállalta, hogy családjának őrző és vezető szelleme lesz. Megrekedt két világ határán. Nem él, de nem is halt meg egészen - belelát mindkét világba, de nem tartozik egyikhez sem. Erős, igen, nagyon erős lélek kell ahhoz, hogy valaki Megrekedőként egyensúlyt találjon a két oldal között! Nem is tartozik közéjük más, csak akit egy befejezetlen vagy elvégzendő feladat szívós köteléke tart a Mezsgyén.

- Mi az a Mezsgye? - szólt közbe halkán Lelle.

- A Megrekedők határvilága. Egy vidék, ahonnan kapuk és sodrások nyílnak; s ahol minden teremtet lélek áthalad születésekor és halálakor. A Megrekedők nem mennek tovább, nem lehet jutalmuk sem az igazi pihenés, sem egy újabb élet, amíg a feladatukat el nem végezték. A családok őrző és vezető szellemei közéjük tartoznak. Nem csak a jazig családok mellett állnak ilyen lelkek, ősök, egykori rokonok, minden yill népnél megtalálhatók, s még másoknál is. És mindig tudják, ha a családjukból valaki útra készen áll. Ilyenkor felkészítik a haldoklót és átvezetik a Mezsgyén, az eltávozottak közé. Most azonban különös és nagyon ritka helyzet állt elő. - Rhianna egy pillanatra elhallgatott, majd megremegő hangon hozzátette - Duirnak még van ereje ahhoz, hogy megtagadja az indulást.

- Én már hallottam, úrnőm, - szólalt meg Kartal - de kérlek, meséld el még egyszer az egész találkozást.

Rhianna nem kérette magát. Leírta a többieknek a jázig asszony külsejét - ezt hallva Lellének megint Norwena jutott eszébe, s újra nyugtalanság töltötte el -, és elmondta az üzenetet.

- Elzárták? - a feszülten figyelő Regő előrehajolt ültében. - Hallottam már ilyenről. Egyszer láttam is... ez az állapot olyan, mint egy végtelen álmom, ahol a lélek ideig-óráig még ragaszkodik a testéhez. De az ilyesfajta elzárást nem bírják sokáig és eltépik a testhez fűződő köteléket. S most azt mondod úrnőm, hogy Duir hét éve kitart?!

A homályvadász arca megvonaglott.

- Nem én mondom - felelte a királynő. - Hanem a második hírnök, aki látta őt. S aki talán éppen azért ül itt, hogy meggyőzzön a valódi látók erejéről.

Regő lassan Lellére nézett, s a lány megborzongott a homályvadász pengeéles pillantásától.

- Mondj el mindent! - kérte a férfi.

S Lelle újra belefogott. Elmesélte az első álmát az oroszlanos kárpitokkal borított teremről és a több sebből vérző, mozdulatlan férfialakról - ezek hallatán Regőnek látható erőfeszítésébe került, hogy nyugodt maradjon. A második álmom mesélése közben azonban valami megváltozott - ezt a homályvadász mellett Rhianna és Aneron is most hallotta először. A támadók hallatán a királynő döbbsen kapta a tekintetét Kartal arcára, s az öreg táltos komor, alig látható bölintással jelezte, hogy osztozik az aggodalomban. Amikor Lelle az ezüsfonálhoz ért, Regő felpattant és járkálni kezdett, majd a beálló csendben váratlanul a lány felé pördült.

- Magadhoz kötötted az életét?! Tudod, mit vállaltál magadra? Hogy mennyi erő kell hozzá? Ez még az én vállamon is súlyos teher lehetne, nemhogy a tiédén!

- Nem volt választásom - szegte fel az állát Lelle. - De ha lett volna, akkor sem döntöttem volna másként! Elhiszem, hogy lebecsülöd az erőmet...

- Lebecsülöm?! - Regő már a lány előtt állt, szinte az arcába hajolt. - Megdöbbsentté, felkavartad a szívem, s nem lebecsüllek, hanem féltetek! Az életedet féltetem! Elárulta neked valaki, hogy ami Duirral inntól kezdve történik, azt te is átéled?! S hogy minél közelebb kerülünk a királyhoz, annál erősebb lesz ez a kötelék?!

- Kartal! - kiáltott fel Vigo. - Ez igaz?!

- Igaz. S bármennyire dühös vagy, nem tehetsz ellene sem te, sem Regő. Még én sem. Lelle önként vállalta.

- De nem tudhatta...!

- Sejtettem - szólalt meg csendesen Lelle. - Amint megláttam Duirt, sejtettem. Nem is lehetett másként. Hiszen én voltam az egyetlen élő, akit a zárlat ellenére el tudott érn.

- Részem lettél az életének, s ő a tiédnek - Regő lassan higgadt le. - És belehalhatsz egy ilyen kötelékbe!

Vigo felpattant, de Lelle megfogta a kezét és visszahúzta.

- Nem ez az első alkalom, amikor a lelkem egy része összeolvad egy másik lélekkel – a lány hangja különös erővel csengett. – Talán éppen ezért vagyok alkalmas arra, hogy Duir fonalát megtartsam. A fák lánya vagyok Regő, az ő vérük kering az ereimben, s ez olyan örökséget jelent, amit nem láthatsz meg a fiatalságomban. Nem fogok belehalni! Megtartom és táplálom Duirt, amíg tudom. Amíg Vigo megtalálja az utat – mint ahogy azt Norwena, az én különös megmentőm mondta.

Ezt hallván Regő arcán átsuhant valami, de most már gyorsan fegyelmezte a vonásait.

- Ahhoz tudnom kell, hová indult és miért – Vigo is nyugalmat erőltetett magára, de a tartásán még jól látszott a feszültség. – Úrnőm, ezt *neked* kell tudnod.

- A *miértet* tudom. A *hovában* segíthetek. Éppen amiatt vagytok itt, hogy ezt elmondjam. Duir azért indult útnak, hogy megkeressen valamit. Egy régi és szent jazig tárgyat, amelynek nem egészen húsz éve nyoma veszett.

- Egy tárgyat? – Vigo összevonta a szemöldökét. – Nagyon fontos lehet, ha ő maga indult érte.

- Ez egy ereklye. Egy olyan tárgy, amely esszenciaként sűríti magába a jazigok szívében égő tüzet.

- A Talashim... - mondta halkán Regő.

- Igen, a Talashim, amely maga az Egység. Mi is lehetne fontosabb a szétszakadt, több sebből vérző yill nép számára?

- Az ilyesmit nem szoktak csak úgy elveszni – jegyezte meg nem minden él nélkül Vigo.

- Nem, valóban – Rhianna helyett Regő válaszolt. – eltűnt a harcok kezdetekor, majd sikerült megtalálni... ám akire rábízták, meghalt – s nem természetes halállal! Mikor rátaláltak, a Talashim nem volt nála, de, mint kiderült, nem került az ellenfélhez sem. Talán a küldöttnek még volt ideje elrejtetni... Nem tudjuk. Duir felvállalta, hogy a nyomára bukkan.

- Így jutott el az én birodalmamba, így találkoztunk – vette át a szót a sápadt, de ragyogó szemű királynő. – Erős jellem kell ahhoz, hogy az ember a boldogságot meg tudja élni. S még erősebb, hogy ki tudja tágítani... Hogy egy népnek is megadhassa. Duir nem maradhatott, ám mert tudtuk, veszedelembé készül, az elfek megtették, amire képesek voltak. Elzártuk az emlékeit.

- Ez mit jelent? – kapta fel a fejét Lelle.

- Ennek a birodalomnak az elf-ereje pajzsként védi Duir emlékeit a küldetése céljáról, múltjáról. S ehhez nem férhet hozzá senki az ő vagy az én engedélyem nélkül.

- Erre gondoltál, amikor azt mondtad, segíthetsz a *hovában*? – kérdezte Vigo.

- Igen Sólómfarkas, erre. Itt van Kartal, aki az ég erejét tudja lehozni számunkra, itt van Lelle, aki látóként össze van kötve Duirral és itt vagyok én, az emlék-pajzs őre. Meg fogom nyitni a zárlatot, még ma. Kartal segítségével pedig Lelle belemerülhet. Kérlek, ne kezdj ellenkezni Sólómfarkas! Lelle az egyedüli, aki ezt megpróbálhatja.

- És nem kezd bele egyedül – állt fel Kartal. – Az én erőm ott lesz mellette végig. És te is vele leszel, fiam. Erős ezüstkötél köt össze kettőtöket, ezért te vagy az, aki kintről megtartja Lellét. Te leszel az, aki szilárdan ehhez a világhoz köti. És aligha van erő, amely rávehetne, hogy elengedd... Lelle? Belevághatunk?

- Készen állok.

Lelle úgy érezte, örvény nyílik alatta, s őt lassan magába szippantja. A földön ült, lábait maga alá húzta, s egy pillanatra a Kartal rajzolta jelekre nézett. Talán betűk voltak, talán egymásba fonódó különös indák a földre rótt jelek – körülölelték, hömpölygő erejükkel a varázs védelmébe zárták. Kartal Lellétől jobbra, a körön kívül ült, némán összpontosítva saját erejéből táplálta a védelmet. Rhianna a lány másik oldalán térdelt, vigyázva, hogy könnyen lebbenő ruhája még véletlenül se érjen a jelekhez. Lehunyta a szemét és lassan, óvatosan megkezdte az emlékpajzs feloldását. Lelle felnézett és tekintete összeakadt a vele szemben ülő Vigo sötétte szürkülő, határozott pillantásával. S bár az arca mozdulatlan maradt, a lány rögtön észrevette, amikor váltott tekintetének fókuszán.

- Indulhatsz – mondta csendesen Vigo, miközben a kettejüket összefűző, ragyogó és erős ezüstkötelet figyelte. – Veled vagyok.

Lelle bólintott. Lehunyta a szemét, a szíve alatt pulzáló, jóval halványabb életfonálra összpontosított és megnyitotta a tudatát. Amit eddig csupán örvénynek érzett, most kúttá tágult alatta – feneketlennek tűnő, kavargó mélységébe vezetett Duir fonala. Lelle vett egy mély lélegzetet és alámerült. Mintha Kapu sodrásában száguldott volna... Ezúttal is világok határán készült átlépni, de ahová tartott, különbözött minden eddig látott világtól. Ahogy suhant a tejszerű, ködös sodrásban megérezte Duir jelenlétét – mintha egy finom érintés simította volna végig a gondolatait. Lelle azonnal igazított tudatának fókuszán, mintegy megragadta a férfi jelenlétének érzését és azt követve még mélyebbre bukkott.

Különös, nem evilági, opálosan fénylő tájra érkezett, ahol tágas fűszőnyeg terült el a lába alatt. A fénylő mező két oldalán hatalmas, csavart törzsű fák emelkedtek egymás mellett, mint sorban álló, éberen figyelő őrszemek. Lombjuk magasra nyújtózott, majd összehajolt, kupolaként borulva a füves térség fölé, amely szalagként futott a fénylő messzeségbe vesző, végenincs fasor ölelésében. A fatörzsek között halványan derengő, kékes íveket vett észre – kapunak, átjárónak tűnt valamennyi. Lelle szíve megremegett, amikor ráébredt, hová került. Végtelen út előtte – végtelen út mögötte. A határ. A Mezsgye... A fasor egyik oldala az életre nyílik, a másik pedig az eltávozottak közé. Ő vajon honnan érkezett? És hogyan talál vissza? Lepillantott és önkéntelen mozdulattal megszorította a bordái közül előkúszó, ragyogó-erős kötelet – Vigo vele volt. Hirtelen mozgást vett észre a szeme sarkából, azonnal odapördült. Inkább csak sejteni lehetett a közeledő alakot körülölelő derengést – az érkező körvonalaikat mégis bizonytalanná mosta. A fák törzse közül lépett elő, a mozgásán látszott, hogy nem

először jár itt. Az arcát képtelen volt kivenni, de a járásában volt valami ismerős... Nem Duir volt – Lelle erre azonnal rájött, mert a halvány ezüstfonál mozdulatlanul pihent nyitott tenyerén. Mégis férfi volt – vállas, magas, karcsú.

- Duir nincs itt – Lelle úgy érezte, bársonyos, meleg hang simít végig a tudatán. – Még nem lépett át az élet oldaláról.

- Nem a Mezsgyére készültem – üzente vissza a lány. – Az emlékeit keresem.

- Mélyre merültél, de nem elég mélyre.

- Mi már találkoztunk. Ismerlek, ugye? – Lelltől elöntötte a megmagyarázhatatlan bizonyosság. – Miért nem láthatom az arcod?

- A valódi találkozásnak még nincs itt az ideje Lelle. Azért jöttem, hogy eligazítsalak. A hely, ahonnan érkezted, nem alkalmas a keresésre. Nem elég erős hozzá. Tovább kell menned – itt is, az élet világában is.

- Hová?

- A víz az út – mondta a különös alak és felemelte a kezét. – Indulj!

Lelle érezte, hogy örvény nyílik a lába alatt, s ő belezuhan az ezüstös, egyre táguló mélységbe... hogy mérhetetlenül rövid vagy mérhetetlenül hosszú idővel később fénypázmákkal aranyozott, türkizkék tengerbe merüljön. Azonnal alkalmazkodott a látomás változásához és várakozóan lebegett a hűs, éltető vízben. Hirtelen, alig karnyújtásnyira tőle kavarni kezdett a víz, hogy azután tökéletesen gömb alakú levegőbuborék alakját vegye fel. S a buborékban képek keltek életre... Lelle csaknem felkiáltott, amikor Saille arca bukkant fel a szeme előtt – széles, mozgékony szája mosolyra húzódott, kezével hívón intett. A vízitündér arca gyorsan átadta a helyét egy csoportnyi vénséges fűzfának...

- Az erősebb hely – súgta Lelle és forró öröm áradt szét benne. – Hát persze...

Végül, Duir arca jelent meg a gömbben – sápadt volt, kimerült, de a szemében konok, nehezen legyőzhető kitartás villant.

- Keresd az Emlékek Kastélyát – üzente alig hallható gondolat-érintéssel, majd hátrakapta a fejét, mintha hallott volna valamit.

Az arca azonnal eltűnt – hogy átadja helyét a sötét, gyorsan terjedő gomolygásnak. Lelle tudta, hogy baj van – a támadójának sikerült ide is befurakodnia! Villámgyorsan elrúgta magát a lábával, s miközben a gondolatnál is sebesebben száguldott felfelé a vízben, két dolgot tett. A tenyerén fekvő fonalat a szívébe rejtette. A másik kezével pedig megrántotta az ezüstkötelet. Tudta, hogy Vigo érteni fogja... Egy pillanattal később újra a Mezsgyén találta magát. Nem ide készült! A meglepődés megtorpanásra kényszerítette; vett egy mély levegőt és felkészült arra, hogy a kötel mentén siklik tovább, amikor dermesztő, kegyetlen hidegséget érzett áradni a háta mögül. Megpördült és meghűlt benne a vér. A gomolygás ott tornyosult mögötte; nagyobb volt, erősebb volt, mint az álmában! S itt a Mezsgyén aligha számíthatott Norwena, vagy akárki más segítségére. Az egyetlen dolgot tette, amit tehetett: futni kezdett, s közben összpontosítani próbált, hogy megérezze és rávethesse magát a látomás sodrára. A gomolygás azonban nem utolérni akarta... Benyomult Lelle jobb oldalára és elzárta őt a faszor egyik felétől; majd szorítani kezdte a másik oldal felé. A lány azonnal megértette a támadó szándékát, miközben lépésről lépésre egyre közelebb került a bal oldali átjárókhoz. Amelyek az eltávozottak földjére nyíltak!

Meg akarja ölni! És így akarja megölni – beszorítja az egyik kapuba! Azt nem! Lelle megtorpant, szembefordult a gomolygással.

- Ilyen könnyen nem szabadulsz meg tőlem! – kiáltotta sötét támadójának, tenyerét a köpenyén ragyogó csatra szorította és megindult.

Egyenesen bele a gomolygásba! Tudta, ha képes kibírni a rázúduló sötét erőt, megláthatja, ki lapul az álca mögött.

- Hadd látom, ki vagy! – tudta, hogy esztelenséget művel, tudta, hogy minden szabály és tapasztalat szerint a menekülésre kellene fordítania az erejét, mégis az ösztöneinek engedett.

A támadó először hátrahőkölt – úgy tűnt, a lelepleződés veszélye érzékenyen érinti. Majd – talán, mert jóval erősebbnek ítélte magát – újra támadásba lendült. Lellét jéghideg, bénító gonoszság ölelte körül. Szívére, tudatára olyan erővel nehezedett egy fájdalomból, színjózan örületből, kegyetlenségből és pusztító közönyből szőtt háló, hogy kis híján összeroppant alatta. A következő pillanatban azonban váratlan dolog történt... A lány mellett három érkező csapódott bele a gomolygásba. Elsőnek egy hatalmas, fekete-fehér, ragyogó tollú szarka rebbent Lelle elé és kiterjesztett szárnyával elállta a támadó útját. A madár két oldalán pedig egy vijjogó tűzsólyom és egy vörös bundás, haragjában félelmetesre növe mókus jelent meg, hogy azután közös erővel a gomolygásra vessék magukat. Lelle számára ez volt az utolsó, amit még látott, mert az ezüstkötél nagy erővel megrándult, s ő siklani kezdett kifelé. Hatalmas lendülettel – hiszen Vigo húzta vissza.

Eldőlt volna, ha valaki oda nem ugrik és el nem kapja. Kinyitotta a szemét... Regő hajolt föléje, arca megfeszült, szemében indulat villogott. Lelle remegni kezdett, a csontjaiban maradt jeges hidegség kihűtötte egész valóját. Regő, a homályvadász, felismerte, mi megy végbe a lányban. Gyorsan kibújt a kabátjából és Lellére terítette, de ekkor már a váltott állapotból visszatérő Vigo is ott volt. Egyetlen határozott mozdulattal félretolta Regőt és magához ölelte a vacogó lányt.

- Lelle! Lelle, jól vagy? – kérdezte.

- Csinálj meleget táltos! – szólt közbe Regő.

De a lassan felálló Kartal helyett, Aneron érkezett.

- Itt most én tudok segíteni – mondta és letérdelt Lelle mellé, majd Vigora nézett. – Bízz bennem és bízd rám!

Vigo, ha vonakodva is, de kiengedte a karjai közül Lellét. Az elf két tenyere közé fogta és maga felé fordította a lány arcát, s ahogy a bőrük összeért, összeért a világuk is. A fák öröksége, az elfek öröksége keveredett egymással, s mert ez a kettő testvére egymásnak, bármikor képes segíteni a másikon. Lelle érezte, hogy jótékony, friss és zöld melegség kezd áramolni a testében, amely egyre hátrébb és hátrébb űzi a pusztító hidegséget. Elmosolyodott, előrehajolt és a fejét az elf vállára hajtotta. Így maradtak, amíg a királynő karcsú ujjai figyelmeztetően meg nem érintették a lány vállát. Lelle felnézett, s láthatta az érkezőket: a két madarat és a mókust. Shaun azonnal a lányhoz szaladt, puha, bundás kis testével a nyaka köré tekeredett. Jószerű éles vijjogással ereszkedett Vigo vállára; az

utolsónak érkező, jellegzetesen bukdácsolva repülő Leskel hangosat cserregett és Kartal kinyújtott karján fejezte be az útját.

- A megmentőim – mondta halkán a lány, majd az öreg táltosra nézett. – Te küldted őket?

Vihartépő elmosolyodott, de ez a mosoly sem tudta elúzni a szemében ülő komorságot.

- Leskelt valóban én kértem meg, s az erőmmel támogattam odaát. De Shaun és Jósziel hívás nélkül is tudta, mit tegyenek.

- Éreztem én is, ami történt – szólalt meg Vigo. – Ugyanaz volt, mint álmodban?

- Ugyanaz a sötét gomolygás, de most nagyobbra és erősebbre nőtt.

- Talán elmondhatnád, mi történt – Regő karba font kézzel állt mellettük, s bár a lányhoz beszélt, szemét le sem vette a méltóságteljes tűzsólyomról.

Akkor Lelle ránézett Rhiannára és beszélni kezdett.

- Nem az, amire számítottunk... A Mezsgyére kerültem, a végtelenbe vesző határra. Duir nem volt ott, de megjelent egy másik férfi. Az arcát nem láttam, a mozgása azonban ismerősnek tűnt és láthatóan nem először járt arra. Ő mondta, hogy ez a föld nem alkalmas a keresésre. Nem elég erős hozzá. Azt mondta, a víz az út és még mélyebbre küldött... Mintha végtelen tengerbe merültem volna, s egy levegőbuborékban képeket láttam. Először Saille, a vízitündér arca bukkant fel, majd vénséges fűzfák.

- Víz, Saille és a fűzfák? – ismételte Vigo és váratlanul elmosolyodott. – Értem.

- Ha Duir járt volna a Füzes Házban, arról tudnánk – jegyezte meg Kartal. – De nem járt.

- Mi viszont jártunk, - nézett a táltosra a lány – s azt hiszem, ez az, ami számít. A Füzes Ház nagyon erős földön épült és ott van az Álmodó hely is. Azonban nem a fűzfák voltak az utolsók a látomásban, végül megjelent Duir is. Sápadtak és kimerültnek tűnt, de konok kitartás áradt belőle.

- Mondott valamit? – kérdezte csendesen Rhianna.

- Azt, hogy keressem az Emlékek Kastélyát. Többre nem volt ideje, mert megjelent a gomolygás. Próbáltam visszatérni a testembe, de az éber világ helyett újra a Mezsgyére kerültem. Oda is utánam jött... be akart szorítani az egyik átjáróba, amely az eltávozottak közé vezet.

- Tehát meg akart ölni – Lendas hosszú hallgatás után most szólalt meg először, s a hangja vágott.

- S te mit tettél? – kérdezte Regő, éles tekintetét ezúttal Lelle szemébe fúrta.

- Szembefordultam vele, és belementem a gomolygásba.

Vigo felszisszent, majd morgott valamit az orra alatt, s bár nem értették, mit mond, azért egyiküknek sem volt kétsége felőle. Regő még mindig a lányt nézte, s az arcán, a szemében újfajta, eddig nem látott érzelem jelent meg – tisztelet ébredt benne a törékeny, fiatal lány iránt.

- Ez volt a legostobább és a legbátrabb dolog, amit tehettél. S valószínűleg az egyetlen esélyed – jegyezte meg fanyarul. - Szembeszálltál vele. És átélted, milyen az, ami túl van a halálon...

- És ottmaradtam volna, ha nincs a három erőállat. S ha Vigo nem ránt vissza.

- Ez volt az utolsó alkalom, hogy egyedül merültél bele Duir keresésébe – Vigo hangjában olyan erő csendült, amely nem hagyott helyet vitának. – Innentől kezdve veled megyek.

- Ez nem olyan egyszerű – szólalt meg Rhianna. – Nagyon kell ismernie egymást a két léleknek, ha közös álomban, látomásban akarnak részt venni és célt érni.

- Akkor nekünk nincs miért aggódnunk.

- Ezek szerint megvan az úticél? – kérdezte Regő.

- Legfeljebb a következő állomás – igazította ki Kartal. – A Füzés Ház olyan hely, ahol eljuthattok az Emlékek Kastélyába.

- Miféle kastély az? – nézett rá Lelle.

- Az álmok és látomások világában minden léleknek megvan a saját ilyen helye. Emlékek Kastélyának nevezzük, mert épület alakjában szokott megjelenni. Ez az emlékek tárháza, s aki bejut egy ilyenbe, annak lehetősége van körbenézni és keresni benne.

- Ezek szerint itt hiába oldottam fel a pajzsot. Bevallom, többet reméltem... – sóhajtott Rhianna. – Jól van! Még ma továbbmehettek a Füzés Házba, s mert az irányított álomra fel is kell készülnötök, holnap este, amikor a Farkascsillag feljön az égre, újra megnyitom a pajzsot.

- Értesítem Kildát és Rionát a látogatókról – vette át a szót Kartal. – Hárman mentek tovább, s azt javaslom, használjátok ki az időt, amit az elfek földjén tölthettek. Lelle, neked mindenképpen pihened kell, ezért az úrnő gondjaira bízlak.

Rhianna Lelléhez lépett, átölelte a vállát és bevezette a belső szobái egyikébe. Aneron és Lendas hamarosan követték őket. Regő megvárta, míg hallótávolságon kívül kerülnek, s akkor Kartalhoz fordult.

- Mondd Vihartépő, az a támadó vajon milyen módon tud rátalálni Lellére? A homály és a sötétség lényei közül csak a nagyon erősek képesek másodszor is rábukkanni valakire az álmok és látomások végtelen világában! Vagy azok, akiket valamilyen kötelék fűz az áldozatukhoz.

- Az a gomolygás valóban nagy erőt takar – Vihartépő megsimogatta Leskel fejét. – És gyors. Vissza tudott húzódni, mielőtt lelepleződött volna, pedig Lelle is, az állatok is közel jártak hozzá. De egyvalamiben biztos vagyok: ennek a támadónak köze van a jázigokhoz! Eddig azt hittem, csupán Duir halálát akarja, de most már látom, hogy ennél okosabb – előbb azzal az egyetlen emberrel akar végezni, aki erősíteni tudja a királyt.

- Úgy Lelle komoly veszélyben van – értett egyet Regő.

- Nem engedem, hogy baja essen – Vigo hangjában ezúttal nem hallatszott indulat, higgadt volt és megingathatatlan.

- Igen, tudom... – Kartal elgondolkodott, majd hirtelen felvetette a fejét. – Beszelnünk kell egymással Vigo!

Regő értett a szóból, magukra hagyta őket. Az öreg táltos intett, s lassú léptekkel elindultak kifelé a kis kertből.

- Egy évvel ezelőtt a Boszorkánymester ellen küldtelek benneteket, s bár tudtam, hogy hamarosan újra be kell szállnotok a homály elleni küzdelembe, bevallom, könnyebb feladatra gondoltam – kezdte csendesen Kartal. – Amikor Lelle elmesélte az álmát, be kellett látnom, hogy a reményeim nem válnak valóra. Nehéz út lesz, Vigo! Ezt már Lelle is kezdi sejteni, de azt akarom, hogy te világosan értsd!

- Már az elején életveszélyben vagyunk – mondta higgadtan Vigo.

- Lelle van életveszélyben! És nem csak az álmaiban! – a táltos megállt, megragadta Vigo vállát. – A vérnél is erősebb kötelék fúzi egy olyan jazighoz, akinek sokan akarják a halálát! S közülük legalább az egyik nagyon erős! Nagyon erős, Vigo! Minden tudásodra, erődre, elszántságodra szükséged lesz, ha meg akarod védeni. Lellében mély és bölcs erő van, a fák öröksége, de ha nem vagy mellette, mindez kevésnek bizonyulhat.

- Tudod, hogy mellette vagyok.

- Nélküle nem juthatsz el Duirhoz, vagy ha mégis, a király már halott lesz. Regő jól mondta: részesei lettek egymás életének. Jobban, mint amennyire te részese vagy Lellének, bármennyire erős is a kettőtöket összefűző kötél.

- Értem – mondta Vigo és nyelt egyet.

És valóban így is volt.

- Jól van – Kartal bólintott és enyhültebb hangon folytatta. – Minderre, amit mondtam, Lelle is ráébred hamarosan. Bátor lány, nem fog megfutamodni. Ami pedig téged illet... Vedd komolyan, amit az az asszony mondott Lellének.

- Mármint, hogy én találom meg a királyhoz vezető utat?

- Meg sem lepődtél rajta – jegyezte meg Kartal és figyelmesen nézte a fiatal Őrzőt.

- Nem, valójában nem. Duir Rózsaláng népének fia, s ahogy Lelle számára a víz, számomra a tűz az út. S ahogy látom, Regő számára is.

- No igen, Regő... - az öreg táltos elmosolyodott. – Kemény híre van a világokban. Olyan férfi, aki nem hátrál meg még a legveszélyesebb feladatok előtt sem. Ráadásul hihetetlen képessége van arra, hogy kimásszon a legreménytelenebb helyzetekből is. Fegyelmezettsége azonban hatalmas lendületet takar, mintha egy minden pillanatban kitörni készülő vulkánon üldögnél... Átjut ott is, ahol másnak nem sikerülne. És szembenézett már sok olyan veszéllyel, amelybe mások belehaltak. Vannak növények, amelyek jobban fejlődnek az árnyékban... Regő ilyen, azért is annyira eredményes homályvadász. De bármilyen feladatot vesz magára, alapjában és elsősorban mindig jázig marad; ezt sose felejtse el!

- Nem fogom. Miért hagyta ott a szülőföldjét?

- Úgy mondják, hogy halálra ítélték, mert a lázadókhöz húzott, s neki menekülnie kellett. Évekig harcolt a Vártában, mielőtt homályvadász lett volna.

- Várta?

- No igen, ilyesmiről nem minden Őrző beszél szívesen, pedig a Vártaórség nagyhírű szervezet. A Négy Szél Körében, nagyjából egy évszázaddal ezelőtt alapította meg Sigrond akkori hercege. Háborúban állt a szomszédos Erigorddal és szüksége volt egy nagyon erős határvédő csapatra, akikben van elég merészség, vakmerőség a legnehezebb feladatokhoz is. Szokatlan és egyedülálló módszert választott: nem a saját országának embereiből verbuválta, hanem megnyitotta más földek fiait előtt.

- Zsoldosok?

- Többek is, kevesebbek is. Tagjai kalandozók, száműzöttek, menekülők, más földek páriái lettek. Sokan hitték, hogy ez a zsinánycsapat a herceg vesztét fogja okozni, de ő bölcs, előrelátó férfi volt és jól válogatott. Olyan viharezett, kipróbált, háborút látott férfiakat vett be a csapatba, akik kényesek voltak a becsületükre, de máshová nem mehettek. A Vártában nem kellett számot adniuk a múltjukról; nem kérdezték, honnan jöttek és miért. A tudásuk, a becsületük és a letett eskükhöz való hűségük számított csupán. Kicsit olyan lett, mint egy lovagrend, annak minden merevsége nélkül. Tagjai hosszabb-rövidebb időre szegődtek a herceg szolgálatába, s a Vártában eltöltött és túlélte idő rangot adott nekik. A Várta a legütőképesebb hadsereg, amelyet valaha hátán hordott a Hét Kör Világa. Lelkileg szilárd, fizikailag rugalmas, hajlékony és átjárható. Regő a Várta egyik parancsnoka volt, mielőtt letelt volna az ideje.

- Ez nagyon komoly tapasztalat lehet.

- Ez bizony az. Rá merem bízni kettőtök életét. Rá tudom bízni, hogy segítsen neked megvédeni Lellét.

- A Boszorkánymester ellen engem rejtegetél – mondta komolyan Vigo.

- Most Lelle a legsebezhetőbb pont.

Vigo elmosolyodott a szavak hallatán.

- Én is ezt hittem tavaly – hogy ő a legsebezhetőbb pontom. De egyben ő volt a legnagyobb erőm.

- Nos, vannak dolgok, amelyek nem változnak – mosolyodott el Kartal is, s a szeméből lassan eltűntek az árnyak. – Vigyázz rá, vigyázz magadra és hozzátok ki élve Duirt, bárhová rejtették is.

Délutánba hajlott az idő, amikor Lelle felébredt a szundikálásából. Hálás volt a hűvös, kényelmes helyért, s az álomtalan alvásért. Felült, kisimította az arcából a haját és ahogy magához tért, újra Regő szavai jutottak eszébe, a szavak, amelyeknek emléke bizonytalansággal és igen, félelemmel töltötte el – bármennyire is próbált nyugodtnak, elszánnak látszani. *Az életedet féltem! Elárulta neked valaki, hogy ami Duirral innentől kezdve történik, azt te is átéled?! S hogy minél közelebb kerülünk a királyhoz, annál erősebb lesz ez a kötelék?!* Most már valóban nincs más választása, mint minél előbb a végére járni ennek a keresésnek – mert ha a király belehal a hiábavaló, hosszú várakozásba, akkor ő... Akkor

vajon mi történik vele? Lesz-e elegendő ereje az életben maradásra? Sejtette, hogy ember-ereje, lány-ereje ehhez kevés lenne. Sejtette, hogy fa-örökségén fog múlni minden, éppúgy, mint egy évvel ezelőtt. Az örökségén; s azon, mennyit képes belőle átélni. S hogy mennyire képes magához engedni Vigo erejét – azt a köteléket, amely legutóbb is kirántotta a bajból. Vigo... Nélküle bele sem mert volna vágni ebbe a feladatba, vele elmegy akár a világ végére is. Most már csak össze kellett készülni az útra... Lelle halkan sóhajtott és a csomagja mellé guggolt. Mindaz benne volt, ami használható maradt Hidegpuszta sötétsége után. Mindaz, ami abból a másik világból származott, ahol Vigoval találkozott. A térd fölé érő, erős csizma; a vastag öv, rajta a Vigótól kapott tör és a vízhatlan, mohás-kő színű, csuklyás köpeny. A hiányzó darabokat a lovaglóruhájával egészítette ki – a feszes zöld nadrággal, a meleg vászoninggel, az elöl fűzős kis bőrmellénnyel és a fenyőszínű, csípőig érő rövid kabátkával. Tartaléknak – mert tartalék mindig kell! – a gyakorlóruháját csomagolta a zsákba. Fürgén átöltözött, megsimította az Olavtól kapott medált a nyakában, s az ujján a csillaggyűrűt, a Csete által készített amulettet. A győzelmük után ezt sem hordta, de most tudta, újra itt az idő – felhúzta az ujjára, s a tűcsillag felvillant a fényben. Leellenőrizte a zsákjában az összetekert tölgyepapírt – a térképet, amely oly sokat segített az első útjukon. Végül pedig tenyerét az elf csatra szorította. Zöld melegség, fák illata hullámozott végig a testén – erő és valódi nyugalom töltötte el. Tudta, még nem érkezett el az indulás ideje, de a szobában sem akart tovább időzni, így a séta mellett döntött. Shaun, aki az alvás ideje alatt a párnán ülve őrizte a lány pihenését, most fürgén Lelle vállára szökött és a nyakához bújt – így indultak lefelé a lépcsőn, a vízesésekkel, patakokkal szabdalta völgybe. Hamarosan megállt egy kis hídon, becsukott szemmel élvezte a délutáni nap melegét, s hogy a játékos szellő néha vízpárát sodort az arcába. Olyan derűs béke uralkodott körülötte, hogy egy kis időre el tudta felejtetni a kinti világ nehézségeit, a rá váró veszélyeket.

- Úgy tűnik, hogy itt vagy, de a gondolataid valahol nagyon messze járnak.

Lellét erős, tiszta hang riasztotta fel. Egy pillanat alatt tudatosult benne, hol is van, majd a mellette álló magas elfre emelte a szemét. Lendas mosolygott, de éles, mélyre látó tekintete kutató pillantással nézte a lányt.

- Jót tett a pihenés – állapította meg.

- Ezen a helyen már a lélegzés is jót tesz – mosolygott vissza Lelle.

Újra az előtte zubogó vízesésre nézett, ezt tette Lendas is. Egy ideig némán álltak egymás mellett, s ha akkor valaki látta volna őket, azt hihette, hogy két összeillő, karcsú, szürke-zöld ruhás elfet lát. S úgy tűnt, ezt Lendas is érzi.

- Ha nem ismernélek, azt hinném, közülünk való vagy – mondta csendesen, s őszintén gyönyörködött a lány kibontott haján, égbék szemében csillanó aranyos fényekben.

- Közületek való?

- Elf.

Lelle elmosolyodott, megérintette a köpenyét összefogó csatot.

- Ti ajándékoztatok meg ennek a jelével.

- Nem, nem így értem. Nem azért tűnsz elfnek, mert nálad van a családom öröksége. Éppen azért kaptad meg, mert apám megérezte benned azt, ami hozzánk köt.

- Lendas, - Lelle szembefordult az elffel – mindketten tudjuk, hogy nem tartozom hosszúéletű népedhez.

Lendas is odafordult, két kezét a lány vállára tette.

- Nem születél közénk, de azzal, hogy a Tölgyek Lánya lettél, elf örökséget kaptál. A fák lánya vagy, hosszú-hosszú életre számíthatsz. Még senki másban nem láttam ennyire ezt a kettősséget. Embernek születél, de most már nem vagy *csak* az. Elf lelked és emberszíved van. És Látó vagy. Erős, tiszta és érzékeny Látó – mondjon bármit is a homályvadász. S éppen ez az érzékenység, ez a könnyedség, ahogy a világok között mozogsz, tesz olyan sebezhetővé. Erősödnöd kell Lelle. S ezt csak úgy érheted el, ha életre kelted magadban az elfet és a fát! S ha *jól* tudod megélni, nem kevesebb, hanem több leszel; elbírod a terhet, amit magadra vállaltál – Lendas előrehajolt, finoman homlokra csókolt a lányt, s ahogy újra ránézett, szokatlan tűzben ragyogott a szeme. - Bontsd ki, ami benned van, s ne félj közénk tartozni! Ne félj a családomhoz tartozni!

Lelle képtelen volt megszólalni, meglepte, elbizonytalanította és zavarba hozta az elf őszintesége. Lendas látta, értette, mi megy végbe a lányban, ezért nem mondott többet. Elengedte Lelle vállát, megérintette a csatot, újra elmosolyodott, majd sarkon fordult és néhány lépés után eltűnt a fák között.

Hosszúra nyúltak az árnyékok, amikor Vigo lefelé indult a nagy teraszról. Jószer a vállán kapaszkodott és teljes szívéből helyeselte, hogy sétáljanak egyet az indulás előtt. Útra készen álltak. Vigo már nem az Őrzők ruháját viselte; nehéz terepre, erdőjárásra készült. Sötét nadrágját lábszárközépig érő csizmába tűrte. Zöld vászoningének hosszú ujjá megbújta a majdnem könyékig érő alkarvédő alatt. Az ing fölött viselt, kőszürke tunikára vastag övet csatolt, s erre erősítette a kardhüvelyt tartó bőrszíjat is. Az Olavtól kapott kardot soha nem cserélte le az Őrzők más stílusú vívőfegyverére, s most sem vált meg tőle. S nem vált meg a botjától sem, amely a kard mellett, az övébe dugva pihent. Egyetlen dolog árulta el a figyelmes szemlélőnek, hogy nem egyszerű kalandozóval, hanem Őrzővel van dolga – minden egyes lépésénél szürke-zöld minták kavargtak hosszú, csuklyás széllovas-köpenyén. Nem ment le a völgybe, az erdő felé kanyarodott, s miközben hosszú lépteivel rózta az ösvényt, Regőn gondolkodott. Érezte, hogy a kevés szavú férfi sokat tud. S érezte azt is, hogy vele talán megosztana egyet-mást. Szeretett volna beszélni vele, de vajon hol találja? Megállt, megnyitotta érzékelőit, s amikor Jószer ereje csatlakozott hozzá a keresésben, meglátta. Mintha sólyomszárnnyon körözött volna a levegőben, úgy képlett fel előtte a közeli kis

tisztás – s egy vénséges fa hatalmas gyökerén üldögélő homályvadász. Habozás nélkül arra folytatta útját, s bár léptei nyomán nesz sem hallatszott, Regő megérezte, hogy közeledik. Csupán szemével kísérte a magas, vállas, ruganyos mozgású fiatal Őrzőt, s nem tett ellenvetést, amikor Vigo szótlanul letelepedett mellé a gyökerre. Jószer ekkor elrúgta magát, s hangos vijjogással a levegőbe emelkedett – a két sötét hajú férfi egyszerre nézett utána.

- Sosem találkoztam még olyan Őrzővel, akit egy tűzsólyom választott volna társul – jegyezte meg Regő.

- Úgy tudom, a jázigok tisztelik ezt a madarat – nézett rá Vigo.

Regő vizsgozta a pillantást.

- Tiszteletnél jóval több fűz minket hozzá. Mi magunk is sólymok vagyunk, s ez a madár jelképezi mindazt, ami a szívünkben, a lelkünkben van. Kartal elmondta, honnan érkezél... - halvány mosoly jelent meg a szája szögletében. – Pedig kinézetre akár közülünk való is lehetnél.

- Akár közületek való is lehetek. Nem ismerem a származásomat – felelte Vigo kurtán.

- És a lány?

- Lelle elveszítette a családját, amikor egy megáradt folyó zúdult a házukra.

- Nem erre gondoltam. Benne nem csak ember-erő kavarg – valami más is lakozik abban a törékeny lánytestben.

- A fák lánya, egy öreg tölgy mentette meg az életét.

- A fák lánya... Én inkább elfnek érzem. A csatja, a látomásai, s az a jól látható kapocs, ami ehhez a földhöz köti...

- Lelle ember! – Vigo hangjában most már indulat villant.

Regő ránézett, s rezzenetlen arcán mintha árnyék futott volna át.

- Olyan terhet vett magára, amit kétséges, hogy túlél-e. Ehhez egy szinte még gyerek ember-lány ereje aligha elég. Van némi esélye – ha túl tud lépni önmagán.

Vigo most már láthatóan dühös lett.

- Ne merd lebecsülni! Nem ülnék most melletted, s a Világöröd sem lenne szabad, ha ő nincs ott!

- Nyugalom, Harcos! Higgadtan kell nézned a dolgokat, ha valóban segíteni akarsz. Nem a levegőbe beszélek. Láttam már ilyen köteléket, s az életben maradók aránya nem volt túl szívderítő. Két dolog szólhat a lány mellett. Egyrészt, hogy nem ismerem, s erősebb is lehet annál, mint amit most gondolok róla. Másrészt pedig, hogy nem egy sötét lélekkel kapcsolódott össze. Dúrr vigyázni fog rá, amíg képes ilyesmire.

- Ismered Dúrrt – ez nem kérdés volt, csupán egyszerű ténymegállapítás.

- Találkoztam már vele – hangzott a szűkszavú válasz.

Vigo hirtelen felkapta a fejét és arrafelé nézett, amerről ő is érkezett.

- Valaki közeledik... - Regő is az alkonyi fénybe burkolózó erdőt figyelte.

- Lelle jön. Mindig megérezem... - Vigo hirtelen a homályvadászra nézett, elmosolyodott. - De hamarosan a te erődöt is messziről fel fogom ismerni. A jelenléted és a szándékaid hullámokat vetnek, megérintve az ösztöneimet.

- Különös páros vagytok ti ketten - Regő felállt.

- Különös a vezetőnk is.

- Lehet - a homályvadász szája mosolyra rándult. - Elvállik, mire vagyunk képesek együtt. Ideje felkészülnöm az indulásra.

Lelle ekkor lépett ki a kis tisztásra. Regő köszönésképpen bólintott neki, majd hosszú, gyors lépteivel elsietett a palota felé, magukra hagyva őket. A lány néhány pillanatig utána nézett, majd a fához sétált és elfoglalta a homályvadász iménti helyét.

- Valami baj van? - kérdezte Vigo, mert nyugtalanságot látott Lelle szemében.

- Nem, csak felkavart, amit Lendas mondott.

- Mit mondott?

- Azt, hogy kettősség él bennem. Embernek születtem, de most már az ő népének öröksége is bennem kavarg. Elf lelkem és emberszívem van.

Vigo megdöbbsent, s arra gondolt, hogy Regő is erre célzott az imént. Érezte, hogy nyugtalanság kúszik az ő lelkére is - mintha ezzel az *elf örökséggel* magát Lellét akarnák elszakítani tőle. Dühös volt, s hogy ez ne látszódjon rajta, nem nézett a lány szemébe, amikor válaszolt.

- Csak szeretné! Te ember vagy Lelle! Olyan, mint én!

- Igen, éppen olyan... - felelte lassan a lány, s mert lehajtotta a fejét, boldog mosolyát elrejtette előrehulló haja.

Hallgattak egy keveset, majd Lelle szólalt meg újra.

- Abban igaza van Lendasnak, hogy az örökségem erősebbé tehet. Bele kellene merülnöm, mint a látomásomban a tengerbe... Igaz, hogy nem látok a mélyére, igaz, hogy veszélyeket is rejt, de hatalmas és kimeríthetetlen!

- Nem engedlek egyedül ilyesfajta látomásba - jelentette ki újra Vigo.

Lelle ránézett, s mert jól ismerte, tudta, mi játszódik le benne.

- Örülök, ha mellettem leszel. De Vigo, a látomások nem csak irányítottak lehetnek. Ha váratlanul tör rám, nem tarthatsz velem.

- A váratlan, készületlen látomások akár a halálot is jelenthetik! Kézben kell tartanod!

- Amennyire lehet... Ha mégis így alakulna, a fák velem vannak a legnehezebb helyzetekben is. Mint ahogy téged a szellemfarkasok falkája kísért. Nem lennék meglepve, ha... - hirtelen elhallgatott, felszisszent. - Most már értem! Vigo, ő volt az!

- Kiről beszélsz?

- Amikor a Mezsgyére kerültem és találkoztam azzal a férfialakkal, aki láthatóan oda tartozott. Liur volt!

- Liur?! – Vigo a lány felé pördült. – De hát ő halott!

- Biztos vagy benne? Én emlékszem, mit mondott róla Rózsaláng, amikor kijutottunk Hidegpusztáról. Liur több, vagy kevesebb, mint egy szellem, őrá más törvények érvényesek. Ő nem halott, de az élők világában is csak bizonyos ideig képes maradni. Ez pedig csak egyet jelenthet.

- Liur egy Megrekedő – felelte csendesen Vigo. – Hogy is mondta Rhianna? Csak az marad a Mezsgyén, akit egy befejezetlen vagy elvégzendő feladat köt oda. Mi történhetett vele?

- Talán egyszer elmondja. Lehet, hogy éppen te vagy ez a feladat.

Vigo a lányra nézett, tekintete megenyhült, elmosolyodott.

- Szeretem, ahogy az ötletek kavarnak a fejedben – felpillantott az égre. – Esteledik, ideje indulnunk a Sorskerékhez.

Felállt, megfeszítette a vállát és hangos vijjogással visszahívta Jószelet.

A rájuk boruló este sötétjét csupán az égen felragyogó vörösarany csillag és a megnyitott Kapu ezüstös vízfénye törte meg. Ez utóbbitól néhány lépésnyire álltak a köpenybe burkolózó alakok. Regő erős vonású, rezzenetlen arcát még keményebbé tette a vibráló ezüsthény és az árnyékok váltakozása. Ugyanazt a ruhát viselte, mint találkozásukkor, de most már a vállán volt viharvert zsákja, övére akasztva keskeny pengéjű, kissé ívelt, hosszú kardja. Vigo és Lelle is úti ruhájukat viselték, vállukon csomagjuk, oldalukon fegyvereik. Igen, most már Lelle is felcsatolta a Luprintól kapott, elf mesterek által kovácsolt, könnyű, vékony pengéjű kardot. Vigo kezében pedig ott volt a botja – jóleső érzéssel szorította meg és hagyta, hogy a botból áradó erő végigsuhanjon minden porcikáján. A dombra csupán Rhianna és Kartal kísérte el őket. Aneron és Lendas már korábban elbúcsúzott a lánytól, újra figyelmeztetve őt arra, hogy ne féljen használni az erejét. Most, a dombon Rhianna is megölelte a lányt, megszorította Vigo vállát, ragyogó pillantását Regő szemébe fúrta, majd hátrébb lépett.

- Sok mindennek a sorsa van a kezetekben – mondta csendesen. – Ez nagy teher is lehet, de nagy segítség is a csüggedésben és a bajban. Hárman indultok, de sokunk gondolata kísér benneteket. És az én áldásom legelőbb. Próbáljatok meg újra egy lehetetlennek tűnő feladatot – egyszer már sikerült véghezvinnetek, mert összetartottatok. Visszavárlak benneteket. S akár sikerrel jár a küldetésetek, akár nem, hozzátok meg Rhiannának az igazság hírét, mert a kétely, amely belerágja magát a lélekbe, még a halálnál is rosszabb.

- Hittél bennünk, amikor idegenként megérkeztünk – válaszolt Vigo. – Higgy bennünk most is úrnóm. Érted járjuk végig ezt az utat.

- Értem is – mosolyodott el a királynő. – Köszönöm, Súlyomfarkas.

- Kilda és Riona vár benneteket, – vette át a szót Kartal – s minden erejükkel a segítségetekre lesznek. Járjátok végig Duir emlékeinek kastélyát. Ha ketten mentek, s ha akár a leghalványabb nyom is létezik, ti megtaláljátok. Sürget az idő...

- Ha valóban létezik egy nyom, amin elindulhatunk, akkor megtaláljuk a királyt – mondta nyugodt eltökéltséggel Regő.

- Vezesd őket és vigyázz rájuk – kérte az öreg táltos, ahogy a homályvadászra pillantott.

Regő bólintott, s mindannyian érezték, hogy ez a mozdulat többet jelentett egy seregnyi szónál.

- Ideje indulnotok.

A korábban megbeszéltek szerint Vigo lépett előre – hiszen számára ismerős terepre készült. Regő maradt a végére, hogy Lellét közre tudják venni. Vigo megfogta, megszorította a lány kezét, még egyszer a táltosra és az elf királynőre pillantott, majd besétált a Kapu fényébe. Lelle határozott, lendületes léptekkel követte. Regő még várt egy pillanatot, ő is Kartalra és Rhiannára pillantott.

- Mesélj nekik, de hagyd, hogy maguktól jöjjenek rá – kérte csendesen az öreg táltos. – Szükségünk van rájuk. Szükségünk van arra, hogy szívvel-lélekkel mellénk álljanak. Ezt erővel nem érheted el.

- Ennyire fontosak? – kérdezte a homályvadász.

- Évtizedek óta készülünk, de nélkülük nem tudjuk befejezni!

Regő bólintott, nem kérdezett többet. Búcsúzásként a homlokához érintette az ujjait, majd ő is eltűnt a Kapu sodrában. Elindultak a királyért.

Az Emlékek Kastélyában

Lelle kibontakozott az ölelésből és mosolyogva nézett Riona szemébe.

- Örülök, hogy újra láthatlak – mondta egyszerűen a fiatal nő, de szemének ragyogása hozzátette a többi.

- S én mennyire örültem, amikor kiderült, hogy ide vezet az utunk! – felelte rá a lány.

- Visszajöttünk – lépett melljük Vigo is. – Mert az álmok segítségére van szükségünk.

Ott álltak a Füzes Ház egyszerűnek tűnő, gyertyafénnyel megvilágított szobájában, ahol a falon függő hatalmas tükör valójában egy Kaput rejtett.

- Igen, tudom, mire van szükségetek. Kartal üzent – mondta Riona, majd az utolsónak érkezett, némán várakozó homályvadászra nézett. – Köszöntelek Regő! A nevem Riona, Kilda segítője vagyok ezen a gyógyító helyen.

- Üdvözöllek – Regő megbiccentette a fejét. – Hallottam már hírét a házatoknak. Valóban erős helynek tűnik... Érzem.

- A yelek és a víz ereje adódik itt össze – mosolyodott el Riona. – De a nagy erő nem mindenki számára kellemes... mert senkit nem hagy változatlanul.

Regő elmosolyodott.

- A változás maga az élet. A homály lényei nem is kedvelik túlságosan, számomra viszont sokat jelent.

- Úgy érezd magad otthon a földünkön – bólintott Riona és újra Lellére nézett, ezúttal hosszabban, figyelmesebben. – Nehéz látomásaid lehettek... Látom az árnyékukat a tekinteted és a lelked mélyén.

- Volt, amelyik felkavart, s volt, amelyik el akart pusztítani. Ezért is olyan megnyugtató, hogy ennek a földnek az ereje véd; itt talán nem kell tartanom tőlük...

- A támadók ugyanis nem az anyagi világban mozognak – mondta Vigo, majd pillanatnyi hallgatás után hozzáfűzte. – Egyelőre.

- Kildával mindent megteszünk a védelem érdekében, de ez sem végleges biztosíték. Az álmokat le lehet zárni, viszont akkor nem fogod megtalálni, amit keresel.

- Egy Álmodó helyen ritkán kockázatosak az álmok – jegyezte meg a homályvadász.

Riona ránézett, elkomolyodott a szeme.

- Az álmok *mindig* kockázatosak – felelte nyugodtan. – Kockázatosak, mert olyan szeszéllyel kanyaroghatnak, mint a fékezhetetlen hegyi patakok; és olyan dolgokkal szembesítenek, amelyek nagyon mélyre vezetnek... Gyorsnak, ébernek és nyitottnak kell lenni, ha az irányításod alatt akarod tartani. S ez különösen igaz, ha másvalaki álmaiban, emlékeiben készülsz sétát tenni.

- Ezért leszek Lelle mellett – jelentette ki Vigo.

- Helyesen teszed – bólintott Riona. – S ha minden jól alakul, nem te leszel az egyetlen, aki elkíséri az Emlékek Kastélyába.

Összemosolyogtak Lellével, s szavak nélkül is érezték, mire gondol a másik.

- Ne ácsorogjunk itt tovább – folytatta Riona. – Kilda a nagy teraszon vár benneteket. S van itt a szigeten még valaki, aki segíthet; ha meghallja a történeteket, lebeszélni sem tudom majd róla.

- Minél kevesebben tudnak rólunk, annál jobb! – jegyezte meg nem minden él nélkül Regő.

Riona, aki ekkor már az ajtó felé indult, visszafordult.

- Valaha Őrző voltam, most haldoklókat próbálok gyógyítani. Nem kell figyelmeztetned az óvatosságra; de azt jegyezd meg, hogy ez a föld, ez az erő nem működik bizalom nélkül.

- Csak tudd, kiben bízol meg!

- Arra, akiről beszéltem, az életemet és a lelkemet is rá merném bízni. Kövessetek.

A hold sápadt ragyogása aligha adott volna elég fényt, ezért üvegburával borított gyertyák sora tette alkalmassá a teraszt a találkozásra és a beszélgetésre. Ott volt a kerek asztal, a kényelmes, párnázott székek, a magasra futó rózsabokrok narancsszínű kelyheinek átható illata – Lelle szinte várta Rico morgolódását. Fizikailag érezte a sárkány jelenlétét, olyan erősen, hogy megtorpant.

- Mi a baj? – kérdezte a mögötte lépkedő Vigo.

- Ricora gondoltam...

Riona is megállt, elmosolyodott.

- Itt kezdett meggyógyulni, az emléke örökre része marad a szigetnek. S mert szeretet fűz hozzá, még inkább érzed. Sokat erősödött az érzékenységed.

Szavait a teraszon mozduló asszony szakította félbe. Magas, karcsú alak állt fel az egyik székből, s bár vállára omló, hullámos haja és finom esésű, fehér ruhája lágyágot sugárzott, mozdulataiban a vérbeli gyógyítók ereje és lendülete érződött. Hosszú, elkeskenyedő arcát senki sem mondta volna szépnek, mégis megakadt rajta az ember szeme. Mindhármuknak kezet nyújtott, ujjainak szorítása határozott és magabiztos volt.

- Kilda vagyok. Őszintén remélem, most kellemesebb utatok volt, mint egy évvel ezelőtt, amikor nem volt módunk találkozni.

- Kellemes és eseménytelen – Lelle mosolygott. – Se támadók, se leszakadó híd, se vízi alagút. De hidd el, ez semmit nem vesz el a sziget varázsából.

- Üljetek le – mutatott Kilda a székekre. – Kartal üzent, hogy sürgető az utatok, de nem merült el a részletekben. Rátok vár, hogy elmondjátok.

Így hát Lelle újra elmesélte mindkét álmát Duirról, beszélt a Norwenával történt találkozásról, végül pedig arról, amit Rhianna földjén élt át. Riona és Kilda figyelmesen hallgatta, egyszer sem szóltak közbe, hagyták, hogy rendeződjenek bennük a gondolatok.

- Bonyolult és nehéz nyomozásra adtátok a fejeteket – jegyezte meg végül Kilda. – Bonyolult, mert hét éve eltemetett nyomokra, emlékekre kéne rábukkannotok; és nehéz, mert Duir élete vagy

halála sokak érdekeit befolyásolhatja. S bár a támadók egyelőre csak az álmok és látomások síkján mozognak, ez nem marad így a végtelenségig.

- Igen, erre számítunk – szólalt meg Vigo.

- Legyetek is éberek, mert egyikünk sem sejtí, kik akarnak az utatokba állni. Okozhatnak meglepetéseket...

- Lellét érik el – mondta csendesen Regő. – Mi pedig nem engedjük, hogy hozzáférjenek.

- Egy homályvadász szavában nem kételkedem – Kilda bólintott. – S bár Vigot sem ismerem, abból, amit Riona mesélt róla, tudom, hogy Lelle olyannyira védve van, amennyire ebben a helyzetben lehetséges.

- Nem is a védelem a kérdéses – hajolt előre Lelle. – Nekünk egy nyom kell. Mégpedig sürgősen. Duir gyenge. Folyamatosan igyekszem táplálni a magam erejével, de ez csak arra elegendő, hogy megtartsam. Az erősítéshez kevés.

- Most még talán kevés – szólalt meg Riona. – Ám a forrásaid végtelen mélységekbe és magasságokba nyúlnak. Többet kéne merítened belőle.

- Ez nem olyan egyszerű – felelte kissé tétován a lány.

Riona megérezte, megértette, mire gondol.

- Igen, van benne kockázat. Még érzékenyebb leszel, még több látomás áraszt el... Még inkább a fák és a vizek lányává válsz. Ez azonban semmit nem csorbít ember-voltodon. Nem kell attól tartanod, hogy a fa-részed elnyeli az ember-részedet. Nem szabad szétválasztanod őket; nem szabad külön részként kezelned! Ha a kettőt eggyé teszed, ráébredsz, ki is vagy valójában – és nem leszel idegen önmagad számára. Benned nagyon sok erő lapul Lelle, olyannyira, hogy gond és teher nélkül tudnád belőle erősíteni Duirt is.

- Egyedül nehéz... - felelte halkan Lelle. – Ha lenne még valaki, akiben ilyen kettősség él, segítene elfogadni, azt, amivé kérétenül is válnom kell.

- Az életedet megmentő tölgyet nem kérted meg, hogy tegyen a fák részévé, ez igaz. Ha így nézzük, valóban kérétenül történt. De nem tehetett volna meg, ha nem állsz rá készen! S ha nem látja meg benned a helyet, amit tudattalanul is előkészítettél a számára! Egy lélek csak akkor tud összekapcsolódni egy másikkal, ha a befogadó tényleg helyet csinált magában. Ez igaz a szereteteli és a sötét kötésekre is. Csak azzal tudsz összekapcsolódni, aki hasonló hozzád. S nem te vagy az egyetlen, aki ilyesfajta teherrel vagy ajándékkal – nézőpont kérdése! – él. Van itt most valaki a Füzes Házban, aki segíthet. Ebben is, a nyom felkutatásában is.

- Egy Őrző? – kérdezte Vigo.

- Nem Őrző, de a sötétséget jól ismeri.

- Homályvadász? – szólalt meg Regő.

- Az ő árnyai valóban rokonai azoknak, akik a te emlékeidet szeretik ellepni, mégsem homályvadász. Akiről beszélek, egy kereső. A neve Rozgony; és a bátyám.

- A bátyád? – lepődött meg Lelle.

- Kereső... - Regő féloldalasan elmosolyodott. - Nem sokkal találkoztam eddig életem során, pedig az nem volt rövid. Fura, veszélyes szerzetek a keresők, akárcsak a magamfajta vándorok. Jól tudnak vigyázni a bőrükre. És másokéra is.

- Kik azok a keresők? – hajolt előre Vigo.

- Magányos, különös emberek – felelt Riona helyett Kilda. - Az a dolguk, hogy megeljenek embereket, tárgyakat, emlékeket. Hogy átlássanak a rejtőzéseken. Az ösztöneikre, a megérzéseikre hallgatnak, így erednek a meghatározott cél nyomába. Rozgony még közöttük is kivételesnek számít – szinte belebújik, eggyé válik azzal, aminek a felkutatására vállalkozott.

- És sokszorosan megfizeti az árát – jegyezte meg csendesen Riona. - Túl sokat vállal és lassan az életével fizet érte.

- Gyógyulni jön hozzánk.

- S most nekünk akar segíteni? – kérdezte Vigo. - Nincs ereje teljében... Nem akarunk felesleges terhet rakni rá!

- Mondhatod-e a vadásznak, hogy üljön nyugodtan, amikor egy sosem látott vad kerül elé? - Riona szomorúan elmosolyodott. - Mondhatod-e egy harcosnak, hogy hagyja hüvelyben a kardját, miközben kavarg körülötte a küzdelem? Az előző látomásban nem leltétek meg, amit kerestetek. Még pontosabban: nem azzal találkoztatok, akivel akartatok. Egy nyomot megtalálni nem mindig egyszerű feladat. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy csak az emlékekben kutakodhattok – olyan emlékekben, melyeket hét éve borít feledés.

- Egészen pontosan miben tud segíteni a bátyád? – hajolt előre Vigo.

- Elkísér benneteket az Emlékek Kastélyába, azon a módon, amire futja az erejéből.

- Velünk jön az álomba? – kérdezte Lelle.

- Ehhez nincs olyan állapotban, hátráltatna és akadályozna titeket. S nem is bírna sokáig *lent* maradni. Mást tervez, de ezt hadd mondja el ő.

- Mikor?

- Reggel – Kilda lesimította a ruháját és lassan felállt. - Az irányított álomra fel kell készülni, ezt már tudjátok. A királynő holnap este nyitja meg a zárlatot, addig ti ketten, Vigo és Lelle külön vonultok, hogy a testetek, lelketek megtisztuljon és készen álljon. Rozgony felkeres benneteket a magány idején, s bár ilyesmit nem szoktunk engedni, most kivételt teszünk.

- Tehát mégis ketten merülünk irányított álomba – Vigo is felállt.

- Hárman – szólalt meg Riona. - Én elkísérlek benneteket. Úgy érzem, szükség lesz egy álomőrre odabent.

- Számomra mit tartogattok? – kérdezte a homályvadász.

- Ez még az álmok ideje, nem a vezetése és a küzdelemé – nézett rá Kilda. - Az időddel itt te rendelkez.

- Ha így áll... Kemény, hosszú út áll mögöttem és hitem szerint előttem is. Aludnék.
- Megmutatom a szobádat – bólintott az asszony. – Riona pedig elkíséri Lellét és Vigot a felkészülés helyére.

Lelle a köpenyébe burkolózva üldögélt a Nagy-tó partján, nemrég ébredt fel, kellett egy kis idő, amíg teljesen magához tért. Puha fűvel borított horpadás volt az ágya az egyik vénséges fűz gyökerei között, melyet gondos kezek még takarókkal is kibéleltek a számára. Amint Riona és Vigo magára hagyta, gyorsan álomba merült a békés, halkan neszező nyáréjszakában, s most, a reggel aranyos fényeinel érezte, milyen sokat segített rajta a hely varázsa. Felállt, nyújtózkodott egy nagyot és lesétált a tó partjára, hogy a meleg vízben megmossa az arcát. Kezét a tóba merítette, az arcát a tenyerében tartott vízre hajtotta. Néhány pillanatig így maradt, majd felállt és megrázta a fejét – élvezte, hogy csillogó vízcseppek szálltak szanaszét. Hirtelen megérezte, hogy figyelik... gyorsan oldalra kapta a fejét. A magas, karcsú férfi lassú, kissé bizonytalan léptekkel közeledett, kezében egy szépen festett korsóval. Lellének elég volt egyetlen pillantást vetnie az arcára, hogy rájöjjön: nagy fájdalmat palástolnak kimért mozdulatai. Fáradt, gyűrött arcában azonban borostyánként ragyogott a két szeme, finom ráncok ölelték körül a mosolyát. Rövid, a napfényben aranszínűnek tűnő borostaszakáll keretezte az arcát. Ugyanilyen árnyalatú volt a hátul rövidre nyírt, elől a homlokába hulló, annak árkait takaró haja és magasra futó szemöldöke is. Valaha jóképű lehetett, de mindaz, amin keresztülment, valós koránál jóval idősebbnek mutatta. Elkapta Lelle pillantását, s a lány úgy érezte mellbelöki, lelke mélyéig felkavarja a férfiből áradó erő. Nem az a fajta kisugárzás, ami Regőből vagy Kartalból áradt, de erejét tekintve aligha maradt el tőlük. Csendesebb, szelídebb, de elsőprő. *Egy fa!* Ez volt a legelső gondolata – s ezt a véleményét a későbbiek során sem kellett soha megváltoztatnia. Egy másik fa – Riona bátyja. Rozgony, a kereső. Lesétált a tó partjára, leült Lelle mellé, a korsót szó nélkül a lánynak nyújtotta, ő maga pedig hálás mosollyal merítette kezeit a meleg vízbe.

- Ismerek egy-két gyógyító helyet, de a Füzes Háznak egyik sem ér a közelébe – mondta csendesen, rövid hallgatás után. – S mennyivel jobb gyógyítani, mint fájdalmat okozni!

Szelíd, kellemes hangja volt. Ha Lelle nem tudta volna, ki ül mellette, talán sosem találta volna ki, mivel is múlatja az éveit és az erejét a férfi. Sokkal inkább tűnt egy megfáradt, mégis derűs bölcselkedőnek, a könyveit bújó, a világot szerető tudósnak. Karcsúsága ilyen közelségből már soványnak hatott, vállai megereszkedtek, hosszú, csontos ujjai a meleg hatására engedtek csak görcsösségükből.

- Nem tűnök túlságosan életerős fickónak, igaz? – Rozgony a lányra nézett, mosolya őszinte volt és vidám.

A szeme! Lelle alig bírt elszakadni a szemétől. Lehetett Rozgony bármilyen törődött, elnyűtt, az eleven fénnel lobogó, nagyon mély, nagyon okos szempár elárulta valódi erejét.

- Talán ha bekötött szemmel sétálnál, el is hinném – felelte kereken a lány.

Rozgony halkán felnevetett.

- Riona sokat mesélt rólad. És az álmaidról.

- Az álmaim a legerősebb fegyvereim.

- És a legnagyobb kétségeid – a borostyánszínű szemek Lelle tekintetébe fúródtak, s a lány úgy érezte, a férfi a szívéig lát. – Sokban hasonlítunk mi ketten. A bennünk lévő tudást, képességet nem tanultuk és nem kértük. De mert mégis megadatott, élnünk kell a lehetőséggel.

- S mekkora árat fizetünk érte? – kérdezte halkán Lelle.

- Amekkorát nem sajnálsz megadni az életnek. Vagy a halálnak. Arról, hogy mekkora szolgálatot vállalsz, mekkora áldozatot hozol, neked van jogod dönteni.

- Szolgálat... - Lelle megborzongott.

- Ne riasszon ez a szó. A szolgálatot, a mások érdekében történő cselekvést fel lehet vállalni – szabad akaratodból. Ez a jobbik út. Másrésről rád is rakhatják – ha hagyod.

- Ha fel is vállalom... ez nagyon úgy hangzik, mintha akkor sem lennék szabad!

- Szabadnak lenni...? Arra gondolsz, hogy nem függni senkitől? Hogy azt tenni, amit csak akarsz, amikor csak akarod, fittyet hányva a világnak? Ez nem szabadság Lelle, hanem az önzés és a magány csúcsa. Az szabad igazán, aki tudja, hogy feladatai vannak az életben, ezeknek elvégzését felvállalja és legjobb tudása szerint végigviszi. De az útról maga dönt! A lépéseiről maga dönt! És a szíve szerint él.

- De az ár, amit te fizetsz...

- Vállaltam ezt az árat, Lelle – mondta egyszerűen a férfi. – Kötve hiszem, hogy hosszú időt töltenék ebben a testben itt, a körök világában. De ezt az időt úgy akarom eltölteni, hogy elégedett legyek vele! A testem legyengül, s egyre lassabban képes regenerálódni, ez igaz, de ha eljátszanék a gondolattal, hogy újrakezdehetném, akkor sem csinálnám másként. Kereső vagyok, értek ahhoz, amire feltettem az életem. És segítetek, ha tudok.

- Sokkal több varázserő van benned, mint bennem...

- Úgy gondolod? – Rozgony szeretettel nézett a lányra. – Akkor hadd meséljek valamit. Kisfiú voltam még, de már látszott, hogy mihez is értek igazán. Mielőtt a keresők közé kerültem volna, a szüleim elvittek egy bölcs, magányosan éldogáló öregemberhez. Egy rövid ideig amolyan tanítvány-féle lettem. Tulajdonképpen az első mesterem volt. Meg voltam győződve róla, hogy sohasem leszek olyan, mint ő, nem hittem, hogy megtanulhatom, amit ő tudott. És sok mindent tudott! Moldan, így hívták az öreg mestert, egy délután elvitt sétálni. Megilletődötten ballagtam mellette, még a kezét is megfoghattam. S ahogy sétáltunk, láttam, hogy Moldan megsimogatja az utunkba eső fák kérgét, és láttam azt is, hogy a fatörzsek közelebb húzódnak magas alakjához. Kérdeztem, hogyan csinálja;

kértem, tanítson meg rá. Moldan felemelt és én akkor odasimultam az egyik fához. Egy pillanatig nem éreztem semmit, de aztán meghallottam a fa lüktetését, éreztem a melegét. Moldan akkor megsimogatta a fejem és annyit mondott: *Azért hoztalak magammal Rozgony, hogy elmondjam neked a tudásom lényegét. Ne félj attól, hogy nem fogsz ahhoz érteni, amire az ég rendelt; ne félj attól, hogy nem leszel elég ügyes. Aki tart ettől, az nem tudja a nagy titkot, amely egyszerű, mint minden nagy titok. A varázslat benned van Rozgony és nem a különböző titokzatos szövegekben, vagy mondókákban. Az igazi varázslat az, ha ráérsz a körülötted lüktető világra. S ha ezt a ráérzést birtoklod, már bánni is tudsz az erőddel.* Ezt mondta nekem akkor Moldan, ezt mondom én most neked. A varázslat bennünk van. Nem azért éltétek túl a Boszorkánymesterrel történt találkozást, mert olyan hatalmasak vagytok, hanem azért, mert összetartottatok. Mert az egyik szemetek mindig a többiek épségét vigyázta. És ezért kihoztátok magatokból a legtöbbet. A varázslat egyszerű Lelle, szeretet a neve.

- Tudtam, éreztem, hogy te is fa vagy!

- Valahol, nagyon mélyen minden teremtettt lélek összekapcsolódik. A keresők csak annyival tudnak többet, hogy a hétköznapi életben is el tudják érni ezeket a szálakat. Ráéreznek, megragadják és követni kezdik. Minden attól függ, milyen mélységben vagy képes látni ezeket a szálakat. Benned ritka lehetőség van... Látod, most ahogy beszélünk, megkerestem a hozzád vezető fonalat és sok mindent érzek ott.

- Én nem vagyok kereső.

- Ha ennyire fontosnak tartod a szavakat... Nevezd magad álmodónak, látónak, fa-embernek, mindegy! A lényeg vitán felül áll: éppen arra készülsz, mint egy kereső. És éppen olyan adottságokkal. Jók az ösztöneid, pontosak az álmaid, bátor a szíved és nem vagy ostoba. Mert bizony az első alapszabály az értelmekkel függ össze és nem a képességeiddel: a látnoki hatalom sem tudja pótolni az éles szemet és a fürge észet. Ha élni kívánsz a segítségével, nekünk kettőnknek nem lesz nehéz összedolgozni.

- Szívesen venném a segítségedet – mondta Lelle megfontoltan. – A közös álomba azonban nem jöhetsz velünk. Akkor hogyan?

Rozgony komolyan nézett a lányra.

Hozzákapcsolódnék a tudatodhoz, amikor lemerülsz.

- Mint Duir? – kérdezte rövid hallgatás után Lelle.

- Duir az életedhez kapcsolódik – mondta szelíden a férfi. – Én kevesebbet kérek. Érezném, amit te érzel az álmodban. Látnám, amit te látsz. De cselekedned neked kell – én sügni tudok.

- Mint egy vezető?

- Mint egy barát.

Lelle szívét melegség járta át. Önkéntelenül felemelte a kezét és elsimított egy finom ráncot Rozgony fáradt arcán. A férfi elmosolyodott, megfogta és megszorította a lány ujjait.

- Akkor hát este találkozunk az Álmodó helyen – lassan felállt, majd a korsóra pillantott és megvillant a szeme. – Ó, igen! Csaknem elfelejtettem! Hoztam egy keveset a ház mögötti sziklaforrás vizéből. Úgy sejtem, volt már hozzá szerencséd, talán most is hasznát veszed majd. Pihenj, hogy felkészülhess. És ne feledd: kettőnk közül jelenleg te vagy az erősebb!

S ugyanolyan lassú, óvatos léptekkel, mint ahogy érkezett, Rozgony besétált a fák közé. Alighogy alakját elnyelte a sűrű lombsátor, Lelle megszorította a köpenyén villanó csatot, majd a szívére fektette a tenyerét.

- Igaza volt Lendasnak – mondta halkan, csupáncsak magának. – És igaza volt Rionának. Ha meg akarom találni, ha meg akarom *tartani* a királyt, egyé kell tennem a bennem kavargó erőket. Embert, elfet, fát...

Hirtelen a korsóhoz nyúlt, amit Rozgony hozott – nagy kortyokban, mohón itta ki belőle a vizet.

- Gyerünk Lelle! – biztatta magát csendesen, de eltökélten. – Ideje elkezdened azzá válnod, akivé lenned kell!

Vigo a mellette ülő férfire nézett, Rozgony azonban a hatalmas, morajló dörgéssel alázóduló vízesésen tartotta a szemét. A víz látványa most is felüdítette, s erre szüksége volt – alaposan elfáradt, mire Vigo felkészülési helyére, a sziget északi csücskén lévő sziklaplatóra ért. Vigo a harcos szemével figyelte a vékony, megviselt keresőt, így elsőre nem is látta meg benne azt az erőt, amelyet Lelle észrevett. De mert Keve mellett megtanulta, hogy senkit ne becsüljön le első látásra, most is óvatos volt. Rozgony hirtelen mozdult meg, elkapta a mellette ülő fiatal Őrző pillantását és felismerte a benne kavargó gondolatokat.

- Légy részvétellel a gyöngesség iránt – kérte egy sokat tudó mosoly kíséretében. – Jelenleg aligha lennék alkalmas egy kardpárbajra, de a magam módján azért a segítségére lehetek.

- Lellét támadók várják minden egyes álomban és látomásban, ha Duirt keresi. Erő kell ahhoz, hogy meg tudjuk védeni.

- Az erő sokféle lehet, ezt aligha kell magyaráznom. Téged mi hajt, amikor Lelle segítségére akarsz sietni?

- Ígéretet tettem magamnak és másnak, hogy nem hagyom bántani.

- De mi hajtja benned ezt az ígéretet? – Rozgony nem tárgyalt.

Vigo elkapta a pillantását, a vízesés felé fordult. Zavarba hozta Rozgony kérdése, s összeszedte minden nyugalma, hogy ezt palástolni tudja.

- Lelle a társam. A barátom. A lelkem jobbik fele. – mondta végül egyszerűen.

- Így hát a szeretet az, ami hajt téged – Rozgony szelíden elmosolyodott. – Miért ne hajthatna engem is? És ennél többet aligha kínálhatsz fel bárkinek! Ez a legnagyobb erő, és ez alakítja igazán a

sorsunkat! Persze az már a következő kérdés, hogy kihez-mihez köt a szeretet... Mert a szeretet bátorrá, erőssé, kitartóvá vagy szelíddé és odaadóvá is tehet. De szeretheted a hatalmat, a pénzt, a diadalt. Még az ölést is meg lehet szeretni...

- Miért mondod ezt nekem?

- Mert harcos vagy. Fiatal, de ígéretes harcos. Megmentetted a Hét Kör Világát, elűzted a Boszorkánymestert, most éppen Duirért indulsz... és bizony a hiúságot, a büszkeséget is lehet nagyon szeretni! Ezért kell tudnom, miért akarod megvédeni Lellét. Büszkeségből, mert ezt várják tőled? Vagy, mert szereted azt a lányt.

- Fogalmad sincs, mennyire fontos...! És milyen nehéz... - Vigo elharapta a mondat végét.

- Talán mégis van róla fogalmam. Lelle különös lány. Lehet, hogy amit életre kelt benned, az nem könnyű. De nem is az a dolga, hogy mindent megkönnyítsen, hanem hogy világosságot hozzon oda is, ahol még nincs. Világosságot és reményt.

- Mit tudsz tenni érte? És Duirért?

- Hozzákapcsolódom a tudatához. Látok a szemével, hallok a fülével, és súgok, amikor segítségre van szüksége.

- Tehát a te tapasztalatod észreveszi azt is, ami mellett mi esetleg elsétálnánk - jegyezte meg Vigo.

- Pontosan. És ne hidd, hogy bármelyikünknek is könnyű dolga lesz. Ha a királyt valóban zárlat alatt tartják, és gyorsan ki fog derülni, így van-e... szóval, ha zárlat alatt tartják, mindent megtesznek, hogy ne jussunk át rajta - elhallgatott, majd amikor néhány pillanat múlva folytatta, komor volt a tekintete. - Nagy játszma lesz! Sokkal komolyabb dologba keveredtetek, mint amiről sejtelmetek van. És valójában sem a szereplőket, sem az erőviszonyokat nem ismeritek!

- Igen, ezt én is érzem - bólintott Vigo. - Kezdetől fogva érzem. Belesodródunk a jazigok belháborújába.

- És nem ismeritek a jazigokat. Sem a szándékaikat, sem a terveiket, sem az erejüket. S ha csak róluk lenne szó, az még mindig a könnyebbik dolog...

- Mások is? És vajon kik?

- Ez csak megérzés Vigo, az ösztöneim szava. A bizonyosságot nektek kell majd hozzátennetek.

- Soha nem becsültem le a megérzéseket, s előfordult már az is, hogy az ösztöneimnek köszönhettem az életem. Folytasd!

- Elmélyednem sem kell, hogy érezzem Lelle erejét; s tisztán érzem mellette-benne Duir jelenlétét. És azt az árnyat, amelyik megpróbálja körülfolyni a királyt és végezni mindkettejükkel. Gonosz! A szó legtisztább, legmélyebb értelmében - velejeig romlott! Regő, a homályvadász talán találkozott már hasonlóval, én még nem kerültem ilyenl szemtől-szembe. A sarkatokban van Vigo!

- Tudom - hangzott a csendes válasz.

Annyi nyugalom, olyan fegyelmezett erő volt ebben az egyetlen szóban, hogy Rozgony hátrakapta a fejét.

- És fel vagy készülve a fogadására – bólintott rövid hallgatás után a kereső. – Riona jól mondta: sokkalta erősebbek vagytok, mint ami elsőre látszik rajtatok.

- Márpedig komoly hiba alábecsülni az ellenfelet – Vigo halványan elmosolyodott.

- Figyelj oda, hogy ezt a hibát te se kövesd el! – Rozgony lassan felállt. – Azt hiszem, értjük egymást. Megteszek értetek mindent, ami erőmből kitelik.

- Nem jöhetünk ki nyom nélkül az Emlékek Kastélyából!

- Nem fogunk, erre szavamat adom – bólintott Rozgony, s Vigo ebben a pillanatban ébredt rá, milyen ereje van valójában ennek a sokat látott férfinak.

A Farkascsillag vöröses-aranyos fényben izzott az ég alján. Még nem volt teljesen sötét, de a szürkület lassan átadta helyét az éjszakának. Ott ültek a kis meder körül, ahol a halkán csobogó forrás vize összegyűlt, s ahová hűvös, mégis friss illatot hozott a szél a vén fűzfák lombjaiból. A hely mit sem változott – csendes volt, bölcs és végtelenül erős.

- Én nem vagyok álomőr – kezdte Kilda, s hófehér ruhájára hosszú árnyékokat vetett a vízen úszó mécsesek fénye. – Így nem tudok közbelépni, ha veszélybe kerültek. Riona éppen ezért tart veletek, úgy éreztük, *odabent* jobban tud vigyázni rátok. De az álmokról sokat tudok és megtörtént már, hogy emlékek épületeiben jártam. Van néhány dolog, amit tudnotok kell az indulás előtt. Az álmok jelentik a legegyszerűbb módot arra, hogy túllépjünk az időn, lássunk visszafelé, belenézzünk a jövő szövedékébe vagy éppen mások életébe. De ami egyszerű, még nem biztos, hogy könnyű is. Az álmok ugyanis szinte soha nem egyértelműek. Hol ködösek, hol hatalmas távolságokat ugranak át... Sokfélék. De abban mind megegyeznek, hogy sosem az ész módszerei szerint működnek. És mindig az álmodó személyéhez illőek. Mások az emlékeink, mások a tapasztalataink, így mást jelentenek az álmaink is... Ezért mindig kockázatot rejt magában, ha az álom útmutatását kívánjuk követni. Nektek mégis meg kell találnotok benne a Duirhoz vezető ösvényt.

- És ha többen merülünk ugyanabba az álomba? – kérdezte Lelle. – Vajon ugyanazt fogjuk tapasztalni?

- Ha a testünk érintkezik az álomba merüléskor, és megfelelő helyen vagyunk, akkor igen – felelte Kilda helyett Riona. – Együtt megyünk, viszont együtt is kell kijönnünk! A közös álom során tulajdonképpen összefonódnak az élethez kötő ezüsfonalaink; ha valamelyikünk előbb rántja ki magát, magának is, a társainak is komoly bajt, sérülést okozhat.

- Tehát ha támadás ér minket, nem tudom fedezni a hátatokat, amíg ti kijuttok – összegezte Vigo.

- Ha harcra kerül a sor, együtt kell küzdenünk – bólintott Riona.

- Van arra mód, hogy fegyvert vigyünk magunkkal? – Vigo most is gyakorlatias maradt.

- Tárgyakat nem vihetek magatokkal – felelte Kilda. – Mint ahogy nem is hozhattok ki magatokkal semmit az Emlékek Kastélyából! Ami pedig a fegyvert illeti... Irányított álomban az jelenik meg a kezekben, amit a szándékkal megteremtész.

- Értem – Vigo elmosolyodott.

- Mi hogyan kapcsolódunk össze, Rozgony? – Lelle az eddig csendesen várakozó férfire pillantott.

- Szükségem van valamire, ami a tiéd. Egy tárgyra, amelyet viselsz, magadnál hordasz, s így benne van a jelenléted ereje. Ha ezt a kezemben foghatom, rád tudok hangolódni és elérlek.

- Így teszel akkor is, amikor valakit meg kell találnod?

- Ugyanígy. Egy tárgy mindig magában hordozza viselője lelkének lenyomatát; s a lélek lenyomata elvezet magához a lélekhez. Mint amikor egy vadászkutya szagot fog...

Lelle elgondolkozott egy pillanatra, majd a nyakához nyúlt, lekapcsolta és Rozgony tenyerébe fektette az Olavtól kapott láncot.

- Ebben megtalálod, amire szükséged van – mondta egyszerűen és a medálra zárta a férfi ujjait.

- Jól van! – Kilda felállt, kezébe vette az ezüst kancsót. – Felettünk ragyog a Farkascsillag, s ez azt jelenti, hogy Rhianna királynő feloldotta a zárlatot. Ideje indulnotok. Igyatok a vízből, fogjátok meg egymás kezét és feküdjetek le. Az álom eljön értetek. Nincs más dolgotok, mint hogy ugyanoda akarjatok eljutni.

- Én készen állok – mondta csendesen Rozgony, megszorította a medált és lehunyta a szemét.

Mindhárman ittak a vízből, majd Lelle lefeküdt az előkészített takaróra és kezét nyújtotta a két oldalán elhelyezkedő Vigonak és Rionának.

Mehetünk – súgta, miközben megszorította Vigo erős, meleg tenyerét és Riona karcsú, hűvös ujjait.

Néhány pillanat múlva elérte őket az áradatként hömpölygő erő, s ők belezuhantak a sodrába.

Az idő és az emlékek folyama olyan sebes volt, hogy egy pillanatra összezapott a fejük felett. Egyszerre bukkantak a felszínre, erősen tartották egymás kezét. S bár a part vágatva húzott el mellettük, ők mégsem ijedtek meg. Tudták, hogy a folyó útjának célja van – rábízták hát magukat. Egy éles kanyar után a víz kiáradt, szétterült – és dús, füves térséggé változott. Ott álltak hárman, egymás mellett és elégedetten néztek végig magukon. Szárazak voltak és nem az álmodáshoz felvett, fehér köntösüket viselték. Vigon az Őrzők sötét gyakorlóruhája, Lellen ennek a pontos mása. Riona is férfiruhában volt – s most sem vált meg kedvenc zöld színétől. Kibontott hajukba belekapott a szél, ahogy felnéztek az előttük magasodó épületre – s bár az ébrenlét világában kastélyként emlegették, most sokkal inkább egy vár lakótornyára emlékeztetett. Masszív volt, szilárd és bevehetetlen.

- Úgy tűnik, az épület gazdája ugyancsak megtartja magának a gondolatait – jegyezte meg Vigo.

- A múltját tartja itt – Riona kisimította az arcából mézszőke haját. – S ha erre alapozza a jelenét, reménykedhetünk, hogy bírja még egy ideig. Már ha jó helyen járunk...

Lelle az épület kapuját nézte – az arany-fehér színekkel ráfestett, egymás felé forduló, magasra ágaskodó két oroszlánt, a szívűknél bíborvörös, nyolcszirmú rózsával.

- Igen, megérkeztünk – mondta és felvetette a fejét.

S mielőtt elindultak volna, a bensőjéhez fordult.

- Rozgony, hallasz? – kérdezte hangtalan gondolatként.

- Veled vagyok! – a férfi szavait tisztán hallotta a fejében.

- Vágjunk bele! – Vigo elindult az épület felé.

Lelle jobbról, Riona balról zárkózott mellé, így sétáltak föl a magas kőlépcsőkön. Vigo két tenyerét fektette a kapu két szárnyára és erőteljesen lökött rajtuk egy nagyot. A kapu engedett – hangtalanul feltárult, s ők beléptek a hűvös levegőjű, néma terembe. A helyiség hatalmasnak bizonyult, árkadok, beugrók, árnyék borította szülkék és zugok tagolták. Lelle körbenézett, s tudta, Rozgony most az ő szemével lát.

- Nagyon üres – hallotta a fejében a hangot. – Ám nem is ez a legfőbb gond!

A legfőbb gond az volt, hogy nem tudtak továbbmenni! Bármerre néztek, bármerre fordultak, a zegzugos terem határát nem léphették át – ólomszürke, hullámozó felszínű burokként ölelt mindent körül a zárlat. Ha voltak is folyosók, ajtók, melyek tovább vezethettek volna, nos, ezekből semmi sem látszott!

- Barátságos! – jegyezte meg élesen Riona.

- A királynő megnyitja a zárlatot – mondta Vigo nyugodtan. – Lesz út, amelyen továbbmehetünk.

S mintegy végszóra, egy ponton kavarogni kezdett a burok, vékony hurkot nyújtott ki magából befelé, a zárt részek felé; megnyílt, tágult, hogy végül örvénylő falú, de járható folyosó legyen belőle. Riona és Vigo elmosolyodott, Lelle megborzongott – a Rhianna által nyitott járat kísértetiesen emlékeztette az álombéli sziklafolyosóra.

- Ez célhoz vezet – mondta csendesén a lány.

Vigo előreindult, a két nő követte. Ám a Rhianna által nyitott folyosót nem érhették el... Hirtelen megrázkódtak a falak, egy pillanatra önmagába omlott az örvényjárat... S bár a királynő észlelte és gyorsan helyreállította, ők mégsem teheték be oda a lábukat. Mert pontosan előttük, a padló felől érkezve és az utat elzárva sötét homály kúszott a terembe, amelyből egy szempillantással később hús-vérnek tűnő alakok ugrottak elő. Élőknek tűntek, pedig szellemek voltak... Testüket sötétszürke, bőrré vált páncél takarta, arcukat – ha volt egyáltalán – obszidiánfekete, zárt sisak fedte.

- Virrasztók! – kiáltotta Riona. – Emlékörző szellemek! Elménk épségét, gondolataink erejét akarják széttépni! A hívatlan betolakodók ellen szokták használni őket!

- De mi nem vagyunk hívatlanok! – Lelle hátrálni kezdett, ahogy az előttük felsorakozó lényeket nézte.

- Nem Rhianna és nem Duir küldte ezeket – Vigo hangja hideg volt, keze ökölbe szorult. – A korábbi támadónk most is elért minket... És ránk uszította őket.

Nyolc virrasztó állt szemben hármukkal és nem akartak tovább tétlenkedni – kivonták sötét pengéjű kardjukat. A fém hideg hangja végigkaristolta a tudatukat.

- Mi fogja őket? – kérdezte Vigo, miközben gyorsan hátrébb lökte a két nőt.

- Vas a vashoz! – kiáltotta Riona és összpontosított.

Egy pillanattal később egyenes pengéjű, hosszú, mégis könnyű kard jelent meg a kezében. Vigo sem kérte magát – kezében felfénylett kardjának pontos mása. Lelle nyelt egyet, s bár egész testében borzongott, előhívta a Luprintól kapott kard mását és felfogta a feléje száguldó sötét penge első csapását.

- Ék alakba! – kiáltotta Vigo, s gyors mozdulataival négy támadót vont magára.

- Az egyetlen sebezhető részük a fejük! – Riona Vigo oldalához pördült, s mert a gyógyítás mellett egyszerre volt álomőr és képzett Őrző, ügyesen verekedett saját két virrasztójával.

Lellének is kettő jutott. Érezte, hogy Vigo a maga ellenfelei mellett az övéit is megpróbálja megsebezni, de tudta, ezt most nem hagyhatja rá. Mély levegőt vett, megkereste és megtalálta egyensúlyi pontját, majd megpörgette a kardját és a Lendastól tanult módon nekilendült. S bár sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas arra, hogy egymás erejét és tudását figyeljék, Vigonak egy-két villanás is elég volt. Igazi harcban még sosem látta küzdeni a jobbán forgolódó, barnavörös hajú, törekeny lányt, ám most rá kellett döbbsennie, hogy Lelle egy elftől tanul, s egy elf ösztöneivel és kecsességével vív! S bár kivédtek minden egyes csapást, mégis hátrálni kényszerültek – egyre messzebb kerültek a lassan bezáródó örvényfolyosótól, de a kaputól is. A virrasztók a buroknak akarták szorítani őket.

- Lelle! Neked a nyomra kell figyelned! – harsogta a lány fejében Rozgony.

- Nem hagyhatok nyolcat kettőjükre! – felelte a lány, ezúttal hangosan.

- Már csak hét! – Vigo íves mozdulata éppen abban a pillanatban választotta el az egyik virrasztó fejét a testétől, hogy aztán mindkettő köddé váljon. – Figyelj a nyomra, ezeket bízd ránk!

- Hat! – Riona elhajolt egy csapás előtt és végzett a következővel. – Gyerünk Lelle! Keresd meg azt az átkozott nyomot!

Ám mielőtt Lelle bármit válaszolhatott volna, mozgás támadt a teremben. Először a kapunál villant fény – hogy azután egy pillanattal később Regő lépjen ki belőle! Sötét kabátja meglebbent lendülete erejétől, ívelt, hosszú pengéjén megcsillant a kinti nap fénye.

- Hogy kerülsz ide? – döbbsent meg Riona, s a pillanatnyi figyelemkihagyásért majdnem tudata életével fizetett.

A támadó lesújtó kardját az odaugró Regő pengéje akasztotta meg.

- Tudtam, hogy szükségetek lesz rám – felelte egyszerűen és támadásba lendült.

Gyorsasága, pontossága Vigot is messze felülmúlta. A második villanás magában a buroknban támadt. Örvény nyílt a zárlat falán – s ez volt az egyetlen dolog, ami kizökkentette és megtorpanásra készítette a virrasztókat. A nyílásból egy gyönyörű, erőteljes, ezüstszürke farkas ugrott ki.

- Liur! – kiáltotta Vigo, s az öröm megkettőzte az erejét.

A farkas érkezésének lendülete forgószeleként süvített végig a termen, s hátrébb penderítette Lellét. A lány elbotlott és bezuhant a terem egyik homályos fülkéjébe. Kőtörmelékre, összetört faragványokra esett.

- Rozgony! – kiáltotta hangtalanul, befelé.

- Meg kell nyugodnod! – hangzott a fejében. – Az ösztöneidre is szükségem lesz a szemedben és a füleden kívül! Valamit érzek...

Lelle bölintott, s megtette, amire már a tó mellett elhatározta magát – akaratának és szándékának erejével egyesítette a benne kavargó örökségeket. S mert hitt benne, az ereje életre kelt.

- Ez az! – Lelle érezte, hogy Rozgony mosolyog. – Romokat látok... Itt bizony erőszakos beavatkozás volt! Valaki lezárta ezt a részt Duir engedélye nélkül.

Lelle a karnyújtásnyira hullámzó zárlatot nézte.

- Csak az indulása után történhetett! – üzente. – Ez nem lehet Rhianna területe!

- Nem, ez későbbi. S ha nem tudott ellenállni neki, akkor már sérültnek kellett lennie – felelte Rozgony. – Van itt valami... Úgy sugárzik, hogy szinte rajtad keresztül is éget. Menj tovább óvatosan! A burokhöz semmiképpen nem szabad hozzáérned!

- Mire számítasz?

- Van valami a romok alatt... Valami, ami kiesett és kint maradt. Gyerünk Lelle!

A lány tudatának erejét megvonta a kardtól, s amikor a penge eltűnt a kezéből, négykézláb, óvatosan tapogatózva haladt előre a sötét zugban. Félresöpörte az útjába akadó törmelékhalmozokat, ujjaival sebesen keresgért a porban. És megakadt a keze valamiben!

- Rozgony?!

- Érzem. Nagyon erős a vibrálása... Óvatosan!

Lelle az ujjaival ásta, finoman rángatta, s végül egy súlyos, rézveretes-rézkapcsos könyvet húzott elő. Nagyon rossz állapotban volt. Megpörkölődött, széthasadozott, s ahogy a lány a kezébe vette, lassan szétfoszlott a kezei közül. Lelle ösztönösen cselekedett... Felizzította a ruháját összefogó csatot. Egyetlen pillanata volt, hogy a felvillanó fényben elolvassa a könyv címét. Egyetlen pillanata volt, hogy a borítóra simítsa a tenyerét – az égető érzés végigszaladt a testén. S mire ennek vége lett, a könyv semmivé vált!

- Megvan! – kiáltotta Lelle.

Hangját nem csak Rozgony, de a teremben küzdők is hallották.

- Bizony, hogy megvan! Beleégett a tudatodba! – üzente Rozgony. – Gyertek ki!

Lelle felpattant és visszarohant a társaihoz.

- Megvan! – kiáltotta még egyszer, majd elnémulva megtorpant.

Mialatt ő a fölkében keresgért, újabb támadók érkeztek! És hiába ritkították a soraikat, nem akartak elfogyni!

- Kifelé! – Liur hangja végigzengett a termen, miközben két virrasztót döntött le a lábáról. – Kapaszkodjatok össze és menjetek!

- Liur... - kezdte volna Vigo.

- Ne most! Ez még nem olyan harc... Gyerünk!

- Ha megengeditek, előre megyek – Regő végzett egy újabb virrasztóval, homlokához emelt kézzel tisztelgett Liurnak, majd egy villanással eltűnt.

Most már Vigo sem kérte magát. Eldobta a kardját, egyik kezével Lellt, a másikkal Rionát ragadta meg, s mert irányítani tudta az álmot, sodrást teremtett. A hullám felkapta őket, s hatalmas morajlással kiáradt az Emlékek Kastélyából. Ők összekapaszkodtak és belemerültek az áradatba...

A küzdelem heve nem hagyta el őket azonnal – olyan gyorsan ültek fel a takaróikon, mintha megannyi virrasztó lenne a nyomukban.

- Hol van a homályvadász? – kérdezte Riona, amikor körülnézett.

- Regő? – Kilda felrántotta a szemöldökét. – Gondolom, a szobájában pihen.

- Aligha – Riona hátrarázta a haját. – Ugyanis megjelent az álmunkban!

S miközben Kilda döbbenten nézett a megvillanó szemű Rionára, Vigo Lelléhez fordult.

- Jól vagy? – megszorította a lány vállát.

- Semmi bajom. És megvan a nyom! – Rozgonyra pillantott.

A férfi még fáradtabbnak tűnt, mint indulásuk előtt, s Lelle megértette, hogy valóban nagyon rossz állapotban van. Hogy bármennyire is tartja magát, az életerejé maradványát használja fel!

- Rozgony! – mondta gyengéden és a keresőhöz mászott.

- Ne aggódj, kibírtam – a férfi elmosolyodott. – Bár azt hiszem, ezúttal hosszabb ideig fogom élvezni a Füzes Ház vendégszeretetét. Tessék, a láncod. Nagy az ereje, így könnyűvé tette a dolgomat. Jobban is kimerülhettem volna...

- Hol van Regő? – állt fel Riona. – Nem lehet messze, ha ilyen gyorsan közlekedett!

Igaza volt. Árny moccan a tisztást gyűrűként körülölelő vén fák között, majd hosszú, erőteljes léptekkel a homályvadász sétált ki a tisztásra.

- Úgy tűnik, mindenki épségben van – jegyezte meg, ahogy végignézett a többiekén.

- Hála neked – Vigo is felállt. – Időben érkezted.

- De hogyan? – Riona előrébb lépett. – A közös álomba csak úgy juthattál volna be, ha valamelyikünkhöz hozzáérsz!

- Az lett volna az egyszerűbb mód, valóban. S bár számítottam rá, hogy szükségetek lesz odabent még egy kardra, nem lehettem biztos benne. Így a nehezebb utat választottam – felpillantott, s amikor a többiek követték a tekintetét, meglátták a kecses, sebes mozgású árnyat, amely átrepült a fák lombja felett.

- Jószél?! – döbben meg Vigo.

- Igen, Jószél. A tűzsólyom a jazigok lelkét képviseli, s a társad hajlandó volt segíteni... Rajta keresztül elértelek téged.

- De hát nem is ittál a vízből – szólalt meg Lelle.

Regő mosolya vidámnak tűnt az imbolygó gyertyafényben.

- Jártam itt délután és merítettem magamnak a vízből. Most pedig a közelben voltam.

- Így bízz egy homályvadászban! – jegyezte meg Riona.

Regő a fiatal nőre nézett, alig láthatóan megbiccentette a fejét.

- Bízhatok bennem. De azt sosem ígértem, hogy bárki kiszámíthatja a lépéseimet. Megfogadtam, hogy megvédem Lellét, de ezt a magam módszerei szerint teszem.

- Foglalkozhatunk esetleg a nyommal? – kérdezte nyugodtan Rozgony.

A homályvadász és a kereső most találkozott először – és egymásnak szóló bólintásukban tisztelet érződött. Rozgonyé a találékonyságnak és a merészségnek szólt, Regőé a bátorságnak és a kitartásnak. Két vadász... Mindketten tudták, hogyan kapják el a maguk vadjait.

- Bizony, hogy foglalkozzunk a nyommal! – Vigo Lelle felé fordult.

- Egy könyvet találtunk a romok alatt. Rozgony érezte meg, én ástam ki.

- Romok? – Riona összehúzta a szemöldökét.

- Kőtörmelék, összetört faragványok, beomlott falrész – bólintott Lelle. – A könyv alattuk hevert, s amint előszedtem, elkezdett semmivé válni. De a címét el tudtam olvasni. Mindössze két szó állt rajta: Csempészek Városa.

- Csempészek Városa? Létezik ilyen hely? – nézett körbe Vigo.

- Létezik – szólalt meg lassan Rozgony. – Legalábbis én már hallottam említeni. Rejtett város, a neve miatt nem is kétséges, miért. De hogy merre lehet, nem tudom.

- Én is hallottam már róla – mondta Regő. – S bár sok vidéket bejártam, ennél többet alig tudok róla. Csupán egy dolog biztos: a Föld Körében van.

- Ennyi? – nézett körbe Vigo. – Semmi több? A Föld Köre épp eléggé tágas, s nekünk nagyon kevés az időnk!

Szavait csend fogadta. Kilda és Riona csak a fejét rázta – ők még csak nem is hallottak erről a városról. Lelle elkeseredve tárta szét a karját. Vigo összeszorította a száját, hogy csalódottságán, ingerültségén úrrá legyen. S akkor eszébe jutott valami...

- Lelle! Megfogtad azt a könyvet?

- Persze, hogy megfogtam, máskülönben hogyan húztam volna ki a romok alól?! Még a tenyeremet is rásimítottam... - elhallgatott, ahogy meglátta Vigo diadalittas mosolyát.

Megértette.

- Sejtettem, hogy a szokásaidon az álmaidban sem változtatsz! Ha te rásimítod a kezed egy könyvre, annak következménye van...

- Igen, igazad van. Égetett...

- Egészen pontosan beléd égett – bólintott Rozgony. – Duir emléke immár a tiéd is.

- Rozgony! Én nem emlékszem semmire! Nem érzékelem a fejemben Duir emlékeit.

- Valószínűleg nagyon mélyen van – a kereső elgondolkodott. – Nem tudom, hogyan lehetne...

- A térkép! – Vigo gondolatai sebesen száguldottak.

- Miféle térkép? – Regő tekintete megvillant.

- Lelle térképe. A Hét Világ Könyvétől kapta, s a térkép Lelle kezében mindig megmutatja a leggyorsabb és legbiztonságosabb utat a kijelölt célíg. Van egy helyünk. Egy nevünk. És Lelle tudata mélyén ott van az emlék is! Át kellene vinni a térképre!

- Nem csak a kardodat forgatod gyorsan – mosolyodott el a homályvadász, majd Rozgonyra nézett. – Mit szólsz hozzá? Sejtésem szerint van tapasztalatod az ilyesmiben.

- Egy tárgy és egy tudat összekapcsolásában? – Rozgony szeme megcsillant. – Van *némi* tapasztalatom. S bár leginkább én szoktam összekapcsolódni a tárggyal, volt már példa arra is, hogy a híd szerepe jutott nekem.

- Híd? – fordult a keresőhöz Lelle.

- A tárgy a tiéd. Az emlék benned van, de úgy tűnik, olyan mélyen, hogy egyedül nem férsz hozzá. Még nem, bár csak idő kérdése, hogy ezt is megtanuld. Ezért most én leszek az összekötő... Segítek előhívni az emléket a mélyből és átvezetem a térképre.

- Rozgony, ez több mint amennyit most elbírsz! – Riona a bátyja mellé lépett. – A közös álom is többet vett ki belőled, mint gondoltuk! Belehalatsz! Ezt akarod?

Rozgony felemelte a kezét és a tenyerét a húga arcára simította. Gyengéd volt a mosolya, csendesek a szavai.

- Ennyire azért még nem tántorgok a sír szélén. Nem fogok meghalni. Lelle nagyon erős, ha vállalja az örökségét; vele összekapcsolódni olyan, mint egy kellemes csónakázás a tavon. Segít megtartani a kissé korhadt hidat. Mindössze egy kis pihenőre van szükségem.

- Az az átkozott makacsságod! – sóhajtotta Riona.

- Ne áltasd magad: családi vonás! – Rozgony felemelte a fejét. – Szükségem lesz a térképre és némi nyugalomra. Utána nekigyürkőzhetünk.

Kilda visszaparancsolta a térképért induló Vigot és Lellét, s maga ment el a tölgypapírért. Riona kissé távolabb kísérte a bátyját, s bár jó fejfel volt alacsonyabb nála, átkarolta a derekát, s mint karó a konyuló növényt, megtartotta. Lelle, Vigo és Regő újra leült a forrás mellé és megvárták a sebes léptű Riona visszatértét is.

- Mesélhetnél egy keveset ezekről a virrasztókról. – vetette fel Vigo.

- A lényeket elmondtam – Riona halkán sóhajtott. – Az emlékek őrei, akik leszámolnak a hívatlan betolakodókkal. Valójában sosem voltak hús-vér lények, az álmok és emlékek világának teremtményei. Olyanok hozhatják létre őket, akiknek megvan hozzá az erejük. S akik nagyon szeretnék elzárni az emlékeiket.

- Duir teremtette volna őket? – kérdezte Lelle. – Végül is eléggé eltitkolta a kilétét, a céljait.

- Nos... – Riona elgondolkodott. – Az bizonyos, hogy ezek a virrasztók nem a mai éjszakán születtek. Erősek és számosak voltak, s ehhez még az ő világukban is idő kell. Ha Duir az indulása előtt megteremtette őket emlékei védelmében, mostanra nagyjából ilyenek lennének. Másrészt viszont... Aligha lehetséges, hogy Rhianna királynő ne tudott volna róluk. És aligha lehetséges, hogy ha tudomása van, akkor nem szól róla!

- Sötét homályból pattantak elő – emlékezett vissza Vigo. – És sötét volt az a gomolygás is, amelyik Lelle nyomában járt.

- Visszatérünk ugyanoda – bólíntott Regő komoran. – A támadónk valójában nem változott, csak most a szolgálit küldte maga helyett. És biztosra akart menni...

- Elég jó esélyei lettek volna, ha nem jelensz meg – jegyezte meg Vigo.

Regő halványan elmosolyodott.

- Én csupán Lelle megüresedett helyét vettem át. A zömüket kézben tartottad. Te és a farkasod...

- Tehát ő volt Liur – mondta halkan Riona. – Erős kezek segítenek a túloldalról!

- Liur nem ment át a túloldalra – Vigo lehajtotta a fejét, szavait különös súllyal mondta. – A Mezsgyéről jött. A Megrekedők közül.

- Súlyos eskü tarthatja ott – Regő hangja is csendes volt, s ezúttal ő sem pillantott fel. – Vagy súlyos átok. De az ereje és irántad való odaadása kétségtelen. Egy sólyom és egy farkas... Értem már, miért hívott a királynő Sólyomfarkasnak.

- A lelkem és a vérem. A farkasok és Jószerl melletttem voltak a Boszorkánymester elleni harcban és nem hagynak el a mostani küzdelemben sem.

Egy ideig egyikőjük sem szólalt meg – pihentek és magukban rendezgették a gondolataikat. Kilda tért vissza előbb a térképpel, majd kicsivel később Rozgony is elősétált a fák alól. Leült a forrás mellé, ivott, megmosta az arcát.

- Jól van, fogjunk neki! – mondta határozottan. – Lelle ülj a bal oldalamra és fogd meg a kezem. A jobbom a térképé.

Megvárta, míg a lány elhelyezkedik mellette, tenyerébe vette, majd a sajátjaiba kapcsolta az ujjait. A térképet megforgatta a másik kezében, arcán elégedett mosoly suhant át.

- Fejedelmi ajándék, bár ez elsőre nem látszik rajta – jegyezte meg. – És a ti helyzetetekben pótolhatatlan!

- Mit kell tennem? – kérdezte Lelle.

- Összpontosítanod kell befelé. Ne erőlködj! Ne akarj mindenáron emlékezni! Ezzel csak akadályozod a folyamatot. Le kell merülnünk – neked annyira, amennyire a köteled jelenleg engedi. Én mélyebbre megyek... Össze leszünk kapcsolódva, s ha megakadnék, segítened kell. Amint az emlék kiemelkedik, át kell élned! Engedd átfolyni magadon, bújj bele. Minél inkább a részévé válsz, nekem és a térképnek annál könnyebb dolga lesz.

- És ha a támadónk most is megjelenik? – kérdezte Vigo.

- Ez csak akkor lenne lehetséges, ha már beleette volna magát Lelle lelkébe, gondolataiba – Rozgony elmosolyodott. – Erre pedig aligha lesz módja, amíg te mellette vagy. Most nincs mitől tartanod.

Lellére nézett, a lány bólintott, majd lehunyta a szemét. Mélyeket lélegzett, lecsitította száguldó gondolatait, fel-feltörő izalmát, s amikor teljesen ellazult, úgy érezte, mélység nyílik alatta. Hullámozó, végtelen mélység... Lassan, nyugodtan kezdett ereszkedni. Képek, gondolatfoszlányok suhantak el mellette, de ő nem ragadt le egyiknél sem. Merült tovább és tovább... nehéz, eltemetett emlékek törtek elő a mélyből, de ellenállt. Végül megtorpant, érezte, hogy életének ezüstkötele

megfeszül, s ő nem juthat tovább a körötte gomolygó felhőrétegben. Hirtelen hűvös fuvallatot érzett – mintha valaki elsuhant volna mellette, lefelé.

- *Én vagyok* – hallotta a fejében Rozgony hangját.

Majd egy időre csend lett. Lelle lebegett a mélységben, várakozott, anélkül, hogy bármiféle időt érzékelt volna. Itt nem volt idő, nem volt határ és nem volt feledés. Megérezte a közeledést is – lassabb volt, akadozóbb. Rozgony gyorsan fáradt. S akkor Lelle, nem törődve az ezüstkötéllel, még mélyebbre bukott – pattanásig feszítve az életét a mélybe nyújtotta mindkét karját.

- *Kapaszkodj belém! Felhúzlak!* – üzenté.

Érezte, hogy a férfi összeszedi tartalék erejét, felfelé rugaszkodik – és sikerült megragadnia Lelle kezét. A lány nagyot rántott rajta, s a lendülettől Rozgony emelkedni kezdett. Lelle még maradt... Persze, ő is feljebb húzódott, mert a kötélt okozta fájdalom kezdett elviselhetetlenné válni. Hirtelen azt érezte, valami végighullámszik rajta. Valami új! Ismeretlen és mégis az övé! S ekkor egy kép kezdett kibontakozni lelki szeme előtt.

- *Élesítsd és tartsd meg!* – hallotta odafentről, odakintről a férfi hangját.

Képes volt rá! A kép életre kelt – s ő rádöbbsent, hogy most nem a saját szemével lát! Dúrr és egyé váltak az emlékekben! Különös, bizarr, fényesen fekete sziklakaréj emelkedett előtte. Egy kőgyűrű, amelynek mintha kivájták volna a belsejét... A gyűrű távolabbi, hátsó része összefüggő sziklafal volt, hármass halmot formázott. Elöl azonban megtöredezett a simára kopott, szürkével sávozott fekete kőzet – a természet oszlopsora magasodott előtte, amelynek nyílásain át romokat pillantott meg. A nem emberkéz alkotta akadály, amely elrejtette a várost. *Tudta*, hogy ott van az oszlopok mögött! A tudás és a kép az emlékei után most a szívébe is beleégett – és formálódó jeleket rótt a tölgytérképre... Nem tudta, mennyi ideig állt ott, meddig figyelte azzal a *másik* szemmel a sziklakaréjt; arra riadt, hogy Rozgony szölongatja.

- *Lelle! Lelle! Elég lesz! Olyan erősen éled át, hogy én is látom! Átáramlott rajtam, s immár ott van a térképen. Ideje visszajönnöd!*

Nem kérte magát – érezte, hogy a kimerültség lassan szétfolyik a tagjaiban, s mielőtt az emlékezés alvásba fordult volna, kiemelkedett. Kinyitotta a szemét és a mellette guggoló, de őt meg nem érintő Vigo feszült arcára nézett.

- Itt vagyok – mondta és fáradtan elmosolyodott. – És Rozgony szerint megvan a térkép is.

- Nézd meg! – mondta halkan a kereső, majd kimerülten ledőlt az egyik takaróra. – Köszönöm, hogy felhúztál...

- Köszönöm, hogy lementél – felelte a lány és kisimította a tölgypapírt.

Ekkor már a többiek is ott térdeltek körülötte – s a tölgypapírra pillantva elégedetten felsóhajtottak. Mert a térkép valóban ott volt! Lelle ösztönösen átnyújtotta Regőnek, s a homályvadász nem is hazudtolta meg a képességeit.

- Két kör határa látszik rajta – mutatott rövid hallgatás után egy vízszintes vonalra. – A Víz Köréből indulunk, el kell érünk ezt a pontot. Egy Kaput.

- Kapu? De hol? – Riona előrébb hajolt, majd néhány pillanat múlva felsóhajtott. – Ez az Őszerdő! Nem értem... Valóban a legbiztosabb utat mutatja?

- Mi a gond? – nézett rá Vigo.

- Amit a térkép jelöl, az egy Elfeledett Kapu. Én úgy tudtam, már nem is létezik!

- Úgy tudtad? Honnan tudtad? – húzta össze a szemét Regő.

Ezúttal Riona engedett meg magának egy félmosolyt.

- Tanultam ezt-azt az Őrzők között. Ez tehát egy Elfeledett Kapu, de ha a térkép jelöli, működnie is kell. De miért kell olyan messzire mennetek? Miért nem használhatjátok a házbéli vagy a közelebbi Kaput?

- Mert azok nem elfeledettek – mondta lassan Vigo. – És tavaly az egyik idevezető sodrásban már ért minket támadás. Ha a térkép ezt a másikat tartja biztonságosnak, az csak egyet jelent: a támadónk sem tud róla!

- Lehet, hogy a mi támadónknak is van hatalma a Kapukban – komorodott el Regő. – Lassan ideje lenne megtudnunk, kivel is állunk szemben...

- Rá fogunk jönni – bólintott Vigo. – De most maradjunk a térképnél... Milyen messze van az Őszerdő?

- Nagyjából kétheti járóföld – felelte Riona.

- Mennyi?!

- Jól hallottad! Hacsak... – Riona elkomolyodott, láthatóan valamin erősen gondolkodott. – Van egy lehetőség, hogy egy nap alatt elérjük.

- Miféle lehetőség? – hajolt előre Regő.

- Nem csak az Elfeledett Kapu van rejtve a támadó elől, hanem egy olyan sodrás is, ami sosem volt azelőtt és sosem lesz azután.

- Kaput tudsz nyitni – szólalt meg csendesen Lelle, tisztán megérezve a másik nő szándékait.

- Senki sem tud csak *úgy* Kaput nyitni, hacsak nem kapumester – Regő szeme megvillant.

Riona halkán felnevetett.

- Úgy nincs miért aggódnod! Mert igaz, hogy otthagytam az Őrzőket, de attól még kapumester vagyok, csakúgy, mint Regéc. Sodrást nyitok, s utána elkísérlek benneteket ahhoz az Elfeledett Kapuhoz. Kell valaki, aki életet tud lehelni belé!

- Így bízz egy valaha volt Őrzőben! – jegyezte meg gunyorosan Vigo.

Riona mosolyogva megcsóválta a fejét, majd újra a térkép fölé hajolt.

- És ha átjutottatok? – kérdezte.

- Akkor a Föld Köre vár ránk – a homályvadász újra a térképre tette az ujjait. – S az útvonal, ami elvezet bennünket a Csempészek Városába.

- Az a város aligha a végcél – mondta Vigo.

- Nem, az biztosan nem – nézett rá Lelle. – Az Emlékek Kastélyában itt kezdődött a zárlat, melyet *nem* Rhianna tett a király emlékeire. Duir azonban eljutott a Csempészek Városába, mert látta és emlékezett rá! Hogy a romok alatt megleltük azt a könyvet, csupán a szerencsének köszönhető!

- A szerencse tulajdonképpen az az egyetlen lehetőség, amely minden helyzetben elrejtve lapul – Rozgony felült a takarón. – Ebben az esetben pedig az egyetlen rés, amely nyitva állt a zárlatok között. Előtte Rhianna rejtette el az emlékeket, utána valaki más. A Csempészek Városa mindkettőből kimaradt. A király járt ott, s ha idegenként bejutott egy ilyen rejtett helyre, kötve hiszem, hogy ne emlékeznének rá.

- Jobban örültem volna, ha egyenesen a királyt rejtő sziklateremre bukkanunk rá! – kapta fel a fejét Vigo.

- Annak is eljön az ideje – intette le szelíden Rozgony. – Az út is lépésről-lépésre halad, nem juthatsz egyetlen ugrással az elejéről a végére. Hacsak nem akarod kitörni a nyakad... Hidd el Vigo, a jó vadásznak elég, ha csak a következő lépést látja, mert nem kell megosztania a figyelmét. Ha azt megteszed, megviláglik majd a következő. Lépésről lépésre... Így nem tévedsz el és eljutsz oda, ahol dolgod van!

Vigo elmosolyodott.

- Bölcs szavak! Igyekszem majd, hogy ne feledkezzem el róluk... - a tekintete mellett a hangjában is tisztelet bujkált.

Riona felállt, hátrarázta a haját.

- Így hát, elértük, amit akartunk. Megvan a nyom, megvan a következő állomás. Azt javaslom, az éjszaka hátralévő részét ajánljuk fel a pihenésnek. Hajnalban indulhatunk, ezúttal négyesben. Elkísérlek benneteket az Elfeledett Kapuig!

A sötét vadász

- Akkor most áruld el, miért nem mehettünk egyenesen az Elfeledett Kapuhoz? – Regő megrázkódott, mintha csak az imént bezárult sodrás maradványát akarná ledobni magáról.

Riona halkán sóhajtott, leült a fűbe és felemelte a kezét, hogy egy kis időt kérjen. Dombháttakkal, erdőfoltokkal, tágas völgyekkel mintázott táj terült el a szemük előtt, s távolabb, nyugat felé az Őszhegyek magasabbra emelkedő csúcsai. Összefüggő, szürke felhőzet takarta el az eget, de ez is alig tudta tompítani a fák, a fű harsogó zöldjét.

- Tehát? – kérdezte újra Regő.

Lelle leült a fiatal nő mellé, Vigo a botjára támaszkodva állt mellettük – és várták a választ.

- Az Elfeledett Kapu nagyon közel esik a hegyekhez – kezdte lassan Riona. – A hegyek alatt pedig van valami, ami jobb esetben eltéríti, rosszabb esetben egyszerűen magába szippantja a sodrásokat. Az évszázadok folyamán egyre erősebb lett, ezért vált használhatatlanná és elfeledetté a közelében lévő Kapu.

- A térkép szerint nem használhatatlan – emlékeztette Vigo. – Mi lehet a hegy alatt? Egy nagyon erős yel-forrás?

- Annál több. Egy barlangrendszer húzódik a hegyek belsejében, szerteágazó és mélyre vezet – ingatta a fejét Riona. – Voltak, akik lementek oda... és közülük mindössze kettő tért vissza. Az a kettő, aki mágikus védelem nélkül indult! Elmondták, hogy a hely egyszerűen kiütötte őket – tulajdonképpen elszívta minden energiájukat! Azt pedig csak a jó ég tudja, mi történt a mágia segítségével bízókkal... Van egy legenda, nagyon régi, még abból az időből, amikor ez a hely nem volt ennyire erős és éltek emberek a környéken.

- Úgy tartják, világok találkoznak a hegyek mélyén – mondta csendesén Lelle, majd elmosolyodott, látva a többiek meglepődését. – Néhány könyv tudása belém töltődött Sorian házában, a Levegő Körében. Az egyik a körök különös helyeiről és a hozzájuk kapcsolódó legendákról szólt.

- Sorian könyvtára... – Vigo szeme megvillant az emlék hatására. – De a megszerzett tudás bármikor fontos lehet. Tehát egy külső Kapu bújik meg a hegy belsejében.

- Ha így is van, akkor sem tudjuk, hogyan és miként működik. S azt sem, hogy csak világokat, vagy esetleg időt is válthatsz, ha használod... – nézett fel rá Riona. – A veszélyessége viszont bizonyos, ezért jöttünk ki hamarabb az általam nyitott sodrásból. Ez még biztonságos távolság...

- Így hát gyalog megyünk – Vigo bólintott, s nem tűnt jókedvűnek. – Újabb idővesztés...

- Azért van a lábad, hogy használd – Regő megigazította a hátára vetett zsákot. – A Kapuk hasznos jószágok, de ne hagyatkozz mindig rájuk. Túl sok mindent hagyhatsz el miattuk.

Ismeretsegeket, tapasztalatokat... és értesüléseket! Nem vagyunk túlságosan messze, délutánra elérhetjük az Elfeledett Kaput.

- Útközben szükségem lesz egy pihenőre – állt fel Riona. – Életet kell lehelnem abba a Kapuba és még vissza is kéne térnem a Füzes Házba... Erőt kell gyűjtenem.

- Szólj, mikor akarsz megállni – bólintott a homályvadász. – Most pedig induljunk. Vigoval váltjuk egymást – ha én vezetem a csapatot, ő biztosítja a hátunkat, időnként pedig cserélünk.

- A támadótok aligha tudja, hol vagytok – jegyezte meg Riona.

- Talán nem... De mert jól ismerem a sötétség teremtményeinek kegyetlen ravaszságát, nem tenném fel rá az életem. Mostantól mindvégig óvatosnak és ébernek kell lennünk – itt, az anyag világában is.

Regő hosszú, lendületes lépteivel erős tempót diktált, s ezen nem lassított Vigo sem, amikor ő állt az élre. Napnyugat felé haladtak, előnyben részesítve a könnyen járható, tágas völgyeket a dombháttakkal szemben – s bár így kissé többet kanyarogtak, az erejüket jobban tudták tartalékolni. Dél felé járt az idő, amikor Riona pihenőt kért – éppen egy fákkal sűrűn borított erdőfoltban jártak, s mert sem Regő, sem Vigo, sem az időközben hozzájuk csatlakozó Shaun és Jósztól nem jelzett veszélyt, megálltak a fák árnyékában. Riona ledőlt a mohával borított földre, maga köré tekerte a köpenyét és lehunyta szemmel, egyfajta félálomszerű állapotban pihent. Regő és Vigo úgy döntött, hogy különválva felderítik a környéket, Lelle pedig leült Riona mellé, vigyázni az álmát. Nem maradt ott sokáig... Rövid idővel azután, hogy a két férfit elnyelte az erdő, Lellen valami furcsa érzés suhant át. Nem tudta eldönteni, hogy veszély, figyelmeztetés vagy csupán valamiféle női sejtelen – de most is a megérzése szerint cselekedett. Shaunra és Jósztóra bízta a fiatal nőt és Vigo után eredt. Vigo nesztelen, gyors léptekkel járta a környéket – s csak akkor torpant meg, amikor a könnyű szél furcsa hangokat sodort hozzá. Surrogás, süvítés... halk vijjogás... Megnyitotta minden érzékét és a hang irányába figyelt. Így már mást is hallott – puffanást, kiáltozást... fájdalmas jajdulást. Nem várt tovább. Marokra kapta a botját és futásnak eredt; gyors volt és hangtalan – a kis tisztáson küzdők nem vették észre a jöttét. Mert a tisztáson küzdelem zajlott, az egyenlőtlen fajtából való. Egy hajlott hátú, szikár, csúf öregasszony állt az egyik oldalon – és ő volt fölényben. Hol csak a tenyeréből, hol az egész testéből hívta elő és zúdította ellenfeleire a süvítve száguldó fénygömböket – s ha ezek célt is tévesztettek, sebet perzseltek a földbe. A három védekezőből már csak kettő volt talpon, de ők derekasan küzdöttek; rövid botjaikat forgatva próbálták felfogni és eltéríteni a csapásokat. Láthatóan harmadik, sebesült társukat oltalmazták minden erejükkel. Bár alig értek a banya derekáig, s erősen vesztésre álltak, nem adták fel. Vigo csak egy pillantást vetett a ruhájukból kikandikáló vékony farkincára, dús, bodor hajukra, a földön fekvő vékony, összegörnyedt kis alak vérző sebeire – és habozás nélkül a popáncok segítségére sietett. Kiugrott a tisztásra és a következő fénygömböt már ő ütötte félre hosszú botjával. A küzdők egy pillanatra megdermedtek...

- Ne avatkozz bele, ember! – rikácsolta az először magához térő banya. – Ezek a kis férgek elloptak valamit, ami az enyém!

- Hazugság! – kiáltotta az egyik popánc, aki ugyan nadrágot viselt, de formás kis alakja, hosszú, fekete haja kétséget sem hagyott arról, hogy leányzó. – Te támadtál ránk ronda banya, hogy megszerezd, amiért annyit fáradtunk!

A banya haragjában váratlanul egy újabb fénygömböt küldött a tenyeréből, amelyik csak Vigo gyors ütésének köszönhetően került el a popánc lányt.

- Tágulj innen, ember! Nem mondom még egyszer! – a vénség hangja még élesebb lett.

- Ha a popáncokhoz akarsz férni, előbb velem kell elbánnod – felelte kimérten Vigo és felemelte a botját.

Az öregasszony nem kérette magát, támadásba lendült. Olyan sebességgel és olyan tömegben zúdította rohamait, hogy Vigonak váltania kellett tekintete fókuszán, ha mindegyiket el akarta téríteni. Szemmel szinte követhetetlen volt az a gyorsaság, ahogy a botját pörgette – a félreütött gömbök újabb és újabb sebeket téptek a kis tisztás földjén. Lelle ekkor érkezett, s mert úgy látta, Vigonak nincs szüksége segítségre, a sebesült mellé térdelt. Egyetlen határozott kézmozdulattal visszaparancsolta a másik két popáncot és a hátára fordította a harmadikat. Felszisszent a kis mellkason éktelenkedő, véres perzselés láttán.

- Álljatok elénk! – kiáltotta a sebesült társainak, a kis feketehajú lánynak és az izmos, szalmaszőke, idősebb férfinak.

S mert az ég fürge ésszel és gyors felismeréssel áldotta meg a popáncokat, rájöttek, hogy az idegen lány a segítségükre érkezett és nem hátráltatták tovább. Vigo eközben lendülettel, higgadt erővel küzdött a banya ellen, akit egyre jobban feltűzelt a sikertelenség. Viszont nem és nem akart kimerülni! Vigo egy pillanat alatt látta át a helyzetet – s még ugyanennyi kellett, hogy rájöjjön a megoldásra. Még jobban összpontosította a figyelmét, mert már nem hárításra készült... A következő fénygömb sorozatot pontosan célozva és nagy erőt beleadva egyszerűen visszacsapta a banyára! A csúf vénségnek mindössze egy kiáltásra volt ideje – hatalmas fényvillanás és dőrej rázta meg a tisztást, ahogy a fénygömbök a testébe olvadtak, s a következő pillanatban a banyából csupán egy perzselt, a többinél nagyobb nyom maradt a tisztás fűvén. Vigo akkor tért vissza a váltott állapotból és eresztette le a botját, amikor Regő kirentott a fák közül.

- Késtem – mondta egyszerűen a homályvadász és leengedte a kardját.

- Éppen csak hogy – bólintott Vigo. – Egy banya volt, s a három popánc kellett volna neki.

Lellére nézett, aki ekkor helyezte a csatját a sebesült mellkasára.

- Éreztem, hogy valami készül – pillantott fel a lány. – Jószerre és Shaunra bíztam Rionát, és utánad siettem. Súlyos a sebe...

- Életben marad? – térdelt le Lelle mellé a legidősebb popánc.

- Most már igen. A fák ereje megteszi, amit kell – a sebesült kezére mutatott, amelyben még így, ájultan is szorongatott egy kis dobozt. – Ha jól sejtem, ez kellett volna a banyának.

A szőke popánc bólintott, gyengéden lefejtette társa ujjait a dobozról, majd magához vette, rövid zekéjébe rejtette.

- A nevem Beke – felállt, fejet hajtott először Vigo, majd Lelle felé. – Csakugyan popánc vagyok és ismerlek benneteket.

- Ismersz? Egyetlen hely van, ahol popáncok láthattak minket – szólalt meg Vigo.

Beke elmosolyodott.

- Busa boldog lesz, ha elmondom, hogy találkoztam veletek. A nagybátyja vagyok...

- Így hát Sorian házából érkeztetek – nézett rá Lelle. – És a társaid?

- Tulipán a lányom – mutatott a fekete hajú, villogó szemű, harcias lányra. – Tücsök pedig távoli unokatestvérem fia.

- És vajon mit keres erre felé három popánc? – Regő összehúzta a szemét.

- Sorian úr bízott ránk egy feladatot. Elégedj meg ennyivel, idegen ember! – Beke büszkén kihúzta magát.

Regő elmosolyodott, ahogy a csípőéig érő, mégis veszélyes kis harcost nézte.

- Nézd el az udvariatlanságomat! – biccentett. – A nevem Regő, homályvadász vagyok. Nekünk is van egy feladatunk és óvatosságnak kell lennem. Veletek is...

- Sorian popáncaitól nem kell tartanod – szólalt meg Vigo. – Bár az valóban furcsa, hogy hármótokat küldte egy ilyen útra.

- Sorian úr tudja, mit miért tesz! – kiáltott fel Tulipán. – Azért küldött hármunkat, hogy minél észrevétlenebbek maradjunk. Apa és én meg tudjuk védeni magunkat, még egy emberrel vagy banyával szemben is! Tücsök pedig... nos, ő nagyon érzékeny, s el tudta végezni a feladatot!

- Igen, Tücsök nagyon érzékeny... – Beke lenézett a fiatal fiúra, akinek sápadt, mégis forró homlokából Lelle éppen ekkor simította ki a rakoncátlan, göndör barna fürtöket. – És meghalt volna...

Hirtelen Vigora kapta a szemét.

- Nincs miért kertelnünk! Megmentetted egy popánc életét! A családunk egy tagjának életét! Tudod, mit jelent számunkra a vérrel váltott élet?

- Hallottam róla – bólintott Vigo. – De nektek még él az uratok, akihez régebb óta fűz benneteket a vér köteléke.

- Ez igaz – bólintott Beke. – Amíg Sorian úr életben van, őhozzá tartozunk. De neki nincs gyermeke, sem rokona és veszélyes életet él... Ha elveszítjük őt, feloldódik a hozzá fűződő kötelünk is. És életre kel az, amelyet ma szőttél közénk! Ha elérkezik ez az idő, megkeresünk és veled, majd utódaiddal maradunk!

- Én is veszélyes életet élek, s utódaim nekem sincsenek – Vigo elmosolyodott és furcsán villant a szeme. – De ha elérkezik az idő, állok elébe...

- Azt hiszem, jó lenne, ha Riona is megnézné Tücsköt – szólalt meg Lelle. – S gondolom, a popáncoknak ugyanúgy tovább kéne menniük, mint nekünk.

- Ez igaz – bólintott Regő, majd Bekére nézett. – Egy Lellénél is tapasztaltabb gyógyító az útitársunk.

- Értem. Veletek tartunk a táborotokba, s ha Tücsök jobban lesz, megpróbálunk hazajutni.

- Meglehet, ebben is segíteni tudunk – jegyezte meg Vigo.

- Ha így van, akkor kétszeresen is szerencsés nap ez a mai. Vezessetek!

Vigo a karjába emelte Tücsök testét és Regő vezetésével bevetették magukat a fák közé. Riona hallhatta jöttüket, mert már talpon várta őket. A homályvadász oldalán lépkedő két popánc láttán felvonta a szemöldökét, de amikor Regő széles háta mögül előlépett Lelle és Vigo Tücsökkel, nem kérdezett semmit. A kis popáncot a mohára fektették, Riona föléhajolt, megérintette a homlokát, a mellkasát, a hasát, ujjával leolvasva a test jelzéseit; félrehajtotta a tépett zeke égett szélű foszlányait, hogy a sebet láthassa, végül bólintott és lekapcsolta Lelle medálját.

- Itt és most ennél jobban én sem tudnám ellátni – mondta komolyan. – Súlyos sebet kapott, de az elf csat ereje már beindította a test gyógyító folyamatait. S bár szemtől szembe még sosem találkoztam hozzá hasonló kis lénnel, de annyit én is hallottam a popáncokról, hogy szívós fajta.

- Jól hallottad úrnőm – Beke Riona mellé térdelt. – De ha megindult a gyógyulás, miért nem tér magához Tücsök?

- A varázslat ereje, amely a sérülést okozta, olyan nagy volt és olyan pontos, hogy sokkot kapott. Eltelhet egy-két nap, mire visszatér... – Riona hirtelen felkapta a fejét. – Tulajdonképpen mit kerestek ezen a vidéken? Popáncok nem élnek erre, mostanság már emberek is alig. Túl nagy erők kavarnak a föld mélyén...

- Sajnálom, de küldetésünkről nem árulhatok el semmit! – Beke felállt. – Elvégeztük, amiért jöttünk, s a lehető leghamarabb haza kellene jutnunk.

Riona lassan megcsóválta a fejét.

- A titkaitokat nincs módom felfedni, de annyit látok, érzek rajtatok, hogy odalent jártatok...

Beke felszisszent, Tulipán marokra kapta kis botját e szavak hallatán. Regő és Vigo egymásra pillantott és bólintottak – valami hasonlót sejtettek ők is.

- Talán nem kellett túl mélyre mennetek, – folytatta a fiatal nő – mert ti ketten különösebb erővesztés nélkül kijutottatok. De sebesült társatokat jobban legyengítette, amivel odalent találkoztatok. Ezért is volt számára majdnem végzetes a sebe. Tulajdonképpen mi történt?

Úgy tűnt, Beke és Tulipán nem akar többet elárulni annál, ami kiderült – talán ezt is sokallták; így végül Vigo foglalta össze röviden a tisztáson történeteket.

- Egy banya? – Riona a homlokát ráncolta. – Igen, így érthetőbb...

- Akkor tedd számunkra is érthetőbbé. – kérte Regő.

- A legendák makacs dolgok, dacolnak az életveszéllyel, de még az életöszönnel is! – Riona elfintorodott. – Úgy tartják, hogy a földmélyi járatok különös köveket rejtenek, amelyeket a hatalmas rezgésektől átítatott barlangi patakok és források csiszoltak simára. Minél nagyobbak, annál erősebbek... Látó köveknek hívják őket és mindenféle csodás képességet tulajdonítanak nekik. Ha ezeknek csak a tizede igaz, már az is elég.

- Mit tud egy Látó kő? – kérdezte Lelle, s közben az egyre mogorvább Bekére sandított.

- A víz és a föld ereje van benne... A víz adja a látás képességét, a föld ezt az anyagi világra korlátozza, így hát nem álmokat, hanem megtörtént dolgokat, eseményeket hoz felszínre. Alapvetően a múlt és a jelen világában él. A nagyon nagy kövek azonban, ha értő kéz fogja őket, a jövő szövődékét is feltárhatják.

- Egy megkövült kereső? – Vigo sokatmondóan elmosolyodott.

- Igen, azt hiszem, ez pontos megfogalmazás! Rozgony dolgát alaposan megkönnyítené... – Riona a feszült popáncokra nézett, hangja kedves és csillapító volt. – Tőlünk nem kell féltetek sem a titkokat, sem azt, amire szert tettetek. Sem elorozni, sem megnézni nem akarjuk. Amit látok, érzek rajtatok, csupán az én sejtelmem, s én meg is hagyom annak. Tücsök azonban más kérdés... Szívem szerint magammal vinném a Füzes Házba, ahol gyorsan és teljesen felépülhetne.

- Sajnálom úrnőm, de ez lehetetlen! – Beke hajthatatlannak tűnt. – Azonnal haza kell térnünk Sorian úr házába.

- Sorian? – Riona elmosolyodott. – Még sosem találkoztam vele, de van néhány közös barátunk... Jól van! Egy elf tudni fogja, mit kezdjen sérült kis társatokkal. Ha a gyógyításból nem kértek, akkor legalább a hazajutásban hadd segítsen. Azt nem tudom, milyen módon érkeztetek, de azt tudom, hogyan juthattok leggyorsabban Sorian házába. Van a közelben egy Elfeledett Kapu, mi is oda készülünk. Ha elfogadjátok, megnyitok nektek egy sodrást, egyenesen az otthonotok közelébe.

- Ha még sosem jártál ott, aligha tudod, hová is nyisd meg a másik végét. – jegyezte meg Tulipán.

- Én valóban nem jártam ott. Lelle azonban igen... – Riona sokatmondóan a lányra nézett.

Lelle megértette, bólintott.

- S mert jártam ott, benne él az emlékeimben. S ha felszínre tudom hozni, átvihetem a Kapura. Úgy, ahogy Rozgony a térképre...

- Rozgony aligha tévedett, mikor úgy vélte, te is képes vagy ilyesmire. Nos, mi a véleményetek? – nézett Bekére.

- Elfogadjuk és köszönjük – mondta egyszerűen a popánc.

- Akkor nincs, ami visszatartson minket az indulástól – húzta ki magát Regő. – Gyors iramot diktálunk, de ha bírjátok, fertályóra alatt a Kapunál lehetünk.

- Hallhattad az úrnőt – Beke megengedett magának egy félmosolyt, majd a lányára nézett. – A popánc szívós fajta. Egyikőnk sem fog lemaradni vagy hátrálatni.

- Jó harcosok társaságában utazni mindig öröm – Regő egy pillanatra homlokához érintette az ujjait, majd Tücsökhöz lépett. – Vigo, most tied a vezetés, a sebesültet én viszem.

A Kapu, mármint az, ami valaha Kapu volt, ott magasodott előttük. A régi időkben egy hatalmas sziklatömbbe vájt tágas üreg lehetett – mostanra a sziklát jórészt elmállasztotta a hely és a természet ereje, s az a kis sötét mélyedés, ami megmaradt, mindennek tűnt, csak bizalomgerjesztőnek nem.

- Nem is tudtam, hogy manapság egy vakondüregben is lehet Kaput nyitni - jegyezte meg élesen Vigo, aki kevés kedvet érzett egy ilyesfajta járathoz.

- Pedig ez az – Riona leguggolt, végigtapogatta a mélyedés körül megmaradt kőzetet. – Persze beletelik némi időbe...

- Nem lesz sok számodra? – térdelt le mellé Lelle. – Egy sodrás a popáncoknak, egy nekünk, egy pedig neked, hazafelé...

- Sok lesz – értett egyet Riona. – De ki fogom bírni.

- Mintha ilyesmit hallottam volna nem is olyan rég, Rozgony szájából – somolygott a lány.

- Becsvágy és makacsság... Nos, akad bennünk néhány közös vonás. Jól van! Húzódjatok egy kicsit hátrébb, s arra kérlek, maradj Tücsök mellett. Bevallom, aggódom érte.

- A seb miatt vagy a kő miatt? – kérdezte halkán Lelle, hogy a többiek ne hallják.

- Ha csakugyan az van náluk... A seb és a kő együtt túl sok volt neki. Nem kétlem, hogy Soriannál jó kezekben lesz, de nyugodtabb lennék, ha addig te vigyáznál rá.

Lelle bólintott, magára hagyta Rionát és hátrébb küldte a társait. Rionának valóban kellett némi idő... Kezdetben némán, lehunytt szemmel ült a Kapu előtt, megpróbálta megkeresni, elérni az erejét – s bizony ez sokáig tartott. Mélyen, összekuszált erővonalak között kellett kutatnia, de amikor meglelte a jelet, magához hívta. A többiek mindössze annyit éreztek, hogy finoman megrázkódik a föld, s valamiféle halk zümmögés keveredik a körülöttük lélegző erdő hangjai közé. Riona kinyitotta a szemét.

- Valóban képes működni, a térkép nem tévedett – mondta csendesen. – De gyorsnak kell lennünk, nem tudom a végtelenségig megtartani az erejét. Lelle! Gyere, tedd a mélyedést körülvevő kövekre a kezed, s ha jelzek, küldd bele az emlékeidet Sorian házáról!

Több szóra nem volt szükség közöttük – az a kapocs, az a mély összetartozás, amely összefűzte kettőjüket, elvégezte a többit. Riona intett, Lelle összpontosított, s amikor lelki szemei előtt megjelent Sorian sárga kövekből rakott, vénséges toronnyal koronázott házának képe, a kövekbe küldte az emléket. Riona pontosan érezte, hol tart a lány, a kellő pillanatban eresztette szabadjára az erejét és hívta még erősebben a jelet. A föld ismét megrázkódott, halk dőrej hallatszott, s a következő

pillanatban az üregben megnyílt az ezüstös fényű, vibráló sodrás. Lelle ellépett a kőtől, s a Kapu megtartására összpontosító Riona helyett ő fordult a popáncokhoz.

- A yelek ereje nem engedte, hogy a dombtetőre nyíljon a Kapu, de Sorian bizonyosan megérzi az érkezéseket. Induljatok, s a fák áldása kísérjen benneteket – elmosolyodott. – Adjátok át üdvözetünket Busának és Soriannak is.

- Köszönjük, amit értünk tettetek – bólintott elismeréssel Beke. – A segítséget is, titkunk tiszteletben tartását is.

Karjait nyújtotta Regő felé és átvette Tücsköt. Mielőtt azonban a sodrásba lépett volna, még Vigohoz fordult.

- A vérrel váltott élet el nem múló köteléke fűz össze minket. Ha úgy forog a sors kereke, s elérkezik az idő, megkeresünk és nem hagyunk el.

- Ha úgy fordul a sors kereke, várlak benneteket – bólintott Vigo. – S most induljatok.

Beke és Tulipán még egyszer végignézett a négy emberen, majd határozott, gyors léptekkel besétáltak a sodrásba. A vibrálás még néhány pillanatig kitartott, majd kihunytt. Riona kinyitotta a szemét, s látszott rajta, hogy kezd fáradni.

- Most ti jöttök. Szükségem lesz a térképre... Ha az a kezemben van, tudni fogom, hová nyíljon a sodrás. Elbúcsúznunk azonban most kell, mert ha megnyílt az átjáró, nem oszthatom meg a figyelmemet.

Regő volt az első. Leguggolt a földön ülő fiatal nő mellé, arca komoly volt, szava csendes.

- Sokat tettél értünk, te is, a bátyád is. Öröm volt melletted küzdeni; s bár nem vagy már Őrző, a harcos vért kár volna kiölni a szívedből. Remélem, találkozunk még – a homlokához érintette az ujjait, majd felállt és hátrébb lépett.

Vigo mosolygott és megszorította Riona vállát.

- Ha minket utunkra küldtél, siess haza! Őrizd meg a Fűzes Házat és vigyázz magadra, hogy legyen hová visszatérnünk, ha tanácsra és barátra van szükségünk.

- Tartsd éberen a szívedet! – a fiatal nő megérintette a vállán nyugvó kezét. – Vigyázz Lellére és találj meg a királyt. Neked sikerülni fog.

Lelle letérdelt Riona mellé, s mielőtt a kezébe adta volna a térképet, átölelte.

- Ne tartson újabb évig, amíg ismét láthatlak – kérte csendesen a fiatal nő.

- Bárcsak velünk jöhetnél!

Riona eltolta Lellét és mosolyogva, ragyogó szemmel nézett rá.

- A mi közös időnk még nem jött el, de minden nappal közeledik. Te is láttad, én is láttam... Bízunk a látomásunkban. Add a térképet és készüljetek! Az Aranyvörös-tó mellett fogtok kibukkanni, s mert a térkép eddig sem bizonyult pontatlannak, onnan már közel lesz a Csempészek Városa. Vigyázz a királyra! És bízz az erődben!

Lelle bólintott, távolabb lépett. Riona újra lehunyta a szemét, és a Kapu energiái közé merült. Rázkódó föld, halk dőrej jelezte ezúttal is a sodrás létrejöttét. Vigo lépett előre, Lelle finoman lefejtette Riona ujjait a térképről, majd a tölgypapírral ő is odalépett a járáthoz. Ezúttal ismét Regő maradt a végére. Még egy pillantást vetettek a csukott szemmel, látható erőfeszítéssel összpontosító Rionára és nem vártak tovább. A sodrás elnyelte és repítette őket.

Tágas, lankás tisztásra érkeztek, az élénk szélben hajladozó, magas fű körül táncolta a lábukat, megcirógatta a kezüket. A sodrás halk szisszenéssel záródott be mögöttük, alig egy pillanattal azután, hogy Regő kilépett belőle.

- Még szerencse, hogy Riona pontosan érezte, mikor hagyjuk magunk mögött a járatot – jegyezte meg a homályvadász, majd beleszagolt a levegőbe.

S bár az enyhén emelkedő tisztás íve eltakarta előlük, mindhárman tisztán érezték a közeli, nagy víztömeg eltéveszthetetlen illatát. A korábbi gyors iramban lépkedtek fel az emelkedő tetejére, de az elébük táruló látvány megtorpanásra készítette őket – a tó szinte a lábuk előtt hullámozott. Keskeny, ívelt, majdnem patkó-alakja bekanyarodott a fákkal egyre sűrűbben borított part hajlatába; felszíne csendes volt, de halk loccsanással vetődött a partnak. Vizének különös vöröses árnyalatát a meder alját alkotó, s a tóba belemosódó mállékony kőzet adta, de a víztükör aranyos csillanásait ezúttal nem láthatták – a borult, felhős ég a Föld Körébe is elkísérte őket. Lelle mélyet lélegzett, hátrahajtotta a fejét.

- Szeretem a tavakat – mondta egyszerűen.

- Az Aranyvörös-tó nem egy magányos óriás, - jegyezte meg Regő – hanem egy tólánc tagja, amelyeket rövid csatornák kötnek össze. Az Aranyvörös a legdélebbi, az Árnyékos és a Karom északabbra fekszik, bent Menedékföld sűrűjében. Arrafelé nem mennék, ha nem muszáj...

A térképért nyújtotta a kezét, melyet Lelle tartott magánál.

- Miért nem mennél arra? – kérdezte Vigo és a homályvadász mellé lépett, amikor az kitekerte a tölgypapírt.

- Nem, nem kell arra kerülnünk... - Vigora nézett. - Menedékföld az elfek birodalma. Olyan népségé, akik nem látják szívesen a földjükre vetődött idegeneket.

- Igen, emlékszem! - kapcsolódott be Lelle is. - A Föld Köréről szóló könyvben volt... Árnyelfeknek hívják őket, mert a sűrű erdő mélyén élnek. S talán azért is, mert a szívük sem tiszta egészen...

- Őket tehát elkerüljük... Merre visz az utunk? - Vigo újra a térképre nézett, amelyen tisztán és jól láthatóan kanyargott a tűzpiros vonal.

Egy ideig követjük az Aranyvörös-tó ívét – Regő végighúzta az ujját a vonalon. – Majd északkelet felé fordulunk, a Hajló-hegyek irányába. Délről megkerüljük a hegyek lábát, átmegyünk a Bozótos erdő és a sziklák közötti szoroson, s a hegyek egyik rejtett, védett völgyében megtaláljuk a várost.

- Ez legalább négy napos út – vélte Vigo.

- Legalább annyi – értett egyet a homályvadász. – Ha tudjuk tartani az iramot, ha nem zúdul a nyakunkba egy többnapos eső, s ha nem ér minket semmiféle támadás. Alkonyatig meg tudjuk tenni azt a szakaszt, amelyik a tó mellett visz... elég lesz, ha most erre összpontosítjuk a figyelmünket és az erőnket.

Regő állt kis csapatuk élére, s bár a mögötte haladó Lellenél mindvégig ott volt a térkép, a homályvadásznak egyszer sem kellett belenéznie. Amint elérték a parton emelkedő fák vonalát, megérkezett Jósziel és Shaun is – a sólyom éles vijjogással ereszkedett le a magasból, a mókusz egyik fáról ugrott Lelle vállára. Közös egyetértésben a két állatot kérték meg, hogy járjon előttük és derítse fel a környéket – így nekik nem kellett megosztaniuk a figyelmüket és jobban haladtak. A két erőállat nem jelzett semmiféle veszélyt, s a három ember sem érzett effélét – csendes, gyönyörű, mégis néptelen vidéken jártak. Mert bár a tavak vidéke kellemes éghajlatú és termékeny földű volt, az árnyelfek közelsége régóta nem csábított senkit a letelepedésre. Igyekeztek mindvégig a part közelében maradni, csak a nagyobb kanyarokat, íveket vágták le. Alkonyatra a tó teljes hosszának felét megtették, s mert a szürke felhők ellenére az eső sem akart eleredni, nyugodt szívvel vertek táborot és raktak tüzet az egyik kis tisztáson. Jósziel és Shaun egy-egy közeli fán foglalta el az őrhelyét, éber tekintetüket nem kerülte el semmi. A három ember megvacsorázott a lassan hűvösödő estében, s amikor a tűz lángjai már szelídebben lobogtak, Regő csendesen, elgondolkodva mesélni kezdett.

- Duir élete vagy halála sok jazig életét befolyásolja – fogott bele lassan. – S mert nem vagytok ostobák, gondolom rájöttetek, hogy minden egyes lépés, amit a királyért teszünk, egyre inkább belesodor benneteket népünk vizzályába. Kartal mondott néhány szót ennek okáról, én azonban úgy gondolom, ennél jóval többet kell tudnotok, hogy megértsétek a mélyben rejlő indulatokat. A történet majd' hetven évvel ezelőtt kezdődött... Abban az évben, amikor Mahur király elvesztette a fiát és örökösét, Karsát, aki ifjú volt és heves vérű. Ma sem tudjuk bizonyosan, hogy véletlen vadászbaleset vagy ármány okozta-e korai halálát, de így is, úgy is nagy csapást jelentett az apjának és népének egyaránt. Mahur, aki addig a jazigok oroszlánszívű, erős ura volt, rövid idő alatt beleroppant a veszteségbe és hamar követte fiát a túlsó partra. Egyetlen gyermek maradt utána: Inghean hercegnő; egy csendes szavú, de erős akaratú leány, aki bírta az egész nép szeretetét és tiszteletét. Még nem választott magának férjet, így az ország további sorsa sokban függött az ő döntésétől. A hercegnő mellett még két név merült fel... Mahur király korán elhalt öccseinek egy-egy fia. Jarod, aki tapasztalt, hadviselt, felnőtt férfi volt; és Pelse, a fiatal, vadászatot és mulatságot szerető herceg, aki nem sok hajlandóságot mutatott az uralkodás nehéz terhe iránt. Kezdetben úgy

tűnt, egyetértés lesz – Mahur király tanácsosai azt javasolták, hogy Jarod, aki akkor már özvegyember volt, vegye feleségül Ingheant.

Regő elhallgatott, megpiszkálta a tüzet.

- S mit szoltak ehhez az érintettek? – kérdezte Lelle. – Mit szolt ehhez a hercegnő, Jarod és Pelse? Végül is az életükről döntöttek!

- Az életüknél sokkal többről volt szó – Regő felpillantott, szeme parázslott a lángok fényében. – Egy yill nép sorsa és jövője volt a kezükben, s ezt tudták mind a hárman. S ez a döntés jó döntés lett volna... De még milyen jó! Jarod erős, rátermett férfi volt, igazságos és bölcs vezető, az öreg Mahur király is őt emlegette halála előtt. És Inghean szerette őt! Miatta nem választott férjet, s amikor Jarod megözvegyült, reménykedve várt tovább. Szép volt... Az egyik legszebb jazig nő volt, akit az a föld valaha is a hátán hordott! Királynénak termett... s végül az is lett belőle; bár akkor már a halálnak is jobban örült volna... Gyorsan kellett volna cselekedni... Jarodnak is, a tanácsadóinak is! De nem siettek, mert mindenki úgy hitte, a helyzet rendeződött.

- És mit tett ezalatt Pelse, aki végül gyengének bizonyult? – hajolt előre Vigo, s szürke szeme élesen villant a tűzfényben. – Mert erről volt szó, igaz?

- Pelse az ország távoli végein vadászott a csapatával, s azt üzenté, hogy támogatja Jarod megválasztását. Így hát lenyugodtak a kedélyek, enyhült a bánat, amelyet Mahur és Karsa halála okozott és felkészültek a koronázásra.

Újra elhallgatott, letette a botocskát, amivel eddig a tüzet piszkálgatta.

- Nem folytatod? – kérdezte Lelle.

- Ma nem. Ha beszélünk a múltról, felidézzük és visszahozzuk onnan, ahová valóban tartozik. Az emlékek világából visszarántjuk a jelenbe... Ennek pedig súlya van! Ezért nem mindegy, hogy mikor és mennyit mondunk... Én a múlt ismerője vagyok, ha úgy tetszik, magamra vettem az Emlékek Kastélyának szerepét – sokatmondóan elfintorodott. – Érzem, látom és átélem mindazt, ami a szavaim nyomán megelevenedik. És féken kell tartanom a szellemeimet... Holnap! Holnap este, ha a körülményeink engedik, elmondom, hogyan és miért halt meg Jarod. És hogyan vált átkozottá Pelse. Most pihenjete, mert amint virrad, indulunk. S bár tudom, hogy Jósél és Shaun éber őrszemek, én virrasztok még.

- Az éjszaka közepén cserélünk – állt fel Vigo és a csomagjához sétált.

- Úgy lesz – bólintott a homályvadász.

Aznap este már nem szolt többet. S amíg Lelle és Vigo a köpenyükbe csavarva aludtak a közeli fák alatt, ő komoran bámult a lángokba, arca megfeszült és ökölbe szorult a keze. A szellemek visszatértek... Visszatértek, mert nem nyughattak addig, míg az általuk keltett pusztító fergeteg el nem csitult. Amíg el nem csitítja valaki... Regő egy pillanatra behunyta a szemét és azt kívánta, forrón remélte, hogy Kartal nem téved és valóban eljött az idő! És azért jött el, mert ez a két fiatal itt van! Hogy megtegyék, amire ők nem voltak képesek...

- *Változik a szél – közölte Jósziel.*

A hajnal előtti sötét, hideg órában már elhalkultak az éjszaka neszei, de még nem ébredtek a reggel hangjai.

- *Északi szél... - Vigo felnézett az égre. – Ha szerencsénk van, reggelre elhajtja a felhőket.*

A sólyom lerebbent a fáról és megkapaszkodott Vigo kinyújtott karjában. Órák óta őrködtek együtt, s bár tudták, hogy Shaun is a közelben van, a mókus mégsem csatlakozott hozzájuk. Lelle és Regő aludtak a lassan elhamvadó tűz mellett, álmuk nem volt túl mély, de legalább nyugodtnak bizonyult. Vigo a homályvadászra pillantott.

- *Tartozol egy magyarázattal – üzent a sólyomnak.*

- *Az Emlékek Kastélyára gondolsz?*

- *Regő megjelenésére.*

- *Regő jazig, én pedig tűzsólyom vagyok. Más módon, más feladattal érkeztem erre a világra, mint a fajtambéliek, de annyira mégsem különbözünk. A jazigok furcsa nép... Nem csak emberek.*

- *Ez minden yill-népről elmondható – jegyezte meg Vigo.*

- *Igaz – a hűvös szél felborzolta a sólyom finom tollait, ahogy megmozdult. – De mindegyik más-más módon furcsa. Mindegyikben a Világőrének eleme él. A jazigok a tűz fiai, s a sólyom, a tűzsólyom a szent állatok! Értjük egymást, mert egy anyagból vagyunk – a tűz táplál minket. Minden tűzsólyomban ott dobog a jazigok szíve, s minden jazigban a sólymok lelke él. Regő ezért tudott utat találni hozzám, s én ezért teljesítettem a kérését. Összekapcsolódtunk, én pedig beküldtem melléd az álomba. Ott és akkor a tűz három különböző formája voltunk...*

- *Regő sokat tud. Duirról is, ennek a küldetésnek a hátteréről, titkairól is.*

- *Hosszú életű férfi, s ha nem látszik rajta a kor terhe, az csak fajtája vérének köszönhető. És ért hozzá, hogyan zárja el a gondolatait... De amikor összekapcsolódtunk, egy pillanatra rés nyílt az elméjében, s én éltem a lehetőséggel. Amiről mesélt nektek tegnap este, a tűznél, nos, arról nem hallomás alapján tud. Ott volt, látta. S azt hiszem, részt is vett benne, mert valami odaköti! Még mindig odaköti!*

- *Úgy tűnik, nem csak a Mezsgyén maradókat fűzi össze a világgal a meg nem oldott feladat, a be nem teljesített eskü.*

- *Bármit mondjanak is, a Mezsgye és az élők világa szorosan összefügg. Regő itt van. De lelkének árnyai a Határon várakoznak – s hogy visszatérni vagy megpihenni akarnak-e? Erre csak a homályvadász tudna felelni. Sokat tud az árnyék világáról, hisz részben maga is ott él.*

- *Az árnyék mindannyiunk szívében ott van – Vigo egyenesen, komolyan nézett a madárra. – S ha Regő felvállalta, hogy homályvadász lesz, úgy felvállalta azt is, hogy megküzd a saját szellemeivel. S hidd el Jósziel, kevesen vannak, akik szembe tudnak nézni a lelükön ülő árnyakkal.*

Jószél válaszolni készült, de valami elvonta a figyelmét. Tollai felborzolódtak – ezúttal azonban nem a szél miatt.

- Mi történt? – kérdezte Vigo és megnyitotta az érzékeit.

- Történni nem történt semmi, de... Valami nyugtalanít. Valamit hozott a szél. Még távoli...

- Ma éjszaka megfordult a szél, ezért érezhetted meg – Vigo tartása megfeszült. – S érzem én is... Valami megváltozott... Mint amikor a nyugalomba belefűrődik egy tüske. Menj vissza a fa tetejére!

Vigo a homályvadász mellé guggolt, megérintette a vállát. Regő egy pillanat alatt talpon volt.

- Valami közeledik – mondta csendesen Vigo. – Jószél is érzi, én is érzem.

- Merről?

- Az utunkat járja a tó mellett – felelte rövid hallgatás, figyelés után Vigo.

- Tehát a nyomunkban van.

- A térkép megmutatja!

Vigo azonmód Lelle mellett termett és felrázta álmából.

- Látnom kell a térképet!

- Mi történt? – kérdezte Lelle kissé kábán.

De amikor Vigo kiterítette a tölgypapírt, meg is kapta a választ. Bár a hajnali szürkület még nem adott sok fényt, ahhoz elegendő volt, hogy mindhárman jól lássák a sötét, gomolygó jelet. Az Aranyvörös-tó déli csücskénél, nagyjából ott, ahol ők is kibukkantak a sodrásból.

- Ránk találtak – mondta egyszerűen, komoran Vigo.

- De hogyan? – nézett rá Lelle. – Hogyan?! Nem volt sem látomásom, sem álmom Duirról! Hogyan férközhetett megint hozzánk?!

- Még nem tudom, de meg fogom tudni – Regő felkapta a fejét. – Először azonban azt kéne kideríteni, miféle szerzet jön utánunk.

- Körülnézhetünk Jószéllal – mondta Vigo.

- Ketten? – a homályvadász összehúzta a szemöldökét. – A sólyom gyorsan megjárja az égen, de a te gyaloglásodnak nem lenne értelme. Az üldözőnktől elválasztó távolságot növelnünk kéne, nem csökkenteni.

- Az attól függ, ki van a nyomunkban – Vigo szeme megvillant. – Mert futhatunk előle, de be is várhatjuk, hogy végleg megállítsuk. Gyalogolni pedig nem szándékozom. Jószél a társam, az erőállatom, ha beleegyezik, képes vagyok arra, hogy az ő szemén keresztül én is lássak.

- Akkor nézzetek körül – bólintott Regő. – Napfelkelte előtt még arra is van esélyetek, hogy észrevétlenek maradtok.

Néhány perc múlva Jószél a levegőbe emelkedett. Vigo az elhamvadt tűz mellett ült, váltott tekintetének fókuszán, megkereste a sólyom tűzvörös lüktetését és a tudatával hozzá repült. Egy pillanat múlva már a madár szemén keresztül látta a tájat. Jószél sebesen húzott el a tó partja mentén, hol lejjebb ereszkedett, hol magasabbra kormányozta magát, éles szemét semmi nem kerülhette el.

Semmi, csak az üldözőjük! Képtelenek voltak rábukkanni, s ennek csupán egy magyarázata lehetett: észrevette a sólymot, felismerte benne a veszélyt és mozdulatlanságával eggyé vált a környezetével. Vigo csalódottan tért vissza a váltott állapotból.

- Nem láttuk. Pedig ott van! Éreztem!

- Egyedül van – Regő a sarkain ült, összefont ökleit a szájához emelve gondolkodott. – Tapasztalt, óvatos, jó a szimata és villámgyorsan alkalmazkodik a környezetéhez.

- Egy vadász? – nézett rá Vigo meglepődve. – Úgy érted, egy magányos fejdász jár a nyomunkban?

- Egy magányos vadász – bólintott lassan Regő. – De hogy a fejünk, vagy a lelkünk kell-e neki, az más kérdés. Furcsa, hűvös nyugtalanság jelzi a közeledtét, s csak a szélben éreztük meg. Megváltoztatta maga körül a környezetét... Aligha egyszerű fejkufár. Ez egy vérbeli vadász! És a sötét fajtából való...

Regő és Vigo tekintete értőn összevillant.

- Veszélyes szerzet – mondta halkán a homályvadász. – Először azzal próbálkoznék, hogy lerázzuk.

Lelle a térképet nézte, ujjait finoman rásimította a tölgypapírra és a segítségét kérte. Néhány pillanat múlva a jól látható, tűzvörös vonal mellett egy másik is kirajzolódott.

- Van mód, hogy változtassunk az utunkon – nyújtotta át a térképet.

- Egy kerülőút... – bólintott Regő. – Valamivel rövidebbnek is tűnik... Viszont bekanyarodik Menedékföld területére.

- És aligha biztonságos – Vigo felemelte a fejét. – Erős, szürke gomolygás vár ránk útközben. Más a jele, mint az üldözőnknek, de számunkra éppúgy veszélyt jelent.

- Menedékföld területén aligha mondhatod bármire, hogy biztonságos – jegyezte meg Regő. – S bár a térképet ti ismeritek jobban, annyit már én is sejtek, hogy aligha mutatná a lehetőséget, ha nem tudnánk átjutni rajta. És sokkal rövidebb! Elkerülhetjük az üldözőnket és estére elérhetnénk a hegyek lábát.

- Szerinted kockáztassuk meg? – kérdezte Lelle.

A homályvadász komolyan nézett rá.

- Több út is van, s akad, amelyik könnyebbnek tűnik. De ami könnyebbnek tűnik, még nem biztos, hogy az is. Én a nehezebbet választanám.

- Érdemes lenne megkockáztatni – bólintott Vigo.

- És ha oda is utánunk jön? – Lelle úgy érezte, hűvös fuvallat járja át a szívét és megborzongott.

- Először megpróbáljuk lerázni – Regő furcsa félmosolya nem volt jókedvű. – Ha ez nem sikerül, bevárjuk. Meglátjuk, mire megy ellenem és Vigo ellen.

- Hármunk ellen – állt fel a lány. – Jól van, induljunk minél előbb. Furcsa hidegség jár át, ha az üldözőnkre gondolkodok, szeretnék minél távolabb kerülni tőle.

Gyorsan összekészültek, kulacsaikat megtöltötték a tó vizével és nekivágtak. Ezúttal Vigo állt a kis csapat élére, Lelle szorosan a nyomában lépkedett, a térkép is nála volt. Regő zárta sort, egyszerre figyelt előre és hátra, s ha nyugtalan volt is a szíve, az nem látszott rajta. A táj gyorsan változott körülöttük, ahogy kiértek a tavat ölelő erdő árnyékából. A terep emelkedni kezdett, a hegyek magasra törő karéja egészen közelinek tűnt. Először sziklákkal teleszórt, egyre mélyülő vízmosásokkal és facsoportokkal tarkított területen kellett átvágniuk, s mert ők jártak előrébb és magasabban, tudták, hogy üldözőjük van kellemetlenebb helyzetben. Jósziel magasan keringett felettük, éberen figyelve, de folyamatosan arról tájékoztatta Vigot, hogy nem lát mozgást a nyomukban.

- Nem akarja elhagyni a fák adta fedezéket – mondta Regő, amikor Vigo megosztotta vele a sólyom üzenetét. – Úgy tűnik, az a legfontosabb számára, hogy észrevétlen maradjon. És váratlanul tudjon lecsapni.

- Ha ennyire rejtőzik, aligha akar majd szemtől-szembe küzdeni – jegyezte meg Vigo.

- Talán nem is lesz rá szükségünk.

Gyors tempójuknak és a derűsebb időnek köszönhetően hamar elérték azt a pontot, ahol a térkép mutatta tűzvörös vonaltól elvált a másik, a jóval halványabb. Vigo itt, az eddigi nyugati irány helyett északnak fordult, s amint lassan sűrűsödni kezdtek körülöttük a fák, tudták, hogy elérték Menedékföld szélét. Vigo egyszer-egyszer ránézett a térképre, de sem az iramon, sem az irányon nem változtatott. Lellének egyre nagyobb erőfeszítésébe került, hogy lépést tartson Vigoval, de mert nem akart gyengének bizonyulni és a csapat hátráltatója lenni, összeszorította a fogát és próbált kitartani. Egy különösen meredek, éles sziklákkal teleszórt részen azonban úgy érezte, nem bírja tovább, meg kell állnia. Vigo méterekkel járt előtte, Regő ugyanennyivel mögötte. Lelle megtorpant, rátámaszkodott az egyik sziklára, mélyeket próbált lélegezni, de csak kapkodta a levegőt. Ekkor Shaun, aki eddig nyugodtan pihent a nyaka körül, megmozdult.

- *Megint csak az ember-erődet akarod használni* – üzenté szelíden. – *S az most nem lesz elég.*

Lelle elfintorodott. Megint ez! Mindig ez! Hogy ő fa is, elf is! Meg még a jó ég tudja, kicsoda! Ember akart lenni! Csupán ember – mint Vigo! Nem akart *más* lenni, igen, félt a különbözőségtől! Nem akart idegen lenni – főleg nem Vigo számára! De most nem volt más választása, ha tartani akarta az iramot. Bólintott – bár nem szívesen! -, a csatjára simította a tenyerét és engedte, hogy a lelke mélyéből meginduljon a kiapadhatatlan forrás. Érezte, ahogy az egész testén végigbizzereg az energia, ahogy erővel és lendülettel tölti fel.

- *Gondolom, ilyen érzés lehet egy elfnek, ha a vadonban sétál. De én nem szívesen vagyok a vadon vándora* – üzenté vissza Shaunnak.

S bár a lelke berzenkedett, a teste nagyon örült ennek az érzésnek! Ettől kezdve nem maradt le Vigo mögött. Egyre beljebb és beljebb kerültek, a fák sűrűje egyre mélyebb és csendesebb lett körülöttük. Hamarosan megálltak egy rövid pihenőre a hűvös, mohos, óriási fák alatt. Csend volt

körülöttük, s Lelle csendet érzékelt a fában is. Talán aludtak. Talán várakoztak. Talán csak némán figyelték a három betolakodót. De bárhogya is volt, a lány nem talált utat hozzájuk, s még Vigon, az erdők fián is látszott, hogy néha nyugtalanul tekint a néma óriások felé. Regő értette, érezte mindezt.

- Különös föld ez, különös az erdeje is – mondta csendesen, ahogy körülnézett. – S bár némának és mozdulatlanak tűnik, él itt mindenféle szerzet. Gonoszak és barátságosak egyaránt, de mindegyik különösen éber és érzékeny. Egy letört gally, egy eltaposott gomba, egy hangos szó is bánthatja őket. Úgyhogy azt javaslom, mostantól óvatosabban haladjunk, tartsuk tiszteletben az itt élők évszázados rendjét. S akkor már csak az utunkba kerülő veszélytől kell tartanunk.

Így is tettek. Éberségük, óvatosságuk, tiszteletük meg is hozta az eredményt – az erdő nem állta útjukat, csupán kísérte, de továbbengedte őket. S a csend és a nyugalom mögött hamarosan megéreztek a feszültség növekedését – közeledtek a veszélyforráshoz, bármi legyen is az. Ekkor éppen egy egészen sötét és kellemetlenül hideg részen jártak. A fák között egyre több élettelen csonkot láttak, s az élők is egyre göcsörtösebbek, egyre torzabbak lettek – Lelle tisztán érezte a belőlük áradó gonoszságot.

- A fák itt az ellenfeleink – súgta alig hallhatóan Vigonak, aki csak bólintott a szavak hallatán.

Ő is érezte.

- Álljatok meg! – hallatszott váratlanul a hátuk mögül.

S bár Regő csendesen beszélt, hangja kiáltásnak tűnt ezen a kihalt tájon. A homályvadász oldalra mutatott, s előbb Vigo, majd Lelle is észrevette a kissé távolabb fekvő, a fáktól csaknem eltakart sziklát – és körülötte a tisztást. Regő megfeszült, eléjük lépett, s úgy méregette azt a sziklát, mintha ellenféllel állna szembe. És nem is tévedett.

- El kell kerülnünk azt a tisztást – mondta egészen halkan. – Ezt jelezte a térkép.

- Mi van ott? – kérdezte Vigo.

- Inkább ki van ott... – Regő szeme élesen villant. – Érzem és látom...

- Látod? – kapta fel a fejét döbbenten Lelle.

Vigo csak magának bólintott, mert JósZél szavai jutottak eszébe. Regő látja és érzi a homályt – hiszen félig ő maga is odatartozik; de hogy ez számukra az út során veszélyt vagy segítséget jelent, Vigo ezt még nem tudta eldönteni. Közelebb húzódott Lelléhez, megfogta a karját és kissé hátrébb vonta.

- Igen, látom – mondta a homályvadász, aki nem érzékeltette ezt a finom mozdulatot. – Oda akar csalni... S ha nem megy, mindent megtesz majd, hogy a sziklához kényszerítsen minket! Túl közel vagyunk! Hátrébb!

De egy pillanattal elkésett. Hirtelen hangok lepték el az erdőt – testetlen, de nem élettelen hangok! S bár fényes nappal volt, váratlanul elsötétedett körülöttük a vidék. Lelle füle tompán és fájdalmasan zúgni kezdett, felerősítve az amúgy is hátborzongató hangokat. Sírás, kiáltozás, nyögés telepedett az elméjére, olyan kétségbeesés próbálta foglyul ejteni az érzékeit, amelyet még sosem

érezte. Közelebb húzódott Vigohoz, aki maga sem szenvedte meg kevésbé a váratlan és a fegyvereknél is élesebb támadást. Ennek ellenére szilárdan markolta a botját az egyik kezében, a másikkal a füleit befogó lányt ölelte magához. Mert hármuk közül a legnyitottabb, legérzékenyebb Lelle járt a legrosszabbul. A hangok mintha belül tépték volna, marcangolták a szívét, támadták az elméjét – s ő képtelen volt kizárni őket! Hirtelen nyirkos érintés simított végig az arcán – nem Vigo keze! -, alig tudta megállni, hogy ne kiáltson fel. Megpróbálta összehúzni magát, még jobban Vigohoz bújni, de hiába. Láthatatlan szellemkezek érintését érezte. Egyre több érintést! S mintha a táj is változott volna – eltorzult, meghajolt, s bár nem akarták és hátrálni próbáltak, mégis egyre közelebb kerültek a sziklához! Vigo csupán annyit látott, hogy baj van, de Regő azt is tudta, mi történik. Tudta, mit érez Lelle. Tudta, ki vár rájuk a tisztáson. Ezért, mielőtt a tér eltorzuló, szétfolyó hajlása végleg a szikla alá küldte őket, Vigo és Lelle elé lépett. Sötét kabátja megglebent – hollószárnyként mozdult és Vigo esküdni mert volna rá, hogy növekedni kezd. Nem hitt a káprázatoknak, állított tekintete fókuszán – de Regő alakja még így sem változott. Viszont a szikla, a tisztás a helyére került, nem torzult többé, s Vigo immár a hangokat sem hallotta a fejében.

- Próbálj váltani! – súgta a hozzá bújó Lellének, majd Regő tekintetét követve felpillantott a sziklára.

Magas, csontos alak jelent meg odafent, tépett ruhája foszlányaival a feltámadó szél süvítése játszott. De hogy miféle szerzet lehetett, azt Vigo nem láthatta, mert az arca homályban maradt. Ott állt a magasban, karjait először összefonta, majd szétvetette és hátrahajtott fejjel kacagni kezdett. Vigo és Lelle ekkor hallotta először a halál nevetését, s a szívük összeszorult. Regő azonban tudta, mit tegyen. Mielőtt a jelenés támadásba lendülhetett volna, a homályvadász is kitárta mindkét karját és kiáltott. A szavakat nem ismerték, Lelle és Vigo mégis megérezte a hangjában a hívást. A mögöttük sorakozó fák között árnyékok moccantak, homályból és elmúlásból szőtt fantomok. Hideg szél hajtotta őket előre, amely óriási fekete szárnyként csattogtatta Regő kabátját – mert ez nem látomás volt: valóban hatalmasra növekedett. Az árnyékok, mint gazdájukhoz a kutyák, a homályvadászhoz száguldottak és körbevették a három alakot. Kupolaként borultak rájuk, fonták körbe őket – eltakarva a szikla sötét birtokosa elől. A kacagás üvöltéssé változott, amikor rájött, hogy nem fér hozzájuk. Regő ekkor megpördült, szinte kitepte Lellét Vigo karjából és a saját kabátja alá húzta.

- Indulj! Indulj előre! – kiáltotta a fiatal Őrzőnek. – Az árnyköpeny velünk mozdul és eltakar minket! Kitart, amíg elég messzire jutunk!

Vigonak nem volt szüksége többre – s mert irányérzékét a tér furcsa hajlása miatt sem veszítette el, tudta, merre menjen. A homályvadász beburkolta, támogatta Lellét, s a lány, aki a hangok és érintések elmúltával képes volt végre váltani, egyre inkább lépést tartott vele. Nem tudta, nem érzékelte, mennyi ideig mentek így, a homályból szőtt fantomok védelmében, de mire teljesen magához tért, már elég messze voltak. Az erdő újra ritkulni kezdett, a nap fénye utat talált a lombok

között, s az árnyak nem maradhattak tovább. Regő elengedte és visszaküldte őket a sötétbe, ahol születtek, s néhány perc múlva pihenőt rendelt el. Visszatértek a térkép mutatta útra, túl voltak a veszélyen – s a homályvadász felkészült, hogy válaszoljon a kérdésekre.

- Ki volt az az alak a sziklán? – Vigo törte meg a csendet, miután Jósziel is leereszkedett arra a nagyobb kőre, amin ült.

- Inkább *mi* volt... – Regő felnézett, éles fintora sok mindent elárult. – Úgy hiszem, valaha Menedékföld lakói közé tartozott.

- Egy elf? – Lelle még mindig nagyon sápadtnak tűnt.

- Valaha elf volt – bólintott a homályvadász. – Éppen ezért hatott rád ennyire... Hogy miért vált ilyené, nem sejtem, de mostanra az árnyéknál is mélyebb sötétség ül rajta.

- Átok? – kérdezte Vigo.

- Ha átoknak tartod, hogy valaki maga teszi tönkre, ami benne él... Igen, talán ez is átok. Súlyosabb annál, mint amit bárki idegen szórhat rád! – Regő egy pillanatra elhallgatott. – Magához hajlította az erdőnek azt a részét, ami a szikla körül áll, eltorzította a fákat...

- Elfutottunk előle – Vigo szeme megvillant. – Nem vethettünk volna véget a gonoszságának?

- Van olyan fegyvered, ami végez egy szellemmé torzult elffel? Van olyan pajzsod, amely megvédi az elmédet a támadásai ellen?

S bár Regő hangjában tisztán érződött a fáradt gunyorosság, Vigo úgy döntött, sértődés helyett fontolóra veszi a kérdést.

- Igen, úgy hiszem, igen. Itt a botom, feltöltve a fák szeretet-erejével. Elűzte a Boszorkánymestert, s védeni tudta a banya támadásait, a szellemmel is szembe tudott volna szállni, ha csak egy körömnyi is maradt belőle az anyagi világban – a nyakához nyúlt és az inge alól előhúzta az amulettet. – És megvan a pajzsom.

Regő a medálra pillantott, kék szeme különös fénybe öltözött, ahogy felismerte a formáját.

- Egy amulett csak az ellen hat, aminek az elhárítására szánták – mondta végül.

- Talán... – bólintott Vigo. – De ez az amulett eleven fémből készült, egy táltoskovács keze munkája, s a négy Világőr áldása van rajta.

- Értem – mondta Regő, majd lassan elmosolyodott. – Erős az önbizalmad, dicséretes a bátorságod. S úgy tűnik, több ez, mint a korodból adódó hév... Ha legközelebb hasonló helyzetbe kerülünk és nem hátrálsz meg a szellemektől, árnyaktól, küzdelemben fordíthatjuk a menekülést. Feltéve, ha Lelle kibírja addig.

- Ki fogom bírni! – kapta fel a fejét a lány, mert rosszallást hallott ki a homályvadász hangjából.

- Amennyiben hajlandó leszel végre az erőd szerint élni! – vágott vissza Regő és felállt. – Vagy folytathatod ezt a makacs és értelmetlen elzárkózást, s én majd imádkozom, hogy egy konok gyereklány ne végezzen a jазigok legrátermettebb vezérével!

- Regő... – Lelle döbrent hangja inkább csak sóhajtas volt.

- Nem könnyű két világban élni! – állt fel Vigo is és karcsú, vállas alakja megfeszült. – Van, aki a fákkal, s van, aki az árnyakkal kénytelen megosztani az életét. Nem szívesen dönteném el, melyiküknek a nehezebb!

A két szempár pengeélesen kapcsolódott össze egy pillanatra, majd Regő bólintott.

- Nem fogom elfelejteni, hogy harcos vagy. Sem azt, hogy több módon is tudsz küzdeni.

- Fejezzétek be! – kérte halkán Lelle, majd váratlanul megborzongott. – Nem érzitek?

- De igen, bár nagyon halványan – mondta néhány pillanatnyi figyelés után Vigo és lassan a kardja markolatára csúsztatta a kezét. – Úgy tűnik, nagyon elszánt.

- Utánunk jön a vadon mélyére? – nézett rá Lelle.

- Igen – felelte Vigo helyett a homályvadász. – És meglehet, hogy el tud szabadulni a sziklától... Te érzed őt hármunk közül a legjobban Lelle. Ha nem szólsz, egy ideig még nem figyeltem volna fel rá. Talán azt is meg tudnád mondani, miféle...

- Ahhoz még időre lenne szükségem.

- Az idővel nem állunk túl jól – jelentette ki Vigo. – Viszont Jószállal újra megpróbálhatjuk megkeresni. Talán még nem számít arra, hogy észrevettük.

Regő bólintott, Vigo a sólyomra nézett.

- *Alacsonyan, szélárnyékban, s ameddig lehet, fedezékben kéne repülnöd* – üzenté.

Jószél bólintott, megvillantotta aranyos fényű szemét és a levegőbe emelkedett. Vigo leült, megpihent egy pillanatra, majd váltott tekintetének fókuszán, s lelkének ereje utolérte a madarat. Jószél lába a fák koronáját súrolta, s mert a légáramlatokat ügyesen kihasználva, szinte szárnycsapások nélkül siklott, sikerült észrevétlennek maradnia. Vigo, aki a sólyom szemével látott, tisztán érezte, hogyan kerülnek egyre közelebb és közelebb üldözőjük kisugárzásához.

- *Maradj még rejtve!* – kérte a sólymot.

Kivárt az utolsó pillanatig, mint a vérbeli vadász a zsákmány nyomát járva.

- *Most!* – kiáltotta a gondolat hangján, s Jószél abban a pillanatban meredeken felcsapott.

Az éjfélete ruhás alak egy szempillantással elkésett – bevetette magát a fák árnyékába és eltűnt a figyelő szemek elől, de ekkor már Vigo is, Jószél is tisztában volt vele.

- *Gyere vissza!* – üzenté a sólyomnak Vigo. – *Megvan, amit akartunk.*

- Ez egy elf – nézett fel Vigo a homályvadászra, amint visszatért a váltott állapotból. – Egy éjsötét ruhás, villámgyors elf.

Hangja száraz és karcos volt.

- Egy elf... Megint egy elf! – Lelle hátrarázta a haját. – Hát ezért éreztem jobban, mint ti!

Regő arca megfeszült.

- Egy elf vadász... Egy szívós, szinte fáradhatatlan, sötét nyomkövető... - hirtelen felvetette a fejét. – Én viszont jázig vagyok! És a jázig veszedelmes fajta, mert minden egyes nehézség keményebbé teszi! Rájön erre hamarosan...

- Aligha rázhatjuk le – jegyezte meg higgadtan Vigo.

- Milyen messze van? – kérdezte Regő.

- Nagyjából félnapi járófölddel mögöttünk. Most érte el az erdőt. Persze sok függ attól, milyen hamar tud elszakadni a sziklától.

- Igen – a homályvadász nem rejtette el ragadozómosolyát. – Ezegyszer talán az az elfajzott elfszellem a segítségünkre lesz... Elszalasztotta a prédáját, s most látnia kell, hogy valaki más ügyesebbnek bizonyul nála. A hiúság és az irigység a sötét lényeket is ugyanúgy átjárja, mint mindenki mást. S az a düh, amit az ilyen fajzatokból csíhol, fölülmúlja a gyűlöletről alkotott minden elképzeléseket! Útját fogja állni a sötét vadásznak, s mert egy fajtából valók, annál hevesebb lesz csak az összecsapásuk! Jól van! Nekünk ez időt ad. Időt a távolság növeléséhez és a felkészüléshez. Megtépázza a vadászunkat, talán ki is fárasztja kissé... Mi viszont pihenhetünk az éjszaka és megfelelő terepet kereshetünk. Holnap dél előtt semmiképpen nem érhet utol minket; s akkor már várni fogjuk!

Ezúttal a homályvadász állt a csapat élére, s ha lehet, még a korábbinál is erősebb tempót diktált. Lelle megint kénytelen volt a *másik* feléhez fordulni erőért, ha bírni akarta. A hegyek egyre közeledtek, a fák ritkultak, s mire alkonyodni kezdett, elérték a Hajló-hegyek déli nyúlványait. Egy sziklák és fák ölelte horpadásban ütöttek tábort, amely ideális fekvése miatt eltakarta őket a kutató szemek elől. Regő engedte, hogy tüzet gyújtsanak, s még bízta is két fiatalabb társát, hogy a közeli, a sziklákról lecsurgó forrásban mosakodjanak meg. Vigo hamar végzett, s visszatért, hogy segítsen a tűzrakásban és beszéljen Jószelel az örökösről. Lelle tovább maradt. Amennyire lehetett, levetkőzött, s a hideg, tiszta vízben lemosta magáról az út porát és a kimerültség nyomait. Amikor készen lett, úgy döntött, sétál egy keveset a közeli fák között. Szüksége volt a magányra, hogy gondolkodni tudjon. Shaun elkísérte, ágról ágra ugrálva követte a fürgé léptű lányt. Lelle dohogott magában, büszkesége berzenkedett Regő szavai ellen, sokért nem adta volna, ha nem kell elismernie a homályvadász igazát. De hát Duir életéről volt szó... És a sajátjáról is! Leült az egyik szálás, karcsú nyárfá alá, tenyerébe hajtotta a fejét. Egy pillanattal később furcsa borzongás futott végig rajta – nem olyan, amely az elf vadászt jelezte, de volt köztük hasonlóság. Lelle felemelte a fejét, kereste az érzés forrását; és meg is találta – a saját háta mögött. Felállt, felnézett a nyárfára, majd közelebb sétált és a törzsére simította a tenyerét. Váltani sem kellett tekintete fókuszán, hogy láthassa a fából kilépő, különös alakot. Az első faelfet, akinek megérezte a jelenlétét! Magas volt, komoly, méltóságteljes és határozottan férfias kisugárzású. Áttetsző testét csillanó nyárfalevelekből és barna kéregből szőtt ruhaféleség takarta – vagy talán bőrének külső része volt ez, olyannyira követte viselője minden mozdulatát. Haja fehér volt, mint a nyárlevél fonákja, hátul egészen a derekáig omlott; arca fenséges szépséggel metszett, de a pillantása szigorú.

- *Köszöntelek, testvérem* – üzent Lelle, s igyekezett rendbe szedni kusza gondolatait.

- *Köszöntelek, húgom* – bólintott a faelf. – *Hívtál.*

- Csupán megéreztelek, nem volt szándékomban, hogy háborgassalak.

- Háborgatni... - a faelf félrehajtotta a fejét, úgy méregette a lányt. - Ez a szó határozottan barátságtalan.

- Nem akartalak megbántani! - mondta Lelle, ezúttal hangosan.

- Tanácsra vagy segítségre van szükséged? - a faelf továbbra is higgadt és méltóságteljes maradt. - Zaklatott a szíved.

- Zaklatott, igen... - a lány lehalkította a hangját. - Egy sötét elf vadász van a nyomunkban, egy másik, egy elfajzott szellem nem is olyan rég el akart minket pusztítani! S közben a társaim, a barátaim azt várják tőlem, hogy egész valómat, a személyiségeimet engedjem át a bennem lakozó elf-fa erőnek!

A faelf néhány pillanatig hallgatott, valahová a távolba figyelt, de amikor újra a lányra pillantott, enyhültebbnek tűnt a tekintete.

- Hány éves vagy, ifjú húgom?

- Tizenöt.

- Az ember-tested valóban ennyi idős - bólintott a faelf. - Forrong a bensőd, s rosszul tűröd, ha meg akarják határozni, mit tégy. Talán tőlem sem vársz tanácsot... S én nem is szívesen adnék, ha valóban csak egy, a felnőttkor küszöbén álló leány lennél. Akkor hagynám, hogy megérlelődjön benned, aminek kell. De mert az emberek sem azonosak csupán a testükkel, rád ez még fokozottabban érvényes. Nagyon öreg, nagyon bölcs és nagyon nehéz örökség van benned... Használnod kell, megismerni és kibontakoztatni, ha nem így teszel, előbb-utóbb szétvet a kettősség.

- De én nem akarok más lenni!

- Mikor az első lélegzetet vetted ezen a világon, már más voltál - felelte egyenesen a faelf. - Mások a gondolataid, mások az érzéseid, mint a többi embernek. A kövek, a csillagok, de még a fűszálak között sincs két egyforma, hát még az embereknél! Nem azokkal alkotsz közösséget, akik embernek születtek... nem ez a mérce! Hanem azokkal, akiknek a szíve hasonlóan dobban, akiknek az ítélete, szeretete, gondolkodása hasonló a tiédde. A közöst sosem a külső forma, hanem a belső tartalom határozza meg! Az örökséged átélése nem szakít el azoktól, akik igazán fontosak... viszont képessé tesz, hogy felismerd a valódi mozgató erőket. A hozzád közel állók nem mind emberek, ha jól sejtem.

- Nem, nem mind - Lelle Ricora gondolt, Lendasra, Rhiannára, de eszébe jutott Luprin és Busa is.

- Akkor maradjunk ennyiben - bólintott a faelf, s ez az egyszerű mondat többet tett Lelle érdekében, mint megannyi korholás, biztatás vagy magyarázat.

A faelf megint a távolba meredt, majd lassan a lányra emelte zöldes árnyalattal csillanó, sötét szemét.

- Megérezte engem, tudsz a nyomotokban járóról - üzent csendesesen. - És az árnyalfek földjén jársz. Felfokozta benned az örökséged...

- De miért?

- Az elfek sokfélék, miként arra te magad is élő példa vagy. A tisztaságukkal, szépségükkel már találkoztál... most meg kell ismerned az árnyaikat, a sötét felüket is. Mert, mint minden teremtetett lényben, bennük is él ez a kettősség. És benned úgyszintén! A nyomotokban járó vadász is ezt követi...

- Engem érez? – döbrent meg Lelle.

- Igen – bólintott a faelf. – Te érzed őt, ő érez téged. Megtaláltátok egymás árnyékos felét... Te vagy számára a nyom, a hívás és te vagy a célpontja is!

- Meg akar ölni... Engem akar megölni?

- A társaiddal is végez, ha másként nem fér hozzád.

- Nem, azt nem! – kiáltott fel Lelle szenvedélyesen. – Mit tehetnék ellene?

- Azt, amit minden bölcs, az örökségét és a sorsát vállaló ember. Szembenézel az árnyékaiddal és felkészülsz a találkozásra. A végtelenségig nem tudsz elfutni előle.

- Esélyem sincs egy elf vadással szemben! – mondta keserűen a lány.

A faelf elmosolyodott, s lassan visszaolvadt a sudár nyárfába.

- Az, ami benned él, ami a részed, sokkal vénebb, sokkal tapasztaltabb és sokkal erősebb, mint az az elf vadász! Ha szívedre hallgatsz, rájössz hamar!

S mielőtt Lelle bármit felelhetett volna, eltűnt a szeme elől.

- Valóban nagyon hamar kéne rájönnöm! – súgta a lány, immár csak magának. – Miattam kerülünk folyamatos veszélybe... Vigo és Regő Duiért teszi kockára az életét, de ha bajuk esik, azt nekem köszönhetik!

Úgy érezte, megrogyan a válla ekkora teher alatt! A Boszorkánymester ellenében többen vitték a felelősség és a kockázat súlyát – hogyan bírja el ezt most egyedül?

- Lelle? – Vigo elősétált a fák közül, nesztelen lépteit a lány most sem hallotta. – Minden rendben?

- Lassan összeszedem magam.

- Regő vár minket a tűznél, folytatni akarja a jazigok történetét.

- Akkor menjünk – egyenesedett ki Lelle.

- Várj még egy pillanatra! Szeretném, ha valamit tudnál.

S azzal Vigo elmondta, mit árult el Jósziel a homályvadásról.

- Ott volt? Úgy érted, hetven évvel ezelőtt? – lepődött meg a lány.

- Igen, azt hiszem, erről van szó. S aligha Pelse oldalán járta a vadban gazdag erdőket.

- Vajon ki lehet valójában Regő? Vigo, tulajdonképpen nem tudunk róla semmit!

- Talán csak azt, hogy jóval több, mint amennyit elárul magáról. De ha figyelünk a szemére, a mozdulataira, a szavaiban felcsapó érzelmekre, többet megtudhatunk. Nem mindig képes lenyomni a benne fortyogó indulatokat... Menjünk és hallgassuk meg.

Regő megvárta, amíg a nap teljesen lenyugszik, s míg Jósziel és Shaun elfoglalja az őrhelyét. Végignézett a vele szemben ülő két fiatalon, megpiszkálta a tüzet és csendesen mesélni kezdett.

- A változás olyan hirtelen történt, annyira meglepett mindenkit, hogy volt ideje kibontakozni. Pelse az egyik pillanatban még békés barát, a következőben már vérgőzös trónkövetelővé vált. Arra hivatkozva, hogy az ő apja volt az idősebbik öccse Mahur királynak, a koronát követelte.

- Mi okozhatott ennyire gyökeres változást? – kérdezte Lelle.

- Valóban gyökeres volt? – Regő féloldalasan, szomorúan elmosolyodott. – Pelse jelleme nem lehetett erős, ha ilyen könnyen színt váltott. Mint a belülről rohadó, fényes alma...

- De mi okozta? – Lelle nem tágított.

- Egyetlen rés adódott, ahol Pelsét meg lehetett piszkálni és az általa mindig csodált Jarod ellen fordítani. Ez pedig Inghean hercegnő volt. Pelse beleszeretett az unokanővérebe, éppen annyira, mint amennyire a lány idegenkedett tőle.

- Úgy érted, Pelse nem magától találta ki, hogy király akar lenni? – Vigo felvonta a szemöldökét.

- Nem, nem magától. Jól titkolta az egyetlen gyenge pontját, s az is lehet, hogy nem is tudott róla. De volt valaki, aki észrevette, s nem habozott kihasználni!

- Kiről beszélsz? – kérdezte Vigo.

Regő halványan elmosolyodott, ahogy ráemelte a szemét.

- Találkoztál vele... Alig egy éve, hogy a homályba küldted, ahonnan lassú a visszatérés.

- A Boszorkánymester?! – döbbsent meg Lelle.

- A jazigok nagyon régi, semmit sem feledő és semmit meg nem bocsátó ellenfele. Igen, a Boszorkánymester volt az. Ármánya rést ütött Pelse sebezhető és gyenge lelkén, s addig rágta, míg teljesen magához hajlította. Pelsének el kellett volna utasítania – de hallgatott rá. S innentől már nem volt visszaút... Pedig Pelse sosem lehetett volna törvényes király. A tűz Jarodnak lobbant fel.

- Miféle tűz? – hajolt előre Vigo.

- A királyválasztó tűz. Van egy szent domb az országunk közepén, s azon egy kőkör. A trónörökösnek, vagy a jelöltnek be kell sétálni a kőkör közepébe, s ha a kövek tetején fellobban az olthatatlan és minden szándékot tisztán látó tűz, akkor a jazigok valódi királya áll ott. Jarod azt kérte, Pelse fellépése után pedig már nem is tágított ettől, hogy belépessen a kőkörbe, még a koronázás előtt. Tudni akarta, hogy valóban neki szánja-e a sors a koronát, mert ha nem, akkor visszalép. Kevesen voltak vele; Mahur bölcsei, néhány barát. És a tűz fellobbant! Olyan erővel, olyan fénnel, amilyenről rég nem emlékeztek meg a krónikák! S innentől kezdve sokkal többről volt szó, mint személyes törekvésekről... A sorsába volt írva, hogy király legyen...

Elhallgatott.

- Hogyan halt meg? – szólalt meg Lelle a hosszúra nyúlt csendben.

- Pelse találkozára hívta, azzal az indokkal, hogy tárgyaljanak a helyzetről. Jarod nem volt sem óvatlan, sem ostoba – népes fegyveres kíséret lovagolt a nyomában. De azok, akiket Pelse küldött még többen voltak. És nem csak jazigok! Sőt, leginkább nem is jazigok! Jarodot kimenekítették a csata forgatagából, de akkorra már súlyos sebeket kapott. A hegyek közé, biztos menedékbe indultak vele,

Jarod azonban meghalt az út során... És Pelsének még arra sem volt mersze, hogy szemtől szembe kiálljon vele! Nem volt ott! Mert míg a csata dúlt, ő egy kisebb különítménnyel a hercegnőért indult... Kíséretét lemészárolva elragadta és erővel feleségül vette Ingheant!

- Ekkor szakadtak ketté a jazigok? – kérdezte csendesen Vigo.

- Nem, még nem. Ekkor még csak Jarod legközelebbi hívei és barátai húzódtak be a hegyek közé. A többség úgy döntött, megvárja a koronázást; megvárja, hogy Pelsének fellobban-e a tűz. Jarod ekkor már nem élt... Pelse pedig Mahur király unokaöccse volt. S bár ekkor már sokan tudták, hogyan ölette meg orvul a saját vérét, elfogadták volna, ha a tűz fellobban neki. De a kőkör hallgatott! Pedig Pelse hívei mindent megpróbáltak, hogy elrejtsek a valóságot! Kevés számú, gondosan kiválogatott ember jelenhetett csak meg a koronázáson, s ez példa nélkül állt a jazigok történetében! S ami még súlyosabb, Rózsalángot sem hívták meg, s nem kérték áldását a yill-királyra... Nem is volt mire! Pelse belépett, s a tűz nem lobbant fel! Titkolni akarták, de ezt nem lehetett. S a jazigok kettészakadtak. A Mahur királyt tanácsaikkal segítő bölcsek és táltosok elzárkóztak, s közben a lázadókat támogatták. Mert Jarod hívei fegyvert ragadtak a bitorló ellen... és sokan álltak melléjük. S harcolnak még ma is!

- Pelse még él? – Lelle összehúzta magán a köpenyét, s nem csak az éjszaka hűvösétől borzongott.

- Hamar felemésztette őt a sötétség ereje... De mielőtt meghalt volna, a harcok megindulása idején Inghean fiút szült a bitorlónak. Nem akarta és nem is élte túl a szülést; Jarod után ment. Az utód, Jarvis keltett némi reményt, hiszen Mahur király unokája volt. De a sors tüze tovább és mélyebbre látott a jazigoknál, s neki sem lobbant fel. Jarvis bitorló, s hiába tették a fejére a koronát, az maradt máig is! Gyorsan öregszik, s bár a teste szívós, a lelke keserű és sötét.

- Neki van gyermeke? – kérdezte Lelle.

- Egy lánya. Egy különös, furcsa, nem e világban élő lánya. A nagyanyja szépségét és nevét örökölte, de hogy a lelke honnan való, s hová tart, azt nem tudja senki.

- És Duir? – kérdezte Vigo, Regőre szegezve átható pillantású, szürke szemét.

- A lázadók legrátermettebb vezére – a férfi nyíltan viszonzta a tekintetét. – Az, aki fordítani tud a harcok menetén.

- S mit nyertek, ha Jarvis meghal? – Lelle előrehajolt. – Ki lesz a király?

- Akinek fellobban a tűz – mondta egyszerűen a homályvadász. – Neki készítjük elő a helyet. Minden egyes kioltott élet, megvívott harc, minden egyes seb az ő számára tartja nyitva a jazigok létét és lelkét.

- Hetven éve... Majd hetven éve harcoltok a *reményért*? – Vigo hangjában mély tisztelet éledt.

- Ha a reményt feladjuk, abba a jazigok belepusztulnak – Regő kihúzta magát. – Mert azt jelentené, hogy kialudt a tűz a szívünkben. S ha ez megtörténik, nem leszünk többé yill-nép; végleg elsodor minket az ellenfeleink és az idő áradata.

Mindhárman hallgattak, s hogy mi forgott a szívükben, azt egyikük sem fedte fel. Volt egy pillanat, amikor Vigo felkapta a fejét, sűrke szeme élesen, komolyan villant, s mintha kérdezni akart volna valamit. De Regő lehajtott fejjel ült, s meggörnyedt vállait látva Vigo inkább hallgatott – s mindazt, ami felbukkant benne, megtartotta magának. A homályvadász most is vállalta az örökösödést.

- Próbáljatok aludni. Nekem kevesebb pihenésre van szükségem, s most nem is lennék képes rá...

Lelle és Vigo elfogadta a javaslatot, belecsavarták magukat a köpenyükbé, hamarosan elnyomta őket a könnyű, de nyugtalan álom. Regő egyedül maradt a tűznél, s megfledkezett arról, hogy a két erőállat éppolyan jól látja őt, mint az éjszaka mozgásait. A homályvadász csupán arra várt, hogy két társa elaludjon, mert nem bírta tovább... Ökölbé szorult a keze, ordítani tudott volna a fájdalomtól. Egész nap palástolta, de most tűrőképessége határához ért. Kapkodó, görcsös mozdulatokkal tűrte fel könyékig jobb karján az ingét, s letekerte az átvérzett, lucskos kötést. Nyílt, hosszú, vágott seb lüktetett alatta... Regő a zsákjából előkotort, erre a célra tartogatott füvéket tette rá. S mialatt a kín lassan enyhült, arra gondolt, mióta nem számolja már az évtizedekkel korábban kapott seb felszakadásait. Minden egyes alkalommal, amikor összeméri erejét a homállyal... Mint ma, a sziklánál... Ez a seb emlékezteti őt a kimondott átokra és a vérrel fogadott esküre! Vállalta és megfizeti az árát... S nem gyógyulhat be, amíg a király vissza nem tér – vagy amíg ő meg nem hal!

A másnapi, derűs, meleg, verőfényes reggelt tekinthették barátoknak is, ellenfélnek is – könnyen és gyorsan haladtak, de a ragyogó fényben nem tudtak észrevétlenek maradni a facsoportokkal tarkított, erősen tagolt, sziklás tájon. Ezúttal kissé dél felé haladtak, hogy megkerülhessék a Hajló-hegyek lábát, s eljussanak a Bozótos erdőig – az élen haladó Regő minél előbb ki akart jutni Menedékföld területéről. Vigo ösztönei és JósZél éles szeme vigyázta a hátukat, s így Lelle mindössze arra figyelt, nehogy elbotoljon a kiálló, éles kövekben. Mert a gondolatai egészen máshol jártak... Egyre csak az dobolt a fejében, szorította össze a szívét, amit a faelf mondott. Hogy ő a célpont... Hogy az a vadász vele akar végezni! Félt, igen, félt, mert elkerülhetetlennek érezte a találkozás eredményét! Ott loholt a sarkában, s a halál hidegét hozta magával. Nem akarta elmondani Vigonak, képtelen volt rá! Tudta, hogy sohasem hagyná cserben, hogy az életével védené az övét – és éppen ezért hallgatott! Mert az az üresség, az a jeges hidegség, melyet Vigo halálának gondolata ébresztett benne, rosszabb volt a saját félelménél is! Ha meghal, miatta hal meg! Nem egy Világörért, nem egy fogságban tartott királyért, hanem csak egy konok gyereklányért, ahogy Regő is mondta. Fázott a meleg napsütésben és minden önuralmára szüksége volt, hogy a benne forrongó gondolatokat el tudja rejteni a társai elől. Pedig a vidék nyugodtnak tűnt, üldözőnek nyoma sem volt. A fák is megszokasodtak – a keleten húzódó erdőség, Menedékföld rengetegének nyúlványai itt újra elérték a hegyek lábát. Regő hamarosan rövid pihenőt rendelt el, halkan szót váltott Vigoval és JósZéllal, majd

szétváltak és kissé eltávolodva a fűben ülő lánytól, a környéket pásztázták. Lelle tudta, hogy megfelelő helyet keresnek a vadász bevarására.

Úgy hitték, van még idejük... Jósziel nem jelzett, s Lelle sem érezte a veszély közeledtét. Pedig közel volt... Nesztelenül osont a fák takarásában, beleolvadt a földre vetülő árnyékokba; kimerültségénél és mentális erőfeszítésénél csak a dühe volt nagyobb. Kimerültségét a szikla szellemével folytatott hosszú küzdelem és az egész éjszakai erőltetett menet okozta. El tudott szabadulni a meghajló, eltorzuló térből, de ereje nagy részével fizetett érte! Mentális energiáinak maradványát arra fordította, hogy elrejtse lényének kisugárzását, mert tudta – már tudta! –, hogy az a lány megérezne! Egy pillanatra megállt, meghúzta a vállára, combjára tekert szorítókötést, figyelte, hogyan cseppen meleg, ritka vére a kiszáradt avarra – és engedte, hogy a düh még inkább utat találjon a szívéhez. Megfizetnek a sebeiért, a vérért, a fájdalomért! Becsalták a vadon belsejébe, s majdnem lerázták – nem várhat tovább. Kevés ereje maradt, de arra, ami még hátravan, éppen elég! Végigsimította hosszú, különös jelekkel vésett íját, éles, erdőhöz és vadászathoz szokott szeme megfelelő fát keresett. Tudta, hogy azok hárman megálltak – tudta, mert érezte a lány kisugárzásának közelségét. Még arra sem képes, hogy elrejtse magát! Megvető mosolyra görbült szép vonalú szája – nem lesz nehéz dolga. Az most nem érdekelte, mi lesz a lány két társával, sejtette, hogy a nyomába erednek majd, s ha kipihentebb, nem utasította volna el a lehetőséget, hogy utolérjék... Igaz, csak a lány életét kérték tőle, de ha egyetlen helyett három prédája lehet... A sérülése azonban más helyzetet teremtett, óvatosabb lett, vissza kellett szorítania halált és vért akaró ösztöneit. Elég lesz a lány is... Halványan elmosolyodott, amikor megtalálta a fát – elég magas, hogy messzire lásson és elég dús, hogy az az átkozott madár ne vegye észre! A sebei újra véreztek, mire elfoglalta a helyét a kiszemelt ágon, fogcsikorgatva rántott a szorítókötésen, s csak a tapasztalata segített, hogy a fájdalomtól felrobbanó lángvörös dühöt ne a fejébe küldje. Előhúzta a vesszőt, vigyázva, hogy a hegyéhez semmiképpen se érjen hozzá. A kis tisztást figyelte, miközben a húrra illesztette és lassan megfeszítette. Tisztán látta a célt, mégis várnia kellett... Igaz, a lány egyedül volt, a társai több méterre eltávolodtak tőle, de a fűvön kuporogva nem nyújtott jó célpontot. Meg kell várnia, amíg feláll... A vadász, őseitől tanult módon elcsendesítette elméjét, kiürített magából minden érzelmet, minden gondolatot. Rezzenés nélkül várt, s képes lett volna órákig így maradni – csak a szeme, a keze és célpontja létezett. Lelle ekkor döntött úgy, hogy Vigo után sétál; éppen fel akart állni, amikor rátört a félelem. Olyan erővel robbant fel benne ez az érzés, hogy megtántorodott, szemét ellepték a könnyek.

Egy pillanat alatt hagyta ott a testét, hogy aztán hirtelen a magasból lássa ugyanazt a tisztást. A halkan susogó lombokat, a fák fölött köröző sólyommadarat, a hosszú léptű homályvadászt. De a szíve nem lett könnyebb... Valami még lógott a levegőben... És akkor meglátta Vigot. Elszánt arcát, nyugodt mozdulatait, a botot markoló erős kezét. Szürke szemét, amely felfelé villant, mintha csak őt keresné. És akkor útjára indult az

a nyíl... Valahonnan a fák közül jött. Lelle hallotta az új idegének pendülését, hallotta a levegőt szelő nyílvesző surrogását. Elf nyíl volt, mérgezett. És Vigo szívének szánták. A lányban bennakadt a lélegzet, a félelem jeges marokként szorította össze a szívét. Kiáltani szeretett volna, figyelmeztetni Vigot, de hang nem jött ki a torkán. S a nyílvesző becsapódott, átfúrta Vigo mellkasát... És megölte a társát!

- Ne! – kiáltott fel Lelle, megtalálva a hangját.

És ebben a pillanatban felugrott. Vigo és a homályvadász azonnal a hang irányába fordult, de még a rezzenetlen vadászt is meglepte a hirtelen mozdulat. Lelle, megérezve az elf jelenlétét, a fák felé pördült – a nap fénye megcsillant a köpenyét összefogó csaton. És a vadász nem lőhetett... Elhúlt a szíve, s ha csak egy pillanatra is, de megremegett a keze. Tisztán látta a csat formáját és meg kellett ismernie! Az áldozata, egy fiatal lány – s az elfek legszentebb szimbólumát, a Forrás, az Eredet jelét viseli! Nem bánthatja! Egy ujjal sem árthat neki! De futni sem hagyhatja! A vesszőt lejjebb engedte, s miközben mereven nézte a lányt, fejében villámgyorsan száguldottak a gondolatok. Mit tehet?! S ebben a pillanatban valaki belépett a látómezőjébe – erdőszínű ruhája, lendületes lépteivel elmozdították a figyelmét. És megérezte... És felismerte a belőle áradó erőt – rádöbbsent, hogy ugyanolyan veszélyes, mint a lány! Vagy talán még veszélyesebb! Immár nem habozott. Felemelte a vesszőt, megfeszítette a húrt és lőtt! Mindhárman meghallották az új idegének finom pendülését, de a célpontot egyedül Lelle ismerte. Vigo! Lelle tudta, már egy figyelmeztető kiáltás sem mentené meg. Semmi sem. Csak a gyorsaság. Megszűnt benne minden félelem, mintha elvágták volna - nem gondolkozott, ösztönösen cselekedett. Meg akarta menteni Vigot. Minden áron! A saját élete árán is! Nem volt több ideje – nekiiramodott; úgy érezte, hogy gyors, mint a szél, hogy a lába szinte nem is érinti a talajt. Vigo a lány arcát nézve megértette, hogy mi fog történni, de változtatni már nem tudott. Mert sebes volt a nyílvesző, nem lehetett kitérni előle. De Lelle még gyorsabb volt. Vigótól néhány lépésnyire feldobta magát a levegőbe és kitárt karral a mellkasára vetette magát, hogy testével védhesse a másikat. Abban a pillanatban a Vigo szívének szánt nyíl iszonyú erővel csapódott a vállába. Lelle felkiáltott a fájdalomtól, könnyek lepték el a szemét - megtette, amit akart, de a testét végigperzselő tűz miatt már nem tudott sem tisztán gondolkodni. Nem úgy a két társa. Vigo magához szorította az elgyengülő testet, érezte, hogy Lelle karjai lecsúsznak a válláról. Feneketlen düh öntötte el, ahogy az erdő felé rohanó Regőre pillantott.

- Vidd fedezékbe! – kiáltotta a homályvadász, majd bevetette magát a fák közé.

Szilaj kedve kétséget sem hagyott arról, mi a szándéka. Az elf vadásznak mindössze annyi ideje maradt, hogy leugorjon a fáról; a lábába maró, égő fájdalom egy pillanatra még a döbbenetét is elnyelte. Nem így akarta! Nem a lányt! Mire felemelte a fejét és kiegyenesedett, már tudta, hogy elkészt... Regő alig néhány lépésnyire volt tőle – már nem rohant. Egyetlen, íves mozdulattal kihúzta a kardját, fekete kabátja meglebbent magas alakja körül.

- Eljöttem érted, vadász – mondta csendesen, hidegen.

Az elf nem tudta, ki a csapat harmadik tagja, eleddig csupán vezetőnek tartotta, s eszerint szánta neki a halál sorsát. De most rá kellett döbbsennie, tévedett – ez volt életének legnagyobb és utolsó tévedése. Mert a homályvadász maga köré hívta és szabadon engedte lelkének árnyait, s azzal a súllyal, amit ő elviselt, s amellyel együtt élt, a sötét elf, minden tapasztalata és kegyetlensége ellenére sem nézhetett szembe. S mert a társaitól messze volt, Regő nem rejtette el tovább az erejét. Az lett újra, akivé hetven évvel korábban, az eskü és az átok szövődékében válni akart! S a sötét elf ereje teljében sem állhatta volna útját a végzet kezének...

Vigo a karjába emelte Lellét és az egyik nagyobb szikla takarásába húzódott vele – innen nem látta a fákat, de őket sem veszélyeztette egy újabb lövés. Ha ugyan lesz még egy... Amint Vigo letette a földre, a lány ereje maradékával a bal oldalára fordult, felhúzta a lábait, összegömbölyödött. Jobb válla lüktetett a fájdalomtól, jobb karját már nem érezte. Valahogy lelassult, elhalkult körülötte a világ. Még érezte a köves-füves föld melegét, de elhalványult a madarak éneke, elsápadt a nap fénye a szeme előtt. Nyugodt volt.

- *Vigo él! Vigo él!* – hajtogatta magában.

Az arcára gondolt, a szemére, az őt körülölelő karok erejére – s ez lecsendesítette a fájdalmát is. Már csak gyengeséget érzett és hideget. A hideg a beléfúródott nyílvezzőből indult el, áttérjedt a mellkasára, s kíméletlenül kúszott lefelé. Méreg! Olyan bizonyossággként villant belé, mintha maga is jelen lett volna a halálos nyílvezző elkészítésénél. Mérgezett volt a nyíl! Egy rövid ideig úgy érezte, ezt nem élheti túl. Ennyi ereje nincs! Ehhez egy elf szívóssága lenne csak elég. Talán elég. De ő nem elf! Nem teljesen az! Lehunyta a szemét, elcsendesítette szaporán dobogó, de a testét elöntő hideg által ugyancsak szorongatott szívét. Vigo jól látta, hogy Lelle az eszméletvesztés határán áll, s tehetetlen dühében a fogát csikorgatta. A lelke legmélyéig felkavarta és megdöbbsentette mindaz, ami történt. Mióta ismerte, féltette a lányt, s most, hogy valóban halálos veszélybe került, szinte lebénult. Megérintette a nyílvezzőt, s mikor Lelle erre sem mozdult meg, a nyakához nyúlt – és remegett a keze! Lelle érezte, hogy Vigo ujjai a nyakán keresgélnek az élet lüktetését, s meghallotta a hangját is.

- Nem mehatsz el Lelle! – mondta rekedten Vigo. – Gyerünk, nézz fel, nézz rám! Tudom, érzem, hogy hallod a hangom. Nyisd ki végre a szemed!

Lelle összeszedte az erejét és felpillantott. Vigo hajolt fölé, szürke szemeiben kétségbeesett tűz égett, de látva, hogy a lány magához tér, remény költözött a szívébe.

- Ki kell húznom a nyilat – mondta csendesen.

- Mérgezett – súgta a lány.

Vigo arca megfeszült, kemény lett, mint egy szikla. Olyan üresség, olyan csend ült a szívében, amittől mozdulni sem bírt. *Meg fog halni!* – ez az egyetlen gondolat töltött be mindent. Megállt az idő... Megrekedt a jelen, miközben megérintette Lelle kihűlő arcát, és mereven nézte lassan elfátyolosodó, égbék szemét. S abban a pillanatban, valahonnan nagyon mélyről, Kartal

figyelmeztetése és Riona szavai bukkantak fel benne. Vigo a gyors felismerések embere volt – tudta, mi az egyetlen esélyük! Tudta, még ha a szíve berzenkedett is ellene... De ehhez Lelle kellett! Még közelebb hajolt, tenyerét a lány arcára simította.

- Egy elf, egy fa meg tud birkózni a méreggel, egy ideig mindenképpen – mondta erősen, keményen. - Ne mondd, hogy nem vagy elf! Épp annyira vagy az, mint amennyire akarod! Nem kérem, hogy add fel emberi részed, hisz nem is tudnád, de most küld hátra! Csak arra figyelj, ami a fák népéből van benned! Erre figyelj Lelle!

- Nem akarok elf lenni! – súgta a lány. – Nem akarok más lenni, mint te!

Vigo szürke szeme megvillant, amint Lelle füléhez hajolt.

- Kezdetől fogva azt szerettem benned a legjobban, hogy más vagy! – mondta halkán, mégis teljes szívvel.

Majd egyik kezével a lány karját, a másikkal a nyílveesszőt ragadta meg, és egyetlen erős mozdulattal kirántotta Lelle vállából. A lánynak mindössze egy halk kiáltásra volt ereje, mielőtt beleájult az eszméletlenségbe. Vigo mindent megtett, hogy elnyomja magában a bénult kétségbeesést – ösztönösen, a széllovasoknál tanult módon tette a dolgát. Lehántotta Lelle válláról a rövid zekét és a vászoninget, kimosta és a lány zsákjából előkotort tépésekkel bekötötte a sebet. S mire ezzel végzett, Regő is visszatért. Szótlanul guggolt le melléjük, arcára mély barázdákat vájt a keserűség.

- A vadász? – kérdezte Vigo.

- Valóban elf volt – felelte csendesen a homályvadász. – Megsérült a sziklánál, így nem tudott elmenekülni. Szembe kellett néznie velem...

- S ő maradt alul – Vigo a férfi jobb kézfejenél, a ruhaujj alól előbukkanó vérkígyót figyelte. – Megsérültél...

- Nem! – Regő felkapta a fejét. – Ez semmiség az övéhez képest!

Megérintette Lelle homlokát, a nyakát, figyelte egyre lassuló, egyre halkabb lélegzetét.

- Elveszítjük... – mondta és megvonaglott az arca.

- Nem veszítjük el! – Vigo a karjába emelte Lellét és felállt. – Ha velünk akar maradni, velünk fog maradni!

- Vigo...

- Nem ámítom magam! A nyíl mérgezett volt és nagyon kevés az időnk. De Lellében a fák vére kering, képes kitartani még egy ideig.

- Tehát mégis... mégis elf.

Vigo szája megrándult ennek hallatán, de nem visszakofozott.

- Elf lelke és emberszíve van, miként Lendas mondta. De most azonnal keresnünk kell egy tölgyet, mielőtt késő lenne! Shaun! Jószél! Induljatok előre és találjatok egy fát!

Sikerült úrrá lennie a kétségbeesésén, s mert tudta, mi a dolga, a hangjában erő és elszántság volt. Regő bólított és sebes lépteivel maga is megindult a sólyom és a mókus után – ügyet sem vetve vérző, lüktető sebére.

Sequoia, a fák asszonya

A keresés tovább tartott, mint hitték. A ligetes, erdőszéli sávban sokféle fa nőtt, de tölgy nem akadt köztük – egyre beljebb, egyre mélyebben kellett behatolniuk Menedékföld rengetegébe. Regő ment elől, s mert Vigo többszöri kérés ellenére sem adta át neki Lellét, a keresésre fordította minden energiáját. Vigo először a karjában vitte az eszméletlen lányt, de mert a megtett távolság egyre nőtt, s az ő karja mindinkább elfáradt, kénytelen volt változtatni. S bár a lelke berzenkedett ellene, hogy zsákként cipelje a vállán Lellét, ezúttal nem tehetett másként. Komor volt, néma, s áldotta volna a fájdalmat is, csak képes legyen távol tartani a félelmet! Még sosem érezte, sosem élte át ezt a kétségbeesett, hideg és keserű félelmet... De most látnia kellett Lelle mozdulatlan testét, halottsápadt arcát, érezte bőrének márványhidegét. S bár látszólag szívósan, kitartóan gyalogolt Regő nyomában, néha Jószelet keresve a szemével, valójában mindegyre azt a képet látta, ahogy Lelle kitárt karral, határozott, szinte derűs arccal a karjába repül. És újra és újra hallotta a nyíl becsapódásának durva hangját. Még sosem érezte azt a félelmet, amit most érzett - nem akarta, nem tudta elveszíteni a lányt. Közben pedig érezte, milyen közel jár hozzá. Mert Lelle némán, mozdulatlanul feküdt a vállán, s mióta bekötötte a sebét, csupán lassú lélegzetvételei mutatták: még itt van. Vigo nem áltatta magát; tudta, hogy Lelle haldoklik, a szervezete csak ideig-óráig képes küzdeni a méreg ellen. S hogy még közöttük van, az nem neki köszönhető, hanem a lányban élő örökségnek – a fa-vérnek, amely lelassította a test működését és a méreg áramlását. De az idő és a remény fogyott...

- *Találtam egyet!* – Jószelet szinte zuhanórepülésben érkezett, éles vijjogása felrázta dermedtségéből Vigot.

Ekkor már egészen bent jártak az erdő sűrűjében. A dús lombú, sudár fák között csak fénycsíkokban tudott behatolni a napsugár, a fénypázmák és az árnyas részek váltakozása egyre különösebbé tette a helyet. Bizsergető, borzongató volt, de a fenségesség mögött halvány fenyegetés is érződött.

- Merre? – kiáltott fel Vigo megtorpanva.

- *Közel van! Kövesd Shaunt!* – üzent a sólyom.

A kis vörös mókus a két férfi szemmagasságában, cikázva ugrált el a fák között, Regő gyors léptekkel indult utána. Vigo a válla helyett ismét a karjába vette Lellét és újult erővel sietett a nyomukban. Jószelet igazat szólt – a különös tisztás valóban közel volt. Sűrűn álló fa-örök vették körül az erdő testén keletkezett, napfényben fürdő, vadvirágos nyiladékot, s ezek a fa-örök valamennyien tölgyek voltak! Erejük teljében lévő, terebélyes tölgyek – láttukra Vigoból is, a homályvadászból is halk sóhaj szakadt fel. Vigo a szemével és az ösztönével kereste meg a legszebbet, s a törzs mellé, a hűvös árnyékba fektette Lellét. A köpenyt körbetekerte a fehér, hideg test körül, a lány szíve fölött megigazította az elf csatot, majd a tenyerét a kéregre fektette.

- *Segíts!* – üzent hangtalan nyelven, minden erejét összpontosítva. – *Gyere és segíts!*

A fa megborzongott a hívástól – *ezt* tisztán érezte. Arról viszont még sejtelve sem volt, milyen messzire ér a szava... Percek teltek el anélkül, hogy bármi történt volna. Ott térdeltek Lelle mellett – Vigo a fejénél, Regő a lábánál –, lesték az arcát, a lélegzetét, bármit, ami elárulhatja, mi történik. Hogy egyáltalán történik-e valami?! Nem vették, nem is vehették észre, hogy a hátuk mögött, a tisztás másik oldalán az egyik tölgy kérgén gyűrődés támadt, majd rés nyílt, helyet adva egy éjsötét szempárnak. Mint egy hűvös fuvallat, úgy simított végig tekintete a két férfi tarkóján, majd a földön fekvő testen – s idő sem kellett neki ahhoz, hogy felismerje a vele rokon vért. A következő pillanatban hang nélkül megrepedt a kéreg – de a felnyíló, embernői hasadék nem okozott fájdalmat, sem halált a fának, csupán kaput nyitott az érkezőnek.

- Hívtatok – csengő hangja átívelt a tisztáson.

Vigo és Regő egy emberként pattant fel, s mire megfordultak, már kirántott pengéiken is megcsillant a nap fénye – Lelle elé álltak, eltakarva őt az asszony elől. Mert az érkező asszony volt... Kis termetű, karcsúsága miatt mégis nyúláknak ható, fehér hajú asszony. Szív alakú arcának vonásai finomak, kortalanok, sötét szemébe pillantva mégis mindketten azt érezték, hogy évszázadok mélységét látják.

- Nem hívtunk! – szólalt meg Regő keményen. – Ki vagy?

Az asszony a homályvadász szemébe nézett, megvillant valami a tekintete mélyén, majd válasz helyett egyszerűen elindult feléjük.

- Megállj! – egyszerre kiáltottak, egyszerre lendültek előre, hogy megállásra kényszerítsék.

A nő nem tett mást, csupán előre nyújtotta mindkét tenyerét – a következő pillanatban mintha forgószél tépte volna ki a kardot Vigo és Regő kezéből, hogy aztán pörögve átszálljanak a tisztás felett, s végül belesimuljanak a keskeny, kicsi kezekbe. Az asszony a két pengére nézett – mintha súlyukat, erejüket méregette volna, majd egy határozott mozdulattal mindkettőt a földbe szúrta.

- Hívtál és segítséget kértél – mondta egyszerűen és Vigo szemébe nézett. – S mert a fák itt a barátaim és az oltalmam alatt állnak, eljutott hozzám a szavak nélküli üzenet.

- Faelf vagy? – Vigo a földben rezgő kardjára, majd az asszonyra pillantott, s úgy döntött, egyelőre nem rántja ki a botját.

- Nem – rázta a fejét a nő és újra elindult feléjük. – Sequoia vagyok, a fák asszonya, s a környező terület úrnője.

- Ez az árnyelfek földje! – mondta komoran Regő, s egy tapodtat sem mozdult Lelle elől.

- Sosem háborgattuk egymást – az asszony megállt a homályvadász előtt, s felnézett a szálas férfi arcába. – S mert a megérkezésük idején már itt éltem, sosem akarták elvenni a területet, melyet az én erőm jár át. A földemen állsz idegen, s azt javaslom, lépj el az utamból, ha meg akarod menteni a lányt.

Farkasszemet néztek, s mert mindkettőjük akarata sziklakemény volt, sem a kék, sem az éjsötét szempár nem engedett. A helyzetet Vigo oldotta meg – megérintette Regő vállát, majd határozott mozdulattal arrébb tolta a férfit.

- Ideje van a kitartásnak, és ideje van az engedésnek – mondta egyszerűen. – Sequoia segíteni jött, érzem rajta. S az ösztöneim nem csapnak be.

Az asszony Vigo felé bólintott és letérdelt Lelle mellé. Kibontotta a köpenyből, vigyázva, hogy a csatot ne mozgassa el a szíve fölül; vékony ujjával végigsimította a bekötött sebet, a hideg arcot, a fehér homlokot. S míg ő a lányt figyelte, a két férfi vele tette ugyanezt. Ha a saját szavai és a tekintete nem árulta volna el, fiatalnak hihették volna... Dús, hőszerű hajtincsei közé vékony, hajlékony faágakat font, s amikor hátrarázta a haját, észrevették az arcán futó jelet. Először árnyéknak tűnt, azután festésnek... végül mindketten rájöttek, hogy a minta a bőre alól lüktet elő. A vékony, pengeszerű levelekkel díszített indák mindkét oldalon a szeme sarkából és a fülétől indultak, összefonódtak a nyakán, egy íves kanyarral a kulcscsontjára fordultak, egymásba csavarodtak és befutottak a ruha kivágásának szegélye alá. Sem Vigo, sem a sokat tapasztalt Regő nem látott még hasonlót, de most egy életre megjegyezték.

- Nagyon gyenge. Haldoklik – nézett fel váratlanul Sequoia. – S bár ez a tölgy, s a környező fák mind a segítségére vannak, ennél most többre lesz szükség. El kell vinnünk a földem szívébe, ahol minden erőm forrása dobog.

Szavait Vigonak szánta, láthatóan az ő beleegyezésére várt. Helyette mégis Regő szólalt meg előbb.

- Miért bízánk benned? – kérdezte, miközben a kardjára pillantott.

- Mert nincs más választásotok, ha meg akarjátok menteni – felelte nyíltan, egyszerűen az asszony. – Ha ártani akarnék, már megtettem volna. Nem vagyok árnyelf, de ha az volnék, a lányt akkor is megpróbálnám visszahozni. Rajta van az a csat... Az elfek egyik legszentebb jele. S látom, érzem rajta, hogy ő maga is része ennek a népnek, ennek a vérnek. Ő mindenképpen biztonságban van Menedékföld területén. Aggódnod csupán magad miatt kell!

Mielőtt Regő válaszolhatott volna, újra Vigo lépett közbe.

- Akkor segíts! Sem az én társam, sem Lelle erőállata nem jelez veszélyt, s mert magam is így érzem, veled megyünk. De csak egy apró okot adj, s nem lesz módod Lellehez férni, hiába röpítetted el a kardomat!

Vigo arca komoly volt, elszánt, s szürke szemének fénye állta az asszony pillantását.

- Úgy tűnik, értjük egymást, ifjú ember – bólintott Sequoia.

- Vigo a nevem, a társam pedig Regő, a homályvadász.

- Homályvadász... - az asszony szája sarkában sokatmondó mosoly ébredezett. – Úgy hát köszöntelek benneteket az árnyak földjén! Most pedig kövessetek.

Vigo újra a karjába emelte Lellét és elindult a fürge léptű Sequoia után; Jószelet a feje fölött keringve, Shaun a lába mellett szaladva örködött. Regő csak néhány pillanattal később követte őket – tekintete elsötétült, arca megfeszült, s a korábbiaknál is erősebben kellett összpontosítania, ha vissza akarta szorítani a hullámokban rátörő fájdalmat. Tudta, hogy veszélyes helyre érkezett – de mert hosszú idő óta sem a kockázat, sem a baj nem riasztotta, nem pocskolta az erejét habozásra. Mire Sequoia átjárót nyitott a fa kérgén, már kihúzta a földből a két kardot és Vigo mögött állt.

- Ez egy Kapu? – kérdezte Vigo, az aranyos fényű repedést nézve.

- Egy átjáró, amelyet földem bármelyik fájában nyitni tudok, hogy lerövidítsem a távolságot. Kövessetek!

Belépett a hasadékba. Vigo magához ölelte Lellét, Regőre nézett, s amikor a homályvadász halványan bólintott, követte az asszonyt. Regő még egy pillanatig a magasra szálló Jószelet és a tovairamodó Shaunt figyelte, majd a társai után indult.

Lelle úgy érezte, hatalmas erő rántja ki a testéből, s mint egy pihét, átdobja a túloldalra. A suhanás mintha csupán egy pillanattal tartott volna – szinte fel sem fogta a fényekkel teleszórt, ködszerű gomolygást, amely útja során körülölelte. Egyetlen kép élt benne, fogta be a lelkét: egy villanásnyi időre a magasból láthatta saját, földön heverő testét és a mellette térdelő, feszült tartású Vigot. Vigo... Az egyetlen gondolat, amelybe meg tudott kapaszkodni. S bár nem tudta, ez az élethez kötő erős szál okozta, hogy lassult a suhanása, s ő a túloldal helyett végül a Mezsgyére érkezett. S mintha az érkezéssel együtt az észlelése is visszatért volna – már tudta, ki ő, emlékezett a történetekre és felismerte, hová került. Önkéntelenül a nyakához nyúlt – de nem érzett ott semmit! Döbbenet lepillantott, de a csat nem volt rajta! Mint ahogy hiányzott a medálja és az ujjáról a csillaggyűrű! Lelle torka összeszorult, ahogy lassan megértette, mi történt. A kezét nézte, megforgatta a szeme előtt, s amikor felbukkant benne a gondolat, hogy vajon átláthat-e rajta, elképzelése máris valósággá vált... Átlátott a kezén, mint amikor halovány füstködön néz át valaki! Leült, szinte lerogyott a fűbe, amely éppúgy hullámozott körülötte, mint első alkalommal – meg kellett kapaszkodnia, még ha tudta is, ez nem az anyag világa! Ez nem a teste! Nem az a tömör, sűrű valami, amelyben tizenöt éve lakik. De akkor micsoda?! Nem halhatott meg – legalábbis nem egészen! -, hiszen nem került át a túloldalra. De nem is él – nem teljesen! -, mert akkor a csatja, a gyűrűje, a teste is vele lenne, mint a látomásban, Rhianna birodalmában. Itt ül a Határon, s most valóban itt van! Megtorpant útközben... Megrekedt! Vissza tud jutni valaha is? S vajon merre van a vissza?! Mert, ahogy ott ült, s körbenézett, megváltozott körülötte a táj. Már nem csak átutazó vagy látogató volt; ide tartozott – s a Mezsgye felfedte előtte igaz valóját. Tárgalni kezdett, mélység tárult alatta, magasság kerekedett felette – s a korábban útnak hitt végtelenség egy külön világgá gömbölyödött. Egy világgá, amelynek nem ismerte a szabályait! Tenyerébe hajtotta az arcát, mert nem akarta látni! Még nem volt képes rá... Túl gyorsan történt, túlságosan váratlanul! Várakozása nem zavarta a helyet – itt nem volt idő, tér sem

igazán, ami a túloldal hatása lehetett. De hogy mi élt itt az anyag világának erejéből, azt Lelle még nem tudta. A hangra riadt fel, a hideg surrogásra... Felkapta a fejét, körülnézett, de felállni nem mert – tisztán érezte, hogy mindkét oldal húzza magához. Mindkét oldal vár rá! S mert nem sejtette, merre nyílik az átjáró az életre, s merre a távozás felé, inkább nem mozdult. A hangra próbált összpontosítani – s mert tudatának erejét oda fókuszálta, meg is láthatta az okozóját. Éppen akkor érte el a Mezsgye talaját, miután sötét rés nyílt a végtelen égen, s kidobta magából. Éppolyan döbbsen nézett körül, mint az imént a lány. Oldalához, hátához kapott, fegyvereit keresve – de azok nem követhették, mert az anyag világában maradtak, élettelen teste mellett. Lelle még sosem látta, mégis azonnal felismerte – sötét haja mintha magába nyelte volna a fényt, fekete ruhája élesen elvált a környező vidéktől. Elf volt, de szép vonású arcát nem nemesíthették meg a benne dúló érzelmek. Észrevette a fűben üldögélő lányt, s hátratántorodott, mintha arcul csapták volna.

- Tehát utánam küldtek – Lelle mosolya halvány volt, szomorkás.

- Nem téged... - mondta az elf, de elharapta a szavakat, amint meglátta a lány köpenyét.

És a csat hiányát. Lelle értette a pillantását – úgy érezte, tisztán olvas a másik lelkében, gondolataiban.

- A csat miatt nem ölhetél volna meg – mondta egyszerűen. – Mégis megtetted.

- Az Eredet jelét viseltesz – hangzott a szűkszavú, komor válasz.

Mielőtt Lelle bármit felelhetett volna, mozgás támadt az elf körül – meggyűrődött a levegő, majd a semmiből érkezve három alak fogta körül a vadászt. Áttetszőek voltak – valóban áttetszőek, mint a komor épületekben bolyongó szellemek! Mégis a Mezsgyéhez tartoztak... Egy nő és két férfi. Körülállták az elfet, de a vonásaiból nem derült ki, mi a szándékuk. Mintha csak vizsgálnák... Nem tartott sokáig. Az alakok közül az egyik, egy férfi mozdult előre, megérintve az elf homlokát – s a vadász képtelen volt elrántani a fejét.

- Te vagy a legújabb! – szellemhangja, mint a hideg szél. – S te is ugyanazt az urat szolgálod, mint jómagam. Regő csak közülünk valókat szeret átküldeni...

Lelle felállt. Fel kellett állnia!

- Regő? – kérdezte.

A szellemalakok ránéztek, de nem jöttek közelebb.

- Te a társa voltál, nem az áldozata – felelte az előbbi alak, s a mosolya éppolyan ridegnek tűnt, mint a tekintete.

Középmagas, csontos férfi lehetett valamikor. Világos haját hátrafésülte a homlokából, s a tarkóján egyetlen fonatba fonta. Világos volt a szeme a valaha jóképűnek mondható arcban – csupán csapott álla, keskeny szája mutatta jellemének gyenge oldalát.

- Nem mind vagyunk az áldozatai – szólalt meg a második férfi.

Vállas, erős, kissé tagbaszakadt alakja nem mindennapi erőt rejtett magába. Széles, nyílt homloka alól fellegszürke szemek villantak elő, sötét haját ugyanolyan fonatba fonta, s az arcát keretező rövid szakáll sem rejthette el dús, szívesen nevető száját. Egészen szorosan mellette, az oldalához simulva állt az asszony. Szinte szebb volt, mint Rhianna, s jóval szomorúbb, mint amilyen az elf királynőt valaha is. Ovális, sápadt arcában önálló életet éltek a hatalmas, sötét szemek; barnás színűnek tűnő haja kibontva ölelte körül magas arccsontját, finom állát. Egy királynő... - gondolta Lelle. És sejteni kezdte, ki lehetett valójában.

- Mind az áldozatai vagyunk! – rázta meg a fejét a hideg hangú férfi. – Titeket nem bántott, csupán nem eresztett. Velem azonban igazán elbánt!

Mielőtt azonban akár Lelle, akár valaki más megszólalhatott volna, megremegett a levegő, s akkora csattanással dördült, hogy valamennyien hátratántorodtak. Sőt! A hideg hangú és az elf vadász kivételével valóban hátralebbentek. Nem volt helyük az érkező mellett... Lelle nem mozdult, s a kibontakozó gomolygás láttán már nem is volt rá képes. A gomolygás... Az üldöző, aki az út kezdete óta, az álom óta próbálja elpusztítani! Egyre magasodott, terjedt, mint egy hatalmas viharfelhő – s valóban: örvénylő belsejében kisülések villantak, mint a villámok zivatar idején. A hideg hangú elmosolyodott... Az elf vadász megrándult, mint akin korbáccsal vágta végig. Mozdult volna, kiáltott volna, de az arca, a hangja megfagyott. A gazda eljött érte. Lelle ekkor kezdett hátrálni, ösztönei veszélyt ordítottak, s ő végre ráébredt: menekülnie kell. De elkészt. Az elf vadász még egyszer megrázkódott, mintha büntetés alatt nyögne az ellenállása miatt. Ám az ellenállás megtört az övénel jóval hatalmasabb akarat árnyékában, s váratlanul, két ugrással a lány mellett termett. Pördítet egyet rajta, majd megragadta Lelle mindkét karját és magához húzta. A lány háta keményen ütdődött az elf mellkasának. A hideg hangú kinyújtott kézzel közeledett felé, s Lelle esküdni mert volna rá, hogy ujjai hegyén sötétség gomolyog. Szabadulni akart, de a vadász keze bilincsként szorította.

- Nem lesz módod visszamenni! – sziszegte a hideg hangú. – Maradni és bolyongani fogsz, míg a lelked már sír az igazi halál után! Ugye elbúcsúztál a társaidtól? Mert még egyszer nem teheted meg!

Ekkor már egészen Lelle előtt állt, s a lány hiába rángatta a fejét, egyik kezével elkapta és megszorította az állát, a másikkal gyors mozdulatokat tett - jelet rajzolt a homlokára. Lelle könnyei még így, valódi test nélkül is kicsordultak a fejében, lelkében robbanó fájdalomtól. Összecsuklott volna, ha az elf nem tartja meg. A gomolygásból újabb moraj hallatszott, ezúttal az elégedettség jeleként. Elkezdett visszahúzódní, s magával vonta az éles hangon nevető, világos hajú férfi szellemét. Amint az örvénylő vihar távolodni kezdett, úgy vonta vissza az elfre kényszerített engedelmességet. A vadász újra megrázkódott, s érezte, hogy a távozás oldala elképesztő erővel kezdi húzni. A gyenge, kábult lányra pillantott, akit a karjában tartott. És elf volt újra... Büszke, szenvedélyes, konok... S bosszú égett a szívében a valaha önként vállalt, de most erővel rárakott hatalom miatt. Lelle felnézett, összeakadt a pillantásuk. A vadász emlékezett a csatra, s most képes volt meglátni a lányban élő örökséget. A bosszú hajtotta, amikor az utolsó szó mellett döntött.

- A gomolygásban rejtőző fajzat valaha az uram volt – súgta és maradék erejével ellenállt a halál hívásának. – Valaha élt. De a társad, a fiú, akit meg akartam ölni, ide küldte, s most ő is megrekedt. Én továbbmegyek, ő a visszatérésére vár. Emlékezz! Emlékezz Hidegpusztára!

Többre nem volt ideje. A gomolygás meghallotta a szavait, s mert az elf valaha eladta neki a képességeit, a szívét, talán a lelkét is, még árthatott neki. A hirtelen támadt, sötét légörvény mellbevágta és elszakította Lelltől a vadászt. Még egy pillanatra látta a viharral küzdő alakot, majd a túloldal ereje megkönyörült rajta, s magába fogadta. Lelle térdre esett, de már nem a gyengeség munkált benne. Lassan felemelte a fejét, a gomolygás után nézett, s éles fény villant a szemében.

- Tehát itt vagy! És te vagy... Ide küldött Vigo és a bot ereje! – mondta halkan. – Őt is akarod, Duirt is akarod... De esküszöm, amíg én itt vagyok, nem kapod meg egyiküket sem! Mert nem félek tőled! Már nem... Te átokverte, fajzatszívű, lélektelen Boszorkánymester!

- Valóban átokverte! – hallott egy csendes hangot maga mögött.

Felpattant, megpördült. A másik két szellemalak állt mögötte...

- S vajon ti mik vagytok?! – kiáltott rájuk Lelle. – Végignéztetek mindent? Remélem kedvetekre való volt! S vajon miért nem mentek a társatok után?!

- Mi nem tartozunk a Boszorkánymesterhez, mint Pelse – mondta egyszerűen a sötét hajú férfi. – Ő eladta a lelkét, így bármikor magához hívhatja.

A név hallatán Lelle egy pillanat alatt nyugodott le.

- Pelse? Az a Pelse?! De akkor mit keres közöttetek?! Mit keres Regő közelében?! – közelebb sétált. – S mit kerestek ti a homályodász mellett?

- Átok és eskü köt minket egymáshoz és Regőhöz – felelte a férfi csendesen. – A szeretet és a gyűlölet köteléke túléli a test halálát.

- Jarod? – kérdezte Lelle, majd amikor a férfi bólintott, a kibontott hajú asszonyra pillantott. – Inghean hercegnő? És Pelse... Regő tehát valóban ott volt.

- Nem csak volt... - Jarod arcán a fájdalom árnyéka suhant át. – Lelkének egy része még ma is az elmúlt időkben él; nem tud szabadulni. Nem akar szabadulni. Mint ahogy mi sem...

- De hát mi történt?

Úgy tűnt, Jarod habozott egy pillanatig, Ingheanra nézett, s amikor a nő alig láthatóan bólintott, végül belekezdett.

- Regő a harcostársam volt, ifjú kora ellenére csapataim egyik kapitánya. Ott állt, amikor beléptem a körbe és a tűz fellobban; ott volt, amikor Pelse pálfordulása történt és mellettem küzdött abban az utolsó csatában, amikor az árulás és a túlerő fölém kerekedett... - elhallgatott.

- És ott volt, amikor meghaltál – tette hozzá csendesen Lelle.

- Igen... Megpróbált biztos menedékbe vinni. Mellettem térdelt akkor is, amikor erőm maradékával figyelmeztettem, hogy nincs tovább, az én utam véget ér. S amikor a testem szeme már nem érzékelte a külvilágot és csak a lelkem tekintetével pillanthatam rá, esküt tett. Megpróbáltam megakadályozni... Figyelmeztetni... De akkor és ott nem volt olyan állapotban, hogy hallhatott volna. A véremmel rajzolt jelet magára és megfogadta, addig nem nyugszik, amíg Pelsével le nem számolt. S amíg a jazigokhoz el nem jön az igazi király. Az a jel feltépte őt... Nem csak a bőrét! Nem csak el nem múló, be nem hegedő sérülést okozott a testén! A lelke egy részét is megvágta – és a halottakhoz kötötte. Mert Pelse hamarosan követett engem.

- Úgy érted, Regő végzett vele? – döbönt meg Lelle.

- Vele is – bólintott Jarod. – S még sokakkal azután, akik ugyanazt az urat szolgálták, mint Pelse.

- És te, úrnőm? – ez volt az egyetlen mondat, amit Lelle ki tudott nyögni, annyira tele volt a szíve Regővel.

- Regő szeretett engem – mondta csendesen a hercegnő. – Jobban, mélyebben és igazabban, mint Pelse. De elengedni ő sem tudott! S talán nem is mentem volna el...

Jarodra nézett, szomorú mosolya még szebbé tette.

- Nekem itt a helyem! – mondta rövid hallgatás után. – S itt lett volna Regő nélkül is.

- Mit tett?

- Újabb esküt vállalt. Vér nélkül... de a lelkemért. Megfogadta, hogy bosszút áll, ezért is bosszút áll Pelsén.

Így az én eladott lelkű, valaha volt férjem kétszeresen fizetett.

Mintegy végszóra, újabb gyűrrődés támadt a levegőben, s a keletkező rés a hideg hangú, szőke bitorlót köpte ki magából. Valóságosabbnak tűnt, mint eddig bármikor, a szeme csillogott, szája körül halvány mosoly látszott. De amint megpillantotta őket, elkomorult.

- Már megint itt! Meddig...? Meddig kell még visszatérnem?!

- Pelse nem szereti a társaságunkat – mosolygott fanyarul Lellére Jarod, majd újra az érkezőre nézett. – Nem szabadulhatsz tőle, míg az eskü rá eső részét nem teljesíti! S bár a Boszorkánymester előbb hajtotta gyenge akarodat az uralma alá, Regőhöz is ugyanolyan erős, eltéphetetlen bilincs fűz! Nem tudsz tőle szabadulni...

- Mint ahogy ő sem tud szabadulni tőlem! – Pelse tekintetében mély gyűlölet villant. – És megszenved, de még hogy megszenved a közelségünket! Mert ti is gyötritek, nem csak én! De én legalább örömmel teszem!

- Áruló gazember! – súgta Lelle.

Ám Pelse meghallotta, odafordult.

- Áruló? Miért lennék áruló?! – hangjában gőg és kegyetlen öröm keveredett. – Az én uram, az én igaz uram maga is jазig! Az apám pedig az öreg, karmavesztett oroszlán öccse volt. Azt akartam, ami megilletett! S az támogatott, aki tudta, mi kell a jазigoknak! Erősebb és hatalmasabb volt mindegyiknél! Az öntelt táltosoknál, a fránya varázslócsaládnál, de még a kardját rázó vezérnél is! – a szeme sarkából Jarodra nézett, majd újra Lelle került a célpontra – Azt hiszed, nem tudom ki vagy?! Hogy ki az a kölyök, aki miatt ide kerültél?! Megpróbáltátok elpusztítani, de ő nem pusztult el! Erősödik és készül arra, hogy visszatérjen! Téged már megtalált és rájössz hamar, hogy végzett is veled! S ne félj, csak idő kérdése és a kölyök is sorra kerül!

Pelse szinte tombolt – a gyűlölet eltorzította a vonásait, ujjai karommal görbülve a lány nyaka felé kaptak, majd ráébredt, hogy nem árthat neki – már megtette! -, felhorkant, megpördült a sarkán és felszívódott! Lelle szólni sem tudott, egyelőre arra is képtelen volt, hogy a maga teljességében felfogja a hallottakat. Segítségkérően Jarodra és Ingheanra nézett, s azt kellett látnia, hogy ők is kezdenek felszívódni.

- Maradjatok... Maradjatok velem! – kérte rekedten.

- Nem lehet – rázta a fejét az egyre áttetszőbb Inghean. – a Határ törvénye szerint azokkal maradhatunk együtt, akikkel összefűz a sors, ami ide irányított minket. Te Regő társa vagy, de nem Regő maga... Te máshoz kötődsz Lelle, másnak a kötele tart itt.

- De... - próbálkozott a lány.

Nem tudta végigmondani, mert Jarod és Inghean úgy tűnt el, mint amikor gyenge füstöt fúj tova a szél. Lelle lassan leült a földre, tenyerét a homlokán lüktető jelre szorította... Egyedül volt. És csak magára számíthatott! Tudta, hogy rendeznie kell a gondolatait, a bensőjét, a lelkét, ha valaha is ki akar innen jutni!

Vigonak kellett néhány pillanat, míg a járat ragyogása után szeme hozzá szokott a szűrt fényhez. Körbenézett és elállt a lélegzete – megérkeztek Sequoia otthonába. A kerek tisztást bokáig érő selyemfű borította és fák karéja vette körbe. Vigo még sosem látott ehhez fogható karéjt... A törzsek áthatolhatatlan falként tömörültek, magasba ívelő, lombos ágaik olyan szorosan fonódtak össze, hogy tetőt vontak a hely fölé – mint egy óriási, kerek sátor! Egyetlen nyílást hagytak csak szabadon – pontosan a tisztás közepe fölött, sólyomröptényi magasságban volt a kör alakú lyuk. Ezen áramlott be sűrű, vastag, tömött fénypászmaként a nap fénye, aranyló ragyogásba öltöztetve a tisztás és a fénykör közepén álló, több embernyi magas, szépen faragott oszlopot. Onnan, ahol álltak, jól lehetett látni az oszlopba faragott állatfejek, ágak, levelek és virágok felfelé kanyargó füzérét. S onnan, ahol álltak, Vigo azt is látta, hogy csak ezt az egyetlen, égbetekintő kijáratot engedték az óriási fák. Mert óriásiak voltak... Vigo sosem látott még ilyen hatalmas, ilyen pompás fákat *együtt*, egyetlen helyen; s a csodálkozása csak fokozódott, amikor rádöbbsent, mindegyik más fajta! Fenséges tölgy, szálas bükk, sudár hárs, gyönyörű gesztenye... Szilfa, nyárfá, jegenye, fehér nyír, különféle fenyők, tiszafa, fűz, cédrus és éger, gyertyán és magyal, eperfa, platán, juhar és olajfa... S ha ez még nem lett volna elég, tövükben, a sátron belül ott nőttek a bokorfák – bodza, berkenye, galagonya, mogyoró. Lelle világa! – gondolta Vigo, s ez visszahozta a valóságba... mert Lelle lehunyta szemmel, alig lélegezve feküdt a karjában.

- Gyere! – érintette meg őt Sequoia.

Az élő sátor egyik fala felé tartott, oda, ahol a tölgy és a hársfa ágai fonódtak egybe, s ahol kis forrás bukkant elő a kitüremkedő gyökerek közül. Sequoia térült-fordult, takarót kerített, apró, fából faragott, növényi nedvvel festett tégelykéket hozott, majd intett Vigonak, hogy leteheti a lányt.

- Ott szemben, a gyertyán alatt találsz még takarókat – nézett rá az asszony. – Pihenj meg nyugodtan.

- Nem, maradok – hangzott a határozott válasz.

- Talán jobb is úgy... – mondta halkán Sequoia, inkább csak magának, majd dologhoz látott.

Lefejtette Lelle válláról az átvérzett kötést, kimosta, bekenegette a nyíl becsapódásának helyét. S Vigoval együtt jól látta azt a széles, fekete indát, amely a sebtől indult és Lelle bőre alatt futott, egyenesen a szíve felé.

- Méreg... – mondta csendesen, komoran Regő, aki ekkor lépett oda hozzájuk.

- Igen, méreg – bólintott Sequoia. – Az elfek halálos kenete... A benne élő erő nélkül aligha bírta volna eddig.

- Mit tudsz az erejéről? – nézett rá Vigo.

- Rokona az enyémnek – hangzott az egyszerű válasz, majd Sequoia a nyakához nyúlt. – Én kívül is viselem a fák jelét, ő még csak belül hordozza. De erős...

- Meg tudod menteni? Vissza tudod hozni? – kérdezte élesen a homályvadász.

Az asszony felpillantott.

- Azon leszek – mondta csendesen.

S ha Regőt nem köti le annyira saját fájdmának uralása és a Lelle miatt érzett aggodalom, észrevehette volna Sequoia szemében a szánalmat. Az asszony visszafordult a lányhoz, újra bekötözte a sebet, majd apró tenyerébe fogta Lelle keskeny ujjait és énekelni kezdett. Csendes hangja áradni kezdett, mint a vízcso bogás, mint a fák lombjai között játszó szél susogása, a dallam betöltötte a sátrat, a két férfi lelkét. S eljutott Lelléhez – a szemük láttára torpant meg és kezdett visszahúzódni a méreg halálvonala. Nem tudták, mennyi ideig tartott, meddig szólt a dal – nem is foglalkoztak az idővel. Akkor és ott nem számított... De mire Sequoia befejezte, a méreg semmivé vált, a fekete csík megszűnt és Lelle teste az eszméletlenség helyett mély alvásba merült.

- Most pihennie kell – Sequoia lassan felállt. – S ezt javasolnám nektek is. Megtettem, amit megtehettem, a többi Lellén múlik.

- Mikor térhet magához? – nézett rá Vigo.

- Amíg be nem fejezi, amiért oda került, ahol most van. S amíg el nem szánja magát a visszatérésre. Egy-két napra bizonyosan szüksége van.

Vigo újra Lellére nézett. Figyelte kisimult arcát, lassú lélegzetvételeit, csukott szemeit és arra gondolt, milyen törékeny, milyen fiatal a szemében égő láng nélkül. S arra, hogy bárhol is van, miatta, érte került oda! Hirtelen lehajolt és megcsókolta a lány sápadt homlokát, majd felállt és hátravetette a fejét.

- A halálos nyilat Lelle vette magára; a vadással Regő végzett – mondta feszülten, indulattal.

- Nem vagy az adósom – értette el Regő a gondolatokat. – S alig hiszem, hogy Lelle ezt gondolná. Érted bármikor megtenné újra...

- Vigyáznom kellett volna rá!

- Azt tetted! S ezt fogod tenni ezután is, ha továbbmegyünk. De azért, amit ő önként vállalt, felesleges és értelmetlen hibáztatnod magad!

- Azt mondd, ne foglalkozzak ezzel...? – Vigo hangjában robbanásig feszült az indulat.

- Azt mondom, mással foglalkozzál! Például azzal, hogyan talált meg minket az a vadász?!

Egy-két pillanatig farkasszemet néztek, s mert egyikükben sem akart lecsillapodni a tűz, Sequoia lépett közbe.

- Ha elmondánátok, mi történt, talán segíthetünk. Én is, a fáim is.

Regő hallgatott, Vigo az asszonyra nézett. Átható, szürke szeme megpróbált a sötét szempár mélyére hatolni, szándékait, indokait átlátni; s mert az akarat és az ösztönei kéz a kézben jártak, el is érte. S amit látott, megnyugtatta.

- Nem tudom, ki vagy te valójában Sequoia, - kezdte lassan – mint ahogy nem tudod, miért és hogyan jutottunk ide. Üldöző jár a nyomunkban, s az ember ilyenkor százszor is meggondolja, kiben bízzék.

- A bizalom kockázattal jár – az asszony elmosolyodott. – S még ti ketten, akik társak vagytok, nos, még ti sem vagytok teljesen őszinték egymással! Tőlem nem kell tartanod. Emberöltök óta ez az otthonom, melynek határait nem hagyom el.

- Miért? – szúrta közbe Regő, s először tűnt úgy, hogy igazán figyel Sequoiára.

- Mert ennek a földnek az ereje éltet. Átjár és megtart, miképpen én is megtartom, óvom és ápolom a területemet.

- Egymásra vagytok utalva?

- Így is megfogalmazhatod... De amíg az egymásra utaltság általában valamilyen külső nyomás, kényszer hatására működik, az én esetemben szó sincs ilyesmiről. Szeretettel és örömmel vállaltam, hogy a fák asszonya leszek, s ők úgy fogadtak be, mint közülük valót. Az is vagyok... Nem, nem vagyok faelf! Ezt már mondtam! Embernek születtem és fiatal lányként kerültem ide. Sebesült voltam, kimerült és rettegő... Üldöztek engem is, miként mindenkit népem maradékából. Beájultam a fák közé... Tulajdonképpen átestem a világukba. Megmentettek, s mert ezáltal a társukká váltam, értettem őket. Elmehettem volna, nem akartak sem ittartani, sem kényszeríteni. Én döntöttem úgy, hogy maradok! Szövetséget kötöttünk, testvérekké váltunk. Nem szolgálom a homályt, nem engedelmeskedem a sötétségnek és békében tudok élni még az árnyelfekkel is! Örülnék, ha bíznátok bennem, de megelégszem azzal is, ha nem tartotok tőlem.

S mintha csak megerősíteni akarnák az asszony szavait, Jósziel és Shaun ekkor érkezett meg, épen és sértetlenül az eleven sátor égbetekintő nyílásán át. Szavukat, üzenetüket hallva Vigo még meglévő kételkedése is elmúlt.

- Jól van – bólintott rövid hallgatás után. – Üljünk le és hallgasd meg a történetünket.

Nem távolodtak el túlságosan Lellétől, csupán annyira, hogy halk szavuk ne zavarja a pihenését. Sequoia intése alapján egy terebélyes kőris alá telepedtek, s Vigonak egyre inkább az volt az érzése, az asszony pontosan tudja, mikor milyen fa segítségére van szükségük. Regő továbbra is hallgatott, bár ez a csend egyre kevésbé volt ellenséges. Fájdalma is csitult, s ő tudta, hogy Sequoia otthona hozott enyhét számára – s ha beszédhez nem is, de a figyeléshez és gondolkodáshoz már volt szabad erőtartaléka. Vigo röviden, óvatosan foglalta össze a velük történeteket. Elmondta, hogy Lelle álmának hatására indultak útnak, s hogy egy bajba jutott és eltűnt férfit keresnek. Említette az üldözőt, akit nem ismernek, de aki kezdetektől a nyomukban van. Rövid habozás után elárulta, mi az úticéljuk, s azt is, hogyan jutották át a Föld Körébe. Végül beszélt a váratlanul nyomukra akadó vadászról, a szikla szelleméről és a támadásról, melyet Lelle a saját testével fogott fel. Sequoia nem szólt közbe, meg sem mozdult, amíg Vigo beszélt; utána behunyta a szemét, úgy gondolkodott – vagy talán a fáival beszélgetett. Amikor újra a két férfire nézett éjsötét szemével, pillantása éles és eleven volt.

- A Csempészek Városa valóban ott van, ahol a térkép mutatja, de a fáim emlékei szerint a föld felszínén, a romok között nagyon nehéz lesz lejáratot találniatok.

- A Csempészek Városa nem a következő, csupán az az utáni lépésünk – mondta Vigo, eszébe idézve Rozgony tanácsát. – Foglalkozzunk előbb a mostanival... Tudtok magyarázatot adni, hogyan képes az üldözőnk a nyomunkban maradni?

- Azt hiszem, túl bonyolult magyarázatok járnak a fejetekben – mondta komolyan az asszony.

- Úgy érted, tudnunk kéne? – kérdezte rekedten Regő.

- Rájöhetnétek – bólintott Sequoia. – De mert egyikőtök sincs túlságosan találgató kedvében, inkább elmondom. Bárki is van a nyomotokban, nem csak a célokat ismeri, de titeket is. És nagyon erős. Képes megérezni a földhálón átfutó energiákat.

- A yelekről beszélsz? – hajolt előre Vigo.

- A yelekről, s mindarról, amit rájuk telepítettek.

- A Kapu... - villant meg Regő szeme.

- Az elfeledett Kapu – egészítette ki Vigo. – Összeadódva az Őszhegyek erejével.

- Bármi történik az Őszhegyeknél, bármi, azt mindazok megérzik, akik rá tudnak hangolódni a világgerincen futó rezgésekre! Mint amikor megrángatják az ajtó felett lógó kolompot... Az Őszhegyek olyanok, mint egy mélybe nyíló örvény, mint egy feneketlen hasadék a Víz Körének testén. Bármilyen apró kavicsot dobsz bele a vízébe, az hullámokat fog vetni.

Vigo a popáncokra gondolt, s arra, amit megmozgattak a hegy mélyén. Majd jöttek ők, s Riona segítségével megnyílt az elfeledett Kapu...

- Mintha fénnel írtuk volna az égre, hová tartunk! – fintorodott el.

- De ezt a fényt csak kevesen képesek olvasni – csóválta a fejét Sequoia. – S alig hiszem, hogy a vadász, aki utatokat állta, közéjük tartozott volna. Annál inkább az, aki megbízta a feladattal! Ismeri a földháló rendszerét, a Kapuk folyamát és feltehetően nagyon gyűlöli azt, akit meg akartok találni. Ráílik valakire ez a leírás?

Vigo és Regő összenézett, s ugyanaz járt a fejükben, még ha más-más irányból jutottak is el hozzá. A homályvadász tudta, ki gyűlöli *engesztelhetetlenül* a lázadó jazigokat. Vigonak az emlékeiből merült fel az első hosszabb beszélgetése Kartallal és Rhiannával. S azt, ami megfogalmazódott bennük, egyikőjük sem akarta elhinni! Végül Vigo bökte ki.

- Tudok valakit, aki képes lenne rá. De ő egy évvel ezelőtt távozott az anyag világából. Én magam segítettem hozzá.

Regő bólintott – de hogy bólintása a kigondolt személynek vagy a távozás tényének szólt, azt nem lehetett tudni.

- Meghalt? – kérdezte nyomatékkal Sequoia.

- Eltűnt – Vigo járomcsontján megfeszült a bőr.

- Tehát előfordulhat, hogy nem haladt át a Távozás Falán – az asszony előrehajolt, megérintette Vigo kezét. – S ha így van, s ha valóban erős volt, képes ártani. Itt, az anyag világában nem jelenhet meg, de elküldheti a híveit. Az álmokban, látomásokban pedig szabadon járhat. Ha valóban ő az...

- De hol lehet? Hol? – kérdezte szenvedélyesen Vigo.

Sequoia figyelmesen nézte az arcát.

- Tehát még nem végeztetek egymással... S hogy hol lehet valaki, aki eltűnt az anyagi világból, de nem ment át a túloldalra? A Határon.

- A Mezsgyén? – hőkölt hátra Vigo.

- Ne hagyj, hogy az önmaguk kedvéért bonyolódó válaszok elvegyék a tisztánlátás egyszerűségét. S ha ott van... - Sequoia önkéntelenül Lellére nézett.

Vigo követte a pillantását, s amikor megértette, mire céloz az asszony, egész testében beleborzongott.

- Lelle is ott van? A Határon? – kérdezte halkan, pedig legszívesebben ordított volna.

- Még ott van. Lassan jön visszafelé...

- Tehát ha úgy adódik, szemtől szembe kerülhet az üldözőnkkel. – Regő hangjának rekedtsége nem csak a saját torkát karistolta.

- Nélkülem! – pattant fel Vigo. – Sequoia! Gyorsítanod kell a visszajövetelt! Lelle nem maradhat ott!

- Csillapodj! – állt fel az asszony is. – Lellét nem én, vagy valami más hatalom tartja a Mezsgyén, hanem saját lelke és tudata! Ha idő előtt visszarántanám, abban maradandóan megsérülhetne mind a kettő! S akit visszakapnál, csupán önmaga árnyéka lenne! Bíznod kell benne! Érted, amit mondok?! Bíznod kell a lányban, akinek az életedet köszönheted!

Vigo úgy rándult meg, mint akit arculcsaptak. Az arca elsápadt, de a szeme villogott, s nyakán jól láthatóan dobolt az ér.

- Vállalta a halált és szembenézett vele – folytatta halkabban, de semmivel sem enyhébben Sequoia. – Kötve hiszem, hogy ne szállna szembe azzal, aki az életére tör!

- De gyenge, sebesült... És egyedül van – Vigo hangja, mint a halk, hideg acél pengése.

- Egyedül? – Sequoia a lányra nézett, majd újra Vigora. – Amíg a lelked és a szíved ereje kitart mellette, sosem lesz egyedül.

Az éjszaka csendesen telt. Vigo Lelle mellett virrasztott, s csak akkor volt hajlandó pihenni, amikor Regő szó szerint felrántotta és arrébb penderítette a lány mellől.

- Feküdj le és aludj! – a hangjában zengő parancs ereje még Vigora is hatott. – Egy embert még tudok támogatni, ha magához tér, kettőt viszont nem! Átveszem a helyed.

S mert Lellén továbbra sem látszott változás, Vigo végül engedett. Először a gyertyán alá feküdt le, ahol Sequoia vastag, fa-illatú takaróit tartotta, de bárhogy helyezkedett, képtelen volt elaludni. Nem a kényelmetlenség miatt... A törzs körül növény rövid fű és puha moha keverékénél keresve sem

találhatott volna jobb helyet, mégis csak dobálta magát. Végül felkelt, a hóna alá csapta az egyik takarót és sétára indult. Ellenállt a késztetésnek és nem telepedett le Regő mellé, aki a halványan pislákoló, mézes-gyantás illatot füstölő kis tűz mellett üldögélt és Lelle álmát őrizte. Kétségei voltak a homályvadászt illetően... A belőle áradó komor nyugalanság, a sziklánál felszabadított erő sötétje óvatosságra intette. Tudta, hogy meg kellene nyugodnia, mert amíg zaklatott a szíve, nem képes tisztán gondolkodni, sem tisztán érezni! Márpedig mindkettőre nagy szüksége lett volna. A fákat kezdte nézegetni, végiglépdelt az árnyékukban, meg-megérintette a kérgüket – érezte az erejüket, a mozdulatlan törzsekben áramló eleven vibrálást, s érezte, hogy a lombos óriások ereje lassan nyugalmat és enyhét hoz számára. Igazat adott Sequoiának – ha az egyik fa alatt képes lenne elaludni, visszanyerné, amire szüksége van... De melyik fa alatt? Mert bár Vigo nem volt a fák testvére, de erdőben nőtt fel, így pontosan tudta, hogy mindegyik fának más a kisugárzása. Más a hatása, más a segítsége. A tölgy és a hárs párosa alatt Lelle pihent, Sequoia pedig a cédrus és a lucfenyő között aludta könnyű álmát. Azt is észrevette, hogy Regő – mielőtt átvette volna a helyet Lelle mellett – a két nyárfa árnyékában üldögélt; pontosan ott, ahol az ezüstösen villanó levelű fehér nyár és a vaskos, természetes, hallgatag fekete nyár összefonódott. A fehér és a fekete... Igen, Regő lelke. De vajon melyik fa az, amelyik őt hívja? Könnyebben megtalálta, mint hitte – sosem érzett és mégis eltéveszthetetlen volt az a forró hullám, amely a karjába, a testébe, a szívébe áradt, amikor megérintette a jegenyefenyőt. Talán a legmagasabb fa volt az egész tisztáson, s bár hatalmas törzse a fal részét képezte és ágai egy részét az eleven sátor tetejébe fonta, Vigo mégis tudta, hogy azon kívül büszkén tör az ég felé. Igen, ő lesz az! Nem habozott, nem foglalkozott azzal, hogy a fenyő alatt ritkásabb az aljnövényzet, keményebb a föld – belecsavarta magát a takaróba és lefeküdt a törzs mellé. Egy szempillantás alatt nyomta el az álom, s ébredéskor, a rézsútosan bekukkantó nap fényében – amely éppen oda esett! – úgy érezte, még sosem aludt ennyire mélyen és ennyire nyugodtan. Regő ekkor már pihent – a nyárfák fénye-sötétje alatt; Sequoia viszont talpon volt. Lelle mellett ült, átkötözte a sebét, bekenegette a testét, majd újra énekelt – erősebben, csengőbb hangon, mint első alkalommal. Erősebben, mert a lányban is erősödött az élet, csengőbbben, hogy meghallja és követni tudja a hangot vissza, az élet világába. Vigo a jegenyefenyőnek vetette a hátát, úgy hallgatta, erő és nyugalom járta át, ahogy csukott szemmel a napfénybe fordította a z arcát. Amikor Sequoia befejezte a dalt, felállt és odasétált.

- Jobban van – Sequoia felpillantott és nem csak a szája mosolygott. – Maradt még valami benne a méregből, érzek még benne valami gátat, de erősödik.

Elgondolkodott egy kis időre, majd hozzátette.

- Megfordult a fejemben, hogy egy időre fektessük a kőris alá, de talán bölcsebb, ha még itt marad, a saját fája alatt.

- Miért a kőris? És miért a tölgy? – kérdezte Vigo.

- A fák ereje különböző, ráadásul minden egyes lélekre kissé másként hatnak. A kőris nagyon erős, az oldás és a kötés ura. Megköti, ami túlságosan kioldódott és kioldja a merevséget. Keringeti az erőt... Lellében valamiféle gát, valamilyen kötés van... A tölgy viszont a fák királya, a tűz és az ég ereje vibrál benne. De most nem is ez a döntő...

- Nem ez a döntő?

- Nem. Nem emiatt részesítem most előnyben a kőrissel szemben. Van egy sokkal fontosabb szempont... A tölgy Lelle fája.

- Igen, ő a Tölgyek Lánya, de...

- Nincs de, Vigo – állt fel Sequoia. – Minden embernek, elfnek, földön járó léleknek megvan a maga fája, akár tud róla, akár nem. Az a fa, amelynek az ereje, a kisugárzása, lelke az övével rokon. S ez a fa mindig, mindig többet tud tenni, mint az összes többi együttléve! Te is tudtad, amikor tölgyet kerestél Lellének!

- Az eleven sátrad falát ezért is alkotja minden fajtából egy-egy? Hogy választani, dönteni tudj?

- Azért van itt mindegyikből egy-egy, hogy összeadódjon az erejük. Hogy emlékeztessenek a szövetségünkre. S hogy az ide vetődők meg- és felismerhessék őket. Gyere velem!

Sequoia betakarta Lellét, majd elindult a fák gyűrűje mentén; Vigo növekvő érdeklődéssel követte.

- Ismered-e a régi legendákat? - kérdezte az asszony, miközben könnyű léptei szinte suhantak a zöld fűszőnyeg fölött.

- Sok legendát ismerek.

- Én arra gondolok, amelyek szerint a fák voltak az emberek, elfek, s más, értelemmel és lélekkel bíró lények ősei... S akár így van, akár nem, a Hét Kör Világát egy fa élteti.

- Jártam az Ősfa előtt – mondta halkán Vigo.

- Úgy jártál a fák ereje előtt! S mert az Ősfa minden kör táplálója, benne van a földben, amin jársz, az ételben, amit megesszel, a vízben, amit megiszol... A fák mindannyiunknak részesei, kinek inkább, kinek kevésbé. S ha figyelünk rájuk, ha hallgatunk a bennünk lakozó lombösre, megosztja velünk a világát. A tudást, a bölcsességet, amit hordoznak. Gyógyítanak, menedéket adnak, elrejtik vagy megnyitják a Kapukat. A fák átjárók...

- Igen, ezt már én is tapasztaltam.

- Átjárók, de nem csak a körök között – Sequoia megállt, felnézett az előtte magasodó tiszafára. – Az ősökkel, a szellemekkel is össze tudnak kötni. Nézd ezt a fát! Vénebb, mint az összes többi és túl fogja élni mindegyikőjüket.

- Ez a tiszafa?

- Ó, igen. A halál fája... Mérgező, télen még sokkal inkább, mint nyáron! S nem véletlen, hogy kemény és rugalmas fájából íjakat készítenek az elfek. A halál hírnökét... Ó, igen! Van, aki rettegi, van, aki tiszteli. Pedig az örökkévalóság fája is, a saját halálából szüli meg önmagát! Nézd, már

kezdenek legyökeresedni az új hajtásai! Idővel, amikor a mai törzs elhal, ez a kis ág, ez az új hajtás veszi át a szerepét. Soha ne becsüld le az átalakulás erejét Vigo, mert még a halált is legyőzi!

Továbblépdel, nem is nézve, Vigo követi-e. Pedig követte.

- A bükk, az erdők lovagja! – állt meg kicsit odébb, a fa szürke törzsére tette a tenyerét. – Fegyelmezett, erős, tisztességes. A nyugalma segít, hogy legyőzd a félelmeidet. Ha valaha harcba keverednél az erdő mélyén, vedd neki a hátad, s úgy küzdj! Számíthatsz rá... Mellette pedig nézd a gesztenyét! Milyen hatalmas, tiszteletet parancsoló. Segít, ha döntened kell vagy erőre van szükséged.

Majd, mintha csak magához beszélne, rebbent tovább, fától fáig.

- A nyír a tavasz első fája, minden újrakezdés jelképe. A gyertyán sima törzse a fáradt vándorok menedéke; nyakas, magányos, de érzékeny. Az éger és a fűz egymás mellett... Látod, itt nedvesebb a föld, mert egy bűvő forrást rejt, s ők pontosan ezt szeretik. A víz sok mindent jelent... Határ a két part között, bármiféle partokról legyen is szó! S a fák, melyek az ilyen határokon érzik jól magukat, a sorsforduló jelzői! Az éger, a fűz, a nyír...

Hirtelen megfordult, s a csukott szemmel, mozdulatlanul pihenő Regőre nézett a tisztás túloldalán.

- És a nyárfák... Ő pedig a nyárfákat választotta! – mondta halkán, erővel. – A fehér és a fekete, a világos és a sötét összefonódását...

- Az élet és a halál talán ugyanígy fonódik össze benne – jegyezte meg Vigo.

- Sebeket hordoz – Sequoia Vigora nézett, tekintete, mint a feneketlen kút. – Régen láttam hozzá foghatót... aki ilyen mély vágást visel a lelkén!

Hallgatott egy ideig, s miközben újra a homályvadászra pillantott, borzongás futott végig rajta. Majd megrázta a fejét, hátrébb lépett és mosolya mögé rejtette az aggodalmát.

- S te? – Vigo arcára emelte a szemét. – Láttam, hol pihentél.

- Úgy éreztem, hív – hangzott az egyszerű válasz.

Sequoia bólintott és a lépteit a jegenyefenyő felé irányította.

- Igen, sejtettem – mosolygott, amikor átölelte a törzset és beszívta a kéreg illatát. – Szálas, hajlíthatatlan és szívós. Sok mindent képes túlélni.

- Ezzel én sem vagyok másként – Vigo elmosolyodott, szürke szeme kivilágosodott.

- De a fenyő ennél jóval több! – fordult felé az asszony, miközben a hátát a fának vetette. – A fenyő a fény fája... és a tölgy párja.

- A tölgy párja? – Vigo a válla felett önkéntelenül is Lellére nézett.

- Ezért állnak szemben egymással itt, a sátramban... Nem ellenfelek, hanem egymás kiegészítői! A tölgy a nyár közepének ura; ahogy mondtam: a tűz, a villámok, az égi erő fája. De ha úr a tölgy, úgy úr a fenyő is – a tél közepének királya! Amikor minden más pihen, alszik vagy meghal az elmúlás hidegében, ő kitart és zöldell! A legnagyobb hideg, a legnagyobb sötétség mélyén

megszülető fény jelképe... Visszahozza az életet, meghozza a fordulatot, akkor, amikor minden teremtetten a keserűség és a csend lesz úrrá. A fenyő a bátorság fája. A fenyő a remény fája, Vigo! Az elpusztíthatatlan és mindig visszatérő reményé. Ezt sose felejtsd el!

Vigo összefonta a mellkasa előtt a karjait és felnézett a magasba. Mélyen érintette, amit az asszony mondott, s érezte, hogy fontos mindaz, amit most megtudott.

- És a te fád? – nézett rövid hallgatás után Sequoiára.

Az asszony halkan felnevetett, ellépett a jegenyefenyőtől.

- Az én fám odakint van, a sátoron kívül, éppúgy, mint a termésüket érlelő gyümölcsfák. De míg a gyümölcsfák a tágas, széljárta hely miatt maradtak kint, az enyém azért, mert nem férne ide... Látod az oszlopot a tisztás közepén? Az egyik letört ágából készült... Az én fám az óriásfenyő. Végebb még a tisztánál is, és olyan magas, hogy szinte összeköti az eget a földdel. Ez az én feladatom is az életben.

- Még egy fenyő? – mosolyodott el Vigo.

- Fenyő és fenyő között is van különbség. Az óriásfenyő összeköti és a halhatatlanságról mesél. A jegenyefenyő a legnehezebb időben is kitart, s amikor úgy fordul a sors, elhozza a fényt és a reményt. S ha maga mellett tudja a tölgyet, befogja az élet teljes körét.

Vigo hirtelen elfordult, hogy Sequoia ne láthassa meg az arcán átfutó érzelmeket.

- Visszajöhetne már – mondta halkan, ahogy újra Lellét nézte.

- Hamarosan megpróbálja áttörni a Határ falát. Készen áll rá... - felelte az asszony, s vigyázott, hogy a hangja egyelőre ne árulja el a benne bujkáló aggodalmat.

Lelle lassan felemelte a fejét, s bár a kínzó fájdalom csak alig enyhült a homlokában, sikerült rendeznie a gondolatait. Megértette a helyzetét. Halálosan megsebesült, s minden emberi számítás szerint meg is kellett volna halnia. De a mérget megállította a benne élő fa-erő, a lelkét pedig a Vigohoz kapcsolódó ezüstkötél fogta vissza. Így hát nem került át a túloldalra, megállt a Mezszyén. S bármennyire is külön világgá gömbölyödött, a Határ mégis csupán egy sáv a két oldal között. Egy sáv, ahonnan átjárók nyílnak mindkét oldalra – és ő képes is megtalálni azokat a kapukat! Bárcsak erősebbnek érezné magát! Bárcsak itt lenne Shaun, vagy a csatja – de ide nem kísérhették el! Akkor legalább egy fa! Egyetlen fa ezen a végtelennek tűnő, mégis zárt füves síkságon! S mert erősen és tisztán gondolt rá, megérezte, hogy valami hirtelen éledni kezd mögötte. Megfordult és szembenézhetett egy folyamatosan növekvő, terebélyesedő, újabb és újabb ágakat növesztő fával. Nem tölgy volt... hanem egy hatalmas diófa! Susogó lombja óriási, kerek árnyékot vetett a tisztásra; védelmező volt és erőből duzzadó. Lelle ösztönösen húzódott a törzséhez, s ahogy a kéreghez simult érezte a fa barátságos, mégis ősi és elpusztíthatatlan erejét. Felmelegítette! Átmelegítette a szívét, a lelkét; tetterőt és akaratot ébresztve a lányban. Lellét öröm járta át – s nem csak azért, mert életerő terebélyesedett benne. Felismerte és megértette a

Mezsgye legfontosabb szabályát; a szabályt, amely valójában nem különbözött az irányított álom működésétől! Amit a gondolataiddal tisztán el tudsz képzelni, az megjelenik a valóságban! Mint a kard az Emlékek Kastélyában... Mint a fa a háta mögött... Akár egy egész erdőt is varázsolhatna maga köré, de úgy érezte, erre most nem lesz szükség – a vén dióban egy vadonnyi élet lapult! S mert az idővel itt nem kellett foglalkoznia, csak hagyta, hogy a lelke összefonódjon a fával... éppúgy, mint első alkalommal, Árnyaskirályal. A változást most is előbb érezte, mint látta, de mire felállt, hátát a kéregnek vetve, már gyűrődni kezdett a levegő. Valaki jön! Lelle Jarodra és Ingheanra számított. Még Pelsére is... De az érkező láttán egy pillanatra le kellett hunynia a szemét. Nem félelem vagy ragyogás vakította el, egyszerűen össze kellett szednie magát a döbbenet súlya alatt, amely mellbevágta. Villámként hasított belé a megértés – és Inghean szavainak igazsága. Csak azokkal maradhat itt együtt, akikkel összefűzi a sors! Kemény szabály, talán a legkeményebb mind közül a Mezsgyén! Újra kinyitotta a szemét és a pillantása összeakadt az asszonyéval. Sosem találkozott még vele, de Rhianna leírásából azonnal ráismert. Hideg szél kavargott körülötte, lobogtatva köpenyét, hátracsúszott csuklyáját, hóféhér haját. Vékony, csontos arcának méltóságát csak még jobban kiemelték hatalmas, mélyen ragyogó, füstké szemei. Bólintott Lelle felé.

- Köszöntelek hírnök! – mondta csendesen.

Majd félig elfordult és a távolba nézett. Valaki mást várt... Lelle megdermedt. Az asszony nem hozzá jött, s ő mégis látja! Ennek csupán egyetlen oka lehet – valaki összefűzi őket! S nem volt kétséges, hogy ki... Duir olyan simán, olyan nesztelenül bukkant fel, mintha mindig is ennek a világnak a része lett volna. Az arca nagyon fáradtnak tűnt, de ez inkább csak a szemén látszott, mert vonásai kisimultak, ahogy pihenésének, várakozásának végére ért. Magas, erőteljes alakját, véresen tépett fehér ingét feltárta hátradobott köpenye. Néhány lépés után, amikor őt is körülfogta a hideg szél, megtorpant. Némán, hosszan nézte az asszonyt, majd lassan Lelle felé fordult. Ugyanaz a tiszta homlok, a megnyerő, mégis erőt árasztó hosszúkás arc... És ugyanaz a füstké szempár, mint a rá váró asszonyé... Sok minden volt a pillantásában, de keserűséget és szemrehányást nem látott benne a lány. A szíve mégis összeszorult, mintha óriási, könyörtelen kezek facsarták volna! Itt van, akivel összefűzi a sorsa! Itt van és arra készül, hogy továbbmenjen!

- Nem! – Lelle hangjából elemi erő tört fel, ahogy ellökte magát a fa törzsétől.

Futva tette meg a kis távolságot és Duir elé lépve az asszony felé fordult.

- Nem viheted magaddal! Nem engedem! – hangja határozott volt, nyoma sem akadt benne a gyermeki konokságnak.

Az asszony elmosolyodott, s a lány még ebben a szigorú mosolyban is megérezte a szánalmat.

- Te magad is a halállal küzdesz, leány – hangzott a csendes felelet.

Lelle érezte, hogy Duir erős, széles keze nehezedik a vállára hátulról.

- Eadha igazat mond – szólalt meg a férfi mély, varázsos hangon. – Túl sok méreg került a testedbe. Épp elég, ha magadat képes vagy megtartani.

Lelle megpördült, szembenézett a fölé magasodó férfival.

- És mi értelme lesz, ha magamat tudom csak megtartani?! Érted vállaltam ezt az utat! Erősödöm Duir. Erősödöm! A fák ereje itt is bennem él, megtart engem és megtart téged is! Még mindig össze vagyunk fűzve, látod?!

S mert úgy akarta, láthatóvá vált a közöttük lüktető fonál – Duir szívétől Lelle szívéig ért és fényesebbnek tűnt, mint eddig bármikor. A férfi a fonálra nézett, majd újra a lányra. Ezúttal mosolygott.

- Még soha senki nem vállalt értem ennyit. Az életeddel tartod az enyémet.

- Mások is megtették volna...

- De nincsenek mások, Lelle. Csak te és én. S most mind a ketten nagyon gyengék vagyunk... Nem kérem és nem is engedem, hogy erődön felül próbálj megmenteni.

Lelle arca megvonaglott, mert most, a változtathatatatlannak tűnő pillanatban fogta fel teljesen, miről is beszélt Kartal, Riona, Rozgony vagy éppen Regő! S hogy mi az, ami ellen ő valójában küzdött! Küzdött, mint egy konok, makacs gyereklány... Nem keresett magának mentséget. Tudta, hogy Duir sokkal erősebb lenne, ha valóban vállalta volna a benne élő örökséget! Talán olyannyira erősebb, hogy a sebesülése ellenére sem került volna a Mezsgyére! De ő ellenállt, csak hogy ne idegenítse el magától Vigot! Vigot, aki akkor is kitartott volna mellette, ha rusnya szörnyé válik, s nem elf-fa-emberré!

- Nincs erőmön felül – felelte csendesen és két kis tenyere közé próbálta venni Duir erős kezét. – Csupán én álltam ellen. Bocsásd meg, hogy miattam kerültél ide!

- Nincs mit megbocsátanom Lelle. Köszönettel tartozom.

- Nem engedlek a túlsó oldalra! – Lelle szeme megvillant. – És immár nem félek megfizetni ennek az árát!

A férfi figyelmesen nézte a lány arcát.

- Ha felvállalod, ami benned él és jól használod, nem kevesebb leszel, hanem több – mondta komolyan. – Emberibb a legtöbb embernél. Idegen azok számára, akik nem a szívük szerint élnek. S ismerős mindenkinek, legyen bármilyen lény, akik igen.

- Ez nem ilyen egyszerű – szólalt meg mögöttük Eadha, a vezető. – Bármit is vállalsz Lelle, kötés van rajtad.

Mindketten az asszonyra néztek, Lelle önkéntelenül a homlokához nyúlt. Eadha bólintott.

- Miféle kötés? – dörrent Duir hangja.

- Pelse rakta rá. S mindannyian tudjuk, kinek az utasítására.

- Itt van? – Duir megremegett, de a szemében nem félelem, hanem a harag tüze lobogott. – Itt van és Pelsét felhasználva ártani mert Lellének?!

- A Megkötés jelét írták a homlokára. – Eadha a lányra nézett – Olyan erővel, amelynek megtöréséhez a teljes erőd is csak talán elegendő.

- Azt mondták, itt akarnak tartani...

- A Megkötés jele pontosan ezt teszi. Működik az anyag világában, s még működik itt is! Pelse is ezt viseli magán...

- Regő kötötte magához, miként... – Lelle elhallgatott.

- Nem, most nem ez a legfontosabb!

- Mit tehetek? – kérdezte.

- Két lehetőség van hírnök – mondta Eadha, a vezető. – Egyesített erőddel, s a testednek odaát nyújtott segítséggel képes lehetsz megtörni a jelet. Visszatérhetsz az életbe. De a folyamat közben nem tudod megtartani Duirt.

- Nem engedem el Duirt! – mondta a lány határozottan. – Gondolom a második lehetőség erről szól. Vagy ő, vagy én... Halljuk hát!

- Valóban erről van szó – bólintott az asszony, s a tekintetében tisztelet villant. – Visszaküldheted Duirt az életbe, ám akkor nem lesz elég erőd áttörni a megkötést.

- Nem! – csattant Duir hangja.

- De igen! – kiáltotta ugyanabban a pillanatban Lelle is, s az ő tisztán csengő hangja bizonyult erősebbnek. – Azért kerültem ide... Azért kellett ide kerülnöm, hogy meghozzam végre a döntést! Hogy ki akarok lenni! Hogy mire vagyok képes! És én döntöttem... Vállalom az örökségemet. Szabadjára ereszttem a bennem lakó fát, vagy elfet, nevezzük, aminek akarjuk. Szabadon engedem, hogy foglalja el bennem a részét és segítsen kiteljesedni. S mert így képes vagyok rá, megakadályozom, hogy átmenj! Eadha, még várnod kell!

- Tehát így döntöttél? – kérdezte az asszony.

- Így döntöttem. Duir visszatér az életbe. Én maradok. De nem maradok tétlen...

- Értelek. – Eadha sóhajtott, Duirra nézett, halvány mosollyal bólintott – Az egyetlen lehetséges utad a segítségkérésre a legjobb út volt! Nem csak hírnököt találtál... Hát térj vissza és erősödj. Elengedlek.

Még egyszer Lellére pillantott.

- Talán találkozunk még, talán soha többé. Hát hadd adjak reményt az utolsó szavaimmal! A jelet nemcsak felírni, de megtörni is lehet. S ha neked nincs elég erőd, megteheti az, aki miatt vállaltad. Ha eljön érted...

- De Duirnak nem lesz annyi ereje... - ellenkezett a lány.

- Nem a király miatt kerültél ide. Nem érte vállaltad a halált...

Eadha még egyszer elmosolyodott, majd felszívódott a semmiben. Lelle lassan Duir felé fordult.

- Ideje indulnod uram. Ígérem neked, hogy nem itt fogunk újra találkozni, hanem abban a barlangteremben, amelyet álomban láttam. S nem álomban, hanem hús-vér valónkban.

Duir két tenyere közé fogta a lány arcát és megcsókolta a homlokát – a jel felizzott, de ezúttal már nem égette Lellét.

- Megtörni nem tudom – mondta halkan a király. – Ám mert az erőnk egyre inkább keveredik egymással, átvehetem a fájdalmat. És át is veszem! Elbírom még a magamé mellett... Várlak.

Mosolygott, bólintott, majd éppúgy, ahogy érkezett, el is ment. Visszatért, hogy megvárja a megmentőit. Lelle újra egyedül maradt, de sem szomorúság, sem félelem nem volt a szívében. Erősnek érezte magát, erősebbnek, mint bármikor. A Határon vállalta el, amit vállalnia kellett – s az itt kimondott szó erősebben működött, mint az anyag világában. És azonnal! Az öröksége felébredt, az ereje összekeveredett és kiteljesedett. Megpróbál áttörni! Ezt biztosan tudta. Újra és újra, ha szükséges. S ha nem sikerül? Akkor is megtartja Duirt, s megvárja, aki megmentheti... Az egyetlen reményét. Vigot...

- Magához tér! – Sequoia hangja átívelt a tisztás fölött.

Vigo, aki az újabb reggel napfényét élvezte a jegenyefenyőnek dőlve, felpattant és odarohant. Vártak egy egész napot, vártak még egy éjszakát... Végre! Letérdelt Lelle mellé, miközben a hátrébb húzódó Sequoia és a Vigo nyomában érkező homályvadász megálltak mögötte. A lány még mindig mozdulatlanul feküdt, de amikor Vigo fölé hajolt, látta, hogy a szeme nyitva van. Olyan öröm és megkönnyebbülés hullámozott át rajta, hogy nem is akarta palástolni.

- Lelle! – mondta halkan és megérintette a lány arcát.

Lelle elfordította égbék szemét a tetőként összefonódó faágak mintájáról és Vigora nézett. Csak egy pillanatig volt komoly a tekintete, majd mosoly csillant benne és megfogta a kezét.

- Egy pillanatig nem tudtam, hol vagyok – mondta halkan. – Nehéz volt a visszaút, de jönnöm kellett. Hiszen élek.

- A mérget lassan tudja legyőzni a tested. De most már legyőzi. Nagyon sok benned a fa-erő Lelle, még akkor is, ha tiltakozol ellene.

- Ha erős bennem, akkor azt neked köszönhetem.

- Lelle, ami történt...

- Ne! Ne most! – kérte halkan a lány, majd felpillantott Vigo válla felett. – Regő...

- Itt vagyok – bólintott a homályvadász és az arcán felragyogó megkönnyebbült mosoly felderítette szigorú vonásait.

- Találkoztam... vele... a vadással – mondta Lelle és megborzongott.

- Ott van, ahová kerülnie kellett – Regő vonásai újra megkeményedtek, s az emlék hatására ismét fellángolt karjában a fájdalom.

- Odaát... - kezdte a lány, majd felnyögött és a homlokához kapott.

Sequoia azonnal Lelle feje mellé térdelt, lefejtette a kezét és belenézett a szemébe. Amit akkor látott, nem csak őt készítette hátrahőkölésre. Vigo és Regő is tisztán látták a szemek égbékjét elhomályosító, tajtékos, szürkésfehér felhőt.

- Ez nem Lelle! – súgta Vigo.

Többre képtelen volt – szíven ütötte a másság, az idegenség, ami a lány megváltozott szeméből, megmerevedő arcából sugárzott. Mint egy álarc... Mi történhetett?! S amikor ugyanezt kérdezte Sequoiától, az asszony csak a fejét rázta. Néhány perc múlva a szemek kitisztultak, a vonások újra az oly kedves arcot mutatták.

- Nem enged... Megkötött! – súgta alig hallhatóan, majd elájult.

Ez az állapot egész délelőtt megmaradt, de az eszméletlen szünetek egyre hosszabbak lettek. Lelle csupán pillanatokra tért magához, egy-egy szóra futotta az erejéből, de a hangja olyannyira gyenge volt, hogy csak az egészen közel hajoló Vigo értette. Pelse... a jel... és az annyiszor elátkozott

név: a Boszorkánymester. Ennyire tellett tőle. Vigo látta, hogy küzd, hogy emberfeletti erővel harcol a visszatérésért, s a keserű düh megfeszítette egész valóját. Karjába vette, magához ölelte a lányt, mintha saját erejéből képes lenne táplálni. A vállára ereszkedő Jósze és a Lelle nyaka köré tekeredő Shaun ugyanezzel próbálkozott – mindhiába. Lelle még egyszer kinyitotta a szemét, tekintete tiszta és éles volt – de az erőfeszítéstől, hogy így lehessen, verejték gyöngyözött a homlokán. Vigora nézett.

- Az ezüstkötél... - súgta, az eddigieknél hangosabban. - Gyere értem! Csak te tudod...

A következő pillanatban a feje félrecsuklott, fehérebb és hidegebb volt, mint valaha.

- Sequoia! - Vigo hangja csattant, mint az ostor.

- Fogd meg és hozd! - felelte az asszony ugyanolyan erővel és a tisztás közepén álló oszlophoz fordult.

Ennek a tövébe fektették Lellét, az asszony meleg takarókba csavarta, majd leült mellé, megfogta a jéghideg ujjakat és énekelni kezdett. Vigo az oszlopnak dőlt és érezte, hogy kezd kétségbe esni. Regő nem szólt semmit, de az arcán megkövült a keserűség. A karja egyre jobban fájt, s hullámokban terjedt a kín a testében. Sérült kezének ujjában összpontosult; a homályvadász úgy érezte, felrobban a keze. Sequoia csak énekelt, olyan erővel, hogy hangja nem csak a tisztást töltötte be, de kihömpölygött az égre tekintő nyíláson és elérte az odakint magasodó, magányos óriásfenyőt. Vigo érezte, hogy a dal hatására hűvös, tiszta nyugalom kezd szétáradni benne. Képes volt gondolkodni, képes volt figyelni. Valami történt Lellével odaát... Valami, ami a Boszorkánymesterrel kapcsolatos. Találkoztak, ebben biztos volt. És bántotta Lellét! A tehetetlen, tomboló düh újra a szívére kúszott. És ő nem volt ott! Nem lehet ott! De hát akkor ki segíthet?! S ebben a pillanatban, mintegy sugallat hatására, felemelte a fejét és az oszlopra nézett. A gyönyörű, faragott farkasfej pont fölötté volt. Liur. *Liur!* Felnyúlt, tenyerét a faragásra simította, összegyűjtötte bensője minden higgadtságát és a Hálót hívta. A farkast hívta.

- *Segíts neki!* - kérte hangtalan szavakkal. - *Vigyázz rá Liur! Kérlek, vigyázz rá!*

S bár nem történt semmi, nem érkezett semmiféle jel, mégis biztos volt abban, hogy a kérése célhoz ért. Liur tudni fogja, mit tegyen! Tudni fogja, mert oda tartozik! S mert elég erős ahhoz, hogy még a Boszorkánymesterrel is szembeszálljon! Arra riadt, hogy Sequoia hirtelen abbahagyta az éneklést. Sápadt arccal nézte Lellét, s a két férfi rájött, hogy az asszony megértette már, amit ők még nem.

- Mi történt? - kérdezte rekedten Regő.

- Ezen nem tudok segíteni - mondta csendesen. - A testét meg tudom tartani, de a lelkét nem vagyok képes visszahozni...

- Mi történt?! - kiáltott rá Vigo.

Az asszony felrezzent.

- Nézd! - felelte keserűen és apró kezével végigsimította Lelle homlokát; s mert volt hatalma hozzá, egy pillanatra láthatóvá tette a narancsvörös fénnel lüktető, csomószerű jelet a lány bőrén. -

A Megkötés jele. Viselheti élő, viselheti olyan, akinek a teste meghalt... De akire rákerül, zárlat foglya lesz. Fogva tartja az akarat, amely ráírta.

Regő hátrkapta a fejét, mint akit megütöttek. Ő pontosan tudta, miről van szó!

- Hogy lehet megtörni? – Vigo megragadta Sequoia vállát. – Lelle képes lehet megtörni! A fák ereje él benne. Ő egy fa!

- Az most kevés – mondta csendesen az asszony. – Az ő esetében ide több kell! A megkötés a sötét erejét hordozza, gyűlölet, harag, éjszaka jár a nyomában. Én itt nem tudok segíteni. S nem tud a mókus sem, bármennyire is Lelle erőállata.

- De miért nem elég a Lelleben rejlő erő?! A sebe miatt?

- Nem... Egy pillanatra vele voltam. Csupán egy pillanatra sikerült, de láttam... Két lélek van benne együtt; valaki más életét is hordozza magában.

- Vigo összeszorította a száját. Duir! Erre nem gondolt!

- Megmentett téged – folytatta az asszony. – Most megpróbálja megmenteni azt a másikat. Önmagára nem marad elég ereje... él, de nem tud visszajönni. Fogva tartja a zárlat.

- Zárlat... - ismételte Vigo.

- Mint egy rossz álom! Először Duir került zárlat alá, és most Lelle. Lelle!

- Ha te nem tudsz, ki az, aki segíthet?

Sequoia ránézett, s bár a szeme sötét volt, az arca szomorú, a szája szélén mégis felkunkorodott egy halvány mosoly.

- Te, Vigo. Te segíthetsz... Lelle is mondta. A jelet meg lehet törni. Vagy annak, aki írta...

- Arra várhatsz! – mordult fel Regő.

- Vagy annak, aki miatt olyan helyzetbe került, hogy nem tudta elkerülni a jelet.

- Miattam – Vigo arca elsápadt bőrének napbarnított színe alatt.

- Vagy annak, - folytatta rendületlenül az asszony – aki olyannyira szorosan hozzátartozik, hogy vállalhatja és megteheti.

- Az ezüstkötél... - Vigo bólintott. – Igen, ez is én vagyok. Mondd, mit tegyek és máris indulok érte!

- Ez nem ilyen egyszerű! – rázta a fejét az asszony. – Sem a hely, sem az idő nem alkalmas. Mondtam, hogy a jel a sötétség erejét hordozza, s ha hozzá akarsz férni, neked is le kell merülnöd az árnyak világába. Ehhez éjszaka kell és egy olyan hely, ahol jól ismerik és használják is az élet árnyékos oldalát. Ehhez az árnyelfek kellenek.

- Nem! – Regő kiáltásának ereje megdöbbsentette mindkettőjüket. – Az a föld a halált jelenti számunkra!

- Nem, ha az én támogatásom van veletek! – pattant fel Sequoia. – Ők segíthetnek! Ők átjuttathatják Vigot az árnyak földjére, a Mezsgyére. És talán meg is teszik, ha én kérem! Ez az egyetlen lehetőségetek!

Vigo némán figyelte a homályvadászt, s a lelkében újra éledezni kezdett az óvatosság.

- Nem ez az egyetlen esélyünk! – Regő arca kőmerev volt. – Van egy másik. Egy biztosabb...

- És mi lenne az?! – Sequoia szeme szikrázott.

Itthagyjuk a lányt! Te életben tartod, mi pedig megkeressük, akiért indultunk. Ha őt megmentjük, Lellének sem kell már megosztani az erejét és vissza tud jönni.

- Nincs annyi időtök – rázta a fejét az asszony. – Lellének nincs annyi ideje! A Megkötés jele rombolni is tud... És ezt a gyűlölet, az engesztelhetetlen gyűlölet rakta a lányra! A teste nem bírja sokáig a benne élő átkot. A teste meghal, a lelke pedig örökké ottmarad a Mezsgyén egyre gyengülve, egyre halványodva. Minden kinnál, minden halálnál rosszabb, ami rá vár!

- Kibírja! – Regő ökölbe szorította a kezét, mert a fájdalom lobbanása újra elborította. – Fa erő, elf erő él benne!

- Elég! – Vigo hangja hideg volt, mint a tél jege. – Egyetlen megoldás van: az, amit Sequoia javasolt. Lelle a társam, s nincs senki, akiért cserbenhagynám!

- Cserbenhagyni?! – kiáltott fel Regő és Vigo felé bökött az ujjával. – Te hagyod cserben Duirt! Az ő élete többet ér mindennél! Többet ér az enyémnél, többet ér a tiednél! És sokkal többet ér egy konok gyereklány életénél, aki segíthetne, de nem teszi!

Villogott a szeme, s olyan indulat, akkora harag lobogott benne, amitől Vigo megdermedt. S a dermedtség mélyén az óvatosság lassan haragba fordult. Sequoia Regő kezét nézte, mereven, mintha képtelen lenne elszakítani a tekintetét; majd az asszony váratlan mozdulatot tett a kezével, s Regő ujjá végén felizzott valami... Vigo felkiáltott, amikor meglátta a jázig ujjhegyén szikrázó, csomózott jelet. Ugyanaz, mint Lelle homlokán! Regő is a jelet bámulta, s egy pillanatig úgy érezte, az árnyak hidege leteperi. Vigo hátat fordított a homályvadásznak, hosszú lépteivel a csomagjaihoz sietett. Csupán egy hidegen surrogó hangot lehetett hallani, majd amikor megfordult, kezében ott villogott a meztelen penge. Vigo arca, szürke szeme lobogott a kordában tartott indulattól, összeszorította a száját, járomcsontján megfeszült a bőr. Aki ismerte, jól tudta, mit jelent ez... Visszasétált a homályvadászhoz nesztelen, könnyű, veszélyes léptekkel; néhány lépésre megállt tőle, felemelte és Regő torkának irányította a kardját. A penge hegye egy arasznyival állt a homályvadász előtt, moccanatlanul, hidegen.

- A magad életével rendelkezel – Vigo hangjának ereje halántékon dőngette Regőt. – Az enyémmel, s még inkább Lelléével soha! Odadobnál mindent, átgázolnál mindenkin, hogy elérd a célod! De én az utadba állok homályvadász!

- Vigo... – Regő közelebb akart lépni, de a penge gyors, kígyózó mozdulata megállította.

- Végighallgatsz! S ha van még némi fény a szívedben, megharcolsz az igazságért! Láttam a jelet az ujjadon! Láttam a jelet Lelle homlokán! Vétkes vagy abban, nem tudom, mi módon, de vétkes vagy abban, hogy Lelle ilyen helyzetbe került! És felelni fogsz érte!

- Miként te is vétkes vagy! – vágott vissza Regő, s a hangjában már neki is érződött az indulat.

- Meg is fizetek érte! Elmegyek az árnyelfekhez és megpróbálom visszahozni Lellét, bármi is az ára. És te velem jössz! Velem jössz, hogy kivedd a részed az egymás iránti hűségből és felelősségből!

- Az árnyelfek földje...

- Tudom! Mondtad már, mit gondolsz róla!

- Vigo, nem érted! – Regő hirtelen nagyon szomorúnak, nagyon öregnek tűnt. – Nem érted, miért...

- Nem értem és jelenleg nem is akarom megérteni! Lelle az életét tette kockára, hogy Duirt megmentse. Többször is kockára tette, kérés és habozás nélkül! Most te fogod megtenni érte ugyanezt! Velem jössz, mert ha nem, a kardom állja az utadat.

- Nem érted! – Regő most már felszegte a fejét. – És én nem tartozom neked magyarázattal! Sem az életemmel! Nincs küzdelem... Engedd le a kardod, kölyök! A te halálod nem az én lelkemet fogja nyomni!

Vigo nem mozdult, a pengét sem engedte le. Szürke szemének fénye kérlelhetetlen és tántoríthatatlan volt. Regő hátat akart neki fordítani, de nem volt rá ideje. Mielőtt Vigo kardja mozgásba lendülhetett volna, Sequoia szólalt meg.

- Túl sok halál, átkos halál nyomja már a lelkedet! Tiszta volt a szíved, de a bosszú elvakított. Átmentél az árnyak oldalára! Nem teljesen és nem végleg, mert a benned élő sziklalélek nem adta meg magát, de egy részed ott van. A halottaiddal... Az asszonnyal és a két férfivel...

- Elég legyen asszony! – mondta nyersen Regő.

- A seb és a fájdalom nem enged... S most oda akarod vetni...

- Elég! – Regőben elpattant valami.

- Túl sok volt a fájdalom, túl sok a keserűség... Farkasszemet nézett a fellegszürke szempárral, hidegen bólintott.

- Hát nézd meg kölyök, kivel akarsz szembeszállni!

S néhány pillanat múlva a két penge - az egyenes és az enyhén ívelt - villanó fénye felett a homályvadász és az ifjú Őrző harcba szállt a saját igazáért.

Lelle zuhanva érkezett a Mezsgyére, becsukott szemmel, homlokára szorított kézzel. Nem törte, nem is törhette volna össze magát, a vén diófa felső ágai mégis elkapták és óvatosan, szelíden, ágról-ágra adogatták egyre lejjebb. Mikor leért, összekuporodott a fa törzse mellett. Fájdalom hullámozott benne, nem emlékeztetett a test fájdalmaira – a lelkében égő kín annál sokkal rosszabb volt. Nem sikerült! Nem sikerült visszatérnie! Eadha igazat mondott... A szívére szorította a kezét, s legalább az az egy dolog megnyugtatta, hogy érezte Duir ezüstfonalának finom pulzálását. A következő pillanatban, mintegy varázsütésre, megszűnt benne minden fájdalom.

- Átvette – súgta magának. – Tényleg átvette!

A király életben van! Ő pedig... Lassan felült, homlokát a kéregnek támasztotta, s amikor a diófa ereje átmelengette, higgadtan számításba vette a helyzetét. A jel valóban megköti, s ő egyelőre képtelen megtörni az erejét. Egyelőre! Mert abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy újra meg fogja próbálni. És újra, és újra, amíg csak bírja! Szélviharra emlékeztető, surrogó hang riasztotta fel... Mire megfordult, három alak állt tőle nem messze, a hatalmas lombkorona árnyékában. Arcukon zavar és nyugtalanság.

- Azt mondtátok, csak azzal lehetünk itt együtt, akivel összefűz a sorsunk – állt fel Lelle.

- Igen, ez így van – bólintott Jarod, majd gyors pillantást váltott Ingheannel, de még Pelsével is. – Most azonban valami történik...

- Hol?!

- Az élet világában. Valami, ami összesodorja Regő és a te társad életét. Izzik bennünk a kötés ereje Lelle! Hasonlót érzünk minden alkalommal, amikor Regő harcba száll, de ennek elképesztő az ereje!

- Harcba száll? Regő harcba száll... Vigoval?! – kiáltotta a lány.

- Azért jöttünk, mert tudnod kell róla. Mert ha Regő végez a fiúval...

- Nem!

- Ha végez a fiúval, - folytatta rendületlenül, szomorúan Jarod – a szálaink össze fognak gabalyodni!

- Meg kell akadályoznunk! – Lelle kezdett kétségbe esni. – Ők nem ellenfelek! Mi történt?!

- Azt hiszem, miattad – felelt Jarod helyett Inghean. – De hamarosan többet fogunk tudni. Hamarosan te is többet fogsz tudni, kicsi lány... Bár elkerülhetné!

Lassan kezdtek áttetszővé válni.

- Várjatok! Nem mehetek el!

- El kell mennünk! – Pelse arcát eltorzította a keserű fintor. – Mindig ott kell lennünk, amikor harcol! Ott kell lennünk, mert odaránt minket az átok és az eskü ereje. Nem szabadulhat tőlünk, s mi sem szabadulhatunk tőle!

Ezzel eltűntek. Lelle moccanatlanul, döbbsen állt; zsibbadt volt és félt. Nagyon félt! Nem maga miatt... De Vigo... Vigo!

- Ők nem küzdhetnek egymás ellen! – mondta újra, kétségbeesetten, tehetetlenül.

- Még ők sem tudják, hogy valójában egymásért küzdenek – hallott a háta mögül egy mély, nyugodt hangot.

Megpördült. A hatalmas farkas a fa mellett ült, gyönyörű, ezüstszerű bundája gyöngyházfénnyel csillogott. Farkas-arca mozdulatlan, ember-szeme komoly volt.

- Liur! Liur, nem hagyhatod! – Lelle néhány lépést tett a farkas felé, majd megtorpant. – Vigo mellett kell lenned...

- Itt kell lennem – felelte egyszerűen. – Megkért, hogy vigyázzak rád. S most is jól döntött, neked nagyobb szükséged van rám.

- De Regő megölheti... Nem értem Liur! Mi történt?!

- Nézd meg.

- Azt hiszed, nem tenném?! Azt hiszed, nem akadályoznám meg, ha ott lennék?! De nem tudtam átmenni... - hirtelen elhallgatott, majd lassan folytatta. - Az előbb nem.

A fához rohant, átölelte, újra előhívta lelkének minden erejét és megpróbálta... Ismét megpróbálta a kitörést. Mikor néhány pillanat múlva felemelte a fejét, először elkeseredett. Még mindig a Mezsgyén volt! Ott volt a vén diófa, ott ült mellette Liur! De valahogy mégsem volt ugyanaz... Mert csak félig-meddig érzékelte a valóság ezen szeletét. Mintha a lelke kettévált volna... Egyik része a Mezsgyén, a másik pedig... A fáradt, aranyos ragyogás kissé elmosta a formákat, de azért érezte, hogy lelkének másik fele ágról-ágra szökken. Egyszerre élte át mind a kettőt és rettentően bizonytalannak érezte magát.

- Mi ez? - kérdezte Liurtól, akit látott, miközben az élet világában fáról-fára szökkent a tudata.

Mintha mókus lenne! Te jó ég! Shaun!

- Azt éled át, amire én is képes vagyok - hangzott a farkas felelete. - Két világban létezel egyszerre. Szabaddélek lettél. Elhagytad a tested, bár el nem szakadtál tőle. Ebben én különbözöm tőled, mert az én testem rég elporladt. De mert valóban két világ határán állsz, képes vagy egyszerre érzékelni mindkettőt.

- A puma... A táltos, aki segített nekünk... Ő is?

- Ő is képes erre, igen - bólintott Liur. - S mert a szabaddélek könnyen talál kapcsolatot egy állat lelkével, ezt teszed most te is.

- Shaun?

- Ha jól tudom, az erőállatod... Láthatod, amit ő lát, hallhatod, amit ő hall. De nem akadályozhatod meg azt, aminek meg kell történnie! - Liur pillantásának fénye olyan kemény volt, hogy Lelle megborzongott. - Meg kell küzdeniük, hogy kiderülhessen végre az igazság!

- De... megsebezhetik egymást! Bármelyikük belehalhat! Regő sokkal tapasztaltabb...

- Igen, megsebezhetik egymást. De ne feledd, hogy nem a gyűlölet hajtja őket! Az egyiket a szeretet, a másikat a fájdalom. És valamelyik erősebbnek kell, hogy bizonyuljon! Menj és nézd meg! Nézd meg és tanulj belőle...

A két penge összesúrlódott, majd szétvált, mintha csak kószolgatnák egymást. Lassú léptekkel köröztek, s bár úgy tűnt, csak egymás szemét, éles, elszánt tekintetét látják, valójában minden mozdulatukat uralták. Sequoia hátrébb húzódott; az ő szavai tüzelték fel végül Regőt, s a homályvadászon kívül ő tudta egyedül, mekkora fájdalom késztette a harc vállalására. Ideje, hogy kiderüljön... Hogy felszínre kerüljön, mint egy kelés, amit éles mozdulattal felvágunk... És Vigo a kés, amely kifakaszthatja és segíthet a gyógyulásban - ezt az asszony mindennél erősebben érezte. S ha volt is benne aggodalom mindkettőjük épsége iránt, azt elrejtette sötét szeme legmélyére. Várt és figyelt. A küzdelem kimenetele elsőre nem tűnt kétségesnek. Regő mögött ott állt egy hosszú, veszélyes, végigharcolt élet minden tudása és tapasztalata. Vigo mellett a fiatalság ereje, lendülete

szólt. S még valami több, amit még a homályvadász nem sejtetett... Regő kemény harcossá vált az évek során. Megtanulta, amit kellett... Vigo viszont harcosnak született! A vérében volt... Először a gyorsasága lepte meg az ellenfelét. Regő rövid harcra készült – le akarta zárni, be akarta fejezni ezt a vitát, lehetőleg sebek nélkül, de lefegyverezve a másikat. Ez azonban nem sikerült! Háromszor indított támadást Vigo ellen, olyan könnyed sebességgel és elképesztő erővel, amire csak egy jázig képes. Vigo azonban hárított, elhajolt, arrébb szökött, s a homályvadásznak minden rugalmasságát elő kellett szednie, ha utána akart nyúlni. Vigo most is fürge nagymacska volt, de jóval erősebb és sokkal tapasztaltabb, mint egy évvel ezelőtt. Viszont élete legjobb ellenfelével küzdött! Egy sólyomlelkű, fájdalmas álomból ébredő, erős oroszlánal. Egyelőre nem találtak fogást egymáson... Regő a harmadik támadása után kissé hátrébb lépett, s bár pengéje hegyét lejjebb eresztette, ez nála nem jelentette a harc végét.

- Megleptél – mondta Vigonak. – Gyorsabb vagy, mint hittem, de ellenem ez sem lesz elég... A mi csatározásunknak nincs értelme!

- A mi csatározásunk elkerülhetetlen lett – felelte nyugodtan Vigo, s miközben beszélt, már azon gondolkodott, hogyan vehetné át ő a kezdeményezést. – Egy ideje érzem már... A te lelkesen sötét felhő ül, súlyos titok vagy súlyos vétek nyoma.

- Neked nincs miért tartanod tőlem.

- Nekem van rá csak igazán okom! – Vigo váratlanul és villámgyorsan előrelelendült.

S ha Regő eddig csak a gyorsaságát látta, most megérezte tüzes, mégis higgadtan küzdő erejét. Vigo váltott tekintetének fókuszán, s ha a homályvadász állni akarta a rohamát, neki is ezt kellett tennie. Sequoia gyönyörködött bennük. Nem tehetett róla, a veszély ellenére is megérintette, amit látott. Nem két nyers erejű, pusztítani vágyó ellenfél esett egymásnak – két tudás, két akarat vívott a tisztáson, tisztelve, s amíg lehet, kímélve a másikat. Egyedül az egyik faágon kuporgó, vörös bundás Shaun szeméből nem tűnt el az aggodalom – de ezek a szemek most égbékek voltak! Vigo vette észre előbb ellenfele gyenge pontját. Feltűnt neki, hogy Regő kardot tartó jobb karja meg-megremeg, s mikor emiatt a pengéje is rosszul mozdult, Vigo azonnal hozzáfért és végighúzta a jobb oldalát – Regő elugrott és az oldalába maró fájdalommal mit sem törődve kezét váltott. Lüktető jobb karját igyekezett a háta mögé húzni, hogy ne akadályozza, s hogy ne legyen elérhető. De Vigo még jól látta a sötét vércseppeket, amelyek az alkarvédő alól, a csuklónál bukkantak elő. A seb, amiről Sequoia beszélt! Egy seb, amelyet nem ő ejtett, s aligha az elf vadász volt az okozója.

- Ezért nem akarsz az árnyelfekhez menni! – mondta, miközben ő is hátrébb lépett, hogy időt adjon. – Mit tennének a sebeddel, amit elrejtessz?!

- Megkínoznának érte! – Regő olyan gyorsan robbant előre, amennyire csak a fájdalom hajthat valakit. – Éppúgy, mint te!

Vigonak csupán félig sikerült elpördülnie a vágás elől, Regő pengéje így is felhasította a vállát. De összeszorított szájjal befejezte a fordulást és visszakézből csapott a homályvadász csuklójára. Most már mind a két keze sérült volt...

- A kín, amit én okoztam, beheged néhány nap alatt! – minden egyes szó egy-egy újabb vágás, de Regő hárította.

- A fájdalom, amit Lelle és te felébresztettetek, hetven éve nem volt ilyen erős! – kiáltotta a homályvadász és pengéjének villámgyors cikázása hátrálásra készítette Vigot.

- Akkor nézz szembe vele! – Vigonak sérült vállán kellett elgurulnia a következő csapás elől.

- Mit tudsz te a szembenézésről?!

- Annyit biztosan, hogy nem egy fiatal lány életét dobom oda, hogy elkerülhessem! – Vigo felugrott és a Luprintól tanult módon comb és öltájon csapott vissza.

Regő kivédte a penge támadását, de a szavak az elevenébe találtak. Gyávaság! Ez a szó dobolt benne, amikor hátrébb lépett és leengedte a kardját. Gyávaság az ő szívében! És ez a kölyök, aki a dédunokája lehetne, aki alig tizedannyit élt és látott, de úgy beszél és úgy harcol, mint egy meglett férfi... Ez a kölyök azért jött, hogy megtanítsa... Önkéntelenül Lellére nézett. Bátorság? Hol van a valódi bátorság? A kardjában, melyet habozás nélkül és oly sokszor fordított a sötétség teremtményei ellen? S mit érzett közben? Mit érzett az elégtétel öröme kívül?! Újra Vigora emelte a szemét, s a szürke szempár a haragon kívül a fájdalom tekintetét is állni tudta. Ki ez a fiú? És ki ez a lány? Gyávaság... Talán valóban gyáva volt! Erőnek hitte, elégtételnek, bosszúnak! Feltette rá az életét... De ott, hetven évvel ezelőtt talán valóban csak gyáva volt... Magához kötötte, akiket el kellett volna engednie... A kardját hirtelen a földbe szúrta, éppúgy, mint korábban Sequoia; egyetlen mozdulattal lekapcsolta jobb karjáról az alkarvédőt és feltúrta az inge ujját.

- Átok és eskü – mondta csendesen. – Ott voltam... és én voltam, aki megkötötte.

Vigo a férfi karját nézte, az elfeketedett szélű, bíborvörösén lüktető, hosszú, kereszt alakú vágást. Átok és eskü... halál és vér... fekete és vörös... A seb, melyet Regő saját magán ejtett, vérzett.

- Nem heged be, nem hegedhet be, - folytatta a férfi szintelen hangon, fáradtan – csak ha véghezvittem, amit vállaltam. Az átkot már teljesítettem...

Vigo lassan felpillantott, a szemébe nézett.

- Tudom, hogy ott voltál hetven évvel ezelőtt. Ott voltál, amikor az igazi halt meg és a bitorló aratott diadalt – mondta.

- A diadal nem volt hosszú életű! – keserű fintor torzította el Regő arcát. – Jarod kihűlő teste mellett bosszút fogadtam és átkot szórtam Pelsére... És magam végeztem el!

- Te ölted meg Pelsét?

- Megöltem és megkötöttem.

- Azzal a jellel?

- Azzal a jellel... De visszafizette! Szenved tőle, nem tud elszakadni, nem tud megpihenni, cserébe megkeseríti minden harcomat és elveszi az ízét minden diadalnak.

- Ha az átok ilyen szörnyű, mit tettél az esküvel? – Vigo meglepetten, ahogy kezdett minden a helyére kerülni.

- Az eskü még szorosabb kötést teremtett. Nem engedtem el őket...

- Jarodot? Úgy érted, hogy a jazigok törvényes királya testetlen lélekként él a Mezsgyén, mert megrekedt?! Mint Lelle...

- Jarod... és Inghean. A két legfontosabb ember az életemben. Igen, ők is velem vannak. S bár a testemnek soha nem okoznak fájdalmat, az, amit velük tettem, engem is félig a halottak közé zárt. Árnyék vagyok... S árnyék ül mindazon, amihez közöm van.

- Lelle...

- Pelse írta rá a jelet. S megtehettem, mert az átok, ami hozzám köti, erővel ruházta fel.

- Mégis igaz... Nekem van a legjobb okom arra, hogy tartsak tőled. – Vigo hangjában indulat villant, de most uralta – Egyetlen módon tudod jóvátenni, ami Lellel történt...

Regő nem szólt, s bár a vonásai mintha kőbe záródtak volna, lassan kihúzta magát. S ekkor egy rövid időre, néhány pillanatra Vigo is, Sequoia is meglátta mögötte a három ködszerű alakot. A két férfit és az asszonyt...

- Itt vannak – szólalt meg halkán Sequoia.

Regő még mindig nem mozdult, Vigot nézte... Olyan ember pillantásával, aki egyszer, régen nagy kint állt ki, akkorát, amibe a lelke félig beleroppant. De nem halt bele... és megpróbált élni. Ezzel élni, ellene élni.

- Itt vannak – bólintott lassan, mint aki álomból ébred.

Éppen ezért volt döbbenetes az a gyorsaság, amellyel megpördült.

- Menjetek! Menjetek vissza a Mezsgyére! Ma itt nem lesz halál!

Megvárta, míg a három szellemalak elrebben és felszívódik, mint reggeli pára a napsütésben. Majd anélkül, hogy akár Vigora, akár Sequoiára nézett volna, elsietett a sátor fala, a fák felé. Vigo mozdult volna utána... beszélni akart vele! De az asszony mellette termett és meglepő erővel ragadta meg a karját.

- Ezt most hagyd rám! – súgta Vigonak, s ő maga indult a homályvadász után.

S mert úgy akarta, s úgy látta jónak, átjárót nyitott a fekete nyár törzsén – a fénykapu előbb Regőt, majd az asszonyt is magába nyelte. Vigo egyedül maradt, s kellett néhány pillanat, amíg lerázta magáról a döbbenet okozta dermedtséget. Lassú léptekkel a jegenyefenyő alá sétált, hüvelyébe tolta a kardját és leült a fa törzséhez. Lellel nézte, ahogy ott feküdt a faragott oszlop alatt, s arra gondolt, vajon a lány tudja-e azt, amit ő. Feltárult-e odaát Regő titka? Jószer halk surrogással ereszkedett le mellé a tisztás fűvére.

- Igazad volt – mondta hangosan Vigo a sólyomnak.

- Miként neked is igazad volt. A homályvadász küzd a saját szellemeivel... De túl rég óta cipeli a terhet.

- Ő rakta saját magára!

- Ez sosem ilyen egyszerű, Vigo! Te mit éreztél az elf vadász iránt, amikor Lelle sebesült testét tartottad a karodban?

Vigo nem felelt, csak összeszorította a száját. Jósztól bólintott.

- Könnyű, nagyon könnyű megtalálni azt a kaput, amely a szívedben nyílik a sötétség ereje felé! – a sólyom hangja halk volt, de éles. – Sokan vannak, akik szentül hiszik, valami nagy gonoszság kell ahhoz, hogy valaki a homály útjára lépjen... Pedig olyan kevés is elég... És nem a gyengéket fenyegeti igazán ennek a veszélye!

- Figyelmeztetni akarsz?

- Figyelmeztetni akarok, igen! Hajlamos vagy gyorsan ítélni. Hajlamos vagy saját igazságérzeted alapján megítélni másokat! Pedig mérce csak saját magad számára vagy! És figyelmeztetni akarok, igen... Jusson eszedbe a mai nap, mindig, ha a harag, a gyűlölet, a fájdalom vagy a bosszú akar benned dönteni!

- Nem fogom elfelejteni – Vigo féloldalasan elmosolyodott. – Regő veszélyt jelentett ránk nézve, s veszélyt jelent ezután is. Keveset tudok a Mezsgyéről vagy a halottak lelkéről, de ahhoz eleget, hogy biztos legyek benne: bármerre is járunk, magához fogja vonzani az árnyakat.

- Mégis vele méssz tovább – állapította meg Jósztól. – És nem azért, mert nincs más lehetőség.

Mert már tudom, mire számítsak. A titkok addig igazán veszedelmesek, amíg rejtve maradnak. És bár Regő itthagytta volna Lellét, a saját céljai érdekében, én nem fogom Regőt cserbenhagyni. Nem sajnálatból, nem számításból... Szükségünk van egymásra; nekem rá, neki rám. Ebben olyan biztos vagyok, mint a fűben a talpam alatt! És mind a kettőnknek Lellére!

Regő órákkal később tért vissza, Sequoia nélkül. Újra olyannak tűnt, mint Rhianna palotájának teraszán – szálasan, lendületesen járt, szeme élesen villant. S bár Vigo érezte benne a fájdalom és a keserűség nyomait, az árnyékok hátrébb húzódtak a lelkéről. A homályvadász Vigohoz sétált, szótlanul leült mellé.

- Sequoia? – a csendet végül Vigo törte meg.

- Kint maradt, a fáival – szólalt meg rekedten Regő. – Talán nekem is jobb lett volna, ha vele maradok még egy ideig... De beszélünk kell.

- Amit mondtam rólad...

- Amit mondtál, igaz volt! Odadoztam volna Lellét, hogy elkerüljem az árnyelfeket... De ha te kész vagy megfizetni azért, amit érted tett, úgy én is megfizetem azt, amit értem kész tenni. Együtt megyünk az árnyelfekhez... Elkísérlek és segítek, hogy vissza tudd hozni. Bár attól félek, sok hasznomat nem fogod ott venni.

- Miért? Miért mondtad, hogy meg fognak kínozni? Jártál már náluk?

- Nem, itt még nem... De jártam olyan helyeken, ami rokon az övékével. Tudom, mi várna ott rám. Éppen ezért kerültem mindig Menedékföldet.

Vigo nem szólt, csendben várta, hogy Regő magyarázatot adjon.

- Gondolom, hallottál már a yelekről... - kezdte lassan a homályvadász.

- Hallottam róluk, jártam rajtuk - bólintott Vigo. - Tisztán is, halálos erejűn is.

- Erről akkor nem kell beszélnem. Talán csak annyit, hogy a jazigok nem yel-vonalaknak hívják a Földszellem hálóját. Mi sárkányösvénynek nevezzük. S miként a sárkányok ereje különböző, ez épp így van az ösvényeknél is.

- Menedékföldön egy nagyon erős sárkányösvény húzódik? Erről van szó?

- Ennél többről van szó. Mert nem csak a földháló, a sárkányösvények rendszere létezik a világunkban. Vannak helyek, ahol a föld ereje felemelkedik, az ég ereje lenyúlik és összeérnek. Találkozási pontok. Olyanok, mint az örvények és az erejük elképesztő! Négy sárkányösvény találkozásának metszéspontja is kisfiú hozzájuk képest. Több ilyen örvény van, körönként hét vagy kilenc. Mint a drágakövek a körök testén. Mint az erők csokrai. Így is hívják a táltosaink - csokroknak.

- És ezek a csokrok, ezek a helyek össze vannak fűzve?

- Igen - bólintott Regő. - Erővonalak kötik össze őket, de ezek nem egyenes vonalúak, mint a sárkányösvények. Kanyarognak, helyenként elágaznak, majd összefutnak... Mintha csillagokat kötnél össze képzeletben az égen. Ezért is hívjuk őket csillagösvényeknek...

- Egy ilyen csillagösvény vonul át Menedékföldön?

- Nem csak átvonul. A Föld Körének egyik örvénypontja, egyik csokra az árnyelfek földjén van. Ezek a csokrok szent helyek Vigo, ezt meg kell értened! És erősnek kell lenned, ha egy ilyen örvénytérben akarsz létezni, még ha csak néhány napig is! Az én árnyékos lelkem nem fogja bírni... Leteper a csokor ereje, az átok és az eskü fogadalma óta mindig így van! Ezért is kellett elhagynom a hazám földjét... A Tűz Körének legerősebb csokra, a szíve dobog a jazigok országában, s én nem tudok ott létezni! Addig nem, amíg az átok mellett az esküt is be nem teljesítem; amíg le nem rakom a terhet...

- De ha ilyen nagy és tiszta egy csokor ereje, akkor az árnyelfek hogyan élhetnek együtt vele? - kérdezte rövid hallgatás után Vigo.

- Mert a csokor ereje nem olyan, mint a sárkányösvényeké, amelyek vagy tiszták, vagy sötétek, vagy táplálók, vagy rombolók. A csokrok a teljességet ölelik fel és egységben él bennük a fény és az árnyék, a nappal és az éjszaka. Az árnyelfek nem gonoszak és nem a sötétség szolgái... Csupán mindenki másnál jobban ismerik, jobban értik az árnyékok, az éjszaka világát. Ez nem a Boszorkánymester sötétje, hanem a fény párja! Az éjszaka nem gonosz Vigo, hanem más. S aki ezt a másságot nem tudja magában rendben tartani, az megszenvedti az árnyelfek földjét. Mint én...

- De velem jössz - Vigo előrehajolt.

- Veled megyek - bólintott a homályvadász. - Lelléért, Duiért, érted... és magamért.

Vigo ezt hallva szótlanul a kezét nyújtotta, s Regő habozás nélkül elfogadta és megszorította azt.

Sequoia alkonyatkor tért csak vissza, s mosolygott, mint aki jó hírek tudója. Ellátta Lelle sebét, elénekelte a dalát – erősebben és lendületesebben, mint valaha -, majd magához intette a két férfit.

- Holnap, virradatkor indulhattok – mondta egyszerűen.

- És hogyan jutunk az árnyelfekhez? – kérdezte a mindig gyakorlatias Vigo. – Térképünk ugyan van, de az más útvonalat szánt nekünk, s most aligha működik Lelle éltető ereje nélkül. Odavezetsz minket?

- Nem, én nem. De van valaki, aki a kérésemre megmutatja az utat, s még arra is hajlandó, hogy Lellét vigye helyettetek. Ez az ő esetében nagy szó...

- Ki az? Egy elf az árnyasok népéből?

- Egy ló Menedékföld vadonjából. Egy csodálatos állat... Ősei az árnyelfek társai, barátai voltak, ő azonban a szabad és vad életet választotta.

- Tehát egy elf ló... - mondta Regő, s a hangjában mosoly rezgett.

- A neve Csillagvér. És áldom az eget, hogy rá tudtam venni! Mert nem csak odavezet benneteket, de a jelenléte a biztosíték, hogy az árnyelfek nem végeznek veletek azonnal. Az idegeneket, akik hívás nélkül érkeznek, betolakodónak tekintik, s aszerint bánnak velük. De ha meglátják Csillagvért, tudni fogják, hogy tőlem jöttök, hogy én küldtelek benneteket. Hajlandók lesznek meghallgatni a kéréseteket is.

- És segíteni is hajlandóak? – Vigo szeme megvillant, ahogy megértette Sequoia szavainak finom árnyalatát.

- Azt már nektek kell elérnetek. Csillagvér átadja nekik az én üzenetemet; ez talán hatni fog, talán nem.

- Tőlük függ Lelle élete, de akár meg is tagadhatják a segítséget... – Vigo összerántotta a szemöldökét. – Ennél azért több biztosítékra lenne szükségem!

- A világban nincsenek biztosítékok Vigo – nézett rá komolyan Sequoia. – *Lehetőségek* vannak. Mint ahogy a sorsod sincs kőbe vésve. *Formálható*. Attól függ, hogyan döntesz a lehetőségeidről. Tudd, hogy mit akarsz és ne habozz aszerint cselekedni – az árnyelfek földjén is. És akkor vissza tudod hozni Lellét!

Éjszakának idején...

- Ez fáj! – nézett fel Lelle. – Nem mondtad, hogy ez ennyire tud fájni!

Egész belsője remegett, s a Megkötés jele tombolva lüktetett a homlokán. Liur szemében sajnálat villant, ahogy közelebb lépett.

- Dőlj hozzám – mondta csillapítóan. – Véges az idő, amit szabadlélekként egy állat testében tölthetsz. Érezned kellett... Érezned kellett, hogy a Mezsgye visszahív. Mintha horgok akaszkodnának beléd és rángatnak el az élet oldaláról.

- Éreztem – Lelle a puha bundába fúrta az arcát. – De maradnom kellett! Tudnom kellett...

- És most már tudod.

Lelle felemelte a fejét, szeme egy vonalba került Liur szemével.

- Miattam harcoltak! Regő ott akart hagyni, Vigo nem engedte... Megsebeztek egymást Liur! Meg is ölhetnék volna...

- Nem! – vágott a szavába a farkas. – Addig nem fajultak volna a dolgok. Mondtam már Lelle, hogy nem a gyűlölet készíteti őket a harcra, vigyáztak egymásra, amennyire tehették. És a szeretet győzött a fájdalom felett.

- És most? Képtelen vagyok visszatérni a testembe, miként Eadha mondta.

- Életben tartod Duirt – hangzott az egyszerű felelet.

- Életveszélybe sodortam a társaimat, s most egyedül viselem ennek az egésznek a terhét. Meddig maradhatok még életben? Meddig bírja a testem odaát?

- Ha a visszatéréshez nincs is elég erőd, ahhoz mindenképpen elegendő, hogy Duir mellett magadat is életben tartsd – felelt komolyan Liur. – Akár hetekig is...

- De a jel a homlokomon egyre erősödik! – Lelle megérintette, majd elkapta a kezét. – Fogy az időm. És nem tudom, hogyan döntött Vigo és Regő! Vigo... Nem tudom, eljön-e értem! Hogy el tud-e jönni?! Hol és hogyan juthat ide egyáltalán?! Tudja-e, mi van velem? Jön?!

Lelle a kezébe temette az arcát, s Liur hirtelen nem tudott neki mit mondani. Elnézett a lány feje fölé, s attól, amit látott, mosoly gyúlt ember-szemeiben.

- Nem tudom a válaszokat Lelle – mondta csendesen. – És nem is maradhatok melletted tovább, mert a sors szövedéke nem hozzád fűz. De van itt valaki, aki beszélni akar veled!

Lelle lassan felemelte a fejét és követte Liur tekintetét. A Mezsgye görbülete újra változott, s az életre nyíló Kapuk egészen közel kerültek hozzájuk, följük borultak a kupolaként összefonódó óriásfák. S az egyik Kapu halványan ragyogó derengésében magas, fehér ruhás alak állt. Üdvözlésül Liur felé bólintott, megvárta, míg a farkas alakja eltűnik, majd a lányra nézett és elmosolyodott.

- Kartal! – sóhajtott Lelle.

Csillagvér ezüstös szőre szinte izzott a félhomályban, lassú lépteinek könnyedsége, bőre alatt vibráló izmainak gyönyörű játéka elbűvölte mindkét férfit. Fenséges és csodálatos ló volt. És büszke! Csupán Sequoiának engedte meg, hogy hozzáérjen, Vigo és Regő keze elől elhúzódott. Eltúrte, hogy az eszméletlen Lellét a hátára tegyék, de azt már nem engedte, hogy mint egy zsákot cipelje. Így hát Lelle ült Csillagvér hátán, a nyakának dőlve. S bár sem a kezeivel, sem a lábaival nem tudott kapaszkodni, valahogy mégis fennmaradt – az állat különös ereje megtartotta. Csillagvér ment elől, s egyszer sem nézett vissza, hogy vajon a két férfi követi-e; bár arra azért figyelt, hogy ne legyen túl gyors. Vigo Lellén tartotta a szemét, s mert egyelőre csendes és eseménytelen volt az útjuk, a búcsúzásra gondolt. Sequoia gyengédségére, ahogy az ájult Lellét eligazította Csillagvér hátán... A szavaira, amikor hozzá lépett...

- Ne feledd, amit a fenyőről mondtam Vigo! A fenyőről... és a tölgyről! Képes vagy arra, hogy visszahozd. De vigyázz az árnyelfekkel, mert a kíméletük nem jelent egyben barátságot is! Szenvedélyesek és büszkék, s könnyű áthágni furcsa szabályaikat.

Végül Regőhöz lépett... Végigsimította az arcát, majd a férfi erős tenyerébe fektette a sajátját; a homályvadász pedig megszorította és a homlokához emelte a keskeny kis kezeket. S ahogy közben egymásra néztek! Vigo zavarba jött, megborzongott, elfordult. De felismerte... és megértette, mi történik. Az emlék adta furcsa borzongás az úton is elkísérte – s nem csak az óvatosság okozta, hogy oly sokszor odatévedt a szeme Csillagvér hátára. Lépést tudtak tartani a lóval, bár minél beljebb jutottak Menedékföld rengetegébe, ez annál nehezebbnek bizonyult. Nem Vigonak, ő nem fáradt el, hanem Regőnek. A homályvadász jobb karja élettelenül lógott az oldalán, arcán meg-megrándultak a feszült izmok, s feltehetően óriási erőfeszítésébe került, hogy egyenes háttal, éber tekintettel lépkedjen. Vigo csodálta a szívósságát... a bátorságát. Regő megerősítette benne, amit mindig is hinni akart: hogy a valódi erő nem a kardban lapul, s nem is a kézben, amely forgatja... A kard eltörhet, a kar válhat olyan élettelenné, mint Regőé... De a lelke, a szíve, az akarata törhetetlen. A homályvadász megérezte, hogy Vigo figyel, rápillantott.

- Nagyon ősi vidék ez – mondta csendesen. – És nagyon erős. Nem szeretném háborgatni és nem kívánnám, hogy ő háborgasson engem.

- Igen – bólintott Vigo, aki végre elszakadt eddigi gondolataitól és a környezetére figyelt. – Furcsa érzés... Tudom, hogy a fák élnek, tudom, milyen elképesztő az erejük, ha összeadódik, de ez valami más!

- Mert nem a fákat érzed, hanem az erdőt! Itt nincsenek külön-külön a fák... Nem adódnak össze. Eleve egyetlen egészként figyelnek! Egyetlen hatalmas lélek, melynek anyagi formája maga az erdő... - elhallgatott, amikor egy újabb, heves fájdalomhullám ömlött végig benne.

- Segítsek? – lépett közelebb Vigo, de a homályvadász hirtelen, éles kézmozdulata megállította.

- Ne! – csattant a hangja is, majd szelídebben folytatta. – Még ne. Ameddig képes vagyok rá, a saját lábamon és a saját erőmre támaszkodva fogok menni.

Vigo bólintott, nem erőltette. Ő is sokat tudott a büszkeségről... A vadon egyre sűrűbb és egyre homályosabb lett körülöttük, a fák pedig mind furcsább alakot öltöttek. Nem, nem torzultak el, de a különös hely különössé tette őket. Csavarodtak – önmaguk körül, a másikba kapaszkodva. Hurkokat, formákat írtak le, mintha így akarnának üzeni valamit – Vigo arra gondolt, Lelle biztosan értené, biztosan megfejtene. De ő az állatokat érti, ezeket a lombos lényeket sokkal kevésbé; éppen ezért óvatosabb és még éberebb lett. S azzá is kellett lennie, mert már mindkét társa helyett ő figyelt – Lelle eszméletlen volt, Regő éppen csak, hogy tartotta magát. A hely erejének növekedését persze Vigo is megérezte; a feje könnyű volt, de a mellkasát mintha prés nyomta volna össze – a csillagösvény csokra ott szorított, oda hatott, ahol feldolgozatlan, megoldatlan, fájdalmas pontokat talált. Regő lelkének, egész lényének felét elborította, s a homályvadászt még sosem kínoztatta meg így a magára vállalt sötétség terhe. Vigo egyik kezét a mellkasára szorította, mintha így visszanyomhatná a szívébe szűrő fájdalmat, a másikat azonban a kardján tartotta. Tudta, hogy közel járnak, bár arról sejtelve sem volt, mi vár rájuk. Csillagvér hirtelen éles kanyart vett, átbújt néhány csomószerűen összefonódott ág alatt, majd kilépett egy kicsi tisztásra. Itt már alig láttak, olyan erősen uralta a helyet a félhomály – Vigo állított tekintetének fókuszán, s erre még képes volt a faágakba kapaszkodva megpihenő Regő is. Mert Csillagvér megállt azon a kis tisztáson, fejét felvetette, halkán horkantott. Vigo a ló oldalához lépett, a körülöttük élő, szinte hallhatóan lüktető vadont figyelte.

- Nem kell a távolban keresned! – hallotta meg néhány pillanat múlva a homályvadász rekedt hangját. – Nézz a lábad elé! Megfogtak minket...

Vigo lepillantott, de rövidebb-hosszabb füveken kívül nem látott mást.

- Nézd a füvek mintáját – kérte Regő és nekitántorodott az egyik fatörzsnek.

S akkor Vigo is meglátta. A rövid és hosszú füvek váltakozása nem szeszélyes és véletlenszerű volt – a magasabb fűsáv egy kört formázott.

- Miféle kör ez? Regő?! – a homályvadászhoz lépett, megrázta a vállát, hogy magához térítse.

- Tündérkör – hangzott a csendes válasz. – Ez a ló becsalt minket egy tündérkörbe!

Vigo indult volna, hogy átlépje a magas fű ívét, de Regő elkapta a karját.

- Ne tedd! Legalább az egyikünk maradjon ép! Nem kell sokat várnunk... A tündérkörbe tévedők érkezését *mindig* megérik az elfek. Jönnek értünk...

A homályvadásznak igaza lett – hamarosan árnyékok mozdultak a tisztást körülvevő fák sűrűjében. De Vigo szeme látta őket – állatok voltak! Vagy állatok árnyai... Körbe-körbe futottak körülöttük, de a tisztásra még nem léptek ki. Vigo megragadta Regő vállát és a ló mellé húzta; Csillagvér jelenléte volt az egyetlen esélyük. A ló halkán felnyihogott, s hívó szavára az állatok megindultak a tisztás felé – de a fűre már két lábon járó, emberi alakok léptek ki! Olyan könnyedséggel változtattak alakjuk formáján, mint amilyen gyorsasággal képesek összeolvadni az árnyékok. De ezek itt mégis hús-vér lények voltak, ennyit Vigo az első pillanatban megállapított.

Magas alakjukra sötét ruha simult, sötétnek tűnt hosszú, kibontott hajuk, s a kezükben tartott fegyverek anyaga is. A legkülönösebb mégis az arcuk volt – mert bár vonásaik szépnek és fenségesnek látszottak, miként minden tiszta vérű elfnek, de az arcukon árnyékok mozdultak, mintha önálló életet élnének. A szemeik köré gyűltek, majd legördültek a szájuk vonalára, vagy felhúzódtak a homlokukra. Ezek az ide-oda illanó árnyak különös, veszélyes kifejezést adtak a jövevények arcának. Átlépték a magas fű ívét és körbeálltak; csupán az egyikőjük sétált közelebb. Magas, karcsú, sudár férfi volt, de könnyed léptei még egy avatatlant sem tudtak volna becsapni – nem egy táncos léptei voltak, hanem egy veszedelmes harcosé. Hátravetette feketének tűnő köpenyét, s anélkül, hogy a két férfire ügyet vetett volna, a lóhoz lépett. Tisztelettel megérintette Csillagvér homlokát és az állat szemébe mélyesztette éles pillantását, mintha így akarna beszélni vele. Vigo az arcát figyelte. Ragadozó... - gondolta, majd hangtalan üzenettel Jószelet hívta. Tudta, hogy a fák felett köröz, s szüksége volt a sólyom mindenén áthatoló tekintetére. De a hívást az árnyelf is meghallotta, Vigora kapta a szemét, majd felpillantott, a szája körül bujkáló, különös mosollyal. Jószelet megérkezett, de egyelőre nem rebbent a tündérvölgy területére, inkább az egyik közeli fa ágán kapaszkodott meg. Shaun egy pillanattal később ott ült mellette. Az elfek vezetője halvány, alig érzékelhető mozdulatot tett a fejével – talán köszöntette az állatokat, majd újra a ló felé fordult. Ezúttal azonban már Lelle érdekelte. Kinyújtotta a kezét, megérintette a lány köpenyén halvány, zöldes fénnel derengő csatot, majd feljebb emelte az ujjait. Egy pillanatig habozott, hogy hozzáérjen-e a lány arcához, végül mégis a hajába markolt bele. Nem volt óvatos az a mozdulat, ahogy a hajánál fogva emelte fel Lelle fejét, igaz, nem volt durva sem. Egy pillanatig nézhette csupán a félhomályban is fehérnek tűnő arcot... Mindenkit meglepett az a villámgyors mozdulat, amellyel Vigo kirántotta a kardját és habozás nélkül az elf torkának szegezte.

- Engedd el! – csattant hidegen. – És ne merészelj hozzányúlni még egyszer!

A tisztás egy pillanat alatt bolydult fel – egy lélegzetvételnyi idő múlva az összes elf íj Vigora szegeződött, de ő továbbra is csak a ló mellett álló magas alakot figyelte.

- Az életed csupán egy fuvallat! – az elf arca kemény mosolyra rándult. – Elszáll egy pillanat alatt!

- De téged még magával visz! Engedd el!

Az elf lassan visszaeresztette Lelle fejét Csillagvér hátára, majd elképesztő sebességgel mozdult el a helyéről. Megpördült, hátraugrott, köpenye hideg, halálos szélként kavargott körülötte, miközben egyet kiáltott. És az elfek habozás nélkül lőttek! De a nyilak sohasem csapódtak be... Mert ugyanakkor, amikor az elf hátrapördült, Regő előrevetette magát. Tudta mi fog történni... és nem habozott. Kabátja fekete hollószárnyként borult köré, alakja megnőtt, s a homályvadász utolsó erőtartálékait felélve, magához rántotta Vigot és az árnyakat hívta. Mint kavargó, áthatolhatatlan, sötét füst, úgy örvénylett körülöttük a homály tánca – pajzsként felfogva és visszaverve a nyilakat! S még egy támadásra az elfeknek nem volt módja. Csillagvér felnyihogott, éles, tiszta hangja visszhangzott a tisztáson és észhez térítette a megtorlásra készülő alakokat. S egy második rohamot

már Regő sem tudott volna kivédeni – villámként hasított belé a fájdalom, a hely iszonyú erővel csapta szét az árnyakat. Regő a földre roskadt, újra önmaga volt; de gyengébb, védtelenebb és kiszolgáltatottabb, mint valaha életében. Egyik oldalát Csillagvér, a másikat az odaugró és eléálló Vigo védte, a döbbsent elfeknek azonban még szükségük volt néhány pillanatra... A vezetőjük intésére lejjebb eresztették az íjakat, de az újabb nyílvezzőt még nem vették le a sápadt fénnel felizzó húrokról.

- Engedd le a kardod ember! – lépett Vigo elé a vezető, s bár arcán harag kavargott, a hangját és indulatait uralta. – Köszönd Csillagvérnek és a társadnak, hogy nem halsz meg. Még nem...

- Nem engedem le! Egy fikarcnyit sem bízom a szavadban. És az arcodban sem! – vágott vissza Vigo.

- Jól is teszed! – az elf mosolya ezúttal vicsorgásnak hatott. – Az egyetlen szerencséd, hogy most nem az én akaratom érvényesül! Csillagvér hozott benneteket, így nem ölhetlek meg!

- Úgy tűnik, ezt az előbb elfelejtetted! – Vigo szája szélén gúnyos mosoly villant.

Nem félt. Egyszerűen nem maradt benne hely a félelemnek, hiába nézett vele szembe egy tucatnyi elf harcos. Lellét és Regőt óvta, s miközben pontosan tudta, hogy mit tesz kockára és mit idéz elő, valami nagyon mélyről előtörő, megingathatatlan nyugalmat érzett. S úgy tűnt, ezt az előtte álló elf is érzékeli.

- A fák asszonya küldött benneteket, – hangzott a hűvös felelet – hogy segítsünk megmenteni a lányt, miként azt Csillagvér üzenté. Megkíméljük az életedet, megkíméljük a társaidat és elviszünk a legközelebbi táborunkba. Kérem a fegyvered!

- Nem!

- Nincs más választásod ember! Úgy tűnik, fontos neked az a lány... Kérem a fegyvereket! Mindannyiótokét! Életben hagyunk benneteket, s ez máris több, mint amennyit én engednék! De nem jelenti azt, hogy a sértetlenségedet is garantálom! A nyílvezzők nem csak ölni tudnak, de harcképtelen sebesültté is tehetnek. S a társad aligha tud megvédeni még egyszer! A foglyaink vagytok! Elviszünk benneteket a táborunkba és a Herceg majd dönt a sorsotok felől. Kérem a fegyvereket és ne kelljen még egyszer mondanom!

Vigo tudta, hogy valóban nincs más választásuk. Szüksége van az árnyelfekre, ha Lellét vissza akarja hozni! És Regő sem bírja már sokáig! Összeszorította a száját, a hüvelyébe tolta, majd lecsatolta a kardját.

- Tőled akarom visszakapni, amikor elhagyjuk ezt a földet! – szürke szeme fenyegetően villant, amikor átadta.

- *Ha* elhagyjátok... – vágott vissza az elf. – A botodat is! Úgy látom, a társadat nekünk kell lefegyvereznünk.

- Nem! – Regő felemelte a fejét. – Nem nyúlsz a kardomhoz, amíg én át nem adom! Vigo, segíts!

Vigo karjába kapaszkodva a homályvadász talpra állt, kihúzta magát, s lassan lecsatolta a kardját.

- Úgy vigyázz rá, hogy számon kérem, ha baja esik! – mondta halkan.

- Ne nevetess ember! Még felemelni sincs erőd, letepernek az árnyaink! Esélyed sem lenne...

- A csokor ereje teper le, elf! – vágott a szavába Regő és most már az ő szeme villogott. – Köze sincs hozzá a ti árnyaitoknak, vagy a ti erőtöknek! Neked mégannyira sem...

Az elf felvetette a fejét.

- Láttam az árnyékaid táncát – mondta lassan. – Mestere vagy a sötétnek! S bizonyára többet érsz, mint ez a kölyök... Kár lenne érted. Tiszteletet érdemel az erőd, ember! Mondd meg a neved, s én is megmondom az enyémet.

- Az én erőmet már láttad, s ismerheted is, mert rokona a tiédnek – felelte Regő és megkapaszkodott Vigo vállában. – De erről a kölyökről még fogalmad sincs... A nevem Regő, nem kell embernek szólítanod. Jazig vagyok.

- Jazig... Úgy messze kerültél a földedtől... Az én nevem Searles, s az a tisztem, hogy megóvjam a határainkat. S hogy eldöntsem, mi legyen a betolakodókkal.

- Már döntöttél – szólt közbe Vigo. – Vagy döntöttek helyetted!

Searles arca megfeszült, a pillantás, melyet Vigora vetett, nem ígért semmi jót. Intett az egyik elfnek, aki Lelléhez lépett és leemelte a lóról. Vigo mozdult volna, de ezúttal a vállát markoló kéz szorítása állította meg.

- Nem bánthatják – súgta Regő. – Lelle közéjük *is* tartozik, érzik benne. És ott a csat... Hármunk közül ő van a legnagyobb biztonságban.

Vigo bólintott, majd a homályvadászra nézett.

- Másodszor mentetted meg az életemet – mondta halkan. – Ezegyszer engedd, hogy én segítsek!

- Nem is lennék meg nélküle – Regő féloldalas mosolya nagyon fáradt volt. – Engedd, hogy rád támaszkodjam, akkor talpon tudok maradni.

Sorban vonultak az összecsavarodó fák által szabadon hagyott, keskeny ösvényen. Searles ment az élen, s nem sokkal mögötte egy magas, nesztelen léptű elf vitte Lellét. Csillagvér nem tartott velük, elvégezte, amire megkérték és visszatért a társaihoz. Vigo és Regő valahol a sor közepén haladt, s a homályvadász egyre erősebben támaszkodott a társára. Vigo érezte, hogyan válik egyre görcsösebbé Regő szorítása, így egy idő után fogta és átvette a vállán a homályvadász karját, míg a másik kezével Regő derekát karolta át. A férfi nem szólt, nem akarta beszédre pocsékolni az erejét, de apró bólintásában épp elég köszönet volt. Hosszú utat tettek meg, s Vigo úgy érezte, az árnyelfek szándékosan viszik bele őket újabb kanyarokba, újabb kitérőkbe – mintha a fárasztásukra játszanának. Bár az is lehet, hogy csupán Searles vett így elégtételt a tisztáson történekekért. El is érte, amit akart – mert Vigo így, hogy a homályvadászt is támogatnia, tulajdonképpen vinnie kellett, gyorsabban fáradt. Egyetlen különös dologra figyelt fel a néma, lehangelő út során – de ez az egyetlen mégis fontos volt. Tudta, hogy el kell rajta gondolkodnia, mihelyt egy kis pihenőhöz jutnak. Éppen egy olyan részen keltek át, ahol patakok, keskeny vízerek szabdalták fel a vadon földjét – volt,

amelyiken csak átléptek, volt, amelyiken át kellett gázolniuk. Az első ilyen átkelésnél váratlanul fények villantak a víz tükren és Vigo odakapta a szemét. Az a kevés fény, amely beáramlott a magasra növvő fák lombjai között, hosszú árnyékokat vetett a vízre. Egészen pontosan csak kettejük összekapaszkodó árnyékát, amit Vigo tisztán felismert. Mert az árnyelfeknek nem volt árnyékuk – a vízben alakjuk fényes, ragyogó mása tükröződött! Mintha az árnyékuk került volna a testükre, s a napfényes részük az árnyék helyére – megcserélődtek!

- Ezek itt az éjszaka világában élnek! – gondolta. – S nem csak a környezetükben, de a lelkükben is! A napfényt pedig száműzték a földre, vízre vetülő képmásba!

Felpillantott, s megkereste Jósztél jelenlétének nyomait. Igen, a sólyom követte őket, fent a napfényben, magasan a fák koronája felett.

- Hamarosan megérkeztek – üzenté Jósztél. – Egy nagyobb tisztás van a közelben, teleszórvva zöld halmokkal.

- Shaun?

- Lellét követi; ott ugrál mellette ágról-ágra.

- Hamarosan megérkezünk – súgta Vigo Regőnek, s közben igyekezett elterelni a figyelmét a szívére nehezedő, egyre súlyosabb nyomásról.

- Érzem... – súgta Regő.

- Úgy érted... A táborukban van a csokor-örvény?

- A közelében – préselte ki magából a homályvadász, majd megrázta a fejét, jelezve, hogy több szóra nincs ereje.

De nem is volt rá szükség – néhány perc múlva kiléptek a tisztásra. Itt valamivel több fény áramlott be felülről, jól láthatóvá téve a kisebb-nagyobb zöld halmok hullámzó vonalát. Vigonak Rhianna szavai jutottak eszébe, melyet találkozásuk első éjszakáján mondott – hogy akadnak még az elfek között, akik a régi halmokat választják otthonul. Searles intésére a csapat megállt. Hamarosan más elfek siettek elő, s bár mind sötét hajúak és árnyékos arcúak voltak, nem mindegyik látszott harcosnak. De ez semmit sem vett el mozdulataik, fellépésük keménységéből. Elválasztották egymástól Vigot és Regőt; fekete ruhás elf asszonyok pedig Lelle testét vették körbe.

- Searles! – kiáltotta Vigo. – Mit jelentsen ez?!

Az elf Vigo elé lépett, mosolygó arcával egészen közel hajolva – láthatóan élvezte, hogy ő van fölényben.

- Egy szóval sem mondtam, hogy együtt maradtok! Az árnytáncosnak sürgősen gyógyító kezekre van szüksége. A lánynak pedig gondját viselik, mint minden népünkben valónak. Ő vendég. Regő sérült. Az igazi fogoly te vagy!

- Lelle nem a népetekből való! – vágott vissza Vigo. – Ő a fák lánya, elf! S az enyém mellett a vadon erejét is kihívod, ha ártani mersz neki!

- A kezünkben vagy emberkölyök – Searles mosolya még szélesebb, még gúnyosabb lett. – A fenyegetőzésedben nincs erő! A helyedben nem rontanám tovább amúgy is siralmas kilátásaidat.

Azzal egy másik elffel együtt ő maga ragadta meg Vigo karját és indult vele a halmok vonala mögé; Vigo azonban ki tudta rántani magát, váratlan gyorsaságával meglepve kísérőit.

- Ne érz hozzám, elf! – mondta elsötétülő szemmel. – Elég, ha mutatod, merre menjek. S bár te megtettél mindent, hogy a hosszú úttal a végletekig fokozd Regő kínjait, én tisztességesen játszom!

- Büszkeség és becsület lenne benned?

- Büszkeség és becsület. Valamikor úgy hallottam ezt a két szót az elfek is ismerik. Bár talán nem mindegyik érti, mit is jelent!

Searles dühösen lendült előre.

- A türelmem határát feszegeted emberkölyök! – szisszent Vigora. – A Herceg élve akar látni, de ettől még vért vehetek a sértésért! Nem kell belehalnod! Elég, ha fáj...

- S vajon ki mersz-e állni velem tisztességes küzdelemben?! Vagy csak egy fegyvertelen fogoly számodra az ellenfél?

- Büszkeség és becsület, kölyök! Nem tudsz semmit a népemről és az éjszaka világáról! De ha a Herceg életben hagy, gondom lesz rá, hogy megtanuld! Lehet nálad annyi fegyver, amennyit csak akarsz... Az életed az enyém lesz!

Azzal elfordult és előre sietett; Vigo szívében vad indulat villant, ahogy követte. *Hamarosan, elf!* – gondolta. Egy sátorba kísérték, amely a tisztást körülvevő erdő fáinak támaszkodott – az üres, kemény földön és a nyirkos, hideg félhomályon kívül nem volt benne semmi. Searles intett két elfnek, akik a sátor bejárata elé álltak, fegyverüket készenlétben tartva.

- Engem gyűlölhetsz, – szólalt meg Vigo, amikor Searles kifelé indult – de annak a lánynak azonnali segítségre van szüksége!

Searles megtorpant, lassan visszafordult.

- Mondtam már, hogy a sorsotokról a Herceg dönt! – hangjában hidegség és káröröm keveredett. – Meg kell várnotok, amíg megérkezik. S mert a belső területekről jön, *amint ideje engedi*, napokba telik, amíg ideér. Hát imádkozz kölyök, hogy a társaid addig élve kibírják! Mást úgyse tehetsz értük...

Vigo dühösen lendült, szerette volna megragadni, s addig markolni a nyakát, amíg mosolygó arcából kiszorítja a szuszt! De Searles gyors volt, szinte kilebbent a sátorból, s oda Vigo nem követhette – az örök útját állták.

Ha Searles bosszút akart állni, úgy sokszorosán megtette – pontosan arra kárhoztatta Vigot, amit a legnehezebben viselt. Várakoznia kellett; s bár az egyedüllétet jobban bírta, a tétlenség

elviselhetetlen volt számára. És az őrlődés... Mert a társairól nem tudott meg semmit, sem az ételt hozó, dolgukat némán végző elfektől, sem Jószelettől, aki ugyan a sátorba nem tudott bejutni, de az üzeneteinek semmiféle őrség nem állhatta útját.

- Regőt egy másik sátorba vitték, Lellét az egyik zöld halomba – üzente, s a nyugodt madár hangjában ezúttal feszültség vibrált. – És úgy leányékolják őket, hogy nem érzékelem lelkük jelzéseit!

- Shaun?

- A halom bejárata közelében lapul, s az alkalomra vár, hogy bejuthasson. De az elfek számítanak erre és résen vannak...

Vigo összeszorított ökleire támasztotta a homlokát és megpróbált felülkerekedni tehetetlen dühén. Egyre szívesebben kapta volna Searlest a két keze közé... De a helyzetükön ez aligha segítene! Arra kell koncentrálnia, amiért idejött! Mert ha a Herceg megérkezik – ha megérkezik –, neki kell vele beszélnie, Regő és Lelle erre nem lesz képes. Egyedül van az árnyékok földjén, s itt már Sequoia sem segíthet. Csak saját magára számíthat – és hármukért kell helyt állnia!

- A próbatételek egyre nehezebbek lesznek – hallott hirtelen egy jól ismert, nagyon hiányolt hangot a fejében. – Az erődhöz mérik őket, s az növekszik. Ám hogy egyedül lennél, azt kétlem!

Vigo lassan felemelte a fejét, meleg öröm áradt szét a szívében, ahogy a sátor közepén üldögélő, halványan derengő, finoman áttetsző, gyönyörű szürke farkasra pillantott. De a hangja az öröm ellenére is éles volt.

- Lellére kellene vigyáznod! Csak te...

- Lelle a helyzethez képest jól van, s bár akadnak néhányan, akik legyengülve szeretnék látni, ő felvállalta az örökségét és nem adja meg magát.

- Igen, Lelle ilyen... - Vigo elmosolyodott.

- Az a lány erős! Nélkülem is az...

- Megkértetek...

- Átvették a helyem Lelle mellett – vágott a szavába Liur. – Vedd úgy, hogy leváltottak az őrségben.

- Kicsoda? A Háló?

- A Hálóra neked lesz szükséged Vigo, ezért vagyok itt. Lelle mellett a táltos van.

- A puma?

- Vihartépő.

Nézték egymást néhány pillanatig.

- Vártalak az elmúlt évben – mondta végül Vigo. – Sokszor vártalak...

- Az erőm nem arra való, hogy sétalátogatásokra és fecsegésre pocsékoljam – vágott vissza Liur, majd szelídebben folytatta. – Akadt elég dolgod, s az nem egy halott farkas volt. A béke idejében nincs rád szükséged...

- De ez már nem a béke ideje – Vigo féloldalasan elmosolyodott.

- A Boszorkánymesterrel a sarkadban? Aligha...

- Eljöttél az Emlékek Kastélyába, eljöttél az árnyelfekhez... Ha arra akarsz célozni, hogy veszélyben vagyok, nos, ezt tudom.

- De vajon tényleg tudod, miféle veszéllyel állsz szemben? Vagy csak az elf parancsnok kardja jár a fejedben? Ennél többről van szó, Vigo. Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek. Nem az árnyelfektől kell igazán tartanod, ők csupán tükröt tartanak eléd.

- Tükröt?

- Láttad az árnyékukat a vízben, igaz?

- Nincs árnyékuk a vízben Liur, azt a testükben hordozzák. A vízre a fényes oldaluk vetült!

- Ők az éjszaka különös szabályai szerint élnek; s ha rájuk nézel, találkozol tulajdon lelked árnyképeivel is.

Azért is vagy itt, hogy ezzel szembesülj!

- Árnyképek? A lelkem árnyékaira gondolsz?

- Mi van a lelked mélyén Vigo? Hol szorít a hely ereje? Mert a csokor vonzása ott a legerősebb... Ahol a megoldatlan, a letagadott, a fájdalmas részek vannak!

Vigo a farkast nézte, majd rövid hallgatás után megérintette a mellkasát.

- Mindig ott fáj, ahová nem ér el a fény – bólintott. – Mi lapul ott Vigo?

- Félelem – mondta lassan, csendesen Vigo. – Félelem lapul ott Liur. Igazad van... Két dolog bénít meg, két érzés, amellyel nem tudok mit kezdeni, amely felborít bennem mindent! A félelem... és a tehetetlenség.

- És a belőle származó kudarc – Liur szemében megértés és szomorkás mosoly látszódott. – A harcos, indulatos, tevékeny lelkek pokla... Igen, én is ismertem...

- De én nem magam miatt félek! Én Lellét félttem!

- És képes vagy szembenézni érte a Mezsgye erejével? Mert tudnod kell, hogy a Határvilág életre kelti minden félelmedet, minden gondolatodat! A legnehezebbet, a legrejtettebbet! Mert látod, itt ülsz az anyag világában, s most is nehezen birkózol vele! Még egy napja sincs, hogy a sátor fogja vagy, s máris elural a tehetetlenség, a düh és a féltés! Így nem indulhatsz érte... Már ha vissza akarod hozni.

Liur minden egyes szava, mint egy ütés, záporozott Vigora.

- Gondolkodj el ezen és éreld meg magadban. A Herceg közeledik... Valóban készen kell állnod, mert ha nem, elveszíted Lellét! Közel vagy hozzá... Nagyon közel jársz lelked sötét kapujához Vigo, s nem mindegy, hogyan lépsz be oda! Az árnyékot uralhatod, de el is nyelhet!

- Mit tehetek?

- Azt, amit Regőről mondtál ítéletképpen! Nézz szembe az árnyaiddal és tedd őket a helyükre! Rájössz majd, hogy ez ennek a helynek, ezeknek az elfeknek a bölcsessége. Hogy ez a nehezebb, de az egyetlen célravezető út!

Liur indulni készült.

- Várj! Ha nem hozom vissza... Ha nem sikerül... Azt mondtad, segíteni jöttél...

- Ha nem sikerül, Lelle meghal és elveszítitek a királyt is. Ami pedig a segítséget illeti... Megtettem Vigo – nézett vissza a farkas. – Nem oldhatom meg helyetted, ami a te feladatod. De ha küzdelemre kerül a sor, ott leszek az oldaladon. A barátod vagyok... ez a dolgom!

Egy pillanatra elhallgatott.

- Még egy dolgot tudnod kell. Talán nem ez a legmegfelelőbb idő, de előfordulhat, hogy nem lesz módom később elmondani. Ha vissza is hozod Lellét, ha eljuttok végül Duirhoz, a király felébresztéséhez több kell majd a puszta jelenléteknél. Mert Duirt nem ébresztheti fel, csak a dal, a gyógyítás, a föld és a vér együttes ereje!

S mielőtt Vigo bármit kérdezhetett volna, egy pillanat alatt szívódott fel a sátrat ellepő korai alkonyat homályában. Vigo keveset és rosszul aludt – és sokat álmodott. Végignézte, végigélte újra és újra, különböző formákban Lelle halálát. Hol egy nyílvevő ölte meg a lányt, hol a fekete gomolygás nyelte el, de Regő, sőt ő maga is kivette a részét Lelle végzetéből! Ez volt a legrosszabb – amikor ő végzett a lánnyal! Keserűen, tehetetlenül, de ő okozta! Hideg verítékben fürödve riadt fel, a mellkasára nehezedő nyomás jóformán a szuszt is kiszorította belőle. Mert valóban ő okozta! És tehetetlenül nézte végig! A fájdalom úgy megcsavarta a szívét, hogy kétrét görnyedt. Ízelítőt kapott Regő kínjaiból... S rá kellett döbbsennie, hogy amikor a homályvadászt ítélte el hangos szóval, valójában önmaga fölött mondott ítéletet! Hátát a sátor falának vetve próbált mélyeket lélegezni, s ahogy a szívéhez kapott, az ujjai beleakadtak a medálba. Forró tűz perzselte meg Vigo kezét, s amikor elkapta a tenyerét, még rötes fénnel világított rajta a jel – az amulett formája! Hidegpusztán egygyé tudott válni vele, most viszont égeti... Igen. Hidegpusztán úgy állt szemben a Boszorkánymesterrel, ahogy kellett – tiszta szívvel, tiszta akarattal. S ha azt hitte, az az állapot örökké fog tartani, s mindig kéznél lesz, úgy nagyot tévedett! Ki kell harcolnia... Meg kell küzdenie érte újra és újra, amíg csak él. Vagy amíg minden árnyékot ki nem éget a szívéből! Már ha egyáltalán képes ilyesmire egy emberi lény... Azt nem tudta, hogy neki sikerülhet-e valaha is; de azt tudta, hogy meg fogja próbálni! A tenyerét újra az amulettre szorította, igyekezett tompítani magában az égető érzés okozta fájdalmat és a Hálóra koncentrált. Nem segítséget kért – a testében élő szövedéket kereste. Az örökséget, amit vállalt, s ami beléolvadt. S amikor megtalálta és gondolatának erejével a szívébe emelte, váratlan dolog történt. Megszédült, előrebukott...

Amint felült, egy hatalmas szikla tetején találta magát. Az éles kövek fájdalmasan nyomódtak bele a ruháján keresztül a bőrébe, s amikor fel akart állni, az egyik kődarab kigurult a tenyere alól, hosszú vágást okozva. Vigo a szájához kapta a kezét, hogy lenyalja a kiserkenő vért... ekkor vette észre az asszonyt. Ott állt, tőle néhány lépésnyire, egészen a szikla szélén. Mintha a mélyből érkezett volna... vagy magából a kőből. Megismerte. Köntöse az őszi avar földszíneiben pompázott, anyagára kristályok sorát varrták. Sötét, dús haját a feje köré csavarva, magasra tűzve hordta, homlokát aranypánt díszítette. Keskeny, határozott arcából komolyan néztek rá a mandulaalakú, földbarna szemek.

- Köszöntelek Sárkányasszony! – Vigo meghajtotta a fejét a Világőr előtt.

- Légy üdvözölve a világomban Vigo. Itt volt az ideje, hogy találkozzunk! Mert bár a szíved és a véred Rózsalánghoz köt, mégis mind a négyünk jelét magadon hordod. S most a föld, az ősi sárkány erejére lesz szükséged, ha véghez akarod vinni azt, amibe belevágtál. A tüzet jól ismered, de a földről még keveset tudsz... S a tudás hiánya, az igazság hiánya végzetes lehet számodra.

- Úgy érted úrnőm, hogy az utunkon a föld ereje segít minket?

- A föld ereje segíthet titeket... Vagy elpusztít, ha idegen maradsz a számára. Az elemek őserők Vigo! S aki avatatlanul, értetlenül és éretlenül nyúl hozzá ezekhez az őserökhöz, azt elpusztítják. Ha nem ismered a földet, ha nem érted a sárkányerőt, még a célod közelébe sem fogsz eljutni.

- Dúir rejtekhelye az őserők szintjén van?

- Még az anyag világában, de már a föld szívében... S én azért jöttem, hogy segítssek neked is, neki is. Mert itt az idő! A föld a leganyagibb az összes elem közül – a vizet, a tüzet vagy a levegőt még megfogni sem tudod. A föld más... S mert a négy közül leginkább kötődik az anyaghoz, ezért a többiekénél jobban érezheted kettős természetét.

- Mindennek kettős természete van ebben a világban úrnőm – jegyezte meg csendesen Vigo. – A tűz éltetni és pusztítani is tud.

- Miként a víz és a levegő is – bólintott a Világőr. – A sötétség esetében azonban más a helyzet! A tűz kiégeti, a víz elmosza, a levegő elfújja, ha arra van szükség. A föld azonban másra képes – át tudja alakítani! A halálból meg tudja teremteni az életet. Nézd meg a természetet! Ami elpusztul, az előbb-utóbb a földbe kerül. A föld magába fogadja, lebontja, átalakítja és új életet nevel belőle!

- Igen, ezt tudom, de most...

- Az árnyak és lelkek esetében sincs másként – Sárkányasszony rendületlenül folytatta. – A Föld Körében vagy, az árnyak földjén. És a lehető legmélyebbre kell lemerülnöd az éjszaka világába, ha úgy tetszik, a föld mélyébe, ha meg akarod találni, akit keresel. Bíznod kell a földben Vigo! Bíznod kell a sárkányerőben, ami a te szívedben is ott él! Miként mindenkiében, aki testben létezik... Ne legyőzd a félelmeidet, az most nem elég. Alakítsd át őket! Formáld erővé, mint ahogy a sárból várat emelnek a gyerekek!

- De hát mit formálhatok a félelemből?! És a tehetetlenségből?! – kiáltott fel Vigo.

- Kitartást. Szilárd kitartást! Türelmet! Rendíthetetlen nyugalmat! És akaratot... Nem a tűz lobbanó, vehemens akaratát, hanem a föld higgadt elszántságát. Benned vannak... Miként mindenkiében. Te tüzes lélek vagy Vigo, de ahhoz, hogy a sorsod útját járjad, mind a négy elemre szükséged van. Nem beszélhetek a víz, vagy a levegő nevében, de a föld az enyém. És a tiéd, ha élsz vele! Keresd és találd meg magadban a föld erejét Vigo, s akkor nyugodt szívvel elindulhatsz Lelléért. És a királyért is...

Arra riadt, hogy a földön fekszik, s még mindig a medált szorongatja. Lassan felült... Először az tudatosult benne, hogy az amulett nem égeti már. Majd az, hogy valóban megvágta a tenyerét – ott, ahol az éles peremű sárkánytestet szorongatta. Sárkányasszony... Liur... Valóban a segítségére siettek, még ha ő nem is ilyen módon akart segítséget kapni! De most már tudja, mit kell tennie. S

tudja azt is, hogy van ereje hozzá! Van hozzá ereje, ha előhossa magából a föld tudását! Halványan elmosolyodott és nem kételkedett tovább.

A Herceg két nap múlva érkezett – ezt Vigo nem attól a két hallgatótól tudta meg, akik kivezették a sátorból, hanem Jószelettől, aki barátja láttán felröppent az őrhelyül szolgáló fáról.

- A Herceghez visznek! – üzenté. – *Ügyelj az indulataidra!*

Vigo bólintott; volt elég ideje, hogy lehűtse magát és felkészüljön. Amennyire meg lehetett állapítani az óriási fák árnyékában, alkonyodott; Vigonak állítania kellett tekintete fókuszán, ha látni akart. Searles röviddel később, az egyik halomból lépett elő.

- A Herceg vár – közölte élesen. – Azt javaslom, tégy féket a nyelvedre emberkölyök, ha az urunkkal beszélsz. Szomorú lenne, ha túl korán távoznál közülünk... Mert akkor nem én tudnálak átküldeni!

Vigo nem is válaszolt, csak a szemét villantotta a határőrök parancsnokára – így is értették egymást. Searles bólintott és a menet élére állt. Vigot bevezették a csavart törzsű fák sűrűjébe, majd egy helyen, ahol az ösvényt elzárták az összehajló lombok, az elfek megtorpantak.

- Menj tovább! – mondta kurtán Searles.

Vigo nem habozott, széthajtotta maga előtt az ágak szövődékét és kilépett a tisztásra. Döbbsenten torpant meg, s halkán fel is kiáltott – nem az várta, amire számított. Mert a tisztáson egy magas, karcsú, aranyhajú alak állt – és úgy ragyogott, olyan fény áradt belőle, hogy bevilágította az egész helyet. Megfordult, amikor Vigo megérkezett – méltóság, bölcsesség és *derű* áradt belőle. Egyetlen dolog árulta el, hogy az árnyalfekhez tartozik – az arcán neki is ugyanúgy mozogtak, önálló életet éltek az árnyékok.

- Ragyogsz... – mondta csendesen Vigo.

- Keveset tudsz rólunk ifjú ember – felelte a Herceg komoly arccal. – És az udvariasságról sem sokkal többet!

Közelebb lépett és magasabbnak bizonyult Vigonál.

- Bocsáss meg! – Vigo visszanyerte a nyugalmát, fejet hajtott. – A meglepetés ereje tette... Köszöntelek Herceg! A nevem Vigo, Őrző vagyok. Társaimmal küldetésben járunk, s egyikőjük megsérült – emiatt léptünk a földetekre.

- Jártam a társaidnál. – bólintott a Herceg.

- Én is szívesen tettem volna ugyanezt! – jegyezte meg Vigo.

A Herceg szeme megvillant, de a pillantásában nem volt harag.

- Searles mondott rólad egyet-mást. Könnyen szerzel ellenségeket – ez nem az a tulajdonság, ami hosszú életet garantál. Különösen nálunk nem...

- Nem tettem semmi olyasmit, amit ne tennék meg újra – Vigo felvetette a fejét és egyenesen nézett az előtte álló elf szemébe. – Searles úgy viselkedett sebesült társammal, amit sem most, sem ezután nem vagyok hajlandó eltúrní!

- Searles nem a finom modoráról híres – értett egyet a Herceg. – Ám ily kevésért botor és ostoba dolog kockára tenni az életedet!

- Számomra épp elég indok.

Néhány pillanatig csendben nézték egymást, majd a Herceg hátravetette holdezüst fénnel ragyogó köpenyét és a karjait összefonta a mellkasa előtt.

- Sok benned a büszkeség és sok benned az indulat... De a szíved állhatatossága tiszteletre méltó. S arról sem feledkezem meg, hogy Sequoia küldött hozzánk – ez az életedet biztosítja, de mást nem.

- Segítségre van szükségem – felelte higgadtan Vigo. – Lelle, a társam megrekedt a Mezsgyén, s nem tud visszatérni, mert rajta van a Megkötés jele. Én vagyok az egyetlen, aki visszahozhatja és én vissza is akarom hozni!

- S mi vagyunk az egyetlenek, akik az éjszaka erejével átjuttathatunk a Mezsgyére – a Herceg elfordult, sétálni kezdett a tisztáson. – Vajon mennyit tudsz az éjszaka erejéről ifjú ember?

- Az éjszaka arra készítet mindenkit, hogy színt valljon – felelte egyszerűen Vigo. – Hogy szembenézzen az árnyaival, a félelmeivel, hogy lássa a *valódi* erejüket. S ha lehet, megbirkózzon velük.

- Az árnyak gyökere nagyon mélyre nyúlik – állt meg az elf. – És sokkal jobban ragaszkodnak a lelkedhez, mint azt hinni mernéd!

- Nem tudom, sikerül-e valaha teljesen úrrá lennem rajtuk. De meg fogom próbálni.

A Herceg újra Vigora nézett, s először derengett fel valamiféle mosoly az arcán.

- A lelkesedésed és az elszántságod a fiatalságod ajándéka; ha meg tudod őrizni a múltó évek során, akkor erősebb vagy, mint bárki gondolná. Hosszú harcra készülhetsz az árnyaiddal... Azt én sem tudom, sikerülhet-e neked... A távoli jövő számai még nincsenek annyira összesodorva, hogy lássam őket. De azt tudom, hogy próbálkozni érdemes, mert volt már, aki végigjárta a legsötétebb, a lélek legmélyére vezető utat és ragyogva tért vissza onnan.

- Miként te?

- Miként én. Ezért vagyok Herceg. Az árnyelfek világában nem a születés tesz úrrá, hanem az érdem. Minél több rajtunk a fény, minél hátrébb tudjuk űzni az árnyékokat, annál fontosabb szerepet töltünk be népünk életében. S akinek végleg sikerül, olyan lesz, mint most én. Sok harc van mögöttem... Becsülöm az életet, tisztulem a bátorságot. És igyekszem továbbadni a fényt.

- Én láttam az embereid fényét – ott hordják, ahol mások az árnyékukat.

- *Kezdetben* ott hordják – értett egyet a Herceg. – S van, aki ott hordja még halálakor is. Az árnyelfek azért élnek, az életük célja, hogy eggyé tudják tenni magukban az árnyékokat és a fényt. S a nehezebb oldalról indulnak... Ti, emberek azt hiszitek, fény van bennetek, s vagy igyekeztek

tudomást sem venni a bennetek élő sötétről, vagy hadakoztok vele egész életetekben, vagy elvetitek a fényt és belezuhantok a homályba. Mi *tudjuk*, hogy megvan bennünk a fény – és nem az árnyékok ellen hadakozunk, hanem a *fényért* küzdünk.

- Nehezebb úton jártok – mondta tisztelettel Vigo.

- Az a nehezebb, amely végül semmi eredményt nem tud felmutatni! – vágott vissza a Herceg. – És amire te vállalkoznál, az az emberek elbukásának veszélyét hordozza magában! Mert le kell merülnöd a félelmek, az éjszaka legmélyére, hogy visszahozd azt a lányt. S büntetlenül nem lehet lemerülni ilyen mélyre – hacsak nem vagy felkészülve rá! S még így sem leszel ugyanolyan, mint voltál. Ott van a társad, a homálytáncos... Ő már járja a maga poklát...

- Ha el akarsz riasztani, rossz helyen jársz – vetette fel a fejét Vigo. – Kész vagyok lemenni és kész vagyok megfizetni az árát.

A herceg elmosolyodott, ezúttal jól láthatóan.

- Azért a lányért talán érdemes is... - mondta halkan.

- Tehát segítesz?

Ezúttal a Herceg vetette fel a fejét és a hangja erőteljesebben zengett.

- Győzz meg, hogy érdemes segítenem!

Lehetőség – gondolta Vigo. Erről beszélt Sequoia: biztosítékot nem, de lehetőséget kapunk. S mi más lenne az, amit a Herceg kínál?!

- Egy elf birodalom sorsa van a kezünkben – mondta csendesen, de erővel. – Számomra pedig még nagyobb a tét: két olyan elf vérű lélek élete és boldogsága, akik fontosak a szívemnek. Az egyikük egy királynő, a másik a lány, akit a földetekre hoztunk. Ha láttad őt, látnod kellett a csatját is...

- Tudom, milyen jelet hordoz – bólintott a Herceg. – De miféle elf birodalomról és királynőről beszélsz?!

- Rhianna királynőről és a népéről a Négy Szél Körében.

A Herceg szeme elkomolyodott, arca egy árnyalattal merevebb lett.

- Hogyan kötődik a te sorsod, a te utad az övéhez?

- A királynő férjét keressük. A királyt, aki haldoklik. Lelle talált utat hozzá, ő tartja életben a szíve alatt hordott ezüsfonálon át. Ha Lelle a Mezsgyén marad, meghal. Ha ő meghal, elveszítjük a királyt is. Rhianna tiszta fénnel égő tüzlelke a fájdalom homályába borul és magával rántja a népét, amely szilárdan úrnője mellett áll.

- Ki vagy te? – a Herceg alakja megnőni látszott, Vigohoz lépett, megragadta a vállát. – Ki vagy te, hogy elfek sorsát akarod szőni ember létedre?!

A mozdulattól Vigo egy lépést hátrált, s az inge kivágásából kicsúszott a medál. A Herceg észrevette – és döbrent lassúsággal odanyúlt, hogy megérintse. Végül mégis meggondolta magát – és az amulett helyett Vigo homlokát érintette meg.

- Vannak elfek, akik olyannyira együtt élnek a természettel, hogy érzékelni tudják a változások erejét, irányát... - kezdte lassan, megérintve Vigo szívét is. - Érzem a jövőt ifjú ember! És ez az érzés most azt súgja, hogy nem véletlenül találkoztunk Menedékföld fái alatt. A négy Világőr jelét viseled, s ha a jelük elkísér, úgy az áldásuk is a tiéd! Hosszú élet van mögöttem, s ezalatt mindössze két alkalommal találkoztam ezzel a jellel, mégis pontosan tudom, mit jelent. Változást hozol a mi életünkbe és mi változást hozunk a tiédbe. Hamarosan tapasztalni fogod.

- Már most is tapasztalom - Vigo állta a ragyogó elf gyémántkemény, éles pillantását. - Segíts nekem! Segíts, hogy visszahozhassam Lellét!

- Megkapod a lehetőséget - bólintott a Herceg. - Kockára teheted az életedet az árnyak világában. Nem vagy elf... Nem vagy táltos... Ennek hiányában csak nagyon keveseknek sikerült, amit tenni szándékozol. Nagyon keveseknek sikerült egy lelket megmenteni a Mezsgyén. De mert látom az ezüstoffalakkból szőtt hálókat, látom azt is, hogy titeket a szokásosnál jóval erősebb kötél fűz össze. És a lány vár rád...

- Mondd meg, hogy mikor indulhatok! - szegte fel az állát Vigo.

- Ma éjszaka, ha készen állsz.

- Készen állok - felelte egyszerűen.

- Kartal! - Lelle felpattant és szaladni kezdett, ahogy az öreg táltos, az élet kapuját maga mögött hagyva elindult felé.

Magához szorította a lányt, s így álltak néhány pillanatig. Lelle érezte, hogy Kartal jelenléte bizakodással tölti el - felemelte a fejét, felemelte a kezét és megérintette a ráncokkal barázdált arcot.

- Hogyan lehetséges?! Itt lehetsz a Mezsgyén? Értem jöttél?

- Hozzád jöttem - mondta egyszerűen a táltos. - Mert úgy éreztem, szükséged van rám.

- Hozzám jöttél... Értem. Tehát nem viszel ki... Pedig ha egyszerűen itt tudsz teremni a Mezsgyén, bizonyára erre is képes lennél.

- A táltos a világok vándora - Kartal elmosolyodott, de a szeme komoly maradt. - Átléphetem a világok határát, munkálkodhatok mindkét oldalon. Segíthetek és harcolhatok, ha arra kerül a sor. De nem végzem el más feladatát!

- Akkor vedd le a jelet! - kérte Lelle. - Utána már segíteni tudok magamon!

- Nem tehetem - rázta a fejét az öreg. - Még számomra is hosszú időbe és sok erőbe kerülne, hogy feltörjem. Mégsem ez a lényeg... Végül is az idő itt végtelen, s erőből is akad... Az a lényeg Lelle, hogy a sors ezt nem számomra tartogatja.

- De Kartal! Itt vagyok, bajban vagyok! Te pedig táltos vagy...

- Éppen ezért tudom pontosan, mit tehetek meg, s mit nem! Nem szabadíthatlak ki, viszont segíthetek, hogy tisztán lásd és megértsd a helyzetet.

- Egyedül vagyok... - mondta halkán, szomorúan Lelle. - Egyedül vagyok Kartal, s még az a tudat sem vigasztal, hogy Vigo és Regő jól vannak! Összeugrottak miattam! Megsebeztek egymást!

- Liur...

- Igen, Liur elmagyarázta! Igen, tudom, hogy nem akarták megölni egymást! De tehetetlen vagyok és cipelem a lelkiismeretfurdalás terhét! A vállalkozásunk kudarcának terhét!

- A vállalkozásokat nem fulladt kudarcba! - csattant Kartal hangja. - S ha így érzed, akkor jobban elborított a félelem, mint gondoltam. Váratlan és nehéz kitérőt tettetek, ez igaz. Próbára tesz mindannyiótokat, de megvan az erőd, hogy kitarts, s ha kell, megoldást találj!

Lelle hátrébb lépett, a diófára nézett.

- Megvan az erőm... Vállaltam végre. Remélem, nem túl későn.

- Még az utolsó utáni pillanatban is lehet fordítani a sors kerekén... Hát éld át az erődet, mert nagy lendülettel buzog benned! Ezt látom. Azt pedig tudom, hogy a vállalkozásokat súlyát nem egyedül cipeled. Egyetlen teher van, amit valóban egyedül hordozol - mert önként vállaltad és csupán te vagy rá képes. Ez pedig Duir életben tartása. A többen osztozol a társaiddal, vagy ők veled - nézőpont kérdése. Tudták, vállalták a veszélyt, a felelősséget, ezért kísérték el. Mint ahogy te is vállaltad a veszélyt - ezért vagy most itt.

- Látomásban jártam már a Mezsgyén.

- Akkor látogatóban jártál, - Kartal arcán féloldalas mosoly villant - most azonban itt rekedtél. A legtöbb teremtet lélek egy élet során mindössze kétszer halad át a Mezsgyén: amikor érkezik, s amikor távozik. Keveseknek adatik meg, hogy e két pont között is eljussanak ide. S ha mégis ez történik, az maradandó hatást okoz, amit nem könnyű átélni. Ellenben, amit itt megszerzel, amit itt kiharcolsz, amit itt vállalsz, az fokozott erővel épül be a lelkedbe. Mint az örökséged, amit vállaltál, s amely végre tényleg a részed lett. Nem úgy hordod már, mint egy kardot, amit bármikor lecsatolhatsz és elrakhatsz... most már a karoddá vált!

Lelléhez lépett, megfogta a vállát, maga felé fordította.

- Megtehetted volna, hogy magadra gondolsz és az életet választod - az öreg táltos tekintete mélyről villant. - Ám te Vigo életét választottad. És Duir életét.

- Ez a dolgom - felelte csendesen Lelle és így is gondolta.

Valóban az a dolgod, hogy életben, erőben, szeretetben tartsd őket. És magadat is! - megérintette és megsimította a lány homlokát. - Megvan az ideje az áldozatnak... meglesz az ideje a visszatérésnek is.

Amint a táltos keze hozzáért, a jel felszikkasztott Lelle homlokán, s ugyanabban a pillanatban nagyot dörrent a levegő. Kartal felemelte a fejét, s bár összehúzta a szemét, a szája körül halvány mosoly játszott.

- Nem bírod elviselni... - mondta halkán, inkább csak magának.

Lelle követte az öreg táltos tekintetét és megdermedt a látóhatár szélén növekvő gomolygás láttán.

- Kartal... Ez a Boszorkánymester! Ő tetette rám a jelet Pelse kezével!

- A Boszorkánymester... Igen, sejtettük, hogy a Mezsgyén kapaszkodik és minden erejével a visszatérésre készül. De mert lélek híján neki a teste került át, nem lesz könnyű dolga.

- És most mit akar?! – Lelle az egyre növekvő gomolygáson tartotta a szemét.

- Azt hiszi, ki akarlak vinni... Érted jön.

- Értem? És én mit tehetek ellene?! Kartal!

Az öreg a lányra nézett.

- Nem harcolhatok helyetted... - mondta komolyan, majd egy pillanattal később elmosolyodott, felparázslott a tekintete. – Viszont melletted igen! Készen állsz arra, hogy összemérjük vele az erőnket?

Kartal mosolya lassan átragadt Lellére is, felvetette a fejét.

- Ha nem kerülhetem el... De hogyan vethetek vissza egy ilyen gomolygást?

- Ó, tehát vissza akarod vetni! Jól van, ébredszik a szíved! – Kartal az eget beborítani készülő, sötét felhőre pillantott. – Ki kell szednünk a rejtekéből egyszer és mindenkorra!

- Úgy érted... Ez olyasmi, mint a Neszere volt? Ki kell rántani a felhőből?

- Hasonló – bólintott Kartal. – De az már a látomásodban kiderült, hogy erősebb. Ha meg akarjuk fosztani a burkától, olyasmit kell rádobnunk, amit nem bír elviselni.

- A vadon ereje? – Lelle lázasan próbált gondolkodni. – Egy egész erdőt növeszthetnék magunk köré! Nem, az talán lelassítaná, de...

Hirtelen elhallgatott, mert egy emlék villant az eszébe. Riona és Rico... a Füzes Házban lévő Kapu... A tükör!

- Nem állhatja a tükröt! – kiáltott fel. – Rico mondta... Kartal, a Boszorkánymester nem bírja elviselni a tükör jelenlétét!

Kartal mosolya még szélesebb lett.

- Gyorsan vág az eszed itt is! És igazad van... A tükör megmutatja valódi lényedet, hát még egy olyan tükör, amit egy táltos és egy cselekvő fa rak az útjába! Ő pedig borzadva kerül a szembenézést... Jól van! Dologra Lelle! Varázsold ide azt az erdőt, tartsd vissza, amíg lehet... Amíg elkészítjük a csapdát!

A sötét, örült erejű gomolygás újra és újra az előtte növekvő vadon fáira támadt. Az élet világában gyorsan végzett volna a fákkal – ám az ittenieknek Lelle adta az erejét, s a törekeny kis cselekvő fa, kevert, forrongó vérével útját tudta állni. Hosszú idejébe telt, míg áttört az akadályon, de akkor már várták. A fák vonala mögött tisztást ölelt körül a Lelle és Kartal által létrehozott világ – árnyas, homályos, füves területet, ahol ragyogni látszott a szálás, fehér ruhás táltos és a karcsú lány alakja. A gomolygás rátelepedett a fákra, előre kúszott a törzsek közül, hömpölygött, megpróbálva körülfogni őket, most azonban a táltos ereje állta útját. Kartal nem engedte, hogy körbezárja őket, ereje csupán arra adott lehetőséget a Boszorkánymesternek, hogy velük szemben magasodjon. Lellében ekkor merült fel először, holtbiztosan, hogy Kartal erősebb! Nem beszél róla, talán igyekszik is titokban tartani, de erősebb, mint a Boszorkánymester! S a borzongást, ami erre a gondolatra átjárta Lellét, nem a félelem okozta.

- Nincs itt keresnivalód! – a gomolygás hangja olyan váratlanul, olyan elemi erővel dörrent, hogy a lány ijedten ugrott hátra.

Kartal azonban meg sem moccant.

- A Határvilág nem a birtokod! – mondta nyugodtan, erős hangon a táltos. – Itt vagy, mert ide küldött egy tiszta és náladnál nagyobb erő. Én a világok vándora vagyok, te csupán a Mezsgye megtűrtje!

- A lány az enyém! És hamarosan enyém lesz a fiú is. Én tudok várni... mindig tudtam.

- Igen, várni mindig tudtál – bólintott Kartal, s az arca egyszerre lett fenséges és fenyegető. – De vannak erők, melyek náladnál is türelmesebbek és messzebbre látnak! S ezek az erők most engem küldtek, hogy utadat álljam!

- A lány az enyém! – dörrent újra a hang. – És neked nincs módod, mert nincs jogod levenni róla a megkötést! Te betartod a szabályokat, igaz? Éppen ezért kerekedem föléd!

- Az én szabályaim nem a te világod keretei között mozognak, így aligha foghatod fel valójában őket! Te az Ősfa teremtménye vagy, én nem! A lány pedig nem a tiéd, hanem önmagáé! S bár megkötötted, a lelke felett nem rendelkez.

- A lelke éppoly törekeny, mint halandó teste! Találkoztam már vele földem mélyének sötétjében – mint a halódó gyertya lángja!

Lelle szeme felszikkasztott az emlék hatására.

- Hát gyere és próbálj elfűjni! – kiáltotta büszkén, csengő hangon.

A gomolygás szinte követhetetlenül gyorsan tört előre. De ez itt nem az anyag világa volt, így mind Kartal, mind Lelle megérezte a szándékát és megelőzte. Az eddig egymás mellett álló két alak összehangoltan szétvált és oldalra lendült. A gomolygás már a tisztáson volt, amikor a táltos két keze felemelkedett – az óarany ragyogás kicsapott a tenyereiből, s a két fénypászma a tisztás két szélén álló, eddig rejtett, fatörzsnek álcázott óriási tükröt találta telibe. A tükrök felszikkasztak, láthatóvá váltak – pontosan akkor, amikor a gomolygás közéjük került. A táltos erejének fényét a tükrök magukba nyelték, majd egymásnak továbbították – mint aranyló dárdák, úgy nyársalták fel a közöttük hömpölygő, sötét felhőt. A sikoltásszerű üvöltés nem emberé volt... Robbanás rázta meg a levegőt, a tükrök felizzó fénye egy pillanatra még Kartalt és Lellt is elvakította... Amikor újra felnéztek, a tisztás szélén, a tükrök vonalából kikerülve egy emberinek tűnő alak állt – immár a gomolygás védelme nélkül! Lelle még sosem találkozott vele, de Vigo leírásából ráismert – s többé el nem felejtette. A Boszorkánymester kihúzta magát, hátravetette fehér haját, amely oly élesen elütött sötét ruhájától. Arca merev volt, kemény, hideg – és a lány a következő percekben egy életre megtanulta, hogy sem megalkuvást, sem vereséget nem fogad el. Egy pillanattal később fekete kard jelent meg a kezében a semmiből, egy hatalmas, repülésnek is beillő ugrással átvetette magát a tükrök őrizte tisztáson és rájuk támadt. Nem Lelle érdekelte – most nem, még nem –, az ősz táltos volt a célpontja. De Kartal számított erre és a Mezsgye világában éppoly kemény ellenfél volt, mint az életben lett volna. Fényes, enyhén ívelt pengéjét összeakasztotta a lecsapó, fekete karddal, s ha a Boszorkánymester sötét, viharszerű mozdulatokkal keringett körülötte, úgy Kartal az volt, aminek az elfek nevezték – Vihartépő! Lelle kezében szintén kard volt, készenlétben tartotta, s le nem vette szemét a két küzdőről – akik immár nem miatta küzdöttek. Nem elsősorban miatta! Kartal gyorsabb volt Vigonál is – gyorsabb a fiatalság, a lendület, a vér erejénél! Az ő karjában, az ő testében az ég harcolt, s miként Hidegpusztán, a sötétség most sem állhatott az útjába. Szinte repkedtek egymás körül, ahogy kardjukat forgatva küzdöttek – a sötét halálvarjú és a hófehér, nemes vadászmadár. Lelle nem értette... Kartal gyorsabb volt,

erősebb volt! Legyőzhette volna a Boszorkánymestert, végleg megszabadíthatta volna tőle a Hét Kör Világát – de nem tette! Hárított, elpördült, féken tartotta a Boszorkánymester egyre hidegebb, egyre halálosabb indulatát, szétépte és földbe csapta a körülöttük kavargó, mind erősebb energiakisüléseket – és az arcán mindeközben olyan eltökélt nyugalom honolt, olyan belső békesség és higgadtság, amilyennel Lelle még sosem találkozott. Kartal irányított – így ő döntött arról is, mikor fejezi be. Egy pillanatra kieresztette az erejét, elhúzta a kardját és szabad tenyerével csapta mellbe a túlságosan közel pördülő Boszorkánymestert. Villám hasította ketté a Mezsgye egét, belecsapott a tisztás földjébe, felkapta, hátravágta, majd az erdősávon túlra röptette a sötét ruhás férfit. A lány még egy pillanatilag látta... majd a Határvilág fala meggyűrődött és elnyelte. Kartal leengedte a kardját és hagyta, hogy semmivé enyészzen a kezében.

- Elengeded? – kérdezte halkán Lelle, mert maga sem volt biztos benne.

Nem akart biztos lenni benne!

- Megállítottam... és igen, elengedtem – bólintott az öreg táltos és a lány felé fordult.

- De miért? Miért?! – kiáltott fel szenvedélyesen Lelle. – Végezhettél volna vele! Átküldhetted volna oda, ahová ő is seregnyi életet küldött! Erősebb vagy! Megmentetted volna Duirt! Segítettél volna Rhiannán, rajtam, Vigon, az egész Hét Kör Világán! Akkor miért?! Ne mondd, hogy ez sem a te feladatod!

Kartal nyugodt arcára egy rövid időre árnyat vont a szigorúság.

- Lelle! – mély hangjának különös erejétől megborzongott a lány. – Meg kell értened és tudomásul kell vened, hogy az én küldetésembe sok fér bele, de nem minden! A Hét Kör Világát nem nekem kell megmentenem, hanem a világok lakóinak! Nem igazságosztó és tisztogató vagyok, hanem küldött! Nem vállalkozhatok fel és nem is vállalom fel, hogy az érintettek helyett elvégzem, ami számukra nehéz! Nem nyúlhatok bele az élet, a világ szövédékeibe önös érdekből, dicsőségvágyból vagy éppen szánalomból! Tudom, hol kell határt húznom! De tudom azt is, hogy e határon belül szabadon döntök, s ha kell, alakítok a jövő alakulásán! Megállítottam és visszavettem a Boszorkánymestert, megőriztem az életedet, mert ez az én dolgom volt, s az én erőm kellett hozzá. De sem a te kiszabadításod, sem Duir fellelése nem része a küldetésemnek. Mint ahogy a Boszorkánymester végleges legyőzése sem! Ez a feladat másra vár, másnak a sorsába íródott. Egy táltosnak tudnia, látnia kell, ki hol tart az életével, s azt is, minek mikor van az ideje.

- De hát kímélted!

- Nem a Boszorkánymestert kíméltem, hanem a Mezsgyét! A Határvilágot! Mert ha hagyom szabadon összezsugorítani az erőket, ha nem szaggatom szét az energiaviharokat, akkor feltépődik a Mezsgye szövete! Óriási hasadékok keletkeznek rajta, az élet felé is, a halál felé is. S olyanok zuhanhatnak ki az élet világába, akiknek ott semmi keresnivalójuk, s olyanokat nyelhet el a túloldal, akiknek még nem szabadna oda kerülniük! Őriztem a világok épségét Lelle, mert az én tisztem az egyensúly megtartása! Az élet és a halálé, a küzdelem és a kíméleté, a cselekvés és a türelemé. Világosság és az éjszaka egyensúlya...

- Fekete és fehér... - mondta lassan Lelle, s bár a lelke még berzenkedett, értette és érezte a táltos szavainak igazát. – Mint a szarkád, Leskel.

- Az erőállat mindig megmutatja, mi lakik az Őrző lelkében – Kartal arcán enyhült a szigorúság, ahogy bólintott. – A szarka az egyensúly madara, s így az enyém is. A mókus pedig a tiéd. Ez a kedves, szelíd, okos

állat, aki azonban gyors és éleset harap, ha a számára fontos dolgokat védi! A fákról pedig most inkább nem is beszélnék... Neked is meg kell tudnod, mi a dolgod a világban, mi az, ami rád van bízva. S ha más terhét is cipelni akarod, éppoly elnyújttnak, fáradtnak és magányosnak fogod érezni magad, mint az érkezésem előtt.

- Tudtad, igaz? Tudtad, hogy a Boszorkánymester rám fog támadni?

- Tudtam, hogy rád kell támadnia, ha végleg le akarjuk rántani róla a gomolygást. Márpedig ez szükséges volt, hogy az utánam jövő sikerrel járhasson. Ezért átjöttem és előcsaltam. S bár a tudat nem kellemes, de nézd el nekem, hogy te voltál a csali. Amit kellett, elvégeztem, s mert a végtelenségig én sem maradhatok a Mezsgyén, amíg az élet világában dobog a szívem, most ideje mennem.

- Így tehát én maradok – mondta egyszerűen Lelle.

Kartal a lányhoz lépett, vállára tette a kezét, lehajolt és megcsókolta a homlokán.

- Már nem kell sokáig várnod – egész arcát betöltötte a mosoly, ahogy elemelte a fejét. – A türelmed, a kitartásod és főleg a szereteted elhozza azt, aki megteheti, amit én nem.

- Vigo? – Lelle érezte, hogy megbicsaklik a hangja.

- Vigo elindult érted!

A homályt borító fák alatt az éjszaka még sötétebbnek tűnt. A Herceg döntése után Vigonak nem kellett háborgatástól tartania, igaz, barátságosabbak vagy közlékenyebbek sem lettek vele az elfek. A kellő időben a korábbi hallgatag örök vették közre és a feltűnően mogorva Searles vezetésével egy másik helyre vezették a megcsavart fák mentén. Az újabb, minden eddiginél nagyobb tisztáson egyetlen fénypont akadt, amely világosságot adott – maga a Herceg. A tisztás szélén állt, s azt az óriási fát figyelte, amely magányos fenségben emelkedett a fű közepén, s amelynek törzse mellett egy köpenybe bugyolált test feküdt. Vigo felismerte volna a köpenyén derengő csat zöld fénye nélkül is. Lelléhez akart indulni, de Searles gyors, a kellenél keményebb mozdulattal rántotta vissza.

- Még nincs itt az idő! – sziszegte. – Tanúsíts türelmet, ha nem akarsz már az elején elpusztulni.

Vigo kirántotta a karját, összeszorította a száját, s most is erőt vett magán – nem vágott vissza az elfnek. Mint kiderült, vártak még valakit... Regőt is hallgatag, komor elf örök kísérték, s bár a homályvadász lassan lépdelt közöttük, a tartásában méltóság volt. Vigo ezúttal megelőzte Searlest, egy könnyed, gyors mozdulattal ellépett a saját őreitől és Regőhöz sietett. A Herceg ragyogó holdfénye megvilágította a homályvadász arcát, halvány, de bizakodónak szánt mosolyát. Vigo megragadta a karját, s ha lassú mozdulattal is, de Regő ugyanezt tette – így álltak néhány pillanatig.

- Jobban vagyok – mondta csendesén a homályvadász. – Járni már a saját lábamon tudok.

- A Herceg azt mondta, a saját poklodat járod...

Regő elnézett Vigo válla felett és bólintott.

- A Herceg sokat tud a lélek éjszakájáról, s úgy hiszem, a szenvedésről is. Az elmúlt két nap nagy részét nem az anyag világában töltöttem – Vigora nézett, újra elmosolyodott. – Lementem a saját sötétségembe és szembenéztem a szellemeimmel. Nehéz volt... S amit nyertem vele, nem volt sem könnyű, sem diadalmas... De beszéltem velük. Még Pelsével is... képes voltam rá. *Erre* képes voltam, mert nem vakított a gyűlölet sötét indulata. Hetven év még a gyűlöletet is tompítani tudja, bár a sebek gyógyulásához kevés!

- De könnyített a szorításon, amit a csokor ereje okoz – állapította meg Vigo.

- Könnyített, de csak módjával. Végül is, mindössze egy-két lépéssel küldtem hátrébb az árnyaimat – felelte fanyarul a homályvadász. – Ez arra elég, hogy talpon maradjak, de a segítséghez még kevés. Nem tudok veled tartani oda, ahová készülsz!

- Nem is engedném, hogy velem tarts – Vigo a fa alatt fekvő testre nézett. – Lelle engem vár...

Mielőtt Regő bármit válaszolhatott volna, a Herceg megmozdult és könnyed, hangtalan léptekkel hozzájuk sétált.

- Itt az időd, ifjú ember – mondta mélyen zengő, mégis nyugodt hangon. – Vigyáztunk a társad testére, hogy legyen hová visszatérnie. Amíg *odaát* jársz, a homálytáncos őriz majd mindkettőtöket. Harcolni még nem tud, de pusztá jelenléte is elég lesz ahhoz, hogy elriassza a testetekre vágó árnyakat.

Regő bólintott, Vigora nézett, eleresztette a karját és kikerülve az elfeket Lelléhez sétált. Az örök hátrébb húzódtak, de a tisztáson állók mind hallották a Herceg Vigohoz intézett szavait – s a válaszokat is.

- A fa, amely ezen a tisztáson emelkedik, szent a mi számunkra – kezdte a ragyogó elf. – Egy tölgy; vénebb és óriásibb minden más tölgynél Menedékföldön.

- A legtöbb tölgy átjáró – jegyezte meg csendesen Vigo.

- Igaz, de ez az átjáró különbözik minden másától. Mert a halál világába vezet... s ha nem bizonyul elég erősnek a szíved, a lelked, téged is oda sodor véglegesen!

Vigo a fára nézett, majd újra a Hercegre. Hangjában nem volt sem dac, sem indulat, de még az erejében bízó lélek büszkesége sem – nyugodt volt és megingathatatlan, mint a föld, melyen állt. Mint a föld, melyet Sárkányasszony őrzött és tartott meg.

- Lelle miattam került a Mezsgyére. Ő a társam, a lelkem jobbik fele... Akkor is érte mennék, ha az az életembe kerülne. Ő a Tölgyek lánya, az én fám viszont a jegenyefenyő, a fa, amely képes kiállni és túlélni a sötétség, a hideg és a halál rohamát – elmosolyodott, ahogy eszébe jutottak Sequoia szavai. – A remény fája!

- A reményen kívül többre lesz szükséged!

- Amire a reményen kívül szükségem van, az a tudat, hogy Lellének szüksége van rám.

- Egy másik ember lelkét nem kényszerítheted arra, hogy megtartsa a tiédet is!

- Nem kell megtartania! Elég, ha hív... S most már eleget várakozott! Mondd, mit kell tennem!

Az utolsó mondatnál megerősödött, keményebb lett a hangja. A Herceg szeme megvillant, ahogy nézte eltökélt arcát – tisztelte a bátorságot és felismerte az erőt.

- Legyen! E fa árnyéka a kellő időben beteríti az egész tisztást, s az árnyékában árnyéklelkek mozognak. A halottaink, az őseink szellemei. Átjárót nyitnak neked ott, ahol a legsötétebb a homály. Egy hosszú átjárót, amely végtelen mélységbe vezet. Ha legyűr téged az utazás, a lelked elszakad a fa alatt maradt testedtől és eljut az út egyik végére, a holtak közé. De ha megállod az éjszaka erejét, ha képes vagy éber maradni, s őrizni az élet lángját, akkor az út elkanyarodik veled és a Mezsgyére vezet.

- És a visszaút?

- Keresd meg a Mezsgyén az életre nyíló kapuk oldalát... Te visszajöhetsz bármikor, de a lány csak abban az esetben, ha már nem viseli a Megkötés jelét.

- Nem fogja viselni – felelte nyugodtan Vigo, csupán szürke szeme sötétült el.

A Herceg bólintott és intett a fa felé. Ám mielőtt Vigo ellépett volna mellette, még megfogta a karját és visszatartotta.

- Kár lenne érted ifjú ember, s kár lenne a lányért is. S mert a sorsotok szövődékébe nem nyúlhatok bele, hogy segítsék, fogadj el egy tanácsot. Védj eszedbe a Mezsgye legfontosabb szabályát: amire gondolsz, amire a tudatodat összpontosítod, az ott nyomban valósággá válik. Az életeteket mentheti meg, ha használod...

- Köszönöm – bólintott Vigo. – Nem fogom elfelejteni.

- Nincs sok időd – tette még hozzá a Herceg és elengedte Vigot. – Hajnalra vissza kell térnetek. Mielőtt felszívódnak az éjszaka árnyai.

Vigo még egyszer bólintott és a fához sétált. Letérdelt Lelle mellé, megsimította márványhideg arcát, csukott szemeit, a homlokát...

- Jövök – mondta halkan, majd visszapillantott az erdőgyűrű felé.

Nem az elfeket kereste a szeme, hanem a közös faágon várakozó sólyom és mókus párosát.

- *Vigyázzatok a testünkre, amennyire csak lehet!* – kérte hangtalanul. – *És segítsetek Regőnek!*

Végül a homályvadászra pillantott.

- Nem engedem, hogy itt hozzátok férjenek – mondta csendesen Regő. – Hozd vissza Lellét!

- Számíthatsz rám!

- Tudom – mosolyodott el a homályvadász. – Egy életre megtanultam a leckét a szíved erejéről. Indulj és légy úrrá az árnyakon!

Vigo a fa törzséhez állt, felnézett a sötét, halkan susogó ágak irányába és nem kellett sokat várnia. Árnyak mozdultak, görögtek szanaszét, életre keltve az óriási lombkorona vetette sötét foltot a fűvön. A levegő egy pillanat alatt hűlt le, de Regő nem elsősorban emiatt hajolt rá Lellére – a homály ellen óvta. Mert a homály terjeszkedni kezdett, végigömlött az egész tisztáson, mindenre ráborította az éjszaka világát. Vigo önkéntelenül is váltott tekintetének fókuszán, s így láthatta a földből, a fából,

az ágakból előlebbenő, szürkés ködalakokat. A holt ősök szellemei... S bár szabadon mozogtak a hatalmas árnyék területén, erejük mégis egy helyre koncentrált – a törzsön növekvő folt maga volt az élő, lélegző feketeség. Az átjáró... Vigo közelebb akart lépni, de a teste nem engedelmeskedett!

- *A testednek maradnia kell!* – üzenté váratlanul Jósziel, aki tisztán érezte társa minden rezdülését.

Vigo mély levegőt vett, lehunyta a szemét, s mint Regéc házában, megpróbálta a tudatát kirepíteni a testéből. Könnyebben ment, mint gondolta – talán túlságosan is könnyen. Súlyomként csapott ki a lélek a lassan összezsugló, magas, karcsú testből, hogy aztán a gondolatnál is sebesebben vágódjon be az átjáróba. A mélység hívó szava nagyon erősnek bizonyult... Az örvénylő, fekete lyuk magába szippantotta, elnyelte a lelkét, s miközben elmondhatatlan sebességgel repítette, dobálta, pörgette, neki-nekiverte a járat szikláknál is keményebb falának. Vigo kibucskázott belőle és erősen nekicsapódott... Fogalma sem volt, mihez verődött neki testének alakját viselő lelke. Nem tudta, hová került... Nem látott semmit! Nem érzékelt semmit! Határtalan, felfoghatatlan ürességben létezett – mégis bezárva! Olyan tömény sötétség vette körül, hogy tapintani lehetett! Ütni és lapítani lehetett volna vele! Ránehezdedett Vigora, mázsás, könyörtelen súlya szorította kifelé az életet. Vagy talán azt, amit Vigo életnek hitt... *Ez a halál.* – gondolta. Amikor nincs semmi és senki, csak ő maga, a félelmeivel. Képtelen volt mozdulni, képtelen volt gondolkodni – csak érezni tudott. Mintha a prés alatt mállekony, ragacsos feketeség kezdett volna szivárogni belőle... És félt. Életében először érezte *át valóban*, mi is a félelem – és ez szinte összeroppantotta az erejében, kitartásában, szíve tüzeiben bízó és aszerint élő Vigot. Mert a bátorság, a büszkeség, a világi erő alatt valami sokkal mélyebb munkált. A félelem, hogy *út* nélkül, sorsát nem teljesítve élt! Hogy a léte hiábavaló volt, értelmetlen és üres! Ennél semmi sem lehetett rosszabb! És most itt fekszik, mintha kőkoporsóba zárták volna, már el is temették, s ő nem tehet semmit! Elpocsékolta... Emlékek sora kezdett peregni a szeme előtt – végignézte az életét... S ekkor ott, ahol a testén a dobroc tüze ejtett sebet, iszonyú fájdalom éledt. Nem a test fájdalma, azt nem érezhette, de átjárta és megkínózta, mint még soha! Rá kellett jönnie, meg kellett értenie, hogy a dobroc valami nagyon mélyet ért el és sebzett meg benne – de azt nem tudta, mit. Nem tudott védekezni – sem az emlékek, sem a fájdalom ellen. Csak feküdt tehetetlenül, kiszolgáltatva saját árnyainak, félelmeinek, amelyek nem is vártak magukra. Volt egy pillanat – vagy talán elmondhatatlanul hosszú idő -, amikor úgy érezte, ezt nem képes túlélni! Még Lelle miatt sem... Hisz valójában nem erős, nem bátor, csak tékozló! Kevés híja volt, hogy át ne adja magát a feledés sötétjének... S akkor, mintha csak egy emlékkép lenne, Liur villant fel semmit sem látó szeme előtt. A farkas, aki ember volt... A halott... S mintha a hangját is hallotta volna... Nem, ez a saját hangja! Valahonnan nagyon mélyről, még a félelem rétegénél is mélyebbről! Onnan, ahol az *igazság* van, s mindennek az eredete!

- *Ez nem a halál! A túloldal, ahol már sokszor jártál, nem ilyen! Az az otthon... Ez pedig az akadály, amin túl kell jutnod, akár élni, akár távozni akarsz. Ez mindaz a félelem, ami valójában nem te vagy, de hagytad,*

hogy életre keljen és hízzon benned! El akarja hitetni, hogy ő a vég és a kezdet! Mégis ez csupán a homály, melyet el lehet oszlatni! Nem neked kell meghalnod, hanem a homálynak! Az éjszaka csendes és tiszta, ha nem töltöd meg az árnyékaiddal!

Árnyékok... sötétség... föld... fenyő... Valami megmoccan benne. Csupán egy szikraként indult, kicsiny, pislákoló tűzfényként. De Vigo ráismert – és minden lelki erejét összeszedve *csak* erre figyelt. Az ébersége lélegzetről lélegzetre erősödött. Mert lélegzett! S bár a feketeségen még mindig nem látott át, lassan felült. A lángra figyelt, ami nőtt, növekedett benne – és most már azt is tudta, mit lát! A sötétség mélyén megszülető fényt – a lélek olthatatlan, halhatatlan lángját! És nem csak hagyta, hogy úrrá legyen benne, hogy úrrá legyen a hazug félelmen – hanem minden erejével táplálta! S amikor úgy érezte, egész lelke lángba borul, rés nyílt odafent, a sötét semmi közepén. Fény áramlott be! S ő emelkedni kezdett, pörögve, száguldva, egyenesen a fénybe... A táj varázsütésre tárult ki alatta. Gyönyörű föld... Hegyek ölelésében zöldellő, vizektől csillogó, erdők zúgásától hangos föld. Mintha madárként lebegett volna az egész fölött, éles szeme minden apró rezdülést felfedezett. Mintha egy sólyom szemével látná – döbrent rá. Mintha Jószer szemével látná! Zuhánva bukott alá, mert fénypont gyúlt alatta. Látni akarta! Látnia kellett! S amikor közelebb ért, szinte visszahőkölt. Mert a hegy tetején tűzkör lángolt, aranyló, ragyogó fényekkel – s a tűzkör közepén egy férfialak, karját az ég felé tárva. A tűz nem bántotta, hanem kiválasztotta! S ekkor felismerte, *mit* is lát! De mielőtt felocsúdíthatott volna, valami tovalendítette – s mire újra kitisztult előtte a kép, már egy másik helyen járt. Sziklák közé zárt, rejtett város... Egy terasz a mélység fölött – s rajta ő maga! De nem az a Vigo, akit ismerni vél, amíg a testében tartózkodott. S nem csak azért, mert idősebb volt... Valami elképesztő, hihetetlen belső erő áradt belőle! A távolság kémlelte, s ő nem szívesen nézett volna bele saját, idősebb, jövőbeni valójának villanó, éles tekintetébe! Pedig zuhanni kezdett! A hely, ahová került, nem ismerte az időt – a lelke viszont felismerte a testet, amit látott! Belezuhan! Érezte, hogy a test megrándul... de érezte azt is, hogy a másik, a *későbbi* Vigo ereje átjárja a lelkét! A részévé válik! Elmondhatatlanul nehéz, mégis gyönyörű érzés volt! Maradhatna... Hiszen otthon van! De ekkor megérezte még valamit – valamit, ami annak a *másik* testnek a gondolatait betöltötte. LELLE! Ordítva robbant lelkébe a név – és mindaz, ami a lányhoz fűzte. Vagy fűzni fogja? Lelle! Ha most marad, ha veszni hagyja Lellét saját erejének nehéz szépsége miatt, akkor sose válhat azzá, aki a teraszon áll! Ezt az egyet mindennél biztosabban tudta! S a felismerés kivetette őt a látomásból – újra pörögve zuhanni kezdett, hogy néhány időtlen pillanat múlva visszakerüljön a sötétségbe. A fény még ott volt felette, a tűz ott volt a lelkében. S volt valami több is... Valamit magával hozott – mert össze tudott kapcsolódni, ha csak rövid időre is, a benne lapuló, jövőbeni erővel. Felállt, s amint kinyújtotta előre a kezét, sziklafalba ütközött. Barlang! Egy barlangban van! Az élet mélyén, a föld mélyén. A föld befogadta őt, kipréselte belőle az árnyak jó részét, átalakította... S most elengedi... Sárkányasszony szavai jutottak eszébe – s már képes volt mosolyogni, ahogy a Világör szavaiban megbújó, életmentő segítségre gondolt. Megértette a földet – táplálta, óvta, nőni engedte őt... de

préselte és megkínózta, amikor fel akarta adni! Az oldalához nyúlt, ahol már alig parázslott fájdalom. Bólintott és kezeit használva elindult a sötétségben. Csupán néhány lépés választotta el a faltól, ahol érzékeny ujjai vágat repedését érezték. Egy ajtó! Tenyereit a két ajtószárnyra fektette, s minden erejét beleadva nagyot taszított rajta. És az ajtó feltárult... Hűvös légmozgás simította végig Vigo arcát, amikor kilépett a sziklából – az erdőbe! S bár itt is félhomály és fák sűrűje vette körül, ez az erdő nem Menedékföld vadonja volt! Nem is lehetett... mert a félkörben várakozó farkasfalka és a közepén ülő Liur teste tömör volt, valódinak tűnt. S ez csak egyet jelenthetett: megérkezett a Mezsgyére!

- Hosszú út vezet a mi világunkba – mondta csendesen Liur, ahogy végignézett Vigon. – Kevesen vállalkoznak rá, s keveseknek sikerül.

- Nehéz volt – bólintott Vigo és beleborzongott a félelem és az üresség emlékébe.

- S még nem értél a végére.

- Lellért jöttem.

- Az ő vadonjában jársz – bólintott Liur és ember-szeme mosolygott.

Vigo körülnézett és eszébe jutottak a Herceg szavai a Mezsgye legfontosabb szabályáról.

- Bizonyára dühös lehetett – elmosolyodott erre a gondolatra, majd Liurra pillantott. – Odavezettek?

- Ezért jöttünk!

S bár a fenyegetően magasodó vadonban – melyről Vigo úgy érezte, sejtí ki ellen születhetett – árnyak, sötétségbe rekedt lelkek mocorogtak, Vigot nem tarthatták vissza. Náluknál súlyosabbakkal nézett szembe, s bár a lelkében lakó összes homálytól nem szabadulhatott meg, a Határvilág rémei alulmaradtak vele szemben. Amikor ritkulni kezdtek a fák, Liur és a farkasok változtattak a meneten – immár nem előtte, hanem mögötte és körülötte gyülekeztek. Vigo megállt a tisztás szélén álló fák adta árnyékban, s a kis dombtetőn álló hatalmas, magányos diófát nézte. A tövében üldögélő, lábait átkaroló, állát a térdére támasztó, kibontott, bronzszínű hajába burkolózó karcsú alakot. Lelle! Melegség járta át a szívét – semmihez sem fogható öröm. Nem volt súlyos vagy nehéz – de tiszta és erős. Lelle vár... órá vár! S mert a gondolatnak fokozott ereje van a Mezsgyén, a lány megérezte, hogy figyelik. Lassan felemelte és az erdő felé fordította a fejét... A magas, vállas, sötét ruhás alak ott állt a fák árnyékában, körülötte szürke farkasok falkája... Lelle felállt, s a mellkasára kellett szorítania kezét, hogy képes legyen elbírní az öröm súlyát! Le sem vette a szemét Vigo arcáról – a távolság ellenére is élesen látta kivilágosodó szürke szemét, merész vonásait – és a mosolyát. Hát eljött! Eljött érte! Felkiáltott, rohanni kezdett – és a fák alól elősiető Vigo karjába vetette magát. Sírt és nevetett egyszerre, ahogy átkarolta a nyakát. Vigo magához szorította Lellét, a hajába temette az arcát... Végül a lány volt az, aki egy kissé eltolta magától – de csak annyira, hogy ragyogó szemmel két tenyere közé fogja Vigo arcát.

- Vigo...

- Itt vagyok – felelte egyszerűen, miközben végigsimította a lány haját, megérintette a homlokát. – Mit szólnál egy visszatéréshez?

Lelle csak bólintani volt képes... Vigo újra megsimította a homlokát, ezúttal odafigyelve, s az érintése nyomán felfénylett a csomózott jel.

- Hogy veszed le? – kérdezte halkán a lány.

De mielőtt Vigo válaszolhatott volna, megszólalt a mellékük sétáló Liur.

- A gyűlölet tette rá; s csak a tiszta ellentéte veheti le! – mondta, majd félrenézett.

Az ellentéte... Vigo elmosolyodott, sziürke szeme felragyogott. Két tenyere közé fogta Lelle arcát, magához húzta a fejét és megcsókolta a homlokát – hosszan, érzéssel. A jel megremegett, felszikkasztott, mintha tiltakozna, még egyszer belemart Lelle gondolataiba, de végül feladta a reménytelen küzdelmet – elpárolgott, mint a harmat a ragyogó napfényben. Ekkor Vigo hátrébb lépett, hagyta és megvárta, amíg Lelle megtapogatja a jel helyét...

- Szabad vagyok – mondta halkán, majd felnevetett. – Eadha is megmondta, Kartal is megmondta, hogy te...

Ám a mondatot nem fejezhette be. A robbanás megrázta a Mezsgye világát, elsöpörte a szellemfarkasok karéját – az egy Liur kivételével, egymásnak lökte és a földre döntötte Lellét és Vigot.

- A Boszorkánymester! – a lány megragadta Vigo vállát. – Megérezte, hogy levettél rólam a jelet! Már Kartalt is megtámadta!

- A vadon mögöttem őellene készült?

- Én hívtam életre, hogy feltartsam! Lerántottuk róla a gomolygást, de most újra jön!

S mintegy végszóra, néhány lépésnyire tőlük meggyűrrődött a levegő – és a résen a Boszorkánymester szökken ki. Tisztán látták sólyomkarmoktól mart, aranyló fénytől megperzselt arcát – és a kegyetlen mosolyát. Liur habozás nélkül ugrott a torkának. De a Boszorkánymester számított rá... Kesztyűs markával iszonyú erejű ütést mért a farkas koponyájára, majd belemarkolt a bundájába és a földre szorította.

- A szolgálaim ellen győzhettél, de ellenem nincs esélyed Liur! – sziszegte hidegen és mart arcát egészen a farkaséhoz nyomta. – Végeztem veled, amikor még emberi testben éltél! Ide kötöttelek, a Mezsgyére, hogy az időtlen idő a lelkeddel is végezzen! Gyengébb voltál, gyengébb vagy és mindig is gyengébb leszel nálam!

A farkas vicsorított, s bár láthatóan alulmaradt és fájdalmas sérülést szerzett, mégis valami furcsa diadal sugárzott belőle. Ezt Vigo, a benne növe düh ereje ellenére is tisztán érezte!

- Elvettél az életem, – súgta a farkas – én pedig elrejtettem, amire a legjobban vágytál! Soha nem leszel képes arra, hogy megtaláld!

A Boszorkánymester felkiáltott és iszonyú erővel elhajította a farkast – Liur hármat bucskázott a levegőben, mielőtt elnyelte volna a Határvilág egén keletkező rés. Mire a fehér hajú, fekete ruhás alak megfordult, Vigo már állt. Lellét maga mögé húzta, kezében botjának pontos mása pihent. Az arcán pedig hatalmas indulat és áradó erő keveréke. A Boszorkánymester a botra pillantott, majd megérintette saját arcát.

- Szívesen emlékszel erre, igaz fattyú? Ennyi öröm mindenkinek jár a pusztulása előtt – mondta hidegen, meglepően nyugodtan. – Eljöttél a lányért... a kiszámítható, ostoba érzések már oly sokak halálát okozták! A kezembe kerültél!

- Nem vagyok a kezében – Vigo szeme megvillant és elsötétedett. – Kipróbálhatjuk, másodszor is alulmaradsz-e. S ezúttal nagyon messze vagy a saját terepedtől!

A Boszorkánymester kezében valósággá vált a fekete kard. És nevetett.

- A Mezsgye világa úgy hajlik, ahogy én akarom! – kiáltotta.

Szabad kezének hirtelen mozdulata örvényt támasztott, ellökte egymástól Vigot és Lellét, majd hátradobta a lányt. Szinte ezzel egy időben lendült támadásba Vigo ellen – de a bot most is útját állta a fekete pengének. Az első összeakaszkodásuk megremegtette a földet. A második meggyűrte a Mezsgye egét... a harmadik olyan orkánt okozott, hogy pozdorjává zúzta Lelle pajzs-vadonját! Mindhárman megdöbbentek – még a Boszorkánymester kegyetlen arcára is kiült egy pillanatra a hitetlenkedés. Mert most nem egy táltos harcolt ellene – az ereje mégis hasonló volt! Lelle a fűvön feküdt, lassan felemelte a fejét, melyet akkor szorított a földre, amikor a forgácsá aprított erdő éles, sivító darabjai húztak el fölötte. Vigo hátát nézte és nem értette, honnan lehet ekkora ereje! Vigo volt az egyetlen, aki rájött... A saját ereje volt – annak egy része, amely későbbi, idősebb önmagában lapult, s amelyet magával hozott! És nem fogta vissza! Lelle próbálta túlkiabálni az újabb összeakaszást kísérő orkánt, próbálta figyelmeztetni a Mezsgye sebezhetőségére – de a hangja nem ért el a küzdőkig. Elszabadultak az erők... majd a következő összeakaszkodásnál iszonyú reccsenéssel meghasadt a Mezsgye szövete! Lelle közelében! A távozás oldala felé! Örvénylő szélvihar keletkezett, elkezdett magába szippantani mindent, ami a környéken volt! Letépte és elnyelte a diófa leveleit, az erdő maradványait... és húzni kezdte Lellét! A lány tíz körömmel, két térdrel kapaszkodott a fűbe, egészen a földhöz lapult és megpróbált elmászni! Kétségbeesetten küzdött – de egyetlen előrekapaszkodást legalább kettő visszavetődés követett! Egyre közelebb került...

- Vigo! – kiáltotta kétségbeesetten.

Vigo tudta, látta – és szinte eszeveszett düh öntötte el, hogy nem mehet érte! Mert a Boszorkánymester nem hagyta! Felismerte a lehetőséget, amellyel Lellét a halálnak adhatja és iszonyú csapásaival feltartóztatta Vigot, hogy ne segíthessen. Vigo hárított és hárított, közeledni próbált Lelle felé, s közben örülten pörögtek a gondolatai... az emlékei. A Mezsgye szabálya! Az életüket mentheti meg... Igen! A következő elhajlás után megállt, ránézett a Boszorkánymesterre és összpontosított. Emlékezett! És a bot felfénylett a kezében! Ott lüktetett benne Lelle szeretet ereje... S mielőtt a fajzattá lett, valaha volt jazig felocsúdíthatott volna, a szélvihar közepén Vigo előrelendült, követhetetlenül gyorsan és erőset ütött a fekete ruhával fedett mellkasra. A Boszorkánymester felüvöltött, az ütés erejétől a levegőbe emelkedett és bucskázva elszállt – nem saját akaratából. Ha földet is ért, azt Vigo már nem látta... Lelléhez rohant, akit félig már elnyelt az örvény! Derékig magába szippantotta a távozás, a halál felé nyíló szakadék... Vigo a földbe vágta a botját, egyik kezével azt markolta, a másikat Lellének nyújtotta.

- Kapaszkodj! – ordította túl a tomboló vihart. – Fogd meg a kezem!

Lelle összeszorította a fogát – tudta, csak egyetlen próbálkozásra van módja. Mert Vigo keze ugyan ott volt előtte, de ha meg akarta ragadni, el kellett engednie a földet. A lábát nem tudta megtámasztani az iszonyú erővel szívó semmiben, így csak a karjaiban bízhatott. Összeszedte minden erejét, s ugyanabban a pillanatban, amikor elengedte a földet, a tenyerén támaszkodva előre is vetette magát. És elérte! Először csak egy, majd két kézzel kapaszkodott Vigo csuklójába, ezzel egy időben az erős vasmarok az ő csuklója fölött záródott be. És Vigo húzni kezdte... Lassan, megküzdve minden kis előrejutásért! Lelle hamarosan meg tudta ragadni Vigo karját, bár az ujjai majdnem lesiklottak a pattanásig feszült izmokról. Aztán ki tudta rántani az egyik lábát – ekkor megtámaszkodott és már lökni tudta saját magát. Elérte és átölelte Vigo nyakát... Vigo átkarolta a lányt...

- Most! – kiáltotta és nagyot rántott rajta.

Szinte repültek hátra, s mikor Vigo háta nekicsapódott a földnek, úgy érezte, hogy Lelle puha szája egy pillanatra odasimul az ő szájához. Meleg, édes, futó érintés... Vigo megborzongott. Csak képzelte? Vajon Lelle tényleg megcsókolta, vagy csak a lelkiük ért össze a halálba vezető nyílás közelében? De Lelle már le is gördült róla, feltérdelt és megkapaszkodott a botban. Vigo talpraállt, felhúzta a lányt, kirántotta a botot és Lellét maga mögött húzva eltávolodtak a szakadéktól.

- Mi volt ez? – kérdezte biztonságos távolban.

Lelle visszapillantott.

- Kartal figyelmeztetett... - mondta halkan, majd Vigo szemébe nézett. – Ha túl nagy erők csapnak össze, meghasad a Mezsgye szövete és ki lehet esni belőle. A halálból húztál vissza!

Mielőtt azonban Vigo válaszolhatott volna, újra megdörrent a levegő.

- Visszajön!

- Meg kell állítanunk! – Lelle megragadta Vigo karját. – Kartallal megtettük! Tükrök közé csaltuk és ő nem állhatja a tükröket!

- Még egyszer ugyanaz a csel? – Vigo a fejét rázta.

- Hát csináljuk másképp! – kiáltotta Lelle. – Nincs sok időnk!

Vigo a lány szemét nézte, érzete, hogy remeg – talán a kimerültségtől, talán a haragtól...

- Jól van! – bólintott, mert egy ötlet merült fel benne. – Én leszek a tükör!

- Vigo...

- Nincs idő elmondani! Vissza tudod tartani, amíg elkészülök?!

Lelle felvetette a fejét.

- Egyszer már sikerült!

A tüskés, a korábbinál áthatolhatatlanabb vadon komoly nehézséget okozott a Boszorkánymesternek. Tudta, hogy csapdát rejt, ám ezúttal számított rá! És mindenképpen hozzájuk akart férni! Nem juthatnak ki! A tisztás hasonlított ahhoz, ahol Kartal várta – de most nem tört ki azonnal. Felmérte a terepet – és néhány pillanat múlva holtbiztosan tudta, hogy ezúttal nincs tükör! Csupán egy pocsolyákkal teli, árnyékba borult kis terület... És azok ketten. A világos ruhás, az egyik fához simuló lány. És a félvér kölyök, akit nem hagyott sebzetlenül a harc! Mert az arca ugyanolyan sötét volt, mint a ruhája, fény nélküli tekintetében, a szeme, a szája körül árnyékok mozogtak.

- Kevés maradt belőled! – nevetett fel a Boszorkánymester.

- De még az árnyékom is az utadba áll! – felelte csendesen Vigo. – Tégy próbát velem!

- Az én sötétségemmel soha nem érhetsz fel! Búcsúzz el kölyök! – kiáltotta és előrelendült.

Vigo egészen közel engedte... Engedte, hogy átlépjen a pocsolyákon, hogy már csak egyetlen kicsi vízfelület válassza el őket egymástól.

- Keveset tudsz az éjszaka igazi világáról – mondta Vigo és felemelte a botját. – És keveset az árnyak igazi erejéről... Lelle, most!

S akkor, Lelle akaratának engedelmeskedve a vadon egy pillanat alatt eltűnt! A helyén támadó fényesség megvillant az utolsóként maradt pocsolyában – és felragyogott benne Vigo képmása! A fénye, amit odarejtett – miként az árnyelfek! A tükör! Bot sem kellett... Úgy csapta mellbe a Boszorkánymestert, úgy járta át, nyársalta fel a tükörkép fénye, hogy védekezni sem tudott. De a belécsapódó erőtől, s a nyomában hangzó ordítástól újra megreccsent a Mezszye! Három-négy-öt helyen szakadt fel a szövédéke! Ezúttal az élet oldalán... A Boszorkánymester még egyet kiáltott, majd a fény, melyet nem állhatott, hátraröpítette. Vigo nem habozott – azonnal felismerte a lehetőséget. Elengedte a botját, belenyúlt a pocsolyába és akaratának, lelkének erejével visszahívta magába fényes oldalát. Majd a közelükben táguló repedésre, végül Lellére nézett – és a másik karját nyújtotta.

- Menjünk! – kiáltotta.

Lelle Vigohoz rohant, átkarolták egymást... S mielőtt belevetették volna magukat az élet-nyílásába, még egyszer a magasban pörgő, fekete ruhás alak után néztek. És mindkettőjük lelke megfagyott egy pillanatra! Mert a Boszorkánymester túl közel került egy másik repedéshez – és az élet ellenállhatatlan örvénye magába szippantotta!

- Ne! – kiáltott fel Lelle. – Nem térhet vissza!

Vigo nem szólt egy szót sem – iszonyú súly nehezedett a szívére. A felelősség és a sors súlya! Összeszorította a száját, felvetette a fejét és tudta, hogy itt és most nem tehet semmit. A harc folytatódik! Az élet oldalán... Megszorította Lelle derekát, a lány a vállára hajtotta a fejét és belevetették magukat a fénylő örvénybe... Mint pihe a szélviharban, úgy keringtek őrült sebességgel. Egyre távolabb, egyre lejjebb... Míg végül legyűrte őket a sodrás és lezuhantak.

Vigo felugrott volna, ha Regő erős tenyere a vállánál fogva vissza nem nyomja.

- Lassan! – hallotta a homályvadász hangját.

Így hát felült... Mialatt odaát járt, Regő Lelle mellé húzta eszméletlen testét – Vigo azonnal a lány fölé hajolt. Lelle égbék szeme nyitva volt, Vigora, majd Regőre nézett és sziszegve, de vidáman felnevetett.

- Visszajöttem! Tényleg visszajöttem! Érzem a testem... És érzem a vállam is!

- Fáj? – kérdezte Vigo.

- Fáj – Lelle megpróbált felülni, de ez csak akkor sikerült neki, amikor a homályvadász a háta alá nyúlt és feltolta. – De hadd fájjon!

S mielőtt bárki szólhatott volna, ép karjával magához húzta Vigot és átölelte a nyakát.

- Köszönöm! – súgta. – Köszönöm, hogy értem jöttél!

Vigot átjárta az öröm, olyan erővel szorította magához Lellét, hogy a lány alig kapott levegőt.

- Odaugrottál a szívemnek szánt nyíl elé – felelte halkan. – Az életedet, a küldetésedet tetted kockára értem!

- Mi együtt vagyunk a küldetés – mondta Lelle és kibontakozott Vigo karjaiból.

Regő felé fordult és a férfi megdöbbenésére őt is magához ölelte. Regő egy pillanatig nem tudta, mit tegyen – zavarba jött. Végül átkarolta a lányt és elmosolyodott.

- Tudnod kell, hogy először a Mezsgyén akartalak hagyni – mondta csendesen, önkínzó őszinteséggel. – Tévedtem, miként erről Vigo meggyőződött. A bocsánatodat kérem...

- Tudom, mi történt – nézett fel Regő arcára Lelle. – És nincs mit megbocsátanom.

- Tudod? – kérdezte meglepetten Vigo. – Honnan tudod?

Ám mielőtt a lány válaszolhatott volna, ragyogó arcával, fénylő ruhájában a Herceg lépett oda hozzájuk. Vigo és Regő lassan felállt, s ezzel próbálkozott Lelle is – de a napok óta nem használt test, az izmok még nem engedelmeskedtek az akaratának. Végül a két férfi húzta fel, s beléjük kapaszkodva állt meg a lábán.

- Köszöntelek ezen a földön fák lánya! – szólalt meg a Herceg, majd megérintette Lelle homlokát, szemét, végül a köpenyére tűzött csatot. – Keveseknek adatik meg, hogy visszatérjenek a Határvilágból, de téged megtartott a fák ereje. Az elfek ereje...

- Nincs külön fa-erő, elf-erő, ember-erő, uram – felelte csendesen a lány. – Eggyé váltak bennem... Így hát én vagyok... Lelle, az Őrző, aki köszöni a segítséget.

- Csupán lehetőséget adtunk – mosolyodott el a Herceg. – A segítséget a társaid hozták.

Vigora nézett, bólintott.

- Bátor és erős a szíved, ifjú ember. S én őszintén örülök, hogy sikerült, amiért indultál.

- Nem felejtettem a tanácsodat – mosolyodott el Vigo.

- Nem kérdezem, mivel találtad szembe magad odaát, mert az átéltek a ti életek részét képezik. De van más, amit viszont tudnom kell! Újra együtt vagytok... s az utatoknak folytatódnia kell, ha meg akarjátok menteni a királyt. S az utatok akkor is a mi földünk mellett vezetett volna el, ha Lelle nem sérül meg... Itt az ideje, hogy eláruljátok, hová tartotok?

- A Csempészek Városába – felelte rövid hallgatás után Vigo. – Talán hallottál róla...

- Nem csak hallottam... – a Herceg elkomolyodott. – A Hajló-hegyek túloldalán... Több napi út vár rátok.

- Tudjuk – bólintott Regő. – Van térképünk, amely eligazítson bennünket.

- Több napi út... Komoly idővesztés, ha egy halódó élet megmentéséről van szó. – a Herceg rövid időre lehallgatott, majd felszegte a fejét – Szembenézetetek és megküzdöttetek az árnyakkal... S én tisztetem a bátorságot. És tisztetem az erőt. Ezért megteszem azt, amit még soha, egyetlen emberért sem: Kaput nyitok nektek a Hajló-hegyek túloldalára.

- Uram! – kezdte volna Vigo döbbszerű örömmel, de az elf leintette.

- Túl sok elf sorsa múlik ezen a küldetésen ahhoz, hogy veszni hagyjam – felelte egyszerűen a Herceg. – Most hajnalodik, de a mi kapuink az éjszaka erejéből táplálkoznak; ezért alkonyat után indulhattok. Addig pihenjete, a tisztás a tiétek. A csomagjaitok és az erőállataitok is hamarosan itt lesznek.

A Herceg elfordult és elindult, mint aki nem akar több szót vesztegetni a döntésére. De ekkor Searles, a tisztás szélén eddig némán várakozó Searles közelebb lépett.

- Uram, nem engedheted el őket – mondta nyíltan, keményen. – Addig nem, amíg elégtételt nem kapok a sértésért. Törvényeink szerint jogom van hozzá!

A Herceg megtorpant, összevonta a szemöldökét, miközben Searlest nézte, majd lassan visszafordult Vigohoz.

- Túl könnyen szereztél ellenséget, – mondta csendesen – s ennek meg kell fizetned az árát. Megsértetted a határvédőim parancsnokát, a büszkeség és becsület törvénye küzdelmet követel. Ki kell állnod ellene...

- Halálig! – kiáltotta Searles.

Lelle elsápadva nézett Vigora; ezt tette az elsötétülő arcú Regő is. Vigo azonban nyugodt maradt, szeme megvillant, állta az elf pillantását.

- Halálig Searles? – kérdezte csendesen. – Túl hamar hagynád itt ezt a világot... Sokat kellene még dolgoznod az árnyaiddal!

Searles felszisszent, előreleandult.

- Elég! – kiáltotta a Herceg. – A halálos viadalt nem engedélyezem! A küzdelem addig tart, amíg az egyikőtök földre nem kényszeríti a másikat! Amint delelőjére hág a nap, itt, a szent tölgy árnyékában sor kerül a küzdelemre!

Ezzel egy intéssel maga mögé rendelte az elfeket – Searlest is -, és gyors léptekkel elhagyták a tisztást. Lelle visszaült a fűbe, még mindig nagyon sápadt volt.

- Ez itt nem a Mezsgye világa, Vigo! – mondta halkán, kétségbeesetten. – Megsebezhet... Hát nem volt még elég?! Az elf vadász, Regő, most ez a Searles... Nem volt elég Vigo?!

Vigo leguggolt, szeme egy vonalba került a lányéval.

- Nem voltál ott, hogy lásd, Searles miként bánt eszméletlen testeddel. Miként bánt Regővel és velem ezen a földön. Nem csak ő nem akar elengedni... én sem akarok elmenni, amíg helyére nem teszem!

- De ez egy elf!

- Én pedig egy sólyomfarkas vagyok – felelte nyugodtan Vigo. – És nem sokkal ezelőtt a Boszorkánymestertől sem riadtam meg.

- Jaj! – Lelle a kezébe temette az arcát, ahogy a Boszorkánymester kijutására gondolt.

- Mi történt? – nézett feszülten egyikükről a másikra Regő. – Mi történt odaát?! Hallani akarom, az elejétől!

Lelle elvette a kezét az arca elől.

- Sok minden van, amiről tudnotok kell – mondta csendesen és belekezdett.

Beszélt arról, hogyan találkozott Jaroddal, Ingheannal, Pelsével. Hogyan került rá a jel, s hogyan árulta el neki az elf vadász a támadójuk valódi kilétét. Mesélt Eadháról, s arról, hogy a maga élete helyett Duirt küldte vissza. Elmondta, hogy többször próbált visszajönni, de a jel mindig visszarántotta – s hogy végül képes volt egy ideig figyelemmel kísérni, mi történik.

- Shaun szemével láttam, hogy harcba szálltok egymással! S amikor kétségbeesetten, kimerülten visszarántott a Mezsgye, megérkezett Kartal. És megérkezett a Boszorkánymester. Ránk támadt, mi pedig tükrök segítségével kirántottuk a gomolygásból...

- Visszaküldted Duirt – szólalt meg csendesen Regő, mert még mindig ez a tény tartotta fogva a szívét.

- Az a dolgom, hogy életben tartsam a királyt. A nehezebb út mellett döntöttem, de mert Eadha elárulta, tudtam, hogy van még egy reményem.

Vigora nézett.

- Nem hagytalak volna ott – mondta egyszerűen Vigo.

- Valami még történt... - jegyezte meg Regő. - Érzem.

Kettejük küzdelmét Vigo mesélte el – az erők összeütközését, a Mezsgye szakadását, hogyan használta fel saját tükörképét az árnyelfektől látott módon, hogyan jutottak ki végül. S elmondta azt is, hogyan jutott ki a Boszorkánymester... Egyetlen dologról hallgatott – a szakadékról. Az az ő ügye volt, s mert Lelle sem hozta szóba, még inkább úgy érezte, jobb, ha magába rejti. Regőt nézte, akinek arca kőmerekvire fagyott a hír hallatán.

- Tehát visszajött! – mondta csendesen. – Az átkozott fajzat! És amint teheti...

Elhallgatott.

Mit tehet? – érintette meg a karját Lelle.

- Amint megteheti, újra harcolni fog a jázigok ellen – nézett rá a férfi. – S amint megteheti, a nyomotokba ered, hogy elpusztítson mind a kettőtöket!

- Amint megteheti? Hát nem teheti meg azonnal? – hajolt előre Vigo.

- Nem – Regő arca egy kissé felengedett. – Amikor legyőzted Hidegpusztán, a testével együtt került át a Mezsgyére, nem a lelke rekedt ott, miként Lellének. A visszatérése váratlanul alakult és sérült volt, amikor kibucskázott a résen... Időre lesz szüksége. Most még nagyon gyenge, így el fog rejtőzni, amíg megerősödik.

- Mennyi idő?

- Ahhoz látnom kellett volna, milyen állapotban hagyta el az árnyai földjét. Ha szerencsénk van, legalább két-három év. De a Boszorkánymester esetében én nem bíznék a szerencsében...

- Azt mondod, gyenge. Jelenleg tehetetlen is – Vigo elgondolkodott. – Így aligha keresztezheti a továbbiakban az utunkat. És nem támadhat Duirra!

- Nos, mint tudjuk, minden rosszban akad valami jó is – Regő halványan elmosolyodott. – Igen, ez bátorító következtetés! S ha Duir visszatér, ha megerősödik... Nos, akkor a Boszorkánymesternek nagyon kemény jázig ellenféllel és nagyon erős jázig csapatokkal kell majd hadakoznia.

- Vigonak pedig ezzel az elffel... - jegyezte meg Lelle.

- Mindig vannak váratlan dolgok – felelte Regő. – Mindig van, ami hozzáadódik egy úthoz!

Vigo hallgatott. A látomásán járt az esze... A tűzkörön és a teraszon álló alakon. Az ő sorsához máris hozzáadódott valami – tudta, *biztosan tudta*, hogy a sorsa össze fog fonódni a jázigokéval. Hogy részt fog venni a harcukban. Hogy el kell mennie hozzájuk...

- Most pihenjete, – a homályvadász hangja riasztotta fel – hamar itt lesz a dél.

Így is tettek. Üdvözölték a megérkező Jószelet és Shaunt – a kis mókus azonnal Lelle nyaka köré tekeredett. Leellenőrizték a csomagjaikat és a visszakapott fegyvereket – hiánytalanul megvolt minden. Regő rögtön ki is használta az alkalmat – kardjával körüljárta a tisztást, gyakorolni próbált, felmérte saját erejét. Az eredmény jobb volt, mint várta... Vigo a fatörzsnek vetette a hátát, s bár elsőre úgy tűnt, a homályvadászt figyel, a szeme sarkából mégis a pakolászgató Lellét nézte.

- Olyan volt, mint egy álom? – kérdezte hirtelen. – A Mezsgye...

- Hasonlított... - Lelle leült a sarkaira, elgondolkodott. – De nagyobb a hatása. Elképesztő dolgokat lehet teremteni vele... viszont a használatához erő kell. Sok minden történt ott velem.

- És emlékszel? – állt fel Vigo. – Mire emlékszel az ott töltött időből?

Mindenre emlékszem, ami velem történt.

- Vigo bólintott, mosolygott és egyetlen dolgot volt képtelen firtatni. Arra csókra is emlékszik? Elfordult, hogy leplezze megfeszülő arcát és lassan elindult Regő felé. Lelle követte a tekintetével. Ha akkor Vigo megfordul, meglátja, mi ragyog az égbék szemekben – és nem kételkedett volna a válaszbán.

Az egymással szemben álló két sötét ruhás alak megelevenedett árnyéknak tűnt a félhomályos tisztáson. Hiába hágott a delelőjére a nap a fák felett – az öreg tölgy hatalmas lombkoronája csak itt-ott engedett át némi fényt. Többre azonban sem Vigonak, sem Searlesnek nem volt szüksége. Lelle és Regő a Herceggel és elf kíséretével együtt az erdőt alkotó fák széléig húzódott – a tisztást meghagyták a küzdőknek. Vigo megforgatta a kezében az Olavtól kapott kardot – más fegyver nem volt nála. Mint ahogy Searles is meglepődött a saját pengéjével, amely hosszabb és vékonyabb volt a másikonál. Searles komoly, kifürkészhetetlen arccal bólintott és elf módra tisztelgett a kardjával. Vigo az Őrzők szokása szerint vizonozta – homlokához érintette, majd jobbra suhintott a fegyverével. Sem szavakra, sem utasításokra nem volt szükség – a küzdők, a nézők is némák voltak. Regő összefonta karjait a mellkasa előtt, s a lelke mélyén nem féltette Vigót. Ő már küzdött vele... Lelle

annál inkább – szemét le sem vette Vigoról. A két harcos lassan, finom oldalazással közeledett egymáshoz. Nem ismerték még egymás erejét, stílusát – de a közöttük vibráló feszültség már sejtette, hogy ez a nyugalom nem lesz hosszú életű. Így is lett. Elég volt egy gyors, kigyózó pengemozdulat Vigotól és Searles máris lecsapott. Vigo a hidegpusztai menekülést leszámítva még sosem küzdött elffel – Searles ereje és elképesztő gyorsasága arra intette, hogy ő sem takarékoskodhat. Váltott tekintetének fókuszán, elhárított egy fejének szánt csapást, megpörgette a kardját és szíve minden erejét harcba szólítva támadásba lendült. Gyors volt, erős, pontos, semmiféle támadható felületet nem hagyott az elf számára. Searles elképzelni sem tudta, hogy egy *ember* így küzdhet... S vajon tényleg csak ember? Szikrát hányt a két penge a szinte követhetetlenül gyors vágások, hárítások, összeakaszkodások tüzeiben. Lelle még sosem látott elfet harc közben... és az aggodalom ellenére is lenyűgözte az a kemény kecsesség, az az acélos ruganyosság, ami Searles mozgásából áradt. De ott a tisztáson azt is érezte, hogy talán még Vigot sem látta igazán küzdeni. *Így nem!* Mert Vigo elpördült, eltáncolás közben már vissza is vágott, s mintha egyszerre támadt volna Searles nyakára, mellkasára, lábára... Elképesztő volt! Hihetetlen volt...

- Mi történt vele?! – hallotta Regő halk hangját. – Ezt nem tudta...

- Regő! – Lelle megérintette a homályvadász karját, s amikor a férfi ránézett, látta, hogy bővebb választ vár.

- Ellenem nem küzdött így! – mondta Regő. – Egyszerűen nem volt benne ekkora tudás! A Mezsgyén kellett történnie valaminek!

Lelle újra Vigora nézett és lassan bólintott.

- Amikor a Boszorkánymesterrel harcolt, már benne volt. Láttam...

- Akkor a halálon átvezető úton történt... - Regő is a küzdőkre nézett. – Onnan senki sem jön vissza változatlanul.

Senki – gondolta Lelle. Ő sem, ezt tudta. És Vigo sem – ezt pedig látta és érezte. Searles nagyon kemény ellenfél volt, de mégiscsak ő szenvedte el az első sérülést – Vigo elérte és végighúzta az egyik vállát. Az elf hátraugrott, kirázta a fejéből, sérült karjából a fájdalmat. Elmosolyodott – soha ilyen halált kívánó mosolyt! – és visszalendült a küzdelembe.

- Nem fogja megadni magát – jegyezte meg halkan Lelle.

- Searles soha – szólalt meg az eddig néma Herceg. – Őt teljesen le kell győzni.

Erre Vigo is ráébredt – a harag, a fájdalom és a gyűlölet elképesztő erőt és kitartást adott az elfnek. Gőg és büszkeség áradt még a kisujjából is – magánál alábbvalónak érezte az emberkölyköt és nem fogadhatta el a kudarcot. Vigo azonban rájött a gyenge pontjára – a Searlesből áradó gőg és vívóstílusának lenéző fölényessége árulta el. *Aligha vívott elfen kívül másféle szerzettel!* – villant Vigo agyába. Elsötétült szürke szemében fény csillant, szája sarkában mosoly kunkorodott, ahogy egy csúnya, öreg koboldra gondolt. És hálát adott az égnek, hogy küzdhetett vele! *Hát lássuk, értesz-e Luprin cseleihez!* – kiáltotta gondolatban Searlesnek és nekitámadt a lábának. Ez aztán nem volt sem

fennkölt, sem kifinomult – de erős, pontos és eredményes! Gyors egymásutánban háromszor vágta meg Searles lábait, miközben ő maga még csak karcolást sem szerzett. S amikor úgy látta, hogy az elfet teljesen eluralja a gyűlölet és kibillen a magára erőltetett higgadtságból, egy váratlan mozdulattal leszorította a kardját, majd olyan erővel csavart rajta, hogy Searlesnek megroppant a csuklója. Az öreg kobold diadalmaskodott a fölényes elfen – Vigo keze által. Mert amikor Vigo a következő mozdulattal felrántotta a kardját, Searles pengéje villogva repült át a tisztás fölött. Mire az elf fölocsúdott, Vigo kardjának hegye már ott rezgett a torka előtt. Farkasszemet néztek... Vigóban egy pillanatra felmerült, hogy nem csak a kardjával, de a szavaival is elégtételt vesz az elfen, de akkor megmozdult benne valami mélyebb, valami jobb és másként döntött. Hátrébb lépett és tisztelgett a kardjával – mert bár kétségkívül ő kerekedett felül, megadta az elismerést a másiknak. Majd bólintott, hátat fordított Searlesnek és karddal a kezében a Herceghez sétált.

- Megtettem, amit a törvényetek, a büszkeség és a becsület követel – mondta nyugodtan, miközben csapzott haját kirázta a homlokából. – Immár nincs sem tartozásom, sem követelésem felétek.

- Sokkal több van benned ifjú ember, mint amit a külsőd és az indulataid elsőre sejtet – bólintott a Herceg. – Kétszer vállaltad ma a küzdelmet, kétszer lett tiéd a győzelem. A büszkeség és a becsület törvényét te is jól ismered...

A Herceg Vigo válla felett Searlesre nézett, aki bólintott. Igazságos küzdelemben maradt alul – s bár a harag és a vereség keserű íze nem múlt el a szívéből, a tisztességre még így is adott. Ahhoz már elég árnyat gyúrt le a lekében... A Herceg újra Vigora nézett.

- Ismered a büszkeség és a becsület törvényét, nem vagy többé idegen a földünkön – a kardért nyújtotta a kezét.

Vigo csupán egy pillanatig habozott, majd két tenyerére fektette és átnyújtotta a Searles véréből vöröslő fegyvert. A ragyogó arcú elf csupán egy pillanatig méregette a kezében tartott kardot – majd kinyújtotta az ujját és gyors mozdulatokkal jelet rajzolt a pengére. Érintése nyomán a fém felizzott – a jel láthatóvá vált, sísteregve szikrázott. És beleégett a pengébe! Láttára az elfek halkán felkiáltottak.

- Sosem fordult még elő, hogy emberi kéz fegyvere kapta volna meg az Akarat Rovását. Immár nem csak egy kard – hanem egy társ, aki érzékeli a szándékodat. Jól szolgál majd téged – nyújtotta vissza a Herceg.

- Köszönöm! – Vigot lelke mélyéig átjárta a tisztelet. – Először csak lehetőséget kínáltál uram, de annál jóval többet kaptam. Tőled is, a földetektől is. Mivel viszonzhatnám?

A Herceg néhány pillanatig szigorúan, méltósága teljes erejével nézett Vigora – mintha mérlegre tette volna szíve erejét, szavai komolyságát. Végül elmosolyodott – sokat tudó, *nagyon elf* mosollyal.

- Fordulhat úgy a világ kereke, hogy Menedékföld elfjeinek szüksége lesz egy sólyomlelkű ember kardjára – mondta végül egyszerűen.

- Ha nem ellenkezik a szívemmel és a lelkiismeretem szavával, számíthatsz rám! - felelte méltósággal Vigo.

- Hívni foglak - bólintott a Herceg. - De a mostani idő lejárt a földünkön... a lány, a homálytáncos immár veled van. Folytassátok az utatokat! A romok alatt rejtőző, föld alatti város minden színe, minden hamissága rátok vár. És még egy jó tanács, búcsúzól: sose ejts akkora hibát, hogy a Csempészek Városának tisztességét és igazát a magadéhoz méred! Ott másként játszanak...

Város a föld alatt

Tiszta, magas, csillagos égbolt borult fölénk – s ők mindhárman örültek, hogy kiszabadulhattak Menedékföld csavart fáinak nyomasztó súlya alól. Még Lelle, az izmait, mozdulatait új örömmel átélő Lelle is örült a tágasságnak, a tiszta levegőnek. Az erőállataik még nem érkeztek meg, hosszabb volt az útjuk, mint nekik a Sötét Kapun át. A tömény, lélegző, bár nem rosszindulatú éji sodrásból léptek ki a valódi éjszakába – egy sziklák övezte kisebb platóra. Vigo ösztöneire hagyatkoztak, s mert azok nem jeleztek veszélyt, Regő megkockáztatta a tűzrakást – a Boszorkánymestertől egy ideig nem kellett tartaniuk, de a hívei felől már nem lehettek ilyen bizonyosak. És nem lehettek bizonyosak a közelükben fekvő város felől sem... A Herceg elmondása szerint alig néhány órányi járásra voltak tőle, s hogy mi minden várhat ott rájuk, azt még a mélyre látó árnyelfek sem tudták volna megmondani. Így hát éberén figyelve, örködve ülték körül a kis tüzet.

- Regő, segíts valamit megértenem! – szólalt meg váratlanul Lelle. – A jazigokról lenne szó...
Illetve arról, amit Pelse mondott nekem.

- Pelse szavait nem kell feltétlenül elhinned – jegyezte meg sokatmondóan Regő.

- Nagy indulattal beszélt – emlékezett vissza Lelle. – Gyűlölettel, haraggal, de mélyről... Nem hiszem, hogy hazudott volna.

- Mit mondott? – kérdezte növekvő érdeklődéssel Vigo.

A Mezsgyére vezető út során átélt látomása óta fokozottabban érdekelte mindaz, ami a jazigokat érintette.

- Arról beszélt, hogy nem lett árulóvá, mert az akkor élő legerősebb jazighoz, a Boszorkánymesterhez csatlakozott! Ahhoz, aki szerint erősebb volt a táltosoknál, Jarodnál és a *fránya varázslócsaládnál*. A jazig táltosokról már mondtál néhány szót, Jaroddal találkoztam. De ez a varázslócsalád... Kik ők?

Regő szeme megvillant, Vigora pillantott, majd ismét Lellére.

- Túl sok mindent tudsz meg odaát, leányzó – mosolyodott el végül, minden jókedv nélkül. - De talán tényleg úgy kell, hogy minél többet ismerjetelek meg rólunk. Valóban egy családról van szó... vagy inkább volt szó. Hosszú-hosszú ideig akarta elpusztítani őket a Boszorkánymester, s végül majd' húsz évvel ezelőtt sikerrel járt.

- Majd' húsz éve? – Vigo összehúzta a szemöldökét. – Nem akkor tűnt el a Talashim is, amelynek a felkutatására Duir indult?

- Így van – bólintott Regő. – Az utolsó küldött, akinek még volt ideje elrejtetni, e család utolsó élő tagja volt. A Fenierek...

- Mitől olyan különlegesek? – kérdezte Lelle. – Nagyobb volt a varázserejük, mint a táltosoknak?

- Tudod, hogy nem – rázta a fejét Regő. – A világok keretein belül a táltosok ereje kivételes, hiszen ők nem az Ősfa teremtményei. És így van ez a jazig táltosok esetében is... Nem, a Fenierék mások. S ha Pelse varázserőről beszélt, akkor nagyon leegyszerűsítette a dolgokat. E család tagjaiban egyszerűen több volt, mint általában a jazigokban, jobban átérték és átérték, mit is jelent a tűz fiának lenni. Van egy régi legenda róluk, amiben sok igazság lehet és sok mindent megmagyaráz. A történet szerint a világok kezdete óta egyszer, egyetlenegyszer Rózsalángnak gyermeke született...

- Gyermeke? Egy Világörnek?! – kiáltott fel Vigo. – De hisz ez...

- Lehetetlen? – fejezte be helyette a homályvadász. – Miért lenne az? Évezredek óta létezik emberi-formájú testben. A hagyományunk szerint egy fia született, s ez a fiú lett a Fenierék őse. Ők nem egyszerűen a *tűz fiai*, ahogy a jazigokat nevezik sokfelé. Ők maguk a tűz! Mindvégig a jazig királyok segítői, a táltosok barátai. De sem nem királyok, sem nem táltosok... A királyok a jazigok teste és vére, a táltosok a szellem és az ég ereje, a Fenierék viszont a jazigok szíve! Mindaz, ami bennünk él – múlt, jelen, a jövő ígérete – bennük ölt testet. Harcosok, segítők és megtartók.

- Mintha a jazigok Őrzői lennének... - jegyezte meg halkán Lelle.

- És a Boszorkánymester elvágta ezt a szálát! – Vigo keze ökölbe szorult. – Mennyi mindent pusztíthatott még el három évszázad alatt?!

- Sok mindent. Megölte a királyunkat, elpusztította a Feniereket... - Regő komor volt. – A Boszorkánymester és mindazok, akik mögötte állnak, a jazigok eltüntetésén fáradoznak. Ez élet-halál harc Vigo! És a reményen, meg a hiten kívül már mindent elvettek tőlünk.

- Megvan az országotok – szólt közbe Lelle.

- Igen, a földünk még áll, de a testvérharc miatt túl sok sebből vérzik.

- Ezért kell a Talashim – mondta csendesen Vigo és egy sejtelen kezdett éledni benne.

Egy döbbenetes sejtelen.

- Igen, ezért – bólintott a homályvadász. – És ezért fontosabb mindennél, hogy Duir visszatérjen. Mert esélyt kapnánk, hogy megtaláljuk a Talashimot. A király meghalt, a Fenierék tüze kialudt... A Talashim maradt a számunkra.

Hallgattak egy sort, s mintha az éjszaka tiszta egére is fátylat vont volna a veszteségek árnya.

- Tegyük el magunkat holnapra – szólalt meg végül Regő és kinyújtotta hosszú lábait. – S ha elfogadtok egy javaslatot, azt mondanám, Lelle ne örködjön. Sokat voltál odaát... Legyen időd arra, hogy összeszedd az erődet.

- Jól esne a pihenés – vallotta be a lány.

S ezt sem szívesen mondta, de valóban nem érezte túl jól magát. Így a homályvadász és Vigo örködte végig az éjszakát, hogy aztán pirkadat előtt még mindketten szundítsanak egyet – köszönhetően Jósze és Shaun felbukkanásának, akik rövid időre átvették a helyüket.

Másnap reggel Lelle életre keltette a térképet, a csapat élére Vigo állt, aki néhány perc alatt eszébe véste a tölgypapíron látottakat. Megvárták, amíg annyira kivilágosodik, hogy biztonsággal mehessenek a sziklák között, s akkor nekiindultak. Fülledt, meleg nap ígérkezett – ennek, meg a térképen látottaknak köszönhetően már indulás előtt elcsomagolták a köpenyüket. Mert az útjuk felfelé vezetett, nehéz kaptatókon, meredek sziklák mentén. Fényesen, szikrázóan ragyogott a nap, mire Vigo fellépett a keskeny sziklafennsíkra, majd kezét nyújtotta és segített feljutni Lellének is. A lány kisimította csapzott haját a homlokából, térdére támaszkodva mélyeket lélegzett, amíg kissé összeszedte magát. Felegyenesedett, mondani akart valamit Vigonak és a melléjük lépő Regőnek, de attól, amit a társai válla mögött látott, elállt a lélegzete.

- Ez lenne...? – kérdezte döbbenten.

- Kötve hiszem, hogy ennél elképesztőbb helyet találhattak volna maguknak – értett egyet Vigo.

A romváros az előttük elterülő, tágas völgyben feküdt – és a vidéktől teljesen elütő sziklakarév vette körül. A természet szokatlan gyűrűje... Valaha talán egy hegy lehetett – amelynek kivájták a belsejét, csupán a szegélye állt ellen az elemek erejének. De micsoda szegély! Fényesre, simára kopott fekete kőzetből állt, amelynek váltakozó árnyalatai csíkossá tették az egészet. A karév hátsó része hullámos vonalú volt – mintha három halom emelkedett volna egymás mellett. Elöl a fekete sziklafal összetöredezett – hegyes, dárdaszerű oszlopok sora emelkedett az ég felé. Vastagabbak, vékonyabbak, de olyan sűrűn, hogy sorfalukon alig lehetett átlátni. S alig néhány helyen átjutni. Ők is csak a sziklafennsíknek köszönhatték, hogy felülről ráláttak a romokra – egy valaha volt város óriási maradványaira. Sok helyen álltak még a falak, boltívek egy-két emeletnyi magasságban, de a romok és a törmelék nagy része a földön hevert. S a város közepén – keresztbe átvágva azt – egy széles, sötét torkú szakadék tátongott.

- Tudom, hol vagyunk – szólalt meg csendesen Regő.

- Azt mondtad, még sosem jártál a Csempészek Városában! – nézett rá Lelle.

- Fogalmam sem volt, hogy a csempészek pont ezt a helyet választották... Nem, én a föld feletti városra gondoltam. A romokra, amiket látunk. Két évszázada még ragyogó, különös város állt itt. A neve Torres, de valójában senki sem hívta így. Csalfa híre miatt csak Délibábként emlegették. Az illúziók városa, ahol káprázatokkal csalták meg és bolondították el az érkezőket. Ahol az idegenek azt látták, amit láttatni akartak velük, s nem a valóságot. Még a falak is átítatódtak ezzel a különös, csalfa varázslattal. Igen, a csempészek, ha valóban itt élnek alatta, megtalálták a maguknak való helyet.

- De mi pusztította el? – kérdezte Lelle.

- Látod a szakadékot? Egy hatalmas földrengés rázta meg a várost, olyan erejű, hogy megrepesztette a sziklaalapot és romba döntött mindent. Nem építették újjá... Nem volt, aki értett volna hozzá és vállalkozott volna rá.

- Káprázatok... Gondolod, hogy nehezíteni fogják az utunkat? – nézett rá Vigo.

- Biztos, hogy nehezíteni fogják – bólintott a homályvadász. – Még akkor is, ha csak a régiek illúzióival kell szembenéznünk. Bár nem lennék meglepve, ha egy csempészekhez hasonló népség megerősítette volna a saját céljainak megfelelően.

- A térkép velünk lesz! – szólalt meg Lelle. – Át fog látni a csalfaságokon!

- Mit sem kívánok jobban, mint hogy igazad legyen – mosolyodott el Regő. – Mert különben hosszan-hosszan fogunk bolyongani a romok között, mire megtaláljuk a lejáratot!

Könnyen és gyorsan jutottak le a sziklafennsíkról, mert egy valaha jobb napokat látott, de még viszonylag ép út vezetett le a fekete sziklakaréjig. Közelről még hatalmasabbnak tűntek a fenyegetően őrt álló oszlopok, égbe szökő törzsük és hosszúra nyúló árnyékuk szinte eltakarta a napfényt. Találtak egy átjárónak alkalmas repedést az oszlopok sorfalán, ahol egyesével át tudtak bújni. Odabent a lassan delelőjére hágó nap fénye borított be mindent, néhány pillanatig hunyorogtak, mire hozzászokott a szemük az oszlopok árnyéka után. Jószejt tett egy-két kisebb kört, majd leszállt az egyik rom tetejére, de Shaun nem mozdult Lelle válláról. Mindkét állat érzekelte a romok furcsa erejét – s szinte azonnal megéreztte a három ember is.

- Bizsereg a tarkóm – fintorodott el Vigo. – Mintha ezer szem figyelne minket, pedig nincs itt élő rajtunk kívül. Legalábbis a föld fölött nincs. Lássuk a térképet! Eddig az idevezető utat mutatta, most nézzük, mit tanácsol idebent.

Lelle végigsimította a tölgypapírt, amelyről eltűnt az eddigi ábra, hogy helyét új vonalaknak, új jeleknek adja át – megmutatva a lejárathoz vezető legrövidebb és legbiztonságosabb utat.

- Úgy tűnik, a térképre valóban nem hatnak az illúziók – nézett fel kis idő múlva Vigo. – Világos és érthető. Egyetlen dolog aggaszt... Át kell kelnünk a szakadékon, de én odafentről nem láttam hidat, vagy bármit, ami átvezetne!

Ezt Jószejt is megerősítette a romok tetején ülve.

- Márpedig a térkép nem mutat lehetetlent! – mondta Lelle határozottan. – Ha nem lenne valami átjutási lehetőség, akkor kivezetne minket innen, hogy hátulról, a halmok felől jussunk be. De ezek szerint van rövidebb út!

- Amely nem feltétlenül könnyebb vagy egyszerűbb! – nézett rá Vigo. – De mert egy Regéc nevű barátom azt mondta, hogy a nők istenáldotta adottsága a bizakodás, talán most is építhetünk erre.

- Én jobban bíznék egy hídban! – jegyezte meg Regő, majd megigazította a vállán a zsákot és előre indult.

Lelle egy fintorral, Vigo elégedett mosollyal fogadta a homályvadász szavait, amint utána eredtek. A szerteszét heverő romok megnehezítették a haladást – volt, ahol átkúsztak a törmelék által szabadon hagyott alagutakon, vagy átmásztak egy-egy nagyobb romhalmazon. Követték a térkép jelezte utat, s mire a szakadékhoz értek, a fülledt, nyomasztóan nehéz és meleg levegő okozta izzadság keveredett rajtuk a város törmelékének szürke porával.

- Remekül festünk! – nézett végig magukon Regő, majd a szakadék felé fordult. – De mire átvergődünk ezen, *ha* átvergődünk, nyakunkba fog zúdulni a vihar. Mert délutánra vihar lesz, a kíméletlenebb fajtából való! És a romok aligha adnak majd fedezéket!

Vigo kísértelt a szakadék szélére, jobbra-balra nézve mérte fel a helyzetet, s amikor megfordult, szürke szeme élesen és elsötétülve villogott portól szürke arcában.

- Nincs itt semmi! – mondta lassan. – Sem híd, sem átdőlt oszlop, vagy szerencsésen halmozódó törmelék. Semmi! Csupán egy széles és feneketlennek tűnő szakadék, amin legfeljebb akkor jutnánk át, ha szárnyunk lenne! Vagy egy kellően erős és szívós szárnyas társunk! Feleslegesen jöttünk ideáig! Vissza kell mennünk, ki a sziklagyűrűből, megkerülni az egészet és bemászni a halmok felől. És ezzel aligha végzünk alkonyatig!

- Nem! Nem és nem! – rázta meg a fejét Lelle, hajáról szanaszét szállt a por. – A térkép tudja, mit mutat!

Kitekerte, rábökött.

- Egyértelműen átjárót jelöl, éppen itt, az orrunk előtt!

- Az orrunk előtt a szakadék van! – Vigo kezdett indulatba jönni. – Úgy tűnik, a térkép mégis téved! Megcsalta a város ereje!

Lelle néhány pillanatig hallgatott, tenyerét a tölgypapírra simította, megkereste és megérintette a lelkét. Majd felvetette a fejét és makacs határozottság villant a szemében.

- A térkép tudja, mit csinál! – mondta erővel. – A város minket csal meg! Ez itt illúzió!

- Lelle, az ég áldjon meg! – kiáltott fel Vigo. – Ez a szakadék nem illúzió! Éppoly valóságos, mint te vagy én!

- Akkor is csalás! Ha nem a szakadék, akkor a reménytelennek látszó átjutás az!

- Lelle! – szólalt meg Regő is. – Sajnálom, de ezúttal nincs igazad. Itt nem jutunk át. Tudom, hogy a térkép eddig hasznos eszköznek bizonyult, de...

- Eszköznek?! – most már a lány is indulatba jött. – A térkép nem eszköz, hanem egy fa! Lelke van!

- Ettől még tévedhet!

- Nem! A tölgytérkép nem úgy működik, hogy egyszer igaza van, de néha téved! Vagy elfogadjuk, hogy érti a dolgát és akkor *mindig hiszünk* benne, vagy azt mondjuk, hogy téved, de akkor *mindig* téved! *Én* hiszek benne! Érzem a lelkét, hallom a gondolatait. És tisztában vagyok az erejével! Ha azt mondja, átjuthatok, akkor úgy is van!

- A semmi fölött?! A levegőben?! Ezzel az ostoba makacssággal akarsz nekivágni a szakadéknak?!

- Vigo közelebb lépett, megragadta Lelle vállát.

De a lány kiszakította magát.

- Ez nem ostoba makacsság! Hanem hit és bizalom! Titeket becsaphat az illúzió, engem nem fog! Én bízom a barátomban!

Azzal, mielőtt bármelyikük megakadályozhatta volna, néhány gyors lépéssel a szakadéknál termett, pontosan ott, ahol a térkép jelezte. Vigo kiáltott volna, de a hang a torkában szorult. Mozdult volna, de elkésett. Lelle rápillantott, felszegte az állát és lelépett...

- Ne! – a kiáltás Regőé volt, többet nem tehetett.

A zuhanás elkerülhetetlen volt... Lelle mégsem bucskázott alá! Ott állt a szakadék fölött, a *semmiben*, s bár a kezét hevesen dobogó szívére szorította, mosolygott. Lassan hátranézett, s Vigo pontosan azt a pillantást látta a szemében, mint a nyílvesző becsapódásakor...

- Káprázat – mondta a lány csendesen.

Vigo magához tért és dühös lendülettel indult felé.

- Ha még egy hasonlót művelsz, én magam löklek le! De előbb megfojtalak! Még mindig jobb, ha az én kezemtől halsz meg.

Majd habozás nélkül a lány mellé lépett – és ő is fennmaradt a *semmiben*!

- Szilárd valami van a talpunk alatt! – leguggolt, megérintette, amit nem láthatott. – Kőből... Simára csiszolt, összeillesztett kőből. Ez egy híd.

- Márpedig ha híd, aligha építhették Torres lakói – lépett melléjük Regő is. – Tehát a csempészek mégis belenyúltak... Ahogy sejtettem. Jól van! Én megyek elől, hátha okoz még meglepetéseket ez a szilárd semmi! Ami pedig a térképet illeti... Tolmácsold neki a bocsánatkérésemet Lelle. Tévedtem és igyekszem, hogy többé ne kételkedjek benne.

- És a hitedben se – tette hozzá Vigo a lányra nézve.

- Épp így hiszek benned! – mosolyodott el a lány, majd választ sem várva elindult Regő után.

A híd szerencsére nem tartogatott több meglepetést, baj nélkül átjutottak. Követték a térkép jelezte útvonalat, amely ezen az oldalon sem volt könnyebb vagy pihentetőbb. A következő nehézség sem váratott sokáig magára. Egy valaha volt kis térre jutottak ki, amely mentes maradt a törmeléktől – s előttük háromfelé ágazott az itt egy darabon még látszódó, régi utak rendszere. A két szélső további törmelékhalomok és az alatta rejlő útvonal felé vezetett, a harmadik, a középső egyenesen neki egy épen maradt kőfalnak. Egy tömör, átjáró nélküli kőfalnak, amelynek a tetején megmaradt a valaha volt emelet ablaksora. És a térkép vörös csíkja éppen arra mutatott!

- Ha a hidat csaló káprázat takarta, akkor talán az átjárót is az rejti – vélte Vigo és a falhoz sétált.

- Eszesebbek annál, hogy kétszer ugyanazt tegyék az orrunk elé – ingatta a fejét Regő.

- Bizonyára eszesebbek, – értett egyet Vigo – de minket a térkép vezet, s ők ezt aligha tudják. A legkönnyebb utat mutatja... talán hasonló illúziókat is.

Ám hiába tapogatta át a falat ő, Regő, majd Lelle is, hiába próbáltak aztán titkos kallantyút, rejtett nyílást, bármit találni – a kőfal kétséget kizáróan tömörnek bizonyult! Ezúttal azonban Vigo és Regő is biztos volt abban, hogy az átjárónak ott kell lennie! Mert a térkép nem téved! Lelle leült egy lezuhant oszlopfőre, tenyerébe támasztott állal figyelte a falat és gondolkodni próbált. Hamarosan a két társa is leült mellé, tudták, valami mást kell észrevenniük. Shaunt láthatóan nem izgatta a rejtély

- békésen szunyókált Lelle vállán, Jósze! halk vijjogással, magasan körözött a levegőben. Regő felpillantott a madárra, majd a szeme megakadt a fal fölötti ablaksoron. Lassan elmosolyodott.

- Azt látjuk, amit láttatni akarnak velünk - mondta halkán, szokatlanul vidáman. - És a térképnek is vannak korlátai... Az irányt mutatja, de a mélységet vagy a *magasságot* nem.

- Magasságot? - Vigo a homályvadászra kapta a szemét.

- A föld szintjén valóban nincs átjáró... De mi van a tömör fal fölött?

- Ablakok! - Vigo is elvigyorodott. - Értem! És bizony ez is becsapás! Innen lentől nem láthatjuk...

- Segíts felkapaszkodni! - kérte Regő.

Vigo bakot tartott és a lendület erejével fel tudta emelni annyira a homályvadászt, hogy megkapaszkodhasson az ablak épen maradt, kőcsipkés keretében. Regő felhúzta magát, átpillantott... és elégedett mosollyal tenyerelt a töredezett párkányra.

- A térképnek ismét igaza volt, csak meg kellett értenünk - mondta hangosan. - Tovább tudunk menni!

Vigo ezután Lellét emelte a magasba, fentről Regő ragadta meg a csuklóját és húzta fel a lányt. Végül, a homályvadász mélyen lenyújtott kezébe kapaszkodva, Vigo is fellendült. Az ablakkeret túlsó oldalán pedig ott volt a rámpára hasonlító, szelíden lejtő, meglepően épen maradt kis út. Most már tudták, hogy közel járnak. A térkép némi mászás, romok közötti kanyargás után célhoz vezette őket. Egy hajdani épületféséseg belsejében álltak - magából az épületből kerítésnyi magas, csupasz falakon és három oszlopon kívül nem maradt meg semmi. Csak a padló. Egy viszonylag tiszta, gondoskodás nyomait mutató padló - s rajta a kétembernyi átmérőjű, enyhén kidomborodó, kerek pajzsra emlékeztető ábra.

- A térkép szerint itt van a lejárát - mutatott Lelle az ábrára. - Olyan, mint egy hatalmas pajzs...

- Aligha az a dolgunk, hogy felemeljük - guggolt le mellé Regő és ujjával finoman végigsimította.

A pajzs közepén egy teljesen laposra csiszolt, fémkeretbe foglalt gyantaszínű kristály villant, amelyből felfelé és lefelé egy-egy fehér vágat indult - kettéosztotta az ábrát.

- Inkább fel kellene nyílnia - vélte Vigo.

Az ábra legkülső peremén bronzba öntött jelek húzódtak, talán a régiek írása; a pajzs többi részét vörös, kék és zöld, váltakozva villanó, szabálytalan alakú mozaikok borították.

- Nagyon szép - sóhajtott Lelle. - Mint egy óriási ékszer! Csodálom, hogy nem tört össze, nem esett rá törmelék...

Vigo végigsimította a jelek körívét - furcsa bizsergés áradt az ujjába, érezte, hogy a nyakában megmozdul az amulett. Őselemek! - villant belé hirtelen. A föld mélyéről származó fémből készült, vörös-kék-zöld mozaikjai adják a tüzet, a levegőt és a vizet, a közepén a kristály pedig gyantabarna, mint a föld. Felpillantott, összehúzott szemmel mérte fel még egyszer a környezetet. Az a három oszlop, amelyet a falkerítésen belülre állítottak, nem véletlenszerűen helyezkedik el! Félkörben

állnak... S mindegyiknek a tetején egy-egy lyukas kő. Mire szolgáltak a lyukas kövek? Felállt, körbesétált, Lelle és Regő némán figyelték. Vigo a pajzsábra szegélyrészénél, az egyik fehér vágat végén benyomódást vett észre. Mintha ráült volna valaki – gondolta. Éppen átellenben a középső oszloppal! Vigo megrázta a fejét, összedörzsölte még mindig bizsergő ujjait. Túl szabályos! A fehér vágat, közepén a kristállyal! Az oszlopok és a benyomódás elrendezése... És a lyukas kövek! Újra felpillantott, s mert olyan helyen állt, a kő pereme mellett pontosan a szemébe tűzött a nap. Hát persze! A fény! A lyukas köveken átbújik a fény és... Hová esik? Megfordult, a pajzsra nézett és tudta. A kristályra kell esnie!

- Vigo? – Regő hangja riasztotta fel.

- A három oszlop tetején három lyukas kő – kezdte lassan. – Ezeken a nap egy-egy bizonyos szakaszában áttűz a fény. Amelyik keletre van, azon reggel, gondolom napkeltekor; a középsőn délidőben, a nyugatin pedig alkonyatkor.

- És?

- Rávetül a kristályra, a földszínű kőre. És valószínűleg kinyitja ezt a lejáratot a vágat mentén.

Regő és Lelle is körüljárta a szemét.

- Igazad lehet – bólintott a homályvadász. – De ha itt mindennek megvan a maga szerepe, mivel magyarázod a horpadást az ábrán?

- Valakinek ott kell ülnie – szólalt meg hirtelen Lelle. – Talán ellensúlyként...

- Valakinek le kell földelnie a fényt – mondta Vigo határozottan.

- Hmmm... - Regő is felállt, körbesétált. – Azt mondod, a nap bizonyos szakaszaiban nyílik meg? A pirkadatot elfelejtethjük, de sajnos a délidőn is túl vagyunk. Látod? A napfény már a kő pereme mellett villan és nem a lyukon át! Ami pedig az alkonyatot illeti... Akkor már nem lesz napfény. A közeledő vihar elsötétíti az egész eget, és alaposan végigver majd rajtunk. S hogy holnap milyen napra ébredünk...?

- Tehát akár napokat is várakozhatunk itt, a fényre várva? – kérdezte Lelle elkomorulva.

- Megtörténhet – értett egyet Regő.

Vigo még egyszer felpillantott a kövekre. Önkéntelenül csípőre tette a kezét, s ettől megmozdult az oldalára kötött kard. A kard... Rajta az Akarat Rovásával! Lassan elmosolyodott...

- Nincs szükségünk a kövekre! – mondta.

Kirántotta a kardját és elindult az ábra felé. Lelle tehetetlenül tárta szét a karját.

- Ezt nem hiszem el! – kiáltotta. – Nem vagdalhatod szét, hogy lejuss! Miért csak a kardoddal vagy képes gondolkodni?!

Vigo hozzálépett, csúfondárosan elvigyorodott.

- Tudod, én egy olyan harcias fickó vagyok! – mondta és megfogta Lelle karját. – És ebben a játszmában a kardommal nyitok utat! Te pedig, álmok úrnője, alkalmas leszel ellensúlynak!

S mielőtt a lány bármit kérdezhetett vagy szólhatott volna, Vigo a mélyedéshez vitte és beleültette.

- Te földelsz! – mondta határozottan.

- És a fény? – kérdezte Regő.

- Elég hozzá két fényes penge – nézett rá Vigo. – Tükör helyett megteszi. Az Akarat Rovása pedig pontosan oda küldi, ahová kell!

Regő elvigyorodott, amikor megértette, s a szemében kajánul derűs szikrák gyúltak, ahogy lepillantott Lellére.

- Egy neked, egy nekem. A harmadik talányt odaadhatjuk Vigonak!

- Jól van, értem! – adta meg magát Lelle. – Hozzátok le a fényt!

Regő pengéje fogta fel először az oszlop mellett ragyogó nap fényét. Egy finom, apró mozdulattal áttükrözte Vigo pengéjére. Az Akarat Rovása felszikrázott a napfény és Vigo szándékának együttes hatására. A penge önmagától kissé megdőlt – pontosan olyan szögben, hogy a rajta sikló napsugarak a pajzs közepén lévő kristályra száguldjanak! Vakító villanás töltötte be a helyet – egyenesen az ellensúlyként ücsörgő Lelle szemébe. A lány a szeme elé kapta a kezét, így nem láthatta, hogy az egész alakját körbefogó ragyogás lassan átterjed a vele érintkező pajzsra. Felszikráztak a mozaikok, izzott a kristály – és csendes surrogással szétnyílt a pajzs. A még mindig elvakultan pislogó Lellét az odaugró Regő rántotta el, nehogy beleessen a tátongó nyílásba. Vigo leengedte a kardját és a nyílás fölé hajolt – lefelé haladó, nyers kövekből faragott lépcsősort látott.

- Gyerünk! – kiáltotta a társainak, s a gondolatával Jószelet hívta. – Kötve hiszem, hogy sokáig nyitva maradna!

Megvárta, míg a zuhanórepülésben érkező sólyom megkapaszkodik a vállában és elsőként lépett a nyílásba. Lelle, Regő és a lány vállán immár éberen figyelő mókus követték. És jól tették, hogy nem haboztak – a fény csupán még néhány pillanatig ragyogott a pajzs körül, majd lassan kihunyt. Ezzel egy időben a pajzs záródni kezdett... S ők ott találták magukat egy koromsötét, nyaktörő lépcsősorral teli járatban.

- Fáklya? – érdeklődött fanyarul a homályvadász.

Ám mielőtt bárki válaszolhatott volna, szokatlan dolog történt. Lelle csupán annyit érzett, hogy forróság önti el a bal kezét, majd egy pillanattal később tiszta, holdezüst fényt árasztva életre kelt az ujján az amulett. A csillaggyűrű.

- A vezérlőfény! – jegyezte meg Vigo és a hangján hallani lehetett, hogy mosolyog. – Úgy látszik, több is történt, mint hogy leföldeltesd a fényt.

- Feltöltötte a gyűrűt... - bólintott Lelle. – De arról fogalmam sincs, meddig tarthat.

- Nem tudod táplálni? – kérdezte Regő.

- Talán... Igen – nézett rá meglepetten a lány. – Erre nem gondoltam... de a Mezsgye után már nem lesz akadálya. Indulhatunk?

- Indulhatunk – bólintott a homályvadász. – Ezúttal én megyek elől; próbáld úgy tartani a gyűrűt, hogy bevilágítsa előttem az út egy részét. Vigo a hátvéd. Ne ránts fegyvert, amíg nem feltétlenül szükséges! Most lehetőleg ne szerezzünk ellenségeket! Csak ha elkerülhetetlen...

- Bízatsz bennem! – Vigo elkomolyodott. – Pontosan tudom, hogy vagy itt bukkanunk Duir nyomára vagy sehol!

Hosszúnak érezték a lefelé vezető utat... Fokozott óvatossággal és éberséggel haladtak a végtelennek tűnő lépcsősoron, amelynek folyamatos, veszélyes kanyargásait csak itt-ott szakították meg a sziklába vájt beugrók vagy vékony, sötét torkú járatok. A levegő állott volt, a kis fénykörükön kívül tömörülő sötétség nehéz és lehangoló. Csendben maradtak, mert tudták, hogy szavaik erős visszhangot vetnének a hol szűkebb, hol tágabb sziklafalak között. A feléjük közeledő szándékot Vigo érezte meg először... és azonnal cselekedett. Elkapta Lelle karját, megállítva a lányt, s mert a hirtelen mozdulattól a csillaggyűrű fénye ugrálni kezdett, Regő is megtorpant. De Vigonak ekkor már nem kellett magyarázkodnia – a homályvadász és Lelle is megérezte, amit ők.

- Oltsd ki a fényt! – súgta Regő, miközben sebes, hangtalan léptekkel leszaladt a néhány lépcsőfokkal lejjebb lévő sziklabeugróba.

Vigo és Lelle mellézárkóztak, s amikor mindhármasuk alakját elrejtette a mélyedés, a lány magába vonta a gyűrű fényét. Mint amikor lombok árnyéka vetül valakire... A fény elhalványodott, majd kialudt, pontosan akkor, amikor meghallották a lépéseket. Többen voltak, erős, kemény lépteik visszhangzottak a falak között. Oldalról, egy járatból közeledtek, hamarosan megláthatták a náluk lévő fáklya imbolygó fényét.

- Tudnak rólunk! – súgta Lelle alig hallhatóan.

Valóban így is volt. Öt keménykötésű, jól felfegyverzett férfi lépett ki az alagútból a lépcsősorra – nem sokkal alattuk.

- A közelben kell lenniük! – jegyezte meg a vezetőjük. – Magasabbra a fáklyát!

- Ha nem gurultak le, nyakukat szegve, akkor most vagy lefelé botorkálnak a vaksötétben, vagy megpróbáltak visszaiszkolni a kapuhoz – a fáklyát tartó, hatalmas termetű, szénfekete bőrű férfi a vezető mögé lépett.

- Vagy készen állnak arra, hogy megleljenek benneteket! – szólalt meg Vigo erős hangon és előlépett a mélyedésből.

Jól emlékezett, mit mondott a Herceg – ezek itt nem az ő szabályai szerint játszanak! De ha csempészek, akkor a kockázat sem áll messze tőlük! Megvolt a terve... és kockáztatott. Amint a fáklya fénye ráirányult, kissé eltartotta magától a két kezét – csupán annyira, hogy jelezze: vannak fegyverei, de egyelőre nem szándékszik használni. S bár a csempészek őrei mind kirántották a kardjukat, Vigo elégedetten nézte a meglepetést, amit okozott.

- Ki fia vagy, kölyök?! És mit keresel itt?! – kiáltott rá az őrség vezetője, maga is sötétebb bőrű, bár a társánál alacsonyabb férfi.

Kardjának hegye Vigo mellkasának irányult. Vigo a férfire nézett, majd a pengére és lassú, kiszámított mozdulattal, tenyere élével eltolta maga elől.

- Utazók vagyunk – felelte nyugodtan. – A város urát keressük.

- A város urát? Utazók?! – az őrség vezetője gúnyosan elvigyorodott. – Hadd lássuk a társaidat!

Regő hatalmas, fekete madárként lépett ki a mélyedésből – a segítségül hívott árnyak felnagyították és félelmetessé tették az alakját. Tőle láthatóan meghököltek az őrk. Amikor azonban Lelle is a fény körébe lépett, a döbrent arcokra mosoly kúszott. Olyan mosoly, amit Vigo a föld felett, a napfényben sem látott volna szívesen, nemhogy itt!

- Egy leányzó! – nevetett fel az őrség vezetője, s megérintette volna Lelle arcát, haját, ha a lány erőteljes mozdulattal el nem üti a kezét.

- Ha ismerkedni akarsz, kezd a neveddel! – mondta csípősen.

A mosoly leolvadt a férfi arcáról, de nem váltotta fel harag.

- Meglehet, lesz rá mód, hogy te meg én megismerjük egymást! – felelte sokatmondóan. – Ahhoz viszont életben kell maradnotok!

Vonásai megkeményedtek, szeme felszikkasztott, ahogy Regőre és Vigora nézett.

- Utazók nem vetődnek erre! – a hangja is vágott, nyoma sem volt benne a korábbi kedélyeskedésnek. – S ha mégis, nem lesz módjuk, hogy a látottakat továbbadják!

- Mielőtt tovább fenyegetnél minket, - vágott közbe higgadtan Vigo – hadd tegyem világossá! Mi nem erre vetődtünk, hanem a városotokat akartuk megtalálni! Az Őrzők Tanácsa küldött és a város urával kell beszélnünk! Vezess oda minket!

Vigo hátrafeszítette a vállát, szeme megvillant a fáklyák fényében – s bár nem volt rajta a széllovasok híres köpenye, a tartásából annyi erő és méltóság sugárzott, hogy le sem tagadhatta volna, hová tartozik. Az őrség vezetője azonban nem adta meg magát egyszerűen. Sokat átélt, sokat látott férfi volt, s tudta, az életével játszik, ha ilyen fontos kérdésben hibázik! Ha arra méltatlan idegeneket enged a titkolt városba!

- Őrzők? Ne nevetess, fiú! Ezt bármely idegen mondhatja!

- Mert gondolom, rengeteg idegen jutott be fentről és mondta azt, hogy az Őrzők küldték! – vágott vissza Vigo.

Az őrség vezetőjének megrándult a szája. Lelle úgy érezte, itt az ideje, hogy a vívódást döntésbe fordítsák. S mert buzgott benne kevert vérenek ereje, s mert némi elégtételt szeretett volna venni, előre lépett, s mielőtt a férfi vagy a társai meglepődhetek volna, egészen közel hajolt a vezetőhöz, összpontosított és megérintette a homlokát.

- Hát akkor ismerkedjünk meg, Brice fia Bryson! – mondta csendesén. – Az én nevem Lelle, az Őrzők álmodója és látója vagyok.

A férfi szinte hátraugrott Lelle ujjainak érintésétől. Vigo és Regő is meglepődött, de volt annyi lélekjelenlétük, hogy ezt az arcukról nem lehetett leolvasni.

- Ha végezni akarnál velünk, most próbáld meg vagy feledd el mindörökre – tette hozzá keményen Regő. – De ne hátráltasd tovább az utunkat! Vezess minket a város urához!

Brice fia Bryson végignézett a két férfin – Lelle pillantását gondosan kerülte – és döntött.

- Őrzőnek mondtátok magatokat, s ez az egyetlen oka, hogy életben hagylak benneteket. De hogy valóban azok vagytok-e, akiknek mondtátok magatokat, nos, az majd elválik. Mint ahogy az is, vajon a város ura akar-e látni benneteket.

- Egy próbát mindenképpen tennénk – felelte Vigo. – Talán érdekelni fogja, miként jutottunk be fentről, kikerülve az összes csapdákat.

- Talán... - az őrség vezetője Vigo kardja felé nyújtotta a kezét.

- Azt nem! – Vigo hangja vágott. – Egyetlen alkalommal adtam át önkezemmel, de akkor tucatnyi elf harcos állt velem szemben. Az Őrzők nem támadnak, amíg az életük nincs veszélyben, s alattomban még akkor sem vágnának le! Nem gyilkolni jöttünk, hanem beszélni.

- Ha használni is akarnád, nem lenne rá időd! – vetette oda Brice fia Bryson, majd intett az embereinek.

Hátulról fogták karéjba a három érkezőt, s kísérték őket kardjukon nyugvó kézzel, amíg az őrség vezetőjét követve az alagutak rendszerét járták. Ha volt is reményük arra, hogy egyenesen a városba vezetik őket, úgy csalódniuk kellett. Bryson sötét, nehéz levegőjű, láthatóan alig használt járatok sokaságán vitte keresztül őket – kihasznált minden kanyart, leágazást, kerülőt, hogy összezavarja az érkezőket, de csak Lelle esetében járt sikerrel. S bár Vigot Hidegpuszta hasonlóan pókhálószerű járatai összezavarták, az eltelt egy esztendőben sokat tanult, sokat erősödött – és pontosan tudta, hogyan találna vissza a lépcsőhöz. Csupán egyetlen futó pillantást kellett váltania a homályvadással, hogy megbizonyosodjon: Regő sincs ezzel másképp. Talán egy óra is eltelt, mire szótlán csapatuk, három falba rejtett ajtón áthaladva, egy folyosóra ért. Ez már nem alagút volt, s aligha lehetett volna járatnak nevezni. Magasra vájták, alját mozaikpadlóval, oldalát simára csiszolt gránitlapokkal fedték és fáklyák sorával világították meg. Amint bezárult mögöttük a rejtekajtó, szétnéztek a folyosón – nem volt hosszú, s mindkét végét nehéz, vasalt faajtó zárta le.

- Itt kell várakoznotok – szólalt meg Brice fia Bryson. – Hogy meddig, arról a város ura dönt. Értetek küldet, amint eljön az ideje.

- Ez a folyosó üres – jegyezte meg Regő.

- Legalább nem kell attól tartanotok, hogy magunkfajták zavarnak benneteket – az őrség minden tagja csúfondárosan vigyorgott.

- Mégis, meddig kell várnunk? – kérdezte Lelle.

Brice fia Bryson elkomolyodott, ahogy rápillantott.

- Ha tudnám, se mondanám meg. De nem tudom. Bár urunk ritkán szokta hosszan várakoztatni az ilyen ifjú leányokat, bármilyen porosak legyenek is!

S mielőtt Lelle valami csípős feleletet adhatott volna, az őrség sarkon fordult és távozott a számukra felnyíló egyik vasalt ajtón. Amint bezáródott mögöttük, jól lehetett hallani a reteszek súrlódását – bezárták avagy kizárták őket.

- Úgy vélem, nem szereztünk túl sok ellenséget – jegyezte meg Vigo, a homályvadászra pillantva.

- Az árnyelfekhez képest valóban visszafogottak voltunk – értett egyet Regő – De azért jelezhetné volna, mielőtt kiléptél az őrség elé.

- Szeretem a meglepetés erejét.

- Igen, ez feltűnt nekem is. Mióta tervezted, hogy adott alkalommal az Őrzőkre hivatkozol?

- Van néhány hivatkozás a tarsolyomban – felelte komolyan Vigo. – Az árnyelfeknél Rhianna, a minden szabályt felrúgó csempészeknél az Őrzők Tanácsa. Ha én lennék a helyükben, óvatosan bánnék az Ősfa küldötteivel...

- Ők is ezt tették, jól számítottál – Regő Lellére pillantott. – S neked mi minden van még a tarsolyodban?

- Brysonra gondolsz? – a lány elmosolyodott. – Volt egy majdnem elf, aki megtanított, hogyan hangolódhatok rá a gondolatokra. S mert odaát minden örökségemet, erőmet felvállaltam, immár használni is tudom a megszerzett tudást. A meglepetés ereje segített, nem volt ideje, hogy elzárja előlem a gondolatait.

- Láttál mást is a nevéen kívül? – kérdezte Vigo.

- Azt, hogy az életével játszik, ha rosszul dönt. A többi nem volt fontos – Lelle elkapta a szemét.

Vigo arca megfeszült, mert az örök mosolyára gondolt. És nem kérdezett többet.

- Tehát várunk – Regő leült a padlóra, hátát a falnak vetette. – A város urának megpuhítására is van valami terved?

- Előbb látnom kellene, kivel állunk szemben – Vigo nem vett tudomást a homályvadász csúfondáros mosolyáról.

- Vagy elsőre megnyerjük, vagy búcsút mondhatunk az egyetlen nyomunknak – Regő hirtelen elkomolyodott és újra Lellére nézett.

- Lellét hagyd ki ebből! – reccsent rá Vigo hangja.

- Mosolyognom azért szabad? – kérdezte a lány élesen.

- Módjával! – vágott vissza Vigo, s hogy ne kelljen erről tovább beszélnie, előbb az egyik, majd a másik faajtóhoz sétált.

A város ura megadta a módját – érezte a dolgok és személyek fontosságát; elsősorban persze a magáét. Órákig maradtak a hűvös folyosón, s bár Vigo ezúttal valamivel jobban viselte a tehetetlen várakozást, a kedélye forrongott. Kiélezett ösztöneinek, indulatainak köszönhetette, hogy az ügyes rejtőzés ellenére is megérintette a közeledő jelenlétének ereje – épp ezért ő volt az egyetlen, akit nem lepett meg a rejtekajtó – egy másik rejtekajtó! – surrogása. S míg a többiek felugrottak, ő kardján tartva a kezét, farkasszemet nézett az érkezővel. Magas, vállas, világos bőrű férfi volt. S mert az

elmúlt napokban épp elég elffel találkoztak, most tisztán érezték, hogy egy *nagyon embert* sodort útjukba a végzet. De még ennél is több volt benne... Minden nő, legyen bármilyen fiatal, megérzi, ha egy *férfi* kerül vele egy légtérbe. Lelle szeme felcsillant, kihúzta magát, önkéntelen mozdulattal hátrasimította a haját. Valamiféle cikázó élénkség áradt szét benne – és ez jó érzés volt! Pedig a jövevény nem tűnt különösebben jóképűnek. Világos szemei közel ültek erős sasorrához, széles járomcsontját furcsán ellensúlyozta keskeny, sötét borostával fedett álla. Sötét volt vállig érő, kibontott haja is. Egyszerű, erős anyagból készült barna-fekete ruházatot viselt, fegyvere egy másfélkezes kard az oldalán. Megállt tőlük néhány lépésre, a háta mögött összekulcsolta a kezét és végignézett rajtuk.

- Nos, a türelem erénye mellettetek szól – hangja mély volt, csípős.

- Nem volt túl sok választásunk – jegyezte meg Regő.

Az idegen ránézett.

- Engedély nélkül jutottál be és még életben vagy. Tekintsd ezt tőlünk szokatlan nagylelkűségnek!

- Amit nagylelkűségnek nevezel, csupán óvatos tartás az Ősfától és az Őrzők Tanácsától! – szólalt meg Lelle. – Ennyi erővel ezt a kies folyosót is kikiálthatod fogadócsarnoknak!

A férfi ezúttal a lányra pillantott; felmérte – poros csizmájától szürkének rémlő hajáig. A mosoly lassan kúszott az arcára – kisimuló homlokától, felparázsló szeméből indult és telt szája körül teljesedett ki.

- Ez így igen lehangolóan hangzik – csóválta a fejét. – Mondjuk inkább, hogy időnként örömlőket leljük a számunkra szokatlan dolgokban is!

- Mint az udvariasság? – Lelle felrántotta a szemöldökét, szava csípős volt.

- A jelenlétedben hogy is lehetne másképp! – a férfit láthatóan szórakoztatta a lány merészsége. – Te is épp elég szokatlan dolog vagy itt nálunk, engedd hát, hogy örüljünk neked.

- S vajon miben lelitek még örömlőket? – Vigo előrébb lépett.

Szíve szerint Lelle elé állt volna, de a lány pillantásának éle visszatartotta ettől.

- Az életben, fiú – felelte az idegen rövid hallgatás után. – Mindabban, amit nyújtani tud. S bizony abban is, hogy kijátszhatjuk a szabályokat és az elvárásokat. Néha még a sajátjainkat is... Épp ezért vagyok itt. Varges, a város ura kíváncsi lett rátok és ez szavatolja az életeteket. Kíváncsi rátok, ezért meghallgatja, amit mondani akartok neki. Az én tisztem, hogy odavezesselek benneteket.

- S ki vagy te? – kérdezte Regő.

- S vajon te ki vagy, hollóköpenyes barátom? – vágott vissza a férfi.

- A barátod aligha. Szólíts Regőnek.

A férfi ezután Vigora nézett, aki megengedett magának egy félmosolyt.

- Az én nevem Vigo, idegen, és az Őrzők széllovasa vagyok.

- Az ifjú hölgy pedig Lelle; - mosolygott a lányra – már ha Bryson nem tévesztette el.

- Igyekeztem, hogy megjegyezze!

- Ebben nem is kételkedem... A nevem Ármány és a város urának testőrparancsnoka vagyok. – mondta könnyedén és a karját nyújtotta Lellének.

Ezúttal Lelle nézett végig rajta, lassan, figyelmesen, s azt tette, amit az ösztönei súgtak – mosolygott és háritott.

- Kötve hiszem, hogy a rajtam lévő, kilónyi por jót tenne az öltözködnek – mondta kedvesen, de erővel.

Ármány felnevetett.

- Akkor hát legközelebb? – kérdezte.

- Legközelebb – bólintott a lány.

- Nem felejttem... – ígérte Ármány és a még mindig nyitott rejtekaajtó felé intett. – Csak utánatok!

A fal túloldalán valóban egy fogadócsarnokba jutottak, ahová három folyosó is beletorkollott – végcélja mindegyiknek a magas, súlyos, kétszárnyú faajtó volt, melyet négy felfegyverzett őr vigyázott. Ármány intésére ketten megragadták az ajtón függő vaskarikákat és benyomták a nehéz faépítményt. Itt már Ármány lépett be először, ők pedig egymás mellett, egyszerre követték. Az első meglepetést a fény okozta... A tágas szoba szemben lévő falán vágott ablakokon áradt be – néhány pillanat kellett csak, hogy rájöjjenek: az ablakok a szakadék falán nyílnak! A második meglepetést a súlyos faragványokkal díszített asztal túloldalán ülő férfi szolgáltatta – ha a folyosón találkoznak vele, talán nem jöttek volna rá, kit látnak. Talán... Az öltözeke nem árulta el – buggyos ujjú, alkarvédővel leszorított, nyitott nyakú fehér inget, befűzetlen bőrmellényt, kényelmesen keresztbevetett lábain fekete nadrágot és csizmát viselt. A bőre sötét volt, egészen kurtára nyírt, sűrű haja és a száját-állát körülölelő rövid szakáll éjfekete. Nemes vonású, magas homlokú, hosszúkás arcában szénparázsként izzott a szeme. Ültében is jól látszott, hogy megtermett, erős férfi. Magas hátú székének karfáin nyugtatta két könyökét, ujjait összetámasztotta. Lényének kisugárzása és arcának vonásai mellett a kezei árulták el. A gyűrűk, melyeket viselt... Jobbján mindössze egyetlen egyet hordott – egy súlyos pecsétgyűrűt; a balján hármat, s bár a benne villanó kövek nagysága nem volt hivalkodó, a kristályok tiszta fénye és remekmívű csiszolásuk elárulta még az avatatlanoknak is az értéküket. Varges, a város ura néhány pillanatig méregette őket – a kihívás határáig kihasználta a fölényt, hogy ő ül, azok hárman pedig vele szemben állnak. De csak a határig ment – tudta, meddig érdemes feszítenie egy húrt. Hirtelen elmosolyodott, hófehér fogsora szinte világított sötétbarna arcában, majd széttárta a kezeit.

- Mit tehetek értetek? – kérdezte kedélyesen.

Nem ilyen fogadtatásra számítottak! A sötét járatok mélyén az őrség végezni akart velük, órákig várakoztatták őket egy folyosón, hogy aztán egy gunyoros testőrparancsnokot küldjenek értük... s most itt ül a város ura és mosolyogva kérdi, mit tehet értük!

- Az Őrzők Tanácsának megbízásából indultunk útnak – szólalt meg Vigo, s tudta, hogy a hangzatos kijelentés féligazsága nem látszik az arcán és nem hallatszik a hangján. – A nevem Vigo, a társaim pedig Lelle és Regő. Egy nyomot követünk, ami ide vezetett bennünket. Keresünk valakit.

- Itt? – Varges felvonta a szemöldökét.

- Valakit, aki tudomásunk szerint itt járt... hét évvel ezelőtt.

- Hogy mikor?! – hajolt előre a sötét bőrű férfi.

- Hét évvel ezelőtt – ismételte higgadtan Vigo.

- S úgy gondolod, emlékezni kéne mindenki, aki évekkkel ezelőtt megfordult itt?! – Varges hangjában gúny és türelmetlenség csattant.

- Ez attól függ, hány idegen juthat be féltve őrzött városotokba! – vágott vissza Vigo. – Mert akit keresünk, nem a te fajtádhoz tartozott.

Varges lassan felállt – szálas termete Vigo fölé magasodott.

- Az én fajtámon, ha jól sejtem, a csempészeket érted... - mondta kimérten.

- Így értettem – Vigo egyenesen, rezzenetlenül nézett a szemébe.

Varges lassan elmosolyodott.

- Nos, az én fajtámból valóknak vastag a bőrük, nem szívesen engedjük meg magunknak a könnyelmű sértődéseket. Ezért mielőtt elhamarkodnám a dolgot és Ármányt rád küldeném, hadd lássak tisztán! Arra célzol, hogy hét évvel ezelőtt eltűntettünk valakit, aki nem közülünk való volt?

- Nem így értettem! – Vigo szeme megvillant, lassan elsötétedett. – És nem is ezt mondtam! Keresünk egy férfit, aki tudomásunk szerint hét évvel ezelőtt itt járt és továbbment.

- S mitől vagy biztos abban, hogy továbbment?! Mi nem szoktuk csak úgy elengedni az ide tévedő idegeneket! És nem szívesen látjuk őket élve a városon belül! – Varges arca elkomorult, fenyegető volt.

- Akit keresünk, él. És nincs itt – szólalt meg csendesen Lelle.

Tudta és érezte. Az ezüstkötél finoman pulzált a szíve alatt, de még messzire húzódott.

- Ezt mondja egy látó? – Varges felrántotta a szemöldökét.

- Ezt mondja egy látó – bólintott a lány. – Persze, kételkedhetsz a szavamban, de azzal csak a saját, drága idődet pazarolod! És a miénket.

A város ura egy pillanatra láthatóan meghökkent. A fiatal, karcsú lány alig ért a válláig, de ahogy felszegte az állát... Ez tetszett neki! Varges megkerülte az asztalt, leült a szélére és összefonta a karjait.

- Az ifjúság merészsége sokszor a pimaszság határát súrolja. Alkalmanként át is lépi! – mondta szinte derűsen. – S ti most nemigen vagytok abban a helyzetben, hogy érdemes lenne felpiszkálnotok!

- Ha simaszavú udvariaskodást vártál... nos, az nem én vagyok! – felelte egyszerűen Vigo. – De nem volt szándékunkban, hogy megsértsünk!

- Ezt örömmel hallom, – bólintott Varges – bár némi kételkedést hadd tartsak fel magamnak! Te például, ifjú Őrző barátom, láthatóan éles vagy és metsző, miként a kard az oldaladon. S valószínűleg oly kevésbé hajlékony.

- Nem fordítok köpönyeget, csak mert máshonnan fúj a szél.

- Mert Őrző vagy, ezen nem is csodálkozom – nevette el magát a sötét bőrű férfi. – Minden tisztelem az érdemdús Tanácsé, de félek, előbb-utóbb belefulladnak saját merev tisztességükbe és a szabályaikba!

- Ha jól sejtem, a saját kőkemény szabályaitok óvtak meg titeket a lelepleződéstől! – vágott vissza Vigo. – Mert javíts ki, ha tévednék, de bizonyára sokan fenik rátok a fogukat!

- Fenjék nyugodtan! A veszély tudata éberén tart minket. Viszont a szabályaink okos szabályok, s mindig a körülményekhez igazítjuk őket! Hajlunk és fordulunk, ha kell – másképp nem tudnánk megmaradni ebben a szilárd Körben, ráadásul a föld alatt! De... – mondta és előrebökött az ujjával – van egy nagy előnyünk veletek szemben!

- S mi lenne az?

- Mi élvezzük, amit csinálunk! Csempészünk mindent, amit érdemes, oda, ahol tiltva van. Kockáztatunk és élvezzük a gyümölcsöket!

- Miféle gyümölcsöket? A veszélyt?

- Az életet, fiú! A jó ételeket, a finom italokat, a multságokat, a remek fegyvereket és a szép lányokat! – ragyogó mosolya ezúttal Lellének szólt. – Ami pedig a veszélyt illeti... Bizonyára érezted már, milyen pezsdítően hat a véredre! A magasztos célok nemigen adják meg, ami a testednek kell! Vigyáznod kell, ifjú barátom! Ha veszni hagyod a könnyedséget és az örömet, savanyú és élvezhetetlen leszel, mint az ecetes bor. Megvan rá az esélyed...

Varges villanó tekintete hirtelen Regőt vette célba.

- Hallgatag, csöndes és fekete, miként a társad.

- És a lelketem még nem is láttad! – mosolyodott el Regő, vidámság nélkül. – A bőröd színével is felveszi a versenyt... S ha már kiokítottál mindannyiunkat, beszéljünk újra a lényegről.

- Beszéljünk! – Varges ellökte magát az asztaltól, az egyik ablakhoz sétált, hátat fordítva nekik. – Ki az, akit kerestek?

- A neve Duir – felelte Vigo. – Hét évvel ezelőtt járt erre, keresett valamit.

- Ha rólunk van szó, mindenki keres valamit – Varges hangja fanyar volt, de az arcát nem látták. – Gondolom, Őrző volt. A ti fajtátok nemigen hagyja cserben eltévedt és bajba jutott bárányait. Még hét év után sem...

- Ez szokatlan lehet a számodra – jegyezte meg csendesen Lelle.

Ármány rosszallóan felszisszent, Varges lassan megfordult.

- Aligha tartanál minket nemes lovagnak – értett egyet Varges, majd újra felvillantotta ragyogó mosolyát. – De ha a szemedet látom, biztosan tudom, hogy te jól éreznéd magad nálunk, ha akarnád!

Hamar rájönnél, hogy az összetartást mi is ismerjük; a közülünk valót ritkán hagyjuk cserben. Bár ha valaki a magunkfajták közül bajba kerül, nemigen van arra ideje, hogy bevárja a többieket! Tehát? Őrző volt?

- Nem Őrző, hanem jazig – Regő mély hangja, mint a szívdobbanás.

- Jazig... - Varges felrántotta a szemöldökét és elkomolyodott. – Hiába fáradtatok annyit az utazással! Való igaz, idegen kevés jut be a városunkba, s rájuk emlékezünk. Ám Duir nevű jazig nem volt köztük, sem most, sem hét éve, sem húsz éve! Sajnálom...

- S úgy tűnt, valóban így is gondolja.

- Az lehetetlen! – kiáltott fel Lelle.

- A nyomok sokszor bizonyulnak tévesnek vagy hamisnak. Mint most.

- A nyomban nincs miért kételkednünk! – csattant Vigo.

- Így hát az én szavamban kételkedsz? – Varges félrehajtotta a fejét.

- Könnyebb lenne... de ha a nyom tévedhet, úgy tévedhetsz te is!

- Aligha. Hiába kockáztattátok a bőrötöket a lejutással... s most el kell döntenem, mit kezdjek veletek.

Ez volt az az egyetlen pillanat, amikor Vigo valami apró, különös felhangot hallott Varges szavaiban. Mintha egy pillanatra megbicsaklott volna a fegyelmezettség, amellyel a város ura a hangját, a gondolatait uralta. A gondolatait, amelyet Lelle percek óta hiába próbált megérinteni. Ám ez a pillanatnyi rés elég volt Vigonak, hogy makacs ellenállás ébredjen benne. Mert megérezte a szándékot: Varges minél előbb meg akar szabadulni tőlük! Minél előbb a városon kívül avagy holtan szeretné őket látni!

- S mihez kezdenél velünk? – kérdezte Regő.

- Nem kívánom kihívni az Őrzők Tanácsának haragját azzal, hogy három emberüket a halálba küldöm. Egész életemben vadásznának rám is, a városomra is. Ez pedig nagyobb kockázat, mint a ti elengedésetek. Szabadon távozhattok, hogy megkeressétek az igazi nyomot. S azt javaslom, éljete a nagylelkűségemmel, mert a hangulatom nekem is változhat.

- Nem uram, nem megyünk el! – Vigo hangjában elszánt erő csendült.

Lelle jól ismerte ezt a hangot – tudta, hogy felesleges vele vitatkozni, mert megingathatatlan abban, amit eldöntött. Varges azonban nem ismerte Vigot.

- Itt nem jártok sikerrel! Távozzatok, amíg meg nem gondolom magam!

- Nem. Még nem fejeztük be! – Vigo szeme megvillant, s az az acélkemény él, amellyel Vargesre pillantott, elbizonytalanította a város urát. – Hét év hosszú idő... A nyomoknak is, a feledésnek is. Lehet, hogy akit keresünk, nem a saját nevét használta. Esetleg olyankor járt itt, amikor te távol voltál.

A hosszúra nyúló hallgatás a két akarat egymásnak feszülését takarta. Varges nehéz helyzetbe került – megölethetné őket, de akkor élete végig futhat az Őrzők bosszúja elől. Ha pedig életben

hagyja ezt a három betolakodót, nem szabadulhat meg tőlük könnyen! Erre gyorsan rájött – elég volt a szemükbe néznie. Ármány hangja törte meg a csendet – és a patthelyzetet.

- Hét évvel ezelőtt? Akkoriban valóban sokat voltál úton, uram.

Varges ránézett, s bár az arca mozdulatlan maradt, lassan bólintott.

- Sokat kértek tőlem... - pillantott Vigora. – Viszont én sem vagyok tévedhetetlen. Kaptok öt napot, de nem többet! Addig a vendégeink vagytok. Szabadon járhattok-kelhettek, kérdezősködhettek. Talán válaszokat is kaptok. Ha öt nap alatt bebizonyosodik az igazatok, ám legyen! De ha nem, akkor is távoznatok kell. Ellenvetés nélkül és örökre! És elfelejtitek azt is, hogy valaha itt jártatok!

- Kötve hiszem, hogy biztosíték nélkül, csupán a két szép szemünkért lennél velünk ilyen nagylelkű – szólalt meg Lelle, s bár a hangja éles volt, Varges gesztusa meglepte.

- A te két szép szemedért szívesen lennék nagylelkű! – Varges szája félmosolyra görbült. – De igazad van. Egy csempész, ha segít, mindig megkéri az árát! Tőletek egy esküt kérek, az Ősfa nevére letett esküt, hogy elfogadjátok és betartjátok a feltételeimet.

Varges tudta, mit kér – nincs Őrző, aki megszegné az Ősfa nevére letett esküt!

- Úgy hiszem, nincs más választásunk – szólalt meg Regő.

Próbált komornak tűnni és a világért sem fedte volna fel, amiről Vigo és Lelle is mélyen hallgatott – hogy ő nem Őrző!

- Én is úgy hiszem! – bólintott a város ura. – És teszek még valamit. Kaptok egy vezetőt, aki elkalauzol benneteket a városban.

- Valakit, aki rajtunk tartja a szemét, ha jól értem – jegyezte meg Vigo.

- Soha csúnyább szem ne figyeljen téged! – felelte sokatmondóan Varges.

Magához intette Ármányt, majd súgott neki valamit – s a testőrparancsnok széles mosollyal továbbította az üzenetet az ajtónálló örök egyikének. S ez a mosoly most Lellének nem tetszett – ösztönei veszélyt jeleztek.

- Amíg városbéli segítők megérkezik, - nézett rájuk komoly arccal Varges – kérem az esküt!

Vigo az asztalhoz lépett, s olyan váratlan, gyors mozdulattal vonta ki a kardját, hogy Varges és Ármány egy pillanatra hátrahőkölt. De Vigo nem harcolni akart – a pengét az asztalra fektette és rásimította a tenyerét.

- Esküszöm az Ősfa nevére, hogy az általad kijelölt határidő leteltével távozzunk a városodból, és nem áruljuk el senki élőnek, hol van, s hogyan lehet bejutni. Fogadom egy életre!

- A társaid esküjére is szükségem van!

- Többet tudsz az Őrzőkről, mint én a csempészekről, – nézett rá nyugodtan Vigo – de nem eleget. Ha egy Őrzőkből álló csapat útnak indul, a vezetőjük felel minden egyes emberéért, s amit ő vállal, érvényes mindenkire!

Ez nem volt igaz! Tudta Vigo, tudta Lelle, tudta Regő – de mindhárman tudták, hogy a homályvadász nem tehet hamis esküt az Őrzők nevében. Épp elég súly terheli a lelkét! És nem tehet esküt Lelle sem – mert ha a csempészek ravasz kockázattal játszanak, úgy maguknak is fenn kell tartaniuk egy kicsi kaput! Vigo megpróbált a csempészek fejével gondolkodni – s aszerint cselekedni. S bár mind Varges, mind Ármány gyanakodva nézett végig rajtuk, állták a pillantást.

- És te lennél a csapat vezetője? – kérdezte Varges, előbb Vigora, majd lopva Regőre pillantva.

A csendes, zárkózott férfi arcán ezúttal némi kaján derű suhant át, ahogy viszonozta a csempész tekintetét.

- Az Őrzők nem elsősorban az életkort figyelik – felelte Vigo. – A csapatunk vezetője én vagyok, s épp az imént adtam a szavam!

- Jól van – bólintott végül a város ura. – Elfogadom az esküd. Az életeddel felelsz a betartásáért!

- Úgy legyen! – Vigo felvette és a hüvelyébe csúsztatta a kardját.

Mintegy végsőszóra szapora, lendületes léptek koppanása hallatszott a folyosóról, a résnyire nyitva hagyott ajtón túlról. A feltáruló nyílásban Lelle legrosszabb sejtelmei keltek életre. A magas, karcsú, fiatal nő formás alakjára barna-vörös ruha feszült; aranyszőke haját lazán feltűzve viselte, s az itt-ott kiszabadult tincsek pimasz feltűnéssel keretezték gyönyörű arcát. Mert gyönyörű volt! Márványsima, hófehér homlok, finom vonások, nagy, csillanó, szürkészöld szemek... A léptei táncoltak, a tekintetében nevetés és kihívás. Néhány évvel idősebb lehetett Vigonál, s vele egyenlő magas.

- Hadd mutassam be Cintát! – szólalt meg Varges, ezúttal sem leplezve mosolyát. – Cinta, a vendégeink Őrzők! Az ifjú Vigo, a hallgató Regő és a bájos Lelle, akinek a szava csíp, mint a megsuhintott ostor. Öt napig vannak nálunk, keresnek valakit, aki állítólag hét éve itt járt. Gondoskodj a kényelmükről és kalauzold őket a városban, amíg itt tartózkodnak.

- Értem uram – bólintott kecsesen Cinta és pillantása felmérte a három előtte álló alakot.

Cinta tudta, milyen adottságokkal született, s maradéktalanul igyekezett kihasználni mindet. Megszokta, hogy szépsége, fellépése elbűvöli azokat, akikkel találkozik – különösen, ha férfi az illető. A poros, fáradt, feszült arcú Lellére kevés időt vesztegetett, de azért az égbék szemek fényének élet ő is megjegyezte! Regőről lesiklott – ezt az első pillanatban megérezte. Néhányszor már előfordult vele ilyesmi, s bár a büszkesége elégtételért kiáltozott, megtanulta elviselni a kudarcot is. Mert a homályvadász ereje, jelleme és szíve rég túl volt azon, hogy az ilyen ragyogó, fiatal, kihívó szépség túlzott hatással legyen rá. Valaha szebb, értékesebb nőt szeretett – Cinta felszínes pompája még csak meg sem karcolta. Így hát Vigo lett a kiszemelt préda... Cinta pontosan tudta, mi mindet vár tőle a város ura, s ő nem szeretett csalódást okozni. Felmérte hát Vigot – és tetszett neki, amit látott! Vállas, magas, büszke és fiatal! Szürke szemének villanása tüzes lélekről, szép vonalú szájának makacs íve erőről árulkodott. Cinta rávillantotta legragyogóbb mosolyát – és Vigo zavarba jött ennyi nyíltságtól.

- Gyertek velem! – mondta kedvesen a fiatal nő. – Megmutatom a szállásokat!

Varges egy sokatmondó mosollyal és kitárt karral engedte őket útjára, de Ármány a küszöbön túlig elkísérte az utolsónak maradó Lellét.

- Emlékezz a legközelebbre! – mondta hamiskás mosollyal, csendesen.

- Öt nap alatt nem biztos, hogy kínálkozik alkalom – Lelle a férfi arcába nézett és jobb kedvre derült.

- Nem kell addig várnod! Három nap múlva, este mulatság lesz az egész városban. Megkereslek. Nem szeretem, ha valaki tartozik nekem...

- Egyenlítőnk – bólintott Lelle és búcsúzóul megérintette Ármány kezét.

A hátrapillantó Vigo pontosan ezt látta – visszakapta a tekintetét, s ezúttal bosszantotta Cinta mosolya. A számukra kijelölt szobák nem voltak messze – egy csendes, örök által vigyázott folyosóról nyíltak, egymás mellett. Cinta az elsőbe Lellét, a másodikba Regőt tessékelte be, Vigonak azonban nem engedte, hogy azonmód becsukja a sajátját – a lábával kitámasztotta az ajtót.

- Ritkán adódik, hogy Őrzőkkel találkozzon az ember – mondta egyszerűen, kedvesen.

Biztos érzéssel mérte fel, hogy egy ilyen komoly, ifjú Őrzőre aligha lenne hatással a kacér vidámság, ezért változtatott a taktikáján.

- Ritkán járunk a föld alatt – felelte Vigo.

- Öt nap nem hosszú idő, aligha elég arra, amit szeretnétek – Cinta elkomolyodott. – Varges pontosan tudta, mennyi időt adjon nektek, hogy nagylelkűnek tűnjék, de ti mégse járjatok sikerrel.

És elérte, amit akart – Vigo szemében ezúttal érdeklődés csillant.

- S vajon mit jelenthet a te segítséged?

- Talán keveset, talán sokat. Én ismerem azokat a helyeket, ahol valódi hírekhez juthattok. A jelenlétem talán megnyitja a csempészek idegenekkel szemben ugyancsak zárt száját.

Vigo mérlegelt – Cinta azonban egészen másként értelmezte a pillantását. Kihúzta magát, lazán az ajtófélfának dőlt – keresve sem találhatott volna jobb mozdulatot formás szépsége felvillantásához. S bár Vigo nem volt vak, sem érzéketlen – jól látta és jól érezte a fiatal nőből áradó varázst -, nem volt ostoba sem. Cinta szépsége lenyűgözte – bár közel sem annyira, mint Rhianna királynő ragyogása vagy Rózsaláng gyönyörű mélysége -, de rabul nem ejtette. Pontosán értette, miért van velük, s bár a szíve feldobogott, amikor Cinta szőke feje közel hajolt az arcához, tudta, hogy neki a halacska szerepét szánják ebben a játszmában – a halacskáét, aki ráharap a kíváncsi csalóra! Hátrébb lépett, hűvösen elmosolyodott.

- Nagylelkű ajánlat – mondta csendes, komoly hangon. – A társaim is biztosan értékelni fogják, amikor kikérem a véleményüket.

- Bizonyára – felelte Cinta és mosoly mögé rejtette a csalódottságát. – Holnap reggel értetek jövök. Ha addig szükséged lenne rám, a folyosó őreivel üzenhetsz értem!

A folyosó őrei! Vigo fejében ez a gondolat kavargott, amikor végre becsukta szobájának ajtaját. Járkálhatnak a városban, de figyelik őket. Minden lépésüket! S ki tudja, hogy a ragyogó Cintán és a kemény vonású örökön kívül ki mindenkitől kell még tartaniuk!

Szobáik érintkeztek a kinti világgal, mert ablakaik a romvárost kettészelő szakadék falán nyíltak – ebben az irányban is lehetetlenné téve a menekülést. Őrizte, de védte is őket – nem engedte a szobájukba a romvárosra lecsapó vihar erejét. A szél nem tombolhatott a szakadékban, afölött húzott el vad, bömbölő ordítással. S bár az égzengés hangja felerősödött a sziklafalak között és a villámok fénye egy-egy pillanatra fehér ragyogásba burkolt mindent, mégis az ablak előtt zuhogó tömött esőfüggöny volt az, amit kézzelfoghatóan éreztek a fent tomboló viharból.

- Örülök, hogy ez nem kapott el minket a romok között! – sóhajtott Lelle és ellépett az ablaktól.

Vigo szobájában voltak mind a hárman, immár megmosakodva, átöltözve. Regő segítségül hívott árnyai lefedték a szobát minden kíváncsi fül, esetleg szem elől – nem áltatták magukat: sejtették, hogy ittletük minden egyes pillanatát figyelik. Az árnyak a mennyezeten, a sarkok mentén gomolyogtak, mozogtak, s bár látványnak nem voltak éppen barátságosak, de biztosították, amire szükségük volt. Lelle a homályvadászra nézett, majd Vigora, arcán a kimerültség és a csalódottság mellett valami más is kavargott. A társai a vállsebe miatti, még mindig jelentkező fájdalomnak hitték; pedig Lellének a szíve mozgolódott – s az, amit a szíve alatt hordott.

- Lehetséges, hogy Varges téved? – kérdezte Vigótól. – Vagy én tévedtem az Emlékek Kastélyában?! Te megbízol abban, amit ott láttam? Amit csak hiszek?

- Abban a hídban is csak hittél – felelte kereken Vigo. – Sem benned, sem Rozgonyban nincs miért kételkednem! Viszont egy szemernyit sem bízom a város urában, vagy a fajtájában!

- Pedig micsoda multságban lehetne részed közöttük! – villant meg Lelle tekintete.

- Az élet multságait nem az ő körükben szeretném átélni! Ezekre más terveim vannak – nézett nyíltan Lellére, s a lány volt az, aki végül lehajtotta a fejét.

- Jól teszed, hogy nem bízol bennük! – Regő egy magas támlájú fotelban üldögélt, lábait kinyújtotta. – Viszont velünk ne tedd meg ugyanezt!

- Ha a Varges szobájában történteke gondolsz, arra egyetlen magyarázatom van: rögtönöznöm kellett!

- És milyen gyorsan és leleményesen csináltad! – nevette el magát a homályvadász. – Hazudtál, esküt tettél, majd újra hazudtál! Az Őrzők Tanácsa talán nem repesne az eljárásodért...

- Azért hagytak életben minket, mert mindhármunkat Őrzőnek hisznek. Téged is! – Vigo elmosolyodott. – Ezért kaptuk ezt az öt napot.

- És egyedül te tettél esküt! – Lelle is somolygott. – Mentésítetted Regőt és engem.

- Regő nem tehetett esküt az Őrzők nevében, az már túl ment volna a csalás általam játszott határán. És sem most, sem ezután nem derülhet ki, hogy jазig! Mert jазig Őrzők nincsenek, ezt Varges is biztosan tudja.

- És én? – kérdezte a lány.

- Szabad vagy – nevetett halkán Vigo. – A város titkát én nem adhatom ki, de te igen, ha úgy fordul a sors. S én is csak az élők felé tartozom titoktartással – az eltávozottakra nem tettem esküt! És ennél többet aligha érhettem volna el... Vargas és Ármány már a csapat nevében letett eskünél is erősen gyanakodott.

- Lehet, hogy nem kedveled a fajtájukat, de életben tudnál maradni közöttük – mondta Regő.

- Ez most bók vagy elmarasztalás? – Vigo elvigyorodott.

- Hogy is marasztalhatnám el a csapatunk vezetőjét?! – vágott vissza a homályvadász, majd komolyabb hangon folytatta. – Öt nap nem hosszú idő egy ilyen városban.

- Igen, erre Cinta is utalt – bólintott Vigo. – Pontosan annyi, hogy ne járjunk sikerrel.

- S a ragyogó mosolya ellenére ő is meg fog tenni mindent, hogy kudarcot valljunk! – jegyezte meg élesen Lelle.

- Így hát a ragyogó szőkeség hamis báját neked kell kiegyensúlyoznod! – nézett a lányra Regő. – Duir itt járt. S most újra itt van, ezúttal hozzád kapcsolva. Meg kell érezned a megoldást!

Lelle a szívére fektette a tenyerét.

- Mióta visszajöttem a Mezsgyéről, nagyon nagy a nyomás idebent – mondta csendesén.

- Én azt hittem, a vállad fáj! – lepődött meg Vigo.

- Nem, a vállamnak nincs semmi baja – rázta meg a fejét Lelle. – Duirral azonban valami történik. Duirral és velem... És mióta lejöttünk a lépcsőkhöz, csak fokozódik. Duir megmozdult!

- Így hát jó helyen járunk! – vetette fel a fejét Vigo.

- Jó helyen. A kérdés csak az, hogy az időnk elegendő lesz-e?!

A Csempészek Városa úgy tárult fel előttük, ahogy kevés idegen láthatta. Gyorsan megértették építésének merészségét – s lassan az itt élők lelkivilágára is ráéreztek. A valaha volt nagy földrengés nem csak a felszínt repesztette ketté – a mélyben is szakadékok láncolatát hívta életre – s a csempészek pontosan ezt használták ki! Ezeknek a belső szakadékoknak a falába vájták legtöbb épületüket, ügyes kézzel, fáradtságot nem ismerve és eredményesen. A meredek falak oldalában lépcsősorok kanyarogtak, mint megannyi örült kígyó, volt, amelyiken mindössze két ember fért el egymás mellett, de akadtak jóval szélesebbek – különösen a raktárak környékén. A szakadékok két oldalát hidak kötötték össze, a legtöbbjükön ők is átkeltek, míg ide-oda járkáltak, hírek után kutatva. Cintától megtudták, hogy a csempészeknek sok telephelyük van, szerte a körökben, de ez a föld alatti, rejtett város a központjuk, s egy valamirevaló kereskedőnek – ahogy magukat nevezték -, ha adott magára, háza volt a városban. És a végsőkéig, mindenki előtt titokban tartották a helyét! Mert ez a rejtettség volt létük alapja; s mert tiltott árukkal kereskedtek, egyben az utolsó védvonaluk is, ha

úgy hozta a szükség. Szépítették, erősítették, gondozták és mindenekfelett védték! A sziklafalba vájt házak egyébként jóval kellemesebbnek és kényelmesebbnek bizonyultak a kinézetüknél. Mivel itt a kőzetek nélkülözték a nyirkosságot, – a vizet is nagyon mélyről, az egyik szakadék aljából szívták fel – a száraz barlangtermeket, szobákat gazdagon díszítették, mindenki az erszénye vastagságához mérten. Hamarosan annak is tanúi lehettek, hogyan közlekednek a telephelyek között – s ez akaratuk ellenére is kivívta az elismerésüket. A város egyik magas barlangtermében ugyanis három Kaput tartottak nyitva; s Cinta még azt is elárulta, hogy ezek gyűjtőkapuk. Valaha régen, a város létrejöttekor egy kapumester hozta létre őket, s az utódai, a csempészek berkeiben felserdült varázstudók nyitva és őrizve tartották valamennyit.

- Hogyan lehet, hogy a túloldalon nem veszik észre a Kapuk létét? – kérdezte Lelle a fiatal nőtől.
- Mert a bölcs kapumester olyan túloldalt keresett, amelyről már elfeledkeztek a körök lakói.
- Tehát az Elfeledett Kapuk hálózatát – mondta csendesen, inkább csak magának a lány.

S nagyon kíváncsi lett volna, honnan is származhatott az a régi kapumester! – de ezt nem volt módja megtudakolni, mert Cinta elterelte őket a Kapuk Terméből, ahol egyébként egyre nagyobb volt a sürgés-forgás. A városban tartandó multság hírére, amit úgy tűnt, rendszeresen megtartanak, egyre többen érkeztek a külső telephelyekről. S bizony nem csak férfiak... S bár a föld alatti város törzslakói között kevés volt a nő, a kinti csempészek nagy része családos volt. Megtehették, mert valódi tevékenységüket szinte valamennyien valamiféle tiszteletreméltó foglalkozással álcázták – s a családjuk nem árulta el őket! Mert valóban összetartottak, miként arra Varges is utalt! Igaz, hogy heves vérmérsékletük, fürge eszük, csalfa ravaszságuk egymással is vitába – vagy még többbe – sodorta őket, de az idegenek, a külvilág felé úgy zárták soraikat, hogy azon nem lehetett rést találni! Ismerték a hűséget és a becsületet – de csak, ha a titkuk forgott veszélyben! Ha nem erről volt szó, még egymást is szívesen kijátszották a nagyobb nyereség érdekében! És Varges a vezetőjük volt... okosabb, ravaszabb, fegyelmezettebb és gátlástalanabb, mint a többiek. Ismerte az övéit, tudta, hogy nem fognak beszélni az idegeneknek, s ezen Cinta jelenléte sem változtatott. No igen, Cinta... Hogy a jelenléte előnyt vagy hátrányt jelentett-e, azt nehéz lett volna eldönteni. Már első nap elvitte őket a legfontosabb helyre, a Nagy Fogadóba, ahogy itt nevezték a legfőbb találkozóhelyet. Az építmény méltónak bizonyult a nevére, s a fekvése is központi szerepét hangsúlyozta. Mert a fogadó belső termeinek ablakai a külvilágra, a romvárost kettészelő szakadék falán nyíltak – s valódi fény áradt be rajtuk. Mint kiderült, a lenti városnak csak egészen kis része nyílhatott a külső szakadékba – csupán annyi, ami nem ment az álcázás rovására. Épp ezért a fogadó belső termei a legfontosabb személyeknek voltak fenntartva – őket oda be sem engedték! -, a csempészek java része a fogadó teraszán, egy tágas, magasra vájt barlangteremben üldögélt. Ahol a nap minden szakában szólt a zene, egy kis színpadfélén játszó zenekar jóvoltából. De lehetett bármilyen élénk a hangulat, ők egyszerűen egy tapodtat sem jutottak előrébb! Az első két nap éppolyan eredménytelen volt, mint ahogy a lelkük mélyén sejtették – s ahogy Varges számított. Az első nap még valahogy elviselték

Cinta állandó jelenlétét, sokat tudó, segítőkész mosolyát – alkonyatkor azonban maga Vigo kérte meg, hogy másnap időnként hagyja őket magukra. Cintán nem látszott, hogy megbántódott volna, pedig belül egyre dühösebb lett. Regő jobbára figyelemre sem méltatta, Vigo pedig, bármennyire is igyekezett, mindig megtartotta a két lépés távolságot. Cinta így végül annál próbálkozott, akit mindezek okozójának tartott – Lellénél. A mi lányok tartsunk össze régi fogását vette elő, s talán célt is ért volna, ha Lellének nem mindig Vilja jut eszébe, ahogy ránézett a fiatal nőre. Cinta így többször magukra hagyta őket, s csupán azzal vigasztalódhatott, hogy nem járnak sikerrel!

- Az idők végéig várhatunk arra, hogy eláruljanak valamit! – morogta a társainak Regő. – Talán, ha mellettük harcoltunk volna... Vagy ha közéjük tartoznánk! Vesztegetjük az időnket.

Ez a meggyőződés erősödött Vigóban is – nem Lellében kételkedett, csupán úgy érezte, erről az oldalról nem jutnak el Duirhoz! Lelle látta társai növekvő csalódott türelmetlenségét, de nem szólt semmit. Az egyetlen eredmény, amit két nap alatt elértek, egy ismeretség volt. Ha ugyan eredménynek lehetett nevezni... Mert ezúttal nem ők kezdeményezték az ismerkedést, a férfi csapódott őhözájuk. Regő és Vigo az első pillanattól kezdve Varges újabb, rájuk aggatott emberének tartotta, s ez a sejtelen az egyre óvatosabbá váló lányban is ott élt. A magas, barna hajú, csinos arcú férfinak ugyanis nagyon világos, nagyon hűvös, nagyon átható kék szemei voltak. Talán megérezte Vigo és Regő ellenszenvét, talán csak a csempészek között szokásos módon, nyíltan a szebbik nem csodálója volt – mindenesetre Lellét nézte ki magának. S olyan ügyesen, olyan határozottan, mégis kedvesen lépett fel, hogy Lelle nem talált benne semmit, amivel elutasíthatná. Illett hozzá a neve: Sima. Hallott arról, mit keresnek a városban, miként nagyjából mindenki, s bár segíteni természetesen nem tudott – öt éve járt először itt a föld alatt! -, láthatóan érdeklődött irántuk, ami a többi fajtabeliéről nem volt elmondható. Vigo nagyjából az első pillanattól kezdve megutálta a csinos arcú, megnyerő, fiatal férfit, s ez az érzés akkor sem csillapult, amikor kiderült: Sima jazig! Regő halványan bólintott – a beszédéből, a mozdulataiból már sejtette, s hálát adott az égnek, hogy ő nem árulta el magát.

- Ennek ellenére továbbra is fennáll a veszély, hogy megérzi – mondta este, amikor hármasban maradtak.

- Tényleg jazig? – Vigo hangja élesebbre sikerült, mint szeretne volna.

A homályvadász rápillantott, felvonta a szemöldökét.

- Hízalgő, amit rólunk gondolsz, de ne akard mindenkire rávetíteni – felelt komolyan. – Egy yill-nép sem csak hősökből áll. Sokfélék vagyunk, erősebbek-gyengébbek, miként minden nép fiai. Ami megkülönböztet tőlük, hogy több a feladatunk és ehhez mért az erőnk. De egy jazig is tévedhet rossz útra... Az ereje miatt talán könnyebben is, mint az egyszerű emberek. Nézd meg a Boszorkánymestert! Nézz meg engem... Higgy bennünk, segíts nekünk és láss olyannak mindenkit, amilyen!

- Sima gyanús!

- Ez kétségtelen – értett egyet Regő. – De ettől még jазig. Épp ezért vele légy fokozottan óvatos. Többet megsejthet belőlünk, mint a város ura!

S bármennyire szerették volna, Sima a harmadik napon sem akart megválni tőlük. Mintha átvette volna Cinta helyét – s a fiatal nő ennek láthatóan nagyon nem örült. Ismét a fogadó felé vették az irányt – mi mást tehettek volna. Vigo és Regő ment elől, a tartásukból, mozdulataikból egyre nagyobb feszültség sugárzott; s ennek nem is a sikertelenség volt a fő oka, azzal megbirkóztak volna. Ám a tudat, vagy inkább csak biztos sejtetem, hogy minden lépésüket figyelik, minden kiejtett szavukat meghallják az arra kirendelt fülek... nos, ez náluknál kevésbé temperamentumos, tüzes lelkeket is megkeserítette volna. Őket lassan a pattanásig feszítette. Lellére egyre gyakrabban tört rá finom, de ellenállhatatlan hullámokban a rosszullét. Nem volt letaglózó, de a vele járó enyhe szédülés, émelygés és a nyomás a szíve táján figyelmét, erejét követelte. Nem beszélt róla, de az arca a kelleténél jóval sápadtabb, szemének ragyogása halványabb lett. Éppen Sima életének történetét hallgatta, ahogy lépdelt a társai után, s bár a türelme kitartott az oldalán sétáló férfi mellett, a kedve azonban nem. Néha mosolygott, bólintott, s bár fél füllel hallotta és meg is jegyezte a jазig mondandóját, szemét Vigo hátán tartotta. A fogadóban a szokásosnál is nagyobb volt a nyüzsgés – aznap estére volt meghirdetve az egész napos multság kezdete! A csempészek kisebb-nagyobb csoportokban, hullámszerűen vonultak az asztalok között; összefonódó beszédfoszlányok, nevetés, láрма és füst mindenfelé. Vigo megtorpant a széles bejáratnál, azt fontolgatta, talán jobb, ha be sem lépnek a tömött, immár átláthatatlan helyiségbe. Lellébe beleütköztek néhányan, amíg Sima meg nem fogta a karját és közelebb nem húzta magához és a terem falához.

- A mai nap aligha alkalmas a kérdezősködésre! – jegyezte meg Sima. – Mindenkit az örömek és a most érdekel, a múltat és a jövőt félrerakják holnapig!

Vigo meghallotta a szavait, hátrapillantott – először a férfi kezére, amellyel még mindig Lelle karját fogta, majd a szemébe.

- Nekünk viszont nincs annyi időnk, hogy az örömekbe fulladjunk! – jegyezte meg élesen.

Sima elmosolyodott, mint aki nem kíván vitatkozni, de elengedte Lelle karját.

- Akkor hát keress érdeklődő füleket és járj sikerrel! – felelte Sima és vigyázott, hogy hajlékony szavainak finom gúnyába most se lehessen belekötni.

Vigo visszavágott volna, de ekkor az előttük álló férfiak kis csoportja hátratántorodott, egyenesen nekik – mintha lökték volna őket. S akkor meghallottak egy mély, reszelős hangot, amely kiabálás nélkül túl tudta harsogni a lármát.

- Nézz a lábad elé, ostoba! Az az én csomagom, nem a te szőnyeged!

Majd csörömpölés hallatszott.

- Ez lehetetlen! – mondta Vigo és Lellére nézett.

- Talán nem – a lány arca felragyogott. – Talán nem!

Mert csak egyvalakinek lehetett ilyen hangja! Vigo előrelelendült, kíméletlenül félretolta az előtte álló embereket. Először csak a sisak csúcshegyét látta meg, majd amikor az utolsó, meglehetősen testes akadályt is ellökte maga elől, meglátta teljesen. És látta Lelle is, amint Vigo mellé lépett. A kissé hajlott tartású alak nekik háttal állt és morogva a zsákját rendezgette; az csörömpölt. Most is viselte mellvértjét, könyök és alkarvédőit, görbe lábain pedig a lábpáncélt. És azt a lehetetlen, eltéveszthetetlen sisakot!

- Luprin?! – Lelle kiáltásában a meglepetés és az öröm keveredett.

S a nevet hallván nem csak az öreg kobold torpant meg a mozdulata közben – a közelben álló csempészek is megdöbbenve pillantottak a lányra. Luprin először csak a fejét fordította hátra – gyér szakállában megcsördültek a belefűzött gyöngyök. Lellére nézett, majd a mellette álló Vigora.

- Ez lehetetlen! – dünnyögte.

- Talán nem! – mondta Vigo és szélesen elvigyorodott.

És akkor Luprin felnevetett, harsogó, az egész termet betöltő nevetéssel, elengedte a zsákját és két hosszú lépéssel náluk termett.

- Lelle! Vigo!

Erős kezével úgy megszorította Vigo vállát, hogy majd csontját törte, Lelle felé kitérte a másikat és magához ölelte a lányt. Néhány pillanatig ölelgették, lapogatták egymást, majd Luprin hirtelen eltolta magától mind a kettőt.

- Mi a fészkes rossebet kerestek itt?! – kérdezte nyersen.

- Ezt kérdezhettem volna én is! – vágott vissza Vigo.

Az öreg kobold egyikükről a másikra nézett, majd felpillantott a melléjük lépő, sötét ruhás homályvadászra. Tekintete befogta az ugyancsak kelletlen arcot vágó Simát és érzékelte a körülöttük fokozódó kíváncsiságot.

- Nos, ha nem akarjátok, hogy ekkora közönség előtt csókolgassalak benneteket, talán kereshetnénk valami nyugalmasabb helyet – jegyezte meg. – Nálatok vagy nálam? Én itt szálltam meg a fogadóban.

- Akkor inkább nálunk! – jegyezte meg pillanatnyi mérlegelés után Vigo. – Itt kissé nagyobb a forgalom. Az ablakaink pedig valódi napfényt kapnak!

- Aha! Sejtettem, hogy bajban vagytok – bólintott Luprin, visszalépett a zsákjához, a vállára dobta – Mehetünk.

Sima ezegyszer tétovázott, hogy csatlakozzon-e, de az öreg kobold észrevette és összehúzott, sárgás fényű szemeivel rámeredt. Sima jobbnak látta, ha marad. Az elvonuló négyes után pillantott, így ő a szeme sarkából megláthatta az aranyos villanást – Cinta döbbent arcát a tömegben.

Most is Vigo szobájába vonultak be, a megszólalni készülő Luprint csendre intették, amíg Regő előhívta az árnyait. Az öreg kobold elkomorodott, ahogy a homályvadászra nézett.

- Most már beszélhetsz – szólalt meg néhány perc múlva Regő.

Luprin hűvös maradt. Méregette a homályvadászt, állta Regő nyugodt pillantását. Lelle érezte, hogyan feszül az öreg kobold rejtett indulata a jazig sziklaerejének. Küzdelem volt ez a javából, néma párbaj és a lány egy idő múlva megelégedte a szobában pattogó feszültséget. Luprin elé lépett, karjára fektette a tenyerét.

- Regő homályvadász és velünk van – mondta csendesen. – Nagy baj lenne, ha már a barátot sem tudnánk megkülönböztetni az ellenségtől.

Luprin Lellére nézett, fintorra húzta széles, keskeny száját.

- Ne hagyd, hogy egy fickó ilyen könnyen levegyen a lábadról! Látom én, hogy nyugodt, higgadt. Kitűnő párosítás, ha egy nőt kell leszerelni!

- Sejthetnéd, hogy nem a nyugodt, higgadt fickók a gyengéim – felelte csúfondárosan Lelle. – És volt egy, az indulatosabb fajtából, aki már az első csókomat is elorozta!

- Életem egyik legszebb és legnehezebb napja volt – Luprin is elmosolyodott. – Akkor mentetek be a Szellemeik Barlangjába... A nyavalyába is! Eltelt egy év! Végigcsináltatok az egész keserves utat, megtettétek, amit kellett, de egyikőtök sem jött vissza, hogy meséljen!

- Nincs mentségünk! – lépett oda Vigo is. – Csupán alkalmunk, hogy jóvátegyük.

- Hát élj az alkalommal, fiú! – villant rá a sárgás szempár. – Látom, most sem véded magad jobban, mint amikor nálunk jártál. És a sárkány?

- Rico elment, hogy megkeresse a népét – felelte Lelle.

- Tehát ő is ebben a körben mászkál valahol! Pompás! Ti is... és itt kell találkoznunk!

- Üljünk le és elmondunk mindent – mondta nyugodtan Vigo. – Az árnyak védenek a kíváncsi fülektől. Itt tényleg magunk vagyunk.

- Aligha van még hely, amelyik elmondhatja ezt magáról ebben a városban! – morogta Luprin és leült a fotelbe.

Beletelt egy órába is, mire szépen, sorban mindenről beszámoltak.

- Ám úgy tűnik, hiába jöttünk ide – fejezte be végül Vigo.

- Hiába?! Hiszen velem találkoztál! – szólalt meg Luprin. – De komolyra fordítva... Ha odafönt, a romok között számítottál arra, hogy az orrodnál fogva akarnak vezetni, akkor idelent ezt miért felejtetted el?

- Nem felejtettem el! Mégis képtelenek vagyunk áttörni a bizalmatlanságuk és a hallgatásuk falán. Figyelik minden lépésünket és hátráltatják a feladatunkat!

- Persze, hogy figyelnek és hátráltatnak! Ezek csempészek! Mégis, mire számítottál?!

- Arra aligha, hogy veled fogok találkozni! – Vigo szeme megvillant. – Te mit keresel ezek között?!

- Fegyverkovács vagyok. Talán a legjobb ebben a körben – felelte nagyozolás nélkül, egyszerűen Luprin. – A csempészek szeretik a munkámat. Még a város urának is van egy kardja, amit tőlem vásárolt!

- Tehát üzletelsz velük – jegyezte meg Regő.

- S ugyan miért ne tenném?! – villant a homályvadászra a sárgás szempár. – Becsülik és értékelik a munkámat. Meg is fizetik. De ami még ennél is több: értenek a fegyverforgatáshoz! Legalább annyira, mint az üzlethez, ahogy nevezted. És én szeretem, ha a munkáim értő kezekbe kerülnek. Évente kétszer, a két legnagyobb mulatságuk idején jövök el. Válogatok a megrendelések között, mert akármilyen alaknak nem készítek fegyvert. Annak például, aki veletek álldogált a fogadóban, semmi pénzért nem kovácsolnék.

- Pedig az egy jазig – somolygott Regő.

- Na és? Nem tetszik a fickó!

- Ebben egyetértünk – szúrta közbe Vigo.

- Miért, Varges tetszett? – hajolt előre Lelle.

- A város ura kemény fickó. Nagyban játszik és tud játszani! Ha az erkölcsaire célozgat, azokkal nem nekem tartozik elszámolással! De van benne tartás, van benne erő és van benne tisztelet is. Nála jó kezekben van a kardom, nem fog vele összevissza vagdalkozni. Vannak még itt ilyenek. No persze, nem a többség – ezért válogatok a megrendelések között. Akad, akin sokat gondolkodom, de akad olyan is, mint Ármány... Neki kimondottan élvezet volt dolgozni! Varges jól válogatja meg az embereit. A testőrparancsnokát is, a szépséges Cintát is, aki lát, hall és cselez helyette. Na és persze bővöl, ha arra van szükség. Nálatok sikerrel járt?

- Ha arra célzol, hogy ellen tudtunk-e állni Cinta szépségének, akkor a válaszom igen – somolygott Vigo. – Nem sírtam el a vállán nehéz életem történetét és nem mondtam neki többet annál, mint a város urának.

- Akkor megdühödött rád, Vigo barátom! S bár jó lesz, ha vigyázol a hátadra, mégsem ez a legfőbb gondotok. Egészen biztosak vagytok abban, hogy Duir itt járt?

- Igen – felelte csendesen Lelle, de szavának ereje nem adott okot a kételkedésre.

- Neked igazán tudnod kell! – bólintott Luprin. – S tehetsz-e ennél többet?

- Duir emlékeit zárlat alatt tartják, miként mondtuk; egyedül a Mezsgyén és álomban tudtam vele találkozni.

- Akkor talán álmodnod kéne!

- Mióta a Mezsgyéről visszajöttem, még nem sikerült – Lelle lehajtotta a fejét. – Azt hiszed, nem próbáltam, mióta itt vagyunk?! Mióta Varges kereken kijelentette, hogy sose hallott róla! De itt nem tudok álmodni!

- Azért mert a föld alatt van?

- Azért, mert velem történik itt valami! Mint amikor egy tó csak töltődik, töltődik és nekifeszül a gátnak...

- És nincs itt valami, ami igazán felbosszantana? – hunyorgott rá Luprin. – Tapasztalataim szerint, ha egy nőt úgy igazán sikerül feldühíteni, az minden gátat átszakíthat.

- Még Varges sem érte el – mosolyodott el Lelle. – Sima pedig...

- Vigyázz Simával!

- Miért? Ő is Varges embere?

- Hogy Sima kinek az embere, az nehéz kérdés. Azt mondanám, leginkább a saját maga ura. Azért vigyázz vele, mert nehéz rájönni, mit is akar!

- Úgy tűnik, jól ismered ezt a várost, meg a lakóit is – szólalt meg Regő. – Talán te vagy az, aki segíteni tudna!

- Nem jártam itt akkor, amikor Duir. Talán kérdezősködhetnék... - Luprin elvigyorodott -, de mostanra már mindenki tudja, hogy ismerjük egymást! A csempészek nem ostobák; tudják, amit nekem mondanának, eljutna hozzátok. És aligha kockáztatnák Varges haragját vagy hogy Cinta éles szeme rájuk irányuljon. Ez a lehetőség elúszott, homályvadász! Egyetlen hozadéka, hogy titeket komolyabban fognak venni – és még inkább figyelni.

- Tehát maradtunk, ahol vagyunk! – csattant fel elkeseredetten Vigo.

- Igen – bólintott őszintén Luprin. – Van még két és fél napotok, de lehetne hatvan is; a csempészekről nem fogtok megtudni semmit, mert Varges úgy akarja! S bármi is legyen erre az indoka, nem fog változtatni rajta. Egy tanácsom azonban lenne... Bár ahogy ismerlek, nem fog tetszeni!

- Ha arra célsz, hogy mulatozgassak...

- Bizony, hogy erre célsz! Ne kezdj el heveskedni, hanem hallgass végig! Ismerlek annyira, hogy lássam, olyan feszült vagy, mint az íj idege elpattanás előtt. Ilyen feszülten, görcsösen pedig akkor sem fogsz célt érni, ha tálcán hoznák eléd a megoldást! Nézd, ha már nem jártál sikerrel, legalább lazíts! Még az is lehet, hogy meglepetésben lesz részed... A ma este a mulatságé és azt mondanám, élj vele! Még akkor is, ha úgy kell rákényszerítened magad; hacsak nem akarod, hogy lángot vessen a füleden kiáramló gőz!

- Ennél azért nagyobb az önuralmam! – Vigo halványan mosolygott.

- A túlzott önuralom merevvé tesz – Luprin félrehajtotta a fejét. – S talán neked nem kell magyaráznom, mi történik egy túl merev pengével... Vidd táncolni Lellét! Sőt, jobbat tudok! Lellét engedd át nekem, és ragadd derékon Cintát! A többi majd jön magától...

Regőn kívül senki nem látta a pillantást, amelyet Lelle vetett Luprinra – és a homályvadász is gyorsan lehajtotta a fejét, hogy elrejtse sokat tudó mosolyát.

- Megfontolom – bólintott Vigo. – Így hát velünk maradsz?

- Van egy-két elintéznivalóm, de alkonyatra visszajövök – állt fel Luprin. – És együtt megyünk a fogadóba.

Ám ebből a tervből nem lett semmi. Luprin távozása után nem sokkal ugyanis üzenet érkezett Vargestől – a város ura saját, szűk körű lakomájára hívta meg az idegeneket!

- Ezt alighanem a barátotoknak köszönhetjük – vélte Regő. – Az öreg koboldnak igaza van, rövidebb pórázra kötnek minket.

- De ezt a pórázt stílusosan csomagolják – Vigo éles fintort vágott.

S ez még nem volt minden! Mert amint Lelle visszatért a saját szobájába, meglepetés várta. Az ágyára terítve egy aranyszálakkal varrt, szűk felsőrészü, libbenő szoknyájú égkép ruha feküdt. A lány halk, meglepett kiáltására Vigo és Regő is bedugta a fejét.

- Ki küldte? – kérdezte Vigo, a kelleténél jóval élesebben. – Ha az a simaképű jazitig...

Lelle a ruha fölé hajolt, leemelte róla a finoman rátűzött papírt. Hogy legyen miben egyenlitened... - ez állt rajta.

- Nem Sima, hanem Ármány – mondta mosolyogva és megsimogatta a ruha puha anyagát.

- Úgy tűnik, táncost már találtál; de azért ne feledkezz meg arról, mit jelent a neve! – Vigo sarkon fordult és kiment a szobából.

Lelle a homályvadászra pillantott. A férfi halványan elmosolyodott.

- Úgy tűnik, itt tényleg tudják, hogyan kell levenni egy nőt a lábáról. Akár tanulhatnék is tőlük...

- Ez csak egy ruha! – csattant fel Lelle.

- De micsoda ruha! És egy vadidegen férfitől! – Regő gunyorosan biccentett és ő is magára hagyta a lányt.

Lelle legszívesebben utána vágott volna valamit, de fékezte magát. Regő ezután a másik társához nézett be – Vigo a közelgő mulatsághoz egyáltalán nem illő dologgal foglalta el magát: a kardját tisztogatta.

- Ez csak egy ruha! – jegyezte meg nyugodtan a homályvadász, mert pontosan tudta, mi bosszantotta fel a másikat.

Vigo megállt a mozdulat közben, lassan leeresztette a kardját.

- Úgy döngik körül, mint méhek a mézet – Regőre pillantott, hangjának higgadtsága alatt düh parázslott. – Lelle még csak tizenöt éves!

Regő beljebb sétált, leült Vigoval szemben.

- Talán túl hosszú ideje látod nap mint nap... - felelte. – S nem veszed észre, amit ezek a csempészek igen. Lelle nő. Igaz, fiatal és tapasztalatok híján még csak ígérekkel teli... De ízig-vérig nő! Nem kényes, helyén van a szíve, a nyelve, az esze. És próbálgatja a szárnyait. A szárnyait és nem a karmait! Azt mondanám, ne akard mindenáron pátyolgatni. Rosszul tűri...

- Hát mit tegyek? Nézzem mosolyogva, ahogy a csempészek őt próbálják felhasználni?!

Bár a hátsó szándék valószínűleg a csempészek sajátja, s meglehet, Lellét tartják közülünk a legkönnyebben megközelíthetőnek, hogy megtudják, amit akarnak... De ettől még Ármány férfi, Lelle pedig egy különös fiatal lány. Én nem aggódnék az óvatossága miatt. És a szíve miatt sem...

Ezzel a homályvadász felállt, az ajtóhoz sétált. Ott még egyszer visszapillantott, arcán csúfondáros mosollyal.

- S azt se feledd el, hogy egy ilyen zártkörű rendezvényről Cinta sem fog hiányozni

Sokat javítottál a hangulatomon! - közölte Vigo, majd felpattant és egy gyors mozdulattal becsukta Regő orra előtt az ajtót.

Maga Ármány jött értük, hogy a lakomára kísérje őket, de amikor Lelle a kopogtatásra kinyitotta az ajtaját és kilépett, nem csak ő lepődött meg. A lány karcsú alakján úgy állt a ruha, mintha ráöntötték volna, s oly kecsesen mozgott benne, mintha máris táncolna. És szép volt - nem csak egyszerűen bájos... Kibontott haja vörösesen villant a folyosón égő fáklyák fényében, s a Rionától látott módon tartotta féken - az arca mellett befont egy-egy tincset, s azokat fogta össze hátul. Ármány szélesen mosolyogva karját nyújtotta, de Lelle nem fogadta el azonnal. Mert ha az ő megjelenése meglepetést keltett, most rajta volt a sor, hogy megtorpanjon. Vigo és Regő is ott álltak már a folyosón - s a lényükből áradó, elképesztő hasonlóság szíven ütötte a lányt. Ugyanolyan ruhát viseltek; valószínűleg a város urának avagy Cintának a jóvoltából, akik nem akarhatták, hogy a pazar lakomát két útiruhás alak jelenléte rontsa. De ha Varges ki akarta emelni jelenlétük kellemetlenségét, úgy azt az öltözet színével megtette - mindketten talpig feketében voltak. Könnyű, lágy esésű, bő ujjú inget; sima, de láthatóan vadonatúj nadrágot és feketére cserzett bőrből készült, kissé ejtett vállú mellényt viseltek, melyet vastag öv fogott össze a derekukon. S bár ugyancsak elütöttek az égkek bársonyujjast viselő testőrparancsnoktól, Varges mégis rosszul számított - mert a sötét ruha remekül állt a két magas, vállas, kibontott hajú férfin. Lelle rájuk mosolygott és a szemében annyi elismerés ragyogott, hogy Vigo menten jobban érezte magát fegyvertelensége ellenére is. Mert pengék, botok, török nem vehettek részt a lakomán!

- Lelle? - Ármány hangja riasztotta fel a lányt.

Elkapta a szemét a társaitól és végre elfogadta a feléje nyújtott kart. Ők ketten mentek elől, s bár Lelle most is jól érezte a férfiből áradó varázsos vonzást, mégis szívesebben lépkedett volna hátul - Vigo mellett. Nem tudta megállni, hátra kellett pillantania - s két társának sötét ruhás alakját, nesztelen, mégis erőteljes lépteit figyelve önkéntelenül megborzongott.

- *Mint a ragadozók - gondolta. - Még fegyvertelenül is veszélyesek.*

A tágas terem nyitott ajtóval, felfegyverzett őrséggel, fényesen lobogó fáklyák sorával és hívogató illatokkal várta őket. Amint beléptek, minden szem rájuk irányult - láthatóan és jól időzítve ők voltak az utolsók. Harminc-negyven meghívott lehetett a teremben, legtöbbjük ember. A hajlott hátú, ezúttal páncéltalan, feltűnően rosszkedvű koboldot azonnal észrevették. Luprin biccentett nekik, s láthatóan oda sem figyelt a mellette álló Sima szavaira. Varges sietett eléjük, nyomában Cintával. A város ura szélesen mosolygott, kitarta a karját, miként barátok köszöntésénél szokás. Sápadtfehér és

arany ruhájában még feketébbnek tűnt a bőre, vakítóbbnak a fogsora. Cinta tetőtől talpig az érett óbor vörösének színét viselte – egyszerre tűnt káprázatosnak és ingerlőnek.

- Köszöntelek benneteket! – Varges megfogta Lelle szabad kezét és fejet hajtott. – Éreztétek jól magatokat ezen az estén. Idegeneknek még nemigen volt részük abban, hogy itt lehettek!

- Köszönjük a nagylelkű meghívást – felelte a lány csendesesen, de csípősen. – Nem fogjuk elfelejteni a vendégszeretetedet!

Varges szeme megvillant, a mosoly azonban nem tűnt el az arcáról.

- Ármány, kísérd a helyére a hölgyet – bölintott a testőrkapitánynak. – Az ifjabb Őrzőt Cinta gondjaira bízom, az idősebbet régi barátunkra, Luprinra.

Varges mesterien keverte a kellemetlenkedést a mosollyal, s mindezt olyan udvariasan, hogy nem szólhattak ellene! Pedig ennél rosszabb *ültetést* nem is találhatott volna ki – teljesen szétválasztotta őket! Lelle két oldalára Ármány és Sima került; Vigo a félköríves asztalsor másik ívén, Cinta mellett ült. Tőlük valamivel távolabb a mogorva Luprin és a zárkózott Regő párosa. A lakoma pazar volt, a beszélgetés élénk – már ami a helybélieket illeti. Mert ugyan Lelle viszonylag jól érezte magát Ármány társaságában és Sima sem volt kellemetlen, addig Vigo csak kurtán felelgetett a villanó szemű Cinta kérdéseire, a kobold és a homályvadász pedig egy szót sem szólt egymáshoz. A vacsora végeztével Varges tapsolt és az egyik sarokban eddig csendesesen várakozó zenészek muzsikálni kezdtek. A hosszú, félköríves asztal tágas teret fogott közre; kimondottan a tánc számára. Ahogy a zene felcsendült, a város ura felállt és hosszú, lendületes lépteivel Lellehez sétált; megállt a lány széke mellett és mosolyogva a kezét nyújtotta. Lelle egy pillanatig moccanni sem tudott. Hogy ő táncoljon a város urával az üres táncter közepén, mindenki szeme láttára?! Mélyen elpirult az újabb kényelmetlen helyzettől, de amikor Varges szemében gunyoros szikrákat vett észre, mintha elfújták volna a zavarát. Gúnyolódni akar vele?! Lelle felszegte az állát – ez a mozdulat most is nagyon tetszett Vargesnek -, hátratolta a székét és elfogadta a férfi kezét. Sosem táncolt még ekkora közönség előtt – tulajdonképpen nem táncolt még közönség előtt -, de a tánclépések miatt aggódott a legkevésbé. Olav és ő sok vidám órát töltöttek azzal – jobbára Vigo távollétében -, hogy újabb és újabb táncokat tanuljanak. Lelle volt a tanítvány, Olav a tanár, de micsoda remek mester! Ezért amikor Varges a terem közepére vezette Lellét és átfogta a derekát, a lány bátran tette a kezét a férfi vállára – tudta, hogy ő fog meglepetést okozni. Olyan egyszerre indultak el, mintha mindig is ezt gyakorolták volna, s bár kezdetben Vargesben jócskán volt kaján, zavarba hozó szándék, egy idő után el is felejtette. Mert a libbenő ruhájú, kipirult arcú lánynál jobb táncost nem is kaphatott volna. S ha Varges meglepődött, úgy meglepődött Lelle is – ráébredt, hogy egészen jól érzi magát!

- Mindig is mondtam, hogy Lelle táncos! – jegyezte meg Luprin, inkább csak magának.

S hamarosan már nem csak ketten forogtak a terem közepén; egyre több pár csatlakozott hozzájuk. Cinta is megérintette Vigo karját, a táncosok felé intve a fejével.

- Sajnálom, de nem szoktam táncolni – hárította el udvariasan, de szilárdan Vigo a meghívást.

Majd újra elnézést kért és szemrebbenés nélkül faképnél hagyta a fiatal nőt – átült Regő és Luprin mellé.

- Na végre! – sóhajtott a öreg kobold. – Varges alaposan helybenhagyott minket ezzel a meghívással. Gondolom, az volt az egyik célja, hogy szem előtt legyünk... Látom, titeket is kiöltöztettek. Se fegyver, se páncél...!

- Sem a te sisakod, sem az én erdőjáró ruhám nem illett volna e finom társasághoz – somolygott Vigo.

- De bezzeg Lelle! – az öreg kobold szeretettel nézett a lányra. – Helyén van a szíve! És meghiúsította Varges újabb kellemetlenkedését. Tudtam, hogy táncos... de most sokkal jobb, mint egy éve!

- Igen, sokkal – értett egyet csendesén Vigo és ő is a táncolókat figyelte.

- És szép! – Luprin elégedetten csörgette a gyöngyöket a szakállában – Láttatok volna Cinta pillantását, amikor Lelle belépett Ármány oldalán! He-he-he. Eszerint nem Cinta választott ruhát a számára, mint kellett volna.

- Kellett volna? – nézett a koboldra Regő.

- A fontos vendégek ellátása mindenhol a ház úrnőjének a feladata. S bár Vargesnek tudtommal nincs felesége, Cinta közel áll ehhez a címhez... Értitek, hogy értem.

- Értjük – bólintott Vigo, s a szíve egyszerre volt kesernyés és könnyű. – A ruhát pedig Ármány küldte Lellének.

- Az más! Azt lehet! – Luprin elnevette magát. – Ármány remek fickó! S úgy tűnik, nem csak a fegyverekhez van érzéke.

S mintha csak a kobold szavait akarná igazolni, a testőrparancsnok ekkor lépett oda Lelle és Varges párosához, és lekérte a lányt a város urától. S az asztalnál ülők azt is jól látták, hogy Lelle sokkal jobban örül az ő társaságának. De Lellét sem a tánc, sem Ármány egész valója nem tudta elvarázsolni – a testőrparancsnok karja mellett, a fordulások közben oda-odapillantott az asztalhoz, s nagyon megkönnyebbült, amikor látta, hogy Vigo otthagya Cintát. A lelke mélyén ennél többre is vágyott volna... de úgy tűnt, táncolni csak a csempészek szeretnek. Mikor egy pillanatra elhallgatott a zene, Ármány könnyedén fejet hajtott és vissza akarta kísérni az asztalhoz Lellét, Sima azonban odalépett hozzájuk. Lelle megtorpant. Tulajdonképpen nem volt semmi baja a délceg, mindig udvarias jaziggal, de most nem vágyott a közelségére. A zene azonban újra felcsendült, s mielőtt Lelle bármit mondhatott volna, Sima már cselekedett – megfogta a lány kezét és visszavezette a táncolók közé. S ez volt az a pillanat, amikor az eddig fegyelmezett Vigo hirtelen mozdulattal hátrátolta a székét és felállt.

- Hová készülsz? – kérdezte Luprin rosszat sejtve.

- Eljött az ideje, hogy megfogadjam a tanácsodat! – felelte Vigo és megkerülve az asztalt, elindult a táncolók felé.

Regő és a kobold egyszerre pillantott Lellére – úgy tűnt, figyelmesen hallgatja Simát, s nem veszi észre a közeledő sötét ruhás alakot. Csupán akkor torpantak meg, amikor majdnem beleütköztek Vigoba. Ott állt a táncter közepén, és Simára ügyet sem vetve Lellét figyelte.

- Talán, ha tovább engednél minket... - jegyezte meg kissé élesen Sima.

De egyikőjük sem törődött vele. Vigo továbbra sem szólt semmit, csupán a kezét nyújtotta a lánynak. Lelle előbb a feléje nyújtott tenyérre, majd az egészen világos szürke szemekbe nézett – és egy pillanatig nem merte elhinni! Vigo táncolni akar? Vele? Soha ilyen gyorsan nem cselekedett! Egyetlen pillanat volt, amíg ellépett Sima mellől, megfogta Vigo kezét, s a vállában kapaszkodva, derekán Vigo karjával, már el is távolodtak. Sima, ha csak egy szempillantásnyi időre is, de elvesztette arcvonásai felett az uralmat – düh lobbant rajta, ahogy utánuk nézett. Lelle még fel sem ocsúdott az első meglepetésből, máris szembetalálta magát a másodikkal – Vigo ugyanis tudott táncolni! Nem úgy, mint valaha a Széltoronyban, a születésnapján, amikor összetaposta a lány lábát. Hanem úgy, mint amikor kard volt a kezében – könnyedén, ütemesen és gyorsan. Rámosolygott a döbbszent arcú lányra és egy rövid időre úgy érezte, hosszú ideje ez a legjobb estéje. Lelle ragyogott.

- Eddig csak hallottam és éreztem, hogy összetartoznak – jegyezte meg csendesén Luprin. – Most látom is.

De ez a béke nem tarthatott sokáig...

- Egy szóval sem mondtad, hogy így tudsz táncolni! – szólalt meg Lelle és halkán nevetett.

- Mindenféle rejtett tartalékaim vannak! – Vigo megpörgette a lányt.

- De hogyan? Honnan?

Vigo nem felelt azonnal.

- Vigo?! Mikor? Alig hiszem, hogy titokban te is Olavval gyakoroltál! – Lelle még mindig mosolygott.

Vigo már nem. Elkapta a pillantását.

- Az Őrzőknél tanultam – felelte gyorsan, zártan.

Láthatóan nem akart beszélni róla. Lelle az arcát figyelte, elsötétülő szemét és lassan őt is elhagyta a mosoly. Az Őrzőknél? A széllovasok kötelékében aligha tanítanak ilyesmit... Hirtelen beharapta az ajkát. Megértette! Vilja! Ki mástól, hol máshol tanulhatta volna?! Táncolt Viljával! És még...?! S ahogy erre gondolt, egy pillanat alatt tört rá a rosszullét. Nem csendesén, kibírhatóan, mint eddig, hanem elemi erővel. Hogy nem torpant meg és nem görnyedt össze, az csak a dühének volt köszönhető. Mert dühös volt! Olyan éktelenül dühös, hogy megmozdult benne a fák ereje! Vigo! Több volt ez egyszerű féltékenységnél... mélyebben mart belé. Megszédült, egy időre elfeketedett előtte a világ. Vigo érezte, hogy a lány kis híján összecuslik a karjában.

- Lelle! Lelle, minden rendben? – állt meg.

- Nem, semmi sincs rendben! – Lelle erős mozdulattal eltolta magától.

Vigo utánanyúlt, megragadta a kezét, de Lelle kirántotta.

- Kérlek, ne érh hozzám – mondta természetellenes nyugalommal és kerülte a tekintetét. – Rosszul érzem magam, visszamegyek a szobámba.

- Elkísérlek!

- Nem! – Lelle, s ahogy felpillantott, szikrázott a szeme. – Nem! Te semmiképp!

S mielőtt Vigo bármit tehetett volna, Lelle megfordult és kisietett a teremből. Odakint pedig szaladni kezdett. Mire Vigo magához intette Regőt és Luprint, s Vargest vagy Ármányt magyarázatra sem méltatva a lány után eredt, Lelle már elérte a szobáját.

- Azt mondta, rosszul lett! – Vigo mindössze ennyit mondott a két társának.

Amint odaértek, ököllel dörömbölt be a lány szobájának ajtaján.

- Lelle, nyisd ki! – keménynek szánt hangján átsütött az aggodalom.

A lány még csak nem is felelt – csupán jól hallhatóan betolta a reteszt.

- Felbosszantottad? – Luprin gyanakodva pillantott Vigora. – Az egyik pillanatban úgy táncoltatok, mint... Most meg kizár!

- Úgy tűnik – Vigo szeme megvillant, majd felcsattant. – De hát egy ostoba, lényegtelen semmiség miatt!

- Számodra lehet, hogy lényegtelen, de ahogy látom, neki aligha – jegyezte meg gunyorosan az öreg kobold. – De talán soha jobbkor!

- Soha jobbkor?! Miről beszélsz?!

- Talán átszakad a gát... Valami történik Lellel. Valami elkezdődött...

- Vagy talán most érik be... – szólalt meg csendesen, nyugodtan Regő. – A Mezsgyéről senki sem jön vissza ugyanúgy. Te sem Vigo. Lelle sem. S ő jóval hosszabb időt töltött a Határvilágban.

- Felpiszkáltad, pont, ahogy mondtam! – bólintott Luprin. – S akármit is cipelt eddig magával a túloldal fogadócsarnokából, ki kell végre engednie magából.

- De hát rosszul van! – Vigo újra dörömbölni akart, de az öreg kobold meglepő erővel lefogta a kezét.

- Hát vigasztaljon a tudat, hogy te kellettél a gátszakadáshoz. S mert úgy akarja, hagyd békén! Amint eljön az ideje, megtudjuk, mi is történik valójában.

Lelle szinte letépte magáról az égbék ruhát, s még arra is volt ereje, hogy visszabújjon a sajátjába. Egyetlen mozdulattal még le tudta húzni a köpenyéről a csatot, s egyik kezében azt markolva, a másikat a gyomrára tapasztva, szinte elmászott az ágyáig. Összegömbölyödött, olyan kicsire húzta magát, amennyire csak tudta – szinte kibírhatatlan volt a gyomrába tépő, a szívére nehezedő nyomás. Tudta, hogy nem halogathatja tovább – szembe kell néznie vele. A homlokához szorította a

hűvös csatot és lehuntya a szemét; az ezüstkötél nagyot rándult a szíve alatt. S most képes volt elindulni...

A Csempészek Városának belső szakadéka kitárult a szeme előtt. Láta a rőten világító fáklyák sorát, a fentről itt-ott beszűrődő napfényt – amelynek nyílásait jól álcázott romok között nyitották a csempészek. Láta a szakadékon átívelő sok hidat... Maga is ezek egyikén állt, valahol a szakadék közepe fölött. Még álmomban sem tudok szabadulni innen! – gondolta kesernyésen. Mégis, valahogy furcsa volt minden... Más. Ott állt a hídon, de valahogy nem érezte a testét – még az álmotestét sem igazán. Lepillantott a korlátot markoló kezére, s ha tehette volna, hátraugrik a döbbenettől. Nem az ő keze volt! Hanem egy hosszú ujjú, erős férfikéz! Végignézett magán. Magán?! Ez egy férfi teste – egy magas, erőteljes duzzadó férfi teste! S akkor megérezte, hogy mi okozza a furcsaságot – nem volt egyedül ebben a testben! Egy másik lélek finom gondolat-érintését érezte... és bárhol felismerte volna. Duir! Ez itt Duir teste, s ő valahogy a részese lett. Próbálta ő is megérinteni, megszólítani a férfi gondolatait, de nem járt sikerrel – ő érezte a másikat, őt azonban nem vette észre a király. Lázasan dolgozott az agya, hogy megértse a helyzetet, s nem kellett sok idő, hogy rájöjjön. Az ezüsthálónak és a Mezsgyén történeteknek köszönhetően felerősödött az a kapocs, az az áramlás, ami kettőjük között van. Ha lassan is, de egyre többet átél a férfi lelkéből – az emlékeiből! Mert ez emlék volt! S hogy ő jelen lehessen és láthassa, ahhoz át kellett bújni a zárlaton! Ő és Duir... és a Csempészek Városa! Nyugalomra intette magát! Gondolkozz Lelle! Nem azért van itt, hogy a lelkek összekeveredésének kérdésével töltse az idejét! Azt kell néznie, ami a szeme előtt van! A Csempészek Városát... hét évvel ezelőtt! Mert Duir itt járt! Állt a hidak egyikén, bizonyára róta különös lépcsősor-utcait is. Újra lepillantott a férfi kezére, s most, hogy higgadtabb volt, észrevett még valamit – Duir két gyűrűt viselt. Egy vastagabbat a jobb kezén, aranyból, amelybe az egymás felé forduló, két ágaskodó oroszlán képét vésték. És egy vékonyabbat a balon, aranyból az is, s a foglalatában egy mély tűzű, bíborvörös kő. Ezt a gyűrűt már látta, de akkor Varges kezén! A nyavalyás, hazug, csalfa csempész! A gyűrű Duiré, s Varges nem is kaphatta senki másától! A király itt járt, találkozott vele és úgy hazudott a szemükbe, mint a vízfolyás! Mi történhetett?! Nagyon szerette volna tudni... S mert a tiszta akarat éppolyan erős az álmok világában, mint a Mezsgyén, az álmok megmutatta, amit látni akart. Duir hirtelen mozdulattal ellökte magát a korláttól és gyors léptekkel elindult – ő pedig, vendégként kucorogva a férfi testében, lelkében, emlékeiben, vele tartott. Felismerte az útvonalat – ő is járt már rajta -, s meg sem lepődött, amikor Duir végül Varges fogadószobájához ért. Az örök kinyitották az ajtót... s odabent a város urának magas alakja várta az érkezőt.

- Remélem, jól telik az idő a városunkban... - kezdte volna Varges kedélyes mosollyal, de Duir erőteljes, parancsoló mozdulata beléfojtotta a szót.

- Ne játsszunk egymással! – mondta mély, erős hangján. – Éppúgy tudod, mint én, hogy az embereid nem fognak segíteni. Addig nem, amíg megtiltod nekik! Tudod, milyen nyomot követsz, s azt is tudod, hogy ez a nyom létezik.

Közelebb lépett, s bár Lelle csak a szemein át láthatott, el tudta képzelni, hogyan húzza ki magas, vállas alakját – és a lényéből áradó erő Vargest is hátrahőkölésre készítette.

- Hát segíts nekem Varges!

- A segítségemet kéred? – Varges halványan elmosolyodott. – S miért tenném?

- Mert én még a tiednél is nagyobb játszma részese vagyok! S mert te nem a gyávaságról, hanem a merészségről és a kockáztató kedvedről vagy híres. Hát kockáztass most értem! Ha vesztek és otthagynom a fogam útközben, azzal jól jársz, mert városod titkát nem árulhatom el senkinek. De ha sikerrel járok, akkor is nyersz.

- És mit nyernék vele? – a város ura az asztalra támaszkodott és egyenesen, kihívóan szembenézett Duirral.

- Egy támogatót – hangzott az egyszerű felelet. – Valakit, aki nem felejt el a segítséget. Se kicsit, se nagyot. És nem marad adósod, ha rosszra fordul a sorsod kereke. Márpedig a te helyzetekben ilyesmi megtörténhet...

Méregették egymást. Végül Varges szólalt meg, hangja is, arca is komoly volt.

- Nem sokat árultál el magadról, jazig barátom. Azonban vannak dolgok, amiket nem tudsz elrejtteni előlem. S mert nem ma kezdtem a veszélyes életmódot, felismerek egy elf gyűrűt az ujjadon, egy vezérnek való kardot az oldaladon és az irányításhoz szokott erélyt a hangodban. Aligha vagy Jarvis király küldötte... Így hát az évtizedek óta harcoló lázadók táborához tartozol. Ez pedig megnöveli az én kockázatomat. Nem szívesen húznék ujját a jazigok királyával.

- Hát ne tedd! – Lelle furcsa, gunyoros vidámságot hallott Duir hangjában.

- A szavadon kívül többre van szükségem.

- Tehát magasabb árat akarsz szabni.

- Biztosítékot akarok – helyesbített Varges.

- Zálogot?

- Nevezd zálognak – bólintott a sötét bőrű férfi. – Valamit, amit beválthatok. És nem csak nálad!

És egyetlen, egyenes mozdulattal Duir kezére bökött. Az oroszlános gyűrűre...

- Nem! – Duir hangja csattant.

S ebben a hangban elég erő volt, hogy egyetlen szavával helyére tegye Vargest.

- Akkor a másikat! – a város ura bölcs gyorsasággal váltott. – Nem az a fajta vagy, aki feleslegesen visel valamit. Sokat jelenthet neked, ha hordod.

- Éles a szemed Varges! – Duir hangja keserű lett. – Élesebb, mint szerencsés lenne.

- Viszont szükséged van a segítségemre.

Duir lassan lehúzta a vörös köves gyűrűt – Lelle tisztán érezte a lelkében keveredő fájdalmat, szomorúságot és haragot.

- A gyűrű a feleségemé volt – mondta csendesen, de a hangja parázslott. – Zálogként kapod csak meg Varges! S ne legyen kétséged: amint tudok, visszajövök érte!

Varges átvette, majd az asztalra helyezte a gyűrűt.

- Tudom, hogyan vigyázzak az értékekre – felelte megvillanó szemmel, s láthatóan nem volt ínyére a Duir szavaiban bujkáló fenyegetés.

- Hát akkor lássuk a megegyezés rád eső részét! Kérek egy nevet, egy helyet! Kérem a nyomot! Hová ment?

Lelle tudta, hogy ez az egész álom lényege! Hová tartott Duir?! De ezt az egyet nem tudta meg – itt és most nem! Még látta, hogy Varges szóra nyitja a száját, de abban a pillanatban valami hatalmas erő rontott Duirra és egyszerűen kilökte őt a férfi testéből! S akkor már látta is... Ezüstös párára emlékeztetett a derengés, ami előbb eltaszította a lányt, majd burokba zárta Duir és Varges párosát. A burkon pedig nem jöhettek át a hangok, a szavak! Ugyanaz a zárlat, ugyanaz az ő, mint a korábbi álmában! Lelle már tudta, hogy nagyon gyors, nagyon erős – hiszen még a Boszorkánymestert is feltartóztatta! -, s tudta azt is hogy bajban van! De mielőtt képes lett volna kisiklani az álomból, mielőtt az összesűrűsödő derengés a nyomába eredhetett volna, hogy feltartóztassa és leleplezze, váratlan segítség érkezett. Aranyló fénykígyók törtek elő a padlóból, összezsavarodtak, tömörültek, s egy pillanattal később egy ragyogó fényalak állt ott – pontosan a derengés és Lelle között. A lány azonnal felismerte – Norwena! A fehér hajú asszony a támadni készülő derengés felé fordult és kitárta a karjait. Útját állta! Ezzel egy időben Lelle meghallotta a fejében Norwena harcra kész, mégis derűs hangját.

- Eredj! – üzente ellentmondást nem tűrően. – Nem leplezhet le! Nem ismerhet fel! Eltakarlak, de gyorsnak kell lenned! Gyerünk!

Lelle nem kérte magát. Akaratával álomsodort teremtett, s mint a cikázó villám, olyan gyorsan úszott vissza...

Kinyitotta a szemét. A pirkadat derengése csak lassan kúszott be a szakadék falára nyíló ablakon – hosszú álom volt, átívelte az egész éjszakát. Lelle a hátára fordult, a kezében tartott csatot a szívére tette. Érezte az ezüstoffonál lüktetését – erősebb volt, mint valaha.

- Igen, - mondta csendesen a lány – most már nem csak megtartom, de táplálni is tudom.

- S mert vállaltad az erődöt, helyet kapsz az emlékeiben, a lelkében – Shaun a lány válla mellé szökkent. – Összekeveredik, ami bennetek él. Nem a véretek; annál több. Részese vagy az életének, ő pedig a tiédnek. Mostantól kezdve ténylegesen.

- A Mezsgye hatása...

- A döntéseid hatása – igazította ki a mókus. – A Mezsgye ebben a saját szerepét játszotta el: világossá tette a lehetőségeket és keretet adott az erőd vállalásához. De a döntés, most is, mint mindig, a te kezében volt.

- Átjutottam a Duirt övező zárlaton – könyökölt fel Lelle. – Ha csak egy időre is, de átjutottam!

- Egyre jobban fogod érezni a király jelenlétét. Most már legalább tudod, mi nyomasztott, mi érlelődött benned az elmúlt napokban!

- És tudom, hogy Duir itt járt! Varges hazudott!

- Számon kéred? – Shaun szeme megvillant.

- Itt az ideje! – bólintott a lány és fölkelt.

Vigo erélyes kopogásra ébredt, s amikor kinyitotta az ajtót, Lellel találta szemben magát.

- Jól vagy? – kérdezte azonnal és meg akarta fogni a lány vállát.

Lelle egy apró mozdulattal elhárította, Vigo arca megfeszült – büszkébb volt annál, semhogy újra próbálkozzon.

- Duir itt járt, Varges hazudott – mondta mindenféle bevezető nélkül a lány. – Álmodtam és láttam.

Egymás arcát fürkésztek a folyosó félhomályában, Lelle tekintetében erő, Vigoéban valami furcsa szomorúság... és makacs büszkeség. Végül szótlanul félreállt az ajtóból, beengedte Lellét, s amíg a lány leült a fotelba, Vigo felébresztette Regőt. Lelle a lehető legrészletesebben, tulajdonképpen szóról szóra adta át az álmában átélteket és hallottakat.

- Ez lapult hát benned – jegyezte meg a végén a homályvadász és felemelte a fejét összekulcsolt ökleiről. – Úgy lett, ahogy mondtam; egyre szorosabban kötödsz Duirhoz. És áthozod nekünk az igazságot...

- Ez a negyedik napunk, de aligha kell tovább várnunk – Vigo felállt, a kardjához lépett, hogy felcsatolja.

- Mire készülsz? – kérdezte Lelle.

Vigo a lányra nézett, megvillant a szeme.

- Amire te. Már ha eléggé ismerlek, bár ebben a tegnap este után nem vagyok biztos... Látogatóba megyünk, igaz?

- A tegnap este számomra tartogatott néhány kellemetlen meglepetést – Lelle felállt, felvetette a fejét. – Ma én tervezek hasonlót.

- A kellemes meglepetésekről se feledkezz meg! – vágott vissza Vigo.

Lelle arca kipirult – de ez nem a zavar színe volt.

- Azok meghaltak egy pillanat alatt! – felelte élesen.

- Enyhítene a haragodon néhány levágott fej? – állt fel Regő is. – S lemondasz-e Vigoéról, ha megkapod helyette Vargest? Egyáltalán, honnan veszed, hogy a város tisztelt ura a termében van?

- Ott van! – Lelle szeme most már szikrázott. – És nincs szükségem a fejére... csupán a mondandójára!

Regő felemelte mindkét tenyerét – nem kívánt vitatkozni.

- A folyosón megvárom, míg elkészültök! – közölte a lány és kiviharzott a szobából.

- Én már láttam így villanni tekintetet – nézett utána a homályvadász. – De az akkor Duir szeme volt... Varges ma nehéz napra ébredt.

- Van néhány ór a terem előtt... - Vigo Regőre pillantott.

A homályvadász értőn, mosolyogva bólintott.

- Ne csapjunk túl nagy zajt. A kardunkat tartogassuk odabentre.

- Épp elég ideig szórakoztak rajtunk – Vigo felemelte a botját is. – Szívesen néznék Varges szemébe egészen közről... Csak egy penge lenne közöttünk, de az az én kezemben!

Úgy közeledtek, mint gyanútlanok feje fölé a sötét, viharos zivatar. Lelle ment elől, a két magas, vállas férfi a két oldalán, féllépésnyivel hátrébb, kardmarkolaton nyugvó kézzel. Amint Varges fogadótermének előcsarnokához értek, Vigo és Regő kipördült Lelle mellől és a négy örré támadtak. Vigo az elsőt egy pontos ökölcsapással küldte a földre, a második kardját a botjával akasztotta meg. Majd egy csavaró mozdulattal kiszabadította a botot és viaszuhintott. A második őrt a bot csapása a nyakán kapta telibe, s a térdje mellé zuhant. Ezalatt Regő sem tétlenkedett, s csupán a kezét használta. Az első pördülésnél mellkason vágta a neki jutó örrök egyikét, majd a levegő után kapkodó, összerogyó testet arrébb lökve állon vágta a másikat. Az nekiesett a kőfalnak, s hangtalanul lecsúszott a földre. Vigo és Regő egymásra, majd Lelle nézett és kihúzták a kardjukat.

- Gyereünk! – mondta a homályvadász.

Lelle megfogta a két vaskarikát, s akkora erő dolgozott benne, hogy egyetlen mozdulattal belökte a nehéz ajtót. Vargesnek és Ármánynak meglepődni sem volt ideje – Vigo és Regő elviharzott Lelle mellett. Az előbbi a város urát, az utóbbi a testőrparancsnokot vette célba. S mert szinte követhetetlenül gyorsak voltak, egy pillanattal később Vargest foteljének háttámlájába préselte Vigo karjának ereje, no meg a nyakának feszülő kardpenge. Ármány hasonlóan járt, még arra sem volt ideje, hogy kirántsa a kardját – Regő a falnak lökte, leszorította, s a testőrparancsnok csak mértékel mert levegőt venni, nehogy a nyakának nyomódó acél még mélyebbre furakodjon.

- Ne nyúlálj a töröd után! – szólt rá hidegen a homályvadász. – Ennél azért okosabb vagy!

Ármány ismerte az ilyen hideg hangot és nem próbálkozott tovább. Lelle erre a pillanatra várt; betolta és bereteszte az ajtót, majd a két csempész felé fordult.

- Most beszéljessünk! – mondta és az asztalhoz lépett.

- A vendégeknek nem szokása így viselkedni! – felelte Varges és a körülményekhez képest gyorsan összeszedte magát, Vigo szemébe nézett. – Azt mondtad, az Őrzők nem támadni jöttek!

- Regő nem Őrző, hanem egy mindenre elszánt jázig homályvadász! – Vigo szája szélén éles mosoly villant. – Ezt elfelejtettem említeni! És sajnálnám, ha félreértenél! Mi nem támadunk, hanem beszélgetni jöttünk, miként Lelle mondta. Tudod, kényszerhelyzetben vagyok! Kényszerítenem kell magamat, hogy ne véssek rád egy-két emlékeztető jelet!

- Sajnálatos lenne – vélte Varges, s a mosolya erősen kényszeredettnek hatott. – Miről is kellene beszéljünk?

- Hét évvel ezelőtt – kezdte Lelle – Duir itt járt! Tudom, mert láttam! S ha még emlékszel, mondtam az elején, hogy látó vagyok. Ő is keresett valamit, s vele ugyanúgy eljátszottad a játékaidat, mint velünk. Végül hajlandó voltál segíteni... Hajlandó, mert inkább választottad, hogy Duir a támogatód legyen, mint az ellenfeled! De zálogot kértél!

- Szép történet! – Varges bólintani próbált, de ezt a nyakának feszülő pengétől mégsem tehetette meg. – De csupán szavak!

Ebben a pillanatban két árny jelent meg a szakadékra nyíló ablakban. A tűzsólyom a város urának vállára ült, éles csőrét éppen a szeme előtt villantotta meg. A mókus a kezéhez ugrott – és irgalmatlanul beleharapott a vörös köves gyűrűvel díszített ujjába. Varges felkiáltott, mozdult volna, de a két penge – a kardé és a csőré útját állta.

- Azt a gyűrűt Duirtól kaptad – folytatta Lelle. - Az oroszlánost akartad először, de arra nem tehetted rá a kezed. Elkérted hát ezt, az elf gyűrűt, amelyet Duirnak a felesége adott. Ugye nem felejtetted el a szavait? Hogy visszajön érte!

- Nem látom itt Duirt! – vicsorogta Varges.

- Mi vagyunk Duir! – súgta neki Vigo. - És a gyűrűért megkapod az életedet. Lásd be, jó alku!

Varges farkasszemet nézett az ifjú Őrzővel.

- Rendben, nyertél! – mondta halkán – Megkapod a gyűrűt!

- És az igazságot! – Vigo csak egy árnyalatnyival húzta hátrébb a kardját.

- Duir valóban itt járt – Varges elhúzta vérző ujját a mókus közeléből és lerángatta a gyűrűt. – Hét évvel ezelőtt éppúgy felülről jutott be, mint ti.

A város ura egyetlen gyors mozdulattal a magasba dobta a gyűrűt, de ha arra számított, hogy Vigot ezzel elmozdulásra készíti, úgy tévedett. Jósziel viszont lecsapott. Egyetlen szárnycsapással rúgta el magát Varges válláról – mély karomnyomokat hagyva a bőrében -, s az alábucskázó ékszer a csőrével elkapta, majd Lelle nyitott tenyerébe ejtette. Vigo el sem mozdította a fejét Vargestől, csak gúnyosan megemelte a szemöldökét.

- Lenyűgöző házikedvenc – fintorgott Varges.

- Ismerd meg a társamat, Jószelet. A mókus pedig, aki csaknem elválasztotta tőled az ujjadat, Lelle segítő állata. Tudod, ez amolyan Őrzős dolog...

Vigo hirtelen mozdulattal hátrébb lépett, felült a súlyos asztalra, de a térdén nyugvó kard még mindig a város urának szíve felé mutatott. Regő is elengedte a testőrparancsnokot, de ugyanazzal a mozdulattal, ahogy ellépett, kirántotta és elvette Ármány kardját.

- Vegyük úgy, hogy elfeledjük neked az előző három napot – mondta ekkor Vigo. - S vegyük úgy, hogy nem kívánunk túl sokáig nyomasztani téged a jelenlétünkkel. Cserébe egyetlen értesülést kérünk. Egy nevet... egy helyet. Azt, ahová Duir indult.

- Ez nem volt benne abban az álomban? – kérdezte kissé vidámabban Varges.

- Ezt tőled akarjuk hallani!

- Értem... Az életemért cserébe odaadtam a gyűrűt - a város ura összetámasztotta az ujjait. - Most ti kértek valamit tőlem... Megkapjátok. Amint megfizetitek az árát!

Vigo már mozdult, hogy újra leszorítsa Vargest, de Lelle hangja sürgette.

- S mit kérnél fizetségül? – kérdezte higgadtan.

Megértette a csempészek észjárását, éppúgy, mint annak idején Duir.

- Nos, lenne néhány ötletem – mosolygott rá sokatmondóan a sötét bőrű férfi. – Bár tartok tőle, hogy némelyikért ifjú barátod elvágná a torkomat.

- Hát olyat kérj, hogy ne bosszantsd fel!

Varges hátrapillantott, tekintete összeakadt Ármányéval – a város ura kérdőn félrehajtotta a fejét, a testőrparancsnok bólintott.

- Nos... - fordult vissza Varges. – A bájos hölgyet nem háborgatnám holmi fizetéssel. Legyen hát harcosoknak való az ár! Egy küzdelem Ármánnyal, a fogadóban, egy szál karddal. Ha Ármány veszít, megkapjátok, amit kértek. Ha győz, azonnal távoztok, a létfontosságú értesülés nélkül.

Lelle Vigora pillantott és aggodalom villant a szemében – még a haragjáról is megfeledkezett. Vigo viszonzta a tekintetét, de nem volt benne kétség.

- Az ár megfelelő – mondta kurtán, csendesen.

S a hangjában, az arcában Lelle és Regő újra azt érezték, amit az árnyelfeknél – Vigo idősebb, mélyebb lett, mint a tényleges kora. Több mint a Mezsge előtt.

- De ez most nem a te küzdelmed ideje – szólalt meg a homályvadász. – Rajtam a sor. Dúrárt, s mindazért, amit ti adtatok nekem.

Egy pillanatra összevillant a tekintetük, majd Vigo a homlokához emelte a kezét – tisztelegve köszönt a Regőtől látott módon.

- Tiéd a küzdelem!

- Egy óra múlva a fogadóban – Varges lassan, óvatosan felállt. – Most pedig azt kérném, távozzatok. Az üzlet megkötött, s az én szavam a garancia rá.

- Lenne okunk, hogy kételkedjünk a szavadban – fordult újra felé Vigo.

- Nincs rá okod. Mert most megállapodást kötöttünk. S ez éppúgy kötelez titeket, mint engem. Ismeritek a járást kifelé. S ha az őreim esetleg már ébrednének, megkérném, hogy ne tegyétek újra harcképtelenné őket.

- Miből gondolod, hogy még élnek?

- Onnan ifjú barátom, hogy tudok egyet s mást az Őrzőkről – s Varges arcán újra felragyogott az idegesítően széles mosoly.

Amint kiléptek az ajtón, meg is torpantak. Az örök egy kupacban heverték egymáson, szépen elrendezve. Mellettük Luprin üldögélt teljes harci díszben. Végignézett rajtuk, szemében kaján fény villant.

- Ébredtek... - pillantott az ájult testekre. – S úgy éreztem, nem volnának megfelelő társaság, amíg itt várakozok rátok.

Vigo és Lelle mosolyának szélessége ezúttal a város uráéval is vetekedett.

- Lenne kedved egy bajvívás megtekintéséhez? – kérdezte Vigo.

- Az a küzdőktől függ. Esetleg te...

- Ezúttal nem. Regő és Ármány, egy óra múlva a fogadóban.

Luprin a homályvadászra nézett, majd lassan végigjáratta a tekintetét a még mindig kivont két kardon.

- Beszélgetetek a város urával? – kérdezte végül.

- Lelle álmodott, Varges némi segítséggel szint vallott – bólintott Vigo. – Még egyetlen értesülésre van szükségünk.

- És Varges a küzdelmet kérte fizetségül? – Luprin felállt, leporolta makulátlanul tiszta mellvértjét

- Akkor már becsül titeket! Menjünk és meséljete el mindent. Kezd érdekelni ez a ti utatok...

Regő moccanatlanul állt az üvöltéstől hangos terem közepén. A fogadó tele volt, miként arra számítottak is, csupán a földre helyezett kötelekkel körülhatárolt területet hagyták szabadon – a küzdelem területét. Varges a színpadon felállított magas, széles, trónusszerű fotelban üldögélt, s látható elégedettségére szolgált a helyzet. A kiáltozás, hangzavar Ármány mellett és az idegen ellen szólt; de a kétségtelen csempész-összefogás sem gátolta meg abban a város lakóit, hogy megkössék a fogadásokat. Legfőképpen Ármányra... A homályvadász nem foglalkozott a körülötte zajongó tömeggel, kirekesztette, lepergette őket magáról. Ezúttal a kabátja nélkül, de még így is talpig sötét ruhában, meztelen karddal a kezében várakozott. Ármány vele szemben készülődött – megvált az ujjasától, leoldott kardövét a mellette várakozó segédnek dobta, majd másfélkezes, nehéz kardját megforgatta a kezében.

- Az én munkám – jegyezte meg Luprin.

- Lelével a küzdőtér szélén, az egyik asztal tetején ültek.

- Ennek most hadd ne örüljek! – felelte a lány.

- Azért ne keseredj el túlságosan. A barátotok kezében egy jазig szablya van; erről én sokat tudok, Ármány jóval kevesebbet. Ennek ellenére, ha engem kérdeznének, bizonytalan lennék, hogy melyikükre fogadjak...

- Ezt hogy érted?

- Ahogy mondtam. Azt nem kell magyaráznom, hogy Varges a legjobb emberét jelölte ki és biztos győzelemre számít. Különben nem is ajánlotta volna fel ezt az egyezséget. Én ismerem Ármányt, láttam már küzdeni... A barátotokat viszont nem.

- És mégis...

- És mégis... Jegyezd meg egy életre Lelle: soha, de soha ne becsüld alá a jазigokat! Szívós népség. Az a fajta, akiket minden egyes nehézség csak keményebbé, erősebbé tesz – Luprin halkan felnevetett. – Kár, hogy Vigo nem született közéjük! Nézz csak rá!

Lelle felszólítás nélkül is ezt tette. Vigo a homályvadász segédjeként a küzdőtér szélén állt – s a körülötte tolongók egy lépésnyi távolságot tartottak tőle. Vigo kissé szétvetett lábakkal, hátrakulcsolt

kézzel pillantott körbe, majd Vargesre nézett. A város urának összecsattanó tenyere legyűrte a hangzavart, viszonylagos csendet teremtett.

- A vendégeink egyike, Regő és a mi Ármányunk összeméri az erejét. A halált elkerüljük.

Erre jópáran felhördültek, de Vargesnek elég volt csak az ujját felemelnie, s az elégedetlenkedők elhallgattak.

- A halált elkerüljük – ismételte meg a város ura. – A küzdelem lefegyverzésig tart!

Varges Vigora nézett, s leplezni sem próbálta a biztos győzelem feletti elégedettségét. Vigo mindössze gunyorosan felvonta a szemöldökét, majd bólintott.

- Rajta! – kiáltotta a város ura.

Újra felhangzott az üvöltés, s Ármánynak nem is kellett sok biztatás. Harciasan előrelelendült, de nem támadott azonnal – körbejárta, egész lényével, kardjával fenyegette a másikat. Regő egyelőre fel sem emelte enyhén ívelt fegyverét – nem tett mást, mint folyamatosan, csendesen szembefordult Ármánnyal. Csak állt, fordult és nézte felbőszült ellenfelét. S a csend, a nyugalom irtózatossá tette erejét most is megtette a hatását – a tömeg tombolt, Ármányban nőtt a feszültség, nőtt a harag. Regő egy pillanatra sem eresztette el a tekintetét, s a kék szemek hűvös fényét mindennél nehezebben viselte a csempész. Vigo mozdulatlanul állt, figyelte őket, s lassan mosoly kúszott az arcára – ő rögtön tudta, hogy Regő máris fölénybe került! Ármány volt az, aki támadásba lendült, mint a forgósél, úgy rontott rá a sötét ruhás alakra. És akkor Regő megmozdult... Az egyik pillanatban még a helyén állt, a következőben két lépéssel arrébb és megakasztotta a testőrparancsnok pengéjét. Hagyta, hadd tombolja ki magát Ármány, háritott, elhajolt, kipördült, s mindezt olyan gyorsan és olyan könnyedén, mint a szél.

- Játszik vele – kuncogott Luprin. – És milyen okosan! A jazigok maguk is elég hevesek tudnak lenni, de ez a fickó olyan higgadt, mintha Kartalt látnám! Lehet, hogy most kéne elmennem fogadni! Talán még nem késő...

- Regőre?

- Hát kire másra! Persze, hogy Regőre! – kiáltotta Luprin, s a hangját az éles fülű Vigo is hallotta.

A koboldra, majd Lellére nézett és a mosolya, a tekintete azt sugallta, hogy Regő jobb, mint gondolta!

- Igen, - bólintott a lány, inkább csak magának – jobb, mint a fák asszonyánál. Talán ő is hozott onnan valami többet...

Valójában csak a csempészek döbbsenek meg, amikor a homályvadász a védekezés után végre támadásba lendült... És Ármány. Mert Regő most nem egy született, hanem egy tanult harcossal vívott, s ezen a téren aligha akadt párja. Cikázó pengéje egyre hátrébb és hátrébb szorította a testőrparancsnokot – és még csak sebeket sem ejtett! Meg tudta állni, el tudta kerülni – s ehhez jóval több kellett a harci tudásnál. Ármány nem így gondolkodott – az ő dühe vért kívánt, de képtelen volt elérni. Pedig jól küzdött! Fürge volt, erős és nagyon kemény – minden egyes visszacsapásánál szikrát

hányt a két penge! Először a homályvadász mellkasát, karját akarta megsebezni – de vagy Regő kardja állta az útját, vagy maga Regő nem volt már ott, ahol egy pillanattal korábban. Ezután has- és öltájékon próbálkozott, amikor lehetősége volt rá – sötét ruhás ellenfele azonban mindig el tudott hajolni. A lábára nem maradt ideje... A lendület erejétől többször összeakaszkodtak, szinte birkóztak a kardok fölött, s Ármány ekkor döntött úgy, hogy az öklét is beveti – bal kezét levette a markolatról, s bár a kardja így hátrébb csúszott a másik penge szorítása alatt, de volt ideje, hogy gyomron vágja Regőt. A homályvadász egy pillanatra meggörnyedt, majd leguggolt – Ármány kardja a feje felett suhant el. Regő hátrébb ugrott, kék szeme immár nem hidegen villogott – a képzett, világlátott harcos átadta helyét a jazignak. S ha Ármány a higgadtságával sem tudott sikerrel megküzdeni, úgy a haragját még kevésbé állhatta. És túl sok ideje sem volt rá... Mert ezúttal már Regő is félretette a kíméletet. Ármány gyors egymásutánban kapott egy-egy jobbegyenest az állára és az arccsontjára, miközben védekeznie kellett a bal kézzel is remekül vívó Regő csapásai ellen. A következő összeakaszkodásnál a homályvadász olyat csavart a kardokon, hogy Ármány keze teljesen kifordult – majd amikor Regő felrántotta a pengéket, elszállt a kardja. Regő villámgyorsan újra kezét váltott, balra pördült, Ármány háta mögé került. Elkapta a testőrparancsnok alkarját, hátracsavarta, csizmája orrát a térdhajlatába akasztotta – s amikor Ármány térdre rogyott, már a jazig penge is ott feszült a torka előtt. A teremben néma, döbönt csend lett. Azaz, nem egészen...

- Igen! – Luprin felugrott az asztalra. – Ez aztán teljes győzelem. Nyertünk!

Regő gyors oldalpillantást vetett rá – s mintha halvány mosoly kunkorodott volna a szája sarkában.

- Remélem fogadtál! – jegyezte meg élesen Varges.

- A pénznél is többet nyertem! – nézett a város urára a kobold. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy kihirdesd a győztest!

Varges ha kényszeredetten is, de belátta, hogy ez nem az ő napja.

- Regő a győztes! – mondta, miközben felállt ültéből. – Vitának helye nincs!

Regő elengedte Ármányt, s amikor a testőrparancsnok talpra állt, kezét nyújtotta.

- Jó harc volt, jó ellenféllel – mondta csendesen.

Ármány előbb a kezét nézte, majd felpillantott a szemébe. S mert azon ritka harcosok közé tartozott, aki veszíteni is méltósággal tudott, elfogadta Regő jobbját.

- Talán többet kéne tudnom a jazigokról! – mondta, majd ellépett, felvette a kardját és a neki utat nyitó csempészek sorfala között elsétált.

Vigo, Regő és Lelle egyszerre pillantott Vargesre.

- A szobámban várlak benneteket – közölte szűkszavúan a város ura. – Ha kérhetem, ne ünnepeljeteek túl sokáig!

Vigo bólintott, majd Regőhöz lépett, átnyújtotta a homályvadásznak a kabátját és a kardövet.

- Ellenem nem így küzdöttél – jegyezte meg somolyogva.

- Nálad nem akartam elhinni, hogy jobb vagy. Most tudtam, hogy az ellenfél gyengébb.

Ekkor ért oda hozzájuk Lelle és az öreg kobold.

- Mondd csak homályvadász, mi lenne, ha békét kötnénk? - vágott bele Luprin.

- Tudtommal nem háborúztunk.

- Nos, maradjunk annyiban, hogy kölcsönösen nem vettünk egymásról tudomást. De aki így használja a kardját, az nem lehet közömbös egy fegyverkovács számára!

- Minden szívhez máshogy vezet az út! - jegyezte meg bölcsen Regő és kezét nyújtott a koboldnak is.

Varges egymagában fogadta őket - ezúttal mosoly nélkül, de végre egyenlő félként.

- Úgy tűnik, a mai nap a tiétek - s egyetlen kézmozdulattal az előkészített székek felé intett.

Hellyel kínálta őket! Luprin elégedett mormogással foglalta el a magáét - mindig szerette, ha megadják a dolgok módját. Lelle szótlanul ült le mellé. Vigo és Regő azonban nem volt elégedett a székek elhelyezésével. Anélkül, hogy megbeszélték volna, egyszerre húzták arrébb a sajátjukat, s úgy fordították, hogy Vargest is, az ajtót is lássák. Egy csempész esetében sosem lehet tudni...

- Rövid leszek, miként rövid voltam Duir esetében is - a város ura elfoglalta saját foteljét és a szokott módon összetámasztotta az ujjait. - Hét évvel ezelőtt Duir azért jött el hozzánk, mert keresett valamit. Egy tárgyat, amelyet eltűntettek.

- Nálatok kereste? - Regő összehúzta a szemöldökét.

- Ha arra célsz, hogy mi tettük rá erre a tárgyra a kezünket, akkor tévedsz! Duir egy férfi nyomában járt, aki az eltűnésért felelt, s aki egyszer, állítólag szintén útba ejtett minket. Ez régen volt, jóval az én idóm előtt. Utánakérdeztem, amennyire lehetett, s bár nem sok minden derült ki, az a kevés elég volt Duir számára. A nyom, amit követett, a sárkánylovagokhoz vezetett. Vagy ahogy e körben mindenki hívja őket: a sárkányosokhoz. Úgy látszik, náluk tűnt el a keresett tárgy. S Duir hozzájuk indult. De hogy tényleg ők voltak-e a végcél, azt nem tudhatom!

- A sárkányosok?! - úgy tűnt, Luprin nem akar hinni a fülének. - A Föld Körének yill népe?!

- A yill népek nem lopkodják egymás szent tárgyait! - jegyezte meg Regő is.

- Akkor bizonyára kölcsönvették megőrzésre - Varges halványan elfintorodott. - Ahogy mifelénk szépen mondják az ilyesmit. A nyom oda vezetett, s Duir oda tartott. És hét éve nem tért onnan vissza...

Egymásra pillantottak, s a döbbséget meglepetés mindannyiuk szemében ott ült. Erre nem számítottak! Hogy egy yill nép... Sárkányasszony népe tartja fogságban Duirt! Ezúttal nem kételkedtek Varges szavában sem - szórakozásképpen még ő sem keverne a képbe yill népeket!

- És még valamit! - tette hozzá a város ura. - Duirt egy rövid úton elkísérte az egyik emberem. Nem végig, csak egy darabon... Amikor elvált tőle, a jazig még ép és sértetlen volt.

- Beszélni szeretnénk ezzel a kísérelővel! - kapta fel a fejét Vigo.

- Beszélhettek. Holnap, az indulásotok előtt – bólintott Varges. – Ma este érkezik vissza, holnap a rendelkezésekre áll. A gúnyneve Zsebes.

- Hangzatos név – vélte Regő.

- Találó név – Varges ezúttal elmosolyodott. – Megadtam az értesülést, megfizettétek az árát.

- Holnap elmegyünk – bólintott Vigo. – Már csak azt áruld el, milyen módon tehetjük ezt meg.

- Úgy fogtok távozni, ahogy egy csempész tenné: Kapun. A hálózatunk biztonságos és kiterjedt. Van egy barlangi Kapunk, több száz mérföldnyire innen, a Kardhegység északi nyúlványánál. Oda tudunk benneteket juttatni. Onnan, jó tempóban néhány nap alatt elérhetitek a sárkányosok vidékét. Dúir is arra ment hét évvel ezelőtt...

- Ez megfelelő a számunkra – bólintott Vigo.

- És a számomra is – Varges felállt. – Nem hiszem, hogy az indulásotokig találkozunk még, az elfoglaltságaim nem teszik lehetővé.

- Vagyis nemigen akarsz minket látni – jegyezte meg Lelle.

- Jobb szeretek finoman fogalmazni. Zsebes holnap reggel felkeres benneteket a szállásotokon, utána pedig Cinta lesz a kísérőtök a Kapuhoz. Szívesen mondanám, hogy örültem a találkozásnak...

- De nem így van – fejezte be helyette Vigo.

- Tudod, ifjú barátom, én ritkán ítélek elhamarkodottan. Életben hagytalak benneteket, s előfordulhat, hogy egyszer még egymás hasznára leszünk. Még eszedbe juthatunk, ha segítségre lesz szükséged... - Varges felvillantotta ragyogó fogsorát. – Drágán mérjük, de megadjuk a módját!

- Azt hiszem, elég sokat megtanultam a csempészek gondolkodásmódjáról – felelte fanyarul Vigo.

- Azt csak hinni szeretnéd! – nevetett a város ura és kitessekelte őket az ajtón.

Lelle felriadt, valami halk zaj ütötte meg a fülét. Felkapta a kardját, s csendesen kinyitotta a szobája ajtaját. Késő éjszaka volt, a fáklyák alig-alig pislákoltak a folyosón, de annyi fényt azért adtak, hogy ne kelljen botorkálnia. Lelle Vigo szobájának ajtajára pillantott – zárva volt; majd Regőére és megmarkolta a kardját. Mert a homályvadász ajtaja résnyire nyitva volt! Lellének sok minden megfordult a fejében, amíg nesztelenül a réshez lopakodott. Megállt az ajtó mellett, lélegzetét visszafojtva hallgatózott, de csak a csendet és a fülében dübörgő vért hallotta. Kinyújtotta a kezét és lassan betolta az ajtót, majd amikor erre sem támadt mozgás odabent, óvatosan belesett. Regő az ágyán feküdt, teljesen felöltözve, moccanatlanul. Lelle beóvakodott a szobába, szabadjára engedte a megérzéseit, s mert nem tapasztalt semmi szokatlant, végül az ágyhoz lépett. A homályvadász aludt – de az álma korábban nagyon nyugtalan lehetett, mert összegyűrődött alatta, mellette a takaró. Lelle a kintről beáramló fényben egy kis ideig elnézte az arcát, majd kinyújtotta a

kezét és a homályvadászra vonta a takarót. Finom mozdulatokkal próbálta eligazítani a mellkasán... Egy pillanattal később a férfi váratlanul, villámgyorsan és fájdalmasan megragadta a kezét.

- Én vagyok! – Lelle felszisszent a csuklójába maró fájdalomtól.

- Sose motoszkálj egy alvó harcos körül! Bánthattalak volna... Miért nem alszol?

- Felriadtam valamire. Aztán láttam, hogy résnyire nyitva van az ajtód.

- És erre karddal a kezeden besétáltál hozzám – Regő felült. – Menj vissza nyugodtan, nincs semmi bajom.

- Alig hiszem, hogy egyhamar vissza tudnék aludni – Lelle habozott. – Nem maradhatnék itt az egyik székben?

A homályvadász egy kis ideig fürkészően figyelte a lányt, majd bólintott.

- Nyugtalan volt az álmod – jegyezte meg Lelle, miközben bekuporodott a magas támlájú fotelba.

- Sok mindent tudtam meg néhány nap alatt. Magamról is, másokról is – Regő felkelt, meggyújtotta az ágya melletti asztalon álló gyertyát. – S másokhoz hasonlóan én is leginkább álmomban rendezem össze a dolgokat.

- Merre jártál? – kérdezte alig hallhatóan Lelle.

Regő éles pillantást vetett rá, tartott attól, hogy a lány a lelkébe lát. De Lelle tudta, hogyan kérdezzen rá az álmokra, anélkül, hogy tolakodó lenne. A homályvadász visszaült az ágyára, hátát a támlának vetette.

- Leginkább egy fákkal körbevett tisztáson – mondta végül. – Egy ifjú Őrzőnél, aki a torkomnak szegezte a kardját és egy fehér hajú asszonynál, aki leleplezte a sebemet... Sajnálhatod, hogy nem találkoztál vele.

- Sajnálom. De hallottam az énekét és egy mókus szemével láthattam is.

- Mókus szemével, Duir szemével... – Regő elmosolyodott. – Reggel, amikor kis híján nekünk ugrottál, mondtam is Vigonak, hogy épp úgy villant a szemed, mint valaha Duirnak.

- Azt hiszem, túl nagy volt a nyomás a szívemen – háritotta el a lány.

- S ez volt a mi szerencsénk! A gyűrű... Nálad van?

Lelle a nyakához nyúlt és az inge alól kiemelte a láncát – az Olavtól kapott medál mellett ott lógott a vörös köves gyűrű.

- Amint tehetem, visszaadom Duirnak.

- A te lelked ér össze az övével, úgy van rendjén, hogy te vigyázz az ékszerre – bólintott Regő, majd hirtelen az ajtó felé kapta a fejét.

Lelle követte a tekintetét. Vigo olyan nesztelenül érkezett, hogy egyikük sem hallotta meg – ki tudja, mennyi ideje állt ott, kibontott hajjal, összefont karokkal az ajtófélfának dőlve.

- Zavarok? – kérdezte.

- Kerülj beljebb és csukd be magad mögött az ajtót – felelte a homályvadász. – Ha már ilyen szépen ébren vagyunk az éjszaka közepén, beszéljünk meg néhány dolgot.

Vigo nem kérte magát – Lelle mellé húzta a másik fotelt és kinyújtott lábakkal elhelyezkedett benne.

- Aludtál egyáltalán? - Lelle figyelmesen nézte Vigo arcát, mert gyanúsan ébernek látta.

Vigo ránézett, az arca komoly volt.

- Nem hagy nyugodni, amit Varges mondott a sárkányosokról! Duir a Talashimot kereste, de hogy éppen egy másik yill nép tegye rá a kezét!

- Hogy rátették-e a kezüket vagy rájuk bízták, az még nem világos – mondta megfontoltan Regő.

- Annyit tudunk biztosan, hogy Duir hozzájuk tartott... Nem biztos, hogy megérkezett!

- Duir ott van – szólalt meg csendesen Lelle. – A sárkányosoknál, egy barlang mélyén.

- Ebben biztos vagy?! – csattant fel a homályvadász.

- Igen. A kötél erőset rándul a szívem alatt minden egyes alaklommal, amikor a sárkányosokról van szó. Duir ott van.

- Hét éve! – Vigo hangja éles lett az indulattól. – Hét éve tartják fogságban! Sebesülten, teljes zárlat alatt, hogy senki se találhasson rá! Se Duirra, se a Talashimra!

- Nem lesz egyszerű dolgunk – Regő az egyikükről a másikukra nézett. – Még azt sem tudjuk pontosan, hol keressük. A sárkányosok ugyanis nagy területen, elszórtan élnek. Tizenhárom nagy klánban egy hegyektől körülzárt, sárkányokkal teli fennsíkon. A klánok békeidőben laza szövetségben állnak egymással, csak a harcok során zárják szorosra a soraikat. Tizenhárom klán... és Duir bármelyikükénél lehet, akár úgy is, hogy a többiek nem tudnak róla!

- Ez a Zsebes talán többet tud, mint Varges – kockáztatta meg Lelle.

- Igen, ez egy lehetőség – bólintott a homályvadász. – Szorít az idő, nincs rá módunk, hogy végigjárjuk mind a tizenhármat!

- Arról nem is beszélve, hogy milyen indokkal tennénk?! – jegyezte meg Vigo. – Megsebesítették, foglyul ejtették és elzárták Duirt. Nem kopogtathatunk be csak úgy, hogy a királyt keressük!

- Hivatkozatsz újra az Őrzőkre – vélte Regő.

- S vajon mi után kutakodnak lázasan az Ősfa rendfenntartói? – Vigo a fejét rázta. – Ameddig lehet, titokban kell tartanunk a valódi okot és ki kell találni egy hihető álcát.

- És... Ha a Boszorkánymesterre hivatkoznánk? – szólalt meg kissé habozva Lelle.

A két férfi érdeklődve nézett rá.

- Folytasd! – bízta Vigo.

- Vállalhatjuk, hogy Őrzők vagyunk, elárulhatjuk, hogy egy éve miért küzdöttünk Hidegpusztán – mondta egyre határozottabban, élénkebben Lelle, ahogy az ötlet formát nyert. – És elárulhatjuk, hogy visszatért vagy csak visszatérőben van. És rejtőzködik. Mi pedig figyelmeztetünk és keresünk...

Először Vigo mosolyodott el, majd röviddel később Regő is.

- Gyorsan vág az eszed! – mondta a homályvadász.

- És most is kihúz minket a bajból! – Vigo elégedetten bólintott. – Ebbe nem fognak tudni belekötni. És ami még fontosabb, nem tagadhatják meg tőlünk a segítséget! A többi a szerencsén és az ezüstkötélen múlik.

- Nem egészen – Lelle megrázta a fejét. – Emlékezz, mit mondott Norwena! A királyhoz vezető utat a te szíved találja meg Vigo!

- De csak, ha mellettem vagy! Mellettem vagy? – Vigo nyíltan nézett a lányra.

- Eddig is, most is, ezután is. Ebben felesleges kételkedned!

- Néha okot adsz rá! – felelte Vigo, s mielőtt a lány visszavághatott volna, a homályvadászra nézett. – Luprin szívesen velünk tartana. Legalább egy ideig. Épp ezért tért haza, hogy beszéljen Csetével.

- Arra számítasz, hogy ellenezném?

- Megfordult a fejemben. Pedig Luprin nagy segítséget jelentene, nagyon jól ismeri a Föld Körét. Talán még a sárkányosokat is. S bár az elején nem nyerted el a tetszését, de azzal a bajvívással lenyűgözted. Miként mindenkit.

- Volt néhány hely, ahol sokat tanultam; s ahol bárki más sokat tanult volna.

- A jazitokra gondolsz?

- Részben. De ne feledd, viszonylag fiatalon kellett megválnom a szülőföldemtől! Valójában a Vártára gondoltam... Hallottál már róla?

- Kartal említette a Vártaórséget – bólintott Vigo. – S azt is, hogy az egyik parancsnokuk voltál.

- Tíz évet töltöttem a soraikban, s nem én voltam ott az egyetlen jazit. Jobbnál jobb valamennyi...

- Nálad aligha akadt jobb – mondta kedvesen Lelle.

Regő elmosolyodott.

- Hízeltél a bizalmad, de hazudnék, ha megerősíteném. Volt ott egy fiatal jazit... Akkor érkezett, amikor az én idóm erősen letelőben volt. Rövid ideig egymás oldalán harcoltunk... Tomor. Már akkor jobb volt nálam, de még nálad is Vigo! Harcosnak és parancsnoknak született, s ahogy hallottam, később valóban azzá vált a Vártában.

- S az ilyen harcosok vajon miért nem Duir csapatait erősítik? – kérdezte Vigo.

- Volt, aki Duir mellett küzdött, volt, aki máshol. De az utak végül összeérnek majd Vigo! Jazitok vagyunk, s ezt idegen földön sem feledjük.

- Jártál már a sárkányosoknál? – kérdezte hirtelen Lelle.

- Igen, megfordultam ott. Egészen pontosan két klán területén, a fennsík belső vidékein. Szenvedélyes és büszke népség; sokan mondják, hogy a lelkük rokona a miénknek. Olyanok, mint a sárkányok... Magasra tudnak repülni, erővel harcolnak és a végén mindig visszatérnek a barlangjukba. Velünk ellentétben azonban nem szeretik a változásokat! Sem azokat, akik meg akarják bolygatni a világukat. Ahogy ők mondják: *az északi szél hideget, a déli enyhét hoz; de a virradat és az alkonyat, a kelet és a nyugat szele csak bajt okoz!* Mi keletről érkezünk majd, és vihart fogunk kavarni!

Luprin a pirkadattal együtt érkezett – az ötödik nap reggelén.

- Beszéltem Csetével – elfoglalta Vigo szobájának legnagyobb foteljét. – Egyetértettünk abban, hogy nem árt, ha elkísérlek benneteket. S egyetértettünk abban is, hogy csak egy darabon.

- Miért? – kérdezte Lelle.

- Ennek két oka van. Egyrészt biztos akarok lenni abban, hogy Varges jó helyre küld titeket. Ezért megyek veletek. S azért csak egy darabon, mert sem én, sem Csete nem kívánjuk beleártani magunkat a yillek dolgaiba. Az ilyesmi Kartalnak való... S úgy sejtem, nektek!

- Még nem ismerjük a pontos úticélt – jegyezte meg Vigo. – Remélem, ez a Zsebes segít eligazodni a klánok között.

- No igen, Zsebes... Az esze, mint a borotva, de nem fordítanék hátat neki! – somolygott sokatmondóan az öreg kobold. – De ha Varges utasította, akkor beszélni fog!

Zsebes nem sokkal később érkezett, nesztelenül, de az előtte hömpölygő energiát mindannyian megéreztek. Megállt az ajtóban, s amíg fölényes, hűvös pillantásával végigmérte őket, a bent ülők ugyanezt tették vele. Magas, sötét ruhás férfi volt Zsebes, az alkata karcsú, a mozgása könnyed. Az arca kortalan, mégis érezni lehetett, hogy sok évet tudhat maga mögött. Az egyikőjük számára sem volt kétséges, hogy az érkezőben jócskán kering az elfek vére – Lellének önkéntelenül is Sorian jutott eszébe. Két dolog bizonyította, hogy az elf véren kívül más is van benne: nehezen fékezhető, messzire vibráló temperamentuma és a csúnysága. Mert a kortalan vonások elnagyoltak, szabálytalanok voltak. És mégis... Zsebes csúnysága az a fajta varázsos csúnyság volt, amely taszítás helyett vonzotta és megtartotta a figyelmet. Tekintete Luprinon időzött a legtöbbet, végigsiklott Vigon és Regón, s tulajdonképpen figyelemre sem méltatta Lellét – ez bizony nem kevésbé esett rosszul a lánynak. S ha Vigo az első pillanattól férfias egyszerűséggel utálta Simát, úgy most Regó élhette át ugyanezt – mindaz, ami valaha is ellenérzést szült benne, testet öltetni látszott ebben a félvér elfben. Luprin szólalt meg.

- Örülök, hogy látlak Zsebes – kezével az előkészített fotel felé intett. – Varges bizonyára említette, miért akartunk találkozni veled.

Zsebes a fotelra pillantott – szemben állt a többiek félkörben elhelyezett székével, ráadásul háttal az ajtónak -, majd alig látható mozdulattal megrántotta a vállát és leült.

- Nos, mivel nektek is, nekem is máshol lenne dolgom, ne tartsuk fel egymást túl sokáig – a hangja is hűvös volt. – Duir hét évvel ezelőtt a sárkányosokhoz indult, s egy rövid ideig, az Ellnor folyó partjáig vele tartottam.

- Akkor tudnod kell, melyik klánhoz tartott. – jegyezte meg Vigo.

- Tudom is, meg nem is – Zsebes mosolyának talányossága határozottan idegesítő volt.

- Ne játssz velünk! – Regó hangjában csendes fenyegetés érződött.

- Nem volt szándékomban. Mivel nem szeretném, ha félreértenénk egymást, elmesélem, mi történt. Sem Duir, sem a csempészek nem tudták, pontosan melyik klánhoz kellene menni. Ekkor Duir azt kérte, hogy tegyék elé a tizenhárom klán zászlójának rajzát. Láttam már ilyesmit, igaz, csak varázstudóktól... Valahogy kapcsolatban állt azzal a tárggyal, amit keresett. Végigsimította az ujjait a tizenhárom zászlón, s amikor befejezte, már tudta. – Zsebes elhallgatott.

- Vagyis? – kérdezte Luprin.

- Nekem nem árulta el – hangzott a válasz.

Vigo, Regő és a kobold legszívesebben megfojtotta volna! Ekkor Lelle, a figyelemre sem méltatott Lelle előrehajolt.

- Gondolom, most is nálad vannak azok a képek. Mi is próbát tennénk!

- Talán te is kapcsolatban állsz azzal a tárggyal? – Zsebes felvonta a szemöldökét.

- Nem, mi Duirral állunk kapcsolatban.

- Meg tudod találni? – Luprin szeme felvillant.

- Nem én fogom megtalálni – Lelle határozott mozdulattal a nyakához nyúlt, lekapcsolta a láncát és levette róla a gyűrűt. – Duirhoz Vigo szíve mutatja az utat!

- Lelle... – kezdte volna Vigo, de a lány leintette.

- Te kételkedhetsz az üzenet igazában, én nem fogok. Itt a gyűrű! Húzd fel és simítsd végig azokat a képeket.

Vigo megforgatta a gyűrűt – érezte az erejét, érezte Lelle szavainak igazát. Végül felhúzta jobb kezének mutatóujjára – mintha ráöntötték volna! Luprin ezalatt Zsebes felé nyújtotta a kezét.

- Kérem a zászlók képét!

Zsebes ellenvetés nélkül átadta, de fegyelmezett arca nehezen leplezhető érdeklődést árult el. Vigo az ölébe terítette a kis papírtekercset – rajta tizenháromféle sárkányos zászló képével. Lassú, mély lélegzetvételekkel kizárta tudatából a többiek jelenlétét és a gyűrű erejére összpontosított. Egy pillanattal később, mint forró energiahullám, úgy hömpölygött végig benne Duir jelenlétének ereje – s akkor a szemei előtt újra felvillant... *A domb tetején tűzkör lángolt, aranyló, ragyogó fényekkel – s a tűzkör közepén egy férfialak, karját az ég felé tárva. A tűz nem bántotta, hanem kiválasztotta! A Mezsgyére vezető út látomása! A tűzkör! Nem várt tovább, cselekedett. Végighúzta gyűrűt viselő ujját a képeken, s csak akkor állt meg, amikor a villámszerű nyilallás beléhasított. Egész testén borzongás futott végig – a többiek ebből tudták, hogy rátalált! Egyszerre hajoltak a papír fölé, fejük összekoccant. Vigo ujjá egy vörös színű, sziklákba kapaszkodó, de kitárt szárnyú sárkány képénél állt meg.*

- Huhúúúú! – kiáltott fel Luprin, majd mielőtt a többiek bármit kérdezhettek volna, Zsebesre pillantott.

És tudta, hogy a legcsekélyebb szükségük sincs az éles fülű, éles eszű csempész jelenlétére! Egyetlen mozdulattal kihúzta Vigo keze alól a papírt és Zsebesnek nyújtotta.

- Köszönettel tartozunk a segítségéért! – mondta erős, bár kissé nyers hangon. – S kérlek, add át üzenetünket Vargesnek: egy óra múlva a Kapuk Termében leszünk.

Zsebes, ha kissé kelletlenül is, de felállt, megbiccentette a fejét és anélkül, hogy bármit felelt volna, elhagyta a szobát. Luprin gondosan bezárta maga mögött az ajtót, majd Regőre nézett.

- Kéne egy kis védelem, homályvadász barátom!

Megvárta, amíg az árnyak gomolygása birtokba veszi a sarkokat, a falakat, s akkor visszaült a helyére.

- Emlékszel Lelle, mit mondtam a kardról, melyet neked adtam? – kérdezte.

- Azt mondtad, Sárkányasszony egyik legerősebb hívétől kaptad. Valakitől, akinek rangja vetekszik egy fejedelmével.

- Annak a klánnak a feje, ahová készülünk? – nézett az öreg koboldra Vigo.

- A vörös sárkány fiai – Luprin megcsörgette a szakállába font gyöngyöket. – Ha megfigyelted, mindegyik klán zászlaján sárkány van, s mind más színű.

Ekkor már Regő is bólintott.

- Nem náluk jártam, de hallottam róluk. Ez a klán védi a Sárkányfennsík, az országuk északi nyílását, a legfelső Penge-tó vidékét és az Éjhegység északi nyúlványát.

- A legzordabb, legkeményebb vidéket, igen – értett egyet a kobold. – A vezetőjük neve Calum.

- És ez a Calum, a klánjával együtt megsebesítette, egy barlang mélyére zárta és tulajdonképpen halálra ítélte Duirt! – szúrta közbe hidegen, élesen Vigo.

Még mindig a felvillanó kép hatása alatt állt. Megtudta, amit eddig nem; bizonyosságot kapott arról, amit eddig csak sejtett – s olyan indulat fortyogott benne, hogy Lelle jobbnak látta, ha csillapítóan megfogja a kezét. Vigo a lányra villantotta elsötétült szürke szemét, s bár a feszültség nem múlt el az arcáról, megszorította a keskeny kezét.

- Lehetett valami félreértés is! – morogta Luprin. – Calum nem tesz semmit ok nélkül! Szilárd és erős, mint a föld!

- S gondolom, legalább olyan makacs és megingathatatlan – vélte Regő. – Vigonak igaza volt, a valódi célunkat nem fedhetjük fel! Addig semmiképp, amíg meg nem tudjuk, mi is történt.

- Addig nem, amíg meg nem találtuk Duirt! – mondta élesen Vigo. – Az ő szavait szeretném először hallani, s csak utána a sárkányosok magyarázatát.

- Ha egyáltalán akarnak majd magyarázkodni! – Luprin felemelte az ujját. – Vigyázz barátom, ezek nem szeretik a hirtelenkedő fickókat! Esetleg előbb vágnak, s csak utána kérdeznek...

Vigo bólintott, de nem válaszolt.

- Most, hogy tudjuk, hová kell mennünk, mekkora út áll előttünk? – Lelle próbálta nyugodtabb vizekre terelni a beszélgetést.

- Éppenséggel van nálam egy jó térkép a Föld Köréről. – a kobold felkászálódott és a csomagjából kivette a megsárgult, összetekert papírt.

- Éppenséggel véletlenül... - a lány szélesen mosolygott.

Luprin rávillantotta sárgás szemét, majd maguk elé húzta az asztalt és kiterítette a térképet.

- Lássuk csak... Ha Varges állja a szavát, itt bukkanunk ki, a Kardhegység északi barlangjainak egyikében. Le kell ereszkednünk az Ellnor folyóhoz, át kell kelniük rajta...

Az Ellnor széles, sebes és mély folyó - szólt közbe Regő. - Csónakra vagy tutajra lesz szükségünk.

- Ott vannak azok a romok... - nézett rá Luprin.

- Miféle romok? - kérdezte Vigo.

- Volt egy település, nagyjából ott, ahol át kellene kelniük - magyarázta Regő. - Néhány évvel ezelőtt egy északról jövő rablóhorda akarta végigpusztítani a folyó partját. A sárkányosok három nyugati klánja és a Kardhegység kopogtatói megállították őket és végeztek velük, de néhány település így is áldozatul esett. A romok, amelyekre Luprin célzott, még mindig tartogatnak elég faanyagot egy tutajhoz.

- Kopogtatók a Kardhegységben? Tőlük is tartanunk kell? - nézett Lelle Luprinra.

- Lehet, hogy igen, lehet hogy nem - ingatta a fejét a kobold. - A kopogtatók nem rosszindulatúak, csak fokozottan védik a hegyek mélyén megbújó városaik. Félembornyai magas, szorgos lények, a hegyek mélyén bányásznak nemesfémeket. A Kardhegység északi részén nemigen vannak településeik; gondolom, épp ezt használták ki a csempészek is. Én nem aggódnék túlságosan.

- És ha átkeltünk a folyón? - Vigo újra a térképre nézett.

- Onnan nehezebb lesz - Regő elkomorult. - Mivel észak felé kell tartanunk, át kell kelniük a Lidérclápon.

- Nem szeretem a lápokot! - kiáltott fel Lelle. - Számomra egy életre elég volt az, amit a Feketelápon átéltem!

- Ez nem olyan erős - pillantott fel Regő. - Viszont egyes részei nem kevésbé gonoszak. Él ott néhány lény, akikkel nem szívesen találkozónék.

- És a sárkányosok hagyják?! - kapta fel a fejét Vigo.

- Mivel megmaradnak a mocsárban, igen. Védővonalnak ez sem rossz...

- A térképem segíthet átjutni a lápon - mondta Lelle. - De így is előre gyűlölöm az egészet!

- És a neheze még csak utána jön! - Luprin mosolya fintornak hatott. - Egy nem túl nagy, de kies pusztaság az Éjhegység északi lábánál. Az Elesettek Lelkeinek Mezeje...

- Halottak?

- Bizony, halottak Vigo barátom! Az ott vívott harcok halottai, leginkább sárkányosok; mert a betolakodók tetemeit jobbra máshová vitték és távolabb égették el. Harcosok, akik újra harcra kelnek; és nem csak éjjelente, ahogy azt általában a holtak lelkei teszik!

- Gondolom, ez is egy védővonal! - jegyezte meg fanyarul Vigo. - Nem kelhetünk át inkább a hegyeken, kikerülve a Lidérclápot és ezt a mezőt?

- Az Éjhegység nyugati oldalán sok a barlang. S a barlangokban sok a sárkány – nézett rá Regő. – Vannak köztük szelídebbek, de a sárkányok többsége vadabb, zabolátlanabb jellem. És ezek nagy sárkányok! Létezik egy-két hágó is, amelyet a sárkányosok tartanak nyitva, de azok jóval délebbre találhatóak. Túl nagy kitérő lenne...

- Ők is egy újabb védővonal? – Lelle megborzongott.

- Nem – rázta a fejét Luprin. – A sárkányosok és a sárkányok szövetségben élnek, mióta világ a világ. Kezdetben Sárkányasszony rendelése miatt, később a saját szívük szava szerint. Kedvelik egymást... És a sárkányosok tudnak bánni ezekkel a fenevadakkal, a vadabbjával is! Ez rólatok aligha mondható el. Felejtétek el a hegyen való átkelést, ha életben akartok maradni!

- Mert az a láp, meg az a mező barátságosabb, igaz? – kérdezte csípősen Lelle.

- Olyasmivel már találkoztatok és túl is éltétek – felelte nyugodtan a kobold. – S mert egy homályvadász lesz a vezetőtök, s mert halványan emlékszem még Vigo tudására, tudom, hogy ott van esélyetek!

- S mi a garancia, hogy ha túljutottunk a mezőn, Calum népe nem mészárol le minket? – nézett rá Vigo.

- A köpenyed, széllovas! A kard Lelle oldalán! És az, hogy a homályvadász egy jazig, csinos kis jazig szablyával! A sárkányosok sem nem vakok, sem nem ostobák! Ha a lápon és a mezőn átjuttok, eljuttok Calum elé is.

- Szeretem, amikor azt mondod: ha átjuttok! – Vigo halványan elmosolyodott.

- Meglátod, egyéb dolgokban is kellemes útitársnak bizonyulok majd! – vigyorodott el a kobold is. – S ha rám hallgattok, most elkezdtek készülődni. A Csempészek Városa nem rossz hely, ha betartod az aranyszabályt: ne tölts túl sok időt a falai között! Ez az ötödik napotok valódi fény, friss levegő és fák nélkül.

- Nehezen, de megtudtuk, amit kell – Vigo felállt, levette a gyűrűt és visszaadta Lellének. – S még azt az elégtételt is megkaptam, amire vágytam: Vargest és a torkának feszülő pengémet. Hasonló terveim vannak azokkal, akik Duirt feledésre és halálra ítélték!

- Most azonban nem csempészek, hanem yillek közé készülünk – Regő is felállt, kihúzta magát. – S mert Duir náluk van, s jószántukból aligha engedik el, komoly küzdelemre számítok. De inkább szembenézek mind a tizenhárom klán haragjával, semhogy Duirt náluk hagyjam!

- Egy felébresztett király, egy jazig, két Őrző és a keleti szél... – Luprin halkán kuncogott. – Kezdem féltetni Calumot!

Hegyeiktől hegyekig

A csempészek Kapuja erősnek, gyorsnak és tisztának bizonyult – megerősítve Lellében a gyanút, hogy a néhai kapumesternek köze lehetett az Őrzőkhöz! Amint kiértek a túloldalon, a három férfi azonnal kardot rántott és széthúzódt; meggyújtották a kapott fáklyákat és azokat magasra tartva kémleltek körbe. Lelle megállt, körbenézett, s bár a keze a kardja markolatát szorította, egyelőre feleslegesnek érezte, hogy előhúzza. A kicsiny, de magas barlangteremből megannyi járat indult a szélrózsa minden irányába, kissé hullámzó, mégis simának tűnő falaik azt bizonyították, hogy ezt a helyet valaha víz vájta ki.

- Úgy tűnik, nem vár ránk kelepce – jegyezte meg Regő egy idő múlva.

Csend vette körül őket, amelyet csak fáklyáik halk sercegése és kongó kiáltásnak is beillő szavaik törtek meg.

- Ne hamarkodd el! – morogta Luprin és körbeszimatolt. – Nekem nem tetszik...

- Mi nem tetszik? – nézett rá Vigo.

A kobold az egyik járat felé bökött a kardjával.

- Onnan érzek valamit... Gyorsan illanó lenyomatát valakinek, aki nem sokkal előttünk még ott járt. Megnézném.

- Veled megyek – lépett mellé Regő. – Vigo, ti addig óvatosan induljatok el azon a járaton, ami kivezet minket. Reméljük, a csempészek a jó irányt adták meg...

- Ne bízz a csempészekben, ha az érdekeiket sérted – bólintott rá a kobold. – Ha viszont nem, a gyanakvásod is csökkenhet. Aligha adtak meg rossz irányt... Felesleges lett volna, tudják, hogy én úgylis megtalálnám a helyes utat.

- És a térképem is segíthetne – tette hozzá Lelle.

- Megnézzük a kivezető utat. Gyere Lelle! – Vigo előre indult. – Ti pedig legyetek óvatosak.

Szétváltak. A kifelé vezető járat néhány lépés után kanyarogni kezdett és egyre tágult – hamarosan olyan széles lett, hogy akár tíz megtermett ember is kényelmesen sétálhatott volna egymás mellett. Vigo kezében imbolyogni kezdett a fáklya lángja.

- Huzat! – jegyezte meg.

- Friss levegő! – Lelle elmosolyodott. – Ez a járat valóban kifelé vezet és nem is lehet túl hosszú. Megvárhatnánk Regőéket...

Vigo körbenézett, összehúzta a szemét – hirtelen megcsapta *valami*. Valami olyasmi, amit Luprin is érezhetett. Szólni akart, de már nem volt rá ideje. Csak egy pillanat... és a sziklafalak meglevenedtek! Szürkésbarna emberkéek léptek ki a falból – vagy inkább elváltak tőle! Már ha embernek lehetett őket nevezni... Nem voltak magasabbak Vigo derekánál, ruhájuk, bőrük, szakálluk mind-mind sziklaszínű, csupán a szemük villant élénk csillanással, ahogy rájuk vetült a

fáklya fénye. Sokan voltak. Rengetegen, csak úgy ontotta őket a járat fala! S bár Vigo erős alakja jóval föléjük magasodott, s a kardja baljóslatúan villant, ekkora túlerővel aligha vehette volna fel a versenyt. Mert hogy az emberkék nem békés szándékkal érkeztek, az azonnal nyilvánvalóvá vált. Rövid, de éles kis kardokkal, hosszú lándzsákkal felfegyverkezve lendültek előre és nem szóltak, nem kérdeztek semmit!

Gyere mögém! – kiáltotta Vigo Lellének és megpörgette a kardot.

A lány azonban nem válaszolt.

- Gyere mögém Lelle! Gyorsan! – ismételte élesebben, sürgetőbben.

- Vigo... - Lelle hangja elcsuklott.

Vigo megpördült, megdermedt és lassan leeresztette a kardját. Mert Lellét elkapták a kis emberkék – az egyikőjük kihajolt a sziklafalból és a lány torkához szorította a kardját, a többiek a dárdájukat irányozták a szívének.

- Hagyjátok békén! – kiáltott rájuk Vigo, s mit sem törődve a veszéllyel, hüvelyébe lökte a kardját és megindult Lelle felé.

Egy pillanat alatt vették körbe, a mellkasához féltucatnyi dárda hegye nyomódott. Ezzel egy időben hátulról megragadták a kezeit és érezte, ahogy a csuklóira érdes kötél tekeredik, húsba vágó szorossággal. Lellét is fürgén megkötözték. Mindezt egyetlen szó, egyetlen hang nélkül! Lelle és Vigo nézték egymást a szürke emberkék feje fölött; a lány a Kapu felé intett a szemével, Vigo alig láthatóan megrázta a fejét. Az egyetlen esélyük, ha nem hívják fel az emberkék figyelmét Luprin és Regő jelenlétére! Amint a hátuk mögött összekötötték a kezüket, egymás mellé taszították őket, majd a dárdák hegyével nyomatékosítva ösztökélték kettőjüket az indulásra.

- Kitalálunk valamit! Maradj mellettem! – súgta Vigo.

Lelle egy halvány mosolyt küldött biztatásul. Mielőtt azonban beterelhették volna őket az egyik oldaljáratba, kiáltás hallatszott mögülük – egy öreg kobold reszelős és rettenetesen bosszús hangja.

- Megálljatok kopogtatók! Engedjétek el őket!

Luprin és a sötét árnyakat növesztő Regő a sziklafolyosó végében álltak – kettősüket látva az emberkék azonnal Vigo és Lelle torkának nyomták a dárdáikat.

- Mi dolog ez?! – Luprin előrébb lépett. – *Föld gyökere mélyre leér, kobold s manó ott a vezér!*

E szavakat hallván az emberkék elbizonytalanodtak – messzebb kerültek a dárdahegyek a foglyok torkától, izgatott suttogás kezdődött. Majd néhány kopogtató gyors mozdulattal visszalépett a sziklafalba.

- Jókor jöttél! – szólt Vigo Luprinnek.

- Mint mindig! Remélem, kibírjátok még egy ideig összekötözve.

- Megoldjuk – bólintott a lány.

Ekkor mozgolódás hallatszott az oldaljárat mélyéről.

- Kik vagytok és mit akartok? – kérdezte egy vékony, éles hang.

A kis szürke kopogtatók tömege szétnyílt, hogy utat engedjen a hang tulajdonosának. Egy vénséges kopogtató tartott feléjük. Elképesztően vékony volt, de egy hangyányival magasabbnak tűnt a többiekénél – és égkék, csúcsos sapkát viselt.

- Szerintem látod rajtam, hogy *miféle* vagyok! – reccsent Luprin hangja. – A kopogtatók és a koboldok nem ellenségei egymásnak, ezért meglehetősen sérelmezem, amit a barátaimmal műveltetek!

- Te kobold vagy és tudod az ősi sorokat... - a kék sapkás megállt, aszott kis arcában megvillantak a szemei. – De ezek itt emberek és jelszó nélkül érkeztek! Ezt értened kellene!

- Félek, nem tudlak követni! – szólalt meg élesen Vigo.

Az öreg kopogtató végigmérte, fentről lefelé, majd vissza.

- A csempészek Kapuján jöttél – mondta végül szárazon az emberke. – Ez pedig itt a kopogtatók földje.

- S bizonyára te a vezetőjük vagy. Igen, ez világos. Az érdekelné, miért támadtatok meg minket; s hogy miféle jelszót emlegetsz?

- Te nem vagy csempész?! – ezúttal a kék sapkásan volt a meglepődés sora.

- Kétlem, hogy annak látszom. – jegyezte meg fanyarul Vigo.

- Az emberek számunkra egyformák – legyintett a vénség. – Tehát nem vagytok csempészek. De az ő kapujukat használtátok!

- Utazók vagyunk – sétált közelebb Regő, aki kivont kardjával és mértékkel visszahívott árnyaival korántsem volt barátságos jelenség. – Dolgunk volt a Csempészek Városában és a város urának engedélyével használtuk a Kaput. Nincs ellenséges szándékunk, egyszerűen el akarunk jutni az Ellnor folyóig.

Az egyik kis szürke alak a vénséghez lépett, sugdosott valamit a fülébe, a kék sapkás figyelmesen hallgatta, majd bólintott.

- Ezt nehéz elhinnem! – mondta végül az öreg. – A csempészek jól tudják, hogy ez a mi földünk, s jól tudják, mennyire gyűlöljük, ha háborgatnak minket. Egyezséget kötöttünk velük: használhatják a Kaput, de jelszóval kell igazolniuk magukat. Akkor nem esik bántódásuk. Aki jelszó nélkül, fegyveresen érkezik, miként ti, azt egyszerűen betolakodónak tekintjük és aszerint bánunk vele!

- Hát mégis! – kiáltott fel Vigo. – Átkozott, hazug csempész! Tudtam, hogy nem fogja annyiban hagyni! Csak kerüljön Varges még egyszer a kezem közé...

- A büszkeség nagy úr, s Varges aligha kedvelt meg minket túlságosan – Luprin egyetlen mozdulattal a hüvelyébe lökte a kardját és az előtte álló szürke emberkéket egyszerűen félretolva, elindult a vénség felé. – Volt némi vitánk a város urával, s mi maradtunk felül. Ezzel a jelszódologgal Varges még egyszer elégtételt akart venni rajtunk. Azt javaslom, tekintsünk el a félreértéstől. A nevem Luprin, kobold vagyok és fegyverkovács. Ha elfogadod az én szavam, jótállok a társaimért.

A vén kopogtató gondolkozott egy keveset, majd intett az embereinek – Lelle és Vigo csuklójáról lekerült a kötél.

- A nevem Fősipka, s miként a társad mondta, az itt élő kopogtatók vezetője vagyok. Elfogadom egy kobold szavát, mert a mélység gyökerei kötnek össze bennünket, s valaha, az idők hajnalán egy vérből indult útjára mind a két nép. De ennek ellenére tudnod kell, hogy nem kedveljük az idegeneket! – Regőre sandított, majd Vigora. – Azokat még kevésbé, akik karddal vagy varázslattal fenyegetnek minket.

Regő szeme megvillant, Vigo a csuklóját dörzsölgetve feszülten húzta ki magát. Mielőtt azonban a helyzet újra elmérgesedett volna, Lelle egyetlen mozdulattal Fősipka elé perdült, s nem törődve a hirtelen feléje irányuló kardokkal, a sarkaira ült, hogy egy vonalban legyen a szeme az öreg kopogtatóéval.

- Fogadd üdvözlétem Fősipka! A nevem Lelle, Őrző vagyok. Egy barátunkat keressük, s az utunk erre vezet. Nem tudtuk, hogy betolakodónak fogtok tartani minket, ha tudtuk volna, engedélyt kérünk az áthaladáshoz. Nincsenek rossz szándékaink, csupán el szeretnénk jutni a folyóig. Ezért kérlek, engedj tovább minket.

Fősipka hosszúra nyúló pillanatokig nézte a lányt, fejét félrehajtotta, s elgondolkodva simogatta gyér szakállát, amely megtévesztően hasonlított Luprinéra.

- Bájos lánynak szép kérése, megindul erre a kopogtatók vére – mondta végül.

- Te csak tartsd vissza a véreket! – szólt rá szigorúan Vigo.

Fősipka most őt tanulmányozta egy ideig.

- Már nem gyerek, még nem férfi, de engem megsért – jegyezte meg és nagyon elégedettnek tűnt.

Lelle a válla fölött hátranézett, s égbék szemének dühös pillantása lehűtötte Vigot.

- Miután meghallgattad a bájos lánynak szép kérését, s elfogadtad az én szavam, engedj tovább minket – vette vissza magához a szót Luprin.

- Az Ellnorhoz kívántok hát eljutni?

- Igen és az utunk sietős lenne – bólintott a kobold.

Fősipka erre magához intette néhány harcosát, halk szavakkal eligazította őket, majd intett mindkét kezével. A kopogtatók nagy része erre a falakhoz sietett és egyetlen lépéssel eltűntek a sziklában, csupán egy kisebb kíséret maradt Fősipka mellett.

- A néped bele tud olvadni a sziklába? – kérdezte Lelle. – Úgy, miként a sárkányok?

- Nem, nem úgy – rázta a fejét a vénség. – A sárkányok részeivé tudnak válni a kőnek, földnek, mert maguk is onnan származnak. A kopogtatók közlekednek a sziklában, alagutak nélkül, bármely irányban és gyorsan. Mi nemesfémeket bányászunk, így tiszteljük a földet, a követ, a kristályokat és a fémeket. A szívünk velük dobog... A sárkányok szíve viszont onnan vétetett.

- Értem a különbséget – mosolyodott el Lelle, s közben Ricora gondolt.

Meg a rájuk váró föld hatalmas sárkányaira. S biztosan tudta, hogy éppúgy nem lesz könnyű dolga, mint az eddig megismert jazigokkal – az egyiket a föld erejéből, a másikat a tűz szívéből gyúrták. Őserők... Táplálhatnak, de fel is morzsolhatják! Fősipka intett a kezével, hogy kövessék és fegyvereseitől körülvéve megindult arra, amerről az áramló levegő érkezett. Hamarosan szürkés, mégis éles fény hasított bele az alagút sötétjébe, s néhány lépés után már a fáklyákra sem volt szükség. Az alagút egy tágas sziklaperembe torkollott, s előttük kitárult a táj. Valóban a Kardhegység egyik legészakibb nyúlványán álltak, a lábuk előtt a sziklafal meredeken szakadt le a mélybe. Az Ellnor széles, sebes sodrású folyókígyója jól látszódott a partot szegélyező dús erdősáv mögött. A túlsó part azonban gomolygó ködbe veszett, s ameddig a szemük ellátott, az eget alacsonyan úszó, összefüggő szürke felhőzet takarta. Esőre állt az idő – csendes, hosszú, kiadós esőre.

- Le kéne jutnunk a fák közé, mielőtt elered az égi áldás – jegyezte meg Luprin. – Még én sem örülnék, ha a sziklák között kapna el minket. Hol van a lefelé vezető ösvény?

Fősipka megsimogatta a szakállát.

- Hmmmm.... – kezdte lassan, inkább az eget fürkészközve, semmint az utazók arcát. – Úgy látszik, a csempészek nem csak a jelszót felejtették el megemlíteni.

Vigo szeme megvillant, s ahogy Vargesre gondolt, a botjára csúszott a keze. Kicsit alaposabban is kezelésbe vehették volna!

- Akkor áruld el, milyen meglepetést tartogatott még nekünk a város ura – jegyezte meg éles gúnnal Regő.

- Nincs lefelé vezető út – közölte Fősipka, majd amikor látta Vigo és a homályvadász indulatos mozdulatát, felemelte a kezét, hogy nyugalomra intse őket. – Egészen pontosan, valamikor létezett egy ösvény. Amikor azonban az északi hordák évekkel ezelőtt végigpusztították a vidéket és füstölgő romokká változtatták az Ellnor partján fekvő várost és a környező tanyákat, óvintézkedéseket kellett tennünk. Segítettünk eltüntetni a föld színéről a betolakodókat, de ezzel egy időben lezártunk néhány ösvényt. Eltorlaszoltuk, használhatatlanná tettük, hogy a támadók ne találhassák meg a hozzánk vezető utat. Amikor újra nyugalom lett, nem volt miért megnyitnunk őket. A folyópart elnéptelenedett, a csempészeknek már nem volt miért arra menniük. Ezt a Kaput is egyre ritkábban használták, s ha mégis, innen dél felé tartottak.

- Nekünk viszont el kell jutnunk a romokhoz és át kell kelniük a folyón – ismételte Lelle rendíthetetlenül. – Tudsz segíteni?

Fősipka válasz helyett a lába elé mutatott. A meredek lankára, amelyet egészen apróra morzsolódott kötörmelék borított – lehetlenné téve bármiféle kapaszkodást a mélybe szakadó falon.

- Végül is, gyorsan akartatok lejutni – jegyezte meg.

- De nem úgy, hogy közben kitörjük a nyakunkat! – felelte Vigo.

- Nem fogjátok. Forduljatok hátra!

Amint megtették, észrevették azt a kis csapatnyi kopogtatót, akik éppen ekkor bukkantak elő az alagútból. Valami furcsa tárgyat cipeltek. Elsőre egy összetekert sátorra hasonlított. Erős, egyenes farudak álltak ki a ponyva ráncai közül. Ponyva? Sem Vigo, sem Lelle nem látott még ilyen furcsa anyagot – a színe a zöld és a borostyánsárga szokatlan keveréke volt, halványan csillant még a bágyadt szürkességben is. Ők ketten akkor hűltek el, amikor meglátták az *anyagon* a pikkelymintát. Regő szinte az első pillanatban felismerte, s Luprinnek sem kellett sokkal több idő.

- Sárkánybőr! – a homályvadász az öreg kopogtatóra villantotta a szemét.

- Az bizony! – bólintott elégedetten Fősipka.

- Mi ez? Sátor? – kérdezte Vigo.

- Csúszka. Szánkó... – a vénség halkán kuncogott. – De ez nem havon fog siklani.

- Azt akarod, hogy *ezzel* vágjunk neki a meredek hegyoldalnak?! Félútig sem jutunk el élve! Vagy ha mégis, darabokra törjük magunkat, amikor iszonyú sebességgel becsapódunk odalent az első fába!

- Nos, az élet gyakran kockázatos – közölte idegesítő egyszerűséggel Fősipka. – S ha kissé lecsillapodnál, rádöbbenél, hogy *ajándékot* kapsz! Köszönhetően annak, hogy az egyik társad kobold, ha nem így lenne, hagynám, hogy úgy jussatok le, ahogy tudtok!

Vigo és az öreg kopogtató néhány pillanatig farkasszemet nézett, majd az ifjú Őrző volt az, aki végül meghajtotta a fejét.

- Igazad van – mondta nyugodt hangon. – Kérlek, nézd el az indulatomat.

Fősipka bólintott, majd magyarázni kezdett.

- Ez a szánkó sárkánybőrből készült, ezért nagyon erős, de egyben rugalmas is. Kinyitva egy csónakhoz hasonlít. Hat farúd van benne, ez alkotja a vázát. Kettő elöl, kettő hátul, egy-egy pedig az oldalán, középtájon. Kissé talán szűken leszteken benne... de gondolom, ezt megoldjátok. Aki legelőül, megfogja a két első botot és irányítani tudja a szánkót. A leghátul ülő fogja a két hátsó rudat. Hátradőlve fékezni, ellentartani tud. Ha az elöl és a hátul ülő jól összedolgozik, a szánkó irányíthatóan siklik le, s bár gyors, mint a szél, mégsem csapódik neki az első fának. Persze ehhez mindkettőjüknek elég erősnek és ügyesnek kell lenniük!

- Így hát Lellével mi leszünk a töltelék – jegyezte meg Luprin. – Ti ketten Vigo nem csak külsőleg hasonlítottok egymásra homályvadász barátunkkal, hanem magasságban és erőben is.

- Hagyd nekem a hátulját – kérte Regő.

- Bízol benne, hogy nem vezetem neki az első fának ezt a nyaktörő csúszkát? – Vigo féloldalasan elvigyorodott.

- Gyors vagy – mosolyodott el Regő is. – És volt alkalmam tapasztalni, hogy nem szoktad kerülni a veszélyes helyzeteket. Tiéd a kormány.

- És ha leértünk és túlélünk? – nézett Lelle Fősipkára. – Úgy értem, mi legyen a csúszkával?

A vén kopogtató újra hosszan nézett a lányra, végül elmosolyodott.

- A sárkánybőr nem csak a sziklafalat, de a vizet is állja – mondta lassan. – Át tudtok vele kelni a folyón is, ha szerezték néhány evezőt. Ennyit megtehetek értetek. De a csúszka a miénk! Ezért a szavakat, főleg a te szavadat kérem Luprin! Amint átkeltetek a folyón, engedjétek útjára a csúszka-csónakot. Tudja, hová tartozik, magától vissza fog úszni erre a partra, mi pedig lemegyünk érte.

- Én nem kelek át a folyón – jegyezte meg az öreg kobold. – Így, ha a csónak valóban visszaúszik magától, én hozom fel nektek. A szavamat adom rá.

- Egy kopogtató és egy kobold között az adott szó kötelez – bólintott Fősipka. – Visszavárunk a csúszkával. Most pedig ideje, hogy megnézzétek! Mert ha elered az eső, már valóban életveszélyes lesz lesiklani vele.

Amíg Vigo és Regő néhány kopogtató segítségével kigöngyölte a csúszkát, Luprin és Fősipka még halkan szót váltott. A kis jármű valóban szűknek tűnt – nem emberekre, hanem kopogtatókra mérezték.

- Majd jól összehúzzuk magunkat – jegyezte meg kissé bizonytalanul Lelle.

A csúszka alját csupán az erős, de rugalmas sárkánybőr jelentette, a peremét pedig az egyenesen álló kis rudak tartották. Regő végigtapogatta a járművet.

- Meglehet, füstölni fog az ülőfelünk, mire leérünk – hangja sokatmondó volt. – Érezni fogjuk az összes kis huppanót... Én a helyedben nagyon vigyáznék Vigo, hogy ne vezessem rá a csúszkát nagyobb kövekre. Lelle kivételével ugyancsak megszenvedhetjük...

Vigo felpillantott, elmosolyodott.

- Őrizzük meg magunkat a jövőnek. Minden képességünkre szükség lehet...

- Rám mindenképpen vigyázzatok! – lépett melléjük Luprin. – Csak hiánytalanul lehetek mestere a szakmámnak!

- Nos, ha már kellően bebiztosítottátok férfias játékaitokat, talán beleülhetnénk! – szólt rájuk a kipirult arcú lány. – Az eső aligha várat sokáig magára!

- Hátralégyen a nagyobb súly – mondta Vigo, még mindig mosolyogva. – Lelle, te ülsz mögém, Luprin pedig, teljes vértetében Regőnek segít egyensúlyban tartani a csúszkát. Fősipka, számíthatunk a kopogtatók erejére? El kéne indítani minket, ha már bent ülünk.

- Megtesszük – bólintott a vénség. – És megvárjuk, amíg épségben leértek. S ahogy a mi népünk mondja: áldás legyen a lépteiteken, melyek a köveket koptatják!

- Áldás legyen rajtad és a népeden is – válaszolta Lelle és köszönetképpen meghajtotta a fejét.

Elhelyezkedtek a csúszkában. Mivel a biztos irányításhoz Vigonak és Regőnek kellett a legtöbb hely, a lány és a kobold összehúzták magukat, amennyire csak tudták. Lelle átkarolta Vigo derekát, egészen a hátához simult; Luprin pedig ugyanezt tette Lellel – szakállának gyöngyei a lány nyakát csiklandozták.

- Mehet! – szólt Vigo, amikor mindannyian elhelyezkedtek.

A kopogtatók nagyot taszítottak a csúszka hátulján, a kis jármű orra lebillent – s ők máris száguldottak lefelé.

- Tartsd egyenesben! – kiáltotta Vigo Regőnek.

A homályvadász hátradőlt, két kezével keményen markolva a botokat, lábát az előtte ülő kobold lábának vetve. Nyílegyenesen suhantak lefelé, az apró kőmorzsalék szinte homoknak tűnt alattuk – egyre gyorsította a csúszkát. És akkor eleredt az eső... Először nagy cseppek koppantak a fejükön, majd hirtelen sűrű, apró szemű eső zúdult a nyakukba – csúszós életveszéllyé változtatta a hegyoldalt. A csúszka immár nem egyenesen haladt, egyre inkább balra húzott – a lankát szegélyező, élesen csipkézett sziklák felé.

- Lelle, Luprin! Jobbra dőlj! – ordította Vigo, s maga is ezt tette. – Finoman, különben felborulunk! Regő, tarts ellen!

A szánkó szinte súrolta az éles sziklákat, majd irányt változtatott és visszatért az apró köves részre. Lelle előrepislantott Vigo válla felett, s jól látta a rohamosan közeledő, egyelőre ritkásabban álló fákat.

- Túl gyorsak vagyunk! – kiáltotta Vigo fülébe.

- Mindjárt! – hangzott a válasz. – Luprin, engedd el Lellét és segíts Regőnek fékezni! Lelle, dőlj rám!

- Ennél is jobban?! – minden erejét beleadva nyomta Vigo hátát.

- Figyeljete! Jönnék a fák! Elöl jobbra, hátul balra dőlj! – hangzott a kormányos utasítása.

Nyaktörő kacskaringózás kezdődött a fák között. De ha a csúszka gyors volt, úgy Vigo éles szeme, ösztönei még gyorsabbak. Keményen markolta a kormányt jelentő két botot, rövid kiáltásokkal irányította a többieket. Jobbra, balra... Regő és Luprin együttes ereje fékezte a sebességüket, s ezt segítette a terep lejtésének fokozatos enyhülése is. Mire sűrűsödni kezdtek a fák, a nyaktörő sebesség siklássá szelődött.

- Megállítjuk! Lelle te is dőlj hátra! – hangzott az utolsó utasítás.

A lány hátravetődött, neki a kobold mellkasának; maga Vigo is hátradőlt, amennyire a kormányt markoló karja engedte. Néhány pillanattal később a csúszka finom ütődéssel koppant az egyik fa törzsének. Kutya bajuk sem volt – leszámítva, hogy a fejük csuromvizesre ázott, hiszen a köpenyük csuklyáját nem volt módjuk felhúzni száguldás közben. Igaz, nem is maradt volna a fejükön.

- Hála az égnek! – sóhajtotta Lelle, ahogy a fürgén kiugró Vigo után ő is kimászott a járműből.

- Ez igen! – rikkantotta Luprin, miközben gyér szakállából patakokban folyt a víz. – Nem megyünk még egy kört?!

- Ha ezt mondd, bizonyára épségben van minden féltve őrzött porcikád! – mondta élesen Lelle és a fejére rántotta a csuklyát.

- Erről mesélhetnék... - vigyorgott a kobold, miközben kilépett a járgányból. – De ez a száguldás kedvemre való volt! Persze csak úgy, hogy Vigo van a kormánynál és Regő a féknél! Építhetnék én is valami ilyesmit...

- Ahhoz sárkánybőrt kell szerezned! – mondta Regő, majd intett Vigonak és összehajtogatták a kis járművet.

Az eső megállíthatatlanul, egyre jobban zuhogott.

- Ilyen időben nem kockáztatnám meg az átkelést – Regő felpillantott az égre. – Az Ellnor derült időben is erős sodrású és veszélyes, de ilyenkor teljesen megvadul.

- Akkor viszont menedék után kell néznünk – állapította meg Vigo. – Milyen messzire van az a lerombolt település?

- Arra nem lesz szükségünk! – kiáltotta Lelle. – Nézzétek!

Három társa követte kinyújtott ujjának irányát. A fák között is jól látszott a tisztás, rajta pedig a legelképesztőbb fa, amit valaha is láttak. A törzse – amely tucatnyi vékonyabb-vastagabb törzsből fonódott össze – olyan széles volt, hogy húsz ember is alig érte volna át; a lombja ernyőszerűen terült el, s az ágak-levelek sűrű halmaza beborította az egész tisztást.

- Gyerünk! – mondta Luprin.

Regő a vállára kapta az összetekert csúszkát, majd gyors, hosszú léptekkel sietett a társai után. Amint kiértek a tisztásra, Lelle váratlanul megtorpant.

- Mi történt? – kérdezte Vigo. – Valami baj van a fával?

- Nem gonosz. De lakik benne valaki – hangzott a válasz.

Lelle soha ilyen tisztán és erősen nem érezte még egy faelf jelenlétét.

- Engedélyt kell kérnünk tőle – mondta ki Regő a lány fejében is felvillanó gondolatot.

Így hát Lelle egyedül indult előre, társai a tisztás szélén várakoztak. A lány a hatalmas törzshöz sétált, rásimította a tenyerét, s az erejével köszöntötte és hívta a faelfet. Az olyan gyorsan és váratlanul lépett ki a fából, hogy Lelle hátrahőkölt. Váltania sem kellett tekintete fókuszán, hogy lássa a magas termetű, roppant erőteljes alakot. A haragvó, barátságtalan arcú faelfet.

- *Ki vagy és hogy mersz háborgatni?! – rivallt rá a lányra.*

Lelle annyira meglepődött a fogadtatáson, hogy néhány pillanatig válaszolni sem tudott. A faelfek eddig mindig szeretettel fogadták... Vigo csak annyit látott, hogy Lelle hátratántorodik, de volt annyi önuralma, hogy nem rántott fegyvert. Váltott tekintetének fókuszán, hogy láthassa, amit a lány lát – s ugyanúgy elhűlt a kavargó energiájú, sötétes fényű lénytől.

- *Nem háborgattalak, csupán köszöntöttelek – találta meg végre Lelle a belső hangját.*

- *Én döntöttem el, mit érzek háborgatásnak! Kik vagytok és mit kerestek a területemen?!*

- *Utazók vagyunk, át akarunk kelni a folyón, de ilyen időben nem vághatunk neki. Menedéket keresünk, amíg csillapul az eső. Ez a fa...*

- *Az én fám nem holmi sátor! – vágott a szavába a faelf. – S nem engedtem, hogy a birtokomra lépjete!*

- A birtokod? – Lelle összehúzta a szemét. – *Egy faelf szövetségben él a fákkal, nem birtokolja őket!*

- *Mit érdekelnek engem a gyenge szívű, álmodozó faelfek! Ez a terület az enyém! A védelmem és az irányításom alatt áll, a hegyektől egészen a folyóig! És nem tűnök rajta idegeneket! Takarodjatok innen!*

Kinyújtotta áttetsző karját, hogy megragadja és elhajítsa a lányt, de erre nem volt módja. Lelle gyorsan és ösztönösen cselekedett – elkapta a faelf kezét és kiengedte az erejét. Nem dühösen, csupán finoman, de ez is elég volt ahhoz, hogy a másik hátratántorodjon, neki a fatörzsnek. Egy pillanatig farkasszemet néztek, a faelf szemében a döbbenet mellett felismerés és gyűlölet villant.

- *Te is...* – kezdte volna, de ezúttal Lelle fojtotta belé a szót.

- *Cselekvő fa vagyok, nem faelf! A testvéred lennék... de immár nem leszek az! Nem kívánok az lenni! S immár nem kívánok menedéket kérni nálad! Menj vissza a fádba és ne akarj gátolni minket az utunkban!*

- *Azt hiszed, erősebb vagy?! – sziszegte a faelf.*

- *Igen, pontosan ezt hiszem* – felelte nyugodtan a lány, majd sarkon fordult és visszasétált a társaihoz.

Mire eléjük lépett, már Vigo is visszatért a váltott állapotból.

- Nem túl barátságos a kinézete – jegyezte meg csendesen.

- A lelke sem szebb – mondta Lelle komolyan. – Nem ad menedéket és el akar zavarni minket.

- Nem érzem, hogy támadna – Regő a fára pillantott.

- Csupán azért, mert Lelle felfedte magát – válaszolt a lány helyett Vigo. – És erősebbnek bizonyult.

- Akkor hát maradnak a romok – összegezte Luprin. – Nincsenek messze, megkerüljük ezt a tisztást és még szakadó esőben is odaérünk egy óra alatt. Emellett ne feledjétek, hogy szükségetek lesz evezőkre az átkeléshez; az elmondottakból pedig arra gyanakszom, hogy ettől a faelftől aligha számíthatunk segítségre.

Regő állt a kis csapat élére, mert ő már járt ezen a vidéken, s ezúttal Lelle a hátul lépkedő Vigo mellé lépett.

- Talán próbálkozik még valamivel – magyarázta halkan.

- Maradj mellettem – bólintott Vigo.

A négy, köpenyébe burkolózott alak gyors léptekkel sietett a fák alatt a zuhogó esőben. Menet közben Lelle többször hátrafordult.

- Nyugtalan vagy? – kérdezte Vigo.

- Meglepett az ellenségessége; még sosem tapasztaltam ilyet. És igen, nyugtalan vagyok! A tekintete nem ígért jót...

- Ha bármivel próbálkozik, két fával kell szembenéznie.

- Kettővel? – Lelle Vigora kapta a pillantását.

És a csuklya ellenére is jól látta a mosolyát. Vigo a lányra villantotta szürke szemét, majd kissé fellibbentette a köpenyét – jól látszódott a botját markoló keze.

- Ha még emlékszel, ez nem közönséges fegyver.

- Értem – Lelle halkan nevetett.

Egyszeriben sokkal jobban érezte magát. A valaha volt település közelségét először az elüszkösödött, összeégett fatorzók és az évek múltán is nehezen sarjadó fű jelezte. Azután elérték az első épületek romjait – a szürke égbolt és a csendesen, kitartóan ömlő eső a valóságosnál is szomorúbbnak mutatott mindent. Füsttől feketére mart kőfalak, beomlott tetők... Néhol olyan erős volt a pusztítás nyoma, hogy csupán az épületek alapjai maradtak meg.

- Nem lesz könnyű fedelet találni a fejünk fölé – morogta Luprin, miközben az üszkös törmelékkel és sárral borított egykori utcákat rótták.

- Volt egy nagy épületük a város közepén – jegyezte meg Regő. – Talán abból több maradt meg.

- Ezek a hordák a települések központjait szeretik a legjobban felprédálni – Luprin sárgás szeme rosszkedvűen villant. – A te nagy épületedből aligha maradt valami!

A kobold ezegyszer tévedett. A következő kanyar után impozáns épület bukkant a szemük elé, s bár a falait lángnyelvek nyoma és omlások tépte sebek csúfították, s a tetőzete is nagyrészt a tűz martalékává vált, még így is sikerült valamennyit megőriznie hajdani méltóságából.

- A nagy csarnok – torpant meg a homályvadász és felnézett az épületre. – Vásárokat, gyűléseket tartottak benne annak idején. Most nekünk fog menedéket nyújtani, amíg alábbhagy az eső.

A csarnok egyik sarka valóban védettnek és száraznak bizonyult; az üveg nélküli, vakon ásító ablakok és a betört falrészek a másik oldalon sorakoztak és az összeomló tetőzet ezen a darabon egymásra halmozódott és a koromfekete gerendákon maradt. Még törmeléket sem igen kellett eltakarítaniuk, hogy szabaddá tegyék a padlózatot. Lerakták a csomagjaikat, majd Regő a kobolddal és Vigoval körbenézett a csarnokban – száraznak bizonyuló fadarabokat kerestek. Két nagyobb deszkadarabot evező gyanánt félreraktak, a többiből tüzet gyújtottak. S bár a kis tűzrakás csupán apró, szépen tekergőző füstkígyót eregetett az ég felé, mégis elég meleget adott, hogy magukat és a ruháikat megszárogassák. Az eső nem akart szűnni, a tervezettnél hosszabb pihenőre kényszerítve a kis társaságot. Vigo hamar talált elfoglaltságot – magához húzta a két félretett deszkát és a késével farigcsálni kezdte. Próbált evező-forma alakot adni nekik. Regő föl-alá sétálgatott.

- Az ég is a pusztulást siratja – állt meg végül a romok belső szélénél és az előtte hullámozó esőfüggönyt nézte. – Szép és áldott vidék volt ez valamikor.

- Most pedig csak rom és szellemek tanyája – lépett mellé Luprin. – Ne ábrándozz túl sokat a múlttól, barátom.

- Sokat tanulok belőle.

- A világ azóta megváltozott, s aligha jönnek vissza e földek szép napjai. Csak sóvárgást tanulhatsz tőlük, reményt nemigen.

Ám Regő csak mosolygott és megrázta a fejét.

- A remény makacs dolog, Luprin – mondta olyan szenvedélyes, mély hangon, hogy Lelle és Vigo is odakapta a fejét. – Olyan, mint a parázs... a hamu alatt is kitart. Hosszú élet áll mögöttem, s ezalatt egy dolgot biztosan megtanultam: az élet mindig erősebb a halálnál. Mindig!

- És ezt pont egy homályvadász mondja?!

- Éppen azért hidd el, mert egy homályvadász mondja!

- Azért hiszem el, mert egy jазig mondja – Luprin elmosolyodott és megveregette Regő vállát.

- Köszönöm – felelte a homályvadász és hangjában ezúttal valódi melegség bujkált.

Mire délutánba hajlott az idő, már tudták, hogy az éjszakát is itt fogják tölteni - az eső nemhogy csillapodott volna, hanem újra és újra fokozottabb erővel rákezdett. S délután lett, mire a csapzott tollú Jószeł és az ázott bundájú Shaun is megérkezett. Immár teljes volt a csapat létszáma, s a két állat jelenlétében nyugodtabban készültek az éjszakára. A tüzet nem oltották el, ettek egy keveset a Csempészek Városában csomagolt élelemből, majd a három férfi a köpenyébe csavarta magát. Az öröködést Lelle kezdte – eseménytelen üldögélés várt rá az egyre nyirkosabb hidegben. Hiába próbálta melengetni a tűznél, keze-lába kihűlt, mire felkeltette a váltást: Vigot. Majd ő is becsavarta magát a köpenyébe, elvackolódott a kobold mellett.

- Ez a hely aligha alkalmas arra, hogy hozzám bújj – morogta félálomban Luprin.

- Fázom.

- Lehangelő, hogy csak ezért kellek... - a kobold átfordult a másik oldalára. – Bezzeg, ha magas, sötét hajú, ifjú Örző lennék... No, bújj a hátamhoz és aludjunk!

Lelle nem is kérte magát – szinte azonnal elnyomta az álom.

Olyan hirtelen érkezett meg, hogy nekicsapódott a talajnak – s a kőre támaszkodó csuklójába ezúttal belemart a fájdalom. Felugrott és egy szempillantás alatt felfogta, hová is került. Immár harmadszorra... A barlangterem falait a hét oroszlános kárpit borította, s a vörös anyaggal letakart emelvényem ezúttal ott feküdt Duir. A lábainál heverő farkaskutya felemelte a fejét, élénk, csillogó tekintete a lány szemébe fűródott. Lelle óvatosan körbenézett, de nem látta, nem érezte az ezüstös derengés jelenlétét.

- Mező! – mondta ekkor csendesen, felbátorodva.

A kutya megcsóválta a farkát, majd felállt és a lányhoz sétált. Odasétált! Lellének elállt a lélegzete. Mező kijött a zárlaton! A hatalmas farkaskutya a derekáig ért, s amikor megsimogatta a fejét, nedves orrát a lány sajtó csuklójához nyomta.

- Nincs zárlat? – kérdezte, leginkább saját magától.

Mező halk nyüszítéssel felelt rá. Lelle elindult az emelvény felé, lassan, kezeit előrenyújtva lépdelt – mert lehet, hogy Mező ki-be járálhat, ő mégsem akart belegyalogolni az esetleges láthatatlan erőfalba. De nem volt fal... A kötelék, amely Duirral összefűzte, az erő, amely hozzá kötötte, immár lehetővé tette, hogy eljusson

hozzá. De vajon mennyi időre? Leült a kis emelvényre, Duir oldala mellé. Néhány pillanatig csak nézte az álomba merült férfit – s el kellett hinnie, hisz látta, hogy a jазig arca kevésbé tűnik fáradtnak és elgyötörtnek, mint korábban. Már nem csak megtartani, hanem táplálni is tudja! Ettől a gondolattól olyan melegség járta át a szívét, hogy az ott lapuló ezüstkötél fellüktetett. Kinyújtotta a kezét, megsimította Duir arcát. Ujjai végigfutottak magas homlokán, lezárt szemein, az orra mellett, a száján... Végül a mellkasára, a tépett ing vörös csíkjai közé fektette a tenyerét. Duir szíve fölé.

- Itt vagyok! – súgta.

S abban a pillanatban mintha forgószelel ragadta volna fel. Nem, nem a támadó... Áradó, mély, férfias erő... S ő újra ott találta magát Duir testében – része lett az életének. Az emlékeinek...

Különös teremben találta magát – magukat. A falak láthatóan fából voltak, mégis olyan ívesre, díszesre faragták, mint a legfinomabb követ. S ezekből a falakból nem egyszerűen elevenség lüktetett, hanem magának az életnek tömény ereje! A másik férfi a vörös kövekből rakott, nyitott kandalló mellett állt, úgy tűnt, a lobogó lángok játékát figyeli. Magas volt és karcsú, akár egy elf, vállas és kemény, mint egy csatákban edzett harcos. Hosszú, barna, kibontott haját egy vékony aranypánt szorította le. Sötét nadrágot, nyitott nyakú világos inget, s ezek felett egy földig érő, zöldes árnyalatú köntöst viselt. Haja az arcába hullott, eltakarva a vonásait.

- Nem sikerült, igaz? – Lelle a saját lelkében hallotta Duir eltéveszthetetlen, mély hangját.

- Ismét kudarcot vallottunk – felelte a másik férfi és a szemét még mindig nem fordította el a tűztől. – Nem találtuk meg! Immár hat éve keressük hiába!

- Úgy az utolsó Fenier jól teljesítette a feladatát – jegyezte meg szomorú keserűséggel Duir. – Sikerült elrejtene, mielőtt elvehették volna tőle.

- S úgy elrejtette a Talashimot, hogy sem az ellenfelünk, sem mi nem találjuk meg – a másik férfi ellökte magát a kandallótól és Duirnak hátat fordítva fel-alá járkálni kezdett. – Pedig már közel volt...

- Tudta, hogy a nyomában vannak, ezért keresztül-kasul, minden fellelhető Kaput használva rohant végig a világokon. Elcsalta az üldözőket... Neki köszönhetjük, hogy a Talashim nem került rossz kezekbe. Ha egyenesen idehozza, talán már egyikőnk sem élne... a háború idő előtt elborított volna minket.

- Ha egyenesen idehozza, a Talashim ereje egyesítette volna a népünket! – vágott vissza a másik. – Éppen azért vártunk Kevel halála óta, hogy amikor eljön az ideje, biztonságban visszahozhassuk.

- Talán még nem volt itt az ideje... - mondta csendesen Duir. – Elrejtette, s ezzel meg is mentette. Ha Tomor kicsit előbb ér oda, többet tudnánk.

- De mire odaért, a barátja már haldoklott, s csak annyit tudott mondani Tomornak, hogy megmentette a Talashimot. Arra már nem maradt ideje, hogy a helyet is elárulja – a másik férfi hangja fájdalmasan éles lett. – Hat éve elvesztettük az utolsó Feniert. És azóta nem leljük a Talashimot.

- Sem a táltosok, sem a harcosok – Lelle érezte Duir hangján a szomorkás mosolyt. – Ugye tudod, mit jelent ez?

A másik férfi megfordult, egyenesen Duirra nézett. Lelle jól látta hosszúkás vágású, kissé távol ülő szemében a kemény villanást. És most már az erejét is érezte – ha nem Duir testében lett volna, bizonyára hátraveti!

- Zonga előre megmondta... - tette még hozzá Duir.

- Igen, megmondta – felelte a másik csendesen. – S én csak remélni tudtam, hogy nem lesz igaza... Mert ez azt jelenti, hogy téged küldünk a keresés hosszú és életveszélyes útjára! Téged, akit nem lehetne nélkülöznünk!

- A Talashim megtalálása az én jogom, az én feladatom. Az én örökségem.

- Nincs sok időnk, Duir – a zöld köntösű férfi közelebb lépett.

- Évekig kitarthatunk még...

- Nem erről beszélek – emelte fel a kezét a másik. – Igen, a kardjaink évekig visszatartathatják az ellenfeleinket, ez a rejtett központ is állni fog még jó ideig... A remény ideje fogy! A reményé és az esélyé, hogy a jazigok újra összekovácsolódhatnak! Hogy a népünket megmenthetjük a jövőnek!

- Végigjárom az utolsó Fenier útját – Duir hangja csendes, komoly és végtelenül elszánt volt. – S mert engem illet a feladat, megtalálom és hazahozom a Talashimot.

S ha volt is a beszélgetésnek folytatása, azt már Lelle nem hallhatta! Ezúttal nem az ezüstös gomolygás akadályozta meg – hanem egy erőteljes rázás, ami visszarántotta az álmok világából.

- Ébredj Lelle! – hallotta Vigo hangját, érezte a vállán a kezét.

A lány egy pillanat alatt lett éber – és szembe találta magát Vigo mozdulatlan arcával. Jól ismerte ezt az arckifejezést – elsötétült szürke szeme, összeszorított szája, a járomcsontján megfeszülő bőr csak egyet jelenthetett: veszélyt.

- Mi történt? – kérdezte és felült.

A mozdulattól fájdalom mart a csuklójába, eszébe idézve az álmát. Vigo nem felelt, csak felállt és arrébb lépett – Lelle elhűlt. Az elpusztult csarnokot kúszónövények, folyondárok, hatalmas levelű bokrok tömege nőtte be. Ellepték a falakat, a töredezett gerendázatot, beszórták az ablakok és az omlások helyét. Egyetlen helyet hagytak szabadon – a kis sarkot, ahol ők voltak.

- A barátod! – hallatszott a kobold reszelős, indulatos hangja.

Vigo háta mögül érkezett és Lelle azonnal észrevette a karján a sötétvörös csíkokat.

- Megpróbáltam utat törni magunknak ebben a hirtelen nőtt vadonban – magyarázta kérdés nélkül Luprin. – A folyondárok azonban elkaptak és ugyancsak megszorongattak. Ha nincs a sólyom, meg a mókus, elrángattak volna engem is, a kardom is.

- A faelf? – Lelle még mindig nem akarta elhinni.

- Bizony a faelf! – Regő, aki eddig néhány lépés távolságból a folyondár-vadont nézte, most megfordult. – Elzárja előlünk az utat, pedig az eső elállt, átkelhetnénk a folyón. És a kardunkkal nem megyünk semmire, a növények csak még jobban megvadulnak tőle.

A három komor, fegyveres alak szótlánul nézte a lányt és Lelle rádöbbsent, mit várnak tőle.

- Azt akarjátok, hogy én intézzem el – felállt, kisimította az arcából a haját.

- Azt bizony! – felelte Luprin. – Menj és verd a fejébe, a törzsébe vagy akármilyébe, hogy ezt ne merészelje tenni!

- Én nem vagyok igazságosztó!

- Őrző vagy! – mondta egyszerűen Regő.

- És akkor most ítélkezzek és hajtsam is végre az ítéletet?! – Lelle felszegte az állát. – A fák ereje nem pusztításra való!

- Ezt magyarázd el a barátodnak! – reccsent a kobold.

- Erősebb vagy nála – mondta csendesen Vigo, aki megértette, mi megy végbe a lányban. – Nem kell elpusztítanod, s talán bántanod sem, de rá kell vened, hogy ezt a vadont vonja vissza. S négyünk közül erre egyedül te vagy képes. Hiszen fa vagy...

Lelle néhány pillanatig Vigo szemét nézte, majd rápillantott Luprin karjára – és keserűség áradt szét benne. Odasétált a folyondár-vadon széléhez és tisztán érezte a növényekből áradó haragot és harci kedvet. És érezte a mögötte rejlő akarat gyűlöletét és elszántságát. Most is, mint már annyiszor, fájt neki a gyűlölet. S abban a pillanatban, a növényeket figyelve, hirtelen egy arc bukkant fel előtte. Egy gyors, éles látomás... A fehér hajú, fiatal-öreg, tölglevél ruhás férfi harmadszor is eljött hozzá.

- Nem a gyengeség jele, ha nem kívánsz magadnak a harag és a gyűlölet adta torz örömet! – üzenté. – S nem a gyengeség jele, hogy fázol a hivalkodás és a hatalom görcsösségétől, amelyet ez a faelf sugároz magából. Az igazi erő csendes, Lelle! És pontosan tudja, mikor van ideje a hátrálásnak, s mikor a harcnak. Az igazi erő rendbe teszi maga körül az életet – szelídséggel, ha lehet és küzdelemmel, ha arra kerül a sor.

Ezzel a látomás elmosolyodott majd eltűnt. Lelle mély levegőt vett és a társaihoz fordult.

- Beszélek vele – mondta csendesen.

- S ha nem hallgat a szép szavaidra? – Luprin szeme villogott. – Ha el sem jutsz hozzá?

- Eljutok hozzá és meg fog hallgatni! Amint visszavonja a vadont, azonnal induljatok a folyóhoz. A parton találkozunk.

- Nem mász egyedül! – szólalt meg Vigo.

- Persze, hogy nem megyek egyedül – Lelle megsimogatta Shaunt, aki éppen ekkor ugrott a vállára.

- Nem mász egyedül, mert elkísérlek – folytatta Vigo, majd a derekához nyúlt és lekapcsolta a kardövet. – Mondtam tegnap, hogy ha a faelf bármivel próbálkozik, két fával kell szembenéznie. A kardommal, úgy tűnik, nem küzdhetek ellene, de a botommal igen. Shaunnal és Jószával utat vágunk számodra ebben a vadonban, te tartogasd az erődöt a végére.

- Vigo...

- Ha le akarsz beszélni, ne fáraszd magad! Nem eshet bajod.

Vigo a kardját Regő kezébe nyomta, majd mellé tette a köpenyét is.

- Vigyétek a csónakot, az evezőket és a csomagjainkat. A parton találkozunk – mondta egyszerűen.

- Tudjátok, mire számíhattok? – kérdezte a homályvadász.

- Sejtjük. Találkoztunk már eltorzult, gonosszá vált fákkal és Lelle ereje elbírt velük. Ám mert az ellenfél változik, az elővigyázatosság sosem árt. Ezért megyünk együtt.

- Tartsd a szemed ezen a lányon – dörögte Luprin és a csomagokhoz lépett.

- Mindig azt teszem – Vigo halványan elmosolyodott, majd Lellehez fordult. – Azt javasolnám, hogy Shaun és Jósztól menjen előre. Én melletted és mögöttem tartom tisztán a teret. Csavard magad köré a köpenyed, hogy minél kevesebb megfogható felületet adj nekik!

Lelle a lassan mozogni, csapkodni kezdő folyondár-vadont nézte – érezték a veszélyt.

- Egyedül is eljutnék a faelfhez – pillantott a melléje lépő Vigora és megszorította a köpenyét összefogó csatot.

- Tudom – bólintott Vigo, miközben a növényeket figyelte. – Viszont nem ismerjük ennek a faelfnek az erejét, sem azt, hogy mi mindenre hajlandó fékevesztett haragiában. Ezért kell tartalékolnod az erődöt.

A lány megérintette a Vigo kezében pihenő botot – megborzongott a fában lüktető elevenségtől. Elmosolyodott, s végre elég elszántságnak érezte magát.

- Induljunk – mondta, majd a fejére rántotta a köpenye csuklyáját.

Jósztól és Shaun villámgyorsak voltak. A sólyom a levegőben le-föl bukdácsolva, éles kanyarokat véve, teljesen kiszámíthatatlanul mozgott. S ugyanezt tette a folyondárok, levelek, ágak között cikázva villanó mokus is. Teljesen megőrzítették a faelf által ideküldött növényzetet! Kapkodtak utánuk, de minden próbálkozásuk hiábavalónak bizonyult! S amikor Lelle megérezte, hogy a növényzet figyelme elterelődött, belépett a vadonba; Vigo habozás nélkül követte. A folyondárok azonnal érzékelték az új betolakodókat, s erejüket megosztva lendültek támadásba. Vigo váltott tekintetének fókuszán, megpörgette a botját és hárított. Szabad szemmel szinte követhetetlen volt a gyorsasága, egyik pillanatban még a lány mellett, a következőben mögötte tűnt fel, s megelőzött minden lecsapni készülő ágat. Váltott állapotban az ellenfél mozgása lassúnak tűnt számára, s mert már a cselekvés előtt megérezte a növényekből áradó szándékot, csírájában elűtött minden támadást. A kemény bükkfa bot pedig pörgött, hol a jobb, hol a bal kezében, s az erejét nem állhatta a faelf vadonja. Jósztól, Shaun és Vigo utat vágott Lellenek. A lánynak csupán arra kellett ügyelnie, hogy ne változtasson léptei gyorsaságán, ne torpanjon meg semmitől – tartotta a társai által nyitva tartott tér ütemét, vigyázva, hogy ne zökkentse ki őket a küzdelemből. Négyesük olyan összehangoltan mozgott, mintha mindig is ezt csinálta volna; őket figyelve a homályvadász és a kobold is megengedett magának egy-egy megkönnyebbült félmosolyt. Lelle, Vigo és a két erőállat egyre kijebbjutott a lerombolt városból, s minél távolabb kerültek a csarnoktól, a növényzet egyre ritkult. Mikor pedig elhagyták az utolsó épületet és beléptek a fák közé, megállhattak egy kicsit.

- Ugyancsak felbőszítette a növényeket – jegyezte meg a váltott állapotból visszatérő Vigo, miközben csapzott haját kirázta az arcából.

De rajtatok nem fogott ki – Lelle lehúzta a csuklyát a fejéről. – Kijöttünk a veszélyes részről, most már eljutok a faelfhez. Menj előre a folyóhoz, várd be Regőéket.

Vigo komoly szemmel nézett a lányra.

- Egyfolytában el akarsz küldeni. Miért?

- Mert féltelek – felelte rövid hallgatás után egyenesen, csendesen Lelle.

- Én pedig ugyanezen okból maradok – bólintott Vigo, s a mosolyával együtt kivilágosodott a szeme. – Az, hogy kijutottunk a városból, bizonyára meglepte a faelfet, de nem hinném, hogy csak erre az egy támadásra képes. A fájáig majdnem egy órányi út vezet, s ha útközben nem is, az otthonánál biztosan számíthatunk még valamire.

Lelle felemelte és arra fordította az arcát, amelyről a fák között surranó szél fújt. Hagyta, hogy végigsimítsa, hagyta, hogy megérintse a gondolatait, előhívott ösztöneit.

- Erőt gyűjt – mondta végül. – A szél azt súgja, hogy a tisztásán fortyog, oda összpontosítja az erejét. A várost ellepő folyondár-vadon máris elkezd visszahúzódni; Regőék hamarosan indulhatnak.

- Nem is mondtad, hogy a széllal is beszélni tudsz!

- Ami él, azzal beszélni is lehet. Márpedig a szelek nagyon is élnek! Most viszont igyekezzünk, ne hagyjunk túl sok időt a faelfnek.

Most, hogy a zuhogó eső nem nehezítette az útjukat, sokkal gyorsabban haladtak. A szél a folyó felől fújt, hajtotta az égen úszó, szakadozott felhőket, s bár a nap csak egy-egy pillanatra bukkant elő, jóval enyhébb és sokkal kellemesebb volt az idő, mint az előző napon. Jószer és Shaun előttük járt – a sólyom a levegőből, a mókusz a fák közül figyelte a környéket. S úgy tűnt, a szél igazat mondott – a faelf nem vesztegette az erejét több támadásra útközben; talán felismerte, hogy a fájánál fog eldőlni minden. Ahogy közeledtek a tisztáshoz, lassabbra, óvatosabbra fogták a lépteiket; s hamarosan mindketten megérezték a feléjük hömpölygő szándékot.

- Maradj szorosan mellettem – kérte Vigo és harcra készen felvetette a fejét a gyűlölet és harag áradása közben.

A faelf megvárta, amíg kiérnek a tisztásra, s akkor lecsapott. Hatalmas, az egész teret betöltő fájának az ágai támadtak rájuk iszonyú erővel. Vigo váltott tekintetének fókuszán és előrelelendült – ez azonban másfajta harc volt. Az ágak nem elkapni vagy visszazavarni, hanem leütni, összemorzsolni akarták őket. Lelle egy pillanatra megdermedt ekkora gyűlölet láttán – megdermedt, mert tisztán érezte, hogy a fa valójában nem akar harcolni! Csupán a benne lakó elf, aki valamilyen módon a szolgálatába kényszerítette a szövetségesét. S a pillanatnyi megtorpanás kizökkentette mindannyiukat – ezért történhetett, hogy az egyik ág eltalálta a lányt. Vékony, ostorszerű végével halántékon vágta Lellét, aki az ütés erejétől megingott és elesett.

- Lelle! – Vigo visszajött a váltott állapotból és a lány mellé ugrott.

S miközben egyik kezében a botjával vagdalkozott és fel-felszisszent a lábát, karját elérő csapásoktól, a másikkal felrántotta és maga mögé húzta Lellét. Ott álltak, egymásnak vetve a hátukat,

a kezük még mindig összekulcsolódott. Lellét átjárta a fájdalom, s tudta, elérkezett az ő harcának ideje. Gondolatait, tiszta szándékát összekapcsolta a köpenyén ragyogó csat erejével – s egy pillanat múlva zöldes fényburok vonódott köréjük. A lány ekkor hátrahajtotta a fejét, majd oldalra fordította – sajgó halántéka Vigo erős hátán pihent. Szabad kezével a köpenyéhez nyúlt, levette a csatot, majd hátranyúlt és összefűzőtt ujjai között Vigo tenyerébe tette.

- Legyen nálad, amíg bent járok – súgta.

Vigo, aki eddig a körülöttük csapdosó, de őket a burok miatt el nem érő ágakat figyelte, megborzongott, amikor az elf csat a bőréhez ért.

- Szükséged lehet rá... - kezdte.

- Nem. A védelmére neked van most szükséged. Én bemegyek, s ott bent csak a saját erőmre számíthatok.

Vigo megszorította a lány kezét. Így álltak még egy pillanatig... Akkor Lelle kihúzta az ujjait, ellökte magát és erejét kieresztve megindult a fatörzs felé. Mintha szélvihar dobta volna hátra a feléje csapódó ágakat... akadálytalanul jutott el a faelf otthonához. Még egyszer visszapillantott – hallotta az égen köröző Jósziel vijjogását, érezte a tisztás széli fák között mozgó Shaunt és látta a zöld fényburokban álló Vigot -, majd egy gyors mozdulattal belépett a fába. Úgy olvadt bele, mintha mindig is a része lett volna. A fa megdermedt, minden erejével az új jövevényre figyelt. Lelle várt... Hagyta, hogy teljesen beleolvadjon. Előhívta lelkének minden fa-erejét, a benne élő vadon emlékeit és megérezte a változást. Ő és a fa eggyé váltak – a törzsben, az ágakban keringő életnedvek a sajátjai voltak, érezte a levelek, a *saját levelei* között surranó szelet, a néha előbukkanó napfény érintését. Nem az elffel foglalkozott, a fa volt az ő igazi testvére. A tisztáson álló hatalmas óriás megérezte a lány erejét, szívének tiszta szándékát és nem habozott. Elfogadta, átölelte...

- *Köszöntelek testvérem* – üzent ekkor Lelle, s mintha saját lelkét szólította volna meg.

- *Sajnálom, ami történt* – susogott benne a válasz.

- *A fa és a benne lakó elf szövetségben él. Köztetek felbomlott ez a szövetség. Miért?*

A fa ekkor képeket mutatott a benne élő lánynak. Képeket a vad hordák támadásáról, s Lelle átérezhette az erdő, a föld félelmét, a pusztítás sötét árnyát. Átérezhette a faelf tehetetlen dühét. S amikor a kicsiny, markos kopogtatók és a szálas, erőteljes sárkányosok csapásai alatt elhullottak a támadók, s a vidék a pusztulás árnya ellenére is újra szabaddá vált, a faelf dühe elkorcsosult félelemmé változott. Félelemmé, hogy megismétlődhet... S a félelem elfordította a szívét a valódi feladatától. Hatalmat akart, mert azt hitte, ha akarata alá hajlítja a vidéket, nem kell többé félnie. S mert a környék növényei szerették és bíztak benne, segítettek neki. Észlelték a szavai mögötti félelmet és bizonytalanságot, de mert magukat is kiszolgáltatottnak érezték a gyors, pusztító emberfajtákkal szemben, hagyták, hogy a cselekedni képes faelf vezesse őket.

- *Hol van?* – kérdezte Lelle, mert nem érezte a jelenlétét.

- *Bennem, ahogy te is. Elhúzódott.*

- Haragszol rá?

- *Csalódtam benne* – a válasz csak hosszúra nyúló csend után hallatszott.

Mintha a fa alaposan átgondolt volna mindent.

- *Mit akarsz tenni vele?* – kérdezte Lellét.

- *Beszélni akarok vele.*

- *Akkor keresd, s engedem, hogy megtaláld.*

S a lány megmozdult – nem, nem a testével; a lelke indult útnak a fában.

- *A végtelenségig nem húzódhatsz el előlem!* – üzenete végigrezgett a fa egészén, a gyökerétől a lombja tetejéig. – *A fádat nem hagyhatod el, legalábbis hosszabb időre nem. Én pedig nem megyek innen, amíg be nem fejeztem, amiért jöttem. Beszélnünk kell!*

Néhány pillanatig semmi, majd megérezett egy apró rezdülést – valahol fenn a magasban, az ágak között. Azonnal arrafelé vette az irányt.

- *Elmehetsz. Nem foglak bántani, sem téged, sem a társaidat* – érkezett hozzá a faelf gondolat-érintése.

- *Ennél többel tartozol!*

- *Nem tartozom neked semmivel!* – csattant az elf.

- *Nem nekem... Hanem a fák egészének, a vadon emlékezetének! Megszegted a szövetséget.*

- *S milyen jogon vonnál felelősségre?! – a gúny mellett ezúttal félelem is érződött.*

- *Az Ősfa áldása, egy öreg tölgy ajándéka és a saját döntésem alapján cselekvő fa lettem* – üzent a Lelle halkan, erővel. – *Az én dolgom, hogy a fák segítségére siessek, amikor szükségük van rám! Megszegted a szövetséget... El kell hagynod a fádat...*

- *Nem! Mit tudsz te arról a félelemről, ami átjárta őket a pusztítás napjaiban?! A rettegésről, hogy visszajönnek! Mert az ilyen fajtából sok van! Az emberek pusztítanak!*

- *Én is ember vagyok. És fa, ezért az ő félelmük engem is átjárt! Ismerem a félelmet, sokkal jobban, mint hinni szeretnéd! Épp ezért tudom, mit jelent, amikor valaki a sötét utat választva próbál a félelem fölé kerekedni! Nem néztél vele szembe... és nem a fákra gondoltál. Magadat akartad megvédeni! És ehhez a haragot, a gyűlöletet és a hatalmat választottad.*

- *Jogomban állt választani!*

- *Igen, jogodban állt. De mint mindenkinek, viselned kell a döntésed hozadékát.*

- *S te méred a büntetést?! –*

- *Nem. Ha így tennék, semmivel sem lennék különb nálad, mert olyasmit vennék magamra, ami nem az én tisztem. Számadásod van. Számadásod van a tölgyemberek előtt... és az Ősfa előtt!*

- *Mit tudsz te a tölgyemberekről?! Vagy az Ősfáról?! –*

- *Őrző vagyok faelf, s mint mondtam, az Ősfa áldását bírom! A tölgyemberekről pedig elég annyit tudnom, hogy el kell menned hozzájuk!*

- *Erre nem kényszeríthetsz!*

- *De igen* – hangzott az egyszerű felelet. – *Én is, a fád is.*

A faelf elhallgatott, Lelle csendben várakozott. Érezte, hogyan feszül egymásnak a fa és az elf ereje, de ebbe nem volt beleszólása – nem ő kötötte a szövetséget.

- Elmegy – hallotta végül Lelle a fa hangját. – Elmegy a tölgyemberekhez. S ha visszatér hozzám... nos, meg fogom hallgatni.

- A barátod volt. Talán van még esély, hogy újra az legyen.

- Gondolom, te is elmész.

- Igen, mennem kell, a barátaim várnak rám. De tudnod kell, neked is, a társaidnak is, hogy ez a föld az elf távozása után sem marad védtelen. Akik a hordákat elűzték, nem fogják hagyni, hogy hasonlóak jöjjenek.

- Talán nem. Sok emberöltő pergett már le a szemem előtt, sok mindent láttam... Ezért, ha nem bántódsz meg, jobban bízom az Ősfa, a tölgyemberek és az elfek segítségével. És a tudatban, hogy létezik cselekvő fa ezen a világon.

- Ember vagyok és tisztetem a fákat.

- És fa is vagy!

- Nem felejttem.

- Úgy legyen – mondta a fa és Lelle érezte, hogy lassan különválnak.

Rövid idővel később megmozdult – ezúttal a testével –, majd kilépett a hatalmas törzsből. Láttára Vigo elmosolyodott és elindult felé. Lelle még kissé kábán álldogált – furcsa érzés volt, hogy újra csak a saját szűk testében van, holott előtte a föld mélyétől az ég felé kapaszkodott.

- Jól vagy? – Vigo megfogta a vállát, s hol a lány kék szemét, hol a fölöttük magasodó fát fürkészte.

Nem adta fel az óvatosságot, csupán azért, mert csend volt.

- Csak egy kissé furcsa újra kijönni.

- Beszéltél vele?

- Igen. S mert a fa mellém állt, nem volt arra szükség, hogy az erőm fitogtatásával győzzem meg.

- Sosem fitogtatod, még akkor is vonakodva használok, amikor kell.

- Nem vonakodva, csak átgondolva! – vetette ellen a lány.

- Akkor mondjuk így... És a faelf?

- Elhagyja a fát, mert megszegte a szövetséget. Előbb a tölgyemberek, s ha úgy alakul, az Ősfa előtt ad számot. Évek óta letért a saját útjáról és a félelem szabályai szerint él. Maga választotta, így ő számol el vele.

- Elküldted a tölgyemberekhez? – Vigo felvonta a szemöldökét. – Mert aligha magától akart odamenni. Egyáltalán, honnan veszed, hogy ez a dolog a tölgyemberekre tartozik?

- Bennem van. Tudom, anélkül, hogy tudnám, honnan tudom. Azt hiszem, ez lehet a fák élő emlékezte, amiről egyszer a Hét Világ Könyve beszélt.

Vigo néhány pillanatig a lány arcát fürkészte.

- Néha úgy érzem, alig ismerlek – jegyezte meg halkan.

- Talán valóban nem ismerjük egymást annyira, mint hisszük – felelte lassan Lelle.
- Bízató gondolat – Vigo elfintorodott, majd fölpillantott a fára. – Ezek szerint szabad az utunk?
- Szabad – a lány is felnézett a hatalmas lombkoronára. – De az én szívem nem könnyű. Először voltam igazán cselekvő fa... és az a szerep jutott nekem, hogy igazságot tegyek az erőm segítségével. S még mindig azt érzem, hogy az ilyesmi nem nekem való.

- Nem először. Emlékszel a Feketeláp fáira?
- Bár elfelejthetném...
- Ne tedd! S emlékszel-e, mit kérdezett akkor Regéc?
- Azt kérdezte, igazságtétel volt-e...
- S te azt felelted, hogy az élet és a halál egy újabb csatája – fejezte be helyette Vigo. – Erre gondolj! Mert ez történt most is. S ez neked való, akár tetszik, akár nem. Neked való, mert a szívedre hallgatsz közben.

- S ki más mondhatná ezt nekem, mint a harcos, aki a lélek útján jár! – Lelle végre elmosolyodott.
- Jól van, te kerekedtél felül.

- Akkor semmi akadály, hogy a folyóhoz menjünk végre – Vigo megfogta Lelle kezét és a tenyerébe fektette a csatot.

Shaun néhány ugrással a lánynál termett, felfutott és a nyaka köré tekeredett. Ezzel egyidőben Jószei hangos vijjogással érkezett, s megkapaszkodott Vigo vállában. Sebes, hosszú léptekkel indultak visszafelé. Alig érték el azonban az erdő sávját, Lelle megragadta Vigo karját és megállította.

- Van még valami. Álmodtam az éjjel... és újra Duir emlékeiben jártam.
- Megint átjutottál a zárlaton! Mit láttál?
Lelle gyorsan elmesélt mindent. A barlangot, a kutyát és a két jázig beszélgetését.
- Lassan a helyükre kerülnek az apró darabkák – jegyezte meg Vigo összehúzott szemmel. – Mintha pontosan a kellő emlékekhez férnél hozzá!
- Igen, ez már bennem is felvillant – bólintott a lány.
- Amikor az utolsó Fenier már úton volt a Talashimmel, az ellenfél, bárki legyen is az, a nyomába eredt.

- De sosem jutott hozzá, mert az utolsó Fenier kicselezte – folytatta a lány. – Elrejtette valahol, de hogy hol, azt már nem tudta elárulni.

- Tomor... Regő említette Tomort, mint a Várta egyik parancsnokát. S úgy tűnik, tévedtem, amikor azzal vádoltam, hogy nem Duir mellett küzd.

- És mert senki sem találta a Talashimot, Duirnak kellett elindulnia, követve az utolsó Fenier nyomát. Fogy az idejük...

- Igen, Duirnak kellett mennie – mondta Vigo csendesen, s Lelle nem vette észre, hogyan szorul ököibe a keze.

Igen, csakis Duir mehetett! Vigo megrázta a fejét, hátha így enyhíthet a szívére nehezedő nyomáson.

- Azt hiszem, erről az álomról Regőnek is hallania kellene – jegyezte meg.

Lelle habozni látszott.

- Lelle?

- Megfordult a fejemben, hogy nem mondom el neki – ismerte el a lány.

- És még mi fordult meg a fejedben?

- Már az elején, Rhiannánál sejtettük, hogy Regő jóval többet tud annál, mint amit elmond. Ő nem csak vezetőként van velünk... de szemmel is tart minket! Úgy tudjuk, Kartal választotta, de én azt hiszem, a lázadó jazigok szándékosan őt küldték!

- Kezdesz belejönni az összeesküvésekbe! – Vigo futó mosolya eltűnt az elkomolyodó vonások mögött. – De ha már eddig eljutottál, menj tovább! Ha a lázadó jazigok éppen Regőt küldték, arról Kartalnak tudnia kellett! S ha Regő jóval többet tud annál, mint amit elmond, akkor ez Kartalra még fokozottabban érvényes! S ebből csak annyit mond el, amennyi szerinted szükséges.

- Talán, mert az akarja, hogy magunk jöjjünk rá. Hogy legyen időnk és módunk dönteni!

- Talán... Akkor most úgy döntünk, hogy ez az álom a kettőnk titka marad?

- Igen. Mert akárki is válogatja össze a hiányzó darabokat, ahogy te nevezted, azt értünk és nekünk teszi.

- Duir?

- Esetleg Norwena. Vagy Duir beszélgetőtársa; lenne elég ereje hozzá! Vagy olyasvalaki, akit még nem ismerünk.

- Ismered a mondást! Ami kétszer már megtörtént, holtbiztos, hogy harmadszorra is megtörténik! Eddig kétszer jártál Duir emlékeiben, s mert elég erős vagy már hozzá, be fognak küldeni vagy engedni harmadszor is.

- Ha így lesz, fokozottan figyelni fogok.

Mindketten bólintottak – ezzel erősítve magukat is, egymást is. Több szó nem esett köztük a folyópartig, ahol Regő és Luprin már várt rájuk.

- Nem sokkal azután, hogy elindultatok, a vadon elkezdett visszahúzódní – mesélte Luprin. – S mert azóta sem nőtt vissza, úgy sejtem, sikerrel jártatok.

- Nem fog háborgatni, amikor visszatérsz a kopogtatókhoz – felelte Vigo.

- Ez jó hír. Itt a folyó, itt a csónak, itt vagytok ti is. Nincs akadálya, hogy átkeljete.

- Nem gondoltad meg magad? – kérdezte Lelle és megfogta Luprin kezét. – Nem tartasz velünk?

- Ne akarj levenni a lábamról! – reccsent rá a kobold, de megszorította a lány ujjait. – A legkeményebb lecke az volt az életemben, amíg megtanultam, mikor minek van itt az ideje! Most annak, hogy elváljunk. A túlparton nem az én küldetésem toporog, hanem a tiétek. S bár a hiúság szívesen hívna elő belőlem kecsegtető szavakat, valójában nincs tovább szükségetek rám. Egy út

során, ha azon az úton áldás van, mindig megérkezik a szükséges segítség! A Csempészek Városában ez én voltam, semmi kétség. A sárkányosoknál talán majd másvalakit sodor utatokba a sors bölcs keze. Meg aztán meglehetősen barátságatlan viszonyban vagyok az ilyen terjedelmes, mozgó víztömegekkel. Röviden szólva: utálom! A mocsarokról már nem is beszélve. Nem kedvesem, egy ilyen átkelésre még a te két szép szemed sem tudna rávenni! De nem mozdulok innen, amíg épségben át nem juttok, ennyit megígérhetek. S azt is, hogy találkozunk még. Ne feledd a kardod! És vigyázz erre a két marcona harcosra.

Lelle átölelte Luprint, s bár alig kapott levegőt a kobold szorításában, nehezen engedte el. Ezután Luprin Vigo vállát szorította meg, s az ifjú Őrző viszonzta a mozdulatot.

- Sok bölcs és jó tanácsot adhatnék, de ne fecséreljük haszontalanságokra az időt. Légy gyors, s akkor nemigen találunk fogást rajtad.

- Sokat tanultam... - Vigo elmosolyodott. - Például egy páncélimádó koboldtól. A tőle elesett fogásokkal már legyőztem egy elbizakodott elfet.

- S ezt csak most említed?! Már csak azért is életben kell maradnod, hogy elmeséld nekem!

- Ezúttal nem maradok adósod a történettel.

- Szavadon foglak fiú!

A kobold végül Regőhöz fordult és a kezét nyújtotta.

- Ég áldjon homályvadász! Kettőnk között nem esett sok szó, de talán nem is volt rá szükségünk.

- Ég áldjon kobold! - Regő elfogadta a kezét és meghajtott a fejét. - S bár elsőre talán nem látszik, te és én egy nyelvet beszélünk.

Azzal a homályvadász megérintette kardja markolatát. Luprin halkan kuncogott, s maga is ugyanezt tette. Majd miután mindhárman beültek a már előkészített sárkánybőr csónakba, segített vízre tolni. Ezúttal Regő ült elől, Lelle a csomagokkal középen, Vigo pedig hátul. A két férfi evezett, Lelle pedig arra ügyelt, hogy se ő, se a csomagjaik ne pottyanjanak a vízbe. Mert a sebes sodrás szinte azonnal elkapta őket, s bár Regő és Vigo nekifeküdt az evezésnek és minden erejüket beleadták, így is jócskán lejjebb sodródtak, mire örvényeket kerülgetve, hullámokon bukdácsolva elérték a túlsó partot. Amint kiszálltak és a csónak újra üres volt, vízre tolták és elengedték. S a sárkánybőrből készült lélekvesztő, mit sem törődve az áramlatokkal, egyenesen átsiklott Luprin lába elé.

- Így velünk együtt is mehetett volna - jegyezte meg Vigo, miközben felcsatolta a kardját, magára borította a köpenyét és vállára dobta a zsákját.

Még egyszer búcsút intettek a koboldnak, aki gyors mozdulatokkal összetekerte a csónakot, majd alig néhány pillanattal később eltűnt vele a fák között. Az ő útjuk észak felé folytatódott. Amit előző nap az esőfüggöny eltakart előlük, most jól látszott. Jobb oldalukon az Ellnor ezüstkék, rohanó csíkja, balra az Éjhegység égbe törő, hosszú árnyékokat vető sziklás lánc - előttük pedig a kettő közötti mocsaras völgy, a Lidércláp.

- Nem szívesen megyek be oda - jegyezte meg újra a lány.

- Ez nem a Feketeláp – felelte Regő. – Maga az ingovány nem gonosz, csupán a benne lakók egy része lehet ártalmunkra. De ha nem változott túl nagyot a táj és a térképed a segítségünkre lesz, még őket is elkerülhetjük.

- Ismered a mocsarat? – nézett Vigo a homályvadászra.

- Jártam már itt – pontosított Regő. – Egy lápról legfeljebb az mondhatja, hogy ismeri, aki benne él. Egyvalamit azonban biztosan tudok: napvilágnál kell átjutnunk rajta, mert az éjszaka itt nem lesz a barátunk. S ez csak akkor sikerülhet, ha a folyóhoz közeli részén maradunk. Ott kisebb a láp íve és békésebb lények lakják. A közepe, a nádasok és zsombékok világa a legveszélyesebb. Ha jól kilépünk, délig átjuthatunk az ártéri erdőn... Az már a mocsárhoz tartozik, de nem része teljesen. S mert fák között járunk majd Lelle társaságában, aligha van félnivalónk.

- Hízelgő a bizalmasd – mondta fanyarul Lelle és a faelfre gondolt.

- És az erdő után? – kérdezte Vigo.

- A zsombékok és a nádasok világa. Valamint a lidércek.

- Tulajdonképpen mifélék ezek a lidércek? – nézett Regőre a lány.

- Rosszfélék. A lidércek alapjában véve is megbízhatatlan népség, akik szívesen törnek borsot mások orra alá; ezek azonban nem egyszerű csínytevők. Az a kedvenc foglalatosságuk, hogy fényekkel, hangokkal csalogatják, tévútra vezetik és így a mocsár mélyére küldik a vigyázatlanokat. Nappal óvatosabbak, de ahogy leszáll az éj, teljesen elszabadulnak; ezért kell sötétedésig kiérnünk a területükről.

- Te vagy a vezetőnk, te diktáld, milyen gyorsan haladjunk – mondta egyszerűen Vigo.

- Én és a térkép – mosolyodott el Regő.

Nem vesztegették tovább az idejüket, elindultak a láp felé. A homályvadász hosszú, sebes léptei gyors és szívós menetet ígértek – úgy tűnt, semmi sem állíthatja meg. Azonban nem sokkal azután, hogy nekivágtak az útnak, megtorpant. Felszisszent, behajlította jobb karját, majd leguggolt és bal tenyerét a földre simította. Amikor Vigo és Lelle mellé léptek, nem is kellett kérdezniük, mi történt. Ők is érezték...

- Egy yel-vonal – mondta csendesen a lány.

- Annál több – Regő arca megmerevedett a karjába maró lüktetéstől, de érezte, hogy a fájdalom enyhébb, mint korábban. – Valóban halad itt egy sárkányösvény, ahogy mi a yelet nevezzük, észak felé... És halad itt napnyugat felé egy csillagösvény, amely a Föld Körének legerősebb pontjait köti össze. Keresztezik egymást.

- Akkor a közelben egy csokornak kell lennie – vélte Vigo és a homályvadász csuklójánál előbukkanó vércseppeket figyelte.

- A sárkányosoknál; a területük szívében. Ahol még nem jártam, s nem fogok most sem.

- És a sárkányösvény bemegy a mocsárba?

- Igen Vigo, végighúzódnak rajta. De mi jól tesszük, ha odabent nem lépünk rá. Az ösvény erejét ugyanis eltorzították a lidércek, s mert azt mondtad, jártál már bemocskolt yel-vonalon, nem kell mondanom, mire számíthatsz. Lelle, ideje lenne életre keltened a térképet.

A lány nem is kérte magát. Néhány pillanattal később a tölgypapíron tisztán kivehető volt a sárkányösvény szürkés vonala és az attól erősen elütő tűzpiros csík – az útvonaluk. Ez alapján indultak tovább – Regő elöl, Lelle középen, vállán Shaunnal, Vigo a végén és Jósziel felettük. Az ártéri erdő nyugodt, békés világnak bizonyult. Sűrűn álltak egymás mellett a vízi világot szerető fák, mintegy oszlopsorként kísérve a vízben járó három embert. Égerek, nyárfák nőttek a sekélyesebb részeken, ahol csupán bokáig ért a víz – itt gázoltak ők – és fűzek a mélyebb, süppedékesebb területeken. Az ártéri erdő lélettől volt hangos – madarak fészkeltek a lombok között, halászgattak a törzsek között csillanó vízfelületeken. Csak a közelükben hallgatott el mindig a csipogás, füttyülés, cserregés – az állatok figyelték a betolakodókat. A fák itt mind az élet barátai voltak, Lelle tisztán érezte szeretetet és erőt árasztó elevenségüket. Vigo éles szemei, erős ösztönei azonban észrevettek még másokat is... Elsuhanó, csak a szem sarkából megpillantható, gyors és légies lényeket.

- Valakik vannak a közelben és figyelnek minket – jegyezte meg egy idő után.

- Azt mondtam, hogy az ártéri erdő veszélytelen, de azt nem, hogy lakatlan – szólt hátra a homályvadász.

- Én is láttam valamit! – kapta oldalra a fejét Lelle. – Mintha elsuhanó volna...

- Lápi tündérek – felelte Regő. – Csak akkor láthatod őket, ha ők is akarják. S bár külsőleg erősen hasonlítanak a lidércekre, a jellemük egészen más. Nem is szereti egymást a két nép! Ezért van, hogy a vízben álló fák között nem találsz lidérceket, a zsombékok között pedig sajnos nem élnek a lápi tündérek. Ha nem háborgatod őket, megengedik, hogy a bokáig érő vízi ösvényeket használva áthaladj a területükön.

Regőnek igaza volt. Mire delelőjére hágott a nap – amit inkább csak sejthettek az újra tömörülni kezdő felhők mögött -, kiértek a fák közül. S mert az ártéri erdő kissé magasabban feküdt, mint a láp belső területe, kitárult előttük a rájuk váró út nagy része. Hatalmas nádas-szigetek váltakoztak füves-zsombékos vidékekkel. Mindenfelé víz csillant, mintha egyetlen hatalmas tó lenne az egész, melyet elleptek a növények.

- Itt nem könnyű szilárd részeket találni – jegyezte meg Vigo.

- A térkép átvezet minket – mondta Lelle és a tölgypapírt figyelte. – Nagyon girbegurba ez az útvonal, sokat fogunk kanyarogni a nádasok között.

- Mielőtt nekivágnánk, együnk valamit – javasolta Regő.

Szürke felhőktől súlyos ég alatt, bokáig vízben állva ebédelni nem a világ legkellemesebb elfoglaltsága, de mert éhesek voltak, s mert mindhárman szerettek volna mihamarabb szárazabb területre érni, zokszó nélkül ettek.

- Itt akár akarjuk, akár nem, lassabbak leszünk – mondta a homályvadász. – És maradjunk egymáshoz közel. Ha valami baj történik, karnyújtásnyira kell lennie a segítségnek, különben késő lesz! A zombékok között, minden látszat ellenére, mély a mocsár.

Kezdetben baj nélkül haladtak; követték a térkép jelölte piros vonalat, de nem feledték a körben jelölt sok-sok szürke, mozgó foltot. A lidércek szinte az első pillanattól ott motoztak körülöttük, meglátniuk nem sikerült őket, bár Vigo egyszer-egyszer igen közel volt ehhez. Gondolt arra, hogy vált tekintette fókuszán, s úgy pásztázza végig a körülöttük lévő vidéket, de leintette magát. Valami azt súgta, tartalékolja az erejét. A láthatatlanság azonban nem jelentett tétlenséget a lidércek esetében. Volt, amikor pattogó tűz, emberi kiáltozás, szép ének hangjaival igyekeztek felkelteni a kíváncsiságukat és elcsalni őket az útról. Máskor ijesztgetéssel próbálkoztak, hátha sikerül leugrasztani őket – bele a mély, mindent elnyelő mocsárba. De mert teltek az órák, s nem jártak sikerrel, megdühödtek és olyasmibe kezdtek, amihez még a lidérceknek is sok erőre volt szükségük. Viszont számosan voltak a feladathoz... Lelle vette észre először, hogy valami nincs rendben, hiszen ő nézte a térképet.

- Regő állj meg! Megváltozott a piros vonal iránya. Módosult az út!

A két férfi a vizenyős, alig kétlépésnyi széles ösvényen egyensúlyozva lépett Lelle mellé. S ők is láthatták – a piros vonal újra megmozdult, egy kissé más irányba mutatott. Vigo arca megfeszült, amikor felpillantott.

- Mondd, hogy amire gondolok, lehetetlen! – kérte az elkomoruló jazigot.

- Szívesen tenném! – Regő felnézett az égre. – Jócskán benne járunk már a délutánban...

- A piros vonal mindig a legbiztonságosabb utat mutatja – Lelle még mindig a térképet figyelte. – S ha változik a jel...

- Az azt jelenti, hogy megváltoztatják előttünk az utat! – fejezte be helyette keserűen Vigo.

- A mocsarat az ismeri, aki benne él – tette hozzá csendesen Regő. – S ha ismeri, változtatni is tud rajta. S bár ez aligha egyszerű számukra, a lidércek elég sokan vannak és elég elszántak ahhoz, hogy megtegyék. Tologatják a zombékokat, elterelik az utakat.

- S mindezt azért, hogy ne jussunk ki idejében? – nézett az egyikről a másikra a lány.

Két bólintás volt a válasz. Lelle váratlan mozdulattal a jazig tenyerébe nyomta a térképet.

- Ha a közeledben vagyok, a te kezeden is működik – mondta. – Azt mondtad, nem egyszerű számukra a táj megváltoztatása... Akkor legyünk gyorsabbak nálunk! A piros vonal mindig időben változik, figyeld és kövessük! Kivezet minket!

Jól tudták, hogy Lellének igaza van – csak a gyorsaság szólhat mellettük! Versenyfutás kezdődött az idővel... és a lidércekkel. Regő a térképet figyelve, az eddigieknél is sebesebben vezette őket; a gyorsaságra kellett összpontosítaniuk, ezért kevesebb figyelmük maradt az óvatosságra. Meg-megcsúsztak, késélen táncoltak a mély mocsár szélén, de nem volt más választásuk. A homályvadász jól látta, hogy a lidércek egyre beljebb, az eltorzult sárkányösvény irányába akarják terelni őket... a

térkép nélkül beleestek volna a csapdájukba. De amit megnyertek a lidércekkel szemben, azt elveszítették az időnél! Alkonyodni kezdett, s ők még mindig nem látták a láp végét!

- Kifutunk az időből! – torpant meg Regő.

Ekkor már mindhárman derékig sárosak voltak az elesésektől, csúszkálásoktól. Jószerül vész vijjogva körözött felettük, s Lelle jól érezte a nyakánál mocorgó Shaun feszültségét. De még nem adták fel. Az est közeledtével azonban a lidércek is erősebbek lettek. Egyre több helyen villant fel a nádasban csalogató, borzongató, halálos-fényű tűzük. És egyre gyorsabban tudták változtatni az utat... Végül eljött az a pillanat, amikor meglátták őket... apró, felhőszerűen áttetsző, mégis éles fénnel villanó testüket, szép és romlott arcukat. S mert meglátták őket, tudták, hogy az utak összefutottak – a lidércek pont az orruk előtt változtattak rajta, s egy lépéssel megelőzték a térképet! A piros vonal előttük megszakadt - s vagy három méterrel távolabb folytatódott. Az a három méter azonban a feneketlenül mély mocsarat rejtette magában! Mire megtorpantak és felmérték a helyzetet, a lidércek könnyű kacagással elillantak a közelükből. Úgy tűnt, távolabbról figyelték, miként teljesedik be a munkájuk. Regő és Vigo halkán zihált, még az ő erejüket is kikezdte a mocsári rohanás, Lelle olyan fáradt volt, hogy a térdére kellett támaszkodnia. Legszívesebben leült vagy lefeküdt volna, ebben csupán az előttük csillanó, halált lehelő sötét víztükör akadályozta meg.

- Át kell ugranunk – mondta a homályvadász.

- Én ezt nem tudom átugrani – felelte fásultan a lány.

- Nincs más választásunk! – reccsent rá Regő. – Ha maradsz, meghalsz. A lidércek körülvesznek az éjszaka leple alatt, s ha magadtól nem esel bele az ingoványba, végül belelöknek ők maguk! Én ugrom elsőnek és odaátról segíteni tudok.

- Még ahhoz sincs hely, hogy lendületet vegyél – sóhajtotta Lelle.

Regő lehajolt, hogy az arca egy vonalba kerüljön a lányével. Vonásai megfeszültek, a szeme keményen csillant.

- Úgy bízz bennem, mint a szakadéknál a térképed igazában! Úgy higgy bennem, mint én hittem benned, amikor hagytam, hogy magad szállj szembe a faelffel!

Lelle felkapta a fejét és elvörösödött. Regő választ sem várva bólintott, kiegyenesedett, egy lépést hátrált – ennyi helyet tudott neki szorítani a Lelle magához húzó Vigo -, majd nekirugaszkodott. Lebbenő kabátja mintha sötét madárszárnnyá növekedett volna... és átugrotta! A másik oldalon azonnal megpördült, kirántotta a kardját és a féltve őrzött jázig pengét belevágta a sáros földbe. Megkapaszkodott a markolatában, kihajolt a mocsár fölé és a karját nyújtotta.

- Gyerünk Lelle!

Mielőtt azonban a lány összeszedhette volna az elszántságát, megmozdult alattuk a zsombék! A váratlan rándulástól térdre estek, s csak azért nem buk fencezett bele egyikőjük sem a mocsárba, mert szorosan tartották egymást. A sáros földdarab azonban süllyedni kezdett alattuk!

- Menj Vigo! Ugorj! – kiáltotta a lány. – A botoddal ki tudtok húzni! Gyerünk! Menj már!

Vigo átpillantott Regőre, majd Lellére nézett... felmérte a helyzetet és döntött. Felállt, felhúzta a lányt is. A zsombék újra megrándult alattuk, mintha türelmetlen kezek húzták volna alulról, de ezúttal nem estek el.

- Menj már! - Lelle kétségbeesetten rángatta meg Vigo ruháját.

Vigo azonban lefogta és megszorította a karjait. Egymásra néztek, s mint egyszer Hidegpusztza föld alatti járataiban, egy pillanatra azt érezték, hogy megállt az idő. Nem létezett más, csak az, ami összekötötte őket...

- Bízz bennem! - mondta végül Vigo halkán, erővel.

És villámgyorsan cselekedett. Lelle mindössze annyit érzett, hogy Vigo az ő kezébe nyomja a botját, majd megragadta a derekát és minden erejét összeszedve elhajította! A lány átrepült a mocsár felett, majd a következő pillanatban Regő vasmarka kulcsolódott a kezére és felrántotta maga mellé. Lelle azonnal visszafordult - Vigo már combig állt a mocsárban -, s a kétségbeesés tüzes, mégis józan elszántsággá változott benne. Mintha nem is ő cselekedett volna - hanem egy belőle feltörő, nála bölcsebb, higgadtabb és nagyobb erő. Megértette, miért van nála a bot...

- Gyere! - kiáltotta. - Regő, tarts meg!

Hasra vetette magát, derékig kicsúszott a mocsár fölé és előre nyújtotta a botot. A homályvadász megragadta Lelle derekán az övet és egy gyors, halk fohászt küldött az ég felé, hogy a tenyéryi széles bőrdarab elég erősnek bizonyuljon. Vigo nem habozott tovább, előrevetődött... S mielőtt a teste belecsobbant volna a nyálkás iszaptól sűrű, halálos vízbe, egyik kezével még elérte a botját. Mire mellkasig merült a mocsárba, már mind a két kezével markolta. Lelle húzni kezdte... Olyan erő dolgozott benne, hogy a karjai legyűrték a víz erejét - lassan húzni kezdte Vigot.

- Fogjátok erősen a botot! - kiáltott rájuk Regő.

S bár jobb karján felszakadt a seb - ezúttal a mozdulat erejétől -, megrántotta Lelle övét. A lány hason szánkázott hátrafelé, Vigo pedig szinte kirepült a vízből, leterítve a homályvadászt, s kettejük alá gyűrve Lellét. Egy pillanatig így maradtak... Majd a két férfi meghallotta a hangot. Alóluk jött. Először fojtott sírásnak hallatszott, majd amikor Lelle fel tudta emelni az arcát a sárból, rájöttek, hogy nevetést hallanak. Megkönnyebbült, önkéntelenül felszakadó nevetést. Lelle nevetett... Lekászálódtak róla, de csak azért, hogy a következő pillanatban elfogadják a lány ölelését. Ott térdeltek összekapaszkodva, immár tetőtől talpig sárosan, de éltek! S Lelle halk nevetése átragadt a két férfire is - s itt a mocsár közepén, lidércektől körülvéve, a lassan rájuk boruló estében hallották először nevetni a jázig homályvadászt! S bár a nevetés hamarosan elhalt, hogy helyét a harcra kész komolyságnak adja át, az öröm ereje ott maradt a szívükben.

- Tovább! - Regő talpra állította Lellét. - Tudom, hogy fáradtak vagytok, tudom, hogy egész nap mentünk, de nem maradhatunk itt.

- A térkép? - Lelle felkapta a fejét.

- Nálam van – nyugtatta meg a jázig. – Bár ebben a sötétben nehezen fogom kivenni az útvonal jelét.

- Akkor hát fogadj el tőlem egy kis fényt – mondta a lány, miközben letörölte az arcáról a sarat.

Amint végzett, lehúzta, majd a tenyerében tartva megszorította a gyűrűjét. Az erejéből táplálta az amulettet – s a csillaggyűrű derengően fehér fénnel felragyogott.

- Húzd fel – nyújtotta át Lelle.

A gyűrű kisebb nehézségek után végül Regő kisujjára illett; s elég fényt adott ahhoz, hogy a tölgyepírt és néhány lépésnyi távolságban az előttük húzódó utat is megvilágítsa. Szorosan egymás mögött lépkedtek és igyekeztek kirekeszteni a tudatukból a lidércek csalódott ordibálását. A láp romlott lényei most már mindent bevetettek, hogy megkaparintsák őket – mozogtak, surrantak körülöttük, halvány fénnel izzó testük hol itt, hol ott bukkant fel a nádak sűrűjében. Egy részük a korábbi tervvel próbálkozott és folyamatosan módosították előttük az életet jelentő utat. Másik részük azonban ennél kézzelfoghatóbb támadásba kezdett – egyre szűkülő, egyre szorosabb kört vontak a három ember köré. Most már látták őket... és érezték őket. A nádasokból, a víz alól előbukkanó kezek lökdösték a karjukat, kapkodtak a lábuk után. Be akarták taszítani őket a mocsárba! Regő habozás nélkül kirántotta a kardját és közibük vágott, s bármilyen áttetszők is voltak ezek a lápi lények, a fém sebet tudott ejteni rajtuk! Lelle olyan fáradtnak érezte magát, hogy biztos volt benne: ha kirántja a saját kardját, a fegyver súlyától fog beleszédülni a mocsárba. Vigo, aki a lány mögött vágott rést a lidércek soraiban – egyik kezében a kardjával, a másikban a botjával -, látta ezt.

- Hagyd a kardod! – kiáltotta. – Hívd elő a zöld fényburkot!

Lelle meleg hálát érzett, hogy Vigo még gondolkodni is képes helyette – megszorította a köpenye csatját, s próbált akkora védőfényt előhívni belőle, ami mindhármukat beburkolja. De ezúttal nem járt sikerrel – a kimerültség túl sok erejét elszívta, így a zöld fényburok csak őt vette körbe. Haladtak még egy ideig az immár tintasötét égbolt alatt, végül azonban a lidércek körbefogták őket. Nagyon sokan voltak! Kívül maradtak a kardok ívén, de tömör, széles, izzó gyűrűjük elzárta a továbbjutás lehetőségét. Vigo és Regő egymásnak vetette a hátát és maguk közé fogták Lellét.

- Ki kell törnünk – súgta Vigo és előrenyújtott kardját fenyegetően villogtatta az apró, de veszélyes kis lények előtt.

Regő felmérte a helyzetüket.

- Csupán a kardunkkal nem fog menni – felelte.

- És az árnyékok? – kérdezte csendesen Lelle.

- Az árnyékok segíthetnek, ha van valaki, aki egy időre feltartja őket.

Lelle érezte, hogy Vigo megmozdul.

- Ki ne mondd! – sziszegett rá. – Ki ne mondd, hogy te csinálod! Együtt kell maradnunk, különben végleg elveszíthetjük egymást ebben a sötét mocsárban!

Mielőtt azonban Vigo válaszolhatott volna, éles, elnyújtott hang hasított bele az éjszakába – megszakítva a lidércek elégedett mormogását. Hosszú, fenyegető farkasüvöltés!

- Liur! – sóhajtotta Vigo.

Kimondhatatlan öröm hullámozott végig a mellkasában – nem beszélt róla, de az árnyelfek óta mardosta a félelem, hogy a Boszorkánymester végzetesen megsebezte a barátját. Liur azonban elpusztíthatatlan és úgy tűnt, elnyúlhatetlen volt. Derengő, erős teste sebesen rohant, lábai szinte nem is érintették a talajt. Mint ahogy az őt követő farkasfalkáé sem.

- A szellemfarkasok! – kiáltotta Lelle.

A lidércek közötti nyugtalan mozgolódás ekkor váltott át pánikszerű meneküléssé – úgy rebbantak szét éles sikoltásokkal, mint ahogy a szél fújja el a füstöt. Mire Liur megállt előttük, már hírmondó sem maradt belőlük!

- Mindig jókor jössz! – Vigo a farkashoz lépett. – Rendben vagy? A Mezsgyén...

- Szeretek jókor jönni, talán, mert kedvelem a hatásos bevonulást – szakította félbe a farkas, s a hangját mindhárman hallották. – A Mezsgyén történetek miatt pedig ne fájjon a fejed. Nem tud még egyszer elpusztítani! Ami viszont titeket illet... Hosszabb még az út a láp végéig, mint ahogy most gondoljátok. S ahogy látom Lelle alig áll a lábán...

- Ne húzz le jobban annál, mint ahogy érzem magam – kérte a lány.

- Tudok egy biztonságos helyet itt a lápon – folytatta Liur. – A nádnővérek kis szigetét nem merik bolygatni a lidércek. Odakísérünk benneteket, ha elfogadjátok a szavam.

- Elfogadjuk a szavad Liur! – mondta mindhármuk helyett Regő. – Bár még én sem tudom, kik azok a nádnővérek.

A farkas a homályvadászra nézett, egy hosszú pillanatig összeakadt a tekintetük.

- Még nem volt alkalmunk, hogy üdvözljük egymást Regő! – Liur ember szeme láthatóan mosolygott. – Örülök, hogy mellettük vagy! A nádnővérekről pedig hallottál... lápi boszorkányoknak hívjátok őket. Kövessetek!

Regő sokatmondó fintorát Lelle is, Vigo is jól látta a gyűrű és a farkastestek adta derengésben.

- Veszélyesek? – kérdezte a lány.

- Ha akarnak, nagyon is! Nem kedvelik az idegeneket, sem azokat, akik háborgatják őket.

- Ám mert én kérem, befogadnak benneteket egy éjszakára – jegyezte meg Liur.

- Ennél többet nem is kérünk – felelte Vigo és a helyére csúsztatta a kardját.

Liur vezette őket, a farkasfalka félkör alakban zárkózott mögójük – lidérceknek nyomát sem lehetett látni. Úgy tűnt, a farkasok térkép nélkül is tisztában vannak a legbiztonságosabb és legrövidebb úttal – nem sokkal később egy sűrű, de végre száraz lábbal járható nádasba vezették a három fáradt embert. Itt olyan magas volt a növényzet, hogy még Regő és Vigo is jócskán eltűnt benne. A nádas közepén, mint egy kis domb, tisztás emelkedett; hamarabb meglátták, mint ahogy

odaértek, mert a közepén tűz égett. Egyetlen töpörödött kis alak ült mellette, nem pattant fel, még csak rájuk sem nézett, amikor kiléptek a nádasból.

- Kissé későre jár, farkas! – a vékony, reszelős hang úgy hasított bele az éjszakába, mint egy varjú káromása.

A kis alak előrebb hajolt, megpiszkálta a tüzet; ekkor látták, hogy egy vénségesen vén anyóval van dolguk.

- *Köszöntelek öreganyám és arra kérlek, nézd el a késői zavarást* – Liur a tűzhöz sétált.

- Kiket hoztál?

- *Három utazót, akik a lidércek miatt kérnek egy éjszakányi nyugalmat a szigeteten.*

- Melyik a védenced?

- *A fiú.*

Az anyó ekkor végre feléjük fordult, végigmérte mindhármat.

- Fiú? – állt meg a tekintete Vigon. – Még hogy fiú?! Úgy tűnik, valami elhomályosítja a látásodat, farkas! Ember ez már, nem kölyök! És a másik kettő?

- *Lelle, az Őrző és Regő, a jazig homályvadász* – felelte Liur.

- Hmmm... - úgy tűnt, az anyó felméri őket.

Végül intett, hogy üljenek a tűz mellé.

- Köszönjük öreganyám – mondta a többiek nevében is Regő.

- Szép szál jazig vagy, fiam – nézett rá a vénség. – A te fajtád ritkán jár erre. Volt itt egy, de annak már vagy hét éve. S egy másik is, még régebben.

- Azt keressük, aki hét éve járt erre, öreganyám – szólalt meg Vigo.

Lelle csak bólintott, mert már a beszédhez sem érzett magában sok erőt.

- Keresitek... - az anyó újra megpiszkálta a tüzet, s elmerülten figyelte a pattogó szikrákat.

Ekkor halk csoszsanás hallatszott az öregasszony mögötti sötétségben, s egy pillanattal később még két töpörödött alak sétált elő. Kísértetiesen hasonlítottak egymásra mindhárman – ezerráncú arcukból szénparázs szempár villant elő, hófehér hajuk vékony fonata a hátukat verte, fekete, lebernyegszerű ruhájuk újra csak a varjakat juttatta eszükbe. A három nádnővér... a lápi boszorkányok. Ahogy leültek egymás mellé, töpörödöttségük ellenére is félelmetes benyomást keltettek még a harcedzett Regő szívében is. Három öregasszony... sutyorogtak egy keveset a szájukkal, még többet beszéltek a szemükkel. S valahogy ez a csendes egyszerűségük, értőn összevillanó, sokat tudó tekintetük félelmetesebbé tette őket egy tucatnyi árnyelfnél is!

- Itt maradhattok éjszakára, mert a farkas hozott benneteket – közölte az első anyó, aki ezúttal középen ült. – Az eltávozott lelkek kérése mindig nyitott fülekre talál a magunkfajta sötét varjaknál.

- *A hozzátok hasonló varjakkal még egy magamfajta eltávozott léleknek is illik óvatosan bánnia* – jegyezte meg Liur.

Az öregasszonyok halványan elmosolyodtak.

- Jól is teszed farkas, ha óvatos vagy a sötét madárral; hozhatunk szerencsét, de akár szerencsétlenséget is – közölte az első. - Mindig akkor bukkanunk fel, ha változás történik. Őrizzük, amit kell, megnyitjuk, amit kell. De mert a tűzünkhöz hívtuk a védencedet és társait, nem kell miattuk aggódnod. Távozhatsz nyugalommal. A Háló tudja...

Liur meghajtotta a fejét, ember-szemeiben mosoly villant, ahogy Vigora nézett, majd az egész falka összetömörült és füstszerű felhőként eltűnt az éjszakában.

- A lány, aki a keresést hordozza, s akinek melege van szüksége, aludhat itt a tűz mellett. Ti ketten húzódjatok hátrébb – az első anyó felállt, s két nénje követte a mozdulatot. – Itt biztonságban vagytok, erre az egy éjszakára. Pirkadatkor értetek jövünk.

S mielőtt bármelyikük kérdezhetett volna, a három öregasszony kilépett a tűz adta fénykörből és egyszerűen felszívódott az éjszakában.

- Liurban bízhatunk – Vigo is talpra állt.

Regővel néhány lépésszel arrébb tették le a csomagjaikat és csavarták be magukat a köpenyükbe. De nem aludtak el rögtön, éber ösztöneikkel addig pásztázták körbe a tájat, amíg Jószer rá nem szólt Vigora.

- Shaunnal őrködünk. Aludjátok ki magatokat!

Lelle még ennyire sem kérte magát. Igaz, ha akart volna, sem sikerült volna ébren maradnia. Alighogy letette a fejét, elnyomta az álom.

Olyan hirtelen csapódott bele a férfi testébe, hogy meglepődni sem maradt ideje; igaz, a látszat szerint Duir még így sem észlelte őt. Lelle összehúzta a tudatát és figyelt. Újra átjárta Duir különös ereje, borzongatta szívét-lelkét. A férfi szemeivel látta a világot... és Kartalt. A levegő illatából, a fákból azonnal tudta, hogy Rhianna birodalmában vannak, s ha saját magát leszámította, négyszemközt. Az elszánt király és a gondterhelt táltos.

- Ha azért jöttél, hogy lebeszélj... - kezdte Duir, de Kartal félbeszakította.

- Ha a feleséged nem tudott lebeszélni az elhatározásodról, én aligha lennék rá képes. De szeretném, ha még egyszer átgondolnád. Sem az idő, sem a jelek nem tűnnek kedvezőnek, s nekem is bajt súg a szívem. Mindketten tudjuk, hogy egy rosszul időzített vállalkozás kudarccal fog végződni.

- Én nem érzem rossznak az időt – rázta a fejét Duir. – Én a késedelem veszélyét érzem Kartal! Haza kell végre vinnem a Talashimot! És nekem kell hazavinnem!

- Igen, tudom! De élve kell hazavinned, különben minden törekvésünk kárba vész!

- Oly sokszor beszéltél nekem a reményről, s most mégsem hiszel benne eléggé?

- Nem a reményről van szó... annál többről! Rólad! És én aggódom! Egyedül akarsz menni, teljes titokban, úgy, hogy még mi sem sejtjük, merre visz az utad!

- Az utolsó Fenier nyomát követem – hangzott az egyszerű válasz.

- Ezzel nem segítesz sokat... az ő útját sem ismerjük. Csak a helyet, ahol meghalt! Legalább hagyj jelet magad után, hogy megtaláljunk, ha szükséges!

Duir elgondolkodott, Lelle tisztán érezte a vívódását. Végül megrázta a fejét.

- Nem tehetem – mondta szomorkás hangon. – Azt az ellenség éppúgy megtalálhatná, mint ti. Legnagyobb előnyöm... Nem! Az egyetlen előnyöm, ha titokban marad az utam! Teljes titokban...

Lelle felriadt. Most nem volt sem támadás, sem ébresztés... egyszerűen az ösztönei rántották vissza. És a biztos tudat, hogy megkapta, amit kellett. Duir! Duir az, aki igyekszik kipótolni a hiányzó darabkákat! Duir engedi be az emlékeibe... azért, hogy segítsen. Azért, hogy ők ne kövessék el ugyanazt a hibát, mint ami a hét évnyi zárlatot és majdnem a halált okozta. *Hagyj jelet magad után, hogy megtaláljunk, ha szükséges!* Ezt mondta akkor Kartal. S ezt üzeni most Duir! Ők is titokban utaznak... Hagyj jelet magad után! Igen, ezt kell tennie! Most, mielőtt beérnek a sárkányosok területére. Az öreg táltosnak tudnia kell! S Lelle, az Őrzők álomőre irányított sodrást teremtett, hogy az álmok útján beszélni tudjon Vihartépő Kartallal, s megüzenhesse az életfontosságú hírt – a helyet, ahová tartanak. A helyet, ahol Duir fekszik egy barlang mélyén. Calumot és a sárkányosait...

Lelle arra ébredt, hogy az egyik öregasszony hajlik fölé.

- Hamarosan esni kezd – mondta az anyó. – Gyere be a házunkba.

A lány felült, körbenézett a lassan világosodó hajnalban. Vigo és Regő már talpon voltak, mellettük is egy-egy vénség. A nádból épült, kör alakú házacska nem állt messze, de előző éjjel mégsem vették észre. Az öregasszonyok beterelték őket, s alighogy az utolsó is belépett, a nádból készült, enyhén lejtő tetőn kopogni kezdtek az esőcseppek. A kör alakú házacska belülről jóval tágasabbnak tűnt, mint kívülről, olyannyira, hogy mindhárman valami bűverőt sejtettek a dolog mögött. A közepén füst nélküli, de kellemes meleget adó tűz pislákol, s fölötte vaslábakon álló fazékban valami rotyogott. Az illata nem volt a legkellemesebb, mégis megnyugtatóan hatott. Lelle és Vigo lopva és kíváncsian pillantott körbe – még sosem voltak boszorkányok házában. De amit láttak, némi csalódást okozott. Nem voltak ott titokzatos dolgok... csupán csokorba kötött, száradni akasztott növények, lápi madarak és varjak tollai a nádfalba tűzve, s három kis ágy, meglepően finoman szőtt takaróval borítva. A vénasszonyok halkán kuncogni kezdtek.

- Nem ilyesmire számítottatok, igaz-e? – kérdezte az, aki tegnap is beszélt. – Ez az otthonunk, s arra szolgál, hogy behúzódjunk, ha pihenni akarunk. A lép erőit azonban nem itt szoktuk megidézni,

mint ahogy nem innen kísérik figyelemmel az ingovány és a benne járók sorsát. Arra a helyre ti nem léphettek, s még csak nem is láthatjátok.

Lebernyegszerű ruhája ujjából hirtelen három kis fapoharat és egy merőkanalat húzott elő. A fazékban rotyogó folyadékból mert mind a három pohárba és sorban átnyújtotta őket.

- Igyátok meg. Melegen tart majd benneteket belülről, egész nap, bárhogyan zuhogjon is az eső. Mert zuhogni fog!

Vigo beleszagolt a poharába.

- Miből készült? – kérdezte kissé bizalmatlanul.

- Szerintem ne akard tudni – mondta az anyó derűsen, már-már kárörvendve. – Igyatok!

Az íze sem volt kellemesebb, mint az illata! Viszont átviharozta őket, mint melengető tűzfolyam.

- Erős ital – jegyezte meg Regő, miközben köszönettel visszaadta üres poharát.

- A ti erőtökhöz mérten készítettük – hangzott a felelet.

- Látjátok az erőnket? – kérdezte csendesen Lelle.

Az anyók ránéztek, mélyen ülő, szénfekete szemükben csillant valami... talán mosoly.

- Láttál már varjakat gyülekezni utak kereszteződésénél? Azért vannak ott, hogy felmérjék az érkezők erejét...

- Ez tehát egy keresztút? – kérdezte Regő.

- Az, fiam. Az utolsó lehetőség a visszafordulásra. Az a két jázig, aki elöttetek járt itt, innen a biztos halálba indult, még ha nem is tudtak róla. Az egyikőjük aztán valóban elhagyta a testét, a másikójuk nem. S ti az ő útjukat járjátok...

- Nem fordulunk vissza – Vigo egyenesen az öregasszony szemébe nézett. – S ezt ti is tudjátok, ha ilyen italt készítettetek számunkra.

- A mocsárban mindkét irányban zuhogni fog az eső, akár továbbmentek, akár visszafordultok – kuncogott az anyó. – Az ital erre is, arra is jó szolgálatot tehet. A varjak a változás hírére hozzák, s ezzel választást is kínálnak... De bevallom, meglepett volna, ha a Háló élő tagja a meghátrálást választja. S a társaid is veled tartanak?

- Mi együtt vagyunk a küldetés – mondta Lelle és Vigora pillantott.

- Én pedig ígéretet tettem, hogy kísérem és vigyázom őket – tette hozzá egyszerűen Regő.

- Így hát döntöttetek, s a döntéseitekkel tovább szőttétek a jövő szálait – az anyó felállt, s a nővérei most is követték a mozdulatát. – Menjetek tovább! Az esőt nem hárítjuk el a fejetek felől, de a lidércek miatt nem kell aggódnotok. Sáros, de szabad az út kifelé a Lidérclápból.

- Köszönjük a nyugodt éjszakát és köszönjük az italt. – hajtott fejet Vigo.

- A segítség furcsa dolog. Leginkább akkor szeret jönni, amikor nem számítasz rá.

Az anyók kivezették őket a kis házból, s ott álltak egymás mellett, éber figyelemmel, míg a három utazó fejére rántotta a csuklyát és beleburkolózott a köpenyébe, majd megnézték a kigöngyölt

tölgytérképet. S ott álltak mozdulatlanul akkor is, amikor elindultak. Egyetlen egyszer pillantottak fel – amikor Jósze! hangos vijjogással felemelkedett a levegőbe.

- Sólýomfarkas! Neked kell megtalálnod a sebesült jazig sólýmot! – kiáltott akkor az első anyó Vigo után.

Vigo, aki ezúttal is leghátul lépkedett, megtorpant, megfordult – de már csak annyit látott, hogy a három apró alak eltűnik a kis házban.

- Norwena is megmondta. A varjú boszorkányok is megmondták – szólalt meg Lelle. – Én tartom életben, de a te szíved fog rábukkanni.

Vigo a lányra pillantott, s bár a szemében furcsa tűz égett, nem szólt semmit.

- Menjünk! – hallatszott Regő hangja.

Az egyre jobban zuhogó esőben nem haladhattak igazán gyorsan, de néhány óra múlva baj nélkül kiérték a lápból. Először a nádasok maradtak el mellőlük, majd a vizenyős zsombékok egyre szilárdabb füves területté váltak, s mire delelőjére hágott a felhők mögé rejtőzött nap, ő!k már egy tágas mezőn rótták az utat, az immár újra tisztává váló sárkányösvényt követve. Az Éjhegység karéja egyre közelebb kanyarodott hozzájuk, s a távolban magas sziklaoszlopok tűntek fel. A közelben egyedül az Ellnor ívét követő facsoportok adtak volna menedéket az eső elől, viszont ott megállni kitérőt jelentett volna. Regő éppen azért azt akarta javasolni, hogy álljanak meg ott, ahol vannak, s miként előző nap, a szabad ég alatt és gyorsan egyenek valamit. Erre azonban nem került sor... Lelle testébe néhány lépés után olyan fájdalom vágódott, hogy felkiáltott és összeroskadott. A mellkasára kellett szorítania mindkét kezét, a szíve alatt örülten vonaglott az ezüstkötél.

- Lelle! – Vigo a lány mellé térdelt, átkarolva tartotta meg az eldőlni készülő, görnyedt testet. – Regő, mi ez?!

Ekkor már a homályvadász is ott térdelt. Megérintette Lelle homlokát, görcsösen markolászó kezét...

- Öleld át és tartsd szorosan! – nézett Vigora. – Mindjárt csillapodni fog.

- Mi ez? – kérdezte Vigo még egyszer, magához szorítva a halkan jajgató Lellét.

- Megmondtam Rhiannánál is! A kötés egyre erősebb közöttük... Amit Duir átél vagy átélt, az Lellel is megtörténik.

- Itt csaptak le Duirra – mondta halkan Vigo, ahogy megértette.

- Igen, valószínűleg itt sebesítették meg. S ha igaz, amit Lelle látott és mesélt, akkor Duirt majdnem összekaszabolták. És Lelle átéli...

Vigo összeszorította a száját, düh lobbant benne. Duirért is... de leginkább Lelle miatt! A lány lassan elcsendesedett, a testében robbanó fájdalom-hullámok elcsitultak.

- Már jobb – súgta halkan és hagyta, hogy Shaun belebújjon a ruhájába és a bőréhez simuljon.

A mókus érintése meleget csiholt Lelle szívében, s a lány már nem tartott attól, hogy a fájdalom mellett a sebeket is át kell vennie. Vigo lassan eltolta magától és az álla alá nyúlva felemelte a fejét.

- Már jobb – mondta újra Lelle.

- Fel tudsz állni?

- Igen, azt hiszem.

És valóban sikerült neki.

- A fák közül jöttek a támadók. Éreztem. És nagyon sokan voltak.

- Biztosra akartak menni! – csattant Vigo hangja. – Láttad is őket?

- Nem, a fájdalom nem engedte... Csupán éreztem. Vigo... - Lellének eszébe jutott az álma, s már éppen belekezdett volna, amikor hirtelen ráébredt, hogy Regő is ott van.

- Igen?

- Találjuk meg gyorsan a királyt! – mondta végül, ahelyett, amit valójában közölni akart.

- Tudod folytatni az utat? – kérdezte a jazig.

- Igen. A testemben nem maradt nyoma a fájdalomnak.

A lelke épségeért azonban nem kezeskedett volna! Fájt a szíve Duirért, olyan égő szeretettel sajgott, amelyet csak a *nagyon* közel állókért érez az ember. Regő bólintott és indult tovább, Lelle és Vigo pedig követte. Menet közben ettek néhány falatot, miközben a szemüket az egyre közeledő sziklaoszlopokon tartották. Mert azok nem voltak természetes képződmények... Az egyenes, ég felé törő, meghatározott távolságra sorakozó kőszálakat szándékosan állították oda, ahol voltak.

- Olyanok, mint az őrszemek – jegyezte meg Vigo.

- Tulajdonképpen azok – értett egyet Regő. – Megérkeztünk a sárkányosok országának határához.

- S mik azok a fekete valamik az oszlopok tetején? – kérdezte Lelle.

- Varjak – felelte az éles szemű Vigo.

- Akkor legyünk óvatosak – jegyezte meg Regő. – Az ég látja a lelkeket, de nem tudom kedvelni ezeket a madarakat!

A zuhogó esőben a talaj egyre jobban felázott, s ők a sárban csúszkálva tették meg a kőszálakig vezető utat. A térképet Lelle újra elrejtette a csomagjában – amíg át nem jutnak az Elesettek Lelkeinek Mezején, nem lesz rá szükség. Ha átjutnak... Mindhármuk fejében Luprin szavai jártak. Az oszlopokig azonban nem történt semmi rendkívüli. A varjak – négy varjú – alig moccanva gubbasztottak a kiválasztott kőszálak tetején, sem a zuhogó eső, sem a fölöttük fenyegetően vijjogó Jószelem nem zökkentette ki őket. Ez nem tetszett Vigonak, s úgy tűnt Regőnek sem – minden valamirevaló madár eltűnik a közelből, ha egy sólyom veszi uralma alá az eget! Amikor elérték a határt jelölő köveket, megtorpantak és felmérték a terepet. Mozdásnak, halottaknak egyelőre nyoma sem volt; az oszlopokon túl, az esőfüggönyön át csupán egy tágas, sáros mezőt, valamivel hátrébb egy hosszúkas, elfekvő sziklát, s még hátrébb az Éjhegység legészakibb nyúlványait látták.

- Luprin azt mondta, hogy a mezőn várakozó lelkek nem csak éjjel ébredhetnek fel – mondta csendesen Lelle.

Váltott tekintetének fókuszán, de a felderengő kékes tájban sem látott senkit. A mező teljesen néptelennek bizonyult! Amikor ezt megosztotta a társaival, Vigo elégedetlenül csóválta a fejét.

- Alszanak, amíg fel nem ébreszti őket valaki – felelte komoran a homályvadász.

- És vajon mi ébreszti fel őket? – nézett rá a lány.

- Talán a tiszteletlenség; talán az óvatlanság – Regő megmarkolta kardjának markolatát. – Talán csak az, hogy belépünk a sárkányosok földjére.

- Nincs más választásunk – Vigo megsimította az övébe tűzött botot, majd a kardjára csúszott a tenyere. – Maradjunk egymás mellett!

Némán, óvatosan léptek át két kőszál között, még Jósziel is hangtalanul körözött felettük. Az első pár lépésnél nem történt semmi... majd hirtelen az egyik varjú hangosat káromgott és felrepült. Varjak! Megnyitják, amit kell – villant Lelle eszébe az anyó szava. Ebben a pillanatban felrepült a második is.

- Le kell szedni őket! – kiáltotta hirtelen Vigo, mert az ösztönei veszélyt ordítottak.

- Ezek közülük valók! Halottak lelkei! Tudnom kellett volna! – Regő előrántotta a törét és megcélozta az egyiket.

Ugyanekkor Vigo a másik felé hajította saját kését. A homályvadász célba talált... Vigo nem. A menekülő varjú hangos káromgással távolodott a mező fölött. A harmadik és negyedik madárnak már nem volt ideje a riasztásra. Az egyikkel a villámgyorsan lecsapó Jósziel végzett, a másikkal a síkos kőszálon felrohanó, vörösen villanó Shaun. De a halottaknak egyetlen ébresztés is elég volt... Megdőrdült az addig csendes ég, újult erővel kezdett zuhogni az eső... s mintha a földből szökkenek volna elő, megjelentek a halott sárkányosok lelkei! Éppen olyanok voltak, mint életük utolsó napján, amikor a sárkányos zászlók alatt küzdve veszítették életüket. Felfegyverzett, könnyű páncélt viselő, magas és erőteljes alakok... Arról, hogy nincsenek az élők sorában, az elevennél fakóbb színeik, a körülöttük izzó halványsárga fény és testük finom áttetszősége árulkodott. Felébredtek és azonnal harcra készeknek bizonyultak! Sorokba tömörültek, mintegy vezényszóra, kirántották a kardjukat és megindultak a három betolakodó felé.

- Ne firtassuk, hányszoros a túlerő! – Regő kihúzta a kardját, s erős sólyomarca megfeszült a készenléttől és az összpontosítástól.

- Bár az anyók szerint az a legjobb segítség, amire nem számítunk, én most nem bíznám a véletlenre – s miközben hidegen villanó szemmel magában a Hálót hívta, Vigo is előhúzta az Olavtól kapott pengét.

Majd ösztönös mozdulattal a nyakához nyúlt, előhúzta és megcsókolta az amulettet.

- Most már kész vagyok. Lelle, menj hátrébb!

A lány még mindig mozdulatlanul dőbbsen nézte a feléjük közeledő sereget. Elszorult a torka, hideg görcs rántotta össze a gyomrát. Hárman százak ellen?! Ő nem volt harcos, nem járta át a küzdelem kilátásának heve. Hát még egy ilyen reménytelennek látszó küzdelemé! Nem volt

harcos... de elszánt makacsság égett a szívében. Ha Regő és Vigo készen áll, úgy ő sem fog meghátrálni!

- Meglátjuk, ezek mit tudnak kezdeni a vadon erejével! – mondta halkan.

Vigo elmosolyodott – hideg és kemény lett tőle az arca.

- Vágjuk át magunkat! – kiáltotta és előrelelendült.

Regő előhívta az árnyakat, s azok körülötte kavargva hatalmasra növelték fekete alakját. Csupán egy pillanattal maradt le Vigo mögött. Lelle nem indult azonnal utánuk – mélyeket lélegezve előhívta magában a vadon erejét és szabadjára eresztette a dühét. A halott lelkek első sorait úgy söpörte el a szélvihar, mintha csak pihék lettek volna. A mögöttük lépkedők ekkor kezdtek el rohanni – feléjük! Lelle előrántotta a kardját, s egy újabb szélrohamot előreecsapva futni kezdett a társai után. Egy pillanattal később összecsaptak... Őrült kavarodás támadt! Vigo váltott tekintettel küzdött, s olyan elképesztően gyors volt, hogy a halottaknak még megkarcolni sem volt módjuk, mielőtt elhullottak. Mert elhullottak a csapások alatt! Valaha harcosok voltak, s halott lelkük megőrizte a számukra legfontosabbat: a küzdelem lehetőségét! S mert képtelenek voltak elszakadni a földben pihenő testüktől, ezért nem kerülhették el a *halott halandóság* sorsát: újra levághatták őket! Regő az árnyaival forgószélként kavargott a küzdelem közepén. S mert halál és homály áradt mind a két oldalon, jobb karjából dőlni kezdett a vér. Mielőtt még kezet válthatott volna, jobb vállát elérte egy kard éle – mély sebet vágott a vastag bőrruhán keresztül is. Regő felordított, hátrarázta csuromvizesen lobogó haját, mintha ezzel a perzselő fájdalmat is eldobhatná magától, majd bal tenyerébe dobta a jázig szablya markolatát, s vívásra használhatatlan, lüktető jobbját faltörő kosként használva lendült tovább. Lellében lobogott egyesített ereje. Elpördült minden vágás elől, olyan kecses gyorsasággal, miként egy elf. A fák szívósságával küldte útjára újabb és újabb szélrohamait, gyorsan égetve a tartalékait. De mégsem ezek okozták, hogy nem értek hozzá! Hanem a kardja... A kardja, amelyet valaha a sárkányosok egyik klánvezérének kovácsoltak! És az ellenfelei megérezték a pengében a testvért – s bár lelkük parancsa szerint nem hagyhatták futni, arra sem voltak képesek, hogy teljes erőből támadják. Lelle vívótudása elsősorban ezért nem vérzett el az Elesettek Lelkeinek Mezején! A küzdelemből az erőállatok is kivették a részüket – Jósziel a levegőből támadt az ellenfél fejére, szemeket, arcokat marva; Shaun a lábak között cikázott, hátakon, vértéken futott fel, s éles fogai a páncél hajlataiban mindig megtalálták a puha, érzékeny részeket. A mező egyetlen sártengerré változott, egyenlően nehezítve mindkét oldal küzdelmét. Vigo próbált úgy forgolódni, hogy egyre közelebb kerüljön a mellőle elszakadt Lelléhez. A lány csúszkált a sárban, láthatóan egyre hátrébb szorították a támadói.

- Lelle! Helycsere! – kiáltotta Vigo, aki kipördült az ellenfelei elől. – Csúszás!

Egyszerre vettek lendületet, aztán már csak az egyensúlyra kellett figyelni – a sár jobban csúszott a jégnél is! Amint közel értek, megragadták egymás kinyújtott kezét; Vigo nagyot rántott a lányon és kipördítette. Lelle ezt egyetlen módon tudta elesés nélkül megúszni: leguggolt, s félig fenéken, félig

talpon szánkázva, oldalra nyújtott kardjával rendet vágott az ellenfél lábainak sorában. Vigo állva folytatta a csúszást, s míg lendület közben bőszen vagdalkozott a kardjával, szabad kezével előrántotta a botját is, s egy gyors pörgetés után nagyot húzott vele egy túl közel álló halott fejére. Immár két fegyverrel küzdött. Lelle lefékezett, de felállni már nem volt ideje, a sárban hemperegve tudott csak elgördülni a feléje zúduló csapások elől. Felpillantott s még látta a fejének szánt csapást... majd egy sárga villanás és az ellenfél elterült a földön.

- *Állj fel!* – rivallt a fejében a puma hangja.

A gyönyörű, sárga bundás, izmos állat ezalatt már a következő halottat terítette le. Lellének nem kellett több biztatás, talpra ugrott, s amikor körülnézett, remény költözött a szívébe. Mert a puma alakjában érkezett táltoson kívül a derengő fényű Liur és a falkányi felhőfarkas is a meglevenedett lelkek torkának ugrott.

- Húzódjunk összebb! – kiáltotta Vigo, miközben egy lélegzetvételnyi szabad pillanatban a kardjával tisztelgett az érkezőknek.

Regő a bal kezével is utat tudott magának vágni az ellenfél sorfalán, szabadjára eresztett árnyékai magukba szippantották mindazokat, akik a hátára támadtak. Lelle is előrelelendült, de mire felzárkózott Vigo mellé egy penge végighasította a combját, s egy ütéstől, melyet a fejének szántak, de végül csak a halántékát súrolta, szédelgett.

- Ék alakba! – kiáltotta a homályvadász. – Vigo elől, Lelle jobbra! Enyém a bal oldal!

Egy rövid ideig úgy tűnt, sikerül áttörniük. A farkasok, a puma és a két erőállat fedezte az oldalukat, a hátukat... Lelle nem is kapott több sebet, s minden tartalékát előhívta, hogy az utolsó, az előzőeknél erősebb szélvihar szinte megtisztítsa a jobb oldalukat. De a sikerért nagy árat fizetett – az odaugró pumában megkapaszkodva tudott csak talpon maradni. Az ék bal oldala azonban ugyancsak szorongatott helyzetbe került. Liur és a farkasok kitartása nélkül a Regő oldalát átütő csapás a szívét érte volna... És a bal oldalára, a dobroc okozta seb mélyére kapta Vigo az egyetlen vágást – de a testében robbanó fájdalom bőven elég volt arra, hogy elfekedjen előtte a világ. Kiesett a váltott állapotból, megtorpan, s a vállainak ütődve megállt két sebesült társa is. A támadók diadalüvöltéssel indultak egy utolsó rohamra.

- Táltos! Liur! Vigyétek ki Lellét! – kiáltotta még Vigo, majd kiegyenesedett, hogy egyik kezében a kardjával, a másikban a botját fogva nézzen szembe a halállal.

- Dúrrért! – felelt rá Regő.

- Maradok! – Lelle szinte ellökte magától a pumát, hogy kiegyenesedjen.

Nem érdekelte, mibe kerül, de még egyszer a vadon erejét hívta. Erre azonban nem került sor... Iszonyú, dobhártyaszaggató üvöltés harsant és a mező végén fekvő szikla megmozdult. Óriási, szürkésbarna teste felemelkedett a sárból – *kiemelkedett a földből* –, felvetette hosszú nyakú fejét és kitérte a szárnyait. Egy sárkány! Egy hatalmas, félelmetességében is lenyűgöző sárkány! Páncélkemény pikkelyek borították áramvonalas testét, egész fejét, amely a borotvaéles, hátrafelé álló

két tarajív ellenére is nemesen szépnek tűnt. Narancsvörös szeme szinte lángot vetett a barnás pikkelyek között. A küzdők dermedten, mozdulatlanul álltak... A sárkány az ég felé fordította a fejét és újra üvöltött – válaszként morajlás hallatszott a felhőkből, majd egy pillanattal később elállt az eső. Mintha elvágták volna! A sárkány ezután lejjebb eresztette, de nem csukta össze a szárnyait és az előtte állókra nézett. Vigo, Lelle és Regő is biztos volt abban, hogy érkezett életük utolsó pillanata... Egymásnak vetették a vállukat, s úgy néztek vele szembe. A puma, Liur és a falka reagált a leggyorsabban – a három ember elé álltak, hogy a testükkel és erejükkel védjék őket. A sárkány váratlanul gyors mozdulattal leszegte a fejét és kitátotta a száját – de a torkából lángnyelvek helyett homokvihar tört elő! És elsöpörte, betemette a halott lelkek seregét! Egy pillanatig fel sem fogták...

- A váratlan segítség – mondta alig hallhatóan Vigo, inkább csak magának.

Ott álltak csuromvizesen, véresen, sárosan és szembenéztek az óriási sárkánnyal. Vigo bal válla kissé megroggyant, hogy az oldalában lángoló fájdalmat uralni tudja, de szilárdan tartotta a botját is, kardját is. Regő jobb karja immár teljesen hasznavehetetlen volt, az árnyak tánca és kézben tartása mellett nem maradt arra ereje, hogy legyűrje a vállán és karján tátongó sebeket. Ruhájának ujja nem csak a víztől volt lucskos... Lelle örült, hogy talpon tud maradni – s erre csak azért lehetett képes, mert a korábban őt támogató puma táltosi erejéből számára is jutott!

- Elértetek hát ide... - a sárkány hangja mennydörgésnek tűnt a fejük felett,

Végignézett rajtuk, végül az előttük álló védőfalon állt meg parázsló tekintete. A farkasokon és a pumán...

- Megtettétek, amit kellett – mondta nekik. – Megóvtátok a három ember életét az elesettek seregével szemben. Velem nincs számadásotok. A ti erőtök is véges ebben az alakban, fényes nappal. Távozzatok békével és nyugalomban!

- *Az erőnk véges, de nem hagyja rád a sorsukat!* – felelt Liur.

- *A Háló eljött és kitart veled szemben is!* – tette hozzá erős, nyugodt hangon a puma.

- Sokféle háló van – válaszolta a sárkány. – Ti a tűz hálóját fonjátok, én a földét. Legendás a kitartásotok, jazig táltos, de tőlem nem kell tartanotok. Nézz rám és ismerj fel!

- Egy jazig táltos? – kérdezte halkan Lelle és Vigora pillantott.

Vigo azonban a pumát nézte... Az aranyárga bundás, gyönyörű állatalakot, aki már akkor is a segítségére sietett, amikor ő még szinte semmit sem tudott a jazigokról! Láta a jövőt? Láta, hogy az ő sorsa össze fog fonódni a jazigokéval?

- *Mi a tüzet, te a földet segíted* – mondta halkan a puma, még mindig a sárkányt nézve és fejet hajtott.

Majd Liurhoz fordult – s hogy mit beszéltek ők ketten, hangtalan szavakkal, azt emberi fül nem hallhatta. De végül Liur Vigora nézett, s bár ember-szemében kimerült fáradtság uralkodott – a nappali harc még az ő erejét is kikezdte -, a hangja derűs volt.

- *Segítséget kértél, de nem csak a Hálót hívtad. Bízatsz a sárkányban. Mi most elmegyünk, de el nem hagyunk, ezt ne feledd! És ne feledd, amit a király felébresztéséről mondtam!*

Halk vonyítással indulásra szólította a falkát, s az elnyúlva futó szürke testek – s mellettük az egyetlen sárga – néhány pillanat múlva eltűnt a kőszálak között meghasadó levegő nyílásában. A három ember egyedül maradt a sárkánnyal az üres, sáros mezőn.

- Miféle segítségkérésről beszélt a farkas? – kérdezte Regő.

Válaszul a sárkány egészen lehajolt Vigohoz – csak a feje akkora volt, mint a magas, vállas Őrző! Orrával megérintette a mellkasát, s bár a mozdulatot gyengédnek szánta, Vigo így is hátratántorodott az erejétől – s a nyakában felforrósodott az amulett.

- A négy Világőr áldását hordod a nyakadban, ifjú ember – mondta a sárkány. – S ez azt is jelenti, hogy figyelik a léptedet, bármerre jársz.

- Sárkányasszony küldött? – értette meg Vigo.

- Igen, ő kért meg, hogy legyek a segítségetekre. Az utatok itt nem fejeződhetett be, azon végig kell mennetek.

- A nádnővéreknél a folytatás mellett döntöttünk – emlékezett vissza Vigo.

- A döntések tovább szötte a jövő szálait, – bölintott a sárkány – és beleszötte az én érkezésemet is. Megértetted és vállaltad a föld erejét, ifjú ember, s így kiérdemelted a támogatását is. Menjetek tovább...

- Kissé elcsigázottak vagyunk – jegyezte meg Regő, nem minden él nélkül.

A sárkány most a homályvadász felé fordította hatalmas fejét.

- Úgy bizonyára vigasztalni fog a hír, hogy az e földet vigyázó klán csapata már úton van felétek.

Egyszerre pillantottak a hatalmas test mögé – a távolban, a hegyek lábánál apró pontok mozogtak; a földön is, a levegőben is.

- Elvégeztem, amiért jöttem; a többi most már újra rajtatok múlik. Kísérjen benneteket Sárkányasszony áldása! – búcsúzott a sárkány.

Majd megfordult, kitérte hatalmas szárnyait és néhány csapás után könnyedén a levegőbe emelkedett – az általa keltett léghuzat kis híján ledöntötte őket a lábukról. A sárkány egyenesen az érkezők felé tartott, leírt fölöttük néhány kört a levegőben, majd még magasabbra emelkedett és elrepült a hegyek irányába. A sárkány távoztával megérkezett a két erőállat – addig egy-egy kőszál tetején várakoztak. Ők tisztán megéreztek a sárkányban a Világőr erejét és tiszteletben tartották a fellépését. Jószerővel óvatosan szállt le Vigo bal vállára, Shaun pedig Lelle ép lábán szaladt fel szokott helyére. Regő előrébb sétált, de a sárkány biztató szavai ellenére sem tolta hüvelybe a kardját.

- Lehetnek vagy húszan, lóháton – jegyezte meg néhány pillanat múlva. – És két sárkány a fejük fölött... Ne feledjétek: mostantól a Boszorkánymester nyomát kutatjuk, ha bárki az utunkról kérdez! Vigo, tedd láthatóvá a köpenyedet. Lelle, te pedig tartsd kézben a kardodat!

- Nem is tudnám eltenni – felelte halkan a lány. – Valamibe muszáj kapaszkodnom.

Vigo azonnal a lány felé fordult. Láta halottsápadt, kimerült arcát, amely azt bizonyította, hogy megint saját határait feszegette, amikor a vadon erejét szólította. Láta a combján húzóódó, véres sebkígyót, s az emiatt botnak használt sárkányos pengét. Lelle Vigo oldalát nézte, óvatosan odanyúlt, megérintette, s mikor elhúzta, jócskán véres maradt a keze.

- A dobroc-seb? – kérdezte.

- Telibe kapták – bólintott Vigo.

Lelle felsóhajtott, előrehajolt, homlokát Vigo mellkasának támasztotta. Vigo kardot tartó jobbával karolta át, arcát a lány hajára hajtotta. Egy ideig egyikőjük sem szólt... a tudat, hogy milyen kevésen múlt, szavát vette volna mindenkinek. A sebekért már nem is tudtak dühösek lenni, csupán hálások voltak az életért.

- Gyorsan közelednek - fordult feléjük Regő. – Nem ártana felkészülni a fogadásukra.

Lelle felemelte a fejét.

- Vedd ígéretnek, amit most mondok! – nézett fel Vigora. – Amint hazatértünk, az első dolgom lesz, hogy megtanulok nyilazni! És hezitálás nélkül leszedek minden varjút, amelyik egy kőszálon merészel ülni!

S csak ezután fordult meg, hogy szemügyre vegye az érkezőket. A levegőt zúgató két sárkányt. A pontokból jól kivehető alakokká nőtt, vágózó lovasokat. A Föld Körének yill népét, Calum klánjának fegyvereseit... a vörös sárkány fiait!

A vörös sárkány fiai

Lelle valahogy mindig úgy képzelte, hogy a sárkányosok sárkányháton járnak... A feléjük közeledő csapat azonban lóháton vágatott, s olyan összehangoltan mozogtak a hátasukkal, mintha nyeregben nőttek volna fel. Széthúzódtak, egymás melletti, egyenes sorba.

- Körbe fognak venni minket – jegyezte meg csendesen Regő, a kardját készenlétben tartva, de a hegyét a föld felé irányozva.

A homályvadász hűvös, nyugodt szavai mellett a lovasok kivont kardjai és a fejük felett repülő két sárkány jelezte, hogy a küzdelmeknek talán nincs is vége. A vörös-barna pikkelyes, a lovaknál is nagyobb sárkányok váratlanul felíveltek a levegőbe, majd egy éles kanyarral a föld felé fordultak, és puhán, szinte hangtalanul értek földet a feltúrt, sáros mezőn – Vigoék mögött! Néhány pillanattal később a lovasok is megérkeztek, ív alakban vették körül a három sérült betolakodót – a sárkányokkal együtt bezárták a kört. A lovasok vezetője közelebb jött a lovával, előrenyújtott kardja Vigo mellkasa előtt táncolt.

- Ez a sárkányosok földje! Kik vagytok és miként merésztetek belépni az engedélyünk nélkül?! – a hangja hideg és higgadt volt.

Éppen azért tűnt annyira fenyegetőnek. Vigo egyenesen szembenézett a lovassal, de Lelle volt az, aki reagált. Kiegyenesedett, Vigo elé lépett, s hegytel fölfelé tartva saját pengéjét állította a sárkányos fegyvere útjába.

- Megvolt a küzdelem ideje. Legyen most ideje a nyugalomnak! – felelte csendesen.

A lovas a kardra pillantott.

- Hogy került hozzád?! A kobold... - hirtelen elharapta a szót.

De Lellének ennyi elég volt, bólintott.

- Tehát te vagy Calum. E földek ura, a vörös sárkányosok klánjának vezére, Luprin barátja.

Calum magas volt és erős, sok csatát átélt kemény harcos. Alkata, alakja Vigonak is, Lellének is Csetét juttatta eszébe. Élete delén járhatott, szeme bölcsességet sugárzott, arcának vonásait mintha kőből faragták volna. Tiszta metszésű arca, domború homloka, határozott vonalú orra, inkább keskeny, erőt sugárzó szája akár szoborszerű is lehetett volna, ha nem süt át rajta annyi elevenség. Vörösseszőke, hosszú haját összefonta a tarkóján; s vöröses volt az arcát keretező bajusz és szakáll is. Csapatának legtöbb tagja is vöröses, világos, hosszúra növesztett haját, bajuszt és szakállt viselt, s épp olyan erőteljesnek tűntek, mint a vezetőjük. S mindegyikük arcán kétoldalt, a halántéktól indulva kék színű tetoválás húzódtott – összefonódó, egymásba kapaszkodó indák, amelyek Calum arcán nagyobb, a többiekén kisebb sárkányt formáztak. Kivéve azt a két harcost, akik a félkörív szélein álltak. Embernek tűntek, mégis volt bennük valami idegenszerű. Tar fejbőrük látni engedte hosszúkás, szép csontozatú koponyájukat; felfelé ívelő, vágott szemük karneolszínben ragyogott.

Szájuk pengevékony, járomcsontjuk szinte kibökte az arcukat. S bár társaikhoz hasonló ruházatot hordtak, nem volt sem szakálluk, sem bajszuk, sem tetoválásuk. Mint ahogy nem viselt tetoválást az asszony sem. Calum mellett állt, s a sok sötét ló között egyedül az ő hátasa volt fehér. Borvörös és barna köntöse elfedte a lábát, betakarta a ló hátát. Egészen finom árnyalatú, világosvörös haja kibontva omlott a hátára, sötét szemeiben különös tüzek égtek. Lelle rápillantott és egész testében megborzongott, mintha villámok cikáztak volna végig a testén – ilyet még sosem érzett egyetlen elf jelenlétében sem. Mert az asszony minden kétséget kizáróan elf volt! És kortalan, finom metszésű arcából feneketlen, mélységesen öreg és zárkózott tekintet meredt a lányra. Elsősorban rá! S bár az elf Lelle arcát fürkészte, Regő a maga csendes, kifürkészhetetlen módján szintén az asszonyt figyelte. Megérezte benne a hozzá hasonlót – a sötétség erőivel küzdő, azokat túl jól ismerő, sokszorosán sebzett lelket. S éppúgy tudta, mint Lelle, hogy az elf nő ugyanolyan veszélyes számukra – ha nem veszélyesebb! -, mint a sárkányosok szálas klánvezére.

- Valóban Calum vagyok – szólalt meg rövid hallgatás után a férfi. – S a kard, ott a kezében, valaha nekem készült, s fizetségül adtam azért, amit most nálam látsz. Még egyszer kérdem: hogyan került hozzád?!

- Luprin adta nekem.

Calum végignézett rajtuk, éles szemét egyetlenegy részlet sem kerülte el. A lány nyaka körül a mokus... az őt maga mellé húzó, magas, sötét hajú fiatal férfi vállán ülő sólyom... sárral mocskolt, mégis felismerhető köpenye... a sebesült karú, fekete ruhás férfi szablyája...

- Egy lány, aki sárkányos karddal küzdött az elesett lelkek ellen. Egy ifjú széllovas az Őrzők kötelékéből. S egy jазig harcos, kinek népe rokona és testvére az én népemnek – mondta végül és leengedte a kardját. – Három váratlan érkező, akiket Sárkányasszony küldötté védett meg a halottaktól és az élők haragjától. Jól mondtad leányzó, ez most már a nyugalom ideje. Az életetek a kezemben van, de egyelőre nem kell aggódnodok miatta. Calum vagyok, a vörös sárkány fiainak vezére és kész vagyok meghallgatni, mit kerestek a földünkön!

- Nézd el nekem, ha rövidre fogom – Vigo is leengedte a kardját, botját, és sérült oldalára vigyázva megpróbálta kihúzni magát. – A nevem Vigo, s valóban széllovas vagyok. Lelle az Őrzők álomőre és gyógyítója. Regő, a жазig homályvadász barátunk és társunk a küldetésben.

- Miféle küldetésben?

- A Boszorkánymester nyomában járunk – hangzott az egyszerű felelet.

- Vigo... és Lelle – Calum arcán meglepetés futott át. – Ti vagytok azok, akik egy évvel ezelőtt Hidegpusztán kiszabadítottátok a Tűz Világörét és legyőztétek a Boszorkánymestert.

- Ismersz minket? – ezúttal Lellen volt a meglepődés sora.

- Hallottam rólatok és a küldetésekről – bólintott a sárkányos. – De nem értem a mostanit!

- A Boszorkánymester nem halt meg egy évvel ezelőtt – felelte keserűen Vigo. – Csupán a Mezsgyére távozott, s amint alkalma nyílt rá, visszatért. Ezért keressük a nyomát. Tudnunk kell, hol van és mire készül.

- Ha egy jazig harcos tart veletek, gondolom, sejtitek, mire is készülhet – Calum felrántotta a szemöldökét. – S vajon ez azt jelentené, hogy oly hosszú hallgatás után az Őrzők és a jazigok újra egymás oldalán harcolnak?

- Nem jelenti azt – szólalt meg borzongatóan mély hangon Regő.

Calum néhány pillanatig várt, hátha hozzátesznek még valamit, de a három érkező nem mondott többet. Ekkor az elf asszony mozdult meg, Calum füléhez hajolt és súgott valamit.

- Így tehát azt kell hinnem, hogy ismét a Tanács engedélye nélkül járjátok az utatokat – jegyezte meg bólintva a sárkányos.

Vajon honnan szerzi az értesüléseit? – villant át Vigo és Lelle agyán.

- Elfek áldása van rajtatok – szólalt meg váratlanul az asszony, különösen zengő hangon. – Lelle lelkében, Vigo kardján... A Világörök áldása is. És néhány nagyon erős táltos erejének nyoma körülöttek. Élők és halottak. Fények és árnyékok.

Hirtelen a homályvadászra pillantott, aki halvány mozdulattal meghajtotta a fejét.

- A hasonló felismeri a hasonlót, úrnőm. Te is sokat tudsz az árnyékok és a sötétség világáról.

Lelle az asszonyt nézte, s beléviglant a biztos felismerés: az ő közelében nem csak a szavaira, de még a gondolataira is vigyázni kell! Ez az asszony Kartalnak való ellenfél lenne – de most mégis neki kell szembenéznie vele!

- S ki vagy te, úrnőm? – kérdezte meg nyíltan Vigo. – Mert azt látom, hogy az elfek közé tartozol.

- Az elfek közé születtem, de a sárkányosokhoz tartozom – felelte az asszony, s a hangjából nem lehetett eldönteni, miféle érzelmek mozognak benne. – A nevem Loreena.

- Sokak áldása és segítsége kísért titeket – Calum pillantása még egyszer a Lelle kezében lévő kardra siklott. – S mert küldetésetek célja és sikere számunkra sem közömbös, ezért úgy döntöttem, a segítségetekre leszünk. Sérültek vagytok mind a hárman... s a mi földjeinken vezet utatok. Ezért magunkkal viszünk benneteket a váramba, s ha visszanyertétek az erőtet, elmondjátok bővebben az utatokat. S azt is, én miben lehetek a segítségetekre.

- Köszönjük és élünk vele – mondta mindhármuk nevében Vigo.

Calum intett két harcosának, akik leszálltak a lovaikról és a hátul várakozó sárkányok felé vették az irányt.

- Két harcosom és két sárkány barátunk még itt marad és ellenőrzi a mező védelmi rendszerét. A két szabad lovat felajánlom a széllovasnak és a jazignak – Calum elmosolyodott. – Jól tudom, hogy a ti fajtátok még félholtan sem esne le a ló hátáról. Ami pedig az ifjú hölgyet illeti... Téged egyik társunk vesz maga mögé. Tavish? Taveon?

Kérdésével egy időben a két furcsa, tar fejű harcosra nézett. Az egyik felemelte az ujját.

- Tehát Tavish mögé ülsz.

Lelle egy pillanatig bizonytalanul nézett a nagyon is idegenszerű férfire, majd a másokra. Teljesen egyformának tűntek.

- Ikrek – felelte kimondatlan kérdésére Calum. – S ha lehet, nemigen szeretnek beszélni.

Így hát lóra ültek. Vigo belesápadt az oldalába maró fájdalomba, ahogy fellendült a hátasra, de amikor fent ült, úgy tűnt, fegyverrel sem lehetne kivetni onnét. Regőnek valamivel könnyebb dolga volt a karjával, de a vérvesztés az ő erejét is kikezdte. Tavish a kezét nyújtotta a lánynak, majd gyakorlatilag egyetlen mozdulattal felrántotta maga mögé. *Nem szívesen néznék vele szembe harc közben!* – gondolta Lelle, miközben átkarolta a derekát. Átpillantott Vigora, s mert jól ismerte a társát, az arcáról látta, hogy ő is az esélyeiket latolgatja. Mi lesz, ha fegyverrel kell szembeszállni a sárkányosokkal Duirért?! A kilátások nem voltak túl biztatóak... Ekkor Calum intett és a lovak megugrottak. Sarat fröcskölve, gyors vágásban indultak a sárkányosok erődje felé. S a száguldás közben Lelle megtette azt, amire kezdettől fogva vágyott, s csak az alkalmas pillanatra várt: váltott tekintetének fókuszán és az előtte lovagló Loreenára nézett. S bár sejtette, így is erősebben kellett kapaszkodnia Tavishba... Mert a kékessé váló fényben az elf asszony alakját ezüstös, gomolygó derengés töltötte ki! Pontosan olyan, mint az álmában! A Duirt elzáró, őt többször megtámadó ezüstös gomolygás... így hát nem más, mint Loreena, az elf! S Lelle tudta, bármiben is volt részük eddig, most érkeztek útjuk legveszélyesebb szakaszához. Hosszú vágta várt rájuk – legalábbis az ő állapotukban hosszúnak tűnt. Amikor Calum azt mondta, hogy egy széllovas és egy jazig félholtan is fennmarad a nyeregben, igazat beszélt – Vigo és Regő valóban úgy érezte magát! Az ő szívósságuk még kitartott, Lellét gyúrta le a sérülés és teljesen felélt tartalékainak együttes ereje. Tavish megérezte, hogy a lány karjainak szorítása lankad a derekán – elengedte a kantárt, a vágató lovon hátranyúlt és boszorkányos ügyességgel maga elé húzta Lellét. Ettől kezdve fél karjával őt tartotta, a másikkal a lovat irányította.

A kis csapat maga mögött hagyta a sík mezőséget és berobogott az Éjhegység sziklái közé. A hegyek alját sűrű fenyőerdők borították, s ügyesen elrejtették azt a völgytorkot, ami felé ők tartottak. A sziklák karéja mintha megvasadt volna, s a szűk nyílás két oldalán simán és meredeken emelkedtek az ég felé a partfalak - a lovak patájának csattogása hidegen visszhangzott közöttük. Alacsonyan ülő ködfelhők borították be a nap derekán is a keskeny szorost, végiggörögtek a sziklákon, s ahol felszakadoztak, bizarr formákat mutattak a tájból – az itt süvítő hideg széllel együtt olyan kísérteties, hátborzongató érzést keltett az egész, hogy a legtöbb idegen bizonyára szívesen visszafordult volna. És pontosan ez volt a szoros célja – elrettenteni mindenkit, aki nem ide tartozik. Vigoban élt a gyanú, hogy az előtte vágató, lobogó köpenyes elf asszony erejének lehet némi köze a hely különlegességéhez. Védelmi vonal volt ez is, s korántsem az utolsó azok közül, amelyek a vörös sárkány fiait óvták. A ködvágta után a völgy váratlan hirtelenséggel tárult ki előttük – még a tájat oly jól ismerő sárkányosok is önkéntelenül megrántották a kantárszárat, hogy gyönyörködhesse az

otthonukban. A völgyet karoló hegyeket a törzsükig fenyvesek borították – balzsamos gyantaillattal árasztva el a környéket -, csak a csúcsuk emelkedett ki kopáran. A völgyet faragott kövekből rakott magas, erős kőfal zárta el keresztben, s azon túl egy lenyűgözően elképesztő település húzódott. Már ha a település név elég rá... Valaha erődrendszernek épülhetett. A hegyek oldalába vájt természetes teraszokat megnagyobbították, beépítették és bástyákkal teletűzdelt, kígyózó erődfallal kötötték össze. A falkígyó egészen magasra, csaknem az erdőszáv határáig húzódott fel, s Vigo legalább tizenegy-tizenkét teraszt számolt össze a legfelső szintig. A bástyákon vörös sárkányos zászlókat lobogtatott a szél, s a falakon sokan járkáltak. Egyszerre volt erőd, város és bevehetetlennek tűnő menedék. S úgy tűnt, nem csak a felszínen... Mert a sziklafalakban sok helyütt sötét torkú kapuk nyíltak, alacsonyan, magasan egyaránt, ami csakis összefüggő hálójú barlangrendszert jelenthetett.

- Íme a Sárkányfészek! – kiáltott hátra Calum, s a hangjában zengő büszkeség mindennél ékebben árulkodott arról, mit is jelent számára az otthona.

A völgyet elzáró kőfal főkapuja nyitva volt, s ők átrobotgaltak rajta. A vár urának érkezését kürtszó jelezte, s bármerre is jártak odabent, üdvözlésre emelt karok, hangos kiáltások köszöntötték. A kőfal mögötti völgy virágzó földeket védett – a hegyteraszokon élő sárkányosok itt termelték meg mindazt, amire szükségük volt. A földeket a hegyekből lezúduló, kis mesterséges tavakban felfogott vizek táplálták, s a hozzáértő művelés még a hűvösebb éghajlat mellett is bő termést ígért. A földeken kívül itt lent kapott helyet a piac, a terménytárolók, az istállók. Itt voltak, egészen a falak közelében, a mindig készenlétben álló őrség épületei, s itt volt az a kikövezett, széles út, ami fölfelé vezetett, s amin most ők robogtak végig. Láthatóan népes, erős klánt rejtettek a Sárkányfészek falai – bármerre pillantottak, mindenütt emberek. Harcosok, földművesek, asszonyok, futkosó gyerekek... köszöntötték a hazatérőket és alaposan megbámulták az idegeneket. Sárkányosok mindenfelé – de sárkány egy sem! A szívós lovak, akik láthatóan megszokták a meredek utakon való közlekedést, a lankadás legkisebb jele nélkül indultak felfelé. Az elkeskenyedő úton mindössze két ló fért el egymás mellett, s Vigo úgy helyezkedett, hogy Tavish mellé kerüljön. Átpillantott Lellére, majd át is nyúlt – megérintette az arcát, megszorította a kezét, de a lány nem reagált; sápadtan, lehunytt szemmel dőlt a sárkányos mellkasának. Tavish Vigora nézett és megrázta a fejét, így adva a másik tudtára, hogy Lelle eszméletlen. Vigo összeszorította a száját... ő is ereje végső tartalékaival tartotta magát a nyeregben. A harcosok egy része útközben levált tőlük, s mire felértek a legfelső teraszra, a fellegvárba, a vár urán és az elf asszonyon kívül csupán a hallgatag ikrek kísérték őket. Az úr érkezére emberek siettek elő a legfelső szinten álló, többszintes, csipkézett kőfalú, palotának is beillő lakótoronyból.

- Azonnal értesítsétek Bhradaint! – hangzott Calum parancsa. – Van három sebesültünk!

Regő még gond nélkül tudott leszállni a hátasáról, de Vigo oldalába, ahogy átlendítette a lábát, olyan fájdalom lobbant, hogy megsédült, elfeketedett előtte a világ, s biztosan elesett volna, ha az odalépő Calum meg nem ragadja a vállát.

- Több van ebben a sebben egy egyszerű vágásnál – mondta csendesen a vár ura, ahogy Vigo arcára nézett.

- Egy dobroc emléke... - felelte Vigo és Calum karjába kapaszkodva kiegyenesedett.

Tavish ekkor adta le a nyeregből Taveonnak az eszméletlen Lellét – a hatalmas termetű sárkányos karjaiban a lány a valóságosnál is törekenyebbnek tűnt.

- Remélem, a ti Bhradainotok érti a dolgát – lépett melléjük Regő.

A szeme alatt, szája mellett gyülekező árnyékok arról tanúskodtak, hogy az ő kitartása is véges.

- Érti a dolgát – bólintott Calum. – Loreena! Gondoskodj Lelle elhelyezéséről! Vigo, Regő, ti gyertek velem!

Ezzel a vár ura elindult a lakótorony kapuja felé, Loreena pedig intett Taveonnak, hogy kövesse. Még nem léptek be, amikor egy hang harsant felettük.

- Nélkülem nem vizitek őket sehová!

Eltéveszthetetlen, kissé pökhendi, érzelmektől fűtött hang... Lellét is visszarántotta az eszméletlenségből, ha csak néhány pillanatra is.

- Rico! Rico... - felemelte a fejét, s talán látta is a fejük felett csapkodó, aggódóan narancsszínű sárkányt.

- Rico? – Vigo is megtorpant, egy pillanatig nem is merte elhinni.

- Persze, hogy én! Vagy talán annyit forgattad a fránya kardodat az elmúlt évben, hogy az agyad rovására ment, s fel sem ismeresz?!

Vigo szívét melegség járta át a pimaszság hallatán, szélesen elvigyorodott. S ahogy a sárkány leszállt mellé, s karmos kezével megragadta az ő karját, rádöbbsent, hogy mennyire hiányzott neki a bosszantó, levághatatlan nyelvű barátja!

- Rico! Az ég áldjon meg, mit keresel itt?

- Én mit keresek itt? – hördült föl a sárkány. – Ti mit csináltok itt?! S miért megint így? Mintha egy évet visszaestem volna az időben! Az én gyöngyöm olyan fehér, mint egy száznapos kísértet, te vérzel és alig állsz a lábadon... Az ég rogyjon a fejetekre! Én meg essem kétségbe?!

S mit sem törődve a többiek jelenlétével, hevesen megölelte a térdre ereszkedő Vigot.

- Azért jöttünk, hogy lássunk végre! – Vigo megkínlódta a mozdulatot, de mosolygott. – Nem bírtuk tovább nélküled, te pimasz, bosszantó gyíksárkány! Így hát átverekedtük magunkat elfeken, lidérceken, halottakon...

- Mindig tudtam, hogy sokat érek! De nem ennyire... - Rico borostyánsárga szeme komoly volt.

Nézték egymást néhány pillanatig, s mert átéltek együtt jó pár életveszélyt, megértették a másik pillantását, hiába állt köztük egy évnyi külön töltött idő.

- Azt hiszem, nem kell bemutatnom titeket egymásnak – somolygott Calum.

Vigo felnézett a sárkányosra.

- Most már tudom, honnan szerezted az értesüléseidet.

Mielőtt azonban Calum válaszolhatott volna, futva érkezett egy lobogó szakállú, fehér hajú, görnyedt válla ellenére is erőteljes alak – Bhradain, a gyógyító.

- Itt vagyok uram!

Calum gyors szavakkal igazította el az emberét, Loreena és az ikrek őket figyelték – Vigo pedig kihasználta a néhány pillanatnyi lehetőséget.

- Maradj Lelle mellett! – kérte halkán Ricot. – És ha lehet, akadályozd meg, hogy az elf kettesben legyen vele, amíg ilyen kiszolgáltatott.

- Számíthatsz rám! – bólintott a sárkány és dicséretes önuralommal nem kérdezett többet.

Taveon mellé kacsázott, s nem maradt el mellőle akkor sem, amikor a szálas sárkányos, a gyógyítót követve végre a házba vitte Lellét. Mind a hárman külön szobát kaptak, s Bhradain mindhármuk sebeit ellátta – még a tiltakozó Regőét is!

- Engem nem a sebek eredete érdekel! Az emléküik és a nyomuk a tiéd, de az ellátásuk az enyém! – mondta neki szigorúan az ősz Bhradain. – Engem az érdekel, hogy életben maradj, s mihamarabb talpra állj!

Néhány öltéssel összevarrta az amúgy is eszméletlen lány combsebét és a Lelle mellől nem tágító gyíksárkány segítségével még egy adag erősítő folyadékot is belediktált. Kimosta, hús gyógyírral bekente és átkötötte Vigo oldalát, s közben csak halk hűmmögéssel csóválta a fejét, a dobroc lángnyelvének nyomait látva. Regő karja bizonyult a legnehezebbnek! Az átok és eskü okozta seb szinte fekete volt a megpróbáltatásoktól, a halottak közelségétől, s a vállán tátongó vágásból olyan sok vért folytatott el, hogy Bhradainban felmerült: talán soha többé nem fogja tudni rendesen használni a jobb karját. De hát nem ismerte ennek a jazignak a szívósságát... Alvást és pihenést rendelt mindhármuknak. S ők aludtak is, álomtalantul, ájult mélyen – egészen másnap reggelig.

Lelle halk hortyogásra ébredt. Csukott szemmel feküdt még egy keveset, próbált visszaemlékezni az előző nap eseményeire, de valahol a vágta közben elvesztette a fonalat. Most viszont hűvös lepedőt érzett maga alatt, puha takarót a testén – eszerint megérkeztek a sárkányosok várába, s ő ágyat és a combjában futkosó, elviselhetően fájdalmas lüktetést érezve, bizonyára gyógyító ellátást kapott. Nem emlékezett arra, hogy álmodott volna, csupán egy narancsvörös gyíksárkány képe lebegett valahol a tudata szélén. S ekkor tudatosult benne a hortyogás... Valaki van még itt vele! Kinyitotta a szemét, felült, s bár a combjába maró fájdalom könnyeket csalt a szemébe, az elébe táruló látványtól boldog mosoly ragyogott fel az arcán. Mert az ágya mellé húzott fotelban egy békésen bíborlila, enyhén pocakos gyíksárkány szundikált! Tehát mégsem álmodott!

- Rico! Hát mégis... - megérintette a sárkány karját.

Rico egyik borostyánszínű szeme azonnal felpattant.

- A látszattal ellentétben én éberem őrködöm melletted! – megragadta és megszorongatta Lelle kezét. – Ifjú lovagod, mielőtt kidőlt volna, rám parancsolt, hogy el ne mozduljak mellőled. Hiába... itt csak én okosodtam, ti nem változtatok semmit! Úgyhogy gyöngyöm, feküdj csak vissza. Megható, hogy félholtra kaszaboltattátok magatokat, csak azért, hogy lássatok. Gondolom, az utatok során volt néhány hősie életmentés, vérző sebek, titkok és összeborulások. Meglepne, ha másképp csináltátok volna!

Nézték egymást néhány pillanatig, majd Lelle elnevette magát. Nagyszerű érzés volt újra látni a sárkányt, s hallgatni csipkelődő szavainak igazságát!

- El sem tudom mondani, mennyire örülök neked Rico!

- Hiányoztam?

- Hát persze, hogy hiányoztál! S be kell látnom, mindaz, amit az utunkról mondtál, színigaz. És eszemben sincs visszafeküdni; kialudtam magam és látni akarom, hol vagyunk. S hogy mi van Vigoval és Regővel!

- Gondoltam... - Rico sokat tudóan vigyorgott. - Mivel az útiruhád jelenleg használhatatlan állapotban van, Loreena úrnő kerített neked egy ilyen köntösfélét. Öltözz fel, én odakint megvárlak.

Kacsázó lépteivel elindult kifelé, de az ajtónál még visszafordult.

- Sok-sok magyarázattal tartoztok nekem! – jegyezte meg komolyan.

- Miként te is nekünk – mosolygott a lány.

- Ma lesz alkalmunk a nyugodt beszélgetésre. Calum pihenést rendelt számotokra; s estig sem ő, sem az úrnő nem tér vissza.

Ahogy becsukódott mögötte az ajtó, Lelle kikászálódott az ágyból. Odasántikált szobája ablakához, s kinézett rajta. A nap már a hegyek íve fölé emelkedett, fénye lassan végigkúszott a kőfalakon, s aranylásba öltöztette a mélyben húzódó, megművelt földeket – az ablakából nyíló kilátást. Ezután magát a szobát vette szemügyre – a széles ágyon sorakozó, finom hímzésű párnák, a kecsesen faragott bútorok, a kőfalakat díszítő kárpitok meleg színei arról árulkodtak, hogy egy asszony keze rendezte el a kicsiny, de barátságos helyiséget. Loreena. Újra és újra Loreena! Mint ahogy az ő ízlését dicséri az ágy végébe terített köntös – a simogatóan puha anyag, az erőt adó narancsvörös szín... Lelle habozás nélkül belebújt. A ruha derékig és könyékig szűk szabásúnak bizonyult, ezektől lefelé azonban lendületesen bővült. Lelle eddig még sosem érezte magához illőnek az ilyen élénk színeket, de most be kellett látnia, hogy jól érzi magát benne – olyan, mintha a nap aranyát és a vér vörösét keverték volna össze; s a fény és a vér színe pontosan azt adta, amire most szüksége volt: erőt és meleget. Kibontotta zilált, összekuszálódott hajfonatát, kifésülte és úgy hagyta. Az ajtóhoz sántikált, kilépett Rico után és a lakótorony egyik teraszán találta magát. A gyíksárkány a mellvéden ücsörgött, lábait hanyagul lóbázta a mélység felett; a lány megállt mellette, tenyereit a széles, hűvös kövekre simította és körbenézett. Ezen az oldalon az alattuk kígyózó fal- és

teraszrendszer, a lobogókat, a jövő-menő embereket és a sziklákba vájt barlangokat látta – mindazt, amiről előző nap lemaradt.

- Lenyűgöző! – mondta csendesen.

- No, igen – értett egyet Rico. – A Sárkányfészek még a többi klánvezér várához képest is kivételes. Calum nemtudoménhányadik felmenője kezdte el építeni, s azóta minden nemzedék hozzáátette a magáét. S mivel évszázadok munkája, ereje, könnye és emléke van benne, az életüknél is fontosabb az itt élőknek!

A sárkány a lányra pillantott, elmosolyodott.

- Hunyd be a szemed gyöngyöm, és érezd a szelet! Keletről fúj... s ezen a vidéken az ilyesmi ritka jószág. Balzsamos, meleg, jót tesz a sebesült testnek.

- Keletről fúj... - mondta Lelle halkan.

Eszébe jutottak Luprin szavai a keleti szélről, a változásról... s arról, amit a segítségről mondott. Ricora pillantott és melegség járta át a szívét. *Egy út során, ha azon az úton áldás van, mindig megérkezik a szükséges segítség!* – mondta az öreg kobold, s igaza volt. Riconál jobb, szívéhez közelebb álló, erősebb segítségről nem is álmodhatott volna! Gondolataiból halk torokköszörülés riasztotta fel; egyszerre fordultak Ricoval a hang irányába. Vigo állt a kőfalnak dőlve, s mert saját ruháját ugyancsak próbára tették az elmúlt napok, a sárkányosok öltözkését viselte. Melegbarna inge és nadrágja fölé elől kapcsos, térdig érő borvörös bőrmellényt vett, melyet a derekán széles bőrv fogott össze. Kibontotta a haját és az arcát egy pillanatra ő is a szél felé fordította.

- Luprin boldog lett volna, ha tudja, hogy veled fogunk találkozni – nézett azután mosolyogva Ricora. – Beszélt nekünk a keleti szélről, s arról is mit tartanak róla a sárkányosok.

- A keleti szél benneteket hozott – bólintott Rico és lekászálódott a kőfalról. – Ezt nem felejtik. S bár barátságos vendéglátásukra az én jelenlétem rátesz egy lapáttal, azért óvatosak lesznek veletek. A keleti szél váratlan változásokat jelez, s ahogy benneteket ismerlek, bizonyosan valami ilyesmit cipeltek magatokkal.

- Ne keltsd rossz hírünket! – Vigo közelebb sétált, végignézett a lányon. – A Rionától kapott ruhában a Füzes Házba illetél, a Csempészek Városában... nos, azt inkább hagyjuk; ebben pedig olyan vagy, mintha ide tartoznál.

- A nők már csak ilyenek! – bölcsekedett Rico.

- Ezt bizonyára akkor tapasztaltad, amikor az elmúlt évben úgy kiokosodtál – vágott vissza Lelle. – S talán sejtet, mekkora élvezetet okoz, hogy száraz és tiszta vagyok!

Rico kuncogott – éppoly idegesítően, mint régen.

- A sárkányok bölcs lények, ha nem tudnád! – jegyezte meg.

- Ha már a sárkányoknál tartunk... - vágott közbe Vigo. – Az Elesett Lelkek Mezején találkoztunk hárommal, itt viszont egyet sem látok belőlük. A barlangokban élnek?

- Nem, a barlangok más célt szolgálnak – Rico mosolya titokzatos lett. – A sárkányok pedig itt vannak, csak tudni kell észrevenni őket.

- Hol? – Vigo is a mellvédhez lépett.

- Látod azt a furcsa alakú sziklát ott? És ott, meg ott... – mutogatott a gyíksárkány.

- Azt akarod mondani, hogy azok a sziklák sárkányok?!

- Igen, azok sárkányok. A sárkányosok szövetségesei, mióta itt világ a világ. S mert ők mind Sárkányasszony gyermekeinek mondhatók, úgy kötődnek a földhöz, a sziklákhöz, mint senki más. Én is képes vagyok beleolvadni, hozzásimulni a sziklákhöz, de ez itt több. Ők yillek... éppúgy, mint ember-társaik, ezért minden más sárkánynál is erősebben kapcsolódnak a Világörhöz.

- Erről beszéltek a kopogtatók – emlékezett vissza Lelle. – Hogy az itteni sárkányok részeivé tudnak válni a kőnek, földnek, mert maguk is onnan származnak. A szívük onnan vététt.

- A minket megmentő sárkány is egy sziklából alakult át – tette hozzá Vigo.

- Így hát értitek – bólintott Rico. – A sárkányok itt vannak, a sárkányosok látják is őket, s te is észreveheted ettől kezdve, ha felismered az erre utaló jeleket.

A jeleket! Lelle megdermedt, ahogy eszébe jutott az álma, melyet még mindig nem mesélt el Vigonak. De ezúttal sem volt rá módja... Mert néhány pillanattal később a szintén sárkányos ruhát viselő Regő csatlakozott hozzájuk.

- Tegnap nemigen volt módunk a bemutatkozásra – nézett a homályvadász Ricora. – Bár nekem nincs nehéz dolgom, hogy tudjam, te vagy az a gyíksárkány, aki megszökött Hidegpusztáról, majd visszatért oda, hogy segítsen kiszabadítani a Tűz Világörét. Fogadd üdvözetem Rico!

- Nekem sincs olyan nehéz dolgom, mint hinnéd – Rico kihúzta magát, ám így sem ért feljebb Regő derekánál. – Hála a hátrányos neveltetésemnek, csukott szemmel is felismerek egy jazigot! S az úrtól hallottam a nevedet is. Én is üdvözöllek téged Regő!

- Rico azt mondta, hogy Calum és Loreena úrnő estig nincsenek a várban – szólalt meg Lelle. – Aligha kell kedvezőbb alkalmat keresnünk, hogy beszélhessünk egymással... és Ricoval.

- Akkor meg sem kérdezem, hogy be akarjátok-e vonni a barátotokat – jegyezte meg a homályvadász.

- Meg se kérdezd – felelte Vigo. – Rico a társunk. Úgy bízom benne, mint magamban... vagy majdnem úgy.

- He-he – fintorgott a gyíksárkány. – Úgy tűnik, a kedvességed is a régi. S mert a szél messzire viheti a hangot, azt javaslom, inkább négy fal között beszéljünk. A te szobád a legtágasabb, Vigo. Menjünk.

Regő és a sárkány indult előre, majd Lelle is ellökte magát a mellvédtől és bicegve próbált utánuk igyekezni.

- Segítsek? – Vigo a kezét nyújtotta.

- Hogy van az oldalad? – kérdezett vissza a lány.

Ám mert a büszkeséget újra szívesen cserélte fel az örömmel, elfogadta a kinyújtott kezét – megkapaszkodott Vigo karjában és a barátai után indultak. Valóban Vigo szobája volt a legnagyobb – Rico persze azonnal elfoglalta az egyetlen fotelt. Regő egy falnak tolt, támla nélküli székre, Lelle az ágyra telepedett. Vigo nemes egyszerűséggel az ablakpárkánynak dőlt, karjait összefonta a mellkasa előtt.

- Ha így állsz és így nézel, az pont olyan, mintha számon kérnél! – jegyezte meg a kényelmesen üldögélő Rico, miközben kidüllesztette a pocakját.

- Inkább csak hallgatnálak. Egy éve nem tudunk rólad semmit, s bevallom, sosem hittem volna, hogy itt találkozunk.

- Ez csak azt bizonyítja, hogy nem gondolkozol! – vágott vissza Rico. – Egy évvel ezelőtt Sárkányasszony népéhez jöttem, hogy megtaláljam az enyéimet.

- És még mindig itt vagy...

- Tizenhárom klán! Ennyien vannak Vigo barátom, s bár szövetségben és sokszoros rokonságban élnek, csak harc idején érintkeznek szorosabban egymással. S nekem végig kell járnom mind a tizenhármat, kutakodni, kérdezősködni... Calum vára a nyolcadik klán, ahová eljutottam, de a népemről most sem tudok sokkal többet, mint egy évvel ezelőtt! Viszont a sárkányosokat egészen jól megismertem... és a sárkányaik sem idegenek többé számomra. Eleddig sosem kedveltem a nagy sárkányokat, volt velük elég rossz tapasztalatom, de ezek itt különös jószágok.

- Ha sokat tudsz róluk, az számunkra nagy segítség – jegyezte meg Lelle.

- Nagy segítség, de *mihez?* – Rico borostyánszínű szeme megvillant. – Térjünk a lényegre, s az most nem az én kutakodásom. Mit kerestek itt?

- Ezt a kérdést Calum is nekünk szegezte a mezőn – mondta komolyan Vigo. – S azt a választ kapta, hogy a Boszorkánymester nyomát kutatjuk.

- Ezzel ne viccelődj! – horkant fel a sárkány. – És ne akard, hogy elhiggyem! A Boszorkánymestert egy évvel ezelőtt átküldted valahová, ahonnan nem tér vissza egyhamar. Ezt Calum éppúgy tudja, mint én, mert vagy százszor elmeséltette velem az utunk történetét. Aligha hihette...

- Elhitte. Mert ő már tudja, amit te még nem. A Boszorkánymesternek sikerült visszatérnie az élők világába.

Rico először elsápadt, bőre viaszfehérnek tűnt, hogy aztán annál élénkebb, tüzeesebb vörösbe forduljon.

- Máris sikerült neki? – a sárkány dicséretesen fékezte magát, de a hangjában fortogott az indulat. – Én pedig itt üldögélek a sárkányosoknál, mintha minden a legnagyobb rendben lenne! Azonnal szólnotok kellett volna! Meg kell állítani!

- Nyugalom, sárkány! – szólt rá Regő. – Majdnem azonnal megtudtad... mert alig egy hete történt.

- Jól van – Rico fújt egyet. – Mondjátok el, hogyan.

- A Boszorkánymester a Mezsgyén töltötte az elmúlt egy évet, s mivel lelke már régóta nincs, egész testével került oda – kezdett bele Vigo. – Lellének volt néhány álom- és látomásútja a Mezsgyére, ahol egy sötét gomolygás támadta meg újra és újra. Mint később kiderült, ez maga a Boszorkánymester volt. Azután Lelle megsebesült, s maga is a Mezsgyére került...

- A Mezsgyére? – vágott közbe a sárkány. – Oda a megrekedő halottak mennek!

- Megrekedtem – mondta csendesen a lány. – Élet és halál között.

- És most mégis itt ülsz... ez lehetetlen lenne! Onnan nem térnek vissza!

- Nem tértem vissza, legalábbis magamtól nem. Vigo jött értem.

Rico az egyikről a másikra nézett, bőrének vöröse tovább lüktetett.

- És akkor összefutottatok a Boszorkánymesterrel... - jegyezte meg halkan.

- És akkor összefutottunk a Boszorkánymesterrel – bólintott Vigo. – De mondhatjuk úgy is, hogy vadászott ránk. Harcoltunk, ahogy tudtunk, s végül nem bírt kárt tenni bennünk. De a Mezsgye érzékeny világa megsérült a küzdelem erejétől, repedések keletkeztek rajta, s az egyik, amelyik az élet világára nyílt, magába szippantotta. Így hát visszatért... S bár most még gyenge, Regő szerint nem lesz sokáig az.

- Ha visszatért, bosszút akar majd állni – Rico bőrének színe mélybarnába fordult. – Rajtatok mindenképpen. És a jazigokon leginkább.

A sárkány a hallgatag homályvadászra pillantott.

- Miként ezt bizonyára te is tudod, ha velük tartasz.

Regő bólintott, majd néhány pillanatra elmélyült a csend. Végül Rico a térdére csapott.

- Az áldóját! Majdnem beugrottam! Lehet, hogy Calumot meg tudtátok etetni, de engem nem!

- Rico, a Boszorkánymester tényleg visszatért – jegyezte meg szelíden Lelle.

- Ebben nem kételkedem, ilyesmivel ti biztosan nem viccelődnétek! Nem, nem erről beszélek! Hanem arról, ami egy lépéssel megelőzte azt a visszatérést. Miért járkált Lelle álomban a Mezsgyére? Miért sebesült meg? És hogyan mehetél utána, Vigo barátom? A Boszorkánymester pedig aligha járt errefelé az elmúlt egy hétben! Mit kerestek itt valójában?

Vigo Lellére pillantott, majd Regőre.

- Jól jönne egy kis védelem – mondta halkan.

A homályvadász bólintott, majd finoman, saját erejét is kímélve indította útjára az árnyakat – s az árnyékok gomolyogva szaladtak a falak mentén, fel a plafonra, be a sarkokba.

- Most már beszélhetünk – szólt néhány perc múlva.

- Mi van itt? – nyikkant Rico. – Tisztára, mint egy összeesküvés!

- Mert az – Lelle halványan elmosolyodott. – Titkok, sebek, hazugságok... és összeborulások, ahogy mondtad. És egy haldokló király.

- Miféle király?!

- Rhianna királynő férje. Duir – felelte egyszerűen Vigo. – Hét éve veszett nyoma, mi hárman pedig azért keltünk útra, hogy megtaláljuk.

Rico lehunyta a szemét, mélyeket lélegzett, míg a színe át nem alakult egy nyugodtabb, kékesebb árnyalatba.

- Titkok és hazugságok... - morogta maga elé, majd felpillantott. – Jól van, lehiggadtam, immár képes leszek végighallgatni ezt az egész történetet!

Majdnem egy órába telt, mire mindent elmondtak neki. Rico dicséretes önuralommal egyszer sem vágott közbe, bár néha volt egy-egy kérdése. Hangulatának ingatag voltáról csupán bőrének színe árulkodott – többször volt narancsos és vörös, mint kék.

- Mindig utáltam az elvarratlan szálakat – mondta végül. – A legváratlanabb pillanatban bukkannak fel, összekuszálódnak és sok bajt okoznak. Duir volt az egyik ilyen elvarratlan szál, a Boszorkánymester a másik... és tessék! Sikerült belegabalyodnotok és sikerült összefonnotok!

- Tulajdonképpen már egy éve belegabalyodtunk – hajolt előre Lelle. – Akkor, amikor először megérkeztünk Rhianna királynőhöz. Akkor, amikor a Boszorkánymester nem halt meg. Az elvarratlan szálak azóta velünk éltek, s most megmozdultak. Mi pedig követtük a fonalát...

- Egészen ideáig? – Rico a fejét ingatta. – Nincs okom kételkedni Lelle álmaiban, sem a te ösztöneidben Vigo, mégis nehéz elhinnem. A sárkányosok?! Amint lekaszabolnak és halálos fogságba zárnak egy jazigot? *Egészen* biztosak vagytok benne?

- Duir itt van – felelte egyszerűen Lelle. – Érzem a szívem alatt dobogó ezüstoffonálon keresztül. És van még valami... Az ezüstös gomolygás, amely az álmaimban Duirt őrizte, s engem igyekezett leleplezni és kidobni onnét, nem más, mint Loreena úrnő! Ránéztem váltott tekintettel.

- Duir itt van – bólintott Vigo is. – S ha az elf asszony őrzi, arról Calumnak is tudnia kell.

Rico láthatóan vívódott.

- Hiszel vagy csak hinni akarsz nekünk? – kérdezte tőle komolyan Regő.

- Hiszek nektek, mondtam már! De sokkalta jobban ismerem Calumot, az úrnőt, meg ezt az egész népséget, mint ti! Itt valami félreértés van! Talán nem tudják, kit is őriznek... megölhették volna, de ők őrzik!

- S ezzel a bezárással hét évnyi tehetetlenségre és tulajdonképpen halálra ítélték Duirt – Lelle szeme megvillant. – Megölik így is, csak lassabban!

- Calum csökönyös, elképesztően büszke, de ízig-vérig nagyúr – folytatta tovább Rico a hangos töprengést, mit sem törődve a lány közbeszólásával. – A föld fia, egész életét a föld szolgálata tölti ki. Olyan is... Inkább törik, mint hajlik, nem szereti, de ha kell, tudomásul veszi a változást. Nem dönt gyorsan, nem kapkod, de a kimondott szavára várat építhetsz, olyan szilárd! Az úrnő pedig...

Elhallgatott.

- Ki is valójában ez az úrnő? – hajolt előre Lelle.

- Hogy ki is *valójában*, azt talán csak a vár ura tudja. Hogy ki lett belőle itt, azt én is. Elfnek született, s ahogy érzem benne, nagyon hosszú élet áll mögötte. Nagyon hosszú és nagyon kemény élet. Nagyjából húsz éve találkozott Calummal, elhagyta addigi életét, hogy vele tarthasson.

- A felesége? – kérdezte Vigo.

- A társa, a jobbkeze, a bizalmasa. A szerelemnél is több fűzi őket egymáshoz.

- Van annál több? – Lelle inkább csak magához beszélt és elpirult, amikor ráébredt, hogy hangosan mondta ki a gondolatait.

- Számodra talán még nincs annál több – Rico elmosolyodott. – S ez így is van rendjén. Ám egy többszáz esztendő elfnek a vágynál és a szenvedélynél több kell ahhoz, hogy otthagyjon mindent egy emberért.

- Egy yillért – jegyezte meg Regő. – S miféle életet hagyott ott?

Rico a homályvadászra pillantott, megvillant a szeme.

- Ha valóban homályvadász vagy, érezned kellett.

- Éreztem is – bólintott Regő. – Ismeri a halált, ismeri a sötétséget és sok fájdalmat élt át.

- Így is van. Messze földeket bejárt, s bár asszonyi testbe született, sokat harcolt a sötétség terjedése és mindenkor szolgálai ellen. Egyszer hallottam Calumot róla beszélni... Az úrnő vállalta a harcos életet, s erősebbnek bizonyult sok-sok férfinél is. Erre született, ezt a sorsot választotta, de oly sok sötétséggel mérte össze az erejét, hogy a győzelmei ellenére is súlyos árat fizetett. Még hogy a szenvedés nemesít...?! Igen, talán, de ahhoz nagyon erős lélek kell! S még ebben az erős lélekben is sosem gyógyuló, maradandó károsodást okoz! Sosem láttam gyengédnek, pedig bizonyára képes rá és sosem hallottam nevetni. Mostanában már nem mindig visel fegyvert, s ahogy az itteniek elejtett szavaiból rájöttem, ez az ő esetében nagy szó.

- Nem csak fegyverrel lehet harcolni – jegyezte meg Lelle. – Az álmaimban sem volt szüksége kardra, hogy erősebbnek bizonyuljon. Ő őrzi Duirt, és elképesztő erő kell ahhoz, hogy egy ilyen zárlatot hét évig fenntartsa körülötte.

- Ehhez még Loreena úrnő ereje is kevés volna – csóválta a fejét Rico. – A föld segítségével él. Ez a vár olyan helyen épült, ahol nagy energiák lapulnak a mélyben. Nem olyanok, mint a yelek, mert nem vonalban érezhetőek. Inkább olyanok, mint a folyóban az örvények...

- Csokrok? – kérdezte Vigo és önkéntelenül Regőre pillantott.

- Annál gyengébbek – felelte a homályvadász.

- Amit te csokornak nevezel, Vigo barátom, azt az itteniek sárkányszájnak hívják. A területük központjában található. Itt kisebb örvények vannak, de több. Csak itt, a várban és a környékén háromról tudok, de az Éjhegység láncolata még többet rejt. Loreena úrnőnek az ittenieket kellett használnia, hogy egy ilyen zárlatot fenntartsa. S talán ez lehet az a fonál, amire felfűzhetjük a keresést.

- Velünk tartasz hát? – nézett rá Regő és mosoly bujkált a szája sarkában.

- Nélkülem egy nap alatt lebuknátok – közölte szokásos szerénységével a sárkány. – Nélkülözhetetlen vagyok számotokra!

- Sejtettem... - Vigo is elvigyorodott.

- Te csak vigyázz! – emelte fel Rico az ujját. – Mert a sárkányok rajtatok tartják a szemüket, különösen te érdekled őket.

- Miféle sárkányok?

- Hát a két életveszélyes kopasz! Az ikrek: Tavish és Taveon.

- De hát ők emberek! – hajolt előre Lelle. – Az egyik mögött lovagoltam!

- Nem emberek, sárkányok! – Rico színe gyönyörű bíborlilában játszott.

Láthatóan nagy elégtétel volt számára, hogy tud valamit, amit a többiek nem.

- Jól van, látjuk, hogy milyen nagyszerű vagy! – Vigo hangja kissé türelmetlen lett. – Most már elmagyarázhatod...

- Ez olyasmi, amit a sárkányosok nem vernek nagydobra, igaz, tulajdonképpen nem is titok. Az egész Sárkányasszony akarata szerint történik! Azt bizonyára tudjátok, hogy a sárkányosok és a sárkányok nagyon erős, életre-halálra szóló szövetségben élnek. S hogy a közöttük lévő kapocs még erősebb legyen, Sárkányasszony bölcsen úgy rendelte, hogy ismerjék meg egymás világát. Ezért élete folyamán egyszer, bizonyos időre, minden sárkányos sárkánnyá változik, s minden sárkány emberré. Tavish és Taveon sárkányok, jelenleg éppen emberi testben. De ha szembekerülsz velük és életben akarsz maradni, ne kezeld őket csak emberként! Az a dolguk, hogy figyeljenek benneteket, s a sárkányok ösztöne sokkal élesebb és veszélyesebb tud lenni az emberekénél! Nagyon óvatosnak kell lennünk!

- Így hát mit javasolsz? – kérdezte Vigo.

Rico gondolkodott egy keveset.

- Én fogok először körülszimatolni – mondta végül. – Engem ismernek, megszokták, hogy mást se csinálok, mint kutakodom, keresgélek, kérdezősködöm. Meglátjuk, találok-e valami Duirra utaló nyomot. Ti addig gyógyuljatok, nézelődjetek. Egy-két napot biztosan adnak nektek, mielőtt a történeteteket akarná hallani a vár ura és az úrnő.

- Tehát egy-két napunk van – Regő felállt. – Mert ha jobban vagyunk, az általunk elmesélt történet szerint tovább kell indulnunk és keresnünk a Boszorkánymester nyomát. Én is sétálgatni fogok a várban. Jazig vagyok, yill a yillek között, talán hallok, látok valamit. Szívesen mondanám, hogy Lelle is kutakodjon a maga útján, az álmok világában, de Loreena úrnő jelenléte túl nagy kockázatot jelent.

- Akkor én gondolkodni fogok – a lány elmosolyodott. – Mindazt, amit eddig megtudtunk összerakom, mint egy kép darabkáit. Ez segíthet Vigonak.

- Miért pont Vigonak? Miért mindig neki? – kérdezte a sárkány.

- Mert az ő szíve találja meg a királyhoz vezető utat – felelte egyszerűen, megingathatatlan hittel Lelle.

- Calum beszélni akar veled – lépett be a homályvadász, Ricoval az oldalán Vigo szobájába.

- Már ma? – Vigo önkéntelenül kipillantott az ablakán, a lassan sötétülő estébe.

- Bizony, már ma! – morgolódott Rico. – A keleti szél az oka, érzem, hogy az! Nem hagyja nyugodni...

- Légy óvatos – bólintott Regő is. – Engem már megtalált a vár ura, ahogy a falakon sétálgattam és az örökökkel beszélgettem. A jázigokról kérdezgetett, bizonyára az furdalta, melyik oldalhoz tartozom.

- S te mit mondtál?

- Hogy évtizedek óta még csak a közelében sem jártam a szülőföldemnek – Regő szomorúan elmosolyodott. – Ez láthatóan nem tetszett Calumnak, de talán elfogadja válaszként.

- Lázadók, bitorlók... – mondta halkan Rico és megrázkódott. – Egyszer már kérdeztem tőled, Vigo barátom, hogy tulajdonképpen kik harcolnak itt egymással. S hogy mi mibe keveredtünk?!

- Egy olyan játszmába, amely remélhetőleg nem haladja meg az erőnket – felelte kurtán Vigo, majd újra a homályvadászra pillantott. – Jutottál valamire?

- Akikkel beszéltem, még az idejét sem tudják, mikor jártak erre jázigok – rázta a fejét Regő. – Nagyon meg kellett válogatnom a szavaimat, s ezt javaslom neked is. Calum egyelőre nem az ellenségünk, de könnyen azzá lehet...

- És ne hazudj! – tette hozzá Rico.

- Nem szokásom – jegyezte meg fanyarul Vigo.

- Igen, emlékszem! Szeretsz olyan őszinte lenni, mint egy dorong! De most titkolóznod kell, s a titkokat nehéz úgy megtartani, hogy őszinte maradj, márpedig Calum esetében még véletlenül se tegyél mást! Ő megérzi, az úrnő pedig egyenesen látja a hazugságokat! Igaz is, beszélnem kell erről Lellel... Mert ha Calum téged és Regőt, akkor az úrnő őt fogja beszédre készíteni. Hol van? Azt hittem, itt találom.

- Lelle nem állandó lakója a szobámnak, a sajátjában keresd. De azért ne lepődj meg, ha ő a gondolkodásban már rég eljutott eddig. Tudod, fürge az esze... s már rég felcsatolta a köntösére a csatját.

- Arra a csatra jól emlékszem... – Rico elvigyorodott. – Nem kell elkísérnetek, tudom, hol a szobája. Én kezdettől fogva bejáratos vagyok oda!

- De csak mert én kértem, hogy légy mellette! Hát ehhez tartsd magad Rico – Vigo is megengedett magának egy féloldalas mosolyt.

- Különben kitekered a nyakam, igen, tudom! Te pedig vigyázz a nyelvedre...

Tavish és Taveon kísérte Vigot a vár urának belső szobájához. A nála is fejfel magasabb, két szótlan harcos úgy lépkedett mögötte, mintha vendég helyett fogoly volna – s Vigo biztos volt abban, hogy ehhez nem is kellene sok. Calum egyedül várta, s intésére az ikrek is távoztak.

- Foglalj helyet – mutatott a vár ura a sajátja mellett elhelyezett, magas támlájú karszékre.

Odakint langyos volt a nyári este, de Calum a hűvös kőfalak között tüzet gyújtatott a kandallóban. A lángok felé fordítva állt a két szék, közöttük kis asztal, egy palackkal és két súlyos kupával.

- Bhradain elmondta, hogy egy dobroc lángjának nyomát viseled az oldaladon, s hogy az oda kapott vágás csak mélyebbé tette mindazt, amit a lángúr okozott – nyugodt, lassú mozdulattal rubinvörös bort töltött a kupákba, majd az egyiket Vigo felé tolta.

- Sok minden van, aminek a nyomát nem kívül viseljük – Vigo leült a fotelba, belekortyolt a borba.

Mintha tűz száguldott volna végig az ereiben – az ital nagyon erős volt. Vigo Calumra pillantott, s a sárkányos mélyen lobbanó tekintetét látva letette a poharat. Tiszta és éber fejre lesz szüksége!

- Talán nem ízlik? A legjobb borom – Calum elmosolyodott.

- Nagyon jó és erős ital, de bizonyára Bhradain sem helyeselné, hogy a frissen kötözött oldalammal túl sokat igyak belőle.

- Az ilyen bor vérré válik.

- Ha nincs ellenedre uram, én most inkább belülről pótolnám a hiányzó vért – Vigo hangja udvarias volt, de szilárd.

- A vendég kívánsága előnyt élvez – biccentette meg a fejét Calum.

- A vár urának kívánsága pedig a vendéget kötelezi. Hívattál, uram.

- Most, hogy jobban vagy, szívesen hallanám a történetedet. S hogy ne fárasszalak ki túlságosan, a tavalyi év eseményeit kihagyhatjuk, Rico többször és részletesen elmondott mindent.

- Említette, hogy érdekelt az utunk.

- Ti magatok érdekeltetek, te és az a lány. Mert amit véghezvittetek, nálatok idősebb és tapasztaltabb harcosoknak sem igen sikerült volna.

- Sokan segítették az utunkat.

- S most kik segítik az utatokat? – villant meg Calum szeme.

Vigo a nyakához nyúlt és előhúzta a medálját – a vár ura egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét, majd lassan elmosolyodott és bólintott.

- Hát ezért védett meg benneteket Sárkányasszony az Elesett Lelkek Mezején...

- A Boszorkánymester legyőzése után megkaptuk az Ősfa és a Világörök áldását, de jól tudtuk, hogy ezzel nincs vége. Mert a Boszorkánymester nem halt meg... s amíg él, nem mond le sem a visszatérésről, sem a bosszúról. S így is lett. Kerestük, de végül ő talált meg minket.

Vigo elmesélte, hogy az álmok világában járó Lellét többször megtámadta egy sötét gomolygás, s hogy a sötétség egyik szolgájával történt harcban a lány életveszélyesen megsérült és a Mezsgyén rekedt. Elmondta, hogyan leplezték le a gomolygás titkát, s mert éppen az árnyelfek földjén jártak, hogyan segítették, hogy a lány után mehessen. Végül röviden, csendesen beszámolt a harcról, a Mezsgye megrepedéséről és a visszatérésről.

- Azóta az élők világában kutatjuk, s mert mind Lelle, mind én a lelkünkben viseljük a Mezsgyén történt találkozás nyomát, érezni tudjuk, ha nem is pontosan, merre jár.

- S itt lenne a Föld Körében? - Calum félrehajtotta a fejét, arcán megvillant a kék sárkánytetoválás.

Gyanakszik! - villant Vigo agyába. - Bármit mondunk, bármennyire igazat beszélek, még ha nem is a teljes igazságot, a sárkányos ösztönei veszélyt szimatolnak!

- S miért gondolod, hogy a Tűz Körében kéne lennie? - hárította el kérdéssel a kérdést. - A Mezsgye nyílása bárhová kivethette, mert nem felkészülten várta a visszatérést!

- Megéreznénk, ha itt lenne - mondta csendesen Calum. - Bármilyen gyenge, tudnánk róla. Valaha nagyon erős, hatalmas jazig volt, s ezt akkor sem tudja kitörölni magából, ha mindent megtagadott. Loreena úrnő találkozott vele, egyszer, régen, amikor még ember is volt. Felismerné elfajzottan is...

- Ezt nem kétlem. Árnyakat követünk, a sötétség nyomait...

- Árnyak itt is vannak - Calum elfordította a fejét, a tűz fényét nézte.

- Igen, most már tudom. Rico mesélt az úrnőről... S ez azt jelenti, hogy rossz nyomon jártunk.

- Egy jazig homályvadász van veletek! - Calum hangjának éle volt.

- Akit keresünk, nagyon gyenge! - vágott vissza Vigo. - A jelek is azok, amiket maga után hagy.

De még milyen gyenge! - tette hozzá magában.

- Két Őrző és egy jazig... - elmélkedett hangosan a vár ura. - Vagy hetven éve nemigen akadnak ilyen csapatok.

- Úgy tudom, Regő évtizedek óta nem járt a szülőföldjén.

- Én is így tudom - Calum halványan elmosolyodott. - De ettől még jazig, mert alig hiszem, hogy mindent megtagadott, mint a Boszorkánymester. Abba belehalt volna a lelke.

- Sokat tudsz a jazigokról, uram. Jóval többet, mint én. Testvérenek és rokonnak nevezted Regőt.

- Mert azok vagyunk. Testvérek. A négy yill nép egy akaratból, egy időben született. Ugyanaz a kéz adta ránk áldását, s a Világörökön keresztül egy vérből valók vagyunk. Mi négyen... A jazigok, a tűzsólymok. A Víz Körének kard népe, a katanák. A Nagy Szél fiai a Levegő Körében. És mi, akiket sárkányosoknak neveznek, bár magunkat nem így hívjuk. Ősi legendáink szólnak arról, hogy a sárkányok elvetett sárkányfogakból születnek. Csontból és kőből. S mi is annak tarjuk magunkat: sárkányfogaknak. A négy yill nép úgy fonódik össze, mint ahogy az ujjaidat fűzöd egybe. A feladataink, az értékeink, a múltunk, a becsületünk... Külsőre jól meg tudsz különböztetni minket

egymástól, de ha lejjebb ásnál, ugyanazt a megdönthetetlen, mély alapot látnád a lelkünkben. A küldetést, amit az őseink felvállaltak, s mi folytatjuk az útjukat.

- A jazigoknak a sólyom, számotokra a sárkány...

- A sárkányok számunkra jóval többek, mint szent jelképek. A társaink, a barátaink, a szövetségeseink. Az életünk egymásba ér, s olykor egymásba alakul. Nézz csak körül, nálunk mindenhol találkozhatasz sárkányokkal. A lobogóinkon, a ruháinkon, a bőrünkön – megérintette az arcán a tetoválást, majd a mellkasát, amelyet elrejtett a ruha. – Végig az életünk során, s még a halálunkban is. Összefonódunk, mindvégig. S mert összefonódunk a testvérnepeinkkel is, számomra éppoly fontos a Boszorkánymester megállítása, mint a jazigoknak! Azt mondtam, a segítségetekre leszek. Gondold át, mire van szükségetek a keresés folytatásához és megkapod.

Calum felállt, vállas alakja Vigo fölé magasodott. Keményen metszett, tetovált arcán lobogott a tűz fénye, jelenlétének, szavainak ereje súlyként nehezedett Vigo mellkasára. *Megingathatatlan szövetséges lenne* – gondolta Vigo. – *Hű barát. És kérelhetetlen ellenfél!*

- Egy helyben toporgunk! – morgott Rico, s valóban ezt tette Vigo szobájának szőnyegén.

- Jól őrzik a titkaikat – bólintott Regő is. – A kérdezősködéssel nem jutunk semmire, s akkor se jutnánk, ha hónapokat töltenénk itt. Valami mást kell kitalálnunk, de gyorsan! Lelle?

- Ha nincs más mód, meg kell kockáztatnom az álmodást – mondta csendesen a lány. – Duir itt van és a jelenlétünk egyre erősebbé teszi. Eddig mindig meg tudtam szökni az ezüstös derengés elől...

- De akkor távol voltál tőle! – vágott a szavába Vigo. – Erősebb nálad?

- Igen, sokkal erősebb – felelte egyszerűen Lelle. – A Boszorkánymestert is fel tudta tartóztatni, ha engem elkapna az álomban...

- Mit tenne veled? – hajolt előre Rico és sötétülő színe nem sok jót ígért.

- Kifacsarna, mint egy túlrejtett gyümölcsöt.

- Akkor találj ki mást! – csattant a sárkány. – Vagy kérdezd meg a csatodat!

- Nem a csatot... - Vigo szeme megvillant. – Kérdezd inkább a térképet! Ha álomban is, de jártál abban a barlangban, láttad, benne él az emlékeidben. Rozgony azt mondta, te is képes vagy a térképre vinni az emlékeid erejét.

- Igen. Igen! – Lelle arcán mosoly ragyogott fel. – S ehhez nem is kell álmodnom. Viszont valamennyi védelemre így is szükségem lesz.

- Ebben tudok segíteni – Regő arcán is megenyhült a feszültség.

Néhány perccel később Lelle már térképpel a kezében ült Vigo ágyán, s a homályvadász árnyai a falak mentén gomolyogtak. Lelle lehunyta a szemét, mélyet lélegezve elcsitította a gondolatait, s

amikor megnyílt alatta az immár jól ismert mélység, lassan ereszkedni kezdett. Lassan, hogy ne feszítse meg életének ezüstkötélét... s hogy lemerülésének hullámai ne érjenek el az úrnőig. Hagyta, hogy gondolatok, képek fussanak át rajta, s csak akkor állt meg, amikor megjelent előtte a barlang. Emlékezett Rozgony szavaira, tudta, hogy át kell élnie az emléket, s ez nem is esett nehezére. Újra ott járt... Ha akarja, akár meg is érinthette volna a falakon függő oroszlános kárpitokat, az emelvény takaróját, Mező bundáját... vagy Duir arcát. Átélté, a részévé vált, olyan erősen odatartozott a tépett, véres ingben, lehunyt szemmel fekvő királyhoz, olyan mélyen tudta szeretni, hogy csukott szemhéja alól kigördült egy-egy könnycsepp. A térképre hullott – és a térkép életre kelt. Lelle érezte, hogyan mozdul meg az ujjai alatt a tölgyepapír lelke, de nem örülhetett neki sokáig. Mert a térkép elakadt! És a lány szíve alatt nagyot rándult az ezüstkötél. A zárlat! Csakis a zárlat lehet! Olyan erős, hogy még a tölgyet sem engedi át! Lelle tudta, hogy nincs értelme tovább maradnia, tudata olyan gyorsan tért vissza, mintha szárnyak röpítenék.

- Nem enged be – mondta halkan, amikor kinyitotta a szemét. – A térkép sem tud átjutni a zárlaton!

Kisimította a tölgyepapírt – négy fej hajolt fölé. A térképen jól látszott a Sárkányfészek erődrendszere, a legfelső teraszon villanó vörös folt őket jelölte, miként az abból induló piros vonal az utat akarta mutatni. Kikanyarodott a teraszok sorából, egy magányos, magasra futó, fallal övezett utat követett egészen az egyik sziklafalig – és ott beleveszett egy szüntelenül kavargó ezüstös-aranyos gomolygásba. Lelle csalódottan sóhajtott, Regő felpillantott a hangra.

- A semminél jóval többet hoztál nekünk! – a homályvadász elmosolyodott. – A megérzéseinken kívül immár bizonyítékunk is van arra, hogy Duirt itt találjuk. Az emléked hatására a Sárkányfészek jelent meg a térképen, hát adjon erőt a tudat, hogy jó helyen vagyunk!

- És legalább azt is tudjuk, merre induljunk – tette hozzá Rico és a sziklafal képére bökött. – Magam is erre gondoltam. Sehol másutt nem lehet valakit ennyire elrejtteni, mint ott, ahol élők alig járnak.

- A barlangok? – kérdezte Vigo.

- Jóval többek, mint barlangok. Szerintem nektek való hely lesz, hiszen kedvelitek a szellemeket.

- Halottak?

- Azok bizony, Vigo barátom! A barlangok a Sárkányfészek valaha élt lakóinak sírjait rejtik. A Távozás Ösvényei, ahogy a sárkányosok nevezik a szerteágazó, mélybe nyúló járatrendszert.

- Egy sírokkal teli labirintus... - Regő a homlokát ráncolta. – Jól jött volna ott a térkép segítsége.

- A térkép ennél többet nem tud segíteni, ha bemegyünk, a saját erőnkől kell boldogulni – felelte a lány.

- Az örvények! – csapott a homlokára Rico. – Az energiapontok, amiről beszéltem! Azok kavarják össze a térképet.

- Akkor minket sem fognak érintetlenül hagyni – Regő arca megfeszült. – S még ez a legkisebb rossz, ami történhet velünk.

- Mire gondolsz? – nézett rá Vigo.

- Arra, hogy a hely örvényei csupán az elzárást és az eltérítést segítik, avagy riasztóként is működnek.

- Nem, nem hiszem – mondta lassan, a beálló csendben Rico. – A sárkányosok be-bejárnak a barlangokba. Hol emlékezni, hol temetni... Ha az energiapontok minden egyes alkalommal riasztanak, az túl sok lenne a készenlétben álló csapatnak, már ha van ilyen.

- De mi nem vagyunk sárkányosok – jegyezte meg a homályvadász.

- Máris kedvelem azt a bizakodó természeted! – a sárkány fújt egy kis füstöt az orrán. – Te aligha számítasz idegennek, testvér, rokon, meg miegymás vagy. És homályvadász. Alig hiszem, hogy ne tudnád megérezni vagy akár egy időre hatástalanítani az ilyen helyeket.

- Talán – felelte kurtán Regő.

- Lelle és Vigo is képesek észrevenni a csapdákat, hacsak nem felejtették el a Regéctől tanult váltott látást. Én pedig, ugyebár, sárkány vagyok!

- Ha nem is riasztanak azok az energiák, őrszemek még lehetnek – mondta csendesen Vigo. – Mondjuk több tucatnyi, sziklaként pihenő, de nagyon is élő sárkány. Esetleg két kopasz, emberbőrbe bújt fenevad.

- Így hát nem mehetünk oda nappal – összegezte Regő. – Ha leszáll az éj, az árnyékaim segíteni tudnak és észrevétlenül bejuthatunk. De nem szabad tovább halogatnunk a mai éjszakánál!

- Várj, várj! – mordult Rico. – Gondolkozz egy kicsit, jázig barátom! Az, hogy bejutunk, egy dolog. Az pedig, hogy abban a labirintusban megtaláljuk Duirt, egy egészen más dolog! Hetekig is bolyonghatunk ott eredménytelenül... bár olyan sokáig úgyse maradnánk életben... Egyszóval: hogy akarod odabent megtalálni, akit keresel?! Lehetőleg napkelte előtt?! Na és hogyan akarod kihozni?! Kisétálunk vele, szembenézünk a barlangnál várakozó sárkányos sereggel – mert addigra mind ott lesznek, azt garantálom! -, s azt mondjuk enyje-benyje, most pedig engedjete?!

- Szépen összefoglaltad – mosolygott Lelle.

- Ugye? De ettől még igazam van! Vigo, az égre, szólj már valamit! Te úgy szeretsz bemenni valahová, hogy a kijutásra is gondolsz!

- Ahhoz, hogy Duirt megtaláljuk odabent, szükségünk van Lellére – nézett fel Vigo. – A szíve alatt lapuló ezüstkötélre, az álmában többször látott sziklafolyosó felismerésére és az érzékenységre, amellyel az úrnő állította akadályokat biztosan megérzi. Szükség lesz Regőre, hogy az árnyakat és a csapdákat féken tartsa. Szükség lesz rád, Rico, mert bizonyára rejtett folyosókat, járatokat kell keresnünk, s mivel az elrejtések a sárkányosok vagy a sárkányok jelleme szerint készültek, te felismerheted őket. És szükség lesz rám, hogy a látomásom alapján odataláljak Duirhoz.

- Miféle látomás? – kapta fel a fejét meglepetten Lelle.

- Ami pedig a kijutást illeti... - folytatta Vigo rendületlenül, komoly arccal, elsötétülő szemmel. - Ahhoz nem lesz szükségünk másra, mint hogy Duirt felébresszük. A király jelenléte elég...

- Dicséretes, hogy ennyire bízol Rhianna királynő férjének fellépésében... - kezdte volna a sárkány, de Vigo félbeszakította.

- Nem értettél meg Rico. Én a jazigok törvényes királyának jelenlétéről és erejéről beszélek!

Olyan csend lett a szobában, hogy a kés megállt volna a levegőben. Vigo lassan Regő felé fordította a pillantását, tekintetük összeakadt és állta egymást.

- Mióta tudod? - kérdezte végül a homályvadász.

- Kezdetől fogva tudnom kellett volna! Miként a királynő, te és Kartal tudtátok! - mély levegőt vett, majd nyugodtabban folytatta. - Amikor Lelléért indultam a Mezsgyére, volt egy látomásom. Egy magas, vállas férfialak, aki egy fényesen lobogó tűzkörben áll, kitárt karral. A jazig király a fellobbanó tűzkörben! Láttam az arcát, s Lelle korábbi leírásából rájöttem, hogy ő is látta ezt az arcot - a barlangban, sebesülten. Ezért volt annyira fontos, hogy előkerüljön... Ezért kellett neki a Talashim nyomába erednie. Mert az a jazigok egységének jelképe, létének esszenciája. Ezt nem találhatja meg az, aki csupán a lázadók egyik vezére... ezt csak a király hozhatja vissza. Lassan összeállt a kép legtöbb darabja. Duir oroszlanos gyűrűje. A jazig királyra utaló szavak, melyekkel Vargest tette helyre. A jazig homályvadász, aki esküvel kötötte magát Jarodhoz és megszállott erővel akarja Duirt megtalálni. A Talashim. De a történet eleje még hiányzik... azt hiszem, itt az ideje, hogy kipótold!

Regő hallgatott egy sort, végigjáratta a tekintetét rajtuk. A háromfős kis csapat, amelyik egy esztendeje elindult a jazigok Világóréért. S most újra együtt van, ezúttal a jazigok királyáért. Kartal búcsúszavai jártak az eszében. Mesélj nekik, de hagyd, hogy maguktól jöjjenek rá. Szükségünk van rájuk. Szükségünk van arra, hogy szívvel-lélekkel mellénk álljanak. Ezt erővel nem érheted el. Évtizedek óta készülünk, de nélkülük nem tudjuk befejezni! Igen, most már kezdte érteni, mire gondolt az öreg táltos.

- Mahur király halálakor Jarod már özvegyember volt - mondta egyszerűen, nyíltan. - Volt egy kisfia... Kevel. Az apja halála után a hegyek közé menekítettük, s férfivá érve ő lett a lázadás vezetője, az egység reménye. A menekülés után huszonöt évvel fia született: Duir. A táltosok és az apja is rögtön tudták róla, hogy a vezérségnél több van benne. Több, mint az apjában vagy a nagyapjában. Duir királynak született. Mint Mahur, az oroszlan.

- Mint a kárpitok és a gyűrű. Oroszlanok... - mondta csendesen Lelle.

- A jazig királyi család egyik jelképe - bólintott Regő. - Nem tudhattad, amikor az álmaidban láttad. Nekem viszont elég volt hallanom... tudtam, hogy végre jó nyomon járunk. Köszönhetően kettőtöknek. Vigonak igaza van. Ha Duir magához tér, ha egyszer végre kiszabadul a zárlat alól és Lelle tápláló ereje ott áll mellette, még sebesülten is képes lesz arra, hogy megfékezze a sárkányosokat.

- Ha valóban ennyire erős, miért nem sikerült neki hét évvel ezelőtt? – kérdezte Rico. – Ha egyszer király, rokon, testvér, hogyan kaszabolhatták le a sárkányosok?! Calum, amint levágja a jazigok királyát?! Ez még rémtörténetnek is rossz!

- Ha mi nem is, de Duir tudja, mi történt vele! – vágott vissza a homályvadász. – Ha tévedtünk, állok elébe! De ha a sárkányosok és a te Calumod csak egy ujjal is ártottak neki, felelni fognak érte!

- Értem már, miféle megszállott erőről beszélt Vigo – Rico hangja gunyoros volt.

- Jól teszed, ha érted!

- Hagyjátok abba! – kérte Lelle. – Még nem állunk ott Duir mellett, előbb meg kell találnunk.

- Igazad van gyöngyöm, győzzön a nyugalom szava! – Rico lehuppant a fotelbe. – Tehát ma este indulunk?

Ebben a pillanatban kopogtattak.

- Az árnyakat Regő! – súgta Vigo, aki most is a leggyorsabban reagált.

A homályvadász egy szempillantás alatt visszahívta a falakon gomolygó árnyékokat, majd felállt, egy lendületes lépéssel az ajtónál termett és kinyitotta. Tavish és Taveon állt odakint, kemény arcukon, karneolszínű szemükben hideg szigor. Regő felvetette a fejét és előrébb lépve elállta az ajtónyílást. Szálas termete, lényének ereje az ikrek fölé kerekedett. Bár eltántorítani nem tudta őket.

- Loreena úrnő a lánnyal akar beszélni. Most – mondta kurtán, reccsenő hangon Tavish.

Lelle felállt az ágyról, gyors pillantást váltott a bíborszínű Ricoval, majd Vigo felé fordult, megfogta az egyik karját, mintha meg akarná ölelni. A másik kezével gyorsan Vigo tenyerébe csúsztatta a térképet. S mert a sárkányikrek még mindig nem láthatták őt, köszönhetően Regő széles vállainak, lábujjhegyre állt.

- Készüljetek! – súgta halkán Vigo fülébe.

- Légy óvatos! – érkezett az alig hallható válasz.

Lelle bólintott, majd Regőhöz lépett és megérintette a hátát, a homályvadász lassan, de félreállt.

- Itt vagyok – nézett Lelle az ikrekre. – Kísérjetek az úrnőhöz.

Tavish és Taveon közrefogták a lányt és gyors léptekkel elvezették. Amint elkanyarodtak, Regő becsukta az ajtót.

- Nincs több időnk! – nézett Vigora és Ricora. – Amint leszállt az éj, indulunk!

Lelle agya lázasan járt, miközben a két harcos között lépkedett – próbálta átgondolni az összes támadható felületét. A szíve alatt lapuló ezüstkötél volt az első, amelyik eszébe jutott. Rhianna azonnal meglátta, Lendas is felismerte – vajon mennyit érzékelt belőle az elf asszony? Ez bizony nehéz és veszélyes kérdés volt, Lelle csak reménykedhetett benne, hogy eddig lelkének fa-elf része eltakarta őt, most azonban tudatosan vont maga köré erejének védelmét. Ő is képes a zárlatra!

Megérintette a csatját, érezte az ujjai alatt a malachit kő melegedését. S a szeme sarkából látta azt is, hogy a mozdulatot követően az ikreken borzongás fut végig. Érzik az erők változását! – gondolta Lelle, s rögtön tudta: életbevágóan fontos dologra jött rá! Vigyázni! Nagyon vigyázni! Tavish és Taveon eközben a lakótorony mögé irányították, ahol erős törzsű, hatalmas lombú fák védelmében egy kis kert lapult. Az úrnő az egyik fa mellett állt és az egyik ágon üldögélő, vörös bundás mókust figyelte. Shaun és Lelle tekintete összevillant.

- Légy óvatos! Gyanakszik! – üzente alig hallhatóan a mókus.

Az erőállat is a lehető legkisebbre tompította az energiáit, feltehetően azért, hogy az úrnő ne érzékelje. Tavish és Taveon megálltak a kert bejáratánál, és intettek a lánynak, hogy menjen tovább.

- Köszöntelek úrnóm! – Lelle Loreenához sétált, meghajtotta a fejét.

Halvány, üdvözlő mosoly futott át az asszony arcán, aki a lány narancsvörös köntösének pontos mását viselte.

- Örülök, hogy jobban vagy – mondta csendes, mégis borzongatóan erős hangján. – Kis barátod gyorsan megtalálta a Sárkányfészek legkellemesebb helyét, itt a kertemben.

- Shaun a fák gyermeke.

- Miként te is – az úrnő a csatra pillantott. – És maguk közé fogadtak az elfek.

- Ajándékok, úrnóm. Egy vénséges tölgyfától és egy bölcs harcostól.

- Már nem csak ajándékok – Loreena a lány arcát fürkészte. – Egy éve talán még azok voltak, de mostanra a részeiddé váltak. Így hát rokont köszönthetek benned, ifjú Őrző.

- Látni kívántál – emlékeztette Lelle.

- A társad, Vigo beszélt már a vár urával, s Ricotól is sok mindent megtudtam... Én mégis téled szeretném hallani mostani utatok okát és célját.

Külön-külön akarnak beszéltetni minket, hátha rést találnak a szavainkon! – villant a lány eszébe. Alaposan megválogatta a szavait, s mert korábban Vigo részletesen beszámolt arról, mit beszélt Calummal, Lelle tudta, mit mondjon. Loreena úrnő szótlánul hallgatta végig, s egy ideig még csendesen ült akkor is, amikor a lány befejezte. Az arca álmodozónak tűnt, Lelle ösztönei azonban veszélyt jeleztek. S az úrnő egy pillanattal később támadásba lendült.

- Valamit hordozol a szíved alatt – sötét tekintete a lányra villant. – A mezőn éreztem, most nem.

Lelle hálát adott magában az égnek, hogy nem sápadt és nem pirult el. Számított erre, s mert általában az első ütés a legkeményebb, képes volt állni. S bízhatott abban, hogy a többit is bírni fogja. Nyíltan, egyenesen viszonzta a pillantást.

- Egy férfi emlékét láttad úrnóm, akihez olyan szeretet fűz, mintha az apám lenne.

- Él még?

- A Mezszyén találkoztam vele, amikor én is ott ragadtam – tért ki ügyesen a lány.

- Köze van az utatokhoz?

- Az életemhez van köze. Az áldása elkísér – Lelle a szívére fektette a tenyerét. – És az ég látja, erre szükségem is van!

- A Boszorkánymestert kutatjátok... - az asszony felvonta a szemöldökét. – Miként nem sokkal ezelőtt is. Úgy sejtem, a te gondolataid hullámaid éreztem.

Lelle szeme megvillant – eszerint sem Regő árnyai, sem az ő óvatossága nem nyújtott elég védelmet.

- Hamarosan tovább kell indulnunk és tudnunk kell, merre menjünk. Valóban megpróbálkoztam a kereséssel, de nem jártam sikerrel.

- Egy tölgytérkép csalódást okozott volna?

Rico! És az ő befoghatatlan, nagy szája! Hát valóban mindenről beszámolt?

- Úgy tudom, erősek itt a földben mozgó energiák – vágott vissza.

- Rico elég sokat tud a földünkről – mosolyodott el az úrnő. – S vajon mennyit tudsz te?

- A yelek hálózatán jártam már és hallottam a csokrok erejéről is. Azonban ami itt található, nem tartozik egyikhez sem.

- Valóban. Nem a Földszellem ujjai és nem az ég erejének csillagösvényei. A föld mélyében sok feltáratlan energia mozog, kijutási lehetőséget keresve. Vannak helyek, ahol ezt meg tudják tenni és örvényként törnek ki.

- S ezek táplálnak vagy gyengítenek?

- Az az örvénytől és az erőterébe kerülőtől függ. Háromféle örvény van. Az egyiknek nagyon erőteljes, szinte tapinthatóan férfias kisugárzása van. Áradó, forró, harcias. A másik fajta szeretetteljes, nőies kisugárzású. Elfogadó, tápláló és nagyon mély. Hatalmas, feltétel nélküli szeretet-erejét kevés férfi, még kevesebb harcos képes elviselni. A harmadik örvény-fajta semleges, a férfias és nőies energiák elkeverednek benne - a három közül talán ez viselhető el a legkönnyebben.

- Rico azt mondta, itt legalább három örvény van.

- Annál jóval több... és mindhárom fajtából.

- Így most már érthető, miért akadt el a térképem.

- Mikor szándékoztok indulni?

- A vár ura felajánlotta, hogy segít abban, amire szükségünk van. Ezt holnapig átgondoljuk, s utána nem leszünk tovább a terhetekre.

- Gyorsan jöttök, gyorsan mentek... mint a keleti szél.

- És változást hoztunk magunkkal – bólintott a lány. – A Boszorkánymester visszatérésének hírére.

- Talán azt, talán mást – mondta csendesen az asszony. – Merre mentek tovább?

- Mivel a térkép nem tudott segíteni, Vigonak kell döntenie.

- És te fenntartás nélkül követed?

- Az ő útja az én utam.

Loreena szembefordult Lellével, nemes arca komoly volt és szépsége ellenére valahogy félelmetes is.

- A hűség nagy erő!

- Van annál nagyobb is – Lelle felszegte az állát. – Neked is ismerned kell úrnóm, ha feladtad régi életed. Szeretet a neve...

Loreena tekintete felparázslott, de nem látszott rajta, hogy bántaná a merészség.

- Úgy hát értjük egymást, ifjú álomőr! – felelte rövid hallgatás után, s egy finom intéssel útjára engedte a lányt.

Lelle fejet hajtott, megvárta, amíg Shaun a vállára ugrik és kísért a kertből. *Bizony értjük egymást* – gondolta, ahogy távolodott. – *Jobban is, mint sejtened!* És biztosan tudta: nem várhatnak tovább!

Vigo a terasz széléhez sétált, a lapos kövekre simította a tenyerét. Először Regő lépett mellé, majd néhány pillanattal később Rico is leereszkedett az alacsony kőfalra. Ott volt előttük a Sárkányfészek erődrendszere. Ott volt az a magányosan kanyargó, örök által alig vigyázott út, amely a sziklafalhoz vezetett. És ott voltak a barlangok...

- Csupán néhány ór – mondta csendesen Regő.

- Ott csak néhány, de hogy eljussunk oda, át kell mennünk az erőd felén – tette hozzá Vigo.

Arcát a szél felé fordította, hagyta, hogy belekapjon kibontott hajába. Még mindig keletről fújt...

- Sötét éjszaka az árnyaim beburkolnak minket, s ha képesek vagytok nesztelenül menni, átsétálhatunk az erődön anélkül, hogy észrevennének. A barlangokhoz vezető külön út azonban keskeny lesz ehhez.

- Ezért akartátok, hogy köteleket szerezzek – morgott Rico. – Nem igazán kedvemre való, hogy lopnom kellett!

- Ne tartsd lopásnak, nem visszük el – somolygott Vigo. – Tulajdonképpen a sárkányosoknál marad, csupán körbetekerünk vele néhány ájult őrt.

- Észre fogják venni, hogy az örök nincsenek a helyükön! – Rico bőre lassan vörösödni kezdett.

- Persze hogy észre fogják venni, – bólintott a homályvadász – de nem azonnal. A barlangban rejtőző sírokhoz éjszaka aligha látogatnak el az emlékezni vágyók.

- Nem tudhatod bizonyosan!

- Nem tudom bizonyosan. Kockáztatok és rögtönzök. Két nap után aligha tehetek mást! – Regő a sárkányra villantotta a szemét.

- Végül is igazad van. Mi az néhány megkötözött ór ahhoz képest, hogy megpróbáljuk átverni a vár urát, az úrnőt, a sárkányokat... nagyjából mindenkit. És mindent egyetlen lehetőségre, egyetlen

próbálkozásra teszünk fel! És egy kurtácska kis időre! Mert éjfélkor őrsváltás van, s ha előbb nem, akkor bizonyosan észreveszik az örök hiányát. Utána pedig a miénket.

- Úgy hiszem, van némi tapasztalatod az egyetlen lehetőség és a kurtácska idő dolgában – a homályvadász féloldalasan elmosolyodott.

- Némi – viszonzotta a mosolyt Rico.

- Tehát még mindig velünk akarsz jönni?

- Lelle és Vigo mellett a helyem, jazig barátom – a sárkány hangjában tőle szokatlan szerény egyszerűség bujkált. – Azt mondtam, elkísérem őket. Ha a rémségek világába akarnak menni, akkor oda. Ha a halottak közé, akkor oda. Azt súgja a szívem, szükségetek lesz rám...

- Azt súgja az enyém is – szólalt meg Vigo. – Calum gyanakszik. Az úrnő gyanakszik. A sárkányikrek is gyanakszanak... én is ezt tenném az ő helyükben. Mégis visszaadták a ruháinkat, a fegyvereinket, a vendégszeretet miatt nem is lehetett volna másképp. Megvan mindenünk, ami kell... és van egy kis előnyünk. Még...

Levette a tenyerét a kőfalról.

- Duir közel van és én meg fogom találni a hozzá vezető utat. Menjünk és váltsuk valóra a keleti szél jövődölését!

Úgy suhantak, mintha árnyékok lettek volna – s a külső szemlélő valóban nem láthatta őket többnek. Regő futott elől, fekete kabátja kiterjesztett szárnyként lobogott körülötte, előhívott árnyai felhőként gomolyogtak. Vigo és Lelle ezúttal az Őrzők éjsötét gyakorlóruháját viselte, s hogy a legkisebb zajt se keltsék, fegyvereiket a derekuk helyett a hátukra csatolták. A csomagokat a két férfi által közrefogott lány vitte, Vigora és Regőre más feladat várt. Számításaik szerint és reményeiknek megfelelően jutottak át az erődrendszeren – gyorsan és észrevétlenül. A Sárkányfészek elcsendesedett, csupán a falak menti kasokban elhelyezett tüzek adtak némi világosságot. A fel-alá sétálgató, itt-ott beszélgető örök kifelé figyeltek, nem érezték, nem sejtették, hogy a vihar mögöttük van készülőben. De ha megfordultak volna, akkor sem láttak volna többet a belső falak mentén furcsán mozgó árnyékoknál. Az árnyak védelmében nesztelenül szaladó három ember indulás előtt megbeszélte mindent, így most apró kézjeleken kívül nem kellett szólniuk egymáshoz. Csupán akkor álltak meg és kuporodtak le egy beugró takarásában, amikor az erőd jól őrzött belső területéről eljutottak a barlangokhoz vezető külön út elejéhez.

- Százlépésenként egy-egy őrszem – súgta halkan a homályvadász. – Összesen öten a barlang szájáig. A távolság és a sötétség miatt egymást sem látják, erre én még rásegítek. Akkor a megbeszéltek szerint! Vigo, tiéd az első, a harmadik és az ötödik. Enyém a második és a negyedik, meg a cipekedés java. Lelle! Amint Vigo elindul a harmadikhoz, jöhetsz.

- Hosszú ájulásra van szükségünk, a kötelek ellenére is – jegyezte meg a lány.
- Azon leszünk – bólintott Vigo, majd Regőre nézett. – Kész?
- Indulhatsz.

Vigo gyors volt, nesztelen és sötét, mint egy éjszakai ragadozó. Az első ór csupán a tarkójára mért ütést érezte, azt már nem, hogy az éjruhás, összefogott hajú Őrző felfogja és a földre fekteti összecsukló testét – mindezt a legkisebb zaj nélkül. Regő ekkor rohant el mellettük, hogy néhány pillanattal később ugyanígy terítse le a mit sem sejtő, második őrt. Vigo sötétben is eligazodó szemeivel jól látta, hol tart Regő, s amikor a második ór is lehanyatlott, otthagyta az elsőt és futva indult a harmadikhoz. Őt Lelle váltotta fel, kezében az előkészített kötéllal; fa-elf része elég erőt adott törékeny testének, hogy gyorsan, ügyesen és nagyon szorosan megkötözze a magas termetű, ájultan még súlyosabb sárkányost. Bekötötte a száját, a szemét is, s amikor végzett, futott a másodikhoz. Még mellette térdelt, amikor Regő már visszafelé szaladt - ájulásba segítette a számára kijelölt másik őrt, s most visszatért a megkötözöttekért. Vigo hamarosan követte. A két férfi egymás után cipelte a barlangba a megkötözött, magatehetetlen sárkányosokat. Amikor mind az öt odabent volt, Vigo kiállt a barlang szájába és felnézett a tintafekete, csillagokkal teleszórt égre.

- Jöhettek! – üzent a gondolat hangján.

Halk surrogás hallatszott – előbb Jósél, majd a Luprintól kapott, erős mellvértet viselő Rico ereszkedett le melléjük, aki Shaunt is a hátán cipelte. Eddig odafent várakoztak, láthatatlanul, de beavatkozásra készen.

- Eddig minden simán ment – mondta Vigo és röpke mozdulattal megcirógatta a vállára ereszkedő tűzsólymot.

Egy pillanattal később mindannyian behúzódtak a barlangba, alakjukat elnyelte a Távozás Ösvényeinek kapuja. Halk sercegés, majd Regő kezében fellángolt a fáklya fénye. Gyorsan beljebb szaladtak a tágas, domborművekkel díszített falú folyosón, hogy odakintről ne lehessen látni a fényt – meg sem álltak, amíg egy hatalmas, boltozatos, kör alakú teremben nem találták magukat. Ahonnan tizenhárom járat indult a hegy mélye felé.

- Ez a Távozás Terme – mondta Rico és a terem közepén álló óriási kötömbre mutatott.

A barlang padlóján feküdt, de amikor jobban megnézték, láthatták, hogy valójában onnan nőtt ki. Egy kisebb szikla lehetett, amelyet simára, fényesre csiszoltak, majd a tetejébe belevésték a klán jelét – a lobogókon is látható, sziklába kapaszkodó, de kitárt szárnyú sárkány képét.

- A halottakat leplekbe burkolva, néhány órára erre a kőlapra fektetik – tette hozzá a sárkány. – Úgy tartják, az eltávozott lelke itt válik eggyé a vörös sárkánnyal, részese lesz a klánt védő hatalmas erőnek. Utána pedig a járatok valamelyikébe viszik. Ezek kisebb-nagyobb barlangtermekbe vezetnek, ahol a sírok vannak. Tizenhárom folyosó!

- Tizenhárom klán – jegyezte meg Vigo és a saját csomagját átvette Lelltől.

- Most elmélyedhetnénk abban, mi mindent jelent még számukra a tizenhármas... - horkant Rico.
- Ám inkább azt találjuk ki, de nagyon gyorsan, merre menjünk tovább! Talán érdemes lenne még egyszer megpróbálkozni a térképpel!

- Nem! - rázta a fejét Lelle, miközben visszadobta a homályvadász zsákját. - Regő árnyai ellenére is megérezte az úrnő, amikor használtam! Azonkívül nem tudna működni; túl sok és túl mély energiák kavarnak itt.

- Akkor döntsétek el! - Rico széttárta a karjait. - Melyiket válasszuk?

Lelle és Vigo egymásra pillantott, majd mindketten mély levegőt vettek és a maguk módján kerestek. Lelle váltott tekintetének fókuszán és a szíve alatt pihenő ezüstkötélre koncentrált - hamarosan meglátta a kékes derengésben ívelő, finoman pulzáló, ezüstös kígyót. Vigo ezalatt az ösztöneit hívta, s felidézte a látomását - mintha tűz perzselte volna végig a testét, mintha sólyom vijjogott volna a fülében. És megérezte.

- Az lesz a jó! - mondták egyszerre, s előrelelendülő kezük ugyanarra a járatra mutatott.

- Ezt nevezem én összhangnak! - Rico elégedetten bólintott. - Visszavonom, amit mondtam! Ezen a téren láthatóan fejlődtek valamicskét!

- A keresésre gondolsz vagy az összhangra? - mosolyodott el Lelle.

- Is-is. Menjünk!

Regő indult előre a fáklyával. Őt követte Rico, elcsendesedve, éles figyelemmel. Lelle volt a harmadik, nyaka körül a mókussal, még mindig váltott állapotban, az ezüstkötelet figyelve. A sort Vigo zárta, vállán Jószállal. A madár is, az Őrző is szabadjára engedte az ösztöneit - jó darabon érzékelték a környezetüket, maguk előtt is, a hátuk mögött is. Hosszú, kanyargós út várt rájuk, egyre beljebb és beljebb a hegy - a föld! - szíve felé. A folyosók sima falúak és tágasak voltak, de sírokat csak a kisebb-nagyobb barlangtermekben láttak. Hatalmas, simára csiszolt kőlapok takarták el a barlang falába vagy padlójába vájt kis fülkéket - s a kőlapokon mindenütt domborművek. Volt, amelyiken az eltávozott életnagyságú alakja, volt, amelyeken fegyverek, s volt jópár, amelyeken sárkányok szerepeltek. A kis csapat minden teremben megtorpant, megvárva az ösztönös keresés eredményét.

- Tovább! - vezényelt Vigo, s Lelle rábólintott.

Már jó ideje mehettek, amikor az egyik sima falú járat közepén a homályvadász állt meg. Átvette a fáklyát a bal kezébe, a jobbát pedig behajlította.

- Valami van előttünk - mondta csendesén. - Lüktetni kezdett a sebem.

- Igen, érzem - mondta Lelle és megérintette a homlokát.

- Mintha kicsiny, de erős dobok szólaltak volna meg a fejében.

- Tovább kell mennünk - Vigo kihúzta magát, úgy érezte, pezsegni kezd a vére. - Az ösztöneim azt súgják, jó úton járunk.

Továbbmentek – s a szokatlanul hosszúra nyúló folyosó végén a korábbiaknál tágasabb terembe léptek. Itt csak a falak mentén sorakoztak a kőlapok, s mindegyiket trónus-alakúra faragták. A hátlapba ezúttal mindenhol a halott alakját vésték – csupa szálas termetű, felfegyverzett harcost. S a harcosok alakja körül, mindenféle jelek – apró sárkányok, nyílhegyre emlékeztető faragványok, összefonódó, a tetoválásokra hasonlító minták.

- A Vezérek Terme! – sóhajtotta Rico, s arrébb tolva a terem bejáratánál álló Regőt, belépett.

S abban a pillanatban addig narancsos-barnás bőre vérvörösre változott. Felkapta a fejét, mintha körbeszimatolt volna – majd vigyorogva hátrafordult.

- Gyertek, ezt kóstoljátok meg! – hangja is izzott.

Először a homályvadász, majd Vigo is követte. Lelle csak annyit látott, hogy megrázkódnak, kihúzzák magukat, szemükben különös lángok lobbannak. Mintha valamiféle láthatatlan erő töltené fel őket.

- Gyere gyöngyöm, ezt neked is érezned kell! – mondta Rico.

A villanó szemű Vigo pedig a kezét nyújtotta. *Mi történik itt?* – kérdezte magától a lány, s hogy megértse, belépett a terembe. És megértette... Nagyjából abban a pillanatban, amikor összegörnyedt a rázúduló súlytól. Kiesett a váltott látásból, elvesztette a szeme elől az ezüstkötelet. De néhány pillanatra az egész világot elvesztette a szeme elől... Elsötétült előtte minden, rohanó vérének izzása majd szétfeszítette a mellkasát, a fejét szinte széthasította a fülében, halántékánál dübörgő örült dobolás! Összerogyott a padlón, s csak akkor tért magához, amikor a kipirult arcú, láthatóan erőteljes duzzadó Vigo és Regő az egyik sírtrónusra ültették.

- A férfias örvény – mondta halkan.

- A micsoda? – hajolt az arcához Vigo, olyan közel, hogy Lelle kissé hátrahőkölt.

- Loreena beszélt erről. Háromféle energiaörvény van, s az egyiknek ezek közül áradó, tüzes, férfias ereje van. Harcosoknak való...

- Persze! – Rico lendületes ugrással egy másik sírtrónusra telepedett. – Mi más is lehetne a Vezérek Termében! Esküszöm, soha ilyen energikusnak nem éreztem magam!

- Én pedig soha ilyen kiütöttek... - jegyezte meg Lelle és a tenyerét a homlokára szorította. – Elvesztettem az ezüstkötelet, s amíg itt vagyunk, nem is fogom újra látni! Talán utána sem...

- Te mondtad, hogy ez az energia harcosoknak való – Vigo ellépett a lánytól, körbenézett a teremben. – Benned pedig nem ilyen erő mozog. Álmaid, látomásaid vannak, érzékeny vagy és gyűlölöd a békétlenséget. Mint a víz... mint a hold. De itt tűz áramlik!

- Nos, ha Lelle elvesztette a jelet, akkor te mondd meg Vigo, merre tovább – szólott Regő, aki szálasabbnak és erőteljesebbnek tűnt, mint eddig bármikor. – Ami itt van, táplál minket, férfiakat. Kitartást ad a testemnek, lendületet a szívemnek, forró pezsgést a véremnek. A Vezérek Terme valóban vezéreket ad a világnak... Ám Duir nincs itt.

Vigo bölintott, néhány hosszú lépéssel a barlangterem másik oldalához, az ott induló járathoz lépett. Besétált a sötét folyosóba, kilépett az energiaörvény hatóköréből. Az áradó energia megmaradt a testében, de a feje azonnal hűvösebb lett – és tisztán érezte, hogy a jel, a nyom, amit eddig az ösztöneivel követett, nem folytatódik ebben a járatban. Visszatért a terembe, körbenézett a társain.

- Arrafelé nincs tovább – mondta egyszerűen. – A nyom itt van a teremben, s vagy itt ér véget, vagy másfelé folytatódik.

- Nincs más járat azon kívül, csak amin jöttünk. Menjünk vissza? – kérdezte a homályvadász.

- Nem – Vigo a fejét rázta és Lellére nézett. – Ide kellett jönnünk.

Lelle felpillantott, s bár zúgó feje a váltott látást nem tette lehetővé, gondolkodni azért még tudott.

- Jó helyen vagyunk – mondta csendesen. – És jó nyomon járunk. Ez itt Loreena úrnő első akadály, felhasználta hozzá az itt felfakadó energia-örvényt. Nagyon okos... és nagyon erős. Ebben a teremben minden nő elakadna, hacsak nem harcos. Ő az, én nem. S ha csak rám bízátok volna a keresést, ha a látomásokra, az én érzékenységre építettünk volna, most elérte volna a célját. Vigo, az én képességeim ebben az energiában elégnék. Neked kell megtalálnod az utat! És az itt van, valahol ebben a teremben.

- Ha itt is van, olyan nagy az energia kavargása, hogy nekem sem lesz könnyű rálelni.

- Akkor az ösztöneid helyett esetleg használd a fejedet – jegyezte meg Rico.

Vöröslő bőrével, kényelmesen elterpeszkedve ült az egyik sírtrónuson, de Vigo villanó tekintetét látva gyorsan felvette a töprengő bölcs pozícióját – állát a tenyerére támasztotta és hangosan gondolkodni kezdett.

- Ha a folytatás nem nyilvánvaló, akkor bizonyára rejtett.

- Ez minden, ami tőled telik? – kérdezte gunyorosan Regő, majd a fáklyát magasra tartva a sírokat kezdte vizsgálni. – Átjárót keresünk.

- És nem tudhatjuk, mit is rejtenek valójában a kőlapok – bölintott Vigo és ő is a sírokat kezdte vizsgálni. – Tegyük fel, hogy akad olyan sír, amelyik nem igazi. S ha nem szájhagyomány útján adják tovább a beavatottak, hogy melyik az, akkor valahogy meg kellett jelölniük.

- Hát jelek vannak itt! – Rico széttárta a karját. – Nézd csak meg! Tucatnyi sárkány mindegyik kőlapon, tetoválasok, fogak...

- Fogak?! – Vigo a sárkány felé pördült. – Ezekre a nyílhegyekre gondolsz?

- Azok nem nyílhegyek! Fogak! Sárkányfogak! Szeretik minden sírra rátenni...

- Mert a sárkányosok az elvetett sárkányfogakból születnek – Vigo összehúzta a szemöldökét. – De nem ugyanannyi fog van a sírokon. Ezen itt öt, azon nyolc, még eggyel arrébb tizenhárom...

Hirtelen megállt. Előbb Lellére nézett, akinek úgy tűzelt az arca, mintha magas láza lenne; megvárta a lány bölintását, s csak akkor pillantott Ricora.

- Most talán mesélhetnél egy keveset arról, mit is jelent a sárkányosoknak a tizenhármas.

- Röviden: a teljességet.

- És hosszabban? – Regő is a sárkány felé fordult.

- Minden a tizenhármas köré épül náluk. Tizenhárom klán adja a népüket. Tizenhárom holdhónapból áll az évük. Tizenhárom teraszra épült a Sárkányfészek. A teljes világ, a teljes év szimbóluma. Az emberi élet szakaszait is tizenhárom éves váltakozással mérik.

- Egy teljes ciklus. Tizenhárom év alatt körbeér minden – Vigo elgondolkodva újra arra sírra nézett, amin tizenhárom nyílhegy volt.

- Ha ez a kezdet és a vég száma, talán nem egy eltávozottat rejtettek a kőlap mögé – bólintott Regő is. – Hanem annál többet.

- Egy átjárót. Hozd közelebb a fáklyát Regő! – kérte Vigo.

- Várj egy pillanatot! – szólt rá Rico. – Egy dolgot még tudnod kell! Mialatt beszéltek róla, eszembe jutott, hogy a kutakodásom során én is olvastam rejtett átjárókról. A sárkányosok szívesen használnak ilyesmit, a föld felett is, a föld alatt is. S bár különböző módon lehet megnyitni őket, van egy dolog, ami mindegyikben közös: csak egyszer próbálkozhatsz! Mert ha elsőre nem találsz el a jó megoldást, a rejtékajtó nyithatatlanul válik, olyannyira, hogy csak a klán vezetőjének áldása és akarata teszi újra járhatóvá. Hát jól gondold meg, mit teszel!

Így hát Vigo nem nyomkodta végig a faragványokat, nem próbálta feszegetni a kőlapot – érezte, hogy a megoldás egyszerűbb, de szimbolikusabb is. Sárkányfogak... sárkányok. Három sárkány volt a kőlapon. Egy a faragott alak lába alatt, egy a feje fölött és egy a szívénél. Eszébe jutott mindaz, amit Calum mondott. *Összefonódunk, mindvégig.* Habozás nélkül a kőharcos mellkasán, a szívnél lévő sárkányt érintette meg – égető forróság csapott a tenyerébe, majd halk kattanással, port kavarva a trónus elfordult saját tengelye körül. És mögötte ott volt az átjáró – sötét, hűvös és csendes. Túl csendes... Vigo odalépett a nyíláshoz és benézett.

- Látsz valamit? – kérdezte Lelle.

-Innen nem. Beljebb megyek – felelte Vigo.

Elhárította a Regő által nyújtott fáklyát és belépett a sötétségbe – s addig sétált előre, míg teljesen körbevette a hűvös, áthatolhatatlan feketeség. A feje most is kitisztult, de a testében, lelkében magasan lobogott a tűz; az energiaörvény hatása annál erősebb lett, minél többet tartózkodott a területén. És életre keltett benne valamit. Nagyon hasonlított a látomásában látott, jövőbeli énjéhez – bár annyira még mindig nem volt erős. Ahhoz viszont elegendőnek bizonyult, hogy kiemelje önmagából. Érezte a testét, de valahogy másképp; és minden pezsgés ellenére csönd volt a bensőjében – étellel, nyugalommal teli csendesség. És béke! Az a béke, amit csak a tüzet, az erőt jól használó harcos érezhet. Nem volt helye aggodalomnak. Nem volt félelem. Gondolatok sem... Nem gondolt már az esetleges üldözőkre, az egyre közeledő összecsapásra – tudta, hogy lesz! -, de még arra sem, mi van a teremben lévő társaival. A küldetés létezett. A feladat, amelyért elindult, s

amelyet most megtalált. Az igazság, a segítség, a becsület... és a jó harc ereje. A teremben örvénylő energia megmutatta és lehetővé tette, hogy megértse és átélje, mit jelent olyan harcosnak lenni, aki önmagával összhangban és az ég áldásával küzd. Elképesztő érzés volt... és mégis higgadt, kiegyensúlyozott. Ösztöneit ezzel a lélekjelenléttel teli állapotban eresztette szabadon és tudta, nem ez az útjuk. Visszatért a terembe, s az újra nekizúduló energia sem tudta már kibillenteni. Regőre nézett és megrázta a fejét. A homályvadász nem kérdezett semmit – ők ketten úgy voltak képesek megérteni egymást, mint még soha. Mint ahogy Regéccel értették meg egymást Hidegpusztá utolsó Súlyomtermében, szemben állva a Boszorkánymesterrel... S más okból, más kapocs segítségével, de értette Lelle is.

- Ez sem jó? – kérdezte halkán.

- Átjárónak átjáró, de nem az, amit mi keresünk – felelte röviden Vigo.

- Akkor lennie kell még egynek! – állapította meg bölcsen Rico, miközben a két férfi már újra a sírokat vizsgálta.

Végignézték mindegyiket, s végül egyszerre álltak meg Rico előtt. A sárkány először felnézett rájuk, majd a háta mögé, a kőlapra pislantott.

- Rajta ülök? – kérdezte, majd elvigyorodott. – Látjátok, rögtön a megfelelő helyet választottam!

- Dicsérjük az ösztöneidet! – Vigo halványan elmosolyodott. – De most állj fel, hogy megnézhessük.

Rico feltápászkodott, Lelléhez sétált, s ráült annak a trónus-sírnak a karfájára.

- Ez azért egészen más, mint az előző – állapította meg onnét.

S úgy tűnt, igaza van. Ezen a kőlapon is ott volt a faragott harcos alakja, de a körülötte lévő minta egészen más volt. A tizenhárom fog sem egy csoportban helyezkedett el, mint az előzőn. Három-három fog a felső sarkokban, három-három az alsókban és egy egészen alul, a harcos lába alatt, erősen elmosódva. A sarkokban elhelyezett fogak mellett más jelek is szerepeltek. Alul, a harcos bal lába mellett két egyenes, keresztvas nélkülinek tűnő kard keresztezte egymást. A jobb lába mellett egy sárkány. A feje bal oldalán egy vágató ló, szájában rövid, kétélű csatabárdal. A jobb oldalon pedig egy kiterjesztett szárnyú súlyom, csőrében nyíllal. A harcos szívéen itt is feküdt egy faragott sárkány, de a kőlapot néző Vigo biztosan érezte, nem ugyanaz a kinyitás módja.

- Jutottál valamire? – érdeklődött Rico. – Tudod, csak azért kérdezem, mert hamarosan éjfél és őrségváltás... Persze nem siettetni akarlak!

- Ez más módon fog nyílni – Vigot nem hozták ki a nyugalmából a gunyoros szavak. – A fogakat csoportokra osztották...

- És a mellettük lévő jelek? – kérdezte Lelle.

Vigo Calum szavaira gondolt és elmosolyodott.

- A vár ura azt mondta nekem, hogy a yillek testvérnépek, s úgy fonódnak össze, mint ahogy az ujjaidat fűzöd egybe. Ezt a követ a négy yill nép jele teszi különlegessé. Alul a sárkány a

sárkányosokat jelzi. A két kard a katanákat, a kard népét a Víz Köréből. Fent a sólyom a nyílveesszővel, nem is lehet más, mint a jazigok. A ló pedig, azzal a bárdal bizonyára a Nagy Szél fiait jelzi. Föld és víz, tűz és levegő.

- És melyik nyitja az ajtót? – kérdezte Regő. – Esetleg mind a négy egyszerre?

Vigo hallgatott egy keveset, gondolkodott.

- A négy yill mellett összesen csak tizenkét fog van – mondta végül. – De mert ez a sárkányosok rejtekajtója, s mert számukra a tizenhármasság a teljesség, ne feledkezzünk meg az utolsó fogról. Legalul, elmosódva...

- Eltemetve a föld mélyére – jegyezte meg Lelle.

Vigo a lányra nézett, összevillant a tekintetük, egyszerre nyílt a mosolyuk.

- A legendájuk szerint a sárkányok a földbe vetett sárkányfogakból születnek – Vigo újra arra az egyetlen fogra nézett. – A föld mélyéről sarjad az új élet. Ezt tanította meg nekem Sárkányasszony.

Előrenyúlt és megérintette a magányos fogat. Csak egy pillanatot kellett várniuk a súrlódó hangra – a kőlap megmozdult és elforgott a tengelye mentén. Mögötte pedig ott ásított egy újabb átjáró sötét torka.

- Ez lesz a jó? – érdeklődött Rico és leugrott a földre.

Vigo most sem habozott, belépett a járatba. És azonnal megérezte... ugyanaz a vibrálás, mint ami ide vezette! A lánggyűrű képe a szívében és a sólyom hangja a fülében!

- Megtaláltuk – mondta egyszerűen.

Regő Vigo mellé lépett és átadta a fáklyát.

- Te menj elől, hogy követhesd a nyomot. Én maradok a végére.

Vigo bólintott. Megvárta, amíg az izgatottnak tűnő sárkány mögéje kacsázik, amíg a homályvadász karját elutasító Lelle egyedül talpra áll és a járatba sétál, s amíg Regő könnyedén beforgatja mögöttük a súlyos kőlapot.

- Most már közel vagyunk – jegyezte meg és a hangja mélyen visszhangzott az immár szűk falak között.

Magasra tartotta a fáklyát és elindult.

A járat néhai készítői itt már nem fárasztották magukat azzal, hogy simára csiszolják a falakat, csupán arra ügyeltek, hogy járható legyen. A nyers kövek egészen előredomborodtak, különösen fejmagasságban. Néhol legömbölyítette, lekoptatta őket az idő és a használat ereje, de néhol olyan élesek voltak, mint a borotva. Vigo lassú, óvatos léptekkel haladt elől, mindig felhívta a mögötte lépkedők figyelmét a veszélyesebb helyekre.

- Mégis, hogyan cipeltek itt át egy magatehetetlen sebesültet? – horkantott fel Rico egy különösen szűk résznél, ahol csak kissé oldalazva értek át. – Ráadásul egy szépen megtermett jazigot?! Ezt mondjátok meg nekem!

- A hogyan most nem fontos – jegyezte meg hátul Regő.

- A hogyan mindig fontos, homályvadász barátom! – vágott vissza a sárkány. – Akkor is, ha csak utólag értjük meg!

- Akkor gondolkozz rajta és menj tovább. Amíg oda nem érünk...

S bár az út talán rövidebb volt annál, mint amelyik a Vezérek Termébe vezetett, de ezt nem érezték. A szűk járat, a fáklya fénykörén kívüli, egyre mélyülő sötétség hozzatette a magáét... Az elől lépkedő Vigo volt az, aki leghamarabb megérezte a közelgő változást.

- Van előttünk valami. Nem olyan, mint a Vezérek Termében, de hasonló.

- Akkor egy újabb energiaörvény lesz ott – vélte a sárkány. – Akad itt belőlük a föld alatt.

- Nagyon remélem, valóban nem olyan, mint az előző – mondta halkán Lelle. – Még mindig nem vagyok képes váltott tekintettel figyelni és a megérezéseim is némák, mint a sír.

- Nem szabadott volna, hogy a férfias energia így kiüssön – jegyezte meg Regő. – Ez azt jelzi, hogy minden erőd és képességed ellenére nincs egyensúly a lelkedben, hogy elnyomod a tetterős feledet.

- Kordában tartom! – vágott vissza a lány.

- Olyan erős kordában, hogy hovatovább megfojtod!

Lelle megtorpant, megpördült és farkasszemet nézett a homályvadással.

- A tűz, ami bennem és benned is lobog, nem csak táplálni, de pusztítani is tud! – felelte élesen. – Neked magyarázzam? És én félem az erő pusztító oldalát! Félem, mert képes lennék rá! Így hát Regő, csak akkor kérd számon rajtam a férfias erő hiányát, ha te képes vagy magadba engedni a szeretet erejét!

- Nem én fogom számon kérni rajtad – felelte csendesen a jazig. – Hanem az élet.

Erre Lelle csak megrázta a fejét és elfordult. Pár lépés után mindannyian, még a lány is, megérezték, amiről Vigo beszélt. Néhány pillanatig súlyként nehezedett rájuk, miként minden energiadús hely ereje, de hamarosan kellemes, finom áramlássá csitult.

- Ez valóban más! – sóhajtott Lelle, amikor a szűk járatból egy jóval tágasabb, nyers falú barlangba léptek. – Úgy hiszem, ezt nevezte az úrnő semleges, kiegyenlített energiának, amelyben egyensúlyban van a férfias és a nőies rész. Azt is mondta, hogy ezt a legkönnyebb elviselni... Igaza volt.

- Hát éld át! – Regő körbefordult, hogy felmérje a helyet. – Erről az egyensúlyról beszéltem az előbb!

- Mindannyiunknak van mit tanulnia ettől a helytől – zárta le a vitát Vigo.

A homályvadász a homlokához emelte a kezét, tisztelgés gyanánt és nem szólt többet.

- Ez nekem is kedvemre való hely! – Rico halkan megkocogtatta a mellvértjét. – Maradjunk és töltekezzünk egy kicsit. Úgy látom, ez még az állataitoknak is jót tesz!

S valóban. Shaun és Jósze, akik a felszíni, szabad világot szerették leginkább, s a barlangok mélyét csupán társaik miatt vállalták, láthatóan örömmel fürödtek a hely erejében. A barlang – az örvényt leszámítva – érdektelennek tűnt, domborodó, hűvös köveivel. Vigo belül, a lelke mélyén mégis megborzongott és a nyakában mintha finoman rándult volna az amulett. Mi lehet itt? A választ Lelle adta meg... A lány éppen a teremben sétálgatott, meg-megérintve a kiálló sziklákat, amikor az egyik kő megmozdult a keze alatt, s a következő pillanatban fent a magasban egy hatalmas sziklaszem pattant fel és nézett le metszően. Lelle önkéntelenül felkiáltott és hátraugrott. Mire a többiek odafordultak, már felnyílt a másik óriási szempár is. Majd még egy... és még egy... S mielőtt felocsúdhattak volna a döbbenetből és reagálhattak volna, csikorgó, hideglelős hang hallatszott – mint amikor nyers kövek surlódnak egymáshoz -, majd a fal is megmozdult. A kövek alakokká rendeződtek és előléptek! Tizenhárom óriási kőszobor! A fejük a plafont verte, s csak a karjuk olyan vastag volt, mint Lelle maga! Körben álltak, elzárva előlük a továbbjutás és a visszajutás lehetőségét is. Egy rövid ideig csak lenéztek a gyorsan egymáshoz húzódó négy alakra és a két erőállatra, majd megindultak... Lassú, csikorgó léptekkel – és minden egyes lépéssel szorosabbra vonták a kört!

- Tényleg jó hely! – Rico bőre gyorsan vörösödött. – Még a falakat is életre kelti!

- Csapda! – kiáltotta Vigo és a hátához húzta Lellét. – Megérezték, hogy nem az építők népéhez tartozunk!

- Na de hogy jutunk ki?! – a sárkány harciasan füstöt fújt az orrán. – Úgy értem, mielőtt még húspépet csinálnak belőlünk?!

- Kell valami, ami úrrá lesz a kövön! – Regő kirántotta a kardját és előhívta az árnyait, hogy a gomolygás elbizonytalanítsa a monstrumokat.

S ennél többre nem is volt elég; mert ugyan morgolódni kezdtek – öblös, feneketlenül mély hangon -, s szemüket ide-oda forgatva próbálták pontosan betájolni őket, de nem álltak meg.

- Jósze! Shaun! Ti még kiferetek közöttük! – kiáltott hirtelen Vigo. – Nézzétek meg, kintről lehet-e tenni valamit! Mert a kardom aligha aprítja fel ezeket...

A sólyom és a mokus, mint a villám kisuhant a vállak fölött és a lábak között, s hiába kaptak utánuk a kőszobrok, el nem érhatték őket. De megoldás odakintről sem kínálkozott – nem üzenhetett mást az egyre dühödtebb két állat. A kör egyre szorosabbra záródott...

- Nincs más mód! Nekünk kell megtenni, amire képesek vagyunk! – kiáltott az immár éjfekete bőrű Rico és felrepült. – Támadás!

Nem kímélte magát. Tüzet fújt, égette-pörkölte az óriási szobrok arcát, leginkább a szemüknél próbálkozott, de a lángok nem fogtak a köveken! A föld mélyének ereje meg tudta ölni a tüzet... Amint Lelle látta, hogy a sárkány nem ér célt, szabadjára engedte a dühét – másképp, szelídebben

most képtelen volt előhívni magából a vadont. A csat felfénylett sötét ruháján és a fák ereje nekizúdult a monstrumoknak – és egy pillanatra, egyetlen szemvillanásnyi időre meglökte, visszatartotta őket, hogy aztán még gyorsabban csosszanjanak előre. A föld mélyének ereje magába nyelte a fák mindent elsőprő, árvízszerű áradatát! Lelle próbálkozott még néhányszor, amíg Vigo erősen meg nem rázta a vállát.

- Elég lesz!

- Nem fog rajtuk! – kiáltott a lány. – Nem tudom kibillenteni a helyéről a követ és a földet!

A földet! Vigo felkapta a fejét és lázasan járt az agya. A kardját és a botját nem is használta, tudta, érezte, hogy felesleges lenne. A föld erejét nem lehet így megfékezni! Regő ezalatt újra az árnyakkal próbálkozott, a szobrok szeméhez küldte őket – s bár a tájékozódási képességüket sikerült megzavarnia, egyben fel is dühítette őket. Mert a föld ereje a levegő árnyain is úrrá lett a maga módján. Nem láttak, hát csapkodni kezdtek maguk körül – Regő az utolsó pillanatban rántotta Lellét a földre, mielőtt az egyik kőököl fejbe csapta volna. A levegőben repkedő Ricot azonban eltalálták a mellkasán, s a hegynyi ütés kis híján a földbe döngölte a sárkányt. Az életét a mellvértjének köszönhette – megóvta attól, hogy szétzúzzák a testét!

- Luprin! Luprin! – motyogta a kába sárkány, miközben Vigo maga mellé húzta. – Vén cimbor! Mester vagy!

- Rico! Rico térj magadhoz! – Vigo habozás és kímélet nélkül felképezte a sárkányt.

- Minek? Pár perc múlva csak egy lapossá taposott vért marad belőlem! A földön nem vehetsz erőt!

Vigo szeme megvillant, s mintha lelassult volna körülötte minden. Egyszerre látta a kőszobrok óriási lábát, Regő kesernyés, mégis nyugodttá simuló arcát, mellyel felkészült a halálra. Látta Ricot, az ütestől még kissé homályos tekintetét, feketéből homokszínűvé halványuló bőrét. És látta Lellét – az egyetlen, aki viszonzta a pillantását. Volt a tekintetében félelem, ez a földre esett, utolsót lobbanó fáklya fényében is jól látszott. De volt ott más is, és Vigo ráébredt: Lelle még nem adta fel! Még hisz abban, hogy meg tudják állítani a földet! De hogyan?! A fáklya sercegeve kialudt, sötétség borult rájuk... S akkor hatalmasat rándult nyakában az egyre súlyosabbá váló amulett és örült sebességgel rohanó gondolatai között felbukkant egy emlék. A föld át tudja alakítani a sötétséget! – hallotta újra Sárkányasszony hangját. Átalakítani... átalakulni... a részévé válni... A sárkányok! A sárkányerő képes úrrá lenni a földön, hiszen maga is onnan vétetett! S nekik volt egy sárkányuk! Vigo kitapogatta Rico vállát a sötétben és keményen megrázta.

- Gyerünk Rico! – ordította az arcába. – Te menthetsz meg minket! A sárkányerő úrrá lesz a kővön! Állítsd meg őket!

- Hogyan? Ebben a halotti feketeségben még téged sem látlok!

Mintegy végszóra ezüstös fény villant, tiszta és gyönyörű – Lelle ujján a csillaggyűrű!

- Állítsd meg őket!

A monstrumok ekkor már egészen fölöttük voltak, teljesen össze kellett húzódnuk, hogy még ne tapossanak rájuk.

- De hogyan?! – ordította vissza izzó haraggal Rico.

- Válj a részévé! Válj a kövek részévé!

A sárkánynak egyetlen pillanat kellett, míg megértette – s még egy, amíg habozás nélkül cselekedett. Nyílegyenesen felröppent – ennyire volt még helye -, majd az egyik kőszobor felé fordult.

- A szívét! – kiáltotta utána Lelle.

Rico becsapódott... S mert ezúttal nem harcolni akart, képes volt arra, amire a nagy sárkányok, a yillek – eggyé vált a kővel! Egy röpke ideig azt hitték, elkéstek, a szobrok szinte már végzetesen maguk közé szorították őket! És akkor hirtelen megálltak... Olyan váratlanul jött a csend és a mozdulatlanság, hogy szinte súlyként szakadt rájuk! Odafent már összeért az óriások feje, mellkasa, ott lent, ahol ők álltak, még éppen egy szűk kis vájat volt a lábaik hajlatában – itt állt a három sötét ruhás ember, levegő után kapkodva. Először nem is merték elhinni... elkapták a legeslegutolsó pillanatot! Lelle az őt szorító monstrum térdének támasztotta a homlokát, Vigo és Regő összenézett a feje fölött, a gyűrű adta tiszta, páraszerű derengésben. Majd újra morajlás hallatszott, az óriások megmozdultak – és lassan hátrálni kezdtek!

- Amint a lábaik között szabaddá válik az út, rohanunk! – súgta Vigo és a szeme máris a járatot kereste.

Nem kellett sokáig várniuk. A kővé lett Rico gyorsan és pontosan uralta és irányította a kőszobrokat, egy-két perc múlva lehetővé téve a menekülést. Jószerű éles vijjogással érkezett, majd továbbshant a járat irányába, a többiek futva követték. Amint beértek a számukra biztonságot jelentő szűk járatba, Vigo visszakiáltott a barlangba.

- Gyere Rico!

Olyan könnyedén vált el a monstrum mellkasától, olyan gyorsan változott vissza sziklából diadalmas, narancsvörös gyíksárkánnyá, mintha világ életében ezt gyakorolta volna! Az óriás szobrok újra felmorrantak, feladatukhoz híven ismét támadásba lendültek, de Rico két szárnycsapással és egy szép ívű, éles fordulóval besuhant a társait rejtő járatba – végképp legyőzve ezzel a támadókat és erősebbé téve önmagát. Lelle szorította először magához, majd Vigo és a homályvadász is megszorongatták a vállát. Az ezüstös fényben jól látszott Rico ragyogó szeme, elégedett mosolya.

- Nagy voltál! – mondta neki halvány mosollyal a szálas jazig. – Nagyobb, mint az összes yill sárkány együttvéve! Tartozom neked egy élettelle!

- Szerény leszek! – Rico vigyora még szélesebb lett. – Legyen csak egy fél élet. Megosztom Vigoval, végül is övé volt az ötlet!

- Tovább kéne mennünk – jegyezte meg Vigo.

- Ez az, amit úgy szeretek benned! – Rico füstöt fújt. – Nehezen bírod az elismerést! Bezzeg ha Lelle téged ölelgetett volna...

- Megtette máskor – mosolyodott el Vigo. – S ha életben maradunk, talán megteszi újra, de most akkor is tovább kell mennünk!

- Két örvényen átjutottunk... – jegyezte meg a lány. – De azt súgja a szívem és az eszem, hogy lesz még egy harmadik. Ami kétszer megtörtént, megtörténik harmadszorra is.

- Így igaz – bólintott Rico és megigazította a vértjét. – Az elsőnél trónussírok, a másodiknál kőmonstrumok... Mégis, mi várhat bennünket a harmadiknál?!

- Tartok attól, hogy a harmadik lesz a legkevésbé látványos – pillantott fel Regő. – Azt hiszed, túl vagy a legrosszabbon. S akkor jön még egy, ami egyszerűnek tűnik...

- De az lesz a legnehezebb – fejezte be Lelle.

S csak magában tette hozzá: Az elsőn átvitt a két férfi, a másodikon a sárkány, a harmadik az enyém lesz! Lehúzta az ujjáról a csillaggyűrűt és Vigonak nyújtotta.

- Te mész elől, legyen nálad!

S ahogy a kis csapat élén, a szűk járatban lépkedett, s a társai nem láthatták az arcát, Vigo elkomorodott. Mert ahogy Rico visszatért hozzájuk, diadalmas mosolyával, eszébe jutott még valami. Valami, amit Liur mondott. *Dúrt nem ébresztheti fel, csak a dal, a gyógyítás, a föld és a vér együttes ereje!* Négyen voltak... A király szívének szóló dalt csak egy másik jázig ismerheti. A gyógyítás maga Lelle. S az előbb kiderült, hogy Rico a föld ereje. Így hát számára a vér maradt... A saját vérét kell adnia a királyért, hogy visszatérhessen az élők közé! S hogy a vérén kívül az életét is oda kell-e adnia? Ezt nem tudta... s a lehetséges válaszok súlyát nem akarta megosztani a többiekkel. A harmadik akadály olyan gyorsan követte a másodikat, hogy megtorpantak. A járat egy éles kanyar után váratlanul kiszélesedett, s bár nem vált teremnyi méretűvé, azért féltucatnyi ember elfért volna egymás mellett... és átsétálhatott volna a fényfüggönyön. Ez várt rájuk... A járatot teljes szélességében és magasságában kitöltő, ezüstösen derengő fényfüggöny. Csak pár lépésnyinek tűnt – mögötte jól láthatóan felsejlettek a folytatódó járat falának kövei. Csak pár lépés egy ilyen gyönyörű, derengő fényben, amely nagyon hasonlított Lelle csillaggyűrűjének ragyogásához. Talán valóban nem volt olyan látványos, mint a trónussírokkal teli terem, vagy a sétáló kőszobrok félelmetessége. Valóban egyszerűnek tűnt... épp úgy, ahogy Regő mondta.

- Ez lenne a harmadik akadály? – kérdezte kissé hetykén Rico.

Igyekezett, hogy ne bízza el magát előző sikere miatt, de nem tudta félelmetesnek vagy veszélyesnek látni a fényfüggönyt.

- Erről beszéltem – jegyezte meg csendesén a homályvadász és megdörzsölte egyre jobban bizsergő jobb karját.

- És mi lesz itt a veszély? Vigo, mit érzel?

- Csupán annyit, hogy ez is egy energiaörvény – Vigo az oldalára szorította a tenyerét, mert neki pedig a dobroc-sebe lüktetett finoman. – Át kell rajta mennünk. S hogy veszélyes-e? Az eszem azt súgja, hogy biztosan, de az ösztöneim nem jeleznek semmit.

- És nincs benne homály – tette hozzá Regő. – Nincs benne sötétség, nincs benne gonoszság! Tiszta...

- Akkor miért kéne félnünk tőle? – nézett egyikről a másikra Rico. – Együtt menjünk vagy egymás után?

- Lelle? – nézett Vigo a feltűnően hallgató lányra.

Lelle az ezüstös fényt figyelte, érezte az erejét, miként úgy tűnt, a többiek nem! Láta a derengésben gomolygó lehetetlen finom párát és megborzongott.

- Lelle? – kérdezte újra, ezúttal erőteljesebben Vigo.

Most már Rico és Regő is őt nézte.

- Pontosan ilyen fénnel van körülzárva Duir is – kezdte halkán a lány. – Ez itt szintisztán Loreena erejének bizonyítéka, benne gomolyog az őt is körülölelő ezüstös pára. Igen, ez a harmadik energiaörvény, a nőies erejű...

- Akkor nem lesz nehéz dolgunk, lásd be gyöngyöm! – mosolyodott el a sárkány. – Mindhárom társad őszinte hódolója a női nemnek és az ilyen tiszta energiáknak!

- Nem biztos, hogy az most elég – jegyezte meg a lány. – Nekem kell előre mennem!

Jószél és Shaun azonban megelőzte. Mintha összebeszéltek volna, olyan egyszerre mozdultak meg. A mókusz lekúszott Lelle nyakából, a sólyom felreppent Vigo válláról – s egy pillanat alatt, minden baj és gát nélkül átjutottak a fényen.

- Na látod! – vágta rá Rico. – Te csak tartogasd az erődöt a királyra. Megnézem én.

S mielőtt Lelle vagy akár a többiek megakadályozhatták volna, a sárkány habozás nélkül besétált a fényfüggönybe. Egy pillanatig nem történt semmi. Rico megállt a ragyogás közepén, bőre átvette a tündöklő, finom, ezüstös színt. Aztán borzongani kezdett... először finoman, majd egyre erősebben. Végül letérdelt, összegörnyedt a ragyogás közepén, fejét lehajtotta, a válla rázkódott. Lelle azonnal megértette, a két férfinak néhány pillanattal több kellett, hogy rádöbbenjen: Rico sír! Lelle nem várt tovább, a sárkányhoz szaladt. Amint beért az energia terébe, őt is átjárta a borzongás. Átjárta a nagyon tiszta, nagyon mély erő! A szeme könnybe lábadt, fejét hátravetette, szívét kitárta, hogy még jobban át tudja élni. Mert ez az ő energiája volt! Tele békességgel, szelíd erővel, megértéssel... és szeretettel! A befogadó, átölelő, feltétel nélküli szeretet elképesztő erejével!

- Ez túl sok! – nyöszörögte Rico. – Engem soha, soha nem szeretett így senki! Nem is tudtam, hogy lehet ennyire szeretni! Hát ez van a lelkekben?!

Lelle letérdelt Rico mellé, magához húzta, átölelte. Beburkolta, körülvette saját szívével, saját szeretetével. S ahogy a sárkányt átjárta a lány ereje, ahogy az ő közvetítésével képes volt befogadni a

női energiát, lassan megnyugodott. Felpillantott, borostyánszínű szeme különösen ragyogott, karmos kis kezével megsimogatta a lány arcát.

- Ezen egy harcos nem jutna át – mondta halkán. – Senki, aki a Vezérek Termében jól érezte magát! A legjobb esetben hátrálásra, menekülésre készíti, rosszabb esetben legyűri! Ezen egy harcos nem jutna át... hacsak nincs vele egy lány, aki tiszta szívvel szereti! Te vagy a híd, Lelle!

- S mert tiszta szívvel szeretlek, át tudsz jutni rajta Rico – mosolygott Lelle. – Állj fel és menj.

- És te?

- Talán a többieknek is szükségük lesz rám.

Rico visszapillantott a válla fölé – Regő és Vigo ott álltak a függöny szélénél és őket hallgatták. Majd újra a lányra nézett, bólintott és talpra állt. Nem engedte el Lelle kezét akkor sem, amikor hátravetett fejjel még egyszer engedte magán átáramolni a hely erejét, végül elmosolyodott és gyors, kacsázó léptekkel átsétált a ragyogás túlsó oldalára. Ott, az immár szabaddá váló járatban leült a fal mellé, hátát a köveknek támasztotta és csendben várakozott. Sok mindent kellett átgondolnia... Lelle ezalatt nem tétlenkedett; a homályvadászra nézett és a kezét nyújtotta. Regő habozott.

- Előbb talán neked kéne menned – mondta halkán Vigonak.

Ám Vigo a fejét rázta.

- Én maradok a végére – közölte határozottan.

Ha valóban a véretem, s talán az életemet kell adnom a királyért, hadd érezzem át még egyszer, utolsóként mindazt, amit Lelle ad nekem! – tette hozzá magában. Regő ösztönös mozdulattal megigazította a kardját, ökölbe szorította a jobbját és belépett. S ha Ricot megviselte, amivel odabent találkozott, úgy Regőt kis híján legyűrt. Ökleit a homlokára szorítva görnyedt össze, s olyan zártnak, olyan feketének tűnt az ezüstös ragyogásban, hogy féltő volt, Lelle nem talál utat hozzá. De a lány tudta, mit csinál. Letérdelt Regő mellé is, lefeszítette kőmerev ökleit, két tenyere közé fogta az arcát és összeérintette a homlokukat. A homályvadász úgy érezte, mintha könnyű szellő simítaná végig a gyásztól és a szeretet elvesztésétől összemarkolt szívét. Valaha szeretett, s talán szerették is, de amit az ezüstös fényben tapasztalt, túl volt az elviselhetőség határán. Soha ilyen élesen nem szembesült azzal, mit dobott el magától az eskü és az átok súlya alatt! S ha Lelle nincs ott, nem is tudta volna újra beengedni – összetört volna. Lelle azonban hidat adott; egy hidat, amin viasszasétálhat... Vissza. De hová? Elemelte a homlokát, belenézett a lány égbé szemebe, s egy emlék suhant át a szíven. Egy fehér hajú, törékeny, mégis erős asszony képe, amint hatalmas fák alatt sétál.

- A szeretet maga a remény – súgta a lány. – Hogy soha nincs vége... Hogy a legnagyobb mélységben, a legnagyobb sötétségben sem vagy egyedül. Tudom, mert átéltem. Tudom, mert szeretlek.

Regő elmosolyodott. Még halvány volt, még tünékeny, de mosoly futott át az arcán, a szemén.

- Úgy is, hogy ott akartalak hagyni a Mezsgyén? – súgta vissza.

- Végül mégis kitartottál mellettem!

- Erősebb vagy, mint én.

- Nem – rázta meg a fejét Lelle. – Igazad volt az előbb... Ez a részem valóban erősebb, miként te sokkal jobban átéled a tetterős, teremítő feledet. De mindkettőnkön lehet fogást találni és mindkettőnket le lehet gyűrni, mert a másik felünket nem akarjuk befogadni és társsá tenni.

- Segíts... Segíts fel – kérte halkán Regő.

Összekapaszkodva talpra álltak, s anélkül, hogy bármi mást mondott volna, a jázig magához ölelte, megszorította a lányt, majd elengedte és néhány lépéssel Rico mellett termett, a ragyogás túloldalán. Lelle Vigora nézett... Még mindig ott állt a fényfüggöny szélén, mozdulatlanul, csendesen. Látva Ricot és Regőt, erősen tartott attól, hogy belépjen. A küzdelemtől nem ijedt volna meg, halottaktól, járkáló szobroktól sem félt, de hogy elárasszák az érzelmei és kitáruljon minden...! Hogy kiszolgáltatottá váljon?! Ez nehezebbnek tűnt mindennél! Úgy tűnt, Lelle, akinek ösztönös női megérzéseit tovább erősítette a hely örvénye, sejtette, mi megy végbe Vigoban. Ő is a fényfüggöny széléhez sétált és kinyújtotta rajta a kezét.

- Te jobban fogod bírni, mert téged sokáig és őszintén szerettek. Keve... és Olav – mondta.

És én – tette hozzá magában.

- Ők férfiak – felelte Vigo.

- És ez miért lenne akadály? A szeretetre nem csak a nők képesek!

- De bizonyos részét csak ők adhatják meg – Vigo arca még mindig komoly volt.

Egy anya, egy nagymama, egy lánytestvér... – gondolta magában. – S aki mindezt, és még többet is magába foglalhat: a társ. Lellét nézte és lassan elmosolyodott. Mert ebben az egyben valóban gazdag volt! És többé-kevésbé sértetlen... Mert itt van a társa, hogy ha csak egy időre is, de megadja és pótolja mindazt, ami hiányzott! Elfogadta a lány kezét és belépett az ezüstös ragyogásba. S bár az ő válla is megroggyant a feltétel nélküli áradás súlya alatt, de talpon maradt! Érezte, hogy könnybe lábad a szeme, s hogy ezt palástolja, magához húzta Lellét. Lelle átölelte a derekát, vigyázva a sebére, és a vállára hajtotta a fejét; Vigo a lány vállait szorította körül és a hajára hajtotta az arcát. Egyforma sötét ruhájuk összeolvadni látszott a fényben... S Lelle csukott szemhéja mögött is meglátta a kettejüket összekötő, erős, ragyogó ezüstkötelet! És Vigo érezte, hogy megnyílik a szíve, érezte, mennyi minden van benne, s mennyi mindent rejtett el eddig maga előtt is. Képtelen volt magában tartani... belesúgta hát a lány hajába. Ám olyan halkán, hogy Lelle csak a suttogást hallotta, a szavakat nem értette. Így álltak összeölelkezve, hosszú pillanatokig.

- Most már tovább tudok menni – hajolt végül Vigo a lány füléhez.

Egyszerre léptek ki az ezüsfüggöny másik oldalán.

- Unalomig elcsépett mondas, hogy egységben az erő – jegyezte meg Rico, miközben feltápáskodott. – De nem tudom, hogy máshogy boldogultunk volna itt a föld alatt?!

- Ez a harmadik föld alatti hely, ahová együtt mentünk be – tette hozzá Vigo. – Sem a Szellemek Barlangjából, sem Hidegpusztáról nem kerültünk volna ki élve másként.

- Megvigasztaltál – bólintott a sárkány. – A tapasztalat ereje mindig sokat segít. És most, gondolom, megyünk tovább... Az én ösztöneimre azonban egy ideig ne számítsatok! A szívem még mindig akkora, mint egy ház és túl sok minden kavarg benne! Ez az elf asszony lenyűgöző, csodálatos és lehengerlő akadályt állított utolsóinak!

- Mondtam, hogy veszélyesebb lesz, mint a többi – jegyezte meg csendesen Regő.

- Így igaz! Ha csak férfiakból állt volna a csapatunk, most vagy eszeveszetten menekülnénk visszafelé, vagy egymás vállán zokognánk. Egyik sem túl vonzó lehetőség! Ám mert Lelle itt van, immár semmi sem állhat az utunkba – nézett a lányra Rico. – S azt kell hinnem gyöngyöm, hogy te viszont erősebb vagy, mint eddig bármikor!

- Erősebb. Váltott látás sem kell ahhoz, hogy lássam és követni tudjam Duir ezüstoffalát.

- Akkor most te mész elől – Vigo a lány tenyerébe tette a csillaggyűrűt. – Jósél és Shaun pedig melletted lesznek, mert az ő ösztöneik is tökéletesen működnek.

Így is tettek. Lelle indult előre, vállán a sólyommal, nyaka körül a mókussal; Vigo, Rico és a sort záró homályvadász pedig habozás nélkül követte. Most már nem kellett messzire menniük... A következő kanyar után a lány megtorpant. Hidegen áramló levegő karcolta végig az arcát, sziszegő hangjától megborzongott. Magasabbra emelte a kezét, hogy a gyűrű fénye nagyobb távolságot világítson be. És akkor felismerte! Járt már itt... Láta már ezeket a kihegyesedő köveket, az összeszűkülő járatot, érezte már ezt a hideg fenyegetést. Eddig csak álmában – most azonban testestül-lelkestül itt állt. Furcsa, nehéz, elbizonytalanító érzés volt. Itt áll a megoldás kapujában! Ezért indult útnak, ezért küzdötte végig és élte túl az elmúlt heteket! S most, hogy valóban megérkezett, ránehezedett a felelősség súlya. *Innen* már valóban nem lehet visszafordulni! Ha belép a barlangterembe, megtalálja Duirt! De vajon képes lesz-e életre kelteni? Vigo a gyűrű fényénél is jól látta Lelle arcának sápadtságát, s egy pillanat alatt megértette, hogy megérkeztek. Odalépett a lány mellé, bátorítóan megfogta a lány vállát; Lelle felnyúlt, megszorította Vigo kezét.

- Megjöttünk – mondta csendesen.

- Akkor menjünk be és nézzük meg, mit tettek a királyotokkal! – szólalt meg mögöttük rekedtes hangon Rico.

Duir, a sebesült király

Lelle volt az első, aki átbújt a szűk résen, majd sorban utána a többiek. Jósziel vijjogva felröppent, Shaun lefutott Lelle nyakáról – körülnéztek a tágas barlangteremben. Szabadon tudtak mozogni – kivéve a hosszú emelvény körüli helyet. Ők tisztán látták az ezüstös, gomolygó burkot és egyelőre óvakodtak hozzáérni. Lelle körüljáratta a szemét, miközben a szíve a torkában dobogott. Az oroszlános kárpitok nem lógtak a falakon, ezt leszámítva azonban minden pontosan olyan volt, mint álmában. Az alacsony, vörös anyaggal borított emelvény... a fejét fölemelő, gyönyörű kutya... és a sebesült király! Ott feküdt az emelvényen, sápadt arccal, csukott szemmel. Tépett, átvérzett inge súlyos sebeket rejtett, s a testére fektetett kard pengéjén sötétlő foltok is kemény, elkeseredett küzdelemre utaltak. Lellének könnybe lábadt a szeme, s a mellkasára kellett szorítania a kezét, mert Duir életének ezüstfonala hevesen lüktetni kezdett.

- Nincsenek itt a kárpitok! – nyögte a lány, mert ez volt az egyetlen épkézláb gondolat, ami abban a pillanatban eszébe jutott.

A többi beleveszett az érzelmek – az öröm és az aggodalom – örvényébe.

- Azok az oroszlános kárpitok a lelkedben léteztek – szólalt meg Regő, s mély hangja neki is megremegett. – Megláttad Duir igazi lényét, azt, amit a yill sárkányosok nem vettek vagy nem akartak észrevenni! Erős látó vagy Lelle! Vihartépőnek igaza volt... ti ketten megtaláltátok a királyhoz vezető utat! Évek óta kerestük... és hetven esztendeje várunk arra, hogy az élünkre álljon.

Elfulladt a hangja. Olyan közel járt... Az átkot rég beteljesítette, s most karnyújtásnyira volt tőle az, akiért az esküt vállalta! Oda kellett mennie! Regő előrelendült, de Lelle oldalra csapódó karja a mellkasának ütődött és megállította.

- Várj! A zárlat nem csak az álmaimban létezett! Loreena ereje még nem engedi, hogy hozzáférjünk.

- Nem tudunk egyszerűen átmenni rajta? – kérdezte Rico. – Azt mondtad, hasonló az előző örvényhez... Azon pedig gond nélkül átsétáltál!

- Lassabban Rico! – szólalt meg Vigo. – Ha lebontjuk a burkot, ha megtörjük a hét évnyi zárlatot, életre keltjük mindazt, ami akkor történt. A sebeket...

A sárkány újra Duirra nézett, összevagdalt mellkasára és halkán szipákolt egyet.

- Így hát nem az az első, hogy felébresszük, – jegyezte meg csendesen, sokatmondó éllel – hanem, hogy képesek legyünk egyáltalán életben tartani. Képesek vagyunk rá? Lelle? Ilyesmihez te értesz!

A lány megérintette a csatját, megcírógatta a visszafutó Shaun apró fejét.

- Képesnek kell lennem rá.

- Képes is leszel rá – Vigo előrébb lépett, majd a társai felé fordult. – Van még valami...

- Elhallgattál valamit, igaz? – csattant Rico.

- Liur mondta el, amit tudnom kellett, akkor, amikor Lelle még a Mezsgyén volt.

- Márpedig a halott farkasnak igaza szokott lenni – a sárkány összefonta a karjait. – Erre jól emlékszem.

- Mit mondott? – kérdezte Regő.

- Hogy a királyt nem ébresztheti fel más, csak a dal, a gyógyítás, a föld és a vér együttes ereje.

- Négy rész kell hozzá... s mi négyen vagyunk – mondta Lelle.

- A gyógyítás te vagy, Lelle – bólintott Vigo. – Rico a föld ereje, ahogy ezt a kőszobroknál megmutatta. Egy jazignak csak egy másik jazig tud megfelelő dalt énekelni. Így hát Regő a dal ereje... számomra pedig a vér maradt. Itt vagyunk mind a négyen, s mert hiszem, hogy Liur nem téved, képesek leszünk megmenteni és felébreszteni a királyt.

- Vér? Mit értesz, azon, hogy vér? – kérdezte nyugtalanul Lelle.

- Mindenki azt adja, amit tud. Nekem a véremet kell adnom a királyért – mondta egyszerűen Vigo.

Lelle hátratántorodott, mint akit megütöttek.

- Nem... Ez túl sok!

- Nyugalom gyöngyöm! – nézett rá a lassan vörösödő Rico. – Vigo rendszeresen szokta folytatni a vérét mindenféle csetepatéban és még egyszer sem halt bele! A farkas vért mondott és nem életet! Lehet, hogy nem is kell küzdenie... kicsit megvágja a karját, összevérezi az amúgy is teljesen véres Duirt és kész!

- Nem Rico, te is tudod, hogy nem így lesz – Lelle nagyon komoly volt. – Az őrsekváltás ideje már megvolt, mostanra rég észrevették, hogy nem vagyunk az ágyunkban. S ha eddig még nem találták ki, hol is lehetünk, mindjárt pontosan tudni fogják.

- Miért? Hogyan?

- Mert abban a pillanatban, hogy letöröm a zárlatot, hogy kiszorítom innen Loreena lelkének egy részét, ami maga a burok, az elf asszony azonnal megérzi! Olyan lesz, mint egy riasztó... És utánunk fognak zúdulni.

Egy rövid időre csend lett a barlangban.

- Ez a burok mindig is a te feladatod volt – Vigo féloldalas mosolya jól látszott a gyűrű adta fényben. – Átvittél minket az örvényen, átjuttatsz ezen is. Tedd meg és aztán foglalkozz Duir sebeivel! Te nem oszthatod meg a figyelmed! Mert ugyan Regő dalolva is tud kardozni, Rico tüzet fújva is a föld ereje, s a vérem szempontjából mindegy, hogy én okozom a sebet vagy más, de a gyógyításhoz minden erődre szükséged lesz. Azok ott Duir mellkasán nem csak karcolások! Azért indultunk útnak, hogy ide jussunk. Hát akkor fejezzük be, amiért jöttünk!

S mintegy végszóra, a farkaskutya, Mező felállt a gazdája mellett.

- Azt hiszem, a te Liurod megfeledezett erről a kutyáról – jegyezte meg somolyogva Rico. – Márpedig gyakran a nem várt dolgok döntenek el egy-egy küldetés sorsát! Vajon neki milyen szerepet szánt a sors?

- Talán azt, amit nekünk – mondta Regő. – A többit meglátjuk!

Lelle bólintott, félretolta Vigot és a burok széléhez lépett, amelyet immár váltás nélkül is tisztán látott.

- Lehet, hogy erősebb vagy nálam Loreena, de itt és most nem állíthatsz meg! – mondta fennhangon, majd belépett az ezüstös fénybe.

A felszíkrazó ragyogás az egész barlangot betöltötte és egy rövid időre mindannyiuk számára láthatóvá vált a Dúrt körülölelő zárlat. Lelle ott állt benne, mozdulatlanul, szilárdan, mint egy hegy, mit sem törődve a nekizúduló erővel, amely szélviharként tombolt körülötte. Tépte a haját, cibálta a ruháját, de ő hagyta... még egy kis ideig. Akkor kitárta a karját, kieresztette a saját lelkében ragyogó ezüstös, nőies fényt! A két, megszólalásig hasonló, ragyogó gomolygás összekeveredett, majd az egész felolvadt Lelle lelkében. Magába vonta – és a burok szétpattant! Dúir kiszabadult a hét évnyi zárlat alól... és a sebei azonnal vérezni kezdtek!

- Mező! Én vagyok! – kiáltotta Lelle a kutyának és a férfihez rohant.

A kutya átengedte a lányt, majd a két férfi és a sárkány elé állt.

- Kedves kutya... – jegyezte meg élesen a sárkány. – Akkora, mint én! Ez olyan farkasszerű! Vigo barátom, próbálj vele te szót érteni!

Vigo a kutya szemébe nézett, Mező rezzentelenül viszonzta a pillantását, s amint megérezte a sötét ruhás ifjú ember hangtalan üzenetét, előrenyúló ösztöneinek érintését, megborzongott. Vigo mindig tudott bánni az állatokkal és szót értett sokféle teremtménnyel, de most még őt is meglepte, ami történt – mert Mező, ez a hatalmas, izmos farkaskutya, aki gond nélkül elharaphatta volna a torkát, ha úgy hozná kedve, odasétált hozzá, megszimatotha, megnyalta a kezét és attól kezdve nem tárgított az oldalától. Lelle közben nem télenkedett. Letérdelt Dúir mellé, lekapta a zsákját, levette a férfi mellkasáról a kardot, majd egyetlen, határozott mozdulattal feltépte az ingét. Látni akarta, mire számíthat... A hosszú vágások és a mély szúrásnyomok láttán egy pillanatra elfogta a pánik. Ez túl sok! A király rengeteg vért vesztett, s eszméletlenségét nem is elsősorban a zárlat és a végtelen álmok okozta, hanem a sebek és a fájdalom adta sokkos állapot. Lelle vett néhány mély levegőt, miközben Dúir nyakán az élet jelét kereste. A gyenge, de ütemes lüktetés segített megnyugodnia, s ebből már a férfi gyorsan forrósodó bőre sem tudta kibillenteni. Előrehajolt, megcsókolta a homlokát, épp úgy, miként Dúir csókolta az övét a Mezőgyén.

- Itt vagyok, ahogy ígértem! Itt vagyok, hogy levegyem rólad a fájdalmat! Most már ne hagyj cserben! – kérte halkán.

S látni vélte, ha csak egy pillanatra is, hogy Dúir szemhéja megremeg. Zsákjából kiszedett mindent, amire úgy érezte, szüksége lehet, előhívta lelkének fa-elf erejét, gondolatban a csat és a

király másik oldalán kuporgó Shaun segítségét kérte, majd nekilátott. Addigra már a többiek is ott álltak az emelvény mellett.

- Összekaszabolták! – mondta Regő halkán, izzó haraggal. – Semmi mást nem akartak, csak elpusztítani!

Megérintette Duir vállát, vigyázva, hogy elkerülje azokat a részeket, amelyeket Lelle már bekent erős szagú, sűrű fehér gyógykrémjével.

- Ebbe minden normális ember belehalt volna! – dünnyögte az elsötétedő bőrű Rico. – Őt mi tartja életben?

- A bátorsága – mondta a homályvadász.

Lelle gyors, sebes mozdulatokkal kente a sebeket, de érezve társai tekintetét, egy pillanatra felnézett.

- Megteszek mindent, amit tudok.

- Életben tudod tartani? - Rico megköszörülte a torkát.

- Még él. És én megígértem neki, hogy nem hagyom meghalni. El tudom látni a sebeit.

- Ez a krém... - kezdte Regő.

- Ez a krém elállítja a vérzést és varrás nélkül összehúzza a sebeket. Legtöbbször... - Lelle hangja egy pillanatra megbicsaklott. - De van itt néhány nagyon mély seb, amivel nem tudom, boldogul-e.

Lelle nem áltatta magát, tudta, mire képes. Tudta, hogy az elmúlt évben sok tapasztalatot szerzett, de tudta azt is, hogy most sokkal több tudásra lenne szüksége ahhoz, hogy biztos legyen a végeredményben! Némán fohászkodott az éghez, az Ősfához, még Kartalt és Rhiannát is szólongatta magában, de a legtöbbször – ha csak egy villanásnyi időre is – Riona jutott az eszébe. Többre van szüksége! Egyedül nem fogja bírni... Hirtelen megállt a keze a levegőben. Hiszen nincs egyedül! Négy rész kell az egészhez! Felnézett Regőre, égkék szemének pillantása éles és határozott volt.

- Énekelj! Énekelj Regő, mert egyedül nem bírom!

- De mit énekeljek? - vontta össze a szemöldökét a homályvadász. - Milyen dalra van szüksége?

- Hát ez pompás! - csattant fel Rico. - Itt van, akinek dalolnia kéne és fogalma sincs, hogy mit! Hát találd ki! Érezd rá! Állítólag te ismered Duirt! Csak van valami kedvenc dala. Esetleg valami szép hosszú, hősi jазig ének. Hívogató szerelmes dal. Bármi! Találd ki homályvadász, de gyorsan! Az egyetlen, amit mondhatok: altatót ne énekelj!

Regő szeme megvillant, de mosolyra rándult a szája. Megveregette Rico vállát – ettől a sárkány megroggyant álltában -, majd letérdelt Duir feje mellé. Egy pillanatig gondolkodott, de a szíve végül megsúgta a választ. Hívogató dal lesz... és hősi... és jазig. Az az ének, melyet a jазig harcosok énekelnek harcba indulás előtt! Felkészülve a győzelemre, készen állva a halálra... bátran, nyugodtan és rendíthetetlenül. Regő mély, rekedtes hangja egy pillanat alatt töltötte be a barlangtermet, különös erővel vetődött vissza a falakról. Vigo érezte, hogy a lábához dőlő Mező újra megborzong és halkán szűkölni kezd. De érzett ennél többet is – szeme előtt ismét felbukkant a

látomása, a tűzkörben álló Duir, a vijjogó sólyom; s a szíve kalapácsként vert a mellkasában. Úgy érezte, a dal beleivódik a lelkébe, a vérébe, olyan mélyen, hogy semmi sem törölheti ki onnét! S úgy tűnt, az ének Ricot sem kímélte – bőre lángvörös lett, borostyánszínű szeme villogott, orrából vékony füstfelhő szivárgott. S a dal eljutott Duirhoz is – az egyik különösen mély szúrás, a bal kulcscsontja alatt újra vérezni kezdett. Lelle sejtette, hogy maradt valami abban a sebben, de most meg is bizonyosodhatott róla – mert Regő hangjának ereje megmozdította és lassan kihúzta a beletörött, megfeketedett kardhegyet. S mintha a láz is csillapodott volna! Duir halottsápadt bőre színesedni kezdett, szemhéja meg-megrebbent. Lelle éppen Ricot akarta megkérni, hogy adja hozzá a gyógyításhoz a föld erejét, amikor Mező váratlanul felvonyított. S ezzel egy időben az addig nyugodt Jószer hangosan vijjogva felrepült.

- Jönnék – mondta csendesen Vigo, hallva a két állat gondolatüzenetét.

Először egymásra, majd mindannyian Duirra pillantottak. Elkezdődött a visszatérés! Elindult visszafelé... de még nem tért magához, hogy megállíthassa a sárkányosokat!

- Talán még van annyi időnk, hogy felébresszük! – vélte Lelle.

Ám Vigo a fejét rázta. És a fejét rázta Rico is.

- Most értek a kőszobrokhoz. Érzem – mondta egyszerűen a sárkány.

- Be kell fejezned a gyógyítást – tette hozzá Regő.

Lelle végignézett rajtuk.

- Az újtukba álltok? – kérdezte halkan, pedig tudta a választ.

- Számítottunk erre – felelte Vigo. – Neked Shaunnal együtt Duir mellett kell maradnod. Fejezd be a gyógyítást és tartsd életben a királyt. Mi pedig megtesszük, amit tudunk. A meglepetés előnyét elveszítették a sárkányosok, tudunk a jöttükről, és felkészülhetünk a fogadásukra. A folyosón várhatjuk be őket, s ha úgy alakul, még behátrálhatunk ide.

- Meglepődnék, ha nem úgy alakulna. – morogta Rico.

Néhány röpke, gyorsan múló pillanatig nem szólt egyikőjük sem. Lelle nagyot nyelt, hogy visszaszorítsa a gyomrát eluraló hidegséget. Tudta, hogy választania kell! Vagy a társaival megy és a vadon erejével harcol mellettük a feltehetően reménytelen küzdelemben, de akkor elveszíti Duirt. Vagy pedig Duir mellett marad, megpróbálja minden lehetséges módon magához téríteni, de akkor Vigot, Regőt és Ricot talán soha többé nem látja élve! Kegyetlen lehetőség volt mindkettő, Lelle úgy érezte, kettéhasad tőle a szíve. Vigora nézett... és összeszorította a száját, hogy ne buggyanjanak elő a könnyei.

- Mennünk kell – mondta Vigo csendesen. – Visszajövünk, ha módunkban áll.

Lelle bólintott; elfogadta, hogy neki itt kell maradnia. Itt kell maradnia, mert az egyetlen esélyük az életben maradásra, ha Duir magához tér!

- Áthoztál minket az ezüsthátalon – szólalt meg Rico. – A lelked ereje bennünk van és velünk lesz a harcban is, gyöngyöm.

- Várjuk meg a sárkányosokat az ezüsfüggönynél! – Regő felállt, kihúzta a szablyáját. – Azt hiszem, az lesz a legjobb hely a találkozásra.

Csendben, harcra készen és összehangoltan mentek ki a barlangból. Regő a lebbenő kabátjával, hidegen fénylő pengéjével. Vigo feszes, kemény vonású arcával, elsötétülő szemmel, egyik kezében a Keve készítette bottal, a másikkban az Olavtól kapott karddal. Rico sötétvörös bőrével, mellvértben és füstöt eregetve. Két állat kísérte el őket: egy hatalmas farkaskutya és egy villámgyors tűzsólyom. S bár Lellével ott volt Shaun és ott feküdt Duir is, a lány egyedül maradt.

Hárman álltak az ezüsfüggöny mögött – a két szélén két ember, közöttük pedig a derekukig érő, mellvértes sárkány. Regő szablyájának hegyét a kőpadlóra támasztotta, egyik kezével a markolatot fogta, a másikat az oldala mellett, a kabátja alá rejtve tartotta. Vigo egyszer-egyszer megpörgette jobbában a kardot, baljában a botot, de ezt leszámítva mozdulatlanul várakozott. Rico bőre, félig terjesztett szárnyai éjfeketének tűntek az ezüstös ragyogásban – csillogó vértjét leszámítva teljes összhangba került a társaival. A támadók gyorsan, de nem hangtalanul mozogtak. Átázdultak a kőszobrok termén, majd megtorpantak az ezüsfüggöny másik oldalán. Nem voltak túl sokan – legalábbis első pillantásra. Calum állt az élükön, szálás termetével, kőmerev arcával, amelyen fenyegetően villantak a tetoválások indái. Egészen az ezüstös ragyogás széléhez lépett és farkasszemet nézett a reá várókkal. Mögötte feltűnt Tavish és Taveon tar feje, vörös lángnak tűnő, karneolszínű szemük, s a hideg haragtól eltorzult, alig-emberi arcuk. A vár urának csapata ezen kívül jó féltucatnyi, vörössesszőke, palloskardokkal felszerelt harcossal egészült még ki.

- Nagyon haragszanak! – morogta Rico. – Tombolni akaró harcosok... de ezen a függönyön soha nem jutnak át!

Ekkor azonban a hátul álló sárkányosokat félretolva egy férfiruhát, oldalán kardot viselő, karcsú alak jött előre. Loreena, az elf asszony.

- Tévedtél sárkány – felelte csendesen Regő és a kabátja alatt tartott keze finoman megmozdult. – Átjönnek.

Vigo a szeme sarkából észrevette a homályvadász apró mozdulatát és rögtön tudta, hogy a törő simul láthatatlanul a tenyerébe. A tör, amit az asszonynak szánt!

- Megölöd? – kérdezte olyan halkán Vigo, hogy csak a társai hallották.

Nem volt ínyére a dolog. Regő megérezte az ifjú Órző kétségeit.

- Asszonyi testet visel, de ne tévesszen meg! – felelte hidegen. – Ez itt nem Lelle, aki habozás nélkül, a saját életével védené a tiédet és visszaszeret a halálból is, ha úgy hozza a sors! Ez itt egy kíméletlen harcos, aki készenlétben tartja a saját árnyait és erejét, hogy ránk zúdítsa. Amint teheti, elpusztít!

- A függönyön nem jut át a töröd – súgta Rico.
- A függöny már csak néhány pillanatig létezik...

Calum is hátrébb lépett, utat engedve az asszonynak. S mialatt Loreena kitárt karral az ezüstös ragyogásba mélyedt, mialatt Regő elemelte a földtől és harcra készen tartotta a szablyáját, mialatt Rico felkészült az elrugaszkodásra, a sárkányosok pedig a támadásra, Vigo kieresztette az ösztöneit. S talán azért, mert Jósél az árnyékban rejtőzve ott volt mögötte, vagy talán azért, mert Lelle ölelése még mindig élt a szívében, érzékelésének csápjai áthatoltak a még álló akadályon, mint kés a vajon. És megérezte, mi lapul még a sárkányosok mögött...

- Íjászok! Íjászokra készüljétek! Hárman a sötétben!

A következő pillanat nagyon gyorsan történt. Az ezüsfüggöny eltűnt, a sárkányosok fáklyáinak rőt fénye szinte vérbe borította a falakat. S mielőtt Loreena rájuk ereszhette volna erejének javát, Regő eldobta a törst – átütötte az asszony vállát és a falhoz taszította. Calumot elborította az indulat és a fékezhetetlen harag – most már valóban ellenfél lett. Pont olyan, amit Vigo meglátott benne – kíméletlen és halálosan pontos!

- Lőjétek! – kiáltotta.

Az első három nyílvesző nem ért célt – előrevágódtak Regő szabadjára eresztett árnyai, megbolygatva és felkavarva mindent. Eltakarták a két elpördülő, éjsötét ruhás férfit és a levegőbe emelkedő sárkányt. A következő sorozatot már csak ketten lőhették ki – a homályvadásznak volt még töre, s nem hátráltatta sem a távolság, sem a sötétség. A második sorozat pontosabb volt, mert Rico páncélja nagyot koppant, bár egy nyílhegy soha nem juthatott át a kobold mesterművén!

- Hátrébb! – kiáltotta Vigo.

Az íjászoknak még egy harmadik gyors lövésre volt idejük, s a hang alapján tájékozódtak... Az egyik vessző végigsúrolta Vigo nyakát és perzselő sebet mart a bőrébe. A másik a mellkasa felé száguldott – és becsapódott volna, ha Rico egyetlen szárnycsapással oda nem vetődik a barátja elé! Ismét nagyot koppant a mellvértje, de a vessző ezúttal megcsúszott a fényes fémen és átlukasztva a sárkány szárnyának fimon hártáját végül a falon koppant.

- Egy nekem! – sziszegte Rico, miközben újra a magasba csapott.

Égett a szárnya, de nem hátráltatta abban, amire készült. Mert amint az íjászok a harmadik sorozatot is ellőtték, előreúdultak Calumék. A barlangjárat elég széles volt a harchoz és a kavargó küzdelem egy pillanat alatt bontakozott ki. Rico felvetődött, egészen a folyosó tetejére, ahol már nem érték el a kardok és a szájából előtörő lángnyelv végigpörkölte és ezzel visszatartotta a Calum mögött rohanó, tar fejű sárkányikreket. A vár ura Regőre támadt, s kemény csapásai kétséget sem hagytak afelől, milyen sorsot szán az asszonyát megsebesítő idegennek! Loreenát az íjászok vonták hátrébb és vigyáztak rá, amíg az elf erőt gyűjtött – mert a homályvadász töre csak néhány ujjnyival kerülte el a szívet – talán véletlenül, talán szándékosan. Vigo három sárkányossal találta magát szemben és sokkal fürgébbnek bizonyult a súlyos pallossal küzdő yilleknél. Mindkét kezét használta,

szabadjára engedte az ösztöneit és váltott látásra sem volt szüksége, hogy gyorsaságával és pontosságával a másik három fölé kerekedjen. A bot súlyos csapása ütötte ki az egyiket, a kard villanó cikázása átszúrta a második mindkét vállát, a két fegyver együttes ereje pedig a harmadikat szorította a falhoz. Vigo nem ölte meg egyiket sem – megtehethte volna, de nem akarta! Tudta, persze, hogy tudta, épp elégszer beléje sulykolták a széllovasoknál, hogy ezzel végzetes hibát követhet el, de úgy érezte, helyesen cselekszik. Ezek itt nem élőhalottak, nem a sötétség szolgái voltak, hanem yillek, Sárkányasszony fiai! Ellépett a harmadik sárkányos összecsukló teste mellől, megfordult és egy pillanatra elhűlt a szíve... mert Tavish és Taveon rohant felé, hogy egy szempillantással később rárontsanak. Elhárították már Rico támadását – vagdalkozó kardjuk végigvágta a sárkány lábát és komoly sérülést ejtett a fején is. De Rico vérző fejjel, vicsorogva is kemény ellenfél maradt – a Regőt szorongató támadók közül vont ki és intézett el rövid úton hármat. A homályvadásznak így csupán Calummal és két harcosával kellett szembenéznie. Fekete kabátja madárszárnyként repkedett körülötte, ahogy forgolódott. A sok harcot látott, szálas Calum volt a neki való, haragjában is méltó ellenfél, de Regő tapasztalatai, ereje a vár ura fölé kerekedett volna, ha nincs ott még a másik két harcos is, akik megosztották a figyelmét. A sárkányikreknek pedig Vigo kellett. Külön-külön is kemény ellenfelek lettek volna, együtt azonban halálos veszélynek bizonyultak. Vigonak minden erejére, gyorsaságára, ügyességére szüksége volt, hogy hárítani tudja a sárkányikrek vágásait. Váltott tekintete fókuszán, hogy állni tudja a két tar sárkányos rohamát! Érezte, hogy a medál szinte lángol a nyakában, a bot ereje bizsergette a kezét, s amikor igazán kellett, megmutatta, mi lakozik benne. Üdezöld, élettel teli fénnel ragyogott fel, s a kézben, amelynek készült, a kardoknál is erősebbnek bizonyult. S ha élt a bot, úgy lüktetett a kard is – az árnyelfek Hercegének ajándéka, az Akarat Rovása aranyos fénnel lángolt, megérezte és követte gazdája szándékait. Vigo elpördült egy újabb vágás elöl, s visszakézből akkorát sújtott a bottal az egyik iker fejére, hogy egy ember belehalt volna... A sárkányvérű sárkányos azonban csak a barlang falához repült, összecsuklott, majd lassan, de talpra állt. S a következő pillanatban olyan gyorsan vetődött előre, hogy sikerült meglepnie a másikkal küzdő, sötét ruhás ifjú embert. Vigo még megpróbált elpördülni... és ez mentette meg az életét! A mellkasában robbanó fájdalom azonban ráébresztette, hogy így is elkésett... A barlang falához vágódott, az ütődés erejétől kiejtette kezéből a kardját, s miközben összegörnyedt, szabad tenyerét a sebre szorította. A szeme előtt néhány pillanatra összefolyt minden, de még így is látta az inge hasadékaiban húzódó hosszú, mély vágást. Keresztben vágta végig a mellkasát... pont, mint Duirnak! Érezte, hogy meleg vére elárasztja a sebet összefogni próbáló kezét, érezte, hogyan magasodik föléje a két tar harcos árnyéka... Levágták volna a földön fekvő sebesült Őrzőt, habozás nélkül! Levágták volna, ha örült ordítással, lángot fújva rájuk nem támad Rico! Ha az eddig rejtőzködő és meglepetésszerű támadónak szánt, vijjogó sólyom neki nem esik az egyik arcának. A fogait vicsorító, gyönyörű farkaskutya pedig a másik nyakának. Regő egy könyökütéssel hátrébb

taszította Calumot, leszúrt egy sárkányost, öklének és szablyájának együttes erejével kiütött egy másikat, s ahogy csapzott haját hátrarázva felpillantott, meglátta, mi történt.

- Vissza a barlangba! Talpra Vigo! Gyerünk, Duirért! – kiáltotta, s újra a támadókra zúdította összegyűjtött árnyait.

Ez már nem csak eltakarta őket a sárkányosok elől, de hideg, halálzagú leheletük átjárta a támadókat. Tavish és Taveon is kénytelen volt hátrálni. Igaz, hogy el tudták maguktól lökni a két állatot, de mély, maradandó sebeket szereztek. Ricoval pedig egyszerűen nem bírtak. A kis gyíksárkányban olyan erő és olyan indulat tombolt, mint talán eddig még soha! Az ikrek felhólyagzott, vörösre égett bőrrel hátráltak a vérző arcú Calumhoz. Vigonak erre a néhány pillanatra volt szüksége, amit a társaitól kapott. Tudta, hogy a sebe súlyos, de nem halálos. Tudta, hogy sok vért veszít, ám tudta azt is, hogy van még tartaléka! Összeszorította a fogát, megkereste elejtett kardját és a még mindig fénylő botra támaszkodva felállt. Megrázta a fejét, hogy kiűzze szemeiből a homályt, melléből a fájdalom nagyját. Duirra gondolt... majd a vérre, amit neki adhat.

- Vissza a barlangba! – kiáltott újra Regő. – Fedezem a hátad! Gyerünk!

Nem várhattak tovább. Rico előrerepült, Vigo a botjára támaszkodva, viszonylag gyors léptekkel követte, érezte, ahogy Mező és Jósziel elsuhan mellette. Regő maradt a végére, árnyai visszatartották a sárkányosokat. Addig, amíg visszaértek Lelléhez. Mert akkor Loreena talpra állt, s a sebét - s majdnem a halálát – okozó törrel a kezében elindult utánuk.

Amint a társai kimentek a teremből, Lelle újra Duir fölé hajolt. *Fejezd be a gyógyítást!* Ezzel hagyták magára, s ő tudta, hogy egyedül nem tudja megtenni – *teljesen nem!* A folyamat elindult, a király ébredezni kezdett, de nem tért magához! Ahhoz mind a négyen kellenének – és egyszerre! Ez a gondolat hirtelen villant Lellébe; mintha Duir ezüstkötélén át érkezett volna és nem hagyott kétséget maga után. Mit tehet ő egyedül? Annyit mindenképpen, hogy nem engedi visszaesni a királyt! Táplálja és óvja, amíg a többiek visszatérnek. Ha visszatérnek... Ez a gondolat iszonyú súlyként nehezedett a szívére és bárhogy próbálkozott, nem tudta elűzni a fejéből. Képtelen volt lazítani, megnyugodni, hiába igyekezett. Vigora kellett gondolnia – legfőképpen rá! A bátorságát pimaszsággal leplező gyíksárkányra! A sötét külsejű, de nagyon is élő lelkű jázig homályvadászra! Nem akarta elengedni őket – legalább a gondolatai maradjanak velük! Így viszont nem tudta előhozni magából gyógyító erejének teljességét; az aggodalom falat emelt közé és Duir közé. Megtett annyit, amire így képes volt – zöld fényburkot vont az eszméletlen, de már nem vérző király köré, táplálta és szerette, hogy erőt adjon neki. S Duir nem is esett vissza a korábbi mélységbe; a láza lassan csillapodott, a bőre egyre élettel telibb színt vett fel és csukott szemhéja alatt örült gyorsasággal mozogtak a szemei. Álmodott? Emlékezett? Lelle nem tudta volna megmondani, mert

a lelkét mardosó félelem elzárta attól is, hogy tisztán érezze Duir rezdüléseit. Tartotta a burkot, Shaun segítségével erősítette is és várta. Hamarosan kiáltozást, lábak dobogását hallotta; felkapta a fejét, felugrott... Jósziel suhant be legelőször, őt követte a vérző fejű, bőszen indulatú fekete gyíksárkány. Mező megtorpant a terem bejáratánál és megvárta a két embert. A szűk, hideg szelek járta folyosón a futva érkező Regő elkapta a megtorpanó, kőfalnak dőlő Vigo karját, átvette a nyaka körül, másik kezével megszorította a derekát, hogy támogatni tudja. Szinte berántotta magával a barlangterembe. Lelle csupán egy pillantást vetett rájuk – az arca elfehéredett, ahogy a Vigo mellkasán húzódó súlyos sebre és a vértől csatakos ingre nézett. Furcsa, veszélyes hidegség kúszott a szívére, árasztotta el a gondolatait. Már nem félt, nem aggódott... most, hogy látta, mit műveltek a társával, valami mintha átlendült volna benne. Kiengedte, amit eddig kordában tartott – a nyugodt fejjel, magabiztosan irányító és teremtő férfierőt. Tudta, mit kell tennie és egy pillanatig sem habozott! Összpontosított – ekkor már képes volt rá! – és erejével megnövelte a Duirt körülölelő burkot. Életre hívta a zárlatot – ezúttal a sajátját! A ragyogó, zöld fény élettel világította be a barlangot.

- Be a burokba! – kiáltotta, s a kissé habozó Ricot ő maga rántotta be.

- Vigo és Regő még néhány lépésnyire jártak, amikor a terem bejáratánál feltűntek az üldözők.

- Ugorjatok! – kiáltotta Lelle.

S mivel erre Vigo képtelen volt, megtette helyette a homályvadász. Loreena ebben a pillanatban Lelle zárlatának támadt. Hiába volt sebesült, az évszázadokat maga mögött tudó elf asszony ereje így is elképesztőnek bizonyult. A lánynak minden tartalékára szüksége volt, hogy állni tudja a zöld buroknak zúduló ezüstös gomolygás rohamát. Tartania kellett a zárlatot, tartania kellett Duir életfonalát; emiatt nem tudta Loreenára zúdítani a vadon erejét.

- Nem tudom sokáig tartani! – mondta halkan és az összpontosítástól apró verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán.

Soha életében nem élt még át ekkora nyomást; kis híján szétfeszítette az elméjét, a szívét.

- Akkor felkészülünk! – vicsorgott Rico. – És feltehetően együtt halunk meg!

Vérzett a feje, égett a lábán vágott seb, de Rico nem figyelt rá – különös nyugalom szállta meg. És különös erő – az, ami a kőszobrok termében is kibomlott benne, az utolsó pillanatban. Részévé vált a körülötte lüktető világnak; a szívében újra életre kelt a föld ereje. Farkasszemet nézett a kívül állókkal! Az elf asszonyon kívül ott volt Calum, a vöröslő bőrű, mindenre elszánt ikrek, a két megmaradt íjász – ők már feszítették az íjaikat! – és még négy sérült, de harcolni képes sárkányos. Az ő oldaluk rosszabbul állt. Regő elengedte a földön ülő, a hátát az emelvénynek vető Vigot, talpra állt és szabályját készenlétben tartva Duir elé lépett, hogy testével fedezze az urát. Mező ugrásra készen lekuporodott gazdája oldala mellé, Rico pedig – kihasználva a burok tágasságát – két szárnycsapással a sebesült Vigo elé repült. Lelle még mindig tartotta a burkot, de ehhez már a teste erejét használta – lassan lerogyott Duir mellé. S akkor Regő halkan énekelni kezdett... ugyanazt a

dalt, mint korábban. A csatába induló, győzelemre és halálra is felkészült jazigok dalát! S akkor Vigo megmozdult; nem törődve azzal, hogy a kardját megint elejtette, a botjára támaszkodott és lassan felállt. Közben egy pillanatra megingott, s hogy ne essen vissza, véres kezével megkapaszkodott Duir lábában. Megkínlódta, de talpra állt. Regő és Rico mellé lépett, tudva, hogy testével eltakarja Lellét a támadók elől. Regő akkor is énekelt, amikor Loreena egy utolsó, hatalmas nyomással Lelle burkának zúdult – s bár ettől és a lány ellenállásától ezúttal már az elf asszony is megrogyant, váratlan rohama ezúttal sikeresnek bizonyult. A burok elpattant... A következő pillanat végtelen hosszúnak tűnt... Calum rájuk nézett. Láta, hogy a lány ráveti magát az emelvényen fekvő férfi testére, hogy a sajátjával védje. Láta a két férfi és a sárkány sötét hármását, ahogy sorfalként áll eléjük. Láta a kutyát, ahogy kitart mellettük... A kutya! Kitart mellettük! S ekkor Calum megértette! Ezek mindenre készek! Az életüket adják oda... a sebesültért! Felemelte a kezét, hogy leintse az íjászeit, hogy megállítsa a harcosait... de elkésett! A nyilak surranva szelték a levegőt, Tavish és Taveon ordítva szaladt elől. Lelle még egyszer felemelte a fejét, hogy lássa a társait és Duirt. Sikoltásszerű kiáltása túlharsogta még a sárkányosok harci kiáltásait is. Mert Duir szeme nyitva volt! És az elképesztő erőt sugárzó, élettel teli füstkéek szempár őt nézte! De már nem tehettek sokat... Rico felröppent, hogy felfogja a nyílvevőket, Regő előrelendült, hogy megállítsa a kardját kirántó elf asszonyt és az őt követő harcosokat. Vigo két kezével szorította a botját, hogy még egyszer a sárkányikrek útjába álljon. Nem volt esélyük... és ezt mindannyian tudták. Már csak néhány lépésnyi távolság... de sohasem jutottak el egymáshoz! Mert ekkor iszonyú dörrenéssel, pontosan Vigo előtt meghasadt a levegő és a nyílásból egy fehér ruhás, fehér hajú férfi ugrott elő. És gyorsabb volt mindennél! Túl az elképzelhetőség határán! A kezében tartott kardra nem is volt szüksége. Kiárasztotta lelkének erejét... visszavágta a nyilakat, szélviharként lökte hátra a támadókat, csapta a döbbenten álló Calumhoz Loreenát.

- Elég! – égzengésszerű hangja végigdübörgött a termen, néhány pillanatra megsüketítve mindenkit.

Néma, döbbent, mozdulatlan csend zuhant rájuk. És ebben a dermedtségben Lelle hirtelen csak annyit érzett, hogy egy kéz finoman félretolja. Duir megkapaszkodott a lány vállában, megszorította és felült.

- Jókor érkezettél Kartal – szólalt meg újra, hét év után.

Lelle megérintette Duir arcát, s ahogy végre el is hitte, amit lát, felragyogott a mosolya és szorosan átölelte a férfit. Duir viszonzta az ölelést, majd kissé eltolta magától a lányt, hogy a szemébe nézhessen.

- Köszönöm – mondta csendesesen, de ebben az egy szóban minden benne volt.

Majd elfordította a fejét és végignézett a többiekén. Calum, aki a sárkányosok közül a leghamarabb tért magához a döbbenetből, ezt a pillanatot használta ki és előrébb lépett.

- A sebesült a mi oltalmunk alatt áll! – jelentette ki keményen.

Regő, Rico és a botjára támaszkodó Vigo úgy nézett rá, mintha rosszul hallották volna! Kartal összefonta a mellkasa előtt a karjait és csendben, magasba emelt szemöldökkel várta, hogy a két fél elrendezze egymást – ezúttal fegyverek nélkül.

- Duir a mi oltalmunk alatt áll, sárkányos! – vágott vissza élesen a homályvadász. – Eljöttünk, hogy megmentünk, s hogy számon kérjük, mit tettetek velem!

- Miről beszélsz?! – Calum összevonta a szemöldökét, s egy intéssel megállította a fegyverüket újra felemelő harcosait.

- Regő, várj! – szólalt meg Duir, s még mindig Lelle vállába kapaszkodva elfordult és a lábait a padlóra tette. – Itt valami fatális félreértés van. Engem nem a sárkányosok sebesítettek meg, hanem a Boszorkánymester vadásza!

Az újabb, döbrent csend ezúttal az ő szavainak szólt – de a megértésük ezúttal gyorsabb volt, mint a kardjuk. Aki ellen harcoltak, a segítőjük volt! Akiket meg akartak ölni, társuk volt a megmentésben – mindkét oldalon! Calum és Regő úgy meredt egymásra, mintha most találkoznának először. Vigoból elszállt a feszültség és ezzel egyidőben legyűrte a vérveszteség – még mindig a botjába kapaszkodva lecsúszott az emelvény mellé. Lelle abban a pillanatban elengedte Duirt és Vigo mellé ugrott. Széthajította az ing darabjait, hogy a sebhez férjen, de remegett a keze, ahogy a vágáshoz ért.

- Azonnal el kell látnom! – mondta és már ment is volna a zsákjáért, ha Vigo meg nem fogja a csuklóját.

- Később! – mondta kurtán. – Nem halok bele... Előbb tudni akarom, mi történt valójában!

- Állj! Állj! – kiáltott Rico, akinek a bőre ezúttal narancsvörösben lüktetett. – Lassabban! Persze megint igazam volt! Calum nem lehet Duir gyilkosa! Küzdöttünk, befejeztük! De az ég szerelmére... Hogy a csudába kerültél ide, éppen az utolsó pillanatban Vihartépő?!

- Honnan tudta? – kérdezte Vigo is.

Mindenki az öreg táltosra pillantott, akinek halvány mosolya azt bizonyította, hogy nincs ellenére ez a helyzet.

- Vihartépő Kartal? – kérdezte Calum.

- Igen, én vagyok. Még nem volt szerencsénk találkozni. Fogadd üdvözetem Calum, a vörös sárkány fiainak vezére! S hogy Rico kérdésére megfeleljek... Lellének köszönhető, hogy most itt vagyok. Megszokhatnád lassan, Rico barátom, hogy így vagy úgy, de valamiképpen mindig övé a vége. Mint Hidegpusztán. Mint most.

Ezúttal a lány került a figyelem középpontjába.

- El akartam mondani, de nem volt rá időm – felelte csendesen a lány. – Duir álomban figyelmeztetett, hogy hagyjunk jeleket magunk után, arra az esetre, ha nagy bajba kerülnénk. Ezért, mielőtt a sárkányosok földjére értünk, álomsodort hívtam és megüzentem Kartalnak, hol vagyunk és hová tartunk.

- És egy táltos ettől kezdve követni tudta a lelked rezgését – tette hozzá Regő, aki csak ekkor eresztette le a kardját. – S mert kapumester, az utolsó pillanatban megérkezhetett. Megmentette a királyt és megmentett minket is.

- Miféle királyt? – kérdezte Calum.

- Nem tudod, kit őriztél sárkányos – Regő mosolya fáradt volt, de nyugodt. – Duirt, a jazigok törvényes királyát.

- Az életeteket adtátok volna érte... – mondta a sárkányos Duirra pillantva és megértve mindent.

- Te sem tettél volna másként – tette hozzá halkán Vigo.

Duir ekkor újra megmozdult. A varázsos zárlatnak köszönhetően a hét évnyi mozdulatlan fekvés nem kezdte ki az izmai életét, ám a mozgáshoz újra hozzá kellett szoknia. Átölelte a melléugró, hűsége kutyája nyakát, s dús bundájában megkapaszkodva talpra állt. S mintha ez kellett volna ahhoz, hogy minden titok és rejtőzködés leperegjen róla. Nem próbált már egyszerű jazig harcosnak látszani, mint keresése során – az volt, akinek született! Szálas, büszke, s füstkéek szemébe nézve mintha egy oroszlán erős, lélekkel teli, rezzenetlen szemébe pillantottak volna.

- Köszöntelek Calum – a hangja is erősebb, mélyebb lett; az a hang, amelyet Lelle álmaiban is hallott. – Nem tudom, hogyan kerültem hozzátok, majd bizonyára elmondod, de köszönöm a segítséget.

- Uram! – Calum fejet hajtott válaszul.

- Kartal, Regő! Talán nem ez a legalkalmasabb hely, hogy elismerjem, igazatok volt...

- Az igazság elismerésére minden hely és idő alkalmas – vágott közbe az öreg táltos. – Örül a szívem, hogy újra láthatlak.

Duir bólintott, majd Regőre nézett és egymásra villanó, komoly mosolyuk tisztázott mindent, amit kellett. Duir ezután a kissé türelmetlenkedni kezdő sárkányra pillantott.

- Öhmmm... – Rico megtorpant, zavarba jött az éles tekintettől.

Mintha a veséjébe látott volna – s nincs az a sárkány, aki ezt szívesen venné.

- Rico vagyok – mondta végül és kurtán-furcsán meghajtotta magát, mosolyt csalva ezzel társai, de még Kartal arcára is.

- Ne tévesszen meg uram! – mondta a homályvadász. – Büszkébb, bátrabb és erősebb, mint egy igazi jazig!

S bár a Riconak szóló köszönet egy mosolyban és egy fejhajtásban fejeződött ki, a sárkány úgy érezte, még sosem kapott ekkora elismerést! Duir végül Lelle és Vigo felé fordult.

- Azt, amit tőled kaptam Lelle, nem tudom szavakkal megköszönni...

- Már megtetted – hárította el a lány.

Duir elmosolyodott, s a szemébe nézve Lelle úgy érezte, meglódul a szíve. Az apját elveszítette az áradatban... utána talált egy fogadott apát. Most pedig valakit, akit ismeretlenül is jobban ért, érez, s akihez több minden fűzi, mint ahhoz, akinek valaha a születését köszönhette! Ez egyszerre túl sok volt a lánynak! S hogy vissza tudja nyerni lelkének nyugalalmát, Vigora nézett és megérintette a kezét. A király előrébb lépett, s bár a teste még gyenge volt, kezét nyújtotta és felhúzta az ifjú Őrzőt. Ha Vigo ki tudta volna húzni magát, szinte egyforma magasak lettek volna – de így sem volt akadálya, hogy összeakadjon a pillantásuk. Csupán egy pillanat kellett ahhoz, hogy meglássák az egymáséhoz oly hasonló lelket!

- Sokkal tartozom neked fiam – mondta a férfi és a sötét ing hasadásában vérző sebre pillantott.

- Elsősorban Lellének tartozol, uram – Vigo halványan elmosolyodott. – Regővel csupán kísérők vagyunk.

- Kísérő? Na persze! – Rico is elvigyorodott.

- Sok mindent kellene tisztáznunk – szólalt meg hirtelen Calum. – De nem itt és nem most. Emlékszel Lelle, mit mondtál nekem az Elesettek Lelkeinek Mezején? A harc ideje megvolt, most legyen ideje a nyugalomnak! Ez a föld többé nem ellenfél, hanem menedék a számotokra. Ha elfogadjátok a szavam és az ígéretem...

- A te szavadban nincs miért kételkednünk! – felelt a többiek helyett Kartal. – Odakint hajnalodik... Bízunk a napfényre, amit a föld mélye elrejtett előlünk.

- Kövessetek hát! – kérte Calum.

Ám a szavaival egy időben az eddig némán figyelő elf asszony megmozdult, s ahhoz sétált, akit eddig jószerivel egyfolytában figyelt. Az egyetlen igazi ellenfeléhez... Vigo önkéntelenül mozdult, hogy Lelle elé lépjen, de a lány megfogta a karját és nem engedte. Szembe tudott nézni Loreenával, hiába maradt alul a vele folytatott küzdelemben!

- Különös lány vagy te Lelle... – mondta az asszony csendesen és kezének szinte követhetetlenül gyors és finom mozdulatával megérintette a lány homlokát. – Különös vagy embernek is, elfnek is... De mindkét világ szívesen tudna a magáénak! Az enyém is, az övé is.

Vigora villantotta a szemét, majd újra a lányra nézett.

- S hiába él együtt benned a kettő, egyszer majd döntened kell – gyors mozdulattal Lelle tenyerébe tette a törst, amely az ő vállát ütötte át. – A vér és a tudás összeköt minket.

Azzal sarkon fordult és a harcosokat maga mellé intve elindult kifelé. A vár urával csupán a sárkányikrek maradtak. Calum megvárta, amíg az ellenfélből lett barátok is készen állnak, s csak akkor indult előre. Mező és Jósziel volt az első, aki követte. Utánuk jött Duir. Lelle és Kartal vállába kapaszkodva, a saját lábán hagyta el a barlangot, amely hét évig őrizte.

- Hosszú lesz az út – mondta neki Lelle.

- Ahhoz képest, amit a halál küszöbéről tettem meg ideáig, aligha – mosolygott rá a férfi. – Menjünk.

Őket követte Regő, a sebesült Vigot támogatva. A végére a három sárkány maradt: Rico, Tavish és Taveon. Az ikrek a gyíksárkány mellé akartak lépni, de Rico rájuk mordult. Tavish és Taveon szótlanul, fejet hajtva hátrébb húzódtak – így tisztelegve a kis sárkány hősies, harcias és bátor szíve előtt. Valóban hosszú és lassú út várt rájuk; keresztül az ezüsthüvelyes valamikori helyén, a kőszobrok barlangján és a Vezérek Termén – a hét évnyi, még sok titkot rejtő múltból a napfényre és a sok feladatot tartogató jelenbe.

Magasan járt a nap, mire a magyarázatok ideje elérkezett. A sebesülteket Bhradain gyógyítóházába kísérték, ahol a kis csapat külön szobát kapott. S míg az ősz gyógyító a sárkányosok körül sürgölődött, addig őket Kartal vette kezelésbe. De nem mindegyikükhöz fért hozzá – mert Vigoról mindenképpen Lelle akart gondoskodni! És Kartal tudta, mikor kell engedni... Duir és Rico sebei adtak elég feladatot a számára. Vigo csendesen, félig ülve pihent a tiszta, zsályaillatú szoba egyik ágyán; nem szólt akkor sem, amikor Lelle kitisztította, erős illatú krémjével vastagon bekente, majd átkötözte a vágást. A lányt figyelte; sápadt arcát, feszült vonásait, remegő kezét – amely ezúttal nem aggodalomról, hanem kimerültségről árulkodott. A hegy mélyén életben tartotta Duirt, védte a társait és szembeszállt élete eddigi legerősebb ellenfelével, az elf asszonnyal – s amikor alulmaradt, vajmi kevés tartalék volt a testében. S most ezt a keveset is Vigonak adta – derengő zöld fénnel körülölelt tenyerét a seb fölé, Vigo mellkasára tette, hogy gyorsítsa a gyógyulást és enyhítse a fájdalmat.

- Pihenned kéne – szólalt meg Vigo, miközben átjárta a lány kezéből áradó melegség.

Lelle rápillantott, égbék szeme megvillant, de nem válaszolt.

- Rám haragszol? Mert úgy tűnik, haragszol... - próbálkozott tovább Vigo.

Lelle újra felpillantott, ezúttal hosszabban.

- Nem arra, aki hordozza, hanem, aki okozta – felelte és újra a vágásra pillantott. – A sárkányikrekkel van számadásom.

- Gyöngyöm, őket bízd inkább a férfiakra! – szólt közbe Rico, aki bekötött lábbal üldögélt egy szomszédos fotelban.

Kartal éppen az ő fejsebével foglalkozott, a sárkány hangos sziszegésétől és morgásától kísérve.

- Rátok bízom – bólintott a lány. – Meg is lett az eredménye!

Mintegy végszóra, váratlanul kinyílt a szoba ajtaja. Emlegették, hát megjelent... a vörösre égetett bőrű, sólyomkarmok által szabdalta arcú Tavish állt az ajtóban, kezében egy kupát tartva. A kis szobában egy pillanatra néma csend lett, majd Lelle volt az, aki a leghamarabb felocsúdott.

Felpattant Vigo mellől, néhány lépéssel a tar harcos előtt termett, s bár törékeny kis alakja alig ért a férfi válláig, a haragja fölékerekedett.

- Megfordulsz és kimész! – csattant erővel a lány hangja. – Nincs itt semmi keresnivalód!

Tavish először Lellére nézett karneolszínű szemeivel, majd a válla fölött a felkönyöklő Vigora pillantott. És Vigo – miközben az amulett megmozdult a nyakában – megértette az embertestben élő sárkányt.

- Hozzám jött – mondta egyszerűen. – Lelle, kérlek...

Kellett néhány pillanat, amíg a lány rávette magát, hogy félreálljon a sárkányos útjából. Tavish Vigohoz sétált, megállt az ágy mellett, majd, hogy a szemük egy vonalba kerüljön, letérdelt és a sarkaira ült. Végül pedig átnyújtotta a kupát.

- Biztos, hogy meg akarod inni? – érdeklődött Rico és a fotelből roppant barátságatlan tekintettel méregette Tavisht.

Vigo először Lellére nézett, aki összefont karokkal, villogó szemekkel állt az ágy végénél.

- Ha teheti, megölt volna – mondta csendesen a lány. – Ezt ne feledd!

Vigo ezután Tavishra nézett, s látta, biztosan látta, hogy valami megmozdul a sárkányos tekintete mélyén. A tar harcos egyik kezét hirtelen előrenyújtotta, megérintette Vigo bekötözött mellkasát, majd a saját, mély sebekkel szabdalt arcát.

- Adtam is, kaptam is – szólalt meg rekedtes hangon. – És Sárkányasszony téged küldött, hogy emlékeztessen...

Hogy mire, azt nem árulta el, de ismét nyújtotta a kupát. Vigo ezúttal átvette, beleszagolt, majd halványan elmosolyodott.

- Ha ezt megiszom, hosszú ideig mindenből kettőt fogok látni. Erősebbnek tűnik, mint az urad bora, amivel megkínált!

- Erősebb. Ebben sárkányvér van – hangzott a kurta, erős felelet. – A bátyámé és az enyém. Idd meg!

Vigo felkapta a fejét.

- Miért?

- Sárkányasszony áldása kísér... és bárki is vagy, ifjú ember, benned a miénkhez hasonló szív dobog. Harcoltál velünk, és akkor sem hátráltál meg, amikor tudtad, hogy meg fogunk ölni. A véredet adtad... s most, hogy nem vagyunk többé ellenfelek, cserébe fogadd el a miénket.

Vigo egyenesen a karneolszínű szemekbe nézett, s mert ő is harcos volt, megértette, mi érik a másik lelke mélyén – és kiitta a kupa méregerős tartalmát. Mintha tűz perzselte volna végig, amely beleégett minden porcikájába, néhány pillanatra megszárdult... hogy azután annál tisztábbnak érezze a fejét és erősebbnek a testét.

- Köszönöm – adta vissza a kupát. – Ittam már az elfek italát... de az nem vált a részemmé, nem úgy, mint ez.

- Tűz és föld – bólintott Tavish. – Most már benned él mind a kettő.

Ezzel fölállt, Duirra pillantva fejet hajtott, majd Lellét elkerülve kiment a szobából.

- Már nincs miért haragudnod rájuk – mondta csendesen Vigo a lánynak.

- Úgy tűnik, őket érted... engem viszont nem!

Rico Vigora pillantott, szája sokatmondó vigyorra húzódott.

- Tényleg nagyon aggódhatott érted! – jegyezte meg, mintha a lány ott sem lett volna. – Hiába, te vagy a gyengéje!

Vigo viszonzta a mosolyt, fáradt arca felderült.

- Kellemes a tudat, hogy ilyen sokat számítok – nézett a lányra. – Persze, mondhatnád gyakrabban!

Lelle szeme megvillant, ahogy ellépett Vigo ágya mellől.

- Ne bízd el magad! – vágott vissza. – Emlékezz, mit kell tenni a gyengeségekkel? Le kell cserélni őket valami erősre!

Vigo elfintorodott.

- Rám gondoltál? – érdeklődött a fotelból az immár bekötött fejű sárkány.

- Csakis – felelte a lány és Duir ágyához ment.

Ekkor Kartal már a király mellett ült, Regő szorosan mellette állva figyelte, ahogy leszedi róla az ing még megmaradt cafatjait és finom mozdulatokkal lemossa Lelle krémjének nyomait. Az így feltáruuló sebek láttán az öreg táltos elégedetten szisszent egyet.

- A leányzó érti a dolgát – jegyezte meg csendesen, tudva, hogy a leányzó már ott áll mögötte.

Duir felpillantott, egyenesen Lelle szemébe, s egyszerre nyíló mosolyuk jót tett mindkettejüknek.

- Az a leányzó többet is tudhatna – jegyezte meg Lelle.

- Minden megélt évvel többet fog tudni – jegyezte meg Kartal nyugodtan. – Most megtetted azt, ami életet mentett: bezártad a sebeket, megakadályoztad, hogy Duir elvérezzen. Ami maradt, helyrehozom én.

Regő erős, súlyos tenyerével megfogta és megszorította Lelle vállát.

- Menj és pihenj egy keveset, amíg Vihartépő végez! – mondta határozottan. – Kívül nem viselsz sebeket, de belül szerezteél néhányat, s hidd el nekem, azokat sem szabad elhanyagolni. Menj!

Lelle ezúttal nem ellenkezett; a többiek a tekintetükkel kísérték, amint kiment a szobából.

- Most már hallgat a józan érvekre... lassan megnyugszik. Hiszen mindannyian életben vagytok – jegyezte meg csendesen az öreg táltos.

- Ha rólam van szó, sosem az érvekre, hanem a szívére hallgat! – felelte somolyogva a bekötött fejű sárkány. – No, és elismerem, a többiek esetében is hasonló a helyzet.

- És egészen biztos vagy benne, hogy te vagy számára a legfontosabb? – kérdezte a homályvadász és a szája mellett újra felvillant rég látott mosolya.

- Persze! Vigo csak álcázás! Bár azt elismerem, - s itt Duirra pillantott - hogy most komoly vetélytársam akadt.

Duir végignézett rajtuk, s mert sokat látó férfi volt, megértette, hogy őt valójában nem a bátorság, nem az önfeláldozás, nem is a tudás hozta vissza. Elsősorban nem... hanem az összetartozás, ami összefűzi négy megmentőjét! S ez a felismerés több erőt adott neki, mint bármely orvosság, gyógyító krém vagy hozzáértő kéz!

Magasan járt a nap, mire a magyarázatok ideje elérkezett... Calum és Loreena egymás mellett állva, kettesben várták az érkezőket, a lakótorony mögött, az elf asszony kertjében. Duir jött elől az ősz táltossal és Mezővel az oldalán, s bár még lassan lépkedett, már nem volt szüksége támaszra, hogy talpon maradjon. Kartal gyógyító ereje feltöltötte a testét, s ha a hét évnyi álomzárlat nyomait nem is tudta kitörölni belőle, de képessé tette, hogy újra felfogja és befogadja a körülötte zajló, éber világot. Calum fejet hajtott, amikor közelebb ért - már a barlangban is fenntartás nélkül elhitte, amit Regő állított a sebesültről. Elhitte, mert megérezte benne, abban a pillanatban, hogy a szemébe nézett. S most, hogy nappali fényben, a sárkányosoktól kapott ruhában újra találkoztak, a kétség árnyéka sem férhetett hozzá. A fehér ruhás táltos mellett, oldalán egy farkaskutyával a király lépkedett - egyszerű méltósággal, mélyre látó szemekkel, egy olyan férfi nyugodt erejével, aki pontosan tudja, mi a dolga a világban. A négy ébresztő mögöttük jött - a bíborlila Rico bekötött fejjel, sántikálva; Regő a megszokott sötét ruhájában, de nyíltabb tekintettel, derűsebb arccal; mellette Vigo a sárkányosok öltözkéiben, egyenes tartással, határozott léptekkel, melyet Tavish itala és a benne rejlő sárkányvér tett lehetővé; a legszélén pedig Lelle, kibontott hajjal, narancsvörös elf ruhában, amelynek párját a Calum oldalán álló asszony viselte. S bár Lelle haja sötétebb volt, a termete pedig kisebb, így is érezni lehetett a kettejük közötti, mélyről fakadó hasonlóságot. Azt a fajta hasonlóságot, amelynek az elsötétülő szemű Vigo nem tudott örülni.

- A történet, amelynek szétszaladó szálai itt fonódtak egybe, veled kezdődött uram - nézett Kartal Duirra, amikor már mindannyian leültek az árnyat adó fák alá, a márványból faragott, súlyos és mozdíthatatlan asztal mellé.

- S úgy tűnik, a félreértések is velem kezdődtek - bólintott Duir és mély hangja körülfonta a körben ülőket. - Igazad volt Kartal, jelet kellett volna hagynom magam után. Hibáztam... és hét évnyi tanulságot kaptam érte. Hosszú lecke, amelyből csak a bolond nem tanul.

- Segítettél, hogy mi ne kövessük el ugyanezt a hibát - szólt közbe Lelle.

- Álomba zárva csak érezni tudtam, merre jársz, mennyire vagy közel, s mert az utat én is végigjártam, sejtettem, mi vár rád.

- Az egyetlen nyom, amit téged keresve találtunk, a Csempészek Városába vezetett – mondta Vigo.

- Igen. Varges és az ő városa... - Duir fanyarul elmosolyodott. - Az elrejtett Talashimot kutatva én is csak nyomokat követhettem, mivel az egyetlen ember, aki segíthetett volna, már rég nem volt az élők sorába. Eljutottam oda és kijutottam onnan, úgy, hogy tudtam: a sárkányosokhoz kell mennem. Ide készültem hozzád Calum, hogy a segítségedet kérjem.

- De nem érkezted meg – felelte csendesen a vár ura. - Úgy nem, hogy beszélhettünk volna.

- Mi történt valójában? – hajolt előre Regő.

- A Boszorkánymester vadászai a nyomomban voltak. Nem kezdettől fogva, de az Ellnor partján már beértek és vártak rám. Akkor, a folyón átúszva még egyszer sikerült előnyt szereznem, de a Lidércláp lelassított. A sárkányosok földjének határát már nem értem el... a folyóparti sűrűségből rontottak rám és túlerőben voltak.

- Igen, éreztem – Lelle az átélt fájdalomra gondolt és megborzongott. - Éreztem, mi történt ott veled.

- De honnan tudta a Boszorkánymester, hogy elindultál? Hogy merre tartasz? – villant meg Vigo szeme.

- Bizonyára volt, aki segítsen neki – mondta nyugodtan Duir. - A népünk megosztott, s akadnak, akik ezt a valaha volt jazigot tekintik uruknak. De az árulás ehhez kevés lett volna... A Boszorkánymestert a gyűlölet élteti, amelyet megtagadott múltja iránt érez, s ez a gyűlölet, no meg a vérenek ereje ezer szállal köti hozzánk. Ő tudja, hogy létezem, azt is tudja, ki vagyok valójában... és pontosan tudja, mire van szükségem a saját erőmön felül, hogy ezt a sok sebből vérző népet újra egyesíteni tudjam. S nem válogat az eszközökben, hogy célt érjen.

- Kis híján sikerült neki – mondta csendesen Kartal, majd Calumra pillantott. - De ti időben érkeztetek.

- Késve érkeztek – hangzott a válasz. - Az őrszemeink látták, mi történik és riasztottak minket.

- Az őrszemeitek? – villant Rico mosolya. - Gondolom a közeli hegyekben sziklaként pihenő sárkányok.

- Így van – bólintott Calum és Duirra nézett. - Gyorsak voltunk, de nem eléggé. Levágtuk azokat, akik a támadók közül még talpon voltak; bár a zömük kiterítve feküdt körülöttem, uram. Még volt benned élet, bár csupán gyertyalángnyi. Nagyon sok vért vesztettél, s tudtuk, nem bírnád ki az utat a várig, ezért Loreena a saját erejéből védőburkot vont köréd.

- S hogyan került a sebesült király a barlang mélyére? – kérdezte Vigo és hangja élesebbre sikerült, mint szeretne volna.

- Nyugalom fiam! – emelte fel a kezét Calum. - Azt tettük, amit helyesnek véltünk. Ne feledd, nem tudtam, ki az, akit magunkkal hoztunk. Loreena próbált lemerülni az emlékeibe, hogy kiderüljön, de nem járt sikerrel.

- Nem is járhatott – Kartal összefonta az ujjait a mellkasa előtt. – Duir emlékei köré védelmet építettünk az indulása előtt. Olyan védelmet, amin még te sem juthattál át, úrnőm.

- Valóban nem jutottam át – felelte csendesen Loreena. – Ám éreztem egy táltos és egy elf erejének nyomát.

- A táltos én voltam. Az elf pedig Rhianna királynő a Négy Szél Köréből.

- A feleségem – Duir érzelmekkel teli hangjától ezúttal nem csak Lelle borzongott meg.

- Az első emlék, amelyhez hozzáfértem, a Csempészek Városára utalt – mondta néhány pillanatnyi hallgatás után Loreena. – S ez még mindig kevés lett volna, ha nincs az az álom...

- Álom? – kapta fel a fejét a lány.

- De ezúttal én voltam az álmodó – fűzte tovább a történetet a vár ura. – Azon az éjszakán, amikor az ismeretlen sebesültet a várunkba hoztuk, s még nem tudtuk, mit tegyünk, álmot láttam. Egy hang azt kérte, nem, nem is kérte, sokkal inkább tűnt utasításnak... egy hang azt mondta, hogy óvjam meg a sebesültet! Rejtsem el, mert a gyilkosa keresi, s nem nyugszik, amíg meg nem találja! Számítsak a vadászaira! De számítsak arra is, hogy a barátai is kutatják, s amint tehetik, eljönnek érte. Amikor felriadtam, még valami belém villant – korábban csak egy pillantást vetettem rá, de eszembe jutott, hogy a sebesült ujján volt egy gyűrű. A rászáradt vértől nem láttam tisztán a vésetét, de amikor véletlenül hozzáértem, mintha megrázott volna.

Duir szó nélkül előre nyújtotta a jobb kezét, s Calum ezúttal, hét év után, megpillanthatta a gyűrűbe vésett mintát – az egymás felé forduló, ágaskodó két oroszlánt.

- Aki valaha is járt a jazigoknál, nem felejtí ezt a szimbólumot – szólalt meg csendesen Loreena. – Mahur, az Oroszlán viselte nyíltan utoljára. Pelse és a fia, akit ma még a jazigok királyának neveznek, sosem vállalta. Azt mondják, Jarodhoz került, s hogy vele veszett abban a balvégzetű csatában.

- Regőnek köszönhető, hogy nem így lett – felelte Duir. – Jarod a nagyapám volt.

Lelle és Vigo a rezzenetlen arcú homályvadászra pillantottak, s ugyanaz motoszkált a fejükben, mint indulásuk napján: hogy Regő jóval több annál, mint amit megmutat magából!

- Tehát ezért kellett a titkos barlang a seregyi akadállyal! – csapott a térdére Rico, majd fel is jajdult, mivel tévedésből a sérült lábát találta el.

- Megtettük, amit elég biztonságosnak gondoltunk – mesélte az elf asszony. – El akartuk hárítani a támadókat és vártuk a megmentőket. Ezért olyan állapotban, ahogy volt, az őt kísérő, s tőle nem tágitó, súlyosan sebesült kutyával együtt a titkos barlangba helyeztük s én zárlatot vontam köré.

- De hát Mezőnek semmi baja! – nézett Vigo a kutyára.

- Az állatok másképp állnak összeköttetésben a mindent tápláló Forrással, mint mi – felelte Loreena. – A zárlat tápláló ereje Duir esetében a megóváshoz volt elég, a kutyát azonban meggyógyította. A védőburok jól működött, s erős akadályok védték a sebesültet.

- No igen, ezt tapasztaltuk – morgolódott halkán Rico. – Nehezen jutottunk át rajtuk.

- Úgy volt kitalálva, hogy nem juthattatok volna át! – villant meg az asszony szeme. – Tudva, hogy vadásznak rá és meg akarják ölni, én harcosokra számítottam. Legyenek férfiak avagy nők, de harcosok... A Vezérek Terme felkorbácsolta volna az erejüket, s ha a kőszobroknál nem is véreztek volna el, a női örvényen semmiképpen sem tudtak volna átjutni. Jó terv volt. Nagyon jó... de mint minden tervben, ebben is volt egy apró rés. És te, Lelle, tökéletes feszítővas voltál ebben a résben!

- Tudtam én, hogy nem lehettek gyilkosok! – bólogatott elégedetten Rico, majd újra felszisszent, ezúttal a fejsebébe nyilalló fájdalomtól. – Mondtam én...

- Igazad volt és mi tévedtünk – szólalt meg Lelle. – Ám ettől függetlenül az első pillanattól ellenünk támadtak! Már az álmomban is...

- Betolakodó voltál – nézett rá egyenesen az asszony. – Nem tudtam, hogy Duir hívott, mert az ő álmait nem ellenőrizhettem, de a környezetét igen. És nem te voltál az egyetlen, aki a sebesült körül próbálkozott... de az egyetlen, aki olyan gyorsan szökött meg előlem, hogy éreznem sem sikerült. S az egyetlen, aki a barlangból magával vitt valamit... egy ezüstkötelet, ha nem tévedek.

- Tudtam, hogy látni fogod, s igazat mondtam róla – mosolyodott el a lány. – Ez a fonál vezetett minket. Ez és Vigo szíve. Ami pedig a gyors szökést illeti... az nem az én érdemem volt. Segítséget kaptam. És volt alkalmam megismerkedni a sötét gomolygás valódi alakjával is.

- Miféle sötét gomolygás? – kérdezte Duir.

- Egy betolakodó, aki többször próbálkozott a zárlattal – felelte Loreena.

- S aki nem volt más, mint a Boszorkánymester – tette hozzá Vigo.

- Tehát akkor sem hazudtál, amikor azt mondtad, hogy az ő nyomán jártok – szólalt meg néhány pillanatnyi, feszültséggel teli hallgatás után Calum.

- Honnan ismered a Boszorkánymestert, Vigo? – kérdezte Duir összevont szemöldökkel.

Vigo helyett azonban Kartal válaszolt.

- Hét év hosszú idő uram. Történt néhány dolog, ami megváltoztatott sok mindent.

S az öreg táltos röviden elmondta Rózsaláng elrablásának és kiszabadításának történetét – Duiron pedig látszott, hogy megdöbbenik és a lelke mélyéig felkavarják a hallottak.

- Éreztem az összetartozást közöttetek... - mondta csendesen. – Azt viszont nem sejtettem, miben edződött ilyen erőssé. Sokkal tartozom nektek! Életet és időt adtatok a jazigoknak!

- A helyzet sajnos nem ilyen szívderítő – Vigo szeme elsötétült és Kartalra villant. – A Boszorkánymester nincs már a Mezsgyén. Visszatért.

S ezúttal ő mondta el, mit éltek át ketten Lellel a Határvilágban. Szavait újabb, az előzőeknél is hosszabb hallgatás követte.

- A harc tehát folytatódik – mondta végül Duir és kihúzta magát. – De nem ugyanúgy! Visszajött, ám még gyenge, s az is marad egy ideig. S most, hogy segítettetek visszatérnem az életbe, az időnél nagyobb ajándékot aligha kaphatnék. Hét év hosszú idő, s míg felettem moccanatlanul és nyomtalanul múlt el, a világ kereke sokat fordult.

- Hét év valóban hosszú idő – mocorgott Rico. – Ahhoz mindenképpen, hogy egy súlyosan sebesült, kivérzett ember életben maradjon, az elf erő ellenére is. Te mégis élsz, uram...

Duir elmosolyodott, ahogy a kis sárkányra nézett.

- A tűz is kialszik, ha nincs, ami táplálja. Bennem is kialudt volna az élet tüze, ha nem éltetne ez a világ és mindazok, akiket szeretek benne. Különösen, akiket szeretek benne... - hirtelen felvetette a fejét. – Épp ezért kell minél hamarabb hazatérnem.

- Hová? Melyik... melyik otthonodba? – kérdezte Lelle halkán.

- Oda, ahonnan elindultam, s ahonnan ti is elindultatok. A feleségemhez – hangzott az egyszerű válasz.

- Igen, vissza kell térnünk oda – bólintott Kartal. – S bár a Boszorkánymester még gyenge, nem vesztegethetjük az időt. Sok tennivalónk van. Ezért ma este indulunk... Rhiannához.

Regő a legfelső teraszon, a várfalnál állt, karbafont kézzel figyelte a hegyek ívét, az alsóbb várfalakon mozgó embereket – de aki ismerte, rájöhetett, hogy a gondolatai egészen máshol járnak. Vigo ezen kevesek közé tartozott, s néhány pillanatig habozott, hogy megzavarja-e. De volt valami, amit tudni akart, ezért nesztelen lépteivel odasétált. A homályvadász csak akkor ocsúdott fel, amikor a sárkányruhás, ifjú Őrző rásimította a tenyereit a kőpárkányra.

- Mégsem ölted meg – vágott bele Vigo, minden bevezető nélkül.

Regő halványan elmosolyodott, s újra a hegyek felé fordította a tekintetét.

- Velem is előfordul, hogy elvétem a célt.

- De nem ott, a barlang mélyén! Megölhetted volna, mint ahogy az egyik íjászt leszedted, de mert Loreena él, azt kell hinnem, te döntöttél másként.

Regő hallgatott egy sort, mielőtt válaszolt volna.

- Tudod Vigo, ha az ember egyszer elkezdte, nagyon könnyű és nagyon egyszerű a halált osztogatni – a hangjában keserű szomorúság bujkált. – S van, amikor habozás nélkül meg is teszed, főleg ha a sötétség szolgáljaival szemben akarsz életben és fölényben maradni. De van, amikor megmozdul a szívedben valami, a józan eszed ellenére is... nem száhalom. Annál több. Talán az ösztöneid szava, vagy a jövő sűgása... Aki oly sokat harcolt és oly sokat hibázott, mint én, megtanulja, hogy hallgasson ezekre a hangokra. Mert mélyről jönnek, belűlről szólnak és mert mindig igazuk van.

- S amikor az átkot és az eskűt vállaltad, nem hallgattál ezekre a hangokra – mondta csendesen Vigo.

- Nem. Nem, mert szabadjára eresztettem magamban a haragot – Regő Vigora pillantott. – De ott lent, a barlangban, pontosan tudtam, mit teszek és mit vállalok. Tiszta volt a szívem és nyugodt. Mert a cél is tiszta volt... a királyt visszahívni az életbe.

- Az a dal... - Vigo elhallgatott, megrázta a fejét.

Képtelen lett volna szavakba foglalni, mit is okozott benne az a dal.

- Eljutott a szívedig, igaz? – mosolyodott el a homályvadász. – Ám önmagában mégsem lett volna elég. A harchoz igen... de az ébresztéshez nem.

- Az ébresztéshez mind a négyen kellettünk és egyszerre – felelte Vigo. – Egy védőburok, ami összefogott bennünket... S akkor te énekelni kezdted. Rico felkészült mindenre, s éppúgy előhívta magából a föld erejét, mint a kőszobroknál. Lelle minden tudásával és saját testével védte a királyt. Én pedig véres kézzel megkapaszkodtam a lábában. Egyszerre voltunk ott... A dal, a gyógyítás, a föld ereje és a vér. Dür ekkor tért vissza.

- S mert felébredt, s mert részt vettem a visszahozatalában, az átok után az eskü súlyának egy része is leoldódott rólam. Könnyebb a szívem – hirtelen mozdulattal felhúzta jobb karján az inget. – És gyógyulni kezdett a sebem.

Még jól látszott a mély vágás helye, de többé nem voltak feketék a seb szélei.

- Csak nem a harcokban szerzett dicső sebeiteket mutogatjátok egymásnak? Abba én is beszálnék! – hallatszott mögöttük egy élénk hang.

Rico sántikálva is kacsázott, s mert ezt nem érezte sem elég gyorsnak, sem elég méltóságteljesnek, szárnyra kapott és puha, lábat kímélő mozdulattal érkezett meg a kőpárkányra a két férfi mellé.

- Készülődnötök kéne – jegyezte meg, ahogy borostyánszínű szemeivel rájuk nézett.

- Rögvest, csak előbb megszámoltuk, kinek van több sebhelye – vigyorodott el Vigo.

- Amit ma szereztél, azzal még én sem versenyezhetek – jegyezte meg Rico elkomolyodva. – Belehalhattál volna...

- Belehaltam volna, ha nem vagy ott – hangzott az egyszerű válasz.

- Rossz irányba haladnak a dolgok – fintorgott a sárkány. – Eddig szívesen élcélódtam azon, hogy ti Lellével oda-vissza mentegetitek egymás életét, s lám, most úgy tűnik, én is beálltam a sorba. Lehangelő, ha beleesel egy általad piszkált gyengeségbe...

- Fintorogj csak sárkány, minket nem tudsz megtéveszteni – közölte Regő. – Amit tettél, szívből tetted és habozás nélkül. Emberibb vagy az emberbőrbe bújt sárkányoknál is!

- S ezt most dicséretnek vagy sértésnek vegyem?! – villant meg Rico szeme. – Sokat láttál a világból homályvadász, de azért ne túl gyakran emberezz le egy sárkányt! Nem tudsz még rólunk eleget...

- Én sem – fordult Vigo a sárkány felé. – Mit tett velem a sárkányvér, amit megittam? Mert tett valamit, azt érzem!

- Nos, van benne némi része, hogy most itt sétálgatsz, miközben néhány órája majdnem túl sok vért vesztettél. Tudnod kell, hogy a vér a sárkányoknál olyasmi, mint az embereknel az ezüstkötél. Összeköt azzal, akitől kaptad.

- Úgy érted, össze vagyok kötve Tavish-sal és Taveonnal?! – rántotta fel a szemöldökét Vigo.

- Nem csak velük... Ott lent, a barlangban három sárkány ontotta a vérét melletted vagy ellened, s az általad megivott ital összefűz mind a hárommal. Mondtam neked egy évvel ezelőtt: a sárkányok mindig visszafizetik a tartozásukat! A vért vérrel! Ellenfélből baráttá lettél ezen a helyen, az általuk védett sebesült királyért az életedet adtad volna. Nincs ezen mit túlmagyarázni! A társuk lettél, s most már az is maradsz.

- A harmadik sárkány te voltál – mondta halkán Vigo.

- Én bizony, hogy a ragya essen bele! Jól kitoltál velem! – de azért vigyorgott. – Össze vagyunk fűzve, te ember! Ezért mindig képes leszel megérezni, hol vagyok, mi történik velem, ha a benned keringő vért szólítod meg. Képes leszel rá, hogy üzenetet küldj, hogy hívj. És ez persze fordítva is így van! Éppen veled... pedig hogy utáltalak valaha! Miért nem inkább az én gyöngyömmel?

- Ő erre valami olyasmit mondana, hogy nem kell vér ahhoz, ami összefűz benneteket.

- Épp ezért lesz olyan nehéz megint búcsút venni tőle!

- Búcsút venni? Hát nem tartasz velünk?

- Nem Vigo, nem tehetem. Ti befejeztétek a küldetéseteket, én nem. Végig kell járnom a sárkányosok klánjait, hogy nyomára akadjak a népemnek.

- Igen, igazad van – felelte néhány pillanatnyi hallgatás után Vigo. – De ha igaz, amit mondtál, mostantól kezdve a távolság ellenére sem leszünk elvágva egymástól.

- Na, pontosan erről beszéltem! Már is az ellenőrzésen jár az eszed! Hogy leszek én most már valaha is szabadon, egyedül?!

- Például úgy, hogy most magadra hagyunk – mosolyodott el a homályvadász. – Összekészülünk, ahogy tanácsoltad. Elmélkedj csak sárkány a sors forgandóságán, s ha a búcsúra kerül majd a sor, ott legyél!

Rico válasz helyett fújt egy kis füstöt az orrán, majd amikor magára hagyták, leült a széles kőpárkányra és a lábát lóbázta a mélység felett. Volt min gondolkodnia... Kis idő múlva Kartal csendesen, szótlanul lépett mellé, kezét összekulcsolta a háta mögött.

- Mindig jókor jössz Vihartépő – jegyezte meg Rico, láthatóan meg sem lepődve az öreg megjelenésén.

- Táltos vagyok – hangzott az egyszerű, nyugodt felelet.

- No igen... volt módom látni, mire vagy képes.

- Engem az érdekel, te mire lettél képes odalent Rico.

A sárkány a szálas öregre nézett, halványan elmosolyodott.

- Nem csak időzíteni tudsz, hanem meglátni, mi foglalkoztatja a másikat.

- Nem csak azt látom, hol tartasz most, hanem azt is, mivé kell lenned.

- Ne... erről inkább még ne beszélj! Épp elég bajom van a *mosttal*, a *majdanra* még nem vagyok felkészülve!

- Tudom – mondta szelíden Kartal. – Ötven évig nem lehettél az, aki vagy. De most már kezded érezni, mit is jelent valójában sárkánynak lenni.

- Ott lent, a barlangban... A kőszobrok termében képes voltam magam is a kő részévé válni! Nemcsak álcázásként, mint korábban, hanem teljesen!

- Sárkányasszony gyermeke vagy; a föld a tiéd.

- Elképesztő érzés volt Kartal! Része lettem valami elmondhatatlanul hatalmasnak... nem, nem is csak a része! Eggyé váltam a földdel! S az alatt a néhány perc alatt, amíg ezt éltem, tágas voltam, mint aki egybefogja az összes kört! Tágas... és végtelenül mély. Gondolom, te éltél már át hasonlót.

- Igen – Kartal olyan erővel ejtette ki ezt a szót, hogy azzal nagyon sokat mondott. – De van itt még valami más is, ami nem hagy nyugodni téged.

- Jól van, ne dörgöld az orrom alá! Valóban... mert nem csak a nagyság érzése volt jelen. Nem csak a tágasság és a mélység szabadsága. Mert azzal, hogy a részévé váltam, felelős is lettem érte! A föld ereje az enyém, de tennem kell érte... vele... S ha úgy hozza a sors, harcolnom kell érte!

- Mind így vagyunk ezzel Rico – válaszolta csendesén az ősz táltos. – Aminek a részévé válunk, azért felelősek is vagyunk. Először saját magunkért, ha végre figyelni kezdünk arra, ami bennünk él. S ha ezt megéljük, a határaink tágulni kezdenek...

- Én csak a föld erejét éreztem, de mi mindent élhet át egy táltos?!

- Azt, ami benned is ott van: az egész világot – Kartal elmosolyodott, szeme körül megelevenedtek a vidám szarkalábak. – A még meglévő különbség nem a hatalmunk nagyságából adódik, hanem abból, hogy hol tart az éberségünk.

- Nem biztos, hogy szeretnék olyan lenni, mint te. Világok sorsának súlyát cipelni...

- Ne legyél olyan, mint én. Maradj Rico, azt teljesítsd ki, ami benned van. Egy teljes erejű Rico sokkal többet adhat a világnak, mint egy hamis Vihartépő!

- Reméltem, hogy indulás előtt még egyszer eljössz hozzám – nézett Loreena a lányra.

- Duir és a társaim most Calumnál vannak, de úgy éreztem, nekem tőled kell búcsút vennem.

Az asszony elmosolyodott, közelebb lépett.

- Közöttünk nincs szükség búcsúzásra, Lelle, mert van egy világ, ahol bármikor elérhetjük egymást.

- Az álmokra gondolsz?

- Sok mindenben különbözünk egymástól, s vannak távolságok a lelkeink között, melyeket talán soha nem fogunk áthidalni... Talán nem is kell. De mindketten *álmodók* vagyunk, ismerjük, használjuk és működtetjük annak a világnak a törvényeit, amelyet sokan csak tünékeny, éjszakai álmvilágnak hisznek. Mi azonban épp úgy élni tudunk benne, mint ebben az éber világban. Néha még jobban is... S van még valami, ami összeköt minket.

- A Duirt óvó zárlatra gondolsz – Lelle egyszerűen tudta.

- Azért tudtad lebontani, mert magadba vontad. S azért tudtad magadba vonni, mert te és én valahol nagyon mélyen ugyanabból a gyökérből táplálkozunk.

- Miféle gyökér az?

Loreena elkomolyodott, várt néhány pillanatot, mielőtt válaszolt volna.

- Van egy nép, amely őse az enyémmnek és őse annak az örökségnek is, amely a te véredben kering. Ott élnek, ahol mindennek a közepe van, s azt őrzik, ami képes egybehívni az Ég Urát segítő lelkeket, éljenek bármilyen testben is.

- A tölgyemberek... Te ismered őket? Még Kartal sem...

- Nem, ez nem ilyen egyszerű Lelle – szakította félbe Loreena. – Tudok róluk, mint ahogy ők is tudnak rólam; s minél inkább a lelkem szava szerint élek, annál többször hallom meg a hangjukat idebent.

- Léteznek egyáltalán... ebben az éber világban?

- Mint te vagy én. Igen, léteznek és tevékenykednek. De ritkán fedik fel magukat. Mióta beléptél a Hét Kör Világába, mióta életre kelt lelkednek fa-része, azóta téged is meg tudnak szólítani. Közéjük is tartozol.

- S miért mondod el ezt most nekem?

- Az álmodók nyitottak, annak kell lenniük, de éppen ezért sebezhetőbbek is. Az álmok világa átjárható, a sötétség számára is. Mindig tudnod kell, hogy barát vagy ellenfél hangját hallod-e magadban...

- Hogy barát vagy ellenfél gomolygását látom-e magam előtt.

- Ebben nem tévedtél. Minden hasonlóságunk ellenére az ellenfelem voltál. Az egyik legjobb ellenfelem...

- És alulmaradtam veled szemben – mosolyodott el Lelle.

- Most még... Minden attól függ, hogyan döntesz majd, amikor eljön az ideje. Két világ él benned, ne feledd; s előbb vagy utóbb, de választanod kell!

Vigo a széles kőpárkányon ült, a hegyek mögé ereszkedő, narancsos napkorongot nézte, s arra gondolt, hogy tegnap ilyenkor még egészen máshol tartott. Egy nap alatt megváltozott a világa... Ezt

inkább csak az ösztönei súgták, de ő mindig fenntartás nélkül hitt nekik. S úgy érezte, készen áll erre a változásra, bármit tartogasson is a számára. Az úti ruháját viselte, széllovas köpenyét, az oldalán a botját és a kardját. Duir az épületek árnyékából figyelte néhány pillanatig, s mert úgy akarta, Vigo csak akkor érezte meg a jöttét, amikor már egészen közel volt. Vigo fel akart pattanni, de egyetlen kézmozdulat nyugalomra és maradásra intette, majd Duir is leült a kőfalra.

- Szinte el is felejtettem, milyen szépek az alkonyat fényei – jegyezte meg halkan a jazit. – Sok minden van, ami csaknem feledésbe merült bennem.

- A zárlat okozta? – nézett rá Vigo.

- Hét év hosszú idő, s bár a testem felett nyomtalanul múlt el, a lelkem küzdött a napok, hónapok múlásával. S hogy életben tudjak maradni, hogy a lényegre tudjak koncentrálni, az évek során egyre több és több mindent kellett elengednem az emlékeimből. Boldog vagyok, hogy nem vesztek el mindörökre... mert hol lassabban, hol gyorsabban, de visszajönnek! S hálát adok a sorsnak, hogy sok fájdalom árán, de ide kerültem.

- Riconak igaza volt – jegyezte meg csendesen Vigo. – Calum igazi nagyúr. Erős, határozott és a végletekig tisztességes. A harag és a félreértés elhomályosította azt, ami a szemem előtt volt. De ha a te szíved boldog uram, úgy könnyebb az enyém is... Könnyebb, mert felajánlotta neked a szövetségét, s te elfogadtad azt. S ha Calum melletted áll a harcokban, úgy a kellő időben a klánokat is meggyőzheti, hogy segítsenek a bitorló ellen.

Duir néhány pillanatig hallgatott, figyelmesen nézte Vigo arcát – mintha magában mérlegelte volna, mennyire bízhat benne, mennyire számíthat rá.

- Tudod-e Vigo, ki az igazi ellenfél? – kérdezte végül halkan. – Mert nem a bitorlónak nevezett Jarvis az. Jarvis jazit, s bármin ment is keresztül, bármilyen bűnök is terhelik a lelkét, sosem szűnt meg annak lenni! Mahur unokája, Inghean fia... Értjük egymást. S bármennyire gyűlöl is, bármennyire a halálomat akarja, ezt nem próbálná alantas módon elérni. Nem küld utánam bérgyilkosokat, vadászokat, fajzatokat... Jarvis az *ellenfelem*, s ha eljön az idő szemtől szembe összemérjük az erőnket. Az igazi, valódi *ellenség* nem elsősorban az én vesztemet akarja, hanem a jazitokét! Egy egész népet akar a túloldalra küldeni, mert más módon egyszerűen képtelen fogást találni rajtunk! Hiába a megosztottság, hiába a hetvenévnyi küzdelem, a lelkünket nem tudja megtörni. Mert mindkét oldalon azért harcolunk, amiben hiszünk, ha nem így lenne, egy valódi jazit nem rántana kardot. Én nem kiirtani akarom Jarvist, hanem fölékerekedni és győzelmet aratni, hogy a megosztott népem újra egyesülhessen. A valódi ellenség nem a tisztesség és a becsület alapján áll, ezért ha életben akarunk maradni, sosem szabad elfelejtenem, hogy ő nem nemes eszközökkel játszik. És még nem szabad szemtől szembe ütköztetni az erőnket. Vele nem! Olyan, mint egy pusztító vadállat, aki az erdő mélyén rád ront. Ha akkor és ott szembeszállsz vele, megöl. El kell pördülnöd és fel kell ugranod a hátára, hogy menet közben alakítsd a küzdelmet. Mert előbb utóbb,

de meg kell állítanom! Az igazi ellenség nem Jarvis, hanem egy valaha volt jazig, akit egy éve a Mezsgyére küldtél, s aki néhány napja visszatért az élet oldalára.

- S én mit tehetek, hogy a segítségedre legyek? – kérdezte rövid hallgatás után Vigo.

- Már így is többet tettél, mint sejtened. Nem tudatosan, de valójában a jazigokért küzdöttél, s ezért köszönettel és hálával tartozom. De ez önmagában még nem jelenti azt, hogy a sorsodnak össze kell fonódnia a miénkkel! Ebben a választásban szabad vagy, s közben nem lehet elfelejtened, hogy a jazigok és az Őrzők hosszú ideje nem támogatják egymást.

- Ez nem csak az én választásom, s úgy hiszem, rég túl vagyunk azon a ponton, ahonnan még visszafordulhatnánk – felelte egyszerűen Vigo. – Lelle is, én is.

Duir elmosolyodott, előrehajolt és megszorította Vigo vállát.

- Higgy annak, amit egy halálból visszatért férfi szeme lát. Mindannyian választhatunk az életünkben, ehhez megvan a szabadságunk. De gyakran az erőnk hiányzik ahhoz, hogy végig is járjuk a magunk választotta utat. Talán úgy könnyebb, ha nem vagyunk egyedül. Egyedül még az öröm sem olyan édes és a bánat is sokkal keserűbb. Tudjuk mindketten, mert megtapasztaltuk... Ne feledd Vigo, ha jól döntesz és a döntésedről beszélni is mersz, az utak végül összeérnek. A mieink összeértek... itt, a vörös sárkány fiainak földjén.

Vigo bólintott, majd hirtelen felkapta a fejét. Mintha láthatatlan, susogó levelek simították volna végig az arcát...

- Lelle jön – mondta és arra nézett, ahonnan érezte.

Duir eleresztette Vigo vállát, kihúzta magát ültében.

- Sosem volt gyermekem – jegyezte meg halkán, inkább csak magának. – Ám mióta abban az álomban a zárlat túlsó oldaláról rám nézett és a szívéhez szorította az életem ezüstkötélét, úgy érzem, kaptam egy leányt a sorstól.

- Aki megismeri, megszereti – jegyezte meg mosolyogva Vigo. – Szép a lelke, erős a szíve.

- Sokkal sebezhetőbb, mint gondolnád Vigo – nézett rá Duir. – Az érzékenységének ez az ára. Sokat kell még erősödnie... ezért maradj vele, amíg lehet!

Lelle szapora léptekkel sietett elő a leszálló estében. Még mindig a narancsvörös ruhát viselte, s bár első pillantásra szokatlannak tűnt a derekára kötött kard és a vállára boruló köpeny az elf köntössel együtt, hozzá valahogy nagyon is illett. Megállt Vigo mellett, de Duir felé fordult.

- Van nálam valami, ami téged illet, uram. Ideje, hogy visszaadjam – mondta mosolyogva és nyitott tenyerén egy vörös köves, mély tűzű aranygyűrű feküdt.

Duir először csak az ujjával érintette-simította végig, mint aki nehezen akar hinni a szemének. Majd átvette, felpillantott és füstkék szeme egyszerre volt derűs-szomorú, ahogy a lányra nézett.

- Úgy emlékszem, ezt zálogban hagytam a Csempészek Városában.

- És Varges híven megőrizte a számodra – Vigo szája sarka gunyoros mosolyra rándult. – Igaz, kellett neki egy kis győzködés, hogy átadja, de végül is jó alku kínáltam cserébe.

- S mi volt az? – rántotta fel a szemöldökét Duir.

- Az élete – hangzott az egyszerű válasz.

A király egy pillanat múlva felnevetett, mély, életteli hangja betöltötte a teraszt. Felszabadult, őszinte, szívből jövő nevetés volt, olyan ember vidámsága, aki végre teljesen átéli, hogy újra szabad.

- Szinte magam előtt látom a jelenetet... - mondta azután, hogy csillapult a nevetése. – Vigo, Lelle, az ég áldjon meg mindkettőtöket!

Nézte őket néhány pillanatra, s újra azt érezte, mint a barlangban – az összetartozást. De most már ő is a részese volt...

- Készen álltok az indulásra? – kérdezte csendesen.

- Menjünk haza – bólintott Lelle.

Duir végignézett a lányon, mosolya kiszélesedett.

- Elf ruhában és karddal az oldaladon?

- Loreena úrnő ajándéka – simította végig Lelle a puha anyagot.

- Úgy tűnik, a ti útjaitok is összeértek végül.

- Végül – bólintott a lány. – De azért nehéz lesz felednem a támadásait. Egyedül nem is tudtam volna megszökni...

Hirtelen elhallgatott – eszébe jutott Norwena. Váratlan találkozás a fehérszőke asszonnyal, a szavai... Meg kellett tudnia!

- Nem csak a mi kis csapatunk keresett téged, uram. Kartal és még mások is hét éve kutatták a nyomodat, s volt közöttük egy asszony, aki többször segített nekem. Úgy hiszem, jazig... Ő beszélt először arról, hogy én táplálom az életedet, de a hozzád vezető utat Vigo szíve fogja megmutatni. Áttörte az Őrzők védelmi vonalát, hogy eljöjjön hozzám és olyan elszánt volt, mint egy csapatnyi oroszlán. Norwena... azt mondta, te majd elárulod, ki is ő valójában.

- Norwena... - Duir mosolygott. - Jól mondtad, valóban olyan elszánt, mint egy csapatnyi oroszlán. És valóban jazig. Azok oldalán küzd, akiket Jarvis lázadóknak bélyegez – tehát mellettem. A kétszer születettek közül való.

- Kétszer születettek? – kérdezte Lelle.

- Táltosnak születni kell, ezt már bizonyosan tudod. Vannak azonban, férfiak és asszonyok egyaránt, akik nem születtek táltosnak, de életük során hasonlóká váltak. Őket hívjuk kétszer születetteknek. A fehér asszonyok és a fehér vitézek... Ennyit elmondhatok róluk, de ha többet akarsz tudni, hozzájuk kell elmenned. Hozzáuk kell eljőnnöd.

- Tartozom neki – felelte egyszerűen a lány.

Mielőtt Duir válaszolhatott volna, Regő erős léptei zavarták meg a beszélgetésüket.

- Ideje indulnunk uram – nézett a királyra. - Vihartépő az elf úrnő kertjében vár minket, hogy megnyissa a Kaput.

Duir felállt, testén finom borzongás futott végig. Lelle és Vigo ekkor értette meg, hogy a férfi nyugalma és fegyelmezettsége mennyi érzelmet rejt magában! Hogy mennyire vágyik hazatérni – a feleségéhez!

Calum és Loreena mellett Rico toporgott, az ősz táltos velük szemben várakozott, a mellkasa előtt összefont karokkal. Duir megállt a vár ura és úrnője előtt, tisztelgése jeléül megérintette a homlokát, köszönetképpen meghajtotta a fejét.

- Élet és vér köt össze bennünket Calum – mondta a szálás jазig a vállas, magas sárkányosnak. – S az ilyesmit sem a sólymok, sem a sárkányok nem felejtik.

- Barátok és szövetségeseik – a vár ura elmosolyodott. – Hívj, ha szükséged van ráuk.

- Az igazi ellenség nem csak ellenem küzd...

- Ismerjük a Boszorkánymestert – Calum arca megkeményedett. – Mindazt el akarja pusztítani, amiben te és én hiszünk. A föld talán lassú, talán nehezen mozdul, de nem vak, látom, amit látnom kell, tudom, amit tudnom kell. Nincs messze az idő, amikor végleg meg kell állítani!

- A föld meg fog mozdulni Calum – felelte csendesen, de erővel Duir és kezét nyújtott.

Calum ezután Regőhöz fordult.

- Mostantól egymás oldalán küzdünk homályvadász, de nem felejttem, hogy drága vérrel tartozol nekem!

Regő az elf asszonyra pillantott, majd újra a vár urára.

- A döntésem jó döntés volt – mondta egyszerűen. – Állom és vállalom a tartozást.

Calum bólintott és Vigora nézett.

- Annál nagyobb ajándékot, mint amit Bhradain gyógyító házában kaptál, én sem adhatnék neked. Lehet, hogy nem tudod, honnan származol, de mióta sárkányvér kering az ereidben, közénk is tartozol.

- Tűz és föld – ismételte meg Vigo Tavish szavait és fejet hajtott.

Calum végül a lány felé fordult.

- Búcsúzom tőled is Lelle. S mostantól az én áldásom is legyen a kardodon, melyet valaha nekem kovácsoltak. Nálad jó kezekben van.

Loreena a lányra mosolygott.

- Emlékezz a gyökereinkre – mondta csendesen. – Mélyre nyúlnak és benned élnek.

- Nem fogom elfelejteni – bólintott a lány, majd előrébb lépett és letérdelve a sarkaira ült, hogy az arca egy vonalba kerüljön Ricoéval. – Maradsz még?

- Maradnom kell gyöngyöm, mert ahogy ifjú barátodnak is mondtam, én még nem fejeztem be, amiért idejöttem. De most és itt, a király, a klánvezér és a táltos előtt ígéretet kell tennetek, hogy soha többé nem indultok el nélkülem, ha a Boszorkánymesterről van szó!

- Mire mi újra elindulunk, te már ki tudja, merre jársz!

- Vigo tudni fogja – felelte a kis sárkány komolyan. – Ő megtalál, ha kell. Most pedig ígérjétek meg!

- Megígérem, hogy amit együtt kezdtünk, azt együtt is fogjuk folytatni – bólintott a lány és magához ölelte Ricot.

- Most te jössz Vigo! – pillantott fel villogó, borostyánszínű szemmel a sárkány.

- A szavam és a barátságom a tiéd – felelte Vigo, majd halványan elmosolyodott. – De csókot nem kapsz!

- Tőled nem is kell! – vigyorgott a sárkány. – Leléssel pedig majd akkor rendezem el, ha kettesben leszünk. No, induljatok végre! Egyszer már elbúcsúztam tőletek, akkor nem hittem, hogy egy évnyi időre. Most újra búcsút veszünk egymástól, de legközelebb már nem a sors váratlan fordulata hoz minket össze, arra mérget vehettek! Mostantól rajtatok tartom a szemem!

Vigo a homlokához érintette az ujjait, éppúgy, mint korábban Duir, de a tisztelgés most a derékig érő, sötétlila gyíksárkánynak szólt. Kartal nem várt tovább – kitárt karral, lelke erejével átjárót nyitott a kert legnagyobb nyárfájának törzsén. A kavargóan fényes örvény először az ősz táltos szálas alakját, majd Duirt, Mezőt és Regőt is elnyelte. Jósziel és Shaun szintén elindult a saját útjára. Lelle és Vigo maradt a végére – összekapaszkodtak, mint ahogy szoktak, még egyszer Ricora néztek, s csak utána követték a társaikat. A kapu bezáródott utánuk, de Rico még pillanatokig ott állt és a fa törzsét figyelte.

- Hamarosan barátaim! – súgta halkan és széles mosolyától ékkőként ragyogott a szeme.

Nem tudtak a jötteükről, így nem is várták őket. Lelle és Vigo biztos volt benne, hogy Kartal szándékosan rendezte így, felkészülési időt adva a férfinak és váratlan örömet az asszonynak. A Kapu fényköre hamar kialudt a Sorskerék dombján, s az öreg táltos várt néhány percet, amíg szemük, szívük hozzászokik az elf táj varázsához – erre a rövid időre Duirnak szüksége is volt. Amikor elindultak, csendességbe és éjszakába burkolózva, Kartal Lellét hívta maga mellé, a királyt Regő és Vigo fogta közre. S úgy sikerült átjutniuk a város nagy részén, hogy az éber elfek nem vették észre őket. Kartal egy tágas, teraszos házhoz vezette a kis csapatot, s háromszor halkan koppintott az ajtón. A bent lévők nem aludtak és nagyon jó fülük volt... Néhány pillanattal később feltárult a bejárat és az ajtónyílásban Aneron magas alakja tűnt fel. Kartalra pillantott, majd észrevette a mögötte álldogáló Lellét, s bár a többieket nem láthatta a táltos szálas alakjától, szó nélkül félreállt.

Jól palástolt meglepetése akkor fordult át leplezetlen döbbenetbe és örömbé, amikor Duir átlépte házának küszöbét. Halkan felkiáltott, s ezzel előcsalta a ház távolabbi részében tartózkodó fiát. Lendas fürgén, nesztelenül érkezett, s meglátván az érkezőket szélesen elmosolyodott, nemesen szép arca ragyogni látszott az elflámpások adta fényben. Aneron ekkor már Duir előtt állt, egyik kezét a király vállára tette, a másikat a saját mellkasára – így hajtott fejet.

- Örül a szívem, hogy életben látlak uram! – mondta érzelmektől zengő hangon.

Duir viszonzta a mosolyt is, a mozdulatot is.

- Nehéz lenne elmondanom, mit érzek most Aneron – felelte csendesen.

Lendas is közelebb sétált, fejet hajtott, majd a Kartal mellett álló lányra pillantott. Sok minden volt a tekintetében, a mosolyában – s Lelle egyenesen és pirulás nélkül nézett a szemébe.

- Jól vagyunk és itt vagyunk – foglalta össze egyszerűen és röviden azt, ami mindannyiukban kavargott.

- Újra itt vagytok – bólintott az aranyszőke széllovas. – De már nem vagytok ugyanolyanok, mint az induláskor.

- A királynő... - kezdte Aneron, de elharapta a mondat végét.

Ám Kartal így is értette.

- Nem tud arról, hogy megérkeztünk. Rajtatok kívül egyelőre nem tud róla senki – szélesen elmosolyodott. – De most már ne várassuk tovább! Én magam megyek érte!

Rhianna nem aludt, s amikor meglátta és megismerte a feléje tartó ősz táltos szálás alakját, egy pillanatra elszorult a szíve. De csak egy pillanatra... Mert felfigyelt a férfi lépteinek lendületes erejére, a tartásából áradó erőre, s biztosan tudta: nem lehet rossz hír hozója. És azután meglátta az arcát – Rhianna elsápadt, a szívére szorította a tenyerét. Mert Kartal arca ragyogott, szemét, száját széles mosolyráncok ölelték körül.

- Visszatértek – mondta csendesen, ahogy az asszony elé lépett és fejet hajtott. – Hárman indultak, négyen érkeztek. Aneron házában várnak rád, úrnőm.

Rhianna szaladni kezdett, köntöse lobogott, hosszú aranyhaja úszott utána a levegőben. Amint kinyitotta Aneron házának ajtaját, azonnal körülölelte a bentről áradó, oly ismerős, hatalmas erő. Nem is kellett belépnie, hogy tudja: a férfi, akit hét hosszú éven át várt, odabent van. Meglódult a vére, forró hullámként árasztotta el az öröm, összeszorítva a szívét. Itt van! Sebes léptekkel besétált, a szobában lévők mind feléje fordultak. S bár Rhianna felfogta mindannyiuk jelenlétét, figyelni csak egyvalakire figyelt. Van olyan öröm, amely elveszi a szavakat... Rhianna két tenyere közé fogta, érintgette, simította Duir arcát, mintha meg akarna győződni a valódiságáról, majd átölelte a nyakát, sírva-nevetve bújt hozzá. Duir szorosan magához ölelte a feleségét, aranyhajába temetve az arcát, majd amikor felemelte a fejét, nem szégyellte az arcán végiggördülő könnyeket. Hosszú pillanatokra volt szükségük, mire egymáson kívül a környezetüket is újra felfogták. Akkor a királynő kibontakozott Duir karjaiból és mély lánggal égő tekintetét a megmentőkre fordította. Majd azt tette,

amit egy elf és egy királynő ritkán tesz egy emberrel: megölelte és homlokon csókolta előbb a sötét ruhás homályvadászt, majd Vigot, végül pedig Lellét. S bár az arcukat fürkésző tekintet most is mélyre látott, ezúttal nem zavarta egyiküket sem.

- A szíveddel az árnyaid fölé kerekedtél Regő – mondta dallamos, gyönyörű hangján az úrnő. – Sólyomfarkas, te a tűz mellé befogadtad a földet is. Te pedig Lelle... te pedig azzá lettél, akit mindig is láttam benned: vér a véremből. Ember, fa és elf – együtt! És nincs semmim, amivel méltóképp viszonyozhatnám az örömet, melyet visszahoztatok az életembe!

- Nem a viszonzásért tettük. Hanem érted úrnőm... érted és Duirért – felelte egyszerűen és komolyan Vigo. – Megkaptuk már érte a jutalmunkat az út során. Napról napra, helyről helyre... Élünk és együtt vagyunk.

- Ezt aligha tudnám felülmúlni! – mosolygott a királynő. – De mert csordultig van a szívem, mondd, mit kérsz tőlem?

Vigo halványan elmosolyodott, ahogy Lellére, majd Regőre villantotta a tekintetét.

- Három ágyat, úrnőm – mondta végül vidám hangon. – És álomtalan, mély, békés alvást, ha lehet. Mindennél jobban ránk fér...

A delelőjén járó nap meleg ragyogással vonta körül a Sorskerék dombján pihenő négy alakot. Kartal és Lelle egymás mellett ült a magas fűben, s míg a táltos hol a többieket, hol a lába előtt cserregve ugrándozó Leskelt nézte, addig a lány az ölében sütkérező vörös bundás mókust cirógatta. Vigo néhány lépéssel távolabb, mellkasán összekulcsolt kezekkel feküdt a fűben és az égen magasan keringő, kecses sólyommadarat figyelte. Regő a Sorskerék egyik kövének támaszkodva üldögélt, lehunytt szemmel élvezte a napsütést. Nem zavarta őket senki – az elfek az ünnepség előkészítésével, Rhianna Duirral volt elfoglalva. Az ősz táltos alkalmasnak érezte az időt és a helyet, hogy apróra elmeséltesse az út részleteit és kikérdezze a résztvevőit – s mert sok titok immár mindannyiuk számára nyilvánvaló volt, őszintébben beszélhettek, mint korábban.

- Elmondhattad volna már az elején, kicsoda Duir valójában – jegyezte meg Lelle. – Nem tántorított volna el minket, sőt...

- Elmondhattam volna, de vannak dolgok, melyek akkor érnek meg igazán, ha magad jársz a végére. És így jobban a magadénak érzed őket...

- Ez volt a lényeg? – pillantott fel Vigo. – Hogy a magunkénak érezzük Duir ügyét? Vagy a jazigokét?

- Ezt a kettőt aligha választhatod el egymástól – mosolyodott el Kartal. – Igen, ez volt a lényeg. Emlékezz, mit mondtam egy évvel ezelőtt. Nem az a lényeg, hogy küzdj és kutass, hanem, hogy szívvel és lélekkel tedd!

- És mindig tudd, miért küzdesz! Ezt is mondtad Kartal!

- Tudtad, Vigo - hangzott az egyszerű válasz. - De bevallom, egyetlen dologról megfeledeztem... Igyekeztem, hogy a lehető legnagyobb védelemmel indítsalak benneteket útnak, ezért kértem Regőt, hogy legyen a kísérőtök. A lelketeket körülöleltem a lelkem erejével...

- Akkor erről beszélt Loreena! - vágott közbe Lelle. - Azt mondta, látja rajtunk a táltosi áldást.

- Ha ezt mondta, jól mondta. Védtem a lelketeket, amely magasztos feladat, bíztam Regőben, ami életet jelentett számotokra. De van úgy, hogy egy táltos is megfeledezik a legelemibb dologról...

- Hagyj jelet magad után - mondta csendesen Lelle.

- Kétszer elkövetni ugyanazt a hibát... nos, vannak esetek, amikor az ilyesmi végzetes lehet. Amikor elért az álomszörny, melyet keltettél, szíven ütött az üzeneted. Mintha Duir érintését éreztem volna benne. Derék lány vagy Lelle! Fürge eszű és erős! Mert az az álomüzenet olyan erővel érkezett, hogy egy nálamnál jóval eltompultabb ember is érezte volna és emlékezett volna rá.

- A vége mindig az övé, ezt mondtad Vihartépő - Regő kinyitotta a szemét. - Ott lent, a hegy mélyén is ő vitt át minket az utolsó akadályon. Kevés híja volt, hogy Loreena fölénk nem kerekedett, néhány lépésre a célunktól!

Lelle kissé elpirult a homályvadász szavai hallatán.

- Hát legyen kölcsönös az elismerés! - mondta mosolyogva. - Igazad volt Regő, amikor a lelkem harcos felét hiányoltad... egyensúly nélkül az ember ott és akkor bukik el, amikor a legkevésbé számít rá. Remélem, egy életre megtanultam és nem kell második lecke!

- Talán... - ingatta a fejét a homályvadász. - Megvan benned, ezt bizony érzésünkre adtad néhányszor az út során. Láttam villanni a tekinteted, amikor Vargeshoz indultunk... Megvan benned, láttatod is időnként, de ez nem elég. A részeddé kell válnia, mint ahogy a fák ereje a részeddé vált. De túlságosan ne keseredj el! Nézz rám... Hosszú-hosszú évtizedek, tapasztalatok, leckék állnak mögöttem. S akkor jön két kölyök... Vigo, feküdj vissza! Jön két kölyök és nekem rá kell döbbernem, hogy vannak helyzetek, amikor a mestereimmé válnak! Tisztességben, harcban, szeretetben... Kemény lecke volt!

- Derekasán álltad - jegyezte meg Kartal.

- Igaza volt Vigonak - Regő újra behunyta a szemét. - Sokat gazdagodtunk. Napról napra, helyről helyre...

- Ezért tudtátok megtalálni és Ricoval kiegészülve visszahozni az életbe a királyt - a táltos elkomolyodott. - Duir elmondta nekem, mi volt az, ami ébredése után a leginkább megérintette és szíven ütötte: az összetartozásokat. Erőt adott neki, s az ég látja, hogy erre szüksége is van!

- A sebei szépen gyógyulnak, gyorsan erőre fog kapni - nézett az öregre a lány.

- A teste talán. Ám mindaz, ami történt vele, a lelke legmélyéig lenyúlt, ezt ne felejtse Lelle! Hét évig feküdt a zárlatban, s bár nem halt bele a sebeibe, a fájdalom vele maradt. S az életéért cserébe el

kellett engednie az emlékei, a tapasztalatai jó részét. Az, akit magához térni láttál, csupán a váza volt a valódi Duirnak!

- Még így is nagy erő áradt belőle! - Lelle finoman megborzongott, ahogy a férfi pillantásának élére és feneketlen mélységére gondolt.

- A teljes talpraállás eltart egy darabig. És most ő sem ellenkezett a tanácsommal!

- És mi volt az a tanács? - könyökölt fel Vigo.

- Egy ideig itt marad, ebben a varázsos közegben. Hosszú hónapokra, akár egy teljes évre is szüksége lesz, hogy mindazt visszaszerezze, amitől a zárlat alatt meg kellett válnia. Azután vissza kell térnie a jazigokhoz, hogy újra elrendezze ott a dolgokat és elindítsa, amit kell. S ha ezt is befejezte, ismét útra kell kelnie, hogy megkeresse a Talashimot... Mert Jarvis felett talán győzelmet arathat anélkül is, de ha a tűz nép nem lesz újra egybeforrva - márpedig a Talashim nélkül ez nem történhet meg -, ha a tűz nép nem lesz újra egybeforrva, a Boszorkánymester gyűlöletének következményeit nem tudja megállítani és elvágni.

- Újra és újra a Boszorkánymester! - Vigo most már felült. - Milyen elégedett voltam egy évvel ezelőtt, hogy sikerült legyőzni!

- Lehet, hogy elégedett voltál, de nyugodt sosem! - Kartal halványan elmosolyodott. - Tudtad és érezted, hogy ezzel nincs vége.

- És most visszakerült az életbe... - Vigo hangja keserű volt.

- A Mezsgyén azt tetted, amit tenned kellett - emelte fel a kezét csillapítóan Kartal. - És te elfelejthetted, hogy ott másodszor is fölébe kerekedtél, de ő nem fogja!

- És ami kétszer megtörtént, megtörténik harmadszor is - mondta Lelle halkan.

- Újra össze fogtok kerülni, ez csupán idő kérdése - bólintott a táltos. - De mint ahogy az első két küzdelem sem volt egyforma, a harmadik is különbözni fog. Ő sem lesz már ugyanaz és ti sem.

- Így hát a kimenetele kétséges - jegyezte meg nyugodtan Vigo.

- Az életben lehetőségek vannak Vigo, s hogy ezek a lehetőségek aztán miféle eredményekké formálódnak, az sokaktól függ. Tőled is! S mindazoktól, akikkel a sors szövődése összefűz.

- Mint egy háló...

Igen, mint egy háló. Vagy, mint egy szőttes - sok szál fonódik egybe. Olyanok is, amelyekkel ma még nem is számolunk. A jövő nincs megírva Vigo, de minden gondolatod formálja azt! Hát ne engeddd, hogy a majdani küzdelem árnyéka rákússzon a szívedre és elborítsa a gondolataidat! Még az én szemem sem látja az összefonódó sorsok mindegyikét. S mint ahogy Lellének magyarázták oly sokszor az Őrzők álmodói, úgy mondom én most neked: a legfontosabb dolgok mindig váratlanul történnek. Hagyd hát, hogy a sors folyója tovább hömpölyödjön, ha eljön az ideje, megmutatja a következő partot - Kartal elhallgatott néhány pillanatra, majd elmosolyodott. - Arra figyeljünk, ami itt és most van. A napsütésre, az életre... és az ünnepségre, amit az elfek a ti tiszteletetekre is rendeznek ma este! Lesz étel-ital, muzsika, tánc, jó társaság. Mindaz, ami könnyebbé teszi a lelket és

vidámabbá a szívet, s higgyétek el nekem, az öreg rókának, hogy ezek nélkül lehet ugyan élni, de nem biztos, hogy érdemes!

A teraszokra, oszlopokra felaggatott elflámpások fénye csillagfüzérként ragyogott az éjszakában; a palotától egészen a völgy aljáig. A kanyargó patakok mellé épült legnagyobb csarnok adott helyet a lakomának, a muzsikának és a résztvevőknek. Az elfek értették és megadták a módját az ünnepségnek – s hazatért barátaik nem haboztak elfogadni mindazt, amit nyújtottak nekik. Lelle holdfényszínű, ezüst-fehér ruhát viselt, amely kiemelte hajának bronzos csillogását, s nagyon jól állt táncától kipirult arcához, ragyogó, égbék szeméhez. Mert Lelle, megfogadva Kartal tanácsát, táncolt. Táncolt a jókedvű, fáradhatatlannak tűnő ősz táltossal, táncolt Duirral, elfekkel... s mindeközben a szeme gyakran odavillant az asztal mellett üldögélő két sötét hajú férfire. Regő és Vigo halk beszélgetésbe merültek. Úti ruhájukat ezen alkalom tiszteletére felcserélték elf öltözetekkel, de mert a csillogó, világos színekért egyikük sem rajongott, az őszi falevelek finom bordóját választották. S bár élvezték a muzsikát, a forgó párok látványát, egyiküknek sem akarózott közibük állni. Regő egyszer, még az elején kérdezte erről Vigot...

- Nézd el, ha nem akarok táncolni. A legutóbbi alkalom nem sikerült valami fényesen – hangzott a kurta, de határozott válasz.

S Vigo ezen még akkor sem változtatott, amikor az aranyászke Lendas tűnt fel Lelle oldalán. A lány egy idő után úgy érezte, elég lesz – evett, ivott, táncolt, jól érezte magát, de vágyani kezdett a csendre. Az éjszaka puha, körülölelő sötétjére. Ezért, mielőtt a következő tánchoz felhangzott volna a zene, otthagytá a csarnokot és kísétált az egyik kevésbé megvilágított teraszra. Rákönyökölt a korlátra, hallgatta az alant elsurranó patak csobogását és mélyeket lélegzett a hűvös, tiszta levegőből. Hosszú percek teltek el ebben a derűs, zavartalan egyedüllétben, amikor Lelle halk lépteket hallott maga mögött. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy talán Vigo... de amint beléviglant, hogy az ő jöttét nem hallaná, Duir már ott állt mellette, erős kezeit a korlátra simítva.

- Hirtelen tűntél el – jegyezte meg a férfi.

- Úgy éreztem, ki kellett jönnöm az éjszakába. Olyan sok minden kavarg a fejemben, s a tánc ezekre nem tud válaszokat adni, de a fejem fölötti tágas égbolt talán.

- S akad olyan kérdés, amelyben esetleg én tudok segíteni?

Lelle ránézett a férfire, beitta a mosolyát, kék szemének csillogását, amely még ebben a kevés fényben is jól látszott.

- Mi lesz most az ezüstkötéllel? – kérdezte végül. – Nincs többé szükséged az én erőmre...

- Ebben tévedsz Lelle, mert abban a kötélben élet áramlik, s arra mind a kettőnknek szükségünk van – a férfi elhallgatott néhány pillanatra, majd lassabban folytatta. – Sosem kerültem még hasonló

helyzetbe, s nemigen volt más választásom abban az álomban... de mégsem a szükség volt az, ami rábírt az életkötél másik végének átadására. Beszéltem erről Kartallal és a bocsánatodat kérem Lelle. Mert azt a kötelet nem tudom visszavenni, hacsak nem a gyűlölet erejével szakítom szét. Ez pedig nem fog bekövetkezni!

- Úgy érted, össze leszünk fűzve... amíg élünk?

- Igen, így van. A vérnél is erősebb kötelék ez.

- Én nem bánom! – vágta rá Lelle csengő hangon. – Az út során, ahogy egyre közelebb és közelebb jutottunk, ahogy egyre jobban éreztem a lelkedet, az emlékeidet, már sejtettem, hogy ezt nem lehet csak úgy elszakítani. Nekem meghalt a családom... mindenkit elveszítettem néhány évvel ezelőtt. Az élet és a szeretet azonban erősebb minden pusztulásnál, s építkezik bennem. Pótolja, ami elveszett. Vigo volt az első, s mindig is ő marad az első! De immár nem az egyetlen, akivel összefűz az élet ezüstkötele. S ez így van jól!

Duir a komoly arcú lányra nézett, s szívét korábban sosem tapasztalt melegség járta át – belekóstolt az apai szeretet ízébe, s nem akart megválni tőle. Kinyújtotta a kezét, s Lelle a férfi erős tenyerébe simította a sajátját. Az ujjaik összekulcsolódtak és megszorították egymást – többet erről a dolgról nem kellett beszélniük.

- De valami még bánt – mondta kis idő múlva Duir, mélyre látó szemével fürkészve Lellét.

- A barlangban, ahogy megelevenedtek a sebeid, egy pillanatra pánikba estem. Túl mélyek voltak, túl súlyosak, s nekem rá kellett döbennem, hogy mennyi hiányosság és gyengeség tátong a tudásomban. Nem vagyok túl erős gyógyító... s ez majdnem az életedbe került.

Duir halkán felnevetett, megszorította a lány ujjait.

- Az életem ott és akkor már nem volt veszélyben, s ehhez nem a tudásod kellett, hanem a jelenléted és a szereteted. De ha te a tudásod miatt aggódsz... Hát nézd meg a nevedet! A név erő, Lelle! *Minden* név erő! A választott név is, de leginkább az, amit születésedkor kaptál. Vannak, akik nem szeretik a nevüket, mert nem érzik magukhoz illőnek. De aki *igazán* megérti, *mit* jelent a neve, felismeri és megtanulja a benne mutatott *utat* és *feladatot*, nem berzenkedik tovább. Hanem aszerint él! A Duir tölgyet jelent... Én tölgy vagyok Lelle, állnom kell a vihart. Te élet és lélek vagy, ezt jelenti a neved. Hát töltsd fel és tápláld az életet! Gyógyítónak születél, de a gyógyítás lényege sosem kencékkel történik!

- Élet és lélek – ismételte a lány, majd hirtelen elkapta a tekintetét. – És Vigo?

- Vigo... Az ő neve *harcot* jelent. Vágja az ártó hajtásokat és véget vet dolgoknak. Ő harcos és ezt tudja is! De minden harcos elbukik, akit nem táplál a lélek és az élet szeretete... Ezért áldom az eget a mi ezüstkötélünkért! S azért a másikért, az elsőért Vigo mondja a maga áldását! – Duir kihúzta magát és elmosolyodott. – Talán meg kéne néznünk, mit csinál most. Visszajössz?

- Még nem. Inkább sétálok egyet.

Duir nem erősködött, még egyszer megszorította a lány kezét, majd magára hagyta. Lelle lesétált a teraszcsozról, s a lapos kövekből kirakott kis ösvényen lement a patakhoz. Kiválasztott egy nagyobb, sima tetejű sziklát, arra ült fel. Duir szavain töprengett, de nem ez volt az egyetlen oka, hogy nem hallotta az érkező lépteit. Vigo megállt az ülőhelyül szolgáló szikla mellett, a háta mögött összekulcsolt kézzel, látszólag a patakot figyelve.

- Duir említette, hogy itt lehetsz.

- Nem kértem, hogy árulja el – mondta a lány.

- Én kerestelek – hangzott az egyszerű válasz. – Bár úgy tűnt, Duir megelőzött.

- Beszélgettünk. A nevek erejéről, az ezüstkötelekről... s hogy csak a gyűlölet vághatja el azt, ami a királyhoz köt.

- Akkor az aligha fog elszakadni ebben az életben – jegyezte meg Vigo, majd néhány pillanatnyi hallgatás után hozzátette. – Duir szeret téged, miként a lányát szeretné, ha lenne neki. Arra figyelmeztetett, hogy sebezhetőbb vagy, mint gondolnánk. És éppen ezért erősebb is. Arra kért, maradjak melletted és vigyázzak rád. S még azt mondta: *Higgy annak, amit egy halálból visszatért férfi szeme lát. Mindannyian választhatunk az életünkben, ehhez megvan a szabadságunk. De gyakran az erőnk hiányzik ahhoz, hogy végig is járjuk a magunk választotta utat. Talán úgy könnyebb, ha nem vagyunk egyedül. Egyedül még az öröm sem olyan édes és a bánat is sokkal keserűbb. Ne feledd, ha jól döntesz és a döntésedről beszélni is mersz, az utak végül összeérnek. Mi egy úton járunk, Lelle.*

- Egy úton és együtt, akkor is, ha máshová szólítana minket az élet.

- Mire gondolsz? – fordult a lány felé Vigo.

- A barlangban rádöbbsentem, hogy sokat, nagyon sokat kell még tanulnom, hogy valódi gyógyító lehessenek. A képesség egy dolog, a használat egy másik... Ezért azt tervezem, hogy amint lehet, elmegyek a Füzes Házba, Rionához.

- Felkészülsz? – Vigo elmosolyodott. – Az jó, mert én is ezt tervezem. A felkészülést... Mert el kell mennem a jazigokhoz! Duiron kívül egy látomás súlya és egy tartozás köt oda!

- S te nem szeretsz tartozni – Lelle előrehajolt, Vigo karjára tette a kezét. – De a jazigokhoz együtt megyünk, mert annak a lovasnak én is tartozom. Neki is, Norwenának is.

- Reméltem, hogy valami ilyesmit felelsz majd – Vigo mosolya szélesebb lett, ahogy megszorította a karján nyugvó kezét. – Van egy kis időnk. Amíg Duir erőre kap, mi felkészülünk, s miután visszatért a jazigokhoz, mi is elindulhatunk. Ha nem történik váratlan dolog...

Hirtelen elkomorodott, s Lelle értette.

- A Boszorkánymesterre gondolsz most is – szólalt meg csendesen.

- Érzem őt, Lelle. S mióta tudom, mi is a legfontosabb célja, azon vagyok, hogy megakadályozzam! Ha kitartasz mellettem, végleg belekerülünk a jazigok sorsába!

- Már végleg belekerültünk, s egyikünk sem akar kihátrálni belőle – Lelle mosolya most is átmelengette Vigo szívét. – Emlékezz, mit mondott Kartal! Hadd hömpölyögjön a folyó, hadd szövődjön a háló... Az élet alakul, s ha eljön az ideje, meglátjuk majd, mivé forogja ki magát!

Folytatása következik...

Előkészületben a harmadik rész!

Viharok éve

A kietlen, halott pusztaság éles kövekkel volt teleszórvva, Lelle futás közben többször is felbukott bennük. Vérzett a térde, sajgott a karja, de nem törődött vele. Az égen alacsonyan úszó, tépett, sötétszürke felhők rohantak, vihart ígértek, a gonoszabbik fajtából. Az égiháború előtt metszően hideg szél száguldott, belebeletépett a bukdácsolva szaladó lányba, rángatta a köpenyét, haját, időnként egy-két lépésnyit visszalökte. Hátráltatta... Lelle azonban nem adta fel, kétségbeesetten lendült újra előre. Tudta, hogy elveszített valami fontosat, arra nem emlékezett, hogy mit, de valami nagyon fontosat! Kereste, kutatta megszállottan, mit sem törődve a csontig hatoló széllel, a nyakába zúduló esővel. Végül, olyan hirtelen, hogy a lendülettől majdnem belezuhant, egy sötét torkú, feneketlen szakadék előtt torpant meg. A szél ezúttal a hátának támadt, mintha bele akarta volna taszítani... Lelle belebámult a mélységbe, úgy érezte, elképesztő erővel húzza magához. Ott lent... ott lent talán megtalálja, amit keres! De mielőtt a szakadék szélén álló alakja lezuhant volna, ezüstfehér villám hasította ketté a látóhatárt és az ég iszonyatosat dörrent. Lelle hátratántorodott a fénytől és a hangtól, s abban a pillanatban rádöbrent, mit vesztett el.

- Vigo! – kiáltotta kétségbeesetten.

S ekkor felébredt. Hideg verítéktől csatakosan, félelemtől dermedten feküdt és képtelen volt megmozdulni. Háromszor álmodta ugyanezt, háromszor azóta, hogy először bukkant fel a Fűzes Házban, közvetlenül az indulásuk előtt.

- Valami történni fog – rekedt suttogása önmagának szólt. – Érzem. Valami rossz... Vigoval!

Tordos Vigora nézett, halántékán megvillant a tetovált jel, tekintete komoly volt és mély.

- A yill népek kereke forog, s idővel másnak adódik át a feladat. Nem mi vagyunk Rózsaláng első népe, s bizonyára nem is az utolsók. Az elődeink vére azonban bennünk, jazigokban folyik tovább, s az utódaink is a mi véreink, rokonaink lesznek. Ha az egyik ág elhal, a másik veszi át a helyét, de mind ugyanazon a törzsön nővünk. A mi időnk még nem járt le... Mégis vannak, akik szeretnék, ha idő előtt eltűnnénk a színről; ha derékba törne és folytatás nélkül maradna a tűz-nép! Sok minden történt, sok mindent elértek. Mi, jazigok az utolsó óráinkat éljük... S vagy összekovácsolódva újra megerősödünk, vagy az ellenfeleink elérik a céljukat – egy pillanatra elhallgatott. – Szükségünk van a királyra, szükségünk van a Talashimra... és szükségünk van rád, Vigo!

Tartalom

Prológus	4
Álmok, jelek és döntések	6
Regő	24
Az Emlékek Kastélyában	44
A sötét vadász	65
Sequoia, a fák asszonya	95
Éjszakának idején... ..	128
Város a föld alatt	165
Hegyeiktől hegyekig	221
A vörös sárkány fiai	263
Duir, a sebesült király	306